DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

HOUSE OF CRYOS ~ BOOK II

VERONICA LANCET

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GÜNAHLARIN VE KURBANIN

VERONICA LANCET

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Copyright © 2025 by Veronica Lancet

Tüm hakları saklıdır.

Düzenleme Emily Lawrence Düzenleme

Kapak Addictive Covers

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Vellum ile oluşturuldu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CONTENTS

Önsöz

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PREFACE

Of Sins and Sacrifice, Cryos Evi üçlemesinin **ikinci** kitabıdır ve tek başına okunamaz.

İlk kitap olan Buz ve Kötüler'e buradan ulaşabilirsiniz!

Umarım Minnie ve Marlowe'un hikayesinin bu yeni bölümünü beğenirsiniz.

ONE

HOUSE OF CRYOS, APERION, MANY YEARS AGO

En son bir iblis öldürdüğümden bu yana iki yüz seksen beş gün geçti.

Savaş alanına gitmeyeli iki yüz seksen beş gün oldu.

Ve şimdi duran müzikal vahşete tanıklık etmek zorunda bırakıldım. Hepsi yüksek sosyetede görünmek adına. Hepsi, iblisleri Kaynak'a geri göndermeden önce kanlarını akıtmaktan hoşlanan bir dinsiz değil de bir hanımefendi olarak görülebilmek için.

Parmaklarımı bu geceki gösterinin detaylarını içeren broşürün üzerinde sıkıyorum ve soğuk bir hava esintisi saçlarımın arasından geçerek hizmetçimin özenle saatlerce şekillendirdiği topuzumu dağıtıyor.

"Minerva," diye tıslıyor annem kulağıma.

Göz ucuyla ona bakıyorum.

Yüzündeki çatık kaşlar, yüz hatlarına kalıcı olarak kazınması gereken derin bir kaş çatmaya eşlik ediyor. Bunu ne kadar sık yaptığı düşünüldüğünde gerçekten de öyle olmalı. Ama ne yazık ki, o tanınmış bir klandan gelen güçlü bir tanrı. İlerlemiş yaşına rağmen, benden sadece biraz daha yaşlı görünüyor, bunu belirtmeyi asla ihmal etmiyor.

O bir güzel. Çatık kaşlı bir güzellik, ama yine de bir güzellik. Ve niteliklerinin farkında olan bir dişiden daha kötü bir şey yoktur. Her nasılsa, asık suratlı görünümü onu erkek nüfus için daha da ilgi çekici kılıyor ve bundan büyük keyif alıyor.

Evli olmasına rağmen ona olan hayranlıklarını açıkça dile getiren erkeklerin bu kadar çok olması endişe vericidir. Yine de bir kralla.

Ama babam çoğu zaman habersizdir. Ya da fark bile görmezden geliyor.

Önemli meselelerle meşguldür, karısının ne giydiğini ya da Aperion'un yarısıyla flört edip etmediğini izlemek gibi anlamsız meselelerle değil. Onun gözünde karısı görevini yapmıştır. Ona üç çocuk verdi: bir varis, bir yedek ve bir dişi - evet, her iki ebeveynim de değerli yavrularına tam olarak böyle hitap ediyor.

Bir Aperite dişisinin ortalama bir nokta beş çocuğu olduğu düşünüldüğünde, üç çocuk sahibi olmak övgüye değer. Yarım çocuk doğurduklarını söylemiyorum, belki de bazen böyle oluyor? Hiçbir doğuma şahsen tanık olmadım, bu yüzden o küçük yaratıkların dünyaya nasıl geldiğini söyleyemem, merak etmeme rağmen bunu araştırmama da izin verilmedi.

Annem, konuyla ilgili bir kitabı elimden kaparak, bunun dünyevi bir kadın meselesi olduğunu söylerdi. "Çiftleştikten sonra öğrenirsin."

Bu da demek oluyor ki, ne kadar çok askeri risale okursam okuyayım ya da demonoloji ve ruhani enerji konusunda ne kadar çok klasik eser ezberlersem ezberleyeyim, daha mahrem nitelikteki konuları araştırmama asla izin verilmeyecek.

Bunlar sadece dünyevi kadınlar içindir. Peki neden? Çünkü sadece annem değil, çevremizdeki diğer kadınlar da dünyevi bilginin günaha eşit olduğuna inanıyor. Genç, çiftleşmemiş bir dişi bu sırların farkına vardığında, doğal olarak onları keşfetmek isteyecektir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ne yazık , evlenmek üzere nişanlandığıma göre, bunu yakında öğreneceğim gibi görünüyor.

İki yüz seksen beş gündür nişanlıyım. Yeni nişanım ve iblis öldürmemem arasındaki bağlantı, belki birinin düşünebileceği kadar sezgisel olmasa da, açıktır.

Nişanlım zarif bir erkektir. Bana sorarsanız biraz tavus kuşu gibi. Ne yazık ki ailem benim fikrimi bile almadan onu benim için seçti.

Ama yine de üzerime çullandıkları nişan partisinde verdim.

Oldukça yüksek sesle.

Oldukça...kadınsı değil.

Oops.

Bana herkesin içinde böyle büyük bir sürpriz yapmalarını kim söyledi? Ben her şeyi sessizce kabul eden bir tip değilim, ailem de bunun farkında. Belki de nişanı bir izleyici kitlesinin duyurarak daha az sinirleneceğimi düşündüler.

Oh, şey...

Pyros Hanesi'nden Theron her açıdan mükemmel bir eştir. Son görevinde Komutan Azerius'un gözüne girmiş, tanınmış bir savaşçı. Söylentilere göre yakında general olabilir.

Şimdi bu oldukça büyük bir başarı ve ben bunu neredeyse kıskanıyorum - eğer gerçekten hak etmiş olsaydım. Orduda sivrilmek ve general olmak için ne kadar istekli olduğum bir sır değil. Komutan Azerius'un ordusundaki ilk kadın general. Kendisi de bir savaşçı olan Theron'un bu arzumu takdir edeceğini düşünürsünüz.

Hayır.

Değil. Hiç. Hiç.

Onun bir tavus kuşu olduğunu söylediğim ya da söylemediğim oldukça yüksek sesli patlamamdan sonra - belki de bunun için farklı bir kelime seçmeliydim, ama o sırada kelime dağarcığıma dikkat edemeyecek kadar sinirliydim - şunları yapacağını açıkladı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dikkatsiz sözlerim için beni bağışlayın. Tabii ki bir uyarı ile. Tüm kadınsı olmayan faaliyetlerimi durduracak ve kendimi bir edep timsali olmaya adayacaktım.

Onun prestiji tek başına yeterli olacaktır, bu yüzden böyle bir işle ilgilenmeme gerek yok.

Psh! Ne göt herif!

Ailem beni derhal balo salonundan çıkarmasaydı bunu onun yüzüne de söyleyebilirdim.

Şu haliyle, iki aile de çiftleşme sözleşmesini imzaladı. Evlilik gerçekleşmiş sayılır. Ama bu, bundan memnun olduğum ya da onların dikte ettiklerine boyun eğdiğim anlamına gelmiyor.

Bu sadece en iyi hareket tarzını bulma meselesi.

Bu yüzden şimdilik gülümseyeceğim ve bir sonraki hamlemi sessizce planlarken çenemi kapalı tutacağım.

Ne de olsa Theron da benden hoşlanmıyor. Muazzam egosuyla muhtemelen benim kendisinden birkaç adım uzakta olmaya uygun olmadığımı düşünüyordur. Ama egosantrizm onun tek özelliği değil. O aynı zamanda bir ana kuzusu. Ve eğer annesi onun için bir geline karar verdiyse, o zaman elbette onun dediğini yapacaktır.

Ugh!

"Minerva! O duyduğum bir homurtu muydu?" Annemin nefesi kesildi.

Hoş karşılanbildiğim bir karşılık vermemek için dudağımı ısırıyorum. Onun yerine, sahte gülümsememi takınıyorum.

"Bir şey nefes almamı engelliyordu anne," diye mırıldandım alçak sesle.

Gözlerini bana dikti.

Öfkeyle dikkatini müzikale geri çeviriyor. Rahat bir nefes aldım.

Bu kakofoniye daha ne kadar dayanmak zorunda kalacağımı merak ediyorum.

Annem aniden ayağa kalkıyor. Yan tarafa bakarken gözleri parlıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve dudaklarım hoşnutsuzluk içinde düzleşiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Theron ve annesi Olivia bize doğru geliyorlar. Askeri üniformasını gururla giyiyor. Ceketinin üzerinde,
daha çok katılımcı nitelikte olanlar da dahil olmak üzere tüm onurlarını sergilemiştir. Ama bunu ancak orduda görev yapmış biri bilebilir. Dünyanın geri kalanı için ceketindeki bu kadar çok madalya oldukça etkileyici olmalı.

Tavus kuşu.

Ona bu madalyaların çoğuna benim de sahip olduğumu söylemek dilimin ucunda. Ama bu bana azar işittirir ki şu anda ihtiyacım olan son şey bu.

"Olivia, canım," diye sesleniyor annem. "Ve gösterişli Theron." Madalyalarını ilgiyle inceliyor. "Bu kadar başarılı bir asker olduğunu fark etmemiştim. Tebrik ederim."

Theron homurdanıyor. Çenesini yukarı kaldırarak dudaklarında gururlu bir gülümseme beliriyor.

"Teşekkür ederim." Başını eğiyor.

"Minerva," diye fısıldıyor annem, bana bir bakış atarak. "Theron çok etkileyici değil mi?"

"Elbette," diye ekliyorum sahte bir
gülümsemeyle. Kendini beğenmiş.

"Ben asla bir katılım ödülüyle övünmem.
Ama bu ona keyif veriyorsa..." Sözümü kesiyorum.

Theron ve Olivia sözlerimi duyunca nefes nefese kaldılar.

Annem ne demek istediğimi biraz daha yavaş anlıyor ama anladığında da kaburgalarıma dirsek atıyor.

Annem gafımı örtbas etmek için, "Theron'un pek çok faaliyete katıldığını söylemek istedi, değil mi?" diyor.

Theron'un gözleri bana parlıyor.

"Neden onlara teneffüste konuşmaları için biraz zaman vermiyoruz?" diye devam ediyor. "Birbirlerini tanımak için heyecanlı olmalılar."

"Bu uygun değil, anne-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Etrafta çok fazla insan var." Elini, mola için etrafta toplanan diğer izleyicilere doğru sallıyor. "Sizi temin ederim ki bu oldukça uygun."

Olivia kabul ediyor ve birbirimizi tanıyabilmemiz için bizi daha gizli bir köşeye çekiyorlar.

Hâlâ görüş alanlarındayız ama artık beni onunla havadan sudan konuşmak zorunda kalmaktan kurtaracak kimse yok.

Harika.

Zaten berbat bir günde tam da ihtiyacım olan

şeydi. Theron beni inceliyor, dudakları

küçümsemeyle kıvrılmış.

"Bu ağzın başını belaya sokacak," diyor sıkılmış bir ses tonuyla.

Omuz silkiyorum.

"En azından ağzımı başkalarının kıçından uzak tutuyorum. O unvanları almak için kim bilir kaç tanesini öpmek zorunda kaldın," diye homurdanıyorum.

Öfkeden kıpkırmızı oldu. Elleri iki yanında yumruk olmuş, beni tutmaya çalışıyor. Ancak etrafta ne kadar insan olduğunu fark edince, daha iyi düşündü ve skandal bir şey yapmadan önce kendini durdurdu.

"Nikâhımızdan sonra nasıl davranman gerektiğini öğreneceksin Minerva. Eğer seni susturmam gerekirse, bir an bile susturmayacağımı düşünme."

"Ne?"

"Senden hoşlanmıyorum. Aslında, senden hiç hoşlanmıyorum. Ama annem soyadının bizim için iyi olduğuna karar verdi, bu yüzden evleneceğiz. Ama bir an bile çiftleştikten sonra böyle davranmana izin vereceğimi düşünme."

"Gerçekten mi?" Sertçe soruyorum. "Peki nasıl davranmamı istersiniz?"

Dudakları sıkıntıyla birbirine yapışır.

"Sanki sen gibi," diye cevap veriyor dişlerini sıkarak.

Aman Tanrım! Bu evliliğim için oldukça hayırlı bir başlangıç.

Ona tatlı tatlı gülümsüyorum ve kirpiklerimi kırpıştırıyorum. O dikkati dağılmışken -ya da daha doğrusu tiksinmişken- benim cazibemle ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Havadaki nemin bir kısmını toplayıp bir buz bloğuna dönüştürün.

Bir mızrak yapmalı ve onu kalbinden bıçaklamalıyım. Ne yazık ki bu sadece ailemle değil, kanunla da başımı belaya sokacak. Ne yazık ki, kendimi daha küçük bir şeye teslim etmeliyim.

O bana kaşlarını çatarken, buzu dikkatlice manipüle ediyorum ve kasıklarına doğru uçuruyorum, çarpma anında erimesi için küçük bir ilahiyle aşılıyorum.

Nem, üniforma pantolonunun ön tarafına sıçrıyor.

Geriye doğru sendeledi, gözleri telaşlıydı ve hafif üniformasındaki büyük ıslak noktayı gördüğünde zor tutuyorum. Bir an ıslaklığa bakıyor, sanki tepki veremeyecek kadar şaşkın.

"Umarım bunun için de sana bir katılım ödülü verirler," diyorum göz kırparak.

Ağzı açılıp kapanıyor, yavaşça bana bakarken gözleri artık fırtınalı bir siyah.

Enerji tehditkâr bir şekilde etrafında dönüyor.

Oops. Ya da çifte tüh diyelim.

"Pyroslu Theron bu mu?" diye soruyor biri, parmağıyla onu, daha doğrusu kasıklarını işaret ederek.

İnsanlar ona bakmak için durur. Yani, kasıklarına. Bazıları aşırı heyecanlı olduğunu bile söylüyor. Sanırım toplum içindeyken mesaneyi boşaltmanın bir yolu da bu. Fısıltıların bol olduğunu söyleyebilirim. Belki de daha önce bu kadar aşağılanmayı planlamamıştım. Ama şimdi oldu ya?

Vay, vay. Bu oldukça lezzetli. Theron'un aşağılanmasının bir tadı olsaydı, bu çok tatlı bir tat olurdu. Tabii ki, tatlılarla yaşayan biri için bundan daha iyisi olamaz.

"Minerva," diye alçak ve tehlikeli bir sesle adımı söylüyor.

"Bu onun nişanlısı mı? Bu yüzden çok heyecanlıydı..."

başka bir ses yorum yapıyor.

O kadar çok insan yorum yapmak için durdu ki, benim için bir şans olarak görüyorum. O, kendi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellerini üzerime koyup beni boğacak -bu noktada ne kadar kızgın olduğunu görerek ona hak veriyorum- ve sıvışıp annemin yanına döneceğim.

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi annelik endişesinin timsali. Kargaşaya şüpheyle bakıyor.

"Sanırım Theron bir kaza geçirdi," diye fısıldadım. "Belki de gitme vakti gelmiştir."

"Kaza mı?" Olivia tonluyor. "Ne kazası?"

Theron'un etrafında bir kalabalık toplanır.

Annem kaşlarını çatıyor, ama bana baktıkça bu olayla benim bir ilgim olduğunu anlıyor. Olivia'ya hitap etmeden önce uzun bir iç çekti.

"Belki de bu akşamı kısa kesmeliyiz. Kızımın pek iyi görünmediğini görüyorum."

Olivia kalabalığın içinde oğlunu bulmaya çalışırken onu pek umursamaz.

"Elbette irtibat halinde olacağız."

Olivia dalgın bir şekilde, "Elbette," diye yanıtlıyor.

Herkesin dikkatinin dağılmasını fırsat bilen annem ve ben müzik odasından sıvışıyoruz. Arabamızı bulana kadar saray kapılarından aşağı inerken hızımızı artırıyoruz.

"Sana inanamıyorum Minerva!" diye patlıyor arabanın arkasına binip eve doğru yol alırken. "Ne yaptın sen?"

"Ben mi? Neden bir şey yaptığımı düşünüyorsun?" Suçlamaları karşısında aşağılanmış gibi davranıyorum.

"Seni tanıyorum." Gözlerini kısıyor. "Sen bir şey yaptın. Yoksa bu kadar aceleyle gitmezdik."

Omuz silkiyorum.

"Dediğim gibi, Theron bir kaza geçirdi. Ben de çok şaşırdım, biliyorsunuz. Onun yaşındaki birinin bedensel fonksiyonlarını daha iyi kontrol edebilmesi gerekirdi."

Annem bana bön bön bakıyor.

"Ne? Bedensel işlevler mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Belki de orduda geçirdiği onca zaman yüzündendir. Bu onu etkilemiş olmalı..." Sözümü kesiyorum. "Zavallı erkek." Başımı sallıyorum.

"Beni kandırmaya çalışma, Minerva. Bir şey yapmış olman gerektiğini biliyorum." Yüzünde endişeli bir ifade belirmeden önce duraksıyor. "Şimdi Olivia'nın yüzüne nasıl bakacağım? Theron'la nasıl yüzleşeceğiz?"

"Belki de...yapmayız?"

Bana sert bir bakış attı.

"İsteseniz de istemeseniz de evlilik gerçekleşecek. Ama şimdi nişanlını aptal yerine koydun ve eğer sana kötü davranırsa, bu senin suçun."

"Yani bana kötü davranmasına izin mi vereceksin?" Göz kırpıyorum.

"Hiçbir şey yapamayacağım. Bunu kendi başına sen getirdin."

"Ama anne, bir erkeğin kızına kötü davranmasına izin mi vereceksin?" Duygusal yönüne hitap etmeye çalışarak soruyorum.

Homurdanıyor.

"Belki de birinin bunu yapmasının tam zamanıdır. Baban ve ben sana çok fazla özgürlük veriyoruz ve bu da belli oluyor. Bu Minerva, sen bir prensessin! Aperion'da senin statünde olup da görgü kurallarını ve sosyal protokolü bu kadar hiçe sayan başka biri olduğunu sanmıyorum."

"Ordudayken görgü kurallarını öğrenmeye pek vaktim olmadı anne. Bir iblisin yanına gidip "lütfen, seni öldürebilir miyim?" diyemezdim.

Bana ters ters bakıyor.

"İşte bu yüzden kayıt olmanıza asla izin verilmemeliydi. Tanrım, Minerva. Kraliyet terbiyene rağmen bir dinsizden biraz daha fazlasısın." Retikülünden bir mendil çıkardı ve sahte bir gözyaşını sildi. "Seninle nerede yanlış yaptık bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Belki de çiftleşmek istemediğimi hiç düşündün mü? Amacımın bir edep timsali olmak değil de evreni güvende tutmak olduğunu?"

Bir homurtu daha çıkarıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen mi?" diye soruyor inanamayarak.

"Evet, ben. Orduda iyi iş çıkardım. Bunu biliyorsun. Yeteneklerim var. Ben-"

"Sadece beşinci kapını açtın, Minerva. Senin deyiminle buna beceri sahibi olmak demezdim. Kardeşine bir bak. O senin yaşındayken dokuzuncu kapısını açmıştı bile."

"Çünkü bana pek fırsat verilmedi!" Haykırıyorum.

Omuz silkiyor. "Yeterince iyi olsaydın olurdu." "Yeterince iyi mi? Ne? Elime onlarca fırsat geçti.

son birkaç yüz yılda bir sonraki sınavlara girmek için. Her kayıt yaptırdığımda bir şeyler oldu ve sınava hiç giremedim. Sanki bunda senin ve babamın parmağı olduğunu bilmiyormuşum gibi."

"Erkekler aşırı hırslı kadınları takdir etmez," diye mırıldanıyor. "Bu senin kendi iyiliğin için."

"Ne?"

"Zaten soyağacına sahipsin. Beşinci kapını açmış olman elbette senin lehine ama gelecekteki eşin bunu umursamayacak. Senin görevin ona güçlü çocuklar vermek olacak - ikinizin toplamından daha güçlü."

"Anne!" Haykırıyorum.

"Biz geldik. Bu konuşma bitmiştir. Odana gitmeli ve Olivia ile Theron'a bir özür mektubu hazırlamalısın."

"Ama-"

"Aması yok. Özür dileyeceksin, Minerva." Bir sert bakış daha ve yanımdan gitti.

Omuzlarımı çökertiyorum ve babamla karşılaşmamaya dikkat ederek odama doğru yürüyorum. İhtiyacım olan son şey, ordu için yeterince iyi olmadığım, sadece çocuk doğurmak için iyi olduğum hakkında bir nutuk daha çekmek.

Odama girer girmez yüksek sesli bir inilti çıkarıyorum ve gördüğüm ilk şeyi tekmeliyorum - ki bu tahta bir şey oluyor

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Masa.

"Ugh!" Hayal kırıklığı içinde bağırıyorum.

"Annemle gezintinizin planladığınız gibi gitmediğini mi anlamalıyım?" diye sesleniyor arkadan bir ses.

Döndüm ve kardeşimle yüz yüze geldim.

"Kai!" Sesleniyorum ve ona doğru koşuyorum. "Döndüğünü bilmiyordum!"

"Uzun sürmeyecek," diyor gülerek ve bana sıkıca sarılıyor. "Uzun bir görev olacağı için bir sonraki görevden önce evde bir gün geçirmeme izin verildi."

"Sıradaki görev? Neymiş o?" Heyecanla sordum.

Masaya oturduğumuzda bana hoşgörüyle gülümsüyor.

Tam askeri kıyafetlerini giyiyor, bu da bana beni görmeye gelmeden önce odasına bile uğramadığını söylüyor. Bu kalbimi ısıtıyor. Bu sefil evde en azından bir kişi benim yeterince iyi olduğuma inanıyor.

"Antropa'da. Tüm dünyayı etkileyen şiddetli bir çatışma yaşanıyor. Komutan Azerius beni ve alayımı iblislerin çatışmada ölen ölümlülerin ruhlarını tüketmesini önlemek için gönderdi."

"Oh," diye mırıldandım. Anthropa'nın nerede olduğunu bilmiyorum ama yaygın bir çatışma olduğunda bir Aperite alayının bir dünyaya gitmesi standarttır. İblisler her zaman etrafta pusuya yatar, böyle bir olayı beklerler, böylece içeri dalıp tüketebildikleri kadar çok ruhu tüketebilirler.

"Orada ne kadar kalacağımızdan emin değilim, bu yüzden gitmeden önce seni görmek istedim."

"Çok tatlısın, Kai. Keşke ben de orada olabilseydim." İçimi çektim.

"Yapamazsın." Gülüyor. "Güzel olmayacak Minerva. Muhtemelen kanlı ve kirli olacak. Orası sana göre bir yer değil."

"Bu umurumda değil. Ben sadece iblisleri öldürmeyi önemsiyorum," diyorum ona. "Ve şimdiden etrafta kaynaşacaklarını hayal edebiliyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Homurdanıyor.

"Psyche Evi'nin Anthropa için şu ana kadar bildirdiği kayıplar milyonlarla ifade ediliyor. Ve bu sadece karşıya geçmeyi başaran ruhlar. Kaç tanesinin halihazırda tüketildiğine dair bir tahminimiz yok."

"O zaman Komutan Azerius seni neden daha önce oraya göndermedi?" Kaşlarımı çattım.

Bir dünya böyle bir çatışmaya karıştığında, ruhların kaybını önlemek için derhal Aperite güçleri gönderilir.

Kai dudaklarını düzleştiriyor.

"Başka bir alay gönderdi. Ama çok kalabalıklar." "O kadar çok iblis mi var?" Hayretle sordum.

Acımasızca başını sallıyor.

"Nedenini bilmiyoruz ama son zamanlarda iblis faaliyetlerinde bir artış var. Böyle bir çatışma durumunda normal tahminlere dayanarak bir alay gönderdi, ancak bu özel olay düşündüğümüzden daha şiddetli görünüyor."

"Nasıl şiddet?"

Bir an için gözlerini kaçırıyor.

"Soykırım."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Ölenler sadece iki tarafın askerleri ya da bazı talihsiz sivil kayıplar değil. Özellikle imha edilmek üzere hedef alınan insanlar var. Bildiğimiz kadarıyla yüz binlercesi. Belki de daha fazlası."

"Soykırım mı?" Zayıfça tekrarlıyorum. "Bu ölçekte mi?" "Her gün binlerce kişi ölüyor. Şu anki alay onunla birlikte."

"Ve biz yardım etmek için hiçbir şey yapamıyor muyuz?" Daha düşünemeden kelimeler ağzımdan çıkıverdi.

"Keşke bu konuda bir şeyler yapabilsek. Keşke evrendeki tüm çatışmalar hakkında bir şeyler yapabilseydik. Ama yapamayacağımızı biliyorsun, Minerva." İç çekiyor. "Yapamayız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Müdahale etmek içinde ölümlüler' Kaderler. Eğer onlar keşke için Kendilerini yok etmek... Bunu yapma özgürlüğüne sahipler."

"Ama-"

"Bu beni de en az sizin kadar üzüyor. Bizim tek görevimiz iblislerin bir ruhun doğal döngüsünü bozmasını engellemek, başka bir şey değil."

"Hoşuma gitmiyor," diye homurdanıyorum. Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"İşte bu yüzden, küçük kardeşim, senden asla iyi bir asker "

"Hey!" Birden ayağa kalktım. "Ben çok iyi bir askerim ve bunu sen de biliyorsun," diye vurguluyorum.

"Ben senin yeteneklerinden bahsetmiyorum, Minerva. Emirleri görmezden gelme eğiliminden bahsediyorum."

"Oh, şey..."

"İkimiz de emir komuta zincirine uymakta zorlandığını biliyoruz."

"Ama aktif olarak daha iyi olmaya çalışıyorum. Keşke bunu kanıtlamak için bir şansım olsaydı."

"Nişanlın seni tarlada istemiyor."

"Çünkü ondan daha iyi olabileceğimi biliyor!" Haykırıyorum.

Kai kıkırdar.

"Öyle olabilir. Ama Theron iyi bir asker. Seni iyi bir eş yapacaktır."

"Hayır, yapmayacak," diye homurdanarak karşılık veriyorum. "O sadece kendini düşünen kibirli bir tavus kuşu. Çiftleştiğimiz anda beni bir yere kapatacak ve zaten olduğumdan daha fazla baskı uygulayacak."

"Minerva..."

"Görevde size katılabilir miyim? Lütfen? Düğünden önce son bir görev. Bundan vazgeçemeyeceğimi biliyorum ama bu şekilde-"

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Sen zaten taburcu edildin. Ayrıca annem ve babam sana herhangi bir şekilde yardım ettiğimi öğrenirlerse beni öldürürler."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bilmelerine gerek yok. Başka bir şey bulabiliriz. Ayrıca, daha fazla askere ihtiyacınız var, değil mi? İblislere ayak uydurmak için," diye ekliyorum heyecanla.

"Uzun süreli yokluğunu fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun?" Gülüyor. "Çok safsın, Minerva."

"Onlara bana ihtiyacın olduğunu söyleyebilirsin. Alayınızda Cryos'tan gelen tek kişi , değil mi? Eminim yeteneklerimi kullanabilirsin ve-"

"Cevabım hayır, küçük kardeşim." Gitmek için ayağa kalkar.

"Ama, Kai, lütfen..."

"Burası sana göre bir yer değil. Aperion'a karşı görevini yerine getirdin ve kendini kanıtladın. Artık evlenmenin ve kendi evine yerleşmenin zamanı geldi. Orası daha güvenli."

"Kim için daha güvenli? Benim için değil. Eş olarak Theron varken olmaz. O benim hayatımı mutsuz edecek, Kai. Bunu görmelisin."

"Bu tartışma kapanmıştır. Seni görmek güzeldi, Minerva. Kendine iyi bak."

"Ama-"

Gitmiş.

Öylece gitti.

Kaşlarımı çatıyorum ve masayı bir kez daha tekmeliyorum, ama bu kez niyetli bir şekilde.

Lanet olsun.

Lanet olsun Theron'a ve lanet olsun aileme, ben onu görmeye dayanamazken onun iyi bir eş olacağını düşündükleri için. Hislerimiz karşılıklı. Çiftleşmemiz sadece bir felaket olur.

Ve tabii ki, lanet olası Kai, bu şeyi almama izin vermediği için.

Gerçekten bir daha asla iblis öldürmeyecek miyim?

İçimi çekiyorum ve elimin tersiyle kirpiklerimdeki nemi siliyorum.

Benim için en iyisinin bu olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama o benim için en iyisinin ne olduğunu bilmiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tabii...

Aklıma bir sürü fikir hücum ederken dudağımı ısırıyorum.

Önceden asla onay vermeyecektir. Ama ya bu tamamlanmış bir gerçekse?

Sonuçlarına aldırmadan dolabıma gidip üniformamı çıkardım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TWO

Ben gizlice sarayın dışına çıkarken İKİ GÜNEŞ yavaş yavaş gökyüzüne yükseliyor. Enerji izimi koruyarak, kimsenin beni fark etmemesi için asa çıkışını kullanıyorum.

Biraz şansla, ailem yokluğumu öğlene kadar fark etmez, bu noktada Aperion'u çoktan terk etmiş olmalıyım.

Tabii her şey yolunda giderse.

Kai bana bu görevi hakkında çok fazla ayrıntı vermemiş olabilir, ancak alayın bir görevden önce doğrudan emir almak için Komutan Azerius ile buluşması standart bir uygulamadır.

Saraydan çıktıktan sonra, mekanın koruyucu rünlerinin menzilinin dışına çıktığımdan emin olana kadar binadan yaya olarak ayrılıyorum. Enerji imzamı gizlesem bile, ailemin topraklarındayken ışınlanırsam bunu anlarlar.

Şafakla birlikte uyanan ve günün işlerine başlamaya hazır olan personel beni tanımadan yanımdan geçip gidiyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Görünüşe göre kılık değiştirmem işe yaradı.

Uzun saçlarımı topuz yaptım ve siyah, sıradan bir şapkanın altına sakladım. Eski bir koyu gri pantolon ve bol bir yün ceket giydim, böylece sokakta yaşayan biriymişim gibi görünecektim.

urchin. Ayrıca kimsenin kadın olduğumu anlamaması için göğsümü bağlama acısını da çektim.

İçinde askeri üniformamın bulunduğu küçük çantamı omzumda sallayarak, görevler için tüm uğurlama etkinliklerine ev sahipliği yapan resmi bina olan Askeri İlerleme Merkezi'ne ışınlanmadan önce ailemin arazisinden çıktığımdan emin olmak için iki kez kontrol ediyorum.

Binaya girmek çok kolay. Askeri bir bina için güvenlik oldukça gevşek. Üniformamı giymek için bir tuvalet arayışına giriyorum ve ardından etkinlik odasını arıyorum.

Kalkanımı indirdim ve işitme duyumun binanın içinde dolaşmasına izin verip tüm konuşmaları dinlerken içimden bir enerji patlamasının uçmasına izin verdim.

Anthropa kelimesini duyduğum anda, belirlenen odaya ulaşana kadar sesin kaynağını takip ediyorum.

İçeride yaklaşık elli kişi var. Bunların yüzde sekseni erkek ve sadece yüzde yirmisi kadın. Ordunun herkese açık bir fırsat olarak tanıtılmasına rağmen, erkek ve kadın sayıları arasında hala oldukça büyük bir eşitsizlik var.

Her şey yeteneğe ve ruhani enerjiye bağlı. Benim gibi pek çok yüksek rütbeli kadından iyi bir evlilik yapması bekleniyor ve nadiren yeteneklerini geliştirme fırsatı veriliyor. Şu anda orduda bulunanlar çoğunlukla henüz bir eş için mesleklerini terk etmeye zorlanmamış genç kadınlardır.

Ne yazık ki, çoğu bir noktada işi bırakmak zorunda kalacaktır.

Henüz mesleğini önceliği haline getirmiş yaşlı bir kadınla tanışmadım, çünkü bu her zaman onlara değil. Eğer yaşayan bir aileleri varsa, en iyi ihtimalle er ya da geç kariyer hayallerinden vazgeçmek zorunda kalacaklardır.

Yıllar önce bunun ben olacağımı düşünmemiştim. Aslında, bir istisna olmaya karar vermiştim.

İlk kadın general.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunun diğer kadınlara bağlı olduğu kadar bana da bağlı olmayacağını çok az fark ettim.

Evliliği reddedip miydim?

Evet, tabii ki.

Ama o zaman ailem beni evlatlıktan reddeder ve karası olarak damgalanırdım. Aperion'da hiç kimse bana iyi bakmaz ve ordu artık beni kategorik olarak kabul etmez.

Ne de olsa aile, Aperitler için en değerli şeydir. Ve eğer ailenize ihanet etmeye hazırsanız, krallığınıza da ihanet etmeyeceğinizi kim söyleyebilir?

Odaya girdiğimde, sıranın sonundaki insanların arasına sızıyorum ve başımı öne eğiyorum.

Kardeşim odanın önünde, bu diyarın özellikleri hakkında bir konuşma yapıyor. Yakalanmamakla daha çok ilgilendiğim için ancak yarı yarıya dinliyorum.

Sadece birkaç dakika sonra odaya sessizlik çöker.

Uzun boylu bir figür içeri girdiğinde kalabalık dağılır.

Komutan Azerius.

Koyu renk bir üniforma giymiş, belinde beyaz bir kılıç taşıyan mor bir kemer var - bir tanrıyı öldürebilecek güce sahip ünlü bir kılıç. Yüzünün yarısına kazınmış büyülü rünler, sanki kendilerine ait bir hayatları varmış gibi farklı desenlerde dönüyor.

Sırtımdan aşağı bir ürperti akıyor. Korkutucu biri. Ama kardeşime katılmak için odanın önüne doğru ilerlerken endişem huşu duygusuyla karışıyor.

Komutan Azerius başlı başına bir efsanedir.

Onu sadece birkaç kez şahsen gördüm ama beni asla nefessiz bırakmadı. O kadar büyük bir güç, güven ve disiplin yayıyor ki ona hayran olmamak elde değil.

Ondan korkuluyor ve nefret ediliyor - haklı sebeplerle. Ama aynı zamanda çok iyi bir asker. Aperion'un sunabileceği en iyi asker.

Kimse güçlerinin tam kapsamını bilmiyor, ancak tüm Supremes'lerden daha güçlü olduğuna dair fısıltılar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kombine.

Kardeşim başını ona doğru eğiyor.

"General Molokai Anthropa'nın özellikleri hakkında sizi zaten bilgilendirdi," diye başlıyor otoriter bir sesle. "Bu iblislerin ruhları tüketmemesini ve yükselmemesini sağlamak büyük önem taşıyor."

Herkes başını sallar.

"Ama bilmeniz gereken başka bir şey daha var." Duraklıyor. "Gözcülerimizden birkaçı Tartareia'nın dışında Tenebreis Oğulları'nı gördüklerine dair haber gönderdi."

Odada nefesler tutuldu.

Tenebreis'in Oğulları mı? Anthropa'da mı? Ama...

"Bu ifadeleri teyit edemedim ama uyanık olmanızı istiyorum. Tenebreis'in Oğullarını izlemekle görevli küçük bir ekip gönderdim bile. Ancak bunun doğru olduğu kanıtlanırsa, herhangi bir iblisin yüksek bir seviyeye yükselmesine izin vermemeniz daha da zorunludur, çünkü muhtemelen bu gücü onları kontrol eden Tenebreis Oğullarına geri besleyeceklerdir."

"Ama... Bu nasıl olabilir?" diye soruyor birisi. "Binlerce yıldır Tenebreis'in Oğlu görülmedi."

Azerius yüzünde sıkılmış bir ifadeyle odaya bakıyor.

"Kadeh," diyor Azerius. "Görünüşe göre diyarlar arasında hareket etmek için Kadehi kullanıyor olabilirler."

Şoktan ağzım açık kaldı. Herkes aynı tepkiyi veriyor.

Tenebreis'in Oğulları yedi bin yıldan fazla bir süredir Tartareia'da kilitliydi. Diyarlarını terk edemeseler de iblisleri uzaktan kontrol edebiliyorlardı. Güçlerini artırmak için bu düşük seviyeli iblisleri ruhlarla beslenmek için kullandılar. Her geçen bin yılda Tenebreis'in Oğulları daha da güçlendi ve Tartareia'daki bariyer zayıfladı. Ancak şimdiye kadar hiç kimse gerçek bir Tenebreis Oğlu'nun serbest kaldığını görmedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tartareia'dan çıkmanın bir yolunu bulmuş olabileceklerini duymak? Bu...

Korkunç.

Ölümlü ruhları avlayan sayısız alt iblisle başa çıkmakta zorlanıyoruz. İhtiyacımız olan son şey Tenebreis'in Oğulları'nın ortaya çıkması.

Eğer yüksek seviyeli bir iblis güçlüyse, Tenebreis'in Oğlu çok daha güçlüdür. Onlar Tartareia'nın seçkin savaşçıları, Karanlık Yedili' torunlarıdır.

Aperion, Tartareia'ya karşı birçok savaş yönetti. Ama hepsi benim zamanımdan önceydi. Yine de, söylentilere inanılacak olursa, Tenebreis'in Oğlu bir Aperite Yüce'si kadar güçlü. Ve bu... kesinlikle ürpertici.

"Kadeh onlarda mı?" Sonunda biri sormaya cesaret eder.

Azerius başını sallar.

"Görünüşe göre Elias Kadeh'i alıp kaçtığında Tenebreis'in Oğulları'nın saflarına katılmış."

Birkaç yıl önce Bronte Hanesi'nin Kralı Elias ve baş rahibesi, Bronte Hanesi'nin en değerli eseri olan Kadeh ile birlikte ortadan kaybolduğunda büyük bir skandal yaşanmıştı.

Aperion'un on beş Hanesinin her biri, on dört İlkel tarafından aktarılan böyle bir esere sahiptir. Başlangıçta, Aperion'u yaratan on dört İlkel ile doğrudan bir bağlantı olan sadece on dört Ev vardı. Ancak Psyche Hanesi ve Moirai Hanesi yaratılışlarından kısa bir süre sonra ayrıldılar. Onların eseri de ikiye bölündü.

Kadehin bir İlkel'in saf enerjisiyle dolu olduğu düşünülürse, son derece güçlüdür. Tenebreis'in Oğulları'nın Tartareia'dan kurtulmasına izin vermesi beni şaşırtmadı. Ama Kral Elias'ın bize ihanet edip onlara katılması beni şok etti.

Neden?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu neden yapmış olabilir? Baş
rahibesi bunu neden yaptı?

Her Evin İlkellerden gelen bir eseri olduğu gibi, her birinin de bir Tapınağı ve söz konusu eseri korumakla görevli bir baş rahibesi vardır. Hem krallar hem de baş rahibeleri, eseri hayatları pahasına korumak için Kaynak'a yemin ederler.

Kral Elias ve baş rahibesi bu yeminin etrafından nasıl dolaşmış olabilir? Bunu yapmak fiziksel olarak imkânsızdır.

"Bu elbette endişe verici bir gelişme. Ancak durumu yakından izliyorum," diye devam ediyor Azerius. Sesi donuk. Hiçbir endişe belirtisi yok, gerçi onu daha önce herhangi bir duygu sergilerken hiç görmemiştim.

"Şimdi sizi yolculuğunuza hazırlanmanız için yalnız bırakacağım. Aperion'u gururlandırın."

O odadan çıkarken insan denizi tekrar onun için parçalara ayrılır. O gittiğinde herkes sessiz, bu yeni bilgiyi düşünüyor.

Buradaki insanların çoğu Tartareia'nın kapatılmasından sonra doğdu. Ama hepimiz daha önce Tenebreis'in Oğulları'nın ne kadar korkunç ve güçlü olduklarına dair hikayeler duymuşuzdur.

Aperion ve Tartareia her zaman savaş halindeydi. Ve bu yüzden, eskiden bir tanrının ömrü çok daha kısaydı. Ölümsüz olabiliriz ama dokunulmaz değiliz. Ve Tenebreis'in Oğulları evrende tanrıları öldürebilen birkaç şeyden biriydi - tıpkı tanrıların onları öldürebildiği gibi.

Tartareia'nın mühürlenmesinden bu yana geçen yedi bin yıl içinde her şey değişti. Artık en korkulan şey iblisler değildi. Şimdi Azerius ve kılıcıydı. Tanrı Katili.

Ancak Tenebreis'in Oğlu'nun elindeki ölüm, bir tanrının özünü Psyche Evi'nin onu geliştirmesi ve gelecekteki bir enkarnasyona hazırlaması için canlı bırakırken, Azerius'un kılıcı bir tanrının özünü yok eder.

Kötüyü kötüyle değiştirdik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ancak Azerius'u çevreleyen korkuya rağmen, hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz.

İnfazları rastgele değildir. Adil bir yargılamanın sonucudur. Ve idama mahkum edilmek bir şey yaptığınız anlamına gelir.

Aperion bu konuda adil olmaktan başka bir şey yapmıyor.

Bu, insanların Azerius'a hakaret etmesini engellemedi. Bu benim ona hayranlık duymamı da engellemedi.

Krallığın en sadık askeri ve en güçlüsü.

"Komutan Azerius'u duydunuz. Hiçbir iblisin yükselmesine izin vermemeniz şart. İdeal olarak, onları henüz şekilsizken yok etmeliyiz."

"Ama bunu ölümlülere zarar vermeden nasıl yapacağız?" diye soruyor birisi. "Eğer şekilsizlerse, muhtemelen bir ölümlüyü ele geçireceklerdir."

"Kesinlikle." Kardeşim başını sallıyor. "Ama bir istisna var. Eğer ele geçirmenin üzerinden yeterince zaman geçmişse, iblis bedeninin ruhunu çoktan tüketmiştir. Bu durumda ölümlü çoktan ölmüştür. Geride kalan sadece bir leştir."

"Nasıl bileceğiz?" diye soruyor aynı kişi.

Başımı sallıyorum, bunu da merak ediyorum.

Geçmişte, ruhunun hala mevcut olabileceği korkusuyla iblisin ilk ele geçirdiği ölümlüye zarar vermekten genellikle kaçınırdık. Tanrılar olarak ölümlülerin hayatlarıyla oynamamız yasak. Yani onları öldüremeyiz ama normal şartlar altında ecelleri gelmişse onları kurtaramayız da. Elbette iblisler oldukça anormal bir durum teşkil ediyor. Ama yine de bize asla riske girmememiz öğretildi çünkü cezası... ölüm olurdu. Azerius tarafından öldürülmek. Bana sorarsanız oldukça şiirsel.

"Her biriniz küçük bir kristal alacaksınız. Eğer bir ölümlü ona dokunur ve rengi değişmezse, ruhu bozulmamış demektir. Eğer bir ölümlü ona dokunur ve rengi kırmızıya dönüşürse, ruhu tüketilmiş demektir ve artık o leşin içindeki tek varlık bir iblistir. O zaman buna göre hareket edebilirsiniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Göz kırpıyorum. Daha önce böyle bir kristalin kullanıldığını hiç duymamıştım.

Kristaller önden arkaya doğru elden ele dolaştırılıyor ve tabii ki sıra bana geldiğinde artık kristal kalmamış oluyor çünkü alayın tam sayısına göre belirlenmişlerdi.

Lanet olsun.

Belki kristal olmadan da yapabilirim?

Ama tam da kristalin güvencesi olmadan iblislerle nasıl savaşabileceğimi düşünürken, kardeşimin gözleri benimkilerle birleşiyor.

Olamaz!

Gözlerini bana dikiyor ve başını sallıyor, yüz ifadesi intikam vaat ediyor.

Ona zayıf bir gülümseme verdim.

". Eşyalarınızı toplayabilir ve ayrılmak için hazırlanabilirsiniz. Bir saat içinde geçitte buluşacağız."

Kalabalık dağılır.

Kai'nin beni azarlamasını beklerken bir yandan da onunla gelmeme izin vermesi için kardeş sevgisine nasıl hitap edeceğimi düşünüyorum.

"Minerva," diye . İşte

geliyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Bana doğru geliyor.

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen," diye haykırdım dizlerimin üzerine çöküp önünde eğilirken. "Lütfen, lütfen, , lütfen-"

"Ayağa kalk."

"Lütfen, Kai!" Alnımı sert zemine çarparak bir kez daha el pençe divan dururken ona yalvarmaya devam ediyorum.

"Ayağa kalk, Minerva!"

"Lütfen size katılmama izin verin. Son bir kez. Lütfen, Kai..."

Elleri omuzlarımı kavrıyor ve beni hızla ayağa kaldırıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana ters ters bakıyor, yanağı hoşnutsuzlukla seğiriyor.

"Sana zaten hayır dedim. Buraya nasıl girdin ki?"

"Güvenliğiniz çok sıkı değil," diyorum ona garip bir gülümseme verirken.

"Seni eve götürüyorum," diye tersledi.

"Ne? Hayır, hayır. Lütfen, Kai. Bu benim son şansım."

"Ordudan resmen terhis edildin, Minerva. Ben sadece-"

"Yapabilirsin! Alaydan sen sorumlusun. Eminim beni de araya sıkıştırabilirsin."

Dudakları düzleşti.

"Lütfen mi? Son bir kez, söz veriyorum."

"Annem ve babam bundan hoşlanmayacak," diye homurdanıyor.

"Onlarla ben ilgileneceğim. Cezayı ben çekeceğim. Onlara seni zorladığımı bile söylerim. Sadece lütfen..."

Beni eve gönderebileceğini fark ettiğimde gözyaşlarına boğulmak üzereyim. Işınlanmaya karar verirse, buradan evime gitmeme sadece birkaç saniye kaldı. Ve ailem öğrendiğinde... Düğüne kadar beni kilit altında tutacaklar. Hiçbir yere gidemeyeceğim. İşbirliğimi sağlamak için güçlerimi bile bağlayabilirler.

"Son bir görev," diye fısıldıyorum.

Kai bana bakıyor, derin düşüncelere dalmış.

"Uslu duracak mısın?" diye soruyor sonunda.

"Sadece iblisleri öldüreceğim. Yaptığım işte iyiyim. Bunu biliyorsunuz. Ve Komutan Azerius'un dediği gibi, herkesin ekstra dikkatli olması gerekiyor. Yardımcı olabilirim, Kai."

Cevap vermiyor.

Ellerini üzerimden çekip geri çekiliyor ve etrafta dolaşıyor.

Yükselen endişemi görmezden gelmeye çalışarak sertçe yutkunuyorum.

Beni eve gönderemez. Henüz gönderemez. "Lütfen," diye tekrar fısıldıyorum.

Bir kez daha, tek kelime etmiyor.

Aksine, kızgın görünüyor.

Tüm vücudu gergin. Yüz hatları gergin ve korkutucu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adımlarını durdurur.

Dönerek bana doğru yürüyor ve aniden duruyor.

İçgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum, beni eve geri götürmeye karar verirse kaçmaya hazırım. Henüz geri dönemem. Ve eğer alayına katılmama izin vermezse, sanırım Anthropa'ya kendi başıma gizlice girmeyi deneyebilirim.

Cebinden bir şey çıkarıp bana doğru itti.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, doğru gördüğümden emin değilim. "Bu..."

"İblisleri değerlendirmek için buna ihtiyacınız olacak," diyor alçak bir sesle.

Kristali iki elimle ondan alıyorum ve dikkatlice göğsüme yaslıyorum. Yanlış bir şey yapmaktan ya da söylemekten ve beni geri göndermesinden o kadar korkuyorum ki, dudaklarımı sıkıca kapatarak bir heykel gibi hareketsiz duruyorum.

"Son bir görev," dedi sonunda. "Git hazırlan."

İyi şansımı hafife alacak biri değilim, ona geniş bir gülümseme veriyorum ve yanağını öpmek için zıplıyorum.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor ve gidişimi izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Ben yaptım.

Onu ikna ettim.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Bir an için gerçekten beni geri göndereceğini düşündüm.

Ama Kai boşuna en sevdiğim kardeşim değil. Açıkça söylemese de ailemin benimle ilgili planlarından ya da çok iyi durumdayken ordudan ayrılmak zorunda kalmamdan pek hoşlanmadığını biliyorum.

Sahada olmayı ne kadar sevdiğimi ve işime ne kadar bağlı olduğumu biliyor.

Evet, küçük bir otorite sorunum olabilir, ama bunu başka yollarla telafi ediyorum - yani herkesten iki kat daha fazla iblis öldürerek. Bu görev için de planım bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Olağanüstü bir şey yaparsam, belki yüksek seviyeli bir iblisi, hatta bir Tenebreis Oğlu'nu öldürürsem, Komutan Azerius yeteneklerim için beni övecektir. İşi bırakacağımı duyduğunda ise bırakmamam için ısrar edecek, ordunun ve tüm Aperion'un değerli bir varlığı olduğumu söyleyecek.

Ailem ve Theron, Komutan Azerius'a karşı bir şey söyleyemeyecek. Ne de olsa nihai otorite o.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Evet! Bu görevde farkımı ortaya koyarsam kaderimden kurtulabilirim.

Birkaç yıl önce, bir görevde en çok iblis öldüren bir tanrıya madalya ve özel muamele verildi. Bir Tenebreis'in Oğlu'nu öldürmesem bile - ki bunu çok isterdim, sırf ben yaptım demek ve Theron'un yüzünün kıskançlıktan kızarmasını izlemek için
-En çok iblisi öldürdüğüm sürece, bir ayrıcalık elde edebilirim.

Planımı yaptım ve bir saat sonra diğer askerlerle birlikte sıraya girip teker teker geçitten geçiyoruz.

Anthropa, işte geliyorum!

Belki de savaşa gitmekten bu kadar mutlu olmamalıyım, ama iblisleri öldürmek bu kadar eğlenceliyken nasıl olmam?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THREE

LONDON, ANTHROPA, YEAR 1943

Londra şehri kargaşa içinde. Binalar yıkılmış durumda. Bazıları yerle bir olurken, diğerleri her küçük esintide devrilmeye hazır bir şekilde sallanıyor. Hava toz beton, lastik ve ölüm kokusuyla dolu.

Yine de her yerdeki yıkıma rağmen insanlar hayatlarına devam ediyor.

Gece gökyüzü bulutlu, ay zar zor görülebiliyor.

Birkaç aydır Antropa'dayım ve bu süre zarfında açık bir gökyüzü gördüğümü sanmıyorum. Her zaman sisli, karanlık... önsezi.

Kai'nin alayına katılmaya karar verdiğimde, sanırım bu görevin içereceği her şeyi düşünmemiştim.

Bu bir savaş, evet. İblisleri öldürüyorum, evet.

Ama etrafımdaki kayıpları görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor.

Her gün insanların öldüğünü görüyorum. Korkunç, saçma ölümler. Peki ne için? Bu savaşın amacı ne? Neden bu kadar masum insan ölmek zorunda?

Loş ışıklı bir caddede yürürken şeker kaplı çöreğimden bir ısırık alıyorum. Karartma zamanı yaklaşıyor ve insanlar çılgınca bir aşağı bir yukarı koşturuyor.

Karanlık çökmeden önce evlerine zamanında ulaşmaya çalışıyorlar.

Elbette haince eylemlerde bulunmak için karanlığın çökmesini bekleyen bazı kötü niyetli kişiler de var. Ne yazık ki ben de bunlardan çok gördüm.

Empati kurabilen her insan gibi benim de ilk içgüdüm yardım etmektir. Ancak kendi yasalarımla bağlıyım ve küçük bir olaya bile müdahale edemem çünkü bu olay sekerek insanların hayatları üzerinde istenmeyen sonuçlar doğurabilir.

Kader. Ne kadar aldatıcı bir şey. Kalabalık bir caddede yürümek kadar küçük bir şey bile birinin hayatında çok önemli bir an olabilir.

Donut'ımdan bir ısırık daha alıyorum.

Buralarda yiyecek de çok az. İnsanlar karneyle yaşıyor ve porsiyonlar sadece küçük değil, aynı zamanda şüpheli bir tada sahip.

Bu çöreği sözde Amerikalılardan temin etmek için çok zahmet çektim. Londra'dan çok uzakta olmayan bir üsleri var ve İngilizleri çok kıskandıran bazı ürünlerini de beraberlerinde getirmişler.

İngilizlerin patatesi varken Yankilerin şekerli güzellikleri olsaydı ben de olurdum.

Patates kötü olduğundan değil. Aslında, diğer sebzeler gibi onların da bir amacı var. Ancak her şey patatesten ibaret hale geldiğinde... O zaman insanların neden patatesten bıktığını anlayabiliyorum.

Elbette başka mevcut ürünler de var, ancak bunlar yetersiz. Özellikle et, karaborsadan satın alacak paranız yoksa, zor bulunur.

Sanırım insanların kendi ürünlerini yetiştirdiği kırsal bölgelerde işler daha iyi, ama kaç kişi bununla övünebilir ki?

Londra tüm Antropa'nın en kalabalık şehri. Kaynak yetersizliği nedeniyle kaç kişinin acı çektiğini ve yokluk çektiğini hayal bile edemiyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendimi bildim bileli ilk defa savaştan nefret ediyorum.

Göz ucuyla sekiz dokuz yaşlarında küçük bir çocuğun bana baktığını fark ediyorum. Kıyafetleri kirli ve yırtık, yüzü ise kir içinde.

Daha doğrusu, bana değil çöreğime bakıyor. Ani rahatsızlığa karşı yutkunuyorum.

Gözleri bir sokak lambasının gölgeli ışığında özlemle parlıyor. Kısa bir süre sonra midesi açlıktan yüksek sesle gurulduyor.

Bunu yapmamalıyım, ama kendime engel olamıyorum.

Birkaç adımda çocuğun önüne geldim ve ona artık çöreğimi, kesemde kalan azıcık yiyecekle birlikte uzattım.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve reddetmeye hazır olduğunu anlayabiliyorum. Avucunu açıyorum ve arkama bakmadan ayrılmadan önce eşyaları eline yerleştiriyorum.

Kısa bir süre önce, ölümlülerin hayatlarına müdahale etmemenin önemi hakkında kendime zihinsel bir ders veriyordum. O küçük miktar yiyecek ölümle yaşam arasındaki farkı yaratabilirdi. Böyle bir durumda azar işiteceğimi bilsem de, bu tür acıları görmezden gelemeyeceğimi fark ettim.

Amaçsızca yürümeye devam ederken açlıktan ölmek üzere olan çocuğun görüntüsü aklımdan çıkmıyor.

Sokak lambaları birer birer söner. Hâlâ içinde yaşanılan binalar da karanlığa gömülür. Bazı insanlar ışıklarını kapatırken, diğerleri içerideki ışığı hapsetmek için pencerelerin üzerine ağır, koyu perdeler çekiyor.

Birkaç dakika içinde her yer zifiri karanlık olur.

Görüş mesafesi neredeyse hiç olmamasına rağmen arabalar hâlâ caddede ilerliyor. Çarpmaktan kıl payı kurtulan insanlardan birkaç çığlık yükseliyor. Her gün aynı durum, bazen çarpmaları dışında.

Derin bir nefes alıyorum ve etrafımdaki kargaşayı görmezden gelmeye çalışıyorum. Yürümeye devam ederken dikkatimi iblisler için etrafı taramaya veriyorum. Gece vakti mükemmeldir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kurban aramak için etrafta dolaşmaları için bir fırsat. Sanki savaş kayıpları yetmiyormuş gibi.

Durmadan önce bir mil kadar yürüdüm, duyularım alarmdaydı.

Yakındalar.

Başımı yana eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bir. İki mi? Belki üç iblis.

Benden uzakta değiller.

Bir iblis yakınımdayken aldığım karıncalanma hissine odaklanıyorum ve yoğunlaştıkça onu takip ediyorum.

Sonunda üç katlı bir binanın önüne geldim.

Dışarıdan bakıldığında, sokaktaki diğer binalar gibi sessiz ve karanlık. Tüm pencereler sıkıca kapalı ve içeriden dışarıya herhangi bir ışık sızıntısı yok.

Kulaklarımı keskinleştiriyorum ve işte o zaman sesler geliyor.

Müzik.

Yüksek sesle konuşma.

Bardak şıngırtıları.

Gözlerimi kısıyorum.

Bir parti. Ve ses bodrumdan geliyor.

Binanın etrafında birkaç kez dönerek girişi bulmaya çalışıyorum, ta ki bodruma inmenin yolunun binanın ön tarafındaki merdivenlerden inmek olduğunu fark edene kadar - buna hizmetçi girişi diyorlar.

Elbette içeri ışınlanabilirim ya da bunu deneyebilirim. Ama sadece daha önce ziyaret etmişsem kesin bir yere ışınlanabilirim. Yeni bir yer olduğu için, yine de bir binanın bodrum katında, insan denizinde tavandan düşebilirim. Dikkat çekmemeye çalıştığımı düşünürsek, bu hiç de uygun olmaz.

Kapıyı çaldım ve yarı açıkken biri şifre istedi.

Kaşlarımı çattım.

Ayağımı kapı ile çerçeve arasına koyarak kapıyı itip açıyorum ve kişinin yanından geçiyorum. Ona göz kırpıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Varlığımı zihninden sildiğim gibi.

Uzun, dolambaçlı ve karanlık bir koridor ana odaya açılıyor. Burada hiç pencere yok ve arkadaki birkaç pencere de dışarıya ışık sızmaması için tahta parçalarıyla kapatılmış. İçerideki ışık güçlü, ancak sigaralardan çıkan yoğun duman bulutu rahatsız edici derecede rahatsız edici hale getiriyor.

Herkes sigara içiyor. Sol, sağ. Erkekler, kadınlar.

Sigaralarını üflüyorlar ve havaya duman bulutları üflüyorlar.

Burnum seğiriyor.

Keskin bir nefes alıyorum. Karıncalanma devam ediyor. Gözlerim sulanıyor ve kalabalığın içinde yolumu kaybediyorum. Hatta biri yüzüme duman üflüyor ki bu ihtiyacım olan son şey.

Karıncalanma, artık hapşırığımı tutamayana kadar yoğunlaşıyor.

Yüksek sesli bir hırıltı çıkarıyorum, ardından sert bir öksürük geliyor. Boğazım kaşınıyor.

Daha önce de sigara içen insanlar görmüştüm ama bu seviyede değil. Bu zehirli havayı nasıl soluyabiliyorlar?

Ciğerlerim mi? İyileşebilirler. Onların

mi? T.S.

Kendi kendime gülümsüyorum, bu insanlarla asimile olmama yardımcı olan yeni kelime dağarcığımla gurur duyuyorum.

Gerçi kısaltma kullanmayı sevmeleri iyi bir şey çünkü tough shit kulağa iğrenç geliyor. Öte yandan T.S. daha lezzetli. Elbette bana konuşabileceğim hiçbir dilde küfür etmemem öğretildi. Bu sadece büyük bir saygısızlık değil, aynı zamanda kötü bir terbiyenin de işaretidir.

Ailem oldukça otokratik olabilir, ancak bana beşiğimden itibaren mükemmel bir eğitim sağladılar - şimdi tüm eğitim çabalarımı durdurmamı ve kendimi gelecekteki eşime adamamı görmeye kararlı olmalarına rağmen.

Ew.

Havanın daha iyi dolaşımına yardımcı olabileceğimi umarak önümdeki dumanı etrafa sallıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İblislerden gelen sinyal güçleniyor. Burada olmalılar.

Ama çok fazla insan var ve birinin iblis olup olmadığını görsel olarak belirleyemiyorum. Bu iblisler insansı görünümlere büründüğünde, içlerindeki ruhun kaderine aldırmadan yeterince zor zamanlar geçiriyoruz.

Şimdi mi? Sadece etrafta dolaşıp içecekleri kutsamam ve onlardan kimin zarar gördüğünü görmem gerekmiyor, aynı zamanda kabın ruhunun henüz tüketilmediğinden emin olmak için renk değiştiren kristalimle onlara dokunmam gerekiyor. Buna bir de zaten kendi başlarına insansı olan yüksek seviyeli iblislerle karşılaşabileceğim gerçeğini eklersem, bu kalabalıkta başarı şansım pek de iyi görünmüyor.

Tabii ki yüksek seviyeli bir iblis bulmaktan asla şikayet etmem. Bu haşerelerden birini yenmek üst düzey yetkililerin dikkatini çekmemi sağlayacaktır. Ama aynı zamanda oldukça güçlüler. Bir tane iyi olur. İki mi? Belki biraz zorlama olur. Ama üçten fazla?

Bir plan bulmaya çalışırken konsantrasyon içinde dudağımı ısırıyorum.

Yine de göz ucuyla kaderin bana gülümsemeye karar verdiğini görüyorum.

Çıkışa yakın masanın üzerinde içi içki dolu bir kase var.

Gözlerim insanların hareketlerini takip ediyor, ta ki o kasenin içeceklerini yer olduğundan emin olana kadar. Birkaçının kaseden servis yaptığını fark edince kendi kendime başımı sallıyorum ve oradan başlamaya karar veriyorum.

Kalabalığın arasından dirseklerimi kırarak -ki odadaki en küçük kişi ben olduğum için bu oldukça zor- çıkışa ulaşmaya çalışıyorum. Tüm insan dişiler topuklu ayakkabı giyerken, erkekler benden önemli ölçüde daha uzun. Tanıdığım bazı Aperitler kadar uzun değiller ama yine de çoğu dişinin üzerinde yükseliyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Terli vücutları müzik eşliğinde bir o yana bir bu yana sallanarak hareket ediyor.

Bu...rahatsız edici.

İlk defa böyle bir ortamda bulunuyorum ve bundan hoşlandığımı sanmıyorum.

Şimdiye kadar, Anthropa'nın daha...sefih tarafını görmedim, çünkü çoğunlukla sokaklarda, insan kalabalığından uzak durdum.

Ama bu? Herkesin içinde birbirlerinin ağzına dokunmak ve yemek? Etraflarında bir sürü insan varken?

Ve eğer duyduğum mırıltılara inanılacak olursa, birbirlerini tanımıyorlar bile.

Askerlerden biri karısının okyanusun öbür ucunda olduğunu itiraf ediyor ama hemen partnerine yakında ölebileceğini, bu yüzden elinden geldiğince eğleneceğini söylüyor. Sonra eğilip onun boynunu yalıyor.

Gözlerim şok içinde açıldı.

İnsanlar! Ne çapkınlar!

Buna inanamıyorum. Molokai neden beni burada tanık olacağım müstehcenlikler konusunda uyarmadı? Antropa üzerine yaptığı konuşmayı yarım yamalak dinlemiş olabilirim ama eminim ki onların şehvet düşkünü davranışlarından hiç bahsetmemişti.

Bu çok saçma.

Bir askerin elinin bir kadının kalçasından yukarı çıktığını, elbisesinin altından gizlice girdiğini gördüğümde şoktan ağzım açık kaldı...

"Kaynak adına, bu da ne?" İnanamayarak mırıldandım. Ona dokunuyor. Onun özel yerine.

Başını geriye atıyor ve kendini bu şekilde okşatırken kısık bir inilti çıkarıyor.

Çılgınlık. Bu delilik! Buradan bir an çıkmalıyım. Bu sefahate daha tanıklık edemem yoksa hasta olacağım.

Dirsek vuruşlarıma daha fazla güç verdim, özellikle de çok uygunsuz olan çiftleri hedef aldım. Bir süre sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir sürü itiş kakış ve daha da çirkin davranışlara tanık olduktan sonra nihayet kaseye ulaştım.

Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra parmağımı kaseye daldırıyorum ve kutsama ritüelini söylemeye başlıyorum. İşim bittiğinde, daha sessiz bir yer bulup gözlemlemeye başlıyorum.

Ne yazık ki benim için bu aynı zamanda daha fazla küfür gözlemlemek anlamına geliyor.

Anthropa'da neler olduğunu bilseydim, belki de bu görevde ısrar etmezdim.

Kimi kandırıyorum ben? O iğrenç Theron'la çiftleşmek zorunda kalmadan önce tek şansım bu olabileceği için yine de ısrar edecektim.

Dans pistinde olup bitenlere, vücutların nasıl birbirlerine sürtündüğüne, bir eş dışında dokunulmaması gereken yerlere nasıl dokunduğuna çok yakından bakmamaya çalışıyorum.

Yine de biraz meraklı olduğumu da inkar .

Annemin bilmemi istemediği şey buydu, değil mi? Bu tür dokunuşlar hem skandal hem de ilgi çekici.

Çiftleşmenin mekaniğini biliyorum - ya da en azından bildiğimi sanıyorum. Bir erkek ve bir dişi bir şekilde birleşir ve enerji alışverişinde bulunurlar, ardından dişi daha sonra doğuracağı çocukla ağırlaşır. Yine de dans pistinde gördüğüm bu dokunuşların bununla nasıl bir ilişkisi olduğundan tam olarak emin değilim.

Kendimi elimdeki konuya odaklanmaya zorluyorum - iblisleri tespit etmeye. Ama isteğim dışında, gözlerim odanın içinde dolaşıyor, iç çekişleri, inlemeleri ve o yasak dokunuşlarla birlikte gelen her küçük kesik nefesi takip ediyor.

Neden?

Neden bu sesleri çıkarıyorlar?

Acı mı? Zevk mi? Tam olarak nedir?

Erkekler genelevleri ziyaret ettiğinde Aperion'da da böyle mi oluyor? Oraya bunu izlemek için mi gidiyorlar...? Tecrübe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öyle mi? Ama neden? Bundan ne çıkarları var? Şimdiye kadar sadece kadınlara dokunulmuş gibi görünüyor.

Bu dokunma meselesi üzerine derin düşüncelere dalmışken, bir erkeğin bardağından içtikten sonra havada patlayan acı tıslamasını neredeyse kaçırıyorum. Alçak ve sert ses, yüksek sesli müziğin arasından süzülüp kulaklarıma ulaşıyor.

Gözlerim parlıyor ve geriliyorum.

Bakışlarım tam zamanında suçluya takılıyor ve onun elindeki bardağı yakındaki bir masanın üzerine bıraktığını görüyorum. Yüzü, maskelemeye çalıştığı ama başaramadığı acıyla buruşmuş.

Kutsama ilahisi her türlü şeytani enerji için bir zehir gibi çalışır. Anlık olarak acı verici olsa da, iblisin seviyesine bağlı olarak, iyileşmeleri çok uzun sürmez. İzle onun ifade yakından, sayma aşağı yüzündeki acıyı silkelemesi için geçen dakikalar. Bu kusursuz bir yöntem olmasa da, bana Neyle uğraştığım hakkında bir fikrim var.

Beş, altı...

Yedi.

Son acısını da silkip atarken yüzü nötr bir ifadeye bürünüyor ve nazik bir gülümseme takınıyor.

Düşük seviye.

Ve az önce olanları görmezden gelip insanların arasına karışmaya devam ettiğini görünce, onun gerçekten genç bir iblis olduğunu, bir kutsama ilahisinin gücünden ya da bunun bir Aperite'nin peşinde olduğu anlamına geldiğinden habersiz olduğunu anlıyorum.

Sırtımı dikleştirerek kalabalığın arasından ona doğru ilerliyorum.

İblis uzun boylu bir erkeği ele geçirdi - bu noktada kim benden uzun değil ki? Kısa kesilmiş siyah saçları ve kahverengi gözleri var. Bu odadaki diğer pek çok kişi gibi askeri üniforma giymiş ve vücut dili de bir o kadar adi.

Genç bir iblis olarak, fiziksel alemle hala bağları olduğundan hiç şüphem yok. O biraz daha fazla olabilir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bozulmuş bir ruh, ama yine de etten yapılmış olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor - söz konusu eti kullanmanın ve onunla birlikte gelen tüm avantajların tadını çıkarmanın.

Dans pistine nasıl baktığını ve kadınları şehvetli bir şekilde nasıl incelediğini görünce, ilk niyetinin bu dokunma eyleminden biraz almak olduğunu söyleyebilirim. Sırada tabii ki ruhları tüketmek var.

Benim gözetimim altında olmaz, iblis!

Önüne geçiyorum ama beni görmüyor. Lanet olsun.

Gözleri başımın üstünde bir yere sabitlenmiş durumda ve cüssemle onun önünde görünmez gibiyim.

Kalabalığın arasından geçmek üzereyken hızla doğaçlama yapıp kendimi ona doğru attım.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, kelimelerimi bilerek geveleyerek. Gözlerini bana dikiyor.

"Merhaba yakışıklı," diyorum ve kirpiklerimi ona doğru savuruyorum.

Ew! Bu kelime ağzımdan çıktığı anda öğürmek üzereyim, ama ne yazık ki, gelecekteki bir terfi için biraz tatlı konuşmayı feda etmeye hazırım.

Gülümsemeden önce bir an dalgın dalgın bana bakıyor.

"Buradan çıkmak ister misin?" Fısıldıyorum.

Evet de lütfen. Evet de ve seni şeytan çıkarabileceğim ya da öldürebileceğim bir yere gidelim - içindeki ölümlü ruhun hala hayatta olup olmadığına bağlı olarak.

Dudakları yavaşça gülümsemeye dönüşmeden önce bana kaşlarını kaldırıyor. Yolu göstermem için başını sallıyor.

dönüyor.

Gecenin ilk cinayeti. Düşük seviyeli bir iblis olsa ne olur? Yine de bir şeydir. Şimdiye kadarki öldürme koleksiyonuma ekleyeceğim ve eğer Komutan Azerius'un övgüsünü kaliteyle kazanamazsam, en azından bunu miktarla yapacağım.

Kalabalığın arasından ilerlerken bir yandan da iblisin beni takip ettiğinden emin olmak için ona göz kulak oluyorum. Biz olsun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Koridora çıktık ve kapıdaki erkeği geçtikten sonra nihayet binanın dışına çıktık.

"Aklında bir yer var mı?" diye soruyor kaşlarını oynatarak.

Başımı sallıyorum ve gülümseyerek beni takip etmesini işaret ediyorum.

Birkaç adım ötede binaların arasında küçük bir ara yol var. Bu iblisin sonunu getirmesi için mükemmel bir yer.

O da aptal. Bunu neden yaptığımı ya da kim olduğumu sorgulamıyor bile. Sadece takip ediyor.

Sokaklar karanlık, ama ara sokak daha da karanlık - tabii bu mümkünse.

Neyse ki gece görüşüm oldukça iyi, bu sayede etrafımı tarayabiliyor ve iblisin saldırabileceği en iyi noktaya kendimi konumlandırabiliyorum.

Ara sokağa girerken ayakkabıları yeri sıyırıyor. Yakaladım seni!

Ağzını açıp başka bir iğrenç şey daha söyleyemeden peşindeyim. Ama daha önce önce öldürüp soruları sonra sorarken, şimdi kristali çıkarmayı ve ölümlü ruhun gidip gitmediğini teyit etmeyi unutmamam gerekiyor.

Gözlerimi deviriyorum.

Kristali ararken, tam zamanında kırmızıya döndüğünü görmek için adamın eline tutuşturuyorum.

Kaynağa teşekkür edin!

Kristali cebime geri koyarak enerjimi yüzeye çıkarıyorum. Ellerimden iki uzun buz bıçağı iniyor ve hiç vakit kaybetmeden iblisi çaprazlama bir hareketle kesiyorum.

Zavallı iblisin tepki verecek zamanı bile yok. Zavallı, ona acıdığım için değil elbette. İblislere nasıl acıyabilirim ve onları aynı nefeste nasıl öldürebilirim? Hayır, hayır. Zavallı çünkü kimse ona nasıl düzgün bir iblis olunacağını öğretmemiş ve bu yüzden bu pek de zorlu bir mücadele olmayacak.

Saldırıyı kollarıyla boşuna engellemeye çalışıyor ama bıçaklarım çok keskin. Geminin elleri yere düşene kadar eti ve kemiği kesiyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüksek bir acı sesi çıkarıyor, ama daha fazla feryat edemeden -bundan hoşlanmayacağımdan değil- şeytani özü yok etmek için alçak bir ilahi mırıldanırken boynunu kesiyorum.

Kan konakçıdan dışarı sıçrarken, iblis bedenin kontrolünü elinde tutmak için mücadele ediyor. Karanlığa rağmen, ölü bedenden çıkan gölgeli dumanı fark etmemek zor. Yavaş ve amaçsız.

Kolumu yana doğru uzatarak kılıcımın daha büyük bir versiyona dönüşmesini istiyorum, bir yandan da aynı ilahiyi mırıldanıyorum.

Kafası karışan iblis doğruca, artık kutsal ilahiyle örtülmüş olan büyütülmüş kılıcıma yöneliyor. Temas ettiğinde, duman derhal parçalanırken havada bir cızırtı sesi patlıyor.

İşte bayanlar ve baylar, bir iblis böyle öldürülür.

Kılıçlarım kayboluyor ve üzerimdeki iblis tozunu silkelemek için kıyafetlerimi sıvazlıyorum.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Biri gitti, birkaç tane kaldı.

Ama tam dönecekken kulaklarım başka bir ses duyuyor. Çok yakın ve gittikçe yaklaşıyor.

Dönüyorum.

Başka bir iblisin bana doğru geldiğini fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Ama bu sefer, uzun bir bıçak şeklinde bir silah taşıyor.

Sırıtıyorum.

Bu biraz daha bilgili gibi görünüyor. Bana gerçekten zarar vermek istiyormuş gibi saldırıyor.

Yani onun türünü öldürdüğümü biliyor, değil mi?

Cebimdeki kristali hissederek ona doğru fırlatıyorum ve öldürmeye devam edip edemeyeceğimi doğrulayacak ışık parlamasını bekliyorum.

Ama tam kristal alçak, kırmızı bir ışık yayarken, ara sokakta bir dizi adım daha yankılanır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki güçlü el iblisin yüzünün her iki yanını kavrayıp hızlı bir hareketle kabın başını döndürmeden önce ancak tepki verebildim.

Yere düşer, cansızdır.

Göz kırpıyorum. Şeytani öz sönüyor ve benim ritüelim olmadan yok oluyor.

Ne?

Düşen leşe şok içinde bakıyorum.

"Senin gibi bir kızın geceleri yalnız kalması güvenli değil, sevgilim." Derin bir ses tonu omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

Bakışlarım bunu yapan kişiye, boynu kıran ellere yöneliyor.

Yavaşça yere düşmüş cesedin yanından geçip bana doğru geliyor. O da askeri üniforma giymişti ama ceketindeki madalyaların sayısı bu gece gördüklerimden çok daha fazlaydı.

Üst düzey biri olabilir mi? İnsan ordusuna kesin bir şey söyleyecek kadar aşina değilim ama sanırım onlar da ayrımlarını bizim kadar ciddiye alıyorlar.

Yine de kesin olan bir şey var. O şimdiye kadar karşılaştığım en uzun insan. Gördüğüm en uzun erkekler arasında da yer alıyor.

Yeşil gözler karanlıkta parıldıyor. Dolgun dudaklar bana tembelce gülümsüyor.

Ama başka bir şey daha var.

Yüzünün yarısı kötü bir şekilde yaralanmış. Sert, sivri bir çizgi şakağından başlayıp yanağından ve boynundan aşağı inerek üniformasının içine saklanıyor.

Onun varlığında bir şey var. Heybetli bir şey.

Kaşlarım çatıldı.

O bir Aperite mi? Bir ilah mı? O kim ki bir iblisi bu kadar kolay öldürebiliyor, düşük seviyeli ama dirençli piçler.

Sertçe yutkunuyorum, onun varlığı beni biraz şaşırtıyor. Özellikle de bana doğru ilerlemeye devam ederken.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kimsin sen?" Fısıldıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FOUR

Her kim olursa olsun, bir iblisi öldürdü ve bu beni hemen şüphelendiriyor.

Onda ne Aperite enerjisi ne de şeytani bir enerji algılıyorum. Bana insan diye bağırıyor ama başkasının canını almaktan çekinmeyen bir insan. Eğer öldürmek onun için bu kadar kolaysa, o zaman yozlaşmış bir ruh ve sonunda bir iblis olma yolunda ilerliyor demektir.

Fark etmez. Her kim olsun, öldürdüklerimi çalamayacak.

Onlar benim.

Bu alandakilerin hepsi.

Onlara sahip çıktım ve benim gözetimim altında bir iblisi öldürmeyecek!

Zaten birini öldürdü, Minerva. Ve raporunda aksini iddia etmekten daha iyisini biliyorsun.

Lanet olsun!

"Kimsin sen?" Tekrar talep ediyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

"Lucien de Vitry. Hizmetinizdeyim," diyor başıyla selam vererek. Gözlerinde güvenmediğim hınzır bir parıltı var.

"Bir adam öldürdün," diye not ediyorum yavaşça uzaklaşırken.

Omuz silkiyor, yeşil gözleri hâlâ bende.

"Bir bayanı incitmeye çalışan beyleri hoş karşılamam." Ona ters ters baktım.

"Ben de kendi çaresine ," diyorum hışımla.

"Söylenecek en doğru şey teşekkür etmektir." Duraklıyor. Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Bayan...?"

Ona gözlerimi deviriyorum. Ne istediğinden emin değilim ama burada ne kadar çok zaman kaybedersem bu gece o kadar az iblis öldüreceğim -özellikle de öldürdüklerimden birini aldığına göre.

"Yapılacak en doğru şey kendi işine bakmaktır," diyorum ona sertçe ve gitmek için harekete geçiyorum.

Hareket etmiyor. Gözleri hareketlerimi takip ediyor, kurnaz ve hesapçı.

Bu Lucien de Vitry'nin kim olduğunu bilmiyorum ama içgüdülerim bana dikkatli olmamı söylüyor. Onda hoşlanmadığım bir şeyler var.

Belki de benim avımı çaldığı için duyduğum küçüklüktendir. Ya da belki de gözlerindeki o tehlikeli parıltıyla sanki bana birkaç adım yaklaşmasına izin verecekmişim gibi beni izlemesidir.

Hayal kurmaya devam et, asker çocuk.

Yanından geçip gittiğimde "Hâlâ teşekkürümü bekliyorum," diyor.

Ona ters ters bakıyorum.

"Sonsuza kadar beklemek zorunda kalabilirsin."

"Cesur bir kız. Hoşuma gitti," diye mırıldanıyor bana doğru dönerken takdirle.

"Bir adım daha atarsan bağırsaklarını deşerim," diye sert bir tonda uyarıyorum.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor. Sonra gülümser ve bir adım öne çıkar.

Gözlerim parlıyor. Tüm konuşmalarıma rağmen, bir insanı öldüremem. Yine de küçük bir işkence ile kurtulabilir miyim? Yüzündeki gülümsemeyi silecek kadar.

Tam önüme gelene kadar yavaşça, metodik olarak hareket ediyor.

Karanlık. Bir insan olarak, pek bir şey görebildiğinden şüpheliyim. Ama ben onu yeterince iyi görebiliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ve bundan nefret ediyorum.

Ona gökyüzünü kazıyan binalardan biriymiş gibi bakmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. İblisimi öldürmeye cüret etmesinden nefret ediyorum. En çok da benimle eşitmişiz gibi konuşmaya cüret etmesinden nefret ediyorum.

"Seni cılız küçük hu-"

"Küçük mü?" Sırtını dikleştiriyor, üzerimde yükseliyor.

Ona isyan edercesine bakıyorum. Tamam, belki biraz yanlış kelime seçimi oldu.

Tek tepkisi gülümsemek. Sadece nasıl gülümseyeceğini biliyor. Objektif olarak değerlendirecek olursam, kötü bir gülümseme değil. Ama şu andan itibaren, o benim iblisimi öldürdüğünde objektif olmaktan başka bir şey değilim! Bu gece kotamı doldurmak için başka bir iblis bulabilecekken şimdi bana değerli zamanımı kaybettiriyor.

"Geri çekil yoksa deşerim," diye bağırdım.

Bu sinir bozucu küçük iblisler kendilerini öldürmezler - gerçi keşke öldürselerdi, ama özünüze kadar kötüyseniz ve tek amacınız sizden daha zayıf olanları avlamaksa, sanırım hayat hakkında depresyona girmek için bir neden yok. Ne yazık ki, iblislerin akıl sağlığı üzerine düşünmenin sırası değil - gerçi, gerçekten, belki de bu bir tez için iyi bir konudur ve her şey yolunda giderse bana bir takdirname daha kazandırabilir.

Kes şunu, Minerva! Hiçbir şey yapmadığın için takdir edilmeyeceksin.

Aslında, daha fazla oyalanırsam alacağım tek şey bir azarlama olacak, bu da sadece gece kotamı karşılayamadığım için öfkemi körüklemeye hizmet edecek ve bu da onu gerçekten sindirmeme neden olabilir.

İnsan biyolojisi konusunda çok bilgili olmayabilirim ama eminim ki onun bağırsaklarını deşersem ölecektir ve ben buna izin veremem. Ona karşı herhangi bir empati hissettiğimden değil, çünkü o da o iblise karşı herhangi bir şey hissetmedi - gerçi onun bakış açısına göre, o sadece zarar vermeye çalışan bir adamdı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben, küçük bir kız (tamam, böyle baktığınızda belki o kadar da kötü görünmüyor).

Ama o bir insan. Sonlu yaşam süreleri. Her şeyin büyük planında küçük, önemsiz noktalar.

Dürüst olmak gerekirse, onları neden öldüremeyeceğimizi anlamıyorum.

"Senin gibi küçük bir sevgili için büyük sözler," diye mırıldanıyor alçak sesle.

İçinde bulunduğu tehlikeyi hissetmiyor mu? Ufacıksam ne olmuş? Ben ölümcülüm!

Ona bakarken burun deliklerim alevleniyor. "Adım. Uzaklaş."

"Şimdi, sevgilim, bu kadar sinirlenmeyelim. Evin nerede? Centilmenlik görevimi yerine getirip seni sağ salim eve götüreceğim."

Başka bir gülümseme.

Uzaklaşmanın hangi kısmını anlamıyor? Kulakları ağır mı işitiyor?

"Yardımına ihtiyacım yok," diye onu geçmeye çalışırken.

Bir kez daha yolumu kesti.

Elbette birazcık işkence yapmama izin verilmeli, değil mi?

"Kenara çekil insan," diyorum ona sertçe.

Tüm vücudum öfkeyle titriyor. Kim olduğunu sanıyor da benimle böyle konuşuyor? Alanıma tecavüz edip yolumu kesiyor.

Gözle görülür bir şekilde titriyorum, o kadar ki ruhsal enerjimin hala kontrol altında olması bir mucize.

O da görüyor ve sonunda içinde bulunduğu tehlikenin farkına varıp beni yalnız bırakmasını bekliyorum. Onun yerine yüksek sesle iç çekiyor.

"Çok korkmuş olmalısın, seni zavallı küçük şey," diye devam ediyor az önce söylediklerimi duymamış gibi. "Sorun yok. Sana zarar vermeyeceğim."

"Hayır. Sana zarar vereceğim."

"Etrafta o kadar çok kötü adam var ki eminim kime güveneceğinizi bilemiyorsunuz. Ama için rahat olsun. Seni eve sağ salim götüreceğim."

Tekrar gülümsüyor. Bu sefer dişlerini gösteriyor. Oldukça güzel dişler, gerçi bu konumuzun dışında.

"İnsan!" Homurdanıyorum.

"İşte, işte, sevgilim. Korktuğunu biliyorum ama-"

"Korkmalısın," diye patladım, parmağımı onun -oldukça sert- göğsüne bastırarak. "Karanlık bir sokaktayız. Sakın kendini koruma duygun var mı?" Diye bağırdım.

Kıkırdıyor.

"Ben de sana aynı şeyi sormalıyım."

Bu sinir bozucu erkek! Öfkem yüzeye çıkıyor ve onu yanlışlıkla öldürmemek için sakinleşmek için elimden geleni yapıyorum. Bu bana hiç iyi gelmez.

İnsanlar aptaldır, Minerva. Genç ve deneyimsizler.

"Seni zavallı minik şey," diye mırıldanıyor, elimi tutuyor ve sıkıca yerinde tutuyor. "Her şey yolunda. Seni güvende tutacağım."

Gözlerimi kırpıştırdım, bir an için şok oldum. O mu? Beni güvende mi tutacak?

Gülmek bile istemiyorum çünkü söyledikleri beni çok şaşırttı -gerçi bu oldukça gülünç bir durum.

Elimi çekiyorum ve onu kendimden uzaklaştırıyorum.

"Siz insanlar oldukça zayıf bir görme yetisine sahip olduğunuz için karanlıktan kaynaklanan körlüğünüzü mazur göreceğim," diye kibirli bir sesle başlıyorum. "Ama bu gece burada karşılaşacağınız en korkunç şeyin ben olduğumu bilmenizi isterim. Bu yüzden size zarar vermek zorunda kalmadan yolunuza devam edin."

İşte. İşte bu kadar.

Kelimeleri bu kadar tutarlı bir şekilde ve onu uçurabilecek herhangi bir enerji patlaması olmadan söylediğim için kendimle gurur duyuyorum. Gerçi Kaynak sayesinde onu uçarken görmeyi çok isterdim, tercihen benden çok çok uzakta.

Ama sözlerim onu etkilemiyor. Aksine, onu daha da eğlendiriyor gibi görünüyorlar.

"Küçük ve korkutucu, değil mi?"

"Boyum hakkında yorum yapmayı kes," diye .

"Oldukça açık." Kıkırdıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum.

"Hava karanlık," diyorum

sertçe. Omuz silkiyor.

"konuştuğunuzu duyabiliyorum," diye , sözlerinden eğlence damlıyor.

"Sen..."

Öfkem beni ele geçiriyor ve ona yumruk atmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Gerçi daha sonra ona buz hançerimi saplamadığım için kendimi tebrik etmem gerekecek. Ah, küçük şeyler.

Ondan daha güçlü olmama rağmen -evet, küçücük bedenimle bile- darbemi savuşturmayı başarıyor.

Kaşları

mı

çatıyoru

m.

Nasıl?

Bu karanlıkta göremez. Orası kesin. Ben bile tam görüşten yoksunum. Yine de bir yumruk daha atmaya çalıştığımda, ondan da kurtulduğunu görünce şaşırıyorum.

Nereyi hedeflediğimi nasıl bilebilir? Karanlığın içini görebiliyor mu? İlk değerlendirmem yanlış mıydı ve o insan değil miydi?

Ama bu imkansız. Ondan gelen herhangi bir doğaüstü iz tespit edemiyorum.

Eğlenen sırıtışına ve rahat tavrına bakılırsa, darbelerimi savuşturmak için fazla çaba sarf etmiyor bile. Sadece bir o yana bir bu yana sallanıyor, gücümü bana karşı kullanıyor.

Tam ona tekrar vurmaya çalışırken yumruğumu yakalıyor ve beni kendine çekiyor.

"Dikkatli ol, sevgilim. Bu oldukça tehlikeli."

Evet! Ben tehlikeliyim. Benden korkmalı! Yapmalı. Sadece zarar görmedi çünkü tüm gücümü kullanmayı göze alamıyorum.

güçlerimi onun üzerinde kullandım. Ama eğer bir iblis ya da başka bir tanrı olsaydı... Onu çoktan sırt üstü yatırmış, acı içinde inletiyor olurdum. Tercihen iç organları dışarı dökülürdü.

"Kendine zarar vermeni istemem," diye mırıldanıyor usulca.

"Kendime zarar vermiyorum. Sana zarar veriyorum," diyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor. Beni sıkıca göğsüne bastırıyor ve nefesi yanağımda geziniyor. Sigara kokuyor.

İğrenç!

Hâlâ onu havaya uçurup bu talihsiz durumdan sonsuza dek kurtulup kurtulamayacağımı düşünürken, elini itiyorum. Kardeşim beni saklayacak ama belki de bu yakışıksız tacizi ona anlattığımda anlayış gösterecektir.

Yani, bana minik dedi!

Minik!

Ufacıksam ne olmuş? Ama kim bunu başkasının yüzüne söyler ki? Benimle konuşmasına kim izin verdi? Sırf bu yüzden bile cezalandırılmalı. Bunu yapmaya cüret ettiği için dilini kesmeliyim. Dili olmadan da hayatta kalabilir.

Bana dokunduğu gerçeğini boş ver. Belki de kesmem gereken vücut parçaları listesine ellerini de eklemeliyim. İnsanlar dilleri ve kolları olmadan hayatta kalabilir mi? Enfeksiyonu önlemek için uzuvları kesilen savaş ampüteleri duydum ve hayatta kaldılar, ama sanırım dilleri hala sağlamdı.

Keşke bir insanı öldürdüğüm için cezalandırılacağımdan endişe etmeden ölmeden önce ondan kaç parça çıkarabileceğimi deneme özgürlüğüne sahip olabilseydim...

Ne yazık ki, insanların oldukça iğrenç olduğu konusunda dersimi aldım, bu yüzden bundan sonra mesafemi koruyacağım. Onlarla etkileşime girmediğim sürece, onları öldürme dürtüsü hissetmeyeceğim, değil mi?

"Sana bütün erkeklerin kötü olduğu öğretilmiş olmalı ama bu doğru değil hayatım. Sorun yok. İçindekileri dökebilirsin. Ben seni korumak için buradayım." Sesi çok yumuşak ve sıcak.

Aptal mı?

Yüz hatlarına odaklanırken yavaşça göz kırpıyorum. Bana gülümserken yeşil gözleri parlıyor.

Şaka yapmıyor. Benim kurtarılmaya ihtiyacı olan sıradan bir kız olduğuma inanıyor, oysa aslında kurtarılması gereken kişi kendisi.

Bir ya da iki dakika içinde. Kuralları çiğnemenin gelecekteki cezaya değip değmeyeceğine karar verdiğimde.

Rahatsız olabilirim, ancak sigara kokusunun özellikle deri ve baharatla birleştiğinde o kadar da iğrenç olmadığını itiraf etmeliyim.

Minerva! Odaklan!

"Çek ellerini." Yukarıdan gelen yüksek bir ses sözlerimi kesiyor.

Vızıltılı, neredeyse statik bir ses.

O da yukarı bakar, yüzü endişeyle buruşmuştur.

Her şey çok hızlı gelişiyor. Bir an gürültünün kaynağını arıyoruz. Sonra, kollarını bana doladı ve beni sağır edici bir patlamadan korudu.

Karanlıkta bir ışık patlaması patlar ve etrafı aydınlatır.

"Ne..." Mırıldanıyorum, gözlerim şokla büyüyor.

Acı dolu çığlıkların eşlik ettiği ateş dalları havada parlıyor.

Bir başka gürültülü patlama ve enkaz, duman ve dumanlarla birlikte havada uçar.

Gecenin önceden karanlık olan gökyüzü şimdi grinin bin bir tonuna ve aşağıdaki ateşi yansıtan küçük, neredeyse yarı saydam sarı şeritlere bürünmüş durumda.

"İyi misin, minik sevgilim?" Sesi zihnime nüfuz ediyor.

Yavaşça yüzümü ona dönüyorum.

Patlamanın gücü ikimizi de geriye ve yere doğru itmişti. Kolları hâlâ bana sarılmıştı, sıkıca tutuyordu-çok sıkı.

Başka bir set için hazırlanırken ağzım parçalanıyor, ancak yardım çığlıkları patlak verdiğinde konuşacak zamanım bile olmuyor.

keder feryatları ve acı çığlıklarıyla birlikte havaya karıştı.

Gecenin durgunluğu artık durgun değil. Acı ve ölümle tıkanmış durumda.

Beni ayağa kaldırıyor, kendi kendine başını sallamadan önce bana birkaç kez bakıyor. Yüz hatları gergin, yüzünün sağ tarafındaki yara izi eskisinden daha belirgin.

Tek kelime etmeden yanımdan
ayrıldı. Yani, beni yalnız bıraktı.

Göz kırpıyorum.

Bu beklenmedik bir şeydi.

Sonunda beni yalnız bırakması için bu mu gerekiyordu? Bir patlama mı?

"İnsanlar," diye homurdanıyorum
kendi kendime. Muhtemelen
korkudan kaçmıştır.

Bu insanlar çok zayıf.

Kıyafetlerimin tozunu alıyorum ve ara sokaktan çıkıyorum. Muhtemelen iblisler için diğer bölgeleri araştırmalıyım. Eğer şanslıysam, şafaktan önce bir tane daha yakalayabilirim. Bu da toplamda yüz doksan beşe ulaşmamı sağlar. İki yüzün sadece beş eksiği. Elbette, bazılarının zaten beş yüze yakın olduğunu düşünürsek, o takdirnameyi kazanmak istiyorsam hala olmam gereken yerin yakınında değilim.

Patlamanın olduğu yönün tersine doğru gitmek üzereydim ama gözlerim açıklanamaz bir şekilde kargaşaya takıldı.

İki bina çökmüş ve yerle bir olmuştur. İkincisinde ahşap temeli yiyip bitiren ve her geçen saniye daha da büyüyen bir yangın var.

Birkaç kişi ilk binanın yıkıntıları etrafında toplanmış, moloz ve beton parçalarına tutunarak hayatta kalanları aramak için onları yoldan uzaklaştırıyor. Gerçi binanın durumuna bakılırsa... İçeride hâlâ hayatta olan biri olduğundan şüpheliyim.

Bekle bir dakika.

Etrafıma bakıyorum ve binaları sayarak partiden itibaren adımlarımı takip ediyorum. Patlamanın partinin yapıldığı binada meydana geldiğini fark edince gözlerim yavaşça açılıyor.

Gözüme başka bir şey çarptı.

Bir askeri üniforma, ama onu giyen kişi kayıplar arasında değil. Onları çıkarmak için çalışan insanlardan biri.

Şu erkek.

Bir adım öne çıkıyorum.

Ateş yüzünü aydınlatıyor. Küle bulanmış ellerini tenine silerken alnında ter ve is birikmiş. Büyük bir beton parçasını tek başına çekiyor ama onu yerinden oynatacağından şüpheliyim.

Bir hava akımı yanımdan geçip gidiyor.

Yan tarafa baktığımda bir düzine ya da daha fazla habercinin sokakta belirdiğini ve bir alay halinde binaya doğru yürüdüğünü görüyorum.

Ruhlar teker teker enkazdan çıkar. Akılları karışmış ve kafaları karışmıştır; habercilerin onları öbür dünyaya sorunsuz bir şekilde götürebilmeleri için mükemmel bir kombinasyondur bu.

Her haberci bir ruha kilitlenir ve P'asala'ya, yani tüm ruhların liyakate göre öbür dünyaya sıralanmak için geçmesi gereken aracı aleme doğru bir portal açar.

Toplamda belki otuz ya da kırk ruh alınıyor.

Hiçbir iblisin gelip ruhları tüketmeye kalkışmadığından emin olmak için sessizce kenarda bekliyorum.

Ama doğru olmayan bir şeyler var. Sadece o bodrumda kırktan fazla insan vardı.

Gözlerimi kapatıyorum ve daha önceki görüntüleri hatırlıyorum, partideki insan sayısını tahmin etmek için elimden geleni yapıyorum.

Herkesi görmedim ama bu sayının en az iki katı olduğuna eminim. Ve eğer ruhları ayrılmadıysa

vücutları o zaman..

Ya canlıdırlar ya da tüketilmişlerdir.

Herhangi bir şeytani iz tespit etmeye çalışırken dudaklarımı büzüyorum ama yok.

Aynı anda, az önceki erkek, Lucien, yaptığı işi bırakır. Elleri derin kesiklerle doludur, tırnakları yarı kırık ve kanlıdır.

Büyük beton bloğu kaldırmak için daha fazla yardım isterken zor nefes alıyor. Orada bulunan tek kişi, başka bir erkek, diğer tarafta çalışıyor ve metal bir çubuğu çekiyor.

Ama o erkekten yardım istemiyor. Bu trajediyi pencerelerinden izleyen, dışarıya baktıklarında yüzleri zar zor görünen insanlardan yardım istiyor. Ama oradalar. İzliyorlar. Hareket etmiyorlar. Yardıma gelmiyorlar.

Etrafıma bakıyorum ve bazı arabaların sokağın sonunda durduğunu fark ediyorum, ama onlar da öylece durup bakıyorlar.

Belki de şoktandır.

İnsan olsaydım, sınırlı bir ömrü olan zayıf bir yaratık olsaydım, belki ben de şok olurdum. Bana bir şey olmasından korkardım. Sıradaki ben olabilirdim.

Patlamaya muhtemelen bir bomba neden oldu. O vızıltı sesi? Bir uçak, bir düşman uçağı. İkinci binadaki yangının kontrolden çıktığı düşünülürse, insanların neden yardım etmekten anlamak çok kolay. Daha fazla uçak gelip bölgeye bir bomba daha atabilir ve yangın bir ölüm feneri görevi görebilir.

Anında öldürülebilirler.

Yine de o erkek... o asker... Bununla ilgileniyor gibi görünmüyor.

Aslında, birkaç dakika önce benim güvenliğimi önemsemem konusunda çok ısrarcı olmasına rağmen, garip bir şekilde kendi güvenliği konusunda endişeli değil.

Tuhaf. Çok, çok garip.

"Aşağıda insanlar var!" diye bağırıyor, etrafına bakınıyor ve çevredekilere yalvarıyor. "Canlılar."

Havada çıtırdayan ateş, onun cılız sesinden başka tek ses.

Ne kadar çekerse çeksin beton levha hareket etmeyince hayal kırıklığı içinde "Onları dışarı çıkarmalıyız" diye bağırıyor.

Yüksek sesle lanet okuyarak geri çekilir, nefes almak için çabalarken göğsü inip kalkmaktadır. Yüzündeki teri silerek cildine daha fazla is ve kan bulaştırıyor.

Sonra gözleri benimkilerle buluştu.

Başını yana eğiyor. "Sen. Gel
yardım et!"

Ben mi? Bunu yapamam! Ölümlülerin hayatlarına karışamam. Ve eğer kaderleri bugün ölmekse, o zaman bunun olmasını engelleyemem.

Bana alışılmadık bir şekilde bakıyor.

"Bana yardım et, sevgilim."

Onu görmezden geliyorum ve gitmek için dönüyorum.

FIVE

UZAKLAŞMAK YERİNE, kendimi harabelere doğru yürürken buluyorum.

Uzakta, art arda çakan flaşlar gökyüzünü aydınlatır ve ardından daha fazla vızıltı sesi duyulur. Görünüşe göre düşman uçağı düşürüldü. Umarım bu yardımın yolda olduğu anlamına gelir.

Yıkılmış binaya yaklaştığımda, molozların arasında yalnız bir kol görünce soluğumu zorlukla gizliyorum. Biraz ötede bir ayak var, kopmuş bir ayak.

Yaşamak için iblisleri deşiyor olabilirim ama bunun için kaydolmadım.

Bu tür bir savaş için imza atmadım.

Ve şu ana kadar şahit olduklarımın, savaşın kendi topraklarında sürdüğü kıtadaki insanların yaşadıklarının ancak yüzde biri olduğunu düşünüyorum.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Kesilmiş vücut parçalarına bakmamak için elimden geleni yapıyorum, özellikle de daha bir saat önce aynı insanları gülerken, dans ederken ve hayatın tadını çıkarırken gördüğüm için.

Şimdi… Gittiler.

Öylece gittiler.

Asker çocuğa ulaşıyorum ve o beton parçasını hareket ettirmek için neden bu kadar uğraştığını anlıyorum. Hafif bir ses geliyor

altından. Neredeyse hırıltılı bir sese benziyor ve ardından zar zor duyulabilen bir acı iniltisi geliyor.

Varlığımı kabul etmiyor.

Döşemenin kenarlarına tutunarak, onu kendisine doğru çekerken aynı zamanda yukarı doğru da çekiyor. Betondan çıkıntı yapan paslı metal çubuklar etine batıyor ama durmuyor.

Her şeyini veriyor.

Neredeyse... takdire şayan.

"Şu tarafı tut," diyor nefes nefese, levhanın hâlâ kımıldamayan ucunu göstererek.

Olduğum yerde donup kaldım, kaçmak ya da ona yardım etmek için hareket edemiyordum.

Yanan odunlardan daha fazla duman çıkıyor ve nefes almak giderek zorlaşıyor. Ben bir ölümsüz olarak bunu rahatsız edici buluyorsam, bir insan için nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

Tüm manzara dehşet verici, bana kötü ruhların gittiği cehennemi bir boyutu hatırlatıyor. Orayı şahsen hiç ziyaret etmedim ama resimlerini görmüştüm. Ve aynen böyle.

Acı. Ölüm. Daha fazla acı.

Kopan vücut parçaları ve asfaltta biriken kan bu dehşetin merkezini oluşturuyor.

Çok fazla ölüm var.

"Sana söylüyorum sevgilim," diye sesleniyor asker çocuk, sesi öncekinden daha sert. "Şu tarafı tut."

Göz kırpıyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

Koyu yeşil renkteler ama bu karanlık içinden, tanık olduğu ve henüz tanık olmadığı şeylerden geliyor.

Yüz hatlarında artık eğlence yok. Gülümseme yok. Ve nedense, biraz önceki beni kıskanıyorum, onun sadece bu yönüyle eğleniyordum - ne kadar sinir bozucu olsa da.

"Yapamam," diye fısıldadım.

Yüz hatları öfkeyle buruşuyor, ardından hayal kırıklığı gibi görünen bir şey geliyor.

Ama neden? O beni tanımıyor. Hareketlerimden dolayı hayal kırıklığına uğraması için bir sebep yok.

"Yapamaz mısın?" diye sertçe soruyor, üst dudağı seğiriyor.

Elleri sıyrık ve çiziklerle dolu, bazıları o kadar derin ki kan sızmaya devam ediyor. Tırnakları kırılmış, birkaçı gevşek bir ipliğe tutunmuş ve düşmek üzere.

Üniforması mahvolmuş. Kan, duman ve kir. Ayrıca metal parmaklıklara takıldığı için yer yer yırtılmış.

"I..."

Gitmeliyim. Buradan ışınlanıp ortadan kaybolmalıyım. Bunu tuhaf bulabilir ama belki bir süre sonra benim bir illüzyon olduğumu düşünebilir.

Gerçekten gitmeliyim.

Ama neden hareket etmiyorum?

"Sakın bana moloz kaldıramayacak kadar narin olduğunu söyleme." "Hayır, tabii ki değil."

"Zaman çok önemli. Eğer yardım etmeyecekseniz, en azından koşun ve yetkilileri çağırın."

Bana son bir kez sertçe baktıktan sonra beton levhasına geri dönüp çalışmalarına devam ediyor.

Bana bakarken yüz hatlarında bir tiksinti gölgesi gördüğüme yemin edebilirim. Ama neden?

Yetkilileri aramanın insan işlerine karışmak anlamına gelmeyebileceğini düşünerek ayrılmak için dönüyorum.

Ama durmadan önce bir adım bile atmadım. Küçük bir ses kulaklarıma ulaşıyor. Bir çocuğun nefes nefese, acı dolu sesi.

"Anne...

Anne."

Donup

kaldım.

Asker, beton levhayı kaldırma çabalarına devam etmeden önce çocuğa "Sorun yok ufaklık, seni oradan çıkaracağım" diye mırıldanıyor.

Asla başaramayacak. Tek başına yapamayacağı kadar ağır.

"Annemi istiyorum," diye fısıldıyor çocuk, sesi kulaklarıma ulaşana kadar rüzgârla taşınıyor. İnsanların bunu duyabileceğinden şüpheliyim. Ama ben duyuyorum. Ve daha da endişe verici olan, bu umutsuz sese verdiğim tepki.

Buna sırtımı dönüp gidebilmeliyim. İnsanlık trajedisi her yerde. Ne de olsa bu bir savaş. Herkese yardım edemem.

Ama o küçük çocuğa yardım edebilirsin, diyor iç sesim.

Yapabilir miyim?

Bu kurallara aykırı. Bunu yaparsam kesinlikle cezalandırılırım.

Ölümlüler her gün ölüyor. Çocuklar her gün ölüyor. Bu yeni bir şey değil.

Bir adım öne çıkıyorum.

Havada büyük bir gürültü patladı ve ben döndüm.

Asker beton levhaya tutunamadı ve levha moloz yığınına çarparak yüksek bir gümbürtü çıkardı.

Zor nefes alıyor. Yakınlarda büyüyen yangın yüzünü aydınlatıyor ve kurtarılamayacak olanı kurtarmaya çalışırken gözlerindeki vahşiliği görebiliyorum.

Onurlu bir şey. Ama aynı zamanda işe yaramaz.

İnsanlar kaçınılmaz olan bir şeyden kaçınmak için neden bu kadar çok enerji harcarlar? Tüm bunlar boşa gittiği halde neden tekrar tekrar denerler?

Burada geçirdiğim süre zarfında, Blitz'i duydum ve yıkımı ilk elden gördüm. Bu tür saldırılar yeni olmadığı gibi can kayıpları yeni değil.

Binlerce kişi, hatta daha fazlası, bu bombardımanda hayatını kaybetti. Onlarca bina yerle bir oldu.

Hepsi savaşın bir parçası.

Eğer insanlar yaşamı korumaya bu kadar önem veriyorlarsa, o zaman neden en başta savaşıyorlar?

Paradoksal bir durum.

Asker yavaşça bana döndü.

Yeşil gözleri ıstırap ve başka bir şeyle dolu, tarif edilemez bir duygu kalbimin tellerine dokunuyor.

İşte o zaman kendi eksikliğimin farkına varıyorum. İyi bir savaşçı, iyi bir Aperite olmakla gurur duyuyor olabilirim ama günün sonunda ben bile aynı temel duygularla hareket ediyorum.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Buna pişman olacağımı biliyorum.

Yüksek sesle iç çekerek dönüyorum ve birkaç adım sonra askerin yanındayım. Ona başımla selam veriyorum ve ellerimi beton levhanın ucuna yerleştiriyorum. Bakışlarında bir anlayış beliriyor ve diğer ucundan tutuyor.

"Bir, iki, üç," diyor ve o anda ikimiz de kalkıyoruz.

Döşeme hareket ediyor ve onu yana kaydırıyoruz, büyük beton parçaları arasında bir delik ortaya çıkıyor. Çocuk en altta, zar zor görülebiliyor. Molozların altına gömülmüş ve hareket edemiyor.

Çocuğun yanındaki çukura ilk dalan asker çocuk oluyor. Küçük kızı kapıp bana vermeden önce moloz parçalarını kenara boşaltmaya başlıyor.

Kıyafetleri kirli ve yırtık. Yüzü ve saçları toz içinde. Vücudunun her yerinde küçük kesikler var, ancak bunun dışında hayatta kalacak.

Onu kollarıma aldım ve yan taraftaki boş bir alana götürdüm.

"Annem..." diye fısıldıyor. "Annem nerede?" "Onu bulacağız, tamam mı?"

Ne diyorum ben? Annesinin hayatta olup olmadığını bile bilmiyorken neden böyle bir söz veriyorum? Daha durumu mantıklı bir şekilde düşünemeden kelimeler ağzımdan çıkıveriyor.

Kız bana belli belirsiz bir baş selamı veriyor, gözleri akmamış yaşlarla parlıyor. Yine de bakışlarında başka bir şey var. Bana güveniyor. O kadar dikkatsizce savurduğum kelimeler onun için her şey demek.

Yavaşça geri çekilip askerin olduğu yere doğru giderken gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Molozları kazıyor ve yanına yaklaştığımda beton denizinin içinden bir elin çıktığını fark ediyorum.

Yanında dizlerimin üzerine çökerek nabzını yoklamak için eline dokunuyorum.

Hiçbir şey.

Bakışlarını karşılıyorum ve başımı sallıyorum.

Çabalarını durdurması bir anını alıyor. Sert bir nefes alıyor ve ardından hayal kırıklığıyla yüksek sesle inliyor. Ama işi bitmemişti. Odağını başka bir alana çeviriyor, bir yandan da hayatta kalanları arıyor.

Çok sayıda olması ya da herhangi birinin ona cevap vermesi pek olası görünmüyor.

Ama peş peşe gelen sesler yardım çağrısı yapınca bir kez daha şaşırıyorum. Çok zayıflar. Zar zor duyuluyor.

Asker çocuk onları duymuyor. Ama . Ben

duyuyorum ve…

Bir başka önemli karar.

Ona seslerin geldiği yeri gösterip onları kurtarmasına yardım mı edeyim, yoksa onları görmezden gelip kaderin olması gerektiği gibi işlemesine izin mi vereyim?

Ama onun hayatta kalan başka birilerini bulmak için etrafta koşuşturduğunu gördüğümde kararımı verdim.

"İşte," diyorum ve sesin geldiği yeri gösteriyorum.

Bana sıkı bir baş selamı veriyor ve işe koyuluyor.

Elleri artık zarar görmenin ötesinde. Avuç içlerinin tüm yüzeyi, paslı metal çubuklardan aldığı derin yaralardan dolayı kanla kaplanmış. Ellerinin arkası da daha iyi durumda değil, olduğu gibi çizik ve sıyrıklarla kaplı.

Acı verici olmalı.

Ama şikayetçi değil.

Durumdan duyduğum rahatsızlığı yutkunarak ona elimden geldiğince yardım etmeye koyuldum.

Enkaz altında kalan insanları bulana kadar onlarca, hatta yüzlerce irili ufaklı taşı kaldırıyoruz.

Bazıları hala hayatta. Diğerleri öldü.

Hayatta kalanların olduğu bölgeleri bulma konusunda becerikli olduğumu görünce, şanssız insanların cesetlerini kenara çekerken etrafa daha fazla bakmamı istedi.

Dikkatimi ikiye bölüyorum, nefes alma seslerini veya mevcut kalp atışlarını dinliyorum ama aynı zamanda gizlice onu inceliyorum.

İnsanlar ölmüş olabilir ama o onlara sanki yaşıyorlarmış gibi aynı saygıyla davranıyor. İffetlerini korumak için dişilerin üzerini örtüyor ve yüzlerinde dehşet dolu bir ifadeyle ölen erkeklerin gözlerini kapatıyor. Ama en nazik davrandığı çocuklar. Ölü çocukları öyle bir özenle kenara taşıyor ki, birkaç dakika önce bu bölgeyi terk etmek ve yardım çığlıklarını görmezden gelmek istediğimi düşünmek beni suçlu hissettiriyor.

Suçluluktan çok, utanç hissediyorum.

Enkazdan çıkardığımız her on ceset için belki bir tane canlı ama ağır yaralı bulabiliriz. Benim müdahalemle bile bazılarının geceyi atlatabileceğinden şüpheliyim.

Yine de asker her şeyini verir.

"Yardım ne zaman gelecek?" Bir kadını kenara taşırken soruyorum. Bir kolu yok ve dirseğinden kötü bir şekilde kesilmiş. Kan endişe verici bir hızla akıyor ve korkarım herhangi bir tıbbi yardım alamadan kan kaybından .

Dudakları düzleşti.

"Eninde sonunda gelecekler. Ama geldiklerinde bu insanların çoğu için çok geç olabilir," diyerek benim düşüncelerimi yineliyor.

Artık kirli ve yırtık olan askeri ceketini çıkarıp ısınması için kadının üzerine yerleştiriyor. Üzerinde beyaz bir gömlek -ama artık o kadar da beyaz değil- ve gömleğin düğmesiz kısmından görünen ince bir atlet var.

Gömleğinin altından çekerek büyük bir parçayı yırtıyor ve kolunun koptuğu dirseğinin etrafına .

Enkazı aramak için geri dönmek üzereyken sokağın sonunda yanıp sönen ışıklar beliriyor. Kaza yerine bir araba alayı yanaşıyor. Araçlardan ilk inenler polis memurları, ardından hemşireler ve sağlık personeli geliyor. En son gelenler ise itfaiyecilerdir.

Polis memurlarından biri bize yaklaşıyor.

"Bu taraftakiler hâlâ hayatta," diyor asker ona. "O taraftakiler öldü."

Memur başını sallıyor, gözlerini bize dikiyor.

"Bir yank," diye yorum yapıyor sertçe.

"Binbaşı Lucien de Vitry, efendim."

"Pekala, Binbaşı, siz görevinizi yaptınız. Şimdi sıra bizde. Gerçek profesyonellerin çabalarını engellememek için alandan uzaklaşmanızı rica ediyorum."

Göz kırpıyorum.

Ses tonu düpedüz saldırgan.

O Amerikalıların savaşta müttefikleri olması gerekmiyor muydu?

Asker çocuğun uygun bir karşılık vermesini bekliyorum ama onun yerine dilini ısırıyor ve gitmek için dönüyor.

Ne?

Subay bakışlarını bana çevirdi, muhtemelen benzer bir yorum yapmak üzereydi. Ama Lucien'in peşinden koşarken ona bu fırsatı vermiyorum.

"Seninle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" Yanına ulaştığımda soruyorum. Hızlı hızlı yürüyor. "Onca insanı kurtardıktan sonra mı?"

"O insanları bir Yanki'nin kurtardığının bilinmesini istemezler."

Kaşları

mı

çattım.

"Neden

?"

Durdu ve bana döndü. "Buralardan değilsin, değil mi?"

"Peki ya değilsem?" Meydan okuyorum. Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Belki de daha iyi olur," diyor sonunda. Sonra döner ve tekrar yürür.

Ayak uydurmak için hızımı arttırıyorum.

"Yaralarınla ilgilenmen gerekiyor," diyorum ona.

Neden hâlâ buradayım? Görevimi yaptım -gerçi aslında görevim bu değildi, değil mi? Gitmiş olmalıydım. Londra'nın kenar mahallelerinde, yanan binaların ve kurtarılacak insanların olmadığı küçük, şirin yerime dönmeliydim.

Gözlerini kırpıştırıyor, sonra sanki yaralandığını yeni fark etmiş gibi kanlı ellerine bakıyor.

Başını sallamadan önce birkaç dakika sessiz kalıyor. "Sanırım yapmalıyım."

"Güzel. O zaman iyi geceler."

Orada, gecenin ikinci görevini yaptım. Belki de çok fazla görev. Ne yazık ki artık eve dönüp uyuyabilirim. Oldukça uykum var. Muhtemelen yıkanmalıyım da, gerçi bu dünyadaki su cildime uygun değil. Ama dünden kalan kurabiyelerim var. Ve oldukça açım.

Evet, kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor. Bu geceki iblis kotamı dolduramadığım ve ayrıca yapmamam gereken bir şeyi yaptığım için üzüntülerimi yiyip bitirebilirim.

Şimdi tek umudum, benim bu işe karışmamın o insanların kaderlerini çok fazla etkilememiş olması. Belki de bundan kurtulabilirim.

Dürüst olmak gerekirse, düşüncelerimin derinliklerinde -çoğunlukla kurabiyeler hakkında- asker çocuğun kolumu beni peşinden sürüklediğini zar zor fark ediyorum.

Kanını her yerime bulaştırıyor! Bana dokunmasını da boş ver. Kabul edilemez.

Ona tam olarak bunu söylemek için ağzımı açıyorum ama beni nehir kıyısına doğru çektiğini fark ettiğimde kendimi sessizlik içinde sersemlemiş buluyorum.

Tepkisizliğimin suçunu merakıma atacağım. Evet, çoktan gitmeliydim ama bu insan erkeği bana zarar verebilecek gibi değil.

Ben ondan ve onun türünden daha güçlüyüm, daha hızlıyım ve tamamen üstünüm.

Belki de aklında ne olduğunu görmek için biraz daha bekleyebilirim.

İtiraf etmeliyim ki o insanları kurtarmak için ne kadar çok çalıştığını gördükten sonra ona olan saygım tazelendi. O sadece bir insan olabilir, ama onurlu bir insan.

Nehre doğru merdivenlerden iniyoruz.

Ay gökyüzünde yüksekte ve sudaki yansıması bir tür aydınlatma sağlıyor.

Şimdi her şey çok huzurlu görünüyor. İnsan neredeyse her yerde insanların öldüğünü, az önce küçük bir mesafede insanların öldüğünü unutabilir.

Su o kadar sakin ki, bir taraftan diğerine masumca akıyor, etrafta akan kandan tamamen habersiz - bazen derinliklerine kadar inen kan.

Asker bankların yakınında bir yer bulur ve kendini yere bırakır.

Benden ne yapmamı istediğinden emin olamadığım için kaşlarımı kaldırıyorum.

Üzerimdeki lacivert etek ve blazer takım yeni. Daha geçen gün aldım. Nemli zeminde oturup onları kirletmek pek doğru görünmüyor. Zaten is ve tozla lekelenmişlerse ne olmuş yani? Temizlemesi çok zor değil, daha önce tecrübe ettim. Ancak ıslak, sümüksü toprak, malzemeyi tamamen lekeleyebilir.

Başka bir dünyada savaşmak zorunda kaldığımızda her savaşçının yaptığı gibi benim de bir harçlığım olabilir ama bu büyük bir meblağ değil. Sadece kalacak yerimi ödemeye, yiyecek, giyecek ve birkaç ıvır zıvır almaya ve haftada üç kez sinemaya gitmeye yetiyor. Bu ayki kıyafet bütçemi çoktan bitirdim ve bir ay daha

yapmayacağım şey, sinema bütçemi zorlamak. Ya da tatlı bütçemi.

Kabul edilemez.

Ancak asker, gömleğinden geriye kalanları çıkarıp yanına yere koyduğunda ve üzerine oturmamı işaret ettiğinde beni şaşırtıyor. Üzerinde sadece atleti kalmıştı ve bu da kaslı vücudunu ortaya çıkarıyordu. Kolları çıplak, güçlü ve belirgin. Hafif kumaş göğsüne yapışarak göğüs kaslarını da vurguluyor.

Başka tarafa bakıyorum.

Bu doğru değil.

Gömleğinin üzerine otururken, ihtiyacım olandan fazlasını görmemek için bakışlarımı ileride tutmaya dikkat ediyorum.

Boğazımı temizliyorum.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordum.

Pantolonunun ceplerini karıştırıyor ve gümüş bir şişe çıkarıyor. Kapağını çekip çıkardıktan sonra büyük bir yudum alıyor ve bana uzatıyor.

Kirpiklerim şaşkınlıktan titriyor.

"Nedir bu?" Şişeyi alıp içindekileri koklarken burnumu kırıştırıyorum. Güçlü ve keskin.

"Viski," diye cevaplıyor ters bir şekilde.

Viskiyi duymuştum. İnsanların içmeyi sevdiği bir alkol türü, ancak bunun da karneye bağlandığını duydum.

"Bunu bana neden veriyorsun?"

" azaltmak için," diye cevap veriyor.

Yine kaşlarımı çatıyorum. "Ne sınırı?"

Başını yana eğiyor, sorumu anlamıyor.

"Sadece bir yudum al."

Şişeye bakıyorum. Bir meydan okumayı geri çevirecek biri değilim ve bu sözde viskiyi ve neden herkesin ona bu kadar hayran olduğunu biraz merak ediyor olabilirim.

Sıvı boğazımdan aşağı indiği anda ani bir yanma hissediyorum ve boğuluyorum.

"Hayır, teşekkür ederim. Ben almayayım," diyorum tiksintiyle ve şişeyi ona geri veriyorum.

Omuz silkiyor ve bir yudum daha alıyor.

"Bunu ellerinde kullanmalısın" diye işaret ettim. Alkol bu dünyada yaralara iyi geliyor.

"Ve iyi viskiyi boşa harcamak mı?" Kıkırdar, sonra bir içki daha alır.

Şok içinde ona bakıyorum. Viski enfeksiyondan daha mı önemli?

Tek kelime etmeden, şişeyi onun için kaptım. Çalkalayarak, sadece yarısının dolu olduğunu anladım.

İtiraz etmek üzere olduğunu anlayabiliyorum ama şişeye uzandığında elini zorla tutup avuç içini yukarı çeviriyorum ve alkolün bir kısmını yaralarının üzerine döküyorum.

Acı içinde tıslıyor.

"Bana diğer elini ver," diye emrediyorum ve o da şaşırtıcı bir şekilde itaat ediyor.

Şişenin kalanını sol eline boşalttım. Sonra hala.

Şimdi ne olacak?

Avuçlarını yukarı kaldırıyor, yaralarından akan kan alkolle seyrelmiş. Kalan kanı ve muhtemelen açık ete sızmış olan kiri temizlemek için bir şeye ihtiyacım var.

Etrafta kullanabileceğim bir şey yok. Gömleği zaten topraktan kirlenmiş. Ve ben de değerli takım elbisemi kullanmayacağım.

Onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum.

Sanırım işe yarayacak tek bir şey var.

Atletinin tutarak geniş bir kumaş şeridi yırtıyorum.

Gözleri açılıyor ama kıpırdamıyor. Devam etmeme izin veriyor.

Gövdesine bakmıyorum, onun yerine sadece avucuna odaklanıyorum, bezin bir tarafını yarasını temizlemek için kullanıyorum, sonra diğer tarafına çevirip etrafına sarıyorum

Elini. İşlemi diğer eli için de tekrarlıyorum ve işim bittiğinde atletinin yarısı yırtılmış, göbek deliğine ancak ulaşmıştı.

Yani karnını görebiliyorum. Çok, çok sert karnını.

Uhm.

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. Bunu fark etmemeliydim.

"Tamamdır. Artık yoluna gidebilirsin," dedim aniden.

"Bana bu kadar iyi davranırken neden gideyim ki minik sevgilim?" diye mırıldanıyor kısık bir sesle.

Skandal bir salıyorum. "Bana öyle demeyi kes!"

"Neden?"

"Bu... Şey, bu uygun değil." Sırtımı dikleştiriyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum. İhtiyacım olan son şey gözlerinin yeşil tonunu ya da ay ışığında nasıl parladığını fark etmek.

Aman Tanrım.

Bugüne kadar pek çok hata yaptım ama eminim ki bir gün içinde bugün yaptığım kadar çok hata yapmamışımdır. Sadece ölümlüleri kurtarmaya yardım etmekle kalmadım, şimdi de bir ölümlüyle sohbet ediyorum! Hem de yarı giyinik biriyle!

Yüzümdeki ciddi ifadeye kıkırdıyor.

"O zaman sanırım adınızı öğrenmeliyim. Bayan..."

Gözleri eğlenceyle parıldıyor. Beni dikkatle izliyor, cevabımı bekliyor.

"M-Minerva," diye homurdanıyorum.

Ne yapıyorum ben? Neden bu yabancıya adımı veriyorum?

Kaynak adına, Minerva, çıldırmış olmalısın!

"Minerva," diye tekrarlıyor. Ama kendimi zihinsel olarak azarlamam, adımı söyleme şeklini görmezden gelmemi sağlayamaz. Sesi sert ve her harfi vurgulayışında hafif bir tizlik seziyorum.

"Ben Lucien. Tanıştığımıza memnun oldum, Minerva."

"Ben değilim," diye karşılık veriyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ofluyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Sen... değil misin?"

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Aslında, memnun olmanın tam tersiyim. Önce, senden istemediğim halde benim için bir adam öldürdün, ki bilmeni isterim ki bu kotamı mahvetti. Sonra o binada sana yardım etmem için beni zorladın. Sonra da beni buraya sürüklediniz ve sanki sizin özel hemşirenizmişim gibi yaralarınızı sarmama neden oldunuz. Siz, efendim, çok küstahsınız ve sizinle tanışmaktan memnun değilim."

Konuşmamı bitirdiğimde nihayet nefes alabiliyorum, ama sözlerimin etkili akışından memnun bir şekilde kendi kendime başımı sallıyorum.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrılmış ve kahkahalarını zor zapt ediyormuş gibi beni izliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Onun sorunu ne?

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Senin iznin olmadan bir adam öldürdüm."

Başımı sallıyorum. Nihayet biraz olsun zekâ belirtisi gösteriyor. "O zaman seni o insanlara yardım etmeye zorladım."

Aynen öyle. Tekrar başımı sallıyorum.

"Ve sonra seni yaralarımla ilgilenmeye zorladım."

Bir baş sallama daha.

"Hepsi senin dışında."

"Kesinlikle," diyorum .

Kahkahayı patlatmadan önce bir süre bana bakıyor.

"Ama sen hâlâ buradasın." Oturduğum yeri işaret ediyor. "Seni rehin tutmuyorum ama gittiğine dair bir işaret de görmüyorum."

"Bunun tek nedeni karanlıkta görüşünüzün bozuk olması. Aslında kalkıp gitme aşamasındayım," diye hızla karşı çıkıyorum.

"Bunu yapmak epey zamanınızı alıyor," diye söyleniyor.

"Eh, yorgunum. Bütün o taşları taşımak için beni zorladınız. Böyle bir efordan sonra daha yavaş olmak gayet doğal," diyorum, haklı olmasına rağmen. Yine de kalkıp gitmek için hiçbir çaba göstermiyorum.

Ama yapacağım.

Bir dakika içinde.

Ona yalan söylemedim. Tüm bu fiziksel çabadan sonra kendimi oldukça yorgun buluyorum. Hâlâ burada oturmamın tek sebebi bu. Onunla hiçbir ilgisi yok.

"Tuhaf bir ördeksin, Minerva," diye mırıldanıyor, eğlenerek. Ona ters ters bakıyorum. Bana ördek demeye nasıl cüret eder?

Önce küçük sevgilim, şimdi de garip ördek mi? Beni kim sanıyor?

"Seni cılız insan! Bana ördek demeye nasıl cüret edersin?" Ona gürledim.

"Şimdi, Minerva, sevgilim, yanlış anlıyorsun-" "Sevgilim, yoksa beni atlatırsın, bayım," diye tehdit ediyorum. "Başını eğmek mi?" diye tekrarlıyor.

"Evet, sakın beni eğme!" Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "İnsanlar. İğrenç yaratıklar."

Lucien'in yüzünde hâlâ eğlenen bir ifade vardır.

"Peki ya ben seni eğmek istersem?"

"Siz, efendim, saldırgansınız."

"Evet, bu oldukça kırıcıydı, değil mi? Özür dilemeliyim."

"Yapmalısın." Çenemi havaya kaldırarak başımı sallıyorum. "Birine hayvan, kuş ya da başka bir şey demek çok kaba bir davranış. Nasıl bir arkadaş grubunuz var bilmiyorum ama bu kabul edilemez."

"Sen..." diye ediyor.

Ona bir kez daha ters ters baktım.

"Umarım ağzından çıkacak bir sonraki kelime bir özür olur." Ciddiyetle başını sallıyor. "Seni atlattığım için özür dilerim." "Güzel," diye yüksek sesle homurdandım.

"Gelecekte bunu yapmama izin verdiğiniz sürece," diye devam ediyor. "Ördek gibi yani." Gülümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Seni anlamıyorum."

Derin bir iç çeker. "Boş ver. Sadece bir şakaydı."

"Senin bu şakalarından hoşlanmıyorum. Sana isim takmıyorum, değil mi?"

"Kötü yaratık dediğinizi duyduğumu sandım."

"Bu bir genellemeydi. Ben senin, Lucien, kötü bir yaratık olduğunu söylemedim. Oysa sen benim, Minerva'nın, tuhaf bir ördek olduğumu söyledin. Aradaki farkı görüyor musun?"

Sözlerimi düşünmek için bir dakikasını ayırdı.

"Tuhaf ördek bir deyimdir, Minerva. Tuhaf bir insan olduğun anlamına gelir. Ben sana kümes hayvanı türünden bir ördek demedim."

"Oh," diye mırıldandım. "Bunu en başından söyleyemez miydin?"

"Yapabilirdim." Başını sallıyor.

Yine kaşlarımı çattım. Aynı dili konuştuğumuzu sanmıyorum.

"O zaman sen de tuhaf bir ördeksin, Lucien."

"Şimdi de beni mi kandırıyorsun?"

"Neden olmasın? Önce sen yaptın," diyorum mağrur bir sesle. "Yani şimdi birbirimizden kaçıyor muyuz?"

"Kesinlikle. Bir an bile sırf kadın olduğum için size en iyi şekilde davranamayacağımı düşünmeyin."

"Ah, Minerva." Bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Sen bir mücevhersin, değil mi?"

"Fark etmen iyi oldu. Belki de her şeye rağmen iyi görüyorsun," diye mırıldandım.

Gülümsüyor ve omuz silkiyor.

Ön kollarına yaslanıp başını arkaya yatırıyor. Cebinden bir şey çıkarıyor ve dudaklarının arasına beyaz bir çubuk sıkıştırıyor; bir sigara. İnsanların bu uygulamayı neden bu kadar çekici bulduğunu anlayamıyorum. Sadece kokusu bile iğrenç ve iğrenç.

Sigarasını yakar ve birkaç kez üfler.

Duman hemen bana ulaşıyor ve bir öksürüğü zar zor bastırıyorum.

Hepsine lanet olsun ama bu benim hassas burnum için çok fazla. Şimdiden beni ağlatmaya başladı. Koku bir yana, dumanın kendisi boğazımdan aşağı inerken aşındırıcı.

Daha önce de herkesin sigara içtiği bir partide olmuştu. Ama şimdi, dumanın kaynağı bu kadar yakınken, neredeyse daha kötü.

Öne doğru uzanarak sigarayı dudaklarından kaptım ve çimlerin üzerine bıraktım.

Koku hâlâ havaya sinmiş, sanki gitmek istemiyormuş gibi.

Burnumu tiksintiyle kırıştırıyorum. İnsanlarla ve onların iğrenç eğlenceleriyle takıldığım için başıma bunlar geliyor.

"İyi geceler efendim," diye mırıldanıyorum gitmeden önce.

Adımı tekrar tekrar söylüyor ama aldırmıyorum. Gözden kaybolacak kadar uzaklaştığımda, kaldığım yere geri ışınlanıyorum.

İnsanlar. Kötü bir grup.

Neyse ki Lucien'i bir daha görmeyeceğim ya da eğilme yöntemlerini duymayacağım.

SIX

ÖPÜŞME.

İki kişi arasındaki dudak değdirme eylemine böyle diyorlar.

Şimdi o partide olanlara bir isim buldum. Öpüşmekti. Aşık insanlar böyle yapar, ya da en azından Casablanca filmine göre.

Ekrandaki öpücükler ilgi çekici. Tutku ve özlem dolu.

Ah!

İçimdeki romantik, bu sahnelerde hülyalı bir şekilde iç çekmekten kendini alamıyor.

Daha önce insanların öpüştüğünü hiç görmemiştim. Kesinlikle Aperion'da değil. Acaba çiftleşen çiftler bu aktiviteye katılıyor mu yoksa bu kesinlikle insanlara özgü bir şey mi?

"Minerva," ağabeyimin sesi zihnime nüfuz ediyor. Birkaç saniye içinde boş sinema salonunda yanıma oturdu.

"Kai!" . "Burada ne yapıyorsun?"

Ekrandaki öpüşme sahnesine bakarken yüzünde hoşnutsuzluğa dönüşen ciddi bir ifade var.

"Kaynak aşkına Minerva, ne yapıyorsun?" diye soruyor öfkeli bir ses tonuyla.

"Onlara hareketli resimler deniyor. Gerçekten güzeller," diye espri yapıyorum.

Kai'nin bunu anlamasını beklemiyorum. Her türlü eğlence için fazla gergin. Öte yandan ben... Bu hareketli resimleri ne kadar da seviyorum! Bir hikayeyi okumaktan bile daha iyi çünkü onu hareket halinde görebiliyorsunuz. Ayrıca oldukça büyüleyici, çünkü daha fazla insan geleneği ve dünyanın farklı yerlerindeki insanlar için hayatın nasıl olduğunu öğreniyorum.

Aperion'da oyunlar var, ama buna hiç benzemiyorlar! Sadece artık kimsenin umursamadığı eski ve efsanevi olayları anlatıyorlar - ya da en azından ben umursamıyorum.

Romantizm nerede? Heyecan? Aksiyonun heyecanı?

Aperion nasıl olur da böyle bir şeye sahip olmaz, aklım almıyor. Daha insan bu oyunları izlemek için para öderdi. Aslında, bunun gibi daha fazla hikaye olsaydı, kadınlar çiftleşmenin ne olduğu hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadan eşlerine gitmezlerdi.

Gördünüz mü? Bu hikayeler eğitici! Kai

kıllanıyor.

"Ama onlar..." diye ediyor, dudakları büzülmüş.

"Öpüşüyorlar," diyorum. "Öpüşüyorlar."

"bir şeyi izlememelisin," homurdanıyor. Parmaklarını şıklatarak filmi durdurur.

Gözlerim öfkeyle açıldı.

"Bunu neden yaptın?"

Tam da en ilginç kısmına geliyordu!

Casablanca şu ana kadar izlediğim en müstehcen filmlerden biri ve onlarcasını izledim. Çiftlerin evlerinin mahremiyetinde neler yaptıkları hakkında daha fazla bilgi edinmeyi dört gözle bekliyordum. Tabii ki Kai gelip eğlencemi mahvetmek zorunda kaldı.

"Ayrıca sizin gibi çiftleşmemiş bir hanımefendi için de uygunsuz."

Gözlerimi ona diktim.

"Öyle mi? Aperion'da insanlar öpüşmüyor mu?" Ona soruyorum. Sıcaklık boynuna doğru yayılıyor.

"Öpüşmek. Burada böyle mi diyorlar?" Boğazını temizliyor.

doğruluyor. Aperitler de öpüşür. Ve kardeşimin bunu nasıl bildiğini merak ediyorum.

"Demek Aperion'da da varmış," diyorum sertçe.

"Bu sadece çiftleşmiş çiftlerin yaptığı bir şey. Bu insanlar ilgileri konusunda çok özgürler," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"O zaman bunu nereden biliyorsun?" Onu dikkatle izlerken soruyorum.

Omuz silkiyor.

"Sizden üç bin yıl daha yaşlı olduğumu hatırlatırım," diye söze başladı.

"Ve sen hala çiftleşmemişsin. Nereden biliyorsun? Kimi öpüyordun, Kai?" Suçlayıcı bir şekilde soruyorum.

"Senin görmemiş olman benim görmediğim anlamına gelmez," diye yanıtlıyor tembelce, koltuğunda arkasına yaslanırken.

Herhangi bir hile belirtisi için yüz hatlarını inceliyorum. Yine de kardeşim kurallara çok bağlıdır. Evlenmeden kimseyi öptüğünü görmedim. Hem kimi öpecek ki? Soylu hanımlar bu konuda benim kadar korunaklıdır. Diğer tek seçenek, hakkında çok fazla söylenti duyduğum genelevlerden biri olabilir.

Bu düşünce karşısında başımı sallıyorum.

Kai asla bir geneleve adımını atmazdı.

"Şimdi görmek istiyorum ve sen beni rahatsız ediyorsun. Lütfen kendiniz çıkın ve filmi bitirmeme izin verin. Tüm bu insanlar etrafta yüksek sesle konuşmadan bir gösterim yapmak zaten yeterince zordu."

"Korkarım bunu yapamam." Derin bir nefes alıyor. "Benimle gelmelisin," diyor ve elimi tutuyor.

"Ne? Nerede?"

Bizi boş bir binaya ışınladığında kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Yeri tanımıyorum ama mimarisine ve bir köşede terk edilmiş çelik aletlere bakarak İngiltere'den henüz ayrılmadığımıza eminim.

"Bunun anlamı ne?" Elimi onun elinden çekerken sertçe soruyorum.

"General Molokai. Ve Leydi Minerva," diyor birisi. Sesin sahibi gölgelerin arasından çıkıyor ve gözlerim açılıyor.

Belinden geniş kırmızı bir kemerle bağlanmış uzun, sedefli bir elbise giymiş. Üniformayı ve bunun ne anlama geldiğini hemen anlıyorum.

Lanet olsun!

"Minerva, bu Moirai Hanesi'nden Groyo." Dudağımı kemiriyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum suçlulukla.

"Sanırım buraya neden çağrıldığınızı biliyorsunuz, değil mi Leydi Minerva?" Groyo sorar.

Kai'ye gizlice bakarken dudağımı ısırıyorum. Yüzünde kasvetli bir ifade var, ellerini arkasına koymuş benden uzaklaşıyor.

Kayırmacılık yapmak istemiyorum. . "Pek sayılmaz mı?" Gülümsemeye zorladım.

Groyo elini sallayarak, üzerinde titrek bir nokta bulunan altın rengi ipek bir peçe açıyor.

"Bu insanın yirmi üç saat, kırk beş dakika ve otuz dört saniye önce ölmüş olması gerekiyordu." Duraklıyor. "İnsan hâlâ hayatta."

"Oh, öyle mi?" Mırıldanıyorum.

Elini bir kez daha sallıyor ve altın örtü hareketli bir resim içeren bir tuvale dönüşüyor. Burada ışıklandırma olayın gerçekleştiği yerden çok daha iyi ve kendimi moloz yığınlarının arasından küçük bir kızı çıkarmak için uzanırken net bir şekilde görebiliyorum.

Oh lanet olsun. Bu görüntüyü nasıl almışlar? Sanki etrafta kamera varmış gibi. Yine de daha önce hiç Moirai Evi'yle uğraşmak zorunda kalmamıştım ve söylentilere göre her şeyi görüyorlarmış.

Kuralları çiğnediğimde böyle oluyor. Yakalandım. ". Ona yardım ettim," diye itiraf ediyorum. Sanki inkar edebilirmişim gibi değil

Yaptığım yanlışların kanıtı gözümün önünde dururken. Ne de olsa olası sonuçları biliyordum, değil mi? Ama yine de bu işe bulaşmayı seçtim.

"Ona yardım etmedin," diyor Groyo, sesi boş binada gürleyerek. "Onun kaderini engelledin ve verdiğin zararı telafi etmek için Moirai Evi'nde fazla mesai yapmamıza neden oldun."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Kız ölecek, olması gerektiği gibi. Ancak ölümünü yüz beş gün sonrasına planlayamadık."

"Yani tamir . Yine de ölecek." Groyo bana

ters ters baktı.

"Hayır, sizin dediğiniz gibi düzeltmedik. Bu, yaşaması gerekenden yüz beş gün daha fazla yaşayacağı anlamına geliyor."

"Ama yine de ölecek," diye ekliyorum

zayıfça. Bana sert bir bakış daha atıyor.

"Demek ki dengeyi korumak için onun yerine başka biri öldü, Minerva," diyor ağabeyim.

"General Molokai haklı. Birisi öldüğü için sadece yardım etmediniz, aynı zamanda o insanın, onun yerine ölen insanla aynı gün ölmesini sağlamanın bir yolunu aradığımız Moirai Evi'nin işini daha da zorlaştırdınız. Bunun gerçekleşmesi için ne kadar çok ipliği çözmemiz gerektiğini size anlatamam bile."

Dudaklarım düzleşti. Bu şekilde düşünmemiştim. Lanet olsun, her şeyi berbat ettim, değil mi?

"Elbette bunun peşini bırakamayız. Bizim görevimiz kaderin akışını uygun bir şekilde sağlamaktır. İşte tam da bu nedenle tanrıların ölümlülerin kaderlerine müdahale etmelerine izin verilmez."

"Ne?"

"Yaptığın yanlışlar için cezalandırılman gerekiyor Minerva," diyor ağabeyim.

"Ama-"

"General Molokai'nin dediği gibi. Bunu görmezden gelemeyiz, aksi takdirde diğer tanrılara yanlış mesaj göndermiş oluruz ki bu da her şeyin düzenini daha da bozar. Günahınıza uygun olarak cezalandırılmalısınız."

"Peki benim cezam ne ?"

Groyo ipek tuvali sallayarak uzaklaştırır. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar sayısız ince parçacığa ayrışıyor.

"Yüz beş gün," diyor. "Yanlışlıkla ölen insandan çaldığınız yüz beş günü Moirai Hanesi'ne geri ödemeniz gerekecek."

"Ama nasıl?" Fısıldıyorum.

"Yüz beş gün boyunca yetkileriniz elinizden alınacak. General Molokai cezanın uygulanmasını sağlayacak."

Gözlerim açıldı.

Ne?

Güçlerim elimden alındı.

Hızlıca Kai'ye bakıyorum. Başını sallarken bana bakmıyor bile.

"Ama ben bir görevdeyim. Yapamam-"

"Bu vesileyle görevinden azledildin Minerva. Cezanızın sonuna kadar Aperion'a dönebilirsiniz. Ya da Anthropa'da kalmayı tercih edersen, bunu tavsiye etmesem de, benden ya da askerlerimden herhangi bir harçlık ya da koruma almayacaksın."

Gözlerimi kırpıştırdım, şok oldum.

"Bunu halledeceğinize inanıyorum, General Molokai?" Kardeşim başını eğdi.

Groyo başını salladı ve beni kardeşimle yalnız bırakarak binadan dışarı çıktı.

"Bu konuda ciddi olamazsın, Kai. Beni güçlerimden mahrum edemezsin..."

"Bu senin cezan." "Ama-"

"Aması yok. Kuralları çiğnediniz, bunun bedelini ödemelisiniz."

Avucunu açarak tüm bedenimi saran bir enerji patlaması yayıyor. Derimin üzerine opak bir tabaka yerleşerek güçlerimi engelliyor.

"Yüz beş gün. Cezanızın sonunda kalkan kendiliğinden buharlaşacak."

"Güçlerim olmadan iblislerle nasıl savaşacağım?" Hayal kırıklığı içinde haykırıyorum.

"Değilsiniz. Daha önce de belirttiğim gibi görevinizden alındınız," diye ekledi.

"Bunu yapamazsınız! Bu görevin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Bunu kuralları çiğnemeden önce düşünmeliydin. Size cezanızı sineye çekip evinize gitmenizi tavsiye ederim."

"Eve dönmek mi? Kesinlikle hayır!"

Eve döndüğümde ne olacağının farkında değil mi? Gitmemem gerekirken çoktan gittim. Beni yakaladıkları an, ailem beni düğüne kadar hapsedecek ve güçlerim olmadan kaçmamın hiçbir yolu olmayacak.

"Bu sizin ayrıcalığınız. Ancak burada başınız derde girerse kimse size yardım edemez."

Bana sırtını döndü, gitmeye hazırdı. "Kai!"

Bağırıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Konuşurken sadece profili görülebiliyor. "Kalkan tüm ruhani enerjinizi engelliyor ve bu nedenle iyileşmenizi de yavaşlatacak. Anthropa'yı terk etmeniz sizin yararınıza olacaktır, şu anda olduğu gibi tehlikeli."

"Ne?"

"Evine git, kardeşim. yeterince sorun yarattın." Ve bununla birlikte ortadan kaybolur.

"Kai! Kai!" sesleniyorum ama . Gitti.

Ve ben... güçsüzüm.

Binadan aceleyle çıkıyorum ve bir anda karanlık yüzüme çarpıyor. Göremiyorum.

Sertçe yutkunuyorum, bir dizi duygu boğazıma yapışıyor ve beni hasta etmekle tehdit ediyor.

Bir adım ileri atınca, müthiş bir korkuya kapıldım.

Göremiyorum.

ne olduğunu bilmiyorum.

Nerede olduğumu bilmiyorum.

Hiçbir şeyim yok.

"Kai? Lütfen beni burada bırakma," diye fısıldıyorum. Etrafıma çılgınca bakarken bir hıçkırık kaçıyor ama hiçbir şey göremiyorum.

Birkaç yorucu adım daha ve tekrar duruyorum.

Nefes alışım yoğunlaşıyor ve göğsümde yavaşça bir delik oluşuyor. Korku beni ele geçirirken nabzım tavan yapıyor.

Demek güçsüz olmak böyle bir şey. İnsan olmak.

Nereye gittiğinizi bilmemek, bir sonraki adımınızın sizi nereye götürebileceğini görememek - belki de yanlış bir dönüşün ölümcül olabileceğini bilmek. Ve şimdi pekala ölebilirim.

Kai iyileşmemin de daha yavaş olacağını söyledi. Yani yaralanabilirim. Ciddi şekilde yaralanabilirim.

Ve kendimi savunamıyorum.

"Kai? Lütfen," diye devam ediyorum.

Vücudumdan bir ürperti geçiyor ve hayatımda ilk kez gecenin soğukluğunu hissediyorum.

Ben... üşüyorum.

Ben, bir buz tanrıçası, üşüyorum.

Dizlerimin üzerine çöktüm, nefes almak için mücadele ediyorum.

"Ben Üzgünüm."I Fısıltı, sürtünme benim eller birlikte. "Lütfen, özür dilerim. Bunu bir daha yapmayacağım. Lütfen beni bırakma.

Buraya. Lütfen..."

Kimse cevap . Yankım

bile.

İnsanlık durumunu bir kez daha hatırladım - sürekli olarak daha yüce bir varlığa dua eden ama karşılığında asla bir cevap alamayan varlıklar.

Ben artık o varlığım.

Burada, dizlerimin üzerinde, yalvarıyorum. Ve dışarıda yalvarışımı duyacak kimse yok.

Keşke daha güçlü olsaydım. Kardeşim gibi dokuzuncu kapım açık olsaydı, tüm güçlerimi engelleyemezdi. Onun rütbesi göz önüne alındığında, eşit ruhani enerjiye sahip olup olmadığımıza bakılmaksızın, onun emirleri benim isteklerimden önceliklidir. Ama en azından bu kadar çaresiz, bu kadar güçsüz olmazdım.

O zaman Moirai Evi sana uygun bir ceza vermek için başka bir yol bulurdu, diye hatırlatıyor iç sesim.

Gerçek şu ki, olaya nasıl bakarsam bakayım, kuralları çiğnedim. Yanlış bir şey yaptım ve cezalandırılmayı hak ediyorum. Güçlerim olmadan bu kadar yoksun hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, tekrar açtığımda her şeyin normale döneceğini umuyorum. Karanlığın içinden tekrar görebileceğimi. Yolumu tekrar bulabileceğimi.

Ama boşuna.

Tamamen güçsüzüm.

Dakikalar geçiyor ve ben artık bunun benim gerçekliğim olduğunu kendime itiraf etmek zorunda kalıyorum. Önümüzdeki yüz beş gün boyunca, o cılız insanlardan daha iyi değilim.

Ben de en az onlar kadar çaresizim.

Soğuk rüzgâr yanaklarımı yakıyor. Burada kalamam.

Dikkatli bir şekilde depoya geri dönüyorum. İçerisi pek sıcak değil ama en azından artık titremiyorum.

O kadar kötü ki dişlerim ağzımda takırdıyor.

Kapıda bir mandal var ve kimsenin içeri giremeyeceğinden emin olmak için mandalı çekiyorum. Ne kadar savunmasız olduğumu.

Düşün, Minerva. Düşün.

Kuşkusuz, tek çarem güneşin doğmasını beklemek. Sonra kaldığım yere geri dönebilirim. Ama ya sonra?

Son harçlığımdan geriye çok az para kaldı. Hafta sonuna kadar yetebilir ama bir yüz gün daha yetmez. Ve para olmadan bu dünyada hayatta kalmam mümkün değil.

Kai bunu fark etmedi mi?

Ya da o yaptı. Ve benim mantıklı olanı yapıp eve gideceğimi düşündü.

Eve daha başarısız bir şekilde dönmek.

Hayır. Bunu yapamam.

Desteksiz bu dünyaya ayak uydurmak daha zor olabilir ama en azından özgürlüğüm olacak. Eve gittiğim an, bağımsızlığımı kaybedeceğim. Ailem kaçmamam için düğünü aceleye getirecek kadar ileri gidebilir.

Eğer kardeşim gerçekten pes edip eve dönmemi bekliyorsa, o zaman bir sürprizle karşılaşacak. Geri dönmeyeceğim.

Bu düşünceyle kendimi uykuya bıraktım.

Ertesi sabah, deponun zemininde uyumaktan vücudum ağrısa da, yenilenmiş bir iyimserlikle lojmanlarıma doğru yola çıkıyorum.

Ancak eve gitmek için ne kadar yürümem gerektiğini fark ettiğimde bu düşüncem çabucak kayboluyor. Birkaç kez yol sormak zorunda kalıyorum. Neyse ki, sadece ışınlanacağım yerin koordinatlarını değil, adresini de biliyorum.

Yine de yanımda taksiye verecek param yok ve bu da yaklaşık altı insan mili boyunca yürümem gerektiği anlamına geliyor.

Apartmanıma ulaştığımda terlemiş, nefes nefese kalmış ve kötü bir ruh hali içindeyim. Devam etmemi sağlayan tek şey, sadece birkaç adım sonra evime varacak olmam.

rahat bir yatak ve kurabiye zulam. Bu, harcadığım çaba için dünyadaki en iyi ödül gibi görünüyor.

Darmadağınık, kirli ve muhtemelen korkmuş görünerek kendimi apartmanın merdivenlerini çıkmaya zorluyorum.

Neden üçüncü kattaki odayı kiralamak zorundaydım? Neden zemin kattakini seçemedim?

Çünkü çok kibirliydim, işte bu yüzden. Çünkü şimdi, yeteneklerim olmadan, ne kadar çok şeyi hafife aldığımı fark ediyorum.

Yüz beş gün. Yoksa şimdi yüz dört gün mü oldu?

Bu düşünceyle biraz neşelendim.

İkinci kata ulaştığımda bir kapı açılıyor ve ev sahibesi dışarı çıkıyor. Etrafına bakınıyor, beni görünce gözlerini kısıyor.

Gülümsemeye çalışıyorum ama o kasları kullanmak bile acı veriyor. "Minerva, tam da görmem gereken kişi."

"Evet, Bayan Tinley?"

"Gelecek aydan itibaren kirada bir şilin artış olacak."

Doğru duymadığımdan korkarak ona bakıyorum.

"Ama gelecek ay üç gün sonra!"

"Şey, evet. Ama görüyorsunuz, herkes Londra'nın merkezinin tekrar vurulacağından korktuğu için bu bölge çok talep görüyor. Ben sadece bölgedeki diğer fiyatlara ayak uyduruyorum."

Yiyecek de dahil olmak üzere tüm harcamalarımı kısarsam gelecek ayın kirasını . Ama şimdi fazladan bir şilin mi? O parayı nereden bulacağım?

"Peki ya bunu ödeyemezsem?"

Dudaklarını büzüyor.

"Binayı boşaltmanız gerekecek. Yerinizi almak isteyen biri var ve..."

Üçüncü kata doğru ilerlerken onu duymazdan geliyorum.

"Cevabın, Minerva!" diye sesleniyor. "Kalacak mısın yoksa Gidelim mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Tabii ki her şey birkaç saat içinde kötüden daha kötüye gidecekti.

"Üç gün içinde iznimi alacağım," diye cevap verdim.

Nereye gideceğimi zaman gösterecek. Ama önce para kazanmanın bir yolunu bulmalıyım. Ve hızlı.

Odama gittiğimde elimi yüzümü yıkayıp kıyafetlerimi değiştiriyorum. Sonra geçen günden kalan kurabiyeleri aramaya koyuluyorum. Ama dolabı açtığımda iğrenç görünümlü bir şey gözüme çarpıyor.

Bir sıçan!

"Agh!" , tökezleyerek geri çekildim.

Sırt üstü düşmeden önce ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor.

Fare koşarak uzaklaşıyor ama izinde bıraktığı kırıntıları görmeden önce değil.

Hayır. Oh hayır...

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve dolabı inceledim, ancak tamamen yağmalanmış olduğunu gördüm.

Peki ya kurabiyelerim?

O iğrenç yaratık onları yedi. Geriye kalanlar bozulmuş ve tatlı bir kurabiye düşüncesiyle ağzım sulanıyor olsa da, onu yeme riskini göze alamayacağımı biliyorum. İyileşme yeteneğim zayıflamışken, kim bilir hangi hastalığa yakalanabilirim?

Hastalık. Ne düşünce ama.

Hayal kırıklığı içimde kaynıyor ve ayaklarımı yere vuruyorum. Ama lanet zemin bile karşılık veriyor. Şimdi ayağım acıyor.

Açım, yorgunum ve hala üşüyorum.

Daha fazla gözyaşı yanaklarımdan aşağı dökülmekle tehdit ediyor, ama bir hıçkırığı yutuyorum ve kendimi düşünmeye zorluyorum.

Her seferinde bir adım.

Bir çözüm bulacağım... Sanırım.

Şimdilik sadece biraz yemeğe ihtiyacım var, böylece tok bir mideyle uyuyabilirim.

Birkaç peni kaparak doyurucu bir şeyler aramaya . Sadece ekmek bile olsa.

karşılayabileceğim bir şey, sorun değil. Sadece midemi bir şeyle doldurmam gerekiyor.

Sokaklar insanlarla dolup taşıyor - gecenin sessizliğiyle tam bir tezat. Arabalar yolları dolduruyor, insanlar gidecekleri yere ulaşmak için arabaların arasından kayıyor, bazen de bir kazadan kıl payı kurtuluyor.

Saçlarım ıslak ve yüzüme yapışıyor, bu da beni oldukça ürkütücü gösteriyor. Gökyüzünde parlayan güneşe rağmen, henüz Eylül ayının başındayız, bu yüzden ... ılıman. Bu da ıslak saçlarımın beni eskisinden daha da soğuk yaptığı anlamına geliyor.

Üzerimdeki elbise yün ve pamuk karışımı, ancak soğuk bir esinti beni tepeden tırnağa titrettiğinde pek de yardımcı olmuyor gibi görünüyor.

Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum ama... O fare benden daha iyi durumda olabilirdi. En azından kurabiye yedi.
-Kurabiyelerim.

Bir dükkâna ulaşıyorum ve cebimdeki kuruşları yokluyorum. Taze pişmiş ekmeğin kokusu sarhoş edici ve neredeyse ağzım sulanacak. Ama önümde yavaş ilerleyen büyük bir kuyruk var.

En azından biraz yiyecek alacağım için mutluyum, sıraya girip bekliyorum.

Dakikalar geçiyor. Sıradaki ben olana kadar kuyruk yavaş yavaş eriyor.

"Bir somun ekmek lütfen," diyorum paralarımı uzatarak.

Satıcı bana tuhaf bir bakış atıyor.

"Karne defterin mi?" "Ne?"

"yok, ekmek yok," diye ekliyor sertçe. "Ama

benim-"

"Sıradaki," diye sesleniyor, dikkatini benden

uzaklaştırarak. Göz kırpıyorum.

Arkamdan biri beni iterek yolumdan çekti. Tökezleyerek geri çekiliyorum ve tekrar düşmemek için dengemi zar zor sağlıyorum.

Güçlerim olmadan insanlarla aynı kurallara uymam gerektiğini anlamam birkaç dakikamı alıyor ve bu da yiyecek satın almak için bir karne almak anlamına geliyor.

Ama nasıl alınır ki? Nereden alabilirim?

Bana bir tane bile verecekler mi? Hiçbir belgem, kimlik kartım ya da buna benzer bir şeyim yok. Onların bakış açısına göre, ben bu dünyada yokum.

Peki ya yemek? Yiyecek bir şeyi nasıl bulacağım?

Biraz baygın ve açlıktan daha fazla, bununla başa çıkmanın en iyi yollarını düşünürken etrafta dolaşıyorum.

Şimdilik açlıktan ölüyor olabilirim ama yine de eve gitmeyeceğim.

Bir bank görüyorum, oraya gidip oturuyorum. Dün çok fazla yürüdüğüm için ayaklarım ağrıyor ve baldırlarıma masaj yapmaya çalışıyorum.

Göz ucuyla yakınlarda bir direk dolusu el ilanı görüyorum. Uzaktan bakınca iş teklifleri gibi görünüyorlar - ya da belki de benim hüsnükuruntum.

Yavaşça ayağa kalkıp direğe doğru giderken derin bir nefes alıyorum.

El ilanlarını tarıyorum, çoğunun ya savaşla ilgili haberler ya da başka bir Blitz durumunda ne yapılması gerektiğine dair insanlara tavsiyeler olduğunu fark ediyorum.

Dudaklarımı büzüyorum.

İşte benim hüsnükuruntum.

Midem yine açlıktan gurulduyor. En azından bir dilim ekmek ve biraz peynir için neler vermezdim. Seçici davranıp tatlı bile istemeyeceğim. Sadece midemi hava dışında dolduracak bir şey.

Son ilana ulaştım ve durdum.

Doğru gördüğümden emin olmaya çalışırken birkaç kez titriyor.

El ilanını kaptığım gibi yüzüme yaklaştırıyorum -evet, görüşüm bile artık cılız bir insanınkiyle aynı seviyede.

Norfolk'taki RAF Thorpe Abbotts'a hemşire aranıyor. Konaklama, günlük üç öğün yemek ve küçük bir

aylık ücret.

Satırları ezberleyene kadar el ilanını birkaç kez okudum.

Konaklama-Uyuyacak bir yerim olacak.

Günde üç öğün yemek - tok bir karınla uyuyacağım.

Küçük bir aylık ücret-Kurabiye alabilirim.

İçimde bir sersemlik var. RAF'ın ne olduğunu bilmiyorum ama hemşirelik çok zor olmamalı. Geçen gün o erkeği düzelttim, değil mi? Çaresizlik olmasa da buna meyilli olduğumu söyleyebilirim.

Bu mükemmel. Tüm dualarımın cevabı. Bu yüz dört gün boyunca hayatta kalacağım ve kardeşime cılız bir insanla aynı seviyede olmanın bile beni eve döndüremeyeceğini göstereceğim.

Al bakalım, Kai!

Şimdi tek bir sorun var. Norfolk'a nasıl gideceğim?

SEVEN

Beceri eksikliğimi, cazibemle telafi ediyorum. Ya da en azından öyle olduğunu düşünmek istiyorum. Aksi takdirde, kalan tüm paramı Norfolk'a seyahat için boşuna harcamış olurum.

Başını dik tut, Minerva. Yetenek gibi önemsiz bir şeyin seni işi almaktan alıkoymasına izin veremezsin.

Bu doğru. Çabuk öğrenirim. Bağırsak deşme ve sakatlamadan payıma düşeni aldığım için midem bulanmaz. Kanın kırmızı tonunu oldukça severim, bu yüzden bu da bir sorun olmayacak.

Sanırım öldürmek yerine iyileştirmeyi öğrenmem gerekiyor.

O kadar da zor olamaz, değil mi?

Otobüs durağı bulunduğum yerden biraz uzakta ve ödülleri düşünmeye çalışarak ağrıyan bedenimi ileriye doğru sürüyorum.

Umarım vardığımda ya da en azından beni işe aldıklarında yemek verirler. Yarına kadar bekleyemeyecek kadar açım.

Bu noktada, her şeyi kabul edebileceğimi söylemekten utanıyorum. Bayat ekmek bile hiç yoktan iyidir. Dün gece, açlık sancılarını görmezden gelmek için dönüp dururken, odamdaki küçük kurabiye hırsızını ızgarada pişirmeyi bile düşünecek kadar ileri gittim. Ne yazık ki sabah onu çoktan ölmüş buldum - belki de ev sahibesi onun icabına bakmıştır.

Ancak ızgara seçeneği hâlâ masada duruyor. Bunu yapan ilk kişi ben olmayacağım. Bunun farkındayım.

İnsanlar açlıktan ölüyor. Açlık çeken tek kişi ben değilim. Ama bir zamanlar onlara güçlerimin ve aylık ödeneğimin bana sağladığı ayrıcalıklı bir konumdan bakarken, şimdi yaşamak için cesurca mücadele eden insanlar için yeni bir takdirim var. Kocaları cephede olan ve sadece kendilerini beslemenin bir yolunu bulmakla kalmayıp aynı zamanda yavrularını da beslemek zorunda olan genç anneleri düşünmek özellikle yürek parçalayıcı.

Bu açıdan , hâlâ biraz ayrıcalıklıyım.

Boş midemi unutmak için elimden geleni yaparak ilerliyorum. Hava Kuvvetleri karargâhı olan bir askeri üs olduğunu fark ettiğim yere varmam bir saatimi alıyor. Eğer durum buysa, sanırım çok fazla hemşireye ihtiyaçları olmalı, değil mi? Bu benim avantajıma olmalı.

Ya da...değil.

Askeri kampın dışına kadar uzanan uzun bir kadın kuyruğu var. Sıranın sonuna geldiğimde, bunun hemşirelik pozisyonu için sıra olup olmadığını soruyorum.

"Hepimiz kayıt için bekliyoruz. Henüz çok fazla bilgi yok" diyor bir kadın.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Pekâlâ. Aynı pozisyon için neredeyse elli kadının burada olması cesaretimi kırmamalı. Çoğumuza yetecek kadar yer olmalı, değil mi? Ne de olsa bu bir savaş ve alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları var. Benim de ellerindeki tüm yiyeceğe ihtiyacım var.

Açken pek iyi değilimdir. Fiziksel olarak değil. Ayrıca çok, çok, çok sinirli oluyorum.

Sakin ol, Minerva! Sonunda her şey yoluna girecek.

Ve sonra kardeşim güçlerim olmamasına rağmen zayıf olmadığımı kabul etmek zorunda kalacak. Başarabilirim ve başaracağım.

Sadece bu konuda biraz becerikli olmam gerekiyor. Bu da kulaklarımı etrafımdaki tartışmalara açık tutmamı gerektiriyor.

"Üç yıllık bir programa mı gittin?" diye soruyor biri, sesinde hayranlık damlıyor.

Diğer kadın başını sallar.

"Savaştan önce de hemşire olmak istiyordum."

"Sadece iki yıllık programı yaptım çünkü daha ucuzdu ve savaş çabalarına daha hızlı yardımcı olabilirdim" diye yanıtlıyor kız.

Gözlerimi kısıyorum.

Bu iki ve üç yıllık programlar da neyin nesi?

"Affedersiniz?" En iyi gülümsememi takındım. "İki yıllık bir program derken neyi kastediyorsunuz?"

Söz konusu kız bana dönüyor ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyor. "Hemşirelik programı, tabii ki."

"Hemşirelik programı mı?" Yavaşça tekrarlıyorum. Bana şüpheyle bakıyor.

"Hemşirelik programını tamamladınız, değil mi? Hemşirelik pozisyonu için asgari gereklilik budur."

"Ah, evet, var. Tabii ki var. Savaş öncesinden beri," diye yalan söyledim.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Şanslısınız. Daha deneyimli olanların değerlendirmede öncelik kazanması muhtemeldir."

Doğru.

Ona gülümsüyorum ve konuşmayı bitiriyorum.

İçimde panikliyorum. Paniklemenin de ötesindeyim. Hemşireliğin ne olduğunu zar zor biliyorum ve bu kadınlar iki ve üç yıllık programları tamamlamışlar? Eğer onlarla rekabet etmek zorundaysam işi nasıl alacağım?

Daha fazla kadın gelir ve sıradaki yerlerini alırlar.

Bu işi alma şansımın her geçen an azaldığını gördükçe yutkunuyorum.

Yanımdaki kadınlardan biri çantasından hemşirelikle ilgili kalın bir kitap okumaya başladığında her şey yüzüme çarptı.

İçinde ne yazdığına bakabilmek için vücudumu ona doğru çeviriyorum. Ama beni yakalayıp ters ters bakmadan önce sadece birkaç paragraf okuyabildim. Benden birkaç adım uzaklaşıyor ve okumaya devam ediyor.

Lanet olsun. Bu insanlar bunu bir yarışma gibi görüyorlar. Öyle değil, çünkü hepimiz bir yer kapmayı umuyoruz. Herkesin işi istemek için kendine göre sebepleri var ama ben burada açlıktan ölüyorum. Bu öncelikli olmalı. Ya da en azından bana göre öyle.

Sıra yavaşça ilerliyor ve askeri üssün bir kısmını görme fırsatı buluyorum. Her yerde tek katlı binalar ve çadırlar kurulmuş, askeri kamyonlar derme çatma sokaklarda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor.

Kuyruktan kafamı uzattığımda kayıt işlemlerinin de benzer bir binada yapıldığını fark ediyorum. Her kadın içeri giriyor, içeride yaklaşık beş dakika geçirdikten sonra elinde bir kağıtla dışarı çıkıyor.

Sıra bana geldiğinde çoktan sıkılmıştım. Midem durmadan gurulduyor ama gülümsemeye çalışıyorum - gerçi bu çok zor.

Binanın içine girdiğimde, bir masanın arkasında bazı evrakları karıştıran üç erkek olduğunu görüyorum. İkisinin üzerinde doktor olduklarını gösteren beyaz önlükler, diğerinin üzerinde ise askeri üniforma var. Askeri kıyafetli erkek bir kağıda bir şeyler not ediyor ve ben içeri girerken bana zar zor bakıyor.

Doktorlardan biri beni önlerine oturmaya davet etti.

"İsim?" diye soruyor memur.

"M-" Kendimi durduruyorum. Adım bir İngiliz kadından beklenecek türden değil, bu da onların şüphesini uyandırabilir. İhtiyacım olan son şey benim casus ya da benzeri bir şey olduğumu düşünmeleri. Hızlıca düşünerek, ismimi İngilizceleştirmek için bazı harfleri değiştirdim. "Mina Anyan."

"Bunu benim için heceleyin," diyor memur.

Ben biliyorum ve o da soyadıma gözünü bile kırpmıyor. Sadece kesme işaretini kaldırdım çünkü nasıl olur da birkaç saniye içinde tamamen farklı bir isim bulabilirim? Belki de buna önceden hazırlanmalıydım.

"Yaş?"

"Yirmi beş."

"Medeni durumunuz?"

"Bekar."

"Güzel. Nişanlı mısın?"

"Hayır."

Kafa sallıyorlar. Görünüşe göre doğru cevap buydu.

"Güzel. Şimdi bize deneyiminizi anlatın."

Uhm...

"Londra'da üç yıllık bir hemşirelik programından mezun oldum."

"?"

Göz kırpıyorum. Düşün, Minerva, !

"Nightingale'inki," diyorum hemen. "İyi

program." Doktorlar başlarını salladılar.

Yani bu bir program. Rahat bir nefes aldım. Blöf mü yapıyordum? Belki, ama Nightingale en ünlü insan hemşire, bu yüzden onun adıyla şansımı denedim.

"Pratik deneyiminiz var mı?"

"Son üç yıldır Londra'nın hemen dışında küçük bir klinikte çalışıyorum. Blitz'den etkilenen ve acil tıbbi yardım alamayan insanlarla ilgileniyoruz." Yine yalan söylüyorum - çirkin bir yalan. Nefesimi tutup beni uyarmalarını bekliyorum ama öyle olmuyor. Sadece başlarını sallıyorlar.

"Bu çok iyi. Pratik deneyimi olan hemşireler arıyoruz."

Gülümsüyorum.

"İşte numaranızın yazılı olduğu fişiniz. Bunu saklayın ve aranmayı bekleyin."

"Çağırmak mı? Ne için?"

"Pratik ve teorik bir sınav olacak. Sizin deneyiminize sahip biri için zor olmamalı. Sadece, katılım göz önüne alındığında en iyisini işe aldığımızdan emin olmak istiyoruz."

Doğru, benim tecrübem.

"Teşekkür ederim," diyorum kâğıdı kabul ederken.

Aşağıya baktığımda numaramın elli sekiz olduğunu fark ediyorum.

Benden önce elli yedi kadın var, kim bilir sonra da kaç tane. Bu işi asla alamayacağım, değil mi?

Kederli bir şekilde binadan çıkıyorum ve beklerken oturacak bir yer arıyorum ve yeni bir plan yapıyorum.

Kaslarım ağrıyor ve o kadar yorgunum ki gözlerim kapanmak üzere. Yine de bu cılız bedenin bana böyle ihanet etmesine izin veremem.

Hayır! Bu işi alacağım, yemek yiyeceğim ve sonra uyuyacak bir yatak bulacağım.

Bunu nasıl yapacağım? Biraz daha düşünmem gerekecek.

Daha fazla kadın katıldıkça kayıt sırası hiç bitmeyecek gibi görünüyor, bu da bu pozisyonlar için rekabeti daha şiddetli hale getiriyor.

Keşke güçlerim olsaydı... Ne yazık ki olsaydı, burada bir parça yiyecek için dilenmeye hazır olmazdım.

Ve yemekten bahsetmişken.

Gözlerimi kapatıyorum ve yemek kokusu bana doğru gelirken derin bir nefes alıyorum. Binaların birinden geliyor.

Ben daha düşünemeden ayaklarım beni kokunun kaynağına götürüyor. Binanın ana odası boş. Ama sıra sıra dizilmiş masa ve koltuklara bakılırsa, burası kantin olmalı. Bu da mutfakların da buralarda olması gerektiği anlamına geliyor.

Birkaç havacı etrafta dolaşıyor, ben de yakalanmamak için hemen saklanıyorum.

Artık koku beynime sızdığına göre, durabileceğimi sanmıyorum.

Küçük bir kapı bulana kadar binanın etrafında birkaç kez döndüm.

Yarı açık kapıyı çekip içine bakıyorum.

Burası mutfak!

Önlük giyen iki erkek astronomik miktarlarda yemek hazırlarken sohbet ediyorlar.

Derme çatma ocağın üzerinde belki üç ya da dört büyük tencere var, içindekiler kaynıyor ve o ağız sulandıran aromadan daha fazlasını yayıyor. Sağ tarafta, üst üste dizilmiş altı ya da belki sekiz tepsi var. İçindekileri seçmeye çalışıyorum ve en üstteki tepsiye dizilmiş, muhtemelen fırından yeni çıkmış etleri gördüğümde midemden bir ses geliyor.

Ekmek de var. Çok fazla ekmek. Eminim birazını bile kaçırmazlar, değil mi? Ama istesem bana vereceklerinden şüpheliyim. Olmamam gereken yerlerde dolaştığım için büyük ihtimalle kovulurum. Hatta belki de yemeği zehirlemek gibi haince bir şey yapmaya çalıştığımı düşündükleri için cezalandırılırdım.

Tamam, yani istemek söz konusu değil. Geriye çalmak kalıyor.

Aman Tanrım! Ne kadar düştüm. Ama yemek yemektir, vicdanımla daha sonra hesaplaşacağım.

Gizlice çantamı açıp, özenle paketlediğim son çaremi çıkarıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sen zaten ölüsün, bu yüzden acı çekmeyeceksin."

Kapıyı daha geniş açarak ölü küçük kemirgeni mutfağın ortasına fırlatıyorum. Sonra kapıyı kapatıyorum ve binanın arkasına saklanıp bekliyorum.

Anlar akıp gidiyor ve hiçbir şey olmuyor.

Ya kurabiye hırsızlığımdan etkilenmediler ya da görmediler. Ama tepki verirler miydi ki? Bu dünyada erkeklerin nasıl davrandığından emin değilim ama kemirgenlere bağırmak genellikle kadınlara özgü bir şeydir; çünkü onlar kokuşmuş, sinsi piçlerdir.

Tam da potansiyel yemeğimi bir hiç uğruna harcadığımı düşünürken, havada yüksek ve tiz bir ses patlıyor.

Mutfağın kapısı pat diye açılıyor ve erkekler birbiri ardına dışarı fırlıyor. Sessizce başımı sallıyorum. Ben olsaydım, o erkekleri savaşa göndermezdim.

Ne yazık ki, şimdi acele etmeliyim.

Mutfağa girip doğruca et tepsilerine yöneliyorum. Çantamı sonuna kadar açıp, ekmek ve peynire geçmeden önce alabildiğim kadar etle dolduruyorum - bu arada yüzümü de dolduruyorum. O kadar açım ki, bütün mutfağı yanımda taşıyabilirdim. Bu durumda, sadece çantamda taşıyabildiğim kadarıyla yetinmek zorundayım.

Dışarıdan erkek sesleri yankılanıyor. Kıpırdamıyorum. Adımlar gittikçe yaklaşıyor.

Kapı açılıyor.

Gözlerimi kocaman açıp sobanın arkasına, gözden uzak tek noktaya çömeliyorum.

"Fare mi? Bir sıçan için mi bağırıyordun?" Yeni gelenin sesi gürlüyor. Bu korkaklık gösterisinden pek memnun görünmüyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Ses oldukça tanıdık geliyor. Ama daha önce nerede duyduğumu tam olarak kestiremiyorum.

"Bu büyük bir şey efendim," diye yakınıyor diğer erkek. "Çok büyük.
Bak."

Ölen küçük arkadaşımı gösterdiklerini hayal edebiliyorum. Ve bunun büyük olduğunu mu düşünüyorlar?

Humph.

Diğer dünyalardaki kemirgenlerin boyutlarını görmeliler. Bu küçük adam onların yanında ufacık kalır.

"Ve ikiniz de ölü bir fare gördüğünüz için çığlık atan kızlar gibi buradan kaçtınız öyle mi?"

"Büyük bir sıçan," diye devam ediyor aşçı, sesi titreyerek.

Yeni gelen yüksek sesle bir iç çeker.

"O zaman şanslısın. Seni bir sıçandan kurtarıyorum," diye ekliyor erkek sertçe.

Fareyi kuyruğundan tutup salladığını görmek için etrafıma bakıyorum. Aşçılar geri çekiliyor, bir adım geri atıp mutfaktan kaçıyorlar.

Tekrar.

Diğer erkeğin de gitmesini bekliyorum, ama o biraz ağırdan alıyor.

Küçük fareyi bir kâğıda sarar ve kapıya yönelir. Ancak çıkmadan önce durur.

"Bir dahaki sefere sadece yemek iste. Kimse senden bir porsiyon esirgemeyecektir."

Gözlerim şok içinde açıldı.

"Ancak fareler sağlıksızdır."

Ve bununla birlikte, ayrılır. Fareyle birlikte.

gelmedi. Yemeği çaldığım için beni azarlamadı. Sadece gitti.

Gitmek için yeterince güvenli olduğunu düşünmeden önce birkaç dakika daha bekliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde etrafta kimse yoktu.

Yoldan çekilerek ıssız bir yer buluyorum ve midem nihayet dolana kadar biraz daha yemek yiyorum.

Açlığım yatıştı, şimdi yeni bir iyimserlikle dolup taşıyorum.

Yemek güzeldi. İşi alırsam beni bekleyen şey bu olacak. Güzel, yumuşak et, taze ekmek ve lezzetli peynir. Daha ne isteyebilirim ki?

İşe alınmak için.

Nefesimin altında bir küfür mırıldanıyorum. Artık açlıktan ölmüyor olabilirim ama hemşirelik hakkında hiçbir şey bilmeme sorununu hâlâ çözebilmiş değilim. Keşke o kız kitabının bir kısmını okumama izin verseydi...

İyi bir hafızam var. Bir şeyi birkaç kez okursam ezberleyebilirim.

Ama okumak için elime nasıl bir kitap alabilirim?

Sanki kader bana küçük bir lütufta karar vermiş gibi, kalın kitabı taşıyan kızı görüyorum. Barakalardan birine gitmek için tarlayı geçiyor.

Hemen takip ediyorum.

Tuvalete gidiyor. Kitapla içeri girmeyeceğine eminim, değil mi?

Koğuşa giriyorum ve her ikisi de kullanımda olan iki tuvalet olduğunu fark ediyorum. Kitap tezgahın üzerinde düz bir şekilde duruyordu.

Görünüşe göre bugün tamamen hırsızlık yeteneklerimi mükemmelleştirmekle ilgili çünkü ikinci bir düşünce olmadan onu kapıyorum ve kışladan dışarı koşuyorum, okumak için kendimi yere bıraktığım o izole köşeye geri dönüyorum.

Belli belirsiz numaraların arandığını duyuyorum, ama hala tek haneli rakamlarda. Bu da demek oluyor ki kitapla tanışmak için biraz zamanım var.

Şaşırtıcı bir şekilde, hemşirelik sanatını tasvir eden resimler de var ve okudukça mesleğe yavaş yavaş yeni bir saygı .

Hemşireler her şeyi yapar. Yaraları sarar, hastaları temizler, ateşlerini ölçer, vücut fonksiyonlarını gözlemler ve bazen de ilaç ve anestezi uygularlar.

Bunun hayal ettiğim kadar kolay bir iş olmadığını anladığımda tırnaklarımı yiyorum. Aslında, hepsinden daha yorucu olabilir. Doktorlar sadece teşhis koyar, tedavi reçetesi yazar ve bazen ameliyat yaparken, hemşireler her şeyi yapar.

Sadece yüz üç gün, Minerva. Yapabilirsin.

Yiyecekleri düşünün.

Evet, bu benim tek fırsatım. Zaten buraya kadar geldim. Sonuna kadar zorlayabilirim.

Tüm önemli unsurları ezberliyorum, kendime olan güvenim her geçen an artıyor.

Sesler duyduğumda üçüncü okumamdaydım. Erkek sesleri.

Benden sadece birkaç adım uzaklaşana kadar yaklaşıyorlar. Beni gözden saklayan tek şey binanın yanındaki büyük bir konteyner.

Kendimi küçültüyorum ve kitabı göğsüme bastırıyorum.

"Onları farelerden kaçtıkları için mi terbiye ediyorsun? Hadi Vitry."

"Daha 18 yaşındalar ve gemiden yeni indiler. Onları biraz rahat bırakın" diye ekliyor bir diğeri.

Bir erkek, "On sekiz yaşındaki çocuklar her gün bu savaşta ölüme gidiyor," diye ekliyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Az önceki tanıdık ses. Ama daha önce nerede duymuştum?

"Evet, ama-"

"Onlar diğerlerinden çok daha iyi durumdalar. Buradalar, görevlerini ön saflardan uzakta yapıyorlar. Ama bu her zaman böyle olmayabilir. Yarın Kıta'ya gönderilirlerse ne yapacaklar? İlk bomba sesinde çığlık atarak kaçarlar mı? Bu işe yaramaz. Ağızlarını açtıkları anda vurulacaklar."

"Ama, Binbaşı-"

Vitry, "Bu bir savaş, Teğmen," diye vurguluyor. "Ve onların işleri mutfakta. Elbette-"

"Şimdilik," diyor. "Ceza devam ediyor. Eğer bununla ilgili bir sorununuz varsa, o zaman siz de onlara katılabilirsiniz."

"Hadi Vitry."

"Anlaşıldı mı, Teğmenler?" Sesi otoriteyle dolup taşarak gürlüyor.

Bir duraklama var.

"Anlaşıldı mı?" diye tekrarlar.

"Efendim, evet efendim," diyor iki erkek hep bir ağızdan. "Gidebilirsiniz," diyor Vitry onlara.

Nefesimi tutup adımlarının sesini dinliyorum. Ses kesildiğinde nihayet rahatlıyorum ve kaskatı kesilmiş bedenimi hareket ettiriyorum. Bir an kendimi o kadar hareketsiz tuttum ki sanırım alt bacağıma kramp girdi.

Bacağımı uzatıyorum ve baldırıma masaj yapıyorum.

Zavallı insanlar. Bununla mı mücadele zorundalar?

Daha önce de yorgun düşmüştüm, çok fazla savaştıktan sonra enerji seviyem düştüğünde. Ama hiç böyle olmamıştı - tüm vücudumda nabız gibi atan bir ağrı.

"Yemeği beğendiniz mi?" diye soruyor aynı ses. Bu o erkek. Vitry.

Nefesim kesildi ve bacağımı geri çektim.

"Seni zaten gördüm," diye ekliyor sertçe.

"Ben çalmadım! Eti ben çalmadım!" diye hay.

Kıkırdıyor.

"Peki çalmadıysanız et olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Göz kırpıyorum. Beni tutuklayacak mı? Dışarı mı atacak? Beni ihbar edip herkesin önünde küçük düşürecek mi?

"Çalan kişinin ben olduğumu nereden biliyorsun?" Geri çekilip kendimi küçültmeye çalışırken karşı .

"Kırmızı ayakkabı giyen çok fazla kadın yok," diyor ve yaklaşırken adımlarını duyuyorum. "Özellikle de üzerinde beyaz puantiyeler olanları."

Önümde durdu.

Kitabın arkasına saklanıyorum - her ne kadar saklanmak için cılız bir girişim olsa da.

Üzerimde beliriyor ve bir kez daha panik beni ele geçiriyor.

O ne yapacak? Diğer teğmenler ona itaat ettiğine göre belli ki yüksek bir rütbesi var. Herkesin önünde beni ibretlik duruma düşürmek isteyebilir; küçük fareyi mutfağa soktuğum için beni hem hırsız hem de suçlu ilan edebilir. O zaman işi asla alamam. Bir daha asla günde üç öğün yemek yiyemeyeceğim. Ve muhtemelen terk edilmiş bir binada, belki de bir ahırda uyumak zorunda kalacağım.

Tüm bu senaryoları düşünmek bile çok itici.

"Savunmanız için söyleyecek bir şeyiniz yok mu?" diye soruyor.

Kitabı yavaşça indirirken dudağımı ısırıyorum. Belki onun hassas tarafına hitap etmenin bir yolunu bulabilirim. Belki de insan dişilerinin istediklerini elde etmek için yaptıklarını gördüğüm gibi kirpiklerimi kırpıştırabilirim.

Evet. Bu iyi bir strateji.

Kitap yüzümü gösterdiği anda kirpiklerimi hızla ona doğru kırpıştırıyorum. Bu işaretime cevap vermediğinde

daha fazla çaba gösterdim. Kirpiklerimi ona saldırganlık noktasına kadar savurdum.

Gözlerimin önünde karanlık bir ağ oluşturan kirpiklerimden başka bir şey göremiyorum bile.

Hala. Tepki vermiyor.

Kör mü?

Eğilip kirpiklerimi daha da dalgalandırıyorum. Tanrım, yakında bir ipucu almazsa, kirpiklerim bu kadar sert çırpınırken beni uçurabilir.

"Gözünde bir şey mi var?" diye soruyor sonunda. Ne?

Ne yaptığımı göremiyor mu? Havacıların yemeğini çaldığım için beni ihbar etmesin diye onun koruyucu tarafına hitap etmek için bir numara yaptığımı.

Yüksek sesle mırıldanıyorum ve kirpiklerimi biraz daha kırpıştırarak başımı eğiyorum.

Ben sana kirpiklerimi savuran bir kadınım. Sen erkeksin. Öyle davran!

"Sen iyi misin? İyi görünmüyorsun," diye ekliyor alçak bir sesle.

Bana yaklaşıyor.

Evet, sonuçta işe yarıyor olmalı.

"Gözünde bir sorun var, değil mi?" diye sorar.

"Hayır," diyorum inleyerek.

Göz kapaklarım hareket etmiyor. Gözlerimi kocaman açmış ona bakıyorum.

Tam önümde. Yani, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Çok yakın. Rahat edemeyeceğim kadar yakın.

Ve dehşet içinde, sesin ve ismin neden tanıdık geldiğini anladım.

Bu o. Geçen geceki erkek.

Bombalamadaki insanları kurtarmamı sağlayan ve böylece insanların kaderine müdahale ettiğim için cezalandırılmamı sağlayan kişi.

Bu onun hatası.

Sadece güçlerimin gitmesinin ve yüz üç gün daha cılız bir insandan biraz daha fazlası olmamın nedeni değil, aynı zamanda açlıktan ölmemin, çalmak zorunda kalmamın ve hatta küçük kurabiye hırsızımı yemeyi düşünmemin nedeni de o.

Hepsi onun suçu.

Peki ya şimdi? Bana o kadar yaklaşmaya cesaret ediyor ki nefesini yüzümde hissedebiliyorum. Naneli ve taze ve ugh! Nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

"Sen..." diye fısıldıyor, gözleri tanıyarak genişliyor. "Minik sevgilim." Gülümsüyor.

Kişisel alanımı işgal ediyor ve şimdi de bana bu aşağılayıcı terimi kullanıyor. Ufak tefek olabilirim ama bunun her seferinde hatırlatılmasına ihtiyacım yok.

Dudaklarım bir hırıltıyla kıvrılıyor ve kendimi durduramadan yumruğumu geri çekip ona yumruk atıyorum.

Direk suratına.

Vızıldayarak geriye düştü, burnundan kan akıyordu. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama güçsüz ve ağrılı bir ,
İstediğim kadar hızlı değilim. Bana yaklaşmaya çalışıyor, ben de kalın kitabı kullanarak ellerini uzaklaştırıyorum, sonra tekrar yüzüne vuruyorum.

Geriye doğru sendeledi, yüz hatlarının her yerinde inançsızlık vardı. Şık üniformasından kan damlıyor -hayır, şık değil; sadece bir üniforma- ve bana hayalet görmüş gibi bakıyor.

Kendimi toparlayıp beni yakalamaya, muhtemelen bir hırsız ve azılı bir suçlu olduğum için beni alenen ihbar etmeye vakit bulamadan, olabildiğince hızlı bir şekilde kaçıyorum.

"İşte orada!" Görüşme yerine geri döndüğümde bir kız parmağıyla beni işaret ediyor.

"Kitabımı çaldı" dediğini duyduğumda aklımı zor topladım. "Kitabımı çaldı!"

EIGHT

HERKES BANA BAKIYOR.

"Uhm, ben çalmadım," diye mırıldanıyorum endişeyle. "Buldum ve iade etmeye çalışıyordum," diye yalan söylüyorum.

Kız gözlerini bana dikti. "Peki onu nereden buldun?"

"Tuvalette. Tezgahtan düşmüştü." Bir kez daha,

yalanıma inanmış gibi görünmüyor.

"İşte," diyorum ve kitabı ona vermek için bir adım öne çıkıyorum. Kitabı elimden alıyor, kan lekelerini görünce burnu tiksintiyle kırışıyor.

"Bu da ne?" diye bağırıyor.

"Uhm..." Etrafıma bakıyorum. Herkes merakla beni izliyor. "İşte böyle buldum."

Kız bana ters ters bakıyor. Yalancı olduğumu ve bana inanmadığını söylemek istediğini anlayabiliyorum. Ama o bunu yapamadan bir ordu yetkilisi ortaya çıkıyor ve onu yatıştırmaya çalışıyor.

"İşte, işte. Küçük sorunumuzu çözdük," diyor gülümseyerek.

Adımlar arkamdan yakından takip ediyor ve döndüğümde az önceki erkeği görüyorum. Üniformasının ön kısmı kanla kaplanmıştı ve burnunun köprüsünü tutuyordu. Gözleri bana takılana kadar kalabalığı tarıyor.

Lanet olsun!

Beni alenen ihbar edecek, değil mi?

"Burada ne yapıyorsun Vitry?" soruyor görevli.

"Gelişmeleri kontrol ediyorum," diye mırıldandı, bakışları üzerimdeydi. "Tıbbi yardıma ihtiyacı olan birkaç dostum var ve gönüllülere ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Memurun kaşları kalkıyor ve düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Onları buraya getirin. Uygulama testi için daha fazla gönüllüye ihtiyacımız var."

Bakışlarını bir kez bile üzerimden ayırmadan, yürüyüp gitti.

O gözden kaybolana kadar rahat bir nefes alamıyorum. Bu çok yakın bir karardı. Beni ispiyonlayabilirdi. Bir an için söyleyeceğinden emindim.

Yapmadığı gerçeği... garip. Özellikle de ben ona saldırdıktan sonra.

Görevli, kitap üzerindeki anlaşmazlığı gideriyor ve sınavımıza hazırlanmamızı söylüyor. Şans eseri -ya da değil- numaralarımız çağrıldı. Elli beş ila altmış altı kişi pratik sınav için revire girmeye davet edildi.

Ancak şanssız olan şey, kitabın sahibinin de grubumuza dahil olması ve bana sürekli ters ters bakarak mazeretlerime inanmadığını açıkça göstermesi.

Odanın her iki yanında on sıra yatağın bulunduğu revire alınıyoruz. Yirmi yataktan sekizi hastalar tarafından işgal edilmiş durumda.

"Lütfen her biriniz bir hastanın yanına gidin," der doktor.
Biz.

Odaya şöyle bir göz attığımda fark ettim ki
sadece sekiz yatak var, sınava girecek on kişi var.

Bir telaş başlar ve tüm kızlar yataklardan birine doğru koşuşturur. İlk gelenlerin en kolay vakaları seçtiği, son gelenlere ise en zorlarının kaldığı hemen anlaşılır.

Tabii ki elimde kitap olan kızı kenara itmeme bir adım kala dirsek atarak ilerliyorum. Öğrendiğime göre adı Lucy'ymiş.

Hayatımda duyduğum en sıkıcı isim.

Genelde oldukça rekabetçi biriyimdir, ancak burada söz konusu olan şeyi göz önünde bulundurduğumda, biraz acımasız olmam gerektiğini de fark ediyorum.

Dışarıdan herhangi bir yaralanma göstermeyen hastayı seçiyorum. Şansım yaver giderse, benden sadece hayati değerlerini kontrol etmem ve ilaç vermem istenecek.

Ama şansıma Lucy de gözünü o hastaya dikmiş gibi görünüyor.

İkimiz de aynı anda yatağa ulaşıyoruz ve ben yana doğru sallanırken aynı anda onu diğer yatağa doğru itiyorum. Ama kolay kolay inmiyor. Oh, hayır. Kitap olayından dolayı kin tuttuğunu söyleyebilirim - ki dürüst olmak gerekirse, omzunun üzerinden okumama izin verseydi böyle bir şey olmayacaktı.

Gözleriyle beni hançerliyor. Ben de

aynısını yapıyorum.

"ilk ben geldim," diyorum çenemi yukarı kaldırarak.

"Hayır. Ben yaptım." Öne doğru bir adım atarken bana ters ters bakıyor.

Yatağa yaklaşıyorum ve metal korkuluklara tutunuyorum.

Vazgeçmeyecek.

Diğer taraftaki metal korkuluğu tutuyor. "Bırak.

Bırak," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Sen bırak."

"Kızlar!" diye bağırıyor doktor arkadan.

Ben yatağı kendi tarafıma doğru çekiyorum, Lucy de kendi tarafına doğru çekiyor. Güçlerim bağlı olduğu için güçlerimiz birbirine denk, yani ben ne zaman biraz yer kazansam, o da yatağı kendi tarafına çekiyor ve başladığımız yere geri dönüyoruz.

Biz itip çektikçe yatak sallanıyor.

Doktor arka planda durmamız için bağırıyor.

İlk başta yavaş, ancak her saniye daha yüksek sesle, yataktaki hasta acı içinde inlemeye başlar.

Gözlerimi kırpıştırdım, irkildim. Onu incitiyor muyuz?

Ama tam metal çerçeveyi bıraktığım anda Lucy tüm gücüyle çekmeye başladı. Hiçbir karşılaşmadan yatak ona doğru kayıyor ve hasta da onunla birlikte yüzü mosmor oluyor.

"Kızlar!" diye bağırıyor doktor, bu kez çadırdaki herkesi susturacak kadar yüksek sesle.

Lucy'nin tepkisi gecikti. Ama hastanınki değil.

Lucy'nin yatağı çektiği yere doğru yuvarlanırken yarı oturur ve kısık bir sesle yüzünü öne doğru atıp karnını Lucy'nin elbisesine boşaltır.

Sessizlik başladı.

Yiyecek parçaları ve mide suyu olduğunu tahmin ettiğim şey Lucy'nin göğüs dekoltesini ve elbisesinin önünü kaplıyor.

Ağzı şoktan yarı açık.

"Özür dilerim hanımefendi," diye mırıldanıyor hasta. Ama bu geveleyerek söylenen bir mırıldanma ve bunun tek bir anlamı olabilir.

Endişelenme, garip ve hasta adam. Minerva günü kurtarmak için burada!

Güçlerim olmadan yapabileceğimi düşündüğümden daha hızlı hareket ederek yatağın altındaki kovayı alıp kendimi yatağın üzerine atıyorum ve tam o tekrar öğürmeye başlarken kovayı ağzına hizalıyorum.

Kovayı iki eliyle kavrıyor, ardından kendimi yavaşça yataktan çekiyorum ve elbisemin tozunu alıyorum.

Lucy hâlâ şokta, her tarafı bağırsak parçalarıyla kaplı.

Çenemi yukarı kaldırıyorum ve alkışları bekliyorum. Ne de olsa bu hareket oldukça etkileyiciydi, değil mi? Hedefim kusursuzdu. Hareketli bir filme yakışırdı. Düşünsenize, süper hemşire. Başrolde ben vardım tabii ki.

Doktor Lucy'yi iterek adamın yanına koştuğunda ben hâlâ sessizce seviniyordum.

"Sen. Dışarı," diyor ona otoriter bir ses tonuyla.

Kadın şaşkınlıkla kirpiklerini kırpıştırıyor.

"Ama... Bu onun hatası," diyor beni işaret ederken.

"Ben mi?" Şok içinde soluk soluğa kaldım. "Ama ben sadece ona yardım ediyordum," diye masumca ekliyorum. Doktora dönerek, tıp kitabından hastanın yüzünde gördüğüm belirtileri ve ağzında bol miktarda tükürük varmış gibi sürekli yutkunduğunu anlatmaya başladım. Tüm bunları hastalanmak üzere olduğu anlamına geldiğini ve bu olduğunda kovanın yakın olduğundan emin olmak istediğimi söyledim.

Lucy, "Ama yatağı çekiştirmeseydi zaten hasta olmayacaktı," diye yakınıyor.

Ona başımı sallıyorum. Tamam, kısmen haklı olabilir. Ama bu hayatta kalmakla ilgili. Bir daha yatağa aç girmeyeceğim. Yani, eğer bu işi alamazsam, gidecek bir yatağım olmayacak.

"Gerçekten Lucy, başkalarını çalmakla suçladığın kadar kitabını incelemeye zaman ayırsaydın, belki sen de işaretleri tespit edebilirdin." Ona tatlı tatlı gülümsedim.

"Bayan Anyan haklı. Bu tür davranışları burada hoş karşılamıyoruz. Gidebilirsiniz, Bayan Rawlins."

"Ama lütfen-"

"Lütfen dışarı çıkın." Doktorun ses tonu tartışmaya yer bırakmaz, bu yüzden Lucy mecazi kuyruğunu kıçının yanaklarının arasına sokar - yoksa bacaklarının arasına mı?

Ama çıkmak için kapıyı açtığında, iki havacı daha içeri girer.

Dönüyorum, Vitry'yi gördüğümde gözlerim
açılıyor. Bakışları hemen beni buluyor ve göz
kırpıyor.
O. Göz
kırpıyor.
Bana.
Bu erkekteki cesaret!

Gördüğüm kadarıyla burun kanaması durmuş. Belki de yeni bir taneye ihtiyacı vardır. Etrafta bu kadar çok insan olmasaydı memnuniyetle yardım teklif ederdim.

"Bize nerede ihtiyacınız var, Doktor?" Vitry
sorar. Doktor ona döner. "var?"

Vitry'nin yanındaki erkek karın ağrısından şikayet etmeye başlarken, Vitry kolunu kıvırarak kan sızan geniş bir yarayı gösteriyor. Görünüşe bakılırsa çok eski olamaz. Birkaç dakika önce onu gördüğümde kesinlikle herhangi bir yarası yok gibiydi - en azından benim tarafımdan yapılmamış bir yarası yoktu.

Gözlerimi ona diktim.

Doktor onlara odanın sonundaki boş yatakları işgal etmelerini söyler.

Benden uzakta olacağı için mutluyum, yüzüme bir gülümseme çizerken dikkatimi hastama veriyorum. Ne yaptığımı biliyormuş gibi görünmek en iyisi.

Doktor aniden, "Bayan Anyan, binbaşıyla siz ilgileneceksiniz," dedi.

Şok içinde başımı kaldırdım.

"Ne? Ama benim zaten bir hastam var!"

"Teşhis becerilerinizi değerlendirdim. Bir yaraya nasıl müdahale ettiğinizi de görmek istiyorum."

Ona bön bön bakıyorum. Ne? "Ama-"

"Buyurun, Bayan Anyan!" Vitry bana sesleniyor, sanki bir köpekmişim gibi eliyle beni kendisine doğru çağırıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Gidebilirsiniz, Bayan Anyan," diyor doktor dalgın bir şekilde, bana sırtını dönüp bir sonraki yatağa yönelmeden önce.

Nefesimin altında bir dizi küfür mırıldanarak Vitry'nin yatağına doğru ilerliyorum. Öldürmem gereken adamı iyileştirmek zorunda kalacak kadar nasıl şanssız olabilirim - yasak olduğu için onu gerçekten öldürebileceğimden değil, yine de sanırım biraz zarar verebilirim. Bir işe, yiyeceğe ve uyuyacak bir yere ihtiyacım olması onun suçu.

Hepsi onun suçu.

Şimdi de benden yarasına yama yapmamı mı istiyor?

Bekle ve gör, seni çekilmez erkek.

"Bayan Anyan, ha?" Yatağının yanına vardığımda bana kaşlarını kaldırdı.

Yatağa yayılmış, iri gövdesi yatağı bir çocuk yatağı gibi gösteriyor.

Onu görmezden geliyorum ve biraz antiseptik, bandaj, iğne ve iplik topluyorum. Bunu ders kitabında okumuştum ve şansına, iğne işlerinde o kadar da kötü değilim.

Oh iyi, sırf onun için, bu işte kötü olacağım. "Söyleyecek bir şey yok mu?" diye devam ediyor.

Omuz silkiyorum.

"Hmm." Gözlerini kapatır ve burnunu kırıştırır. "Biraz sığır eti kokusu alıyorum. Nereden geldiğini merak ediyorum." Sırıtıyor.

Ona ters ters bakıyorum.

Bakışları yavaşça çantama düşüyor. Bu ne küstahlık!

"Yarana bakalım," diyorum ve sertçe kolunu çekiyorum.

Hızlı hareket onu ürkütüyor ve yanağında bir acı seğirmesi fark ediyorum. Ama az önceki tembel gülümseme hemen yerini alıyor.

"Elbette, Hemşire Anyan. Sizin için her şeyi yaparım," diye mırıldanıyor, son cümleyi çok... uygunsuz bir tonda fısıldıyor.

Yutkunuyorum ve parmaklarımı yarasının kenarına yerleştirip bastırırken ona sert bir bakış daha atıyorum.

Eminim acıyı hissediyordur. Ama ses çıkarmıyor.

"Aman Tanrım! Bu büyük bir yara," diye içimden geçirdim.

"Fark ettiğin için teşekkür ederim. Denedim." Bir sırıtma daha. "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

Kendini oturma pozisyonuna çekip rahatına bakarken sadece gülümsüyor.

Doktor odanın etrafında tur atar ve ne bildiklerinden emin olmak için her hemşireyle konuşur.

Önümde durduğunda Vitry'nin yarasına bakıyor ve başını sallıyor.

"Dikiş atılması gerekecek," diyor.

"Elbette." Gülümsüyorum. "Ben de öyle yapacağım."

Daha önce de bir şeyler dikmiştim. O kadar zor olamaz.

Değil mi? Doktor başını salladı ve gitti.

Yapmam gerekenleri zihnimde prova ediyorum. Yarayı temizleyip dezenfekte ettikten sonra yama yapıp bandajlıyorum.

"Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım," diyor erkek.

Bu işe ihtiyacım olduğu için şanslı, yoksa onu şu anda olduğundan daha fazla keserdim.

Temiz bir bez alıp yarayı temizlemeye başlarken onu görmezden geliyorum.

"Geçen gece neden kaçtın?" diye soruyor.

Bana baktığını anlamak için kafamı kaldırmama gerek yok. Rahat etmek için biraz fazla yakın. Nefesini yüzümün kenarında hissedebiliyorum.

"Lütfen sessiz olun. Konsantre oluyorum," diye mırıldandım. Yani bir neşter alıp kalbine saplamamak için çok sıkı konsantre oluyorum, seni alçak!

"Ah, küçük hırsız, çantandan gelen bu kokuyla konsantre olabilmene şaşırdım."

"Bir kelime daha edersen tüm kolunu keserim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Çok kana susamış. Bunun için sabahın biraz erken saatleri ama gecenin ilerleyen saatlerinde olsa fena olmazdı." Kaşlarını imalı bir şekilde oynatıyor.

Yarasına bastırıyorum.

"Sessiz ol. Sessiz ol."

Yarası üzerinde çalışmaya başladım, ama bu işi bir an önce bitirmek için acele ederken iyot yerine ispirtoyu aldım. Sıvı açık etiyle temas ettiği anda yüksek sesle tısladı.

Dürüstçe yapılmış bir hata olabilir ama şu anda buna kızgın değilim. Hak ettiğini buldu.

"Bunu bilerek yaptın," diye homurdanıyor, acıyla nefes almaya çabalıyor.

Omuz silkiyorum. "Sana sessiz olmanı söylemiştim."

"Beni yaraladınız, Hemşire Anyan. Ben de bunun büyük bir dostluğun başlangıcı olduğunu düşünmüştüm."

"Konuşmayı kesmezsen seni çok iyi yaralayacağım," diye homurdandım.

Bu test için onu hastam olarak almak nasıl benim şansım olabilir?

"Lütfen yapma," diye mırıldanıyor alaycı bir sesle. "Zavallı kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum."

Ona ters ters bakıyorum.

Yüzünde masum bir ifade var ve başını sallarken yüksek sesle iç çekiyor.

Neden bahsediyor bu? Onun da mı kalp rahatsızlığı var? Çünkü eğer öyleyse, bunu nasıl tedavi edeceğimi bilmiyorum.

"Kalbinizin bununla ne ilgisi olduğunu bilmiyorum. Kolunu tedavi ediyorum, göğsünü değil." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Ama görüyorsunuz, benim kalbim zayıf ve acımasız sözleriniz bana çarpıntı veriyor."

Kaşlarımı çattım. Neden bahsediyor bu?

"O zaman doktordan kalp ilacı isteyebilirsiniz."

"Korkarım bunun için bir ilaç yok. Tedavisi yok."

Göz kırpıyorum. Birden ellerimden birini tutup göğsünün üzerine koyuyor.

"Gördün mü?"

Güçlerim olmadan kalbinin atışlarını zar zor seçebiliyorum. Ama tanıdığım tüm insanlardan daha hızlı atıyor.

Ona bakıyorum.

Bu konuda yalan söylemiyor, değil mi? Gerçekten kalp rahatsızlığı mı var?

"Bu endişe verici. Ne zaman başladı?" İç

çekiyor. "Üç gün önce."

"Neden? Ne oldu?"

Üç gün önce... Bombalamanın olduğu gündü. O zaman ona bir şey mi oldu? Buna bomba mı sebep oldu? Olay olduğunda bombanın yakınındaydı, belki de...

Eğildim ve kulağımı göğsüne dayadım.

Kalbi daha da hızlı atmaya başladı.

Anormal derecede hızlı.

Tüm vücudunu bir ürperti kaplıyor ve muffled bir inilti çıkarıyor.

" misin? Şimdi daha da hızlı atıyor," diye soruyorum.

Dinledikçe kalp atışları daha da hızlanıyor, öyle ki kalbinin her an göğsünden fırlayabileceğinden korkuyorum.

"Aman Tanrım, bu çok kötü," diye mırıldandım. "Bu çok kötü."

Kalpleri olmadan insanlar ölür. İçinde bulunduğum durumdan onu sorumlu tutmama rağmen, birinin ölümüne sebep olmak istemediğimi fark ettim. Kim olduğumu ya da bombanın patladığı yere yardım etmemin ne sonuçlar doğuracağını bilmiyor değildi. O sadece insanları kurtarmaya çalışıyordu.

Geri çekilip ona bakıyorum ve yüz hatlarını inceliyorum. Yüz hatları gergin ve acı içinde, yarasına bastırdığım zamankinden bile daha fazla.

"Doktor!" Bağırıyorum, aniden korkuyorum. "Doktor, kalbinde bir sorun var!"

Vitry'nin gözleri hafifçe açılıyor ve konuşmak için ağzını açıyor. Ama o daha konuşamadan doktor yanıma geliyor ve ona bakıyor.

"Neyiniz Bayan Anyan?" diye sorar doktor.

"Kalbi," diyorum ve göğsünü gösteriyorum. "Anormal derecede hızlı atıyor." Dudağımı ısırırken duraksıyorum. "Ölmeyecek, değil mi? Kalp rahatsızlığı olduğunu söyledi."

Doktor stetoskopunu çıkarır ve yuvarlak tarafını Vitry'nin göğsüne bastırır. Başını sallamadan önce birkaç dakika kalbini dinler.

"Bu bir şaka değil, Binbaşı." Doktor gözlerini devirir. "Tedavi olmak istiyorsanız hemşirenizi korkutmayı bırakın."

Erkeğin yüzünde suçlu bir ifade beliriyor. Onunla doktorun arasına bakıyorum.

"Ölmeyecek mi?" Kısık bir sesle soruyorum.

"Ölmeyecek," diye onaylıyor doktor. "Şimdiye kadar gördüğüm tüm kırmızı kanlı erkekler kadar sağlıklı."

Bununla birlikte, yardımına ihtiyacı olan başka bir hemşirenin yanına giderek oradan ayrılır.

Vitry'ye bakıyorum.

"Kızıl kanlı erkek mi? Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarımı çattım. Bu insanların bir alt türü mü? Daha önce böyle bir şey duymamıştım.

"Şey..." Dudağını ısırıyor.

"Eee?"

"Bu, kalp kanı daha hızlı pompaladığında ve-"

"Yaran yüzünden mi? Kanaman olduğu için mi?" Bu en olası açıklama gibi görünüyor.

Boğazını temizliyor. "Bu üç gündür oluyor. Yaramdan önce."

"Öyle dediniz. Ama ben anlamıyorum. Bomba düştüğünde sana bir şey mi oldu? Öyle mi oldu?"

Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum, ama her şeyden çok şaşkınlıkla.

İç çekerek başını salladı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Eğer güçlerim olsaydı, ne dediğini duyabilirdim. Ama şu haliyle, tahmin etmekle yetinmek zorundayım. Gerçi bu bile şu anda kapasitemi aşıyor gibi görünüyor. Bu hemşirelik işinde çok yeniyim, özellikle de kalbiyle olduğu için onu neyin rahatsız edebileceğini tahmin edemiyorum. Ders kitapları bu konuda bir şey söylemiyor.

Sonunda "Devam etmeli ve yaramı tedavi etmelisin" dedi.

"Peki ya kalbin?"

"Bunu sonra düşünürüz," diye .

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. Belki de tahmin ettiğim gibi ölümün eşiğinde değildir.

Yarasını bir kez daha temizlemeye koyuldum ama nedense kendimi öncekinden daha yüce gönüllü buldum ve yakıcı ispirto yerine tentürdiyot kullandım. Biliyorum, çok tuhaf.

Belki de başka rahatsızlıkları da olduğu için onun adına üzülüyorumdur.

Evet, olmalı.

Bilinmeyen bir sebepten dolayı zaten acı çekiyor. Buna bir de ben eklememeliyim.

Yarayı temizlemeyi bitirdikten sonra yatağın yanındaki masada duran aletleri inceliyorum. Yarasına dikiş atmam gerekiyor.

Dudağımı ısırarak tıbbi iğneyi ve ipliği aldım ve onu yamamaya başladım.

Ama iğneyi etine batırdığımda, bunun elbise dikmek kadar kolay olmadığını fark ediyorum. Deri daha kalın ve daha fazla direnç var.

Erkek tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı ki elini benimkinin üzerine koyup sabit tuttu. Titrediğini fark etmemiştim.

Ona zoraki bir gülümseme verdim.

"Önce ellerini yıka," diye ekliyor.

"Ha?"

İspirtoya başıyla işaret ediyor.

"Şunu ellerine sür yoksa enfeksiyon kapmama neden olabilirsin."

"Doğru ya," diye mırıldanıyorum.

Ellerimi ispirto ile yıkayıp yarasına dönüyorum.

"Derin bir nefes al," diye mırıldanıyor.

Her nasılsa dediğini yapıyorum.

"Şimdi iğneyi diğer taraftan geçirin."

Sesi sabit ve sakin. Derisine keskin bir iğne batırdığımı düşünürsek şaşırtıcı. Yine de yol gösterici sözleri dikkatimi dağıtmamda çok yardımcı oluyor.

"Güzel. Şimdi tekrar."

Dediğini yapıyorum. Ne zaman iğneyi derisinden geçirmem gerekse, beni sessizce cesaretlendiriyor ve doğru yaptığımda beni övüyor.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"İyi iş!" diyor. "Şimdi ipliği ucundan bağla ve fazlalıkları kes."

Düğümü doğru atamıyorum, o da beni durduruyor.

"Burayı bük." İpliği işaret ediyor. "Ve diğer ipliğin içinden geçir."

Birkaç başarısız denemeden sonra ipliği bağlamayı başardım ve kalan parçayı kestim.

"Mükemmel. Çok iyiydin," diye mırıldanıyor nazikçe. Ona bir gülümseme veriyorum.

"Teşekkür ederim."

"Şimdi bandaj."

Bir rulo bandaj alıp dikkatlice kolunun etrafına sarıyorum ve bir düğümle sabitliyorum.

Doktor gelip yaptığım işi inceliyor ve memnuniyetle başını sallıyor.

"İyi iş, Bayan Anyan."

Övgülerin altında eziliyorum ve Vitry'nin eli elimin üstünde sıkılaştığında şaşırıyorum. Elimi ne zaman tuttu ki? Neden dokunuyor?

Doktor çıkarken ona tam bir ayar vermek üzereydim, ama tam mükemmel sözcüklere karar vermişken, revire biri daldı.

"Uçaklar geri döndü! Yaralılar geliyor."

Vitry yataktan fırlayarak az önce haberi getiren erkeğe doğru koşar.

"Kaç kişi kaybettik?" diye sorar.

Haberci dudaklarını büzer.

"Dokuz."

"Lanet olsun!" Vitry küfreder. "Abbots'tan ne haber? Geri döndü mü? O iyi mi?"

Hem Vitry hem de o revirden aceleyle çıkarken yeni gelenin cevabını duyamıyorum.

Dışarıda bir kargaşa var ve araba motorlarının sesi atmosfere yayılıyor.

"Neler oluyor?" Diğer hemşirelerden birine sordum.

"Bir görevden dönmüş olmalılar," diye cevap veriyor. "Çok az genellikle geri dönerler. Bu 100'üncü yılın laneti. Burada elimiz kolumuz dolu olacak."

"100üncü lanet mi?" Kaşlarımı çattım. "Neymiş o?"

"100üncü bomba grubu. Her zaman çok fazla kayıp oluyor, bazıları bunun lanetli olduğunu söylüyor."

"Ya tedavi ettiğim havacı?"

"100'üncü yılın da bir parçası."

Başımı sallıyorum, ama bu bilgi pek hoşuma gitmiyor. Yaralı havacılar revirin kapısından hızla içeri alınırken bu konu üzerinde daha fazla duramıyorum. Doktor emir yağdırmaya başlıyor ve her hemşireden yardım istiyor.

Arkasında, Vitry yaralı bir erkeği aceleyle içeri alıyor. Onun yanında, elini tutuyor ve dayanmasını söylüyor.

Merak ettim, bir adım öne çıktım.

Doktor, etraftaki kadınsı hassasiyetleri umursamadan ceketini çıkarıyor - gerçi bu tür bir çıplaklığın tedavi için gerekli olduğunu düşünüyorum.

İlk içgüdüm başka tarafa bakmak, ama o kadar çok kan var ki göğsünü zar zor görebiliyorsunuz. Sağ tarafında iki, sol akciğerinin hemen üstünde de bir derin yara var. Kızgın bir kırmızıydılar ve kan fışkırıyordu.

Vitry, doktorun giysilerini çıkarmasına yardım ederken, "Lanet olsun, Abbots," diye küfrediyor.

"Bayan Anyan. Buraya gelin!" diye sesleniyor doktor.

Yanına koştum. Vitry bana bir bakış bile atmıyor, dikkati kanlar içindeki erkekte.

Doktor bana "Sol taraftaki yaraya bastır" dedi.

Biraz gazlı bez alıp erkeğin göğsüne bastırıyorum. Ama bunu yaparken, nefesinin sığlığını hissedebiliyorum. Her

Nefes aldığında, sanki boğuluyormuş gibi bir ses çıkıyor.

"Akciğeri delinmiş olmalı," diyorum. "Kan içinde boğuluyor."

Doktor küfreder. "Onu yan çevirmeme yardım et."

Onu kendime doğru çekmek için kollarından tutuyorum ki birden Vitry orada, adamın ağırlığını omuzlamaya yardım ediyor.

Onu yan çeviriyoruz ve birkaç hırıltıdan sonra biraz daha iyi nefes alıyor, ancak hala zorlanıyor.

Ben yarasına bastırmaya devam ederken doktor iki yan yarasıyla ilgileniyor.

Solgunluğu da pek iyi görünmüyor. Uyanık kalmak için mücadele ederken gözleri açılıp kapanıyor.

Vitry onunla konuşmaya devam ediyor, aslında küçük basmakalıp sözler, ama o yanıt vermiyor.

Nefes alış verişi yavaşladı.

Göğsünün hareketi tamamen durana kadar uzun saniyeler geçer.

Ağzı aralık, gözleri yarı kapalı.

Doktor başını sallayarak geri çekilir. "O

öldü," diye açıkladı.

"Hayır, hayır," diye mırıldanır Vitry. "Ölmüş olamaz."

Ruhu yükselirken bedeninden parlak bir ışık yayılır, tam zamanında bir haberci gelip onu diğer taraf için talep eder.

İç çekiyorum. Sanırım bu onun yolculuğunun sonu.

Başka bir erkek aceleyle içeri girer, masanın üzerinde yatan Abbots'u görünce yüzü asılır.

"Sağ kanatta biraz uçaksavar ateşi aldık, ama düşünmedim-
"

"Bunu sorguya sakla, Marshall," diye gürlüyor Vitry'nin sesi.

Erkek hasta görünüyor. Başını sallayarak revirden çekiliyor.

Doktor Vitry'ye hitaben, "Senin ya da bir başkasının yapabileceği başka bir şey yok evlat," der.

Sertçe yutkunuyor.

"Annesine bir mektup yazacağım," diye fısıldar.

Ölü adama son bir kez baktıktan döner ve gider.

Saatler sonra ve bütün bir gün çalıştıktan sonra, nihayet beş kızla paylaştığım odadaki ranzama ulaşıyorum. En azından yumuşak ve sıcaktı ve akşam yemeğinde yiyecek biraz daha etim bile vardı.

Ancak vicdanımı sızlatan ve uyumama izin vermeyen bir şey var.

Bugün yirmi kadar adam gördük, hepsi de farklı derecelerde yaralanmıştı. Bu yirmi kişiden beşi revirde öldü. Ve bu beş kişiden sadece ikisi haberciler tarafından P'asala'ya götürüldü.

Normalde, bazı ruhlar bir elçiyi P'asala'ya kadar takip etmeyi kabul etmeyebilir ve elçiler bu konuda hiçbir şey yapamaz. Onlar bu ruhları ikna etmeye çalışacak kadar duyarlı varlıklar değildir. Ama bu durumda bile, ruhların oyalandığını ve ayrılmayı reddettiğini görürdüm.

Ama ben yapmadım.

O ruhlardan hiçbir iz yoktu. Yavaşça,

dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Üç kayıp ruh. Kulağa iblis gibi geliyor, değil mi?

Öyle mi?

Ve kardeşime bir şey söylemesi için mükemmel bir fırsat.

güçlerimi geri alacağım.

Herkes uyuyana kadar bekliyorum ve sonra yataktan çıkıyorum.

Uyku bekleyebilir.

NINE

Gecenin bir yarısı. Sabah savaş girişimlerine devam edebilmek için herkes dinlendirici bir uyku çekerken üssün sessiz olmasını beklerdim.

Bunun yerine, görevden dönen havacıların çoğu ayakta ve parti yapıyor. Birkaç bina ışıklandırılmış ve içeriden müzik sesleri yükseliyor. Etrafta tökezleyen ve kaba şakalar yapan birkaç sarhoş erkeğe neredeyse çarpıyordum.

Lanet olsun.

Kardeşimle bağlantı kurmaya konsantre olmak için sessiz bir yere ihtiyacım var. Yeteneklerim olmadan, bunun nasıl işe yarayacağını bile bilmiyorum. Ama denemeye değer.

Eğer işe yaramazsa, onu eski yöntemlerle aramak zorunda kalacağım.

"Neden buralarda balık tutacak hiçbir yer yok?" Bir erkek inliyor.

Bir binanın arkasına saklandım. "Sesini alçalt, Gabe."

"Neden yapayım?" diye yüksek sesle bağırır. "Neden? Yarın ölebilirim de. Neden daha önce sevişemiyorum?"

"Gabe! Shhh." Bir duraklama. "Binbaşı Vitry," der aniden, sesi ciddi bir nota alır.

Köşeden bakıyorum ve Vitry'nin dik durmaya çalışan ama bir o yana bir bu yana sallanırken başarısız olan iki erkekle karşı karşıya olduğunu görüyorum.

"Binbaşı," Gabe kelimeyi
höpürdeterek söylüyor. "Yatağına
git," diyor Vitry iç çekerek. "Neden
yatayım ki?" Gabe karşı çıkıyor.

"Çünkü ben öyle dedim ve senden üstünüm, Asker."

"Gabe, lütfen. Başın belaya girecek," diyor diğer erkek, Gabe'in kolunu çekiştirerek.

"Umurumda değil. Daha da iyisi. Benden bu kadar! Bir daha asla yukarı çıkmayacağım. Ölmek için çok gencim."

Vitry ona doğru bir adım atar.

"Ölmek için çok mu gençsin?" diye soruyor, sesi alçak ve gergin. "Peki seni bugün kaybettiğimiz on sekiz yaşındaki çocuktan daha özel yapan ne? Seni buradaki diğer adamlardan daha özel kılan ne?"

"Ben bunun için kaydolmadım. Ben..." diye mırıldanıyor.

"Dur tahmin edeyim. Hiçbir fedakarlık yapmadan ödüller için kayıt yaptırdınız, değil mi?"

Gabe'in ağzı açılıp kapanıyor ve sonunda başını sallıyor.

"Kahraman olmak istedin ama kahramanca bir şey yapmaya istekli değilsin." Vitry kuru bir kahkaha atar.

"Ölmek kahramanlık değildir," diye fısıldıyor Gabe.

"Öyle değil mi? O zaman neden her gün binlerce asker ölüyor sanıyorsunuz? Neden diğer binlercesi her gün ölüm riskiyle karşı karşıya?"

Gabe cevap vermeyince Vitry devam eder.

"Her şeyi riske atıyorlar çünkü bunun bir fark yaratacağını biliyorlar. Fedakârlıkları hayat kurtarıyor. Belki siz bunu kabul etmediniz ama sizce o zavallı insanlar da Almanlar tarafından katledilmeyi kabul ettiler mi? Topraklarının çalınmasına ve halklarının lanet Naziler tarafından boyunduruk altına alınmasına razı olduklarını mı sanıyorsunuz?"

"Ama ben de yaşamak istiyorum," diye fısıldıyor Gabe.

"O zaman yaşa." Vitry omuz silkiyor. "Devam et. Kaç git buradan. Git ve bir korkak gibi değersiz küçük hayatını yaşa. Benim için sorun değil. "

Bir adım geri çekilir ve bekler.

İki erkek de . Suçluluk duygusuyla Vitry'ye bakıyorlar. "Eee? Ne olacak?"

Gabe yutkunuyor.

"Nazilerin kazanmasını istemiyorum," diye mırıldanıyor alçak ve zor duyulabilir bir sesle. "Nazilerden nefret ediyorum."

"Ben de," diye fısıldıyor diğer erkek.

"O zaman kışlanıza dönün, biraz uyuyun ve bir sonraki görevinizde neden uçtuğunuzu hatırlayın."

Dönüyor ve uzaklaşıyor.

Üssün batısına doğru ilerlerken beni görmemesi için hızla geri çekiliyorum. Askeri kışladan uzaklaştıkça, o konuşmayı zihnimde canlandırmaktan kendimi alamıyorum.

O adamın konuşması fena değildi. O askerlerin savaşın risklerini anlamalarını sağlama işini kesinlikle yaptı. Güçlerimi kaybetmemdeki rolü nedeniyle ona hala kızgın olsam da, onun iyi bir lider olduğunu istemeyerek de olsa kabul etmek zorundayım.

Etrafta insan kalmayınca, daha tenha bir yer aramak için gizlice kaçıyorum.

Sessiz bir yer bulmak için üssün etrafında daireler çizerek on dakika kadar yürümem gerekiyor.

Derin bir nefes alarak Molokai'nin enerji imzasına konsantre oluyorum. Elbette güçlerim olmadan bunu zar zor hissedebiliyorum. Ama bu beni ona ulaşmaya çalışmaktan alıkoymuyor.

"Kai? Sana ihtiyacım var," diyorum yüksek sesle. "Bana olan kızgınlığını bir an için bir kenara bırakıp gelirsen çok memnun olurum."

Cırcır böcekleri.

"Bu gerçekten Önemli. I düşünmek Ben de tökezledi bir şeylerin peşinde."

Bekliyorum.

Bir kez daha beni karşılayan tek ses, üsten gelen müzik senfonisi ve yüksek sesler.

Nefesimin altında bir küfür mırıldanıyorum ve tekrar deniyorum.

"Uhm, Kai? Sanırım burada bir iblis var. Belki de yüksek rütbeli biri," diyorum tekrar, sesimin ona ulaşmasına odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Tabii ki hiçbir şey olmuyor.

Ugh!

En azından iletişim için açık bir kanal bırakamaz mıydı? Beni tamamen dışlamak zorunda değildi.

Ona onuncu kez seslenmeme rağmen cevap vermeyince, tek çaremin onu fiziksel olarak buraya çağırmak olduğunu fark ediyorum.

İçimi çektim. Bunu yapmak istemedim çünkü bu onu fiziksel olarak bulunduğu yerden çekip buraya getirecekti. Bu da benimle mutlu olamayacağı anlamına geliyor.

Çantamı karıştırarak bir bıçak çıkardım ve sivri ucunu ön kolumun iç kısmına bastırdım.

Bıçağı etimin içine sokarak Kai'nin kişisel sembolünü oyuyorum. Bu, kanımla birleştiğinde sinyal gönderecek ve onu buraya çağıracak. Bu yöntem genellikle hoş karşılanmaz ve sadece çok az insan bir tanrının kişisel sembolünü onu çağırabilecek kadar bilir. Ama Kai ve ben birbirimizin sembolünü bilecek kadar yakınız.

Sembolü oymayı bitirirken acı içinde alt dudağımı ısırıyorum ve yaranın yüzeyinde kan birikip damlaları yere damlarken, zihinsel olarak kendimi onun gelişine hazırlıyorum.

İki saniye geçmeden önümdeydi. Yüzünde, kolumdaki yarayı görünce daha da derinleşen bir kaş çatma ifadesi vardı.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Minerva?" diye bağırıyor.

Gülümsemeye zorlarken dudaklarım titriyor.

"Aramama cevap vermedin. Sana ulaşmanın tek yolu buydu."

Gözlerini bana dikti. Savaş kıyafetlerini giymiş ve kıyafetlerinin her yerinde kurumuş kan var.

Oops. Onu savaşın ortasında çağırmış olabilirim.

"Bu önemli olsa iyi olur, Minerva."

"Öyle!" İtiraz ediyorum. "Gerçekten önemli."

"Eee?" Kollarını göğsünün üzerinde

kavuşturuyor. Boğazımı temizliyorum.

"Sanırım burada bir iblis var. Yüksek rütbeli biri. Belki bir Tenebreis'in Oğlu," diyorum heyecanla.

Beni izlerken başını yana eğiyor. "Ee?"

"Yani?" Ben . "Bu çok büyük, Kai!"

"Peki güçlerin olmadan bunu nasıl bilebilirsin?" "Çünkü

ruhlar kayıp!" Ben haykırıyorum.

Ona bugün erken saatlerde revirde neler olduğunu ve üç ruhun nasıl kaybolduğunu kısaca anlattım.

"Ruhlar öylece yok olmaz! Ölenlerin bedenlerinden çıktıklarını bile görmedim."

Dilini dişlerine vuruyor. "Bu alışılmadık bir şey." "Değil mi?

Burada bir şey olmalı."

"Ancak çevrede herhangi bir iblis hissedemiyorum."

Göz kırpıyorum. Güçlerim olmadan duyularım eskisi kadar güçlü değil. Ama yine de sadece kayıp ruhlar bile burada tuhaf bir şeyler olduğunun göstergesi.

"Ama başka bir açıklaması yok! Bir şey olmalı..."

"Minerva." İç geçirir. "Eğer güçlerini sana geri vermemi sağlamanın yolu buysa, hata yapıyorsun. Cezan Moirai Hanesi tarafından verildiği için bunu yapmak benim elimde değil."

"Ama burada bir şeyler olduğunu kesinlikle görebiliyorsunuz! Bunu bir düşün. Bu bir Tenebreis'in Oğlu olabilir, Kai. Onlar da enerji imzalarını gizleyebilirler."

Kai gözlerini deviriyor.

"Tenebreis'in Oğulları'nın Anthropa'daki varlığı bir efsanedir, Minerva."

"Ama Komutan Azerius dedi ki-"

"Bunun için herhangi bir kanıtı yok. Mühürlendiğinde Tartareia'da olmayan bazı Tenebreis Oğulları olabilir. Geçici olarak ayrılabilenler de olabilir. Ancak Anthropa'ya geleceklerine dair hiçbir belirti yok."

"Savaş var. Bir sürü ruh, öyle değil mi?" Zayıfça ekliyorum.

Hayal ettiğim gibi gitmiyor.

"Savaşın harap ettiği tek dünya Anthropa değil."

"Ama, Kai-"

"Cezanın sonuna kadar güçlerini geri alamayacaksın, Minerva. Bunu atlatmaya çalışma. İşe yaramayacaktır. Anthropa'da kalmaya karar verdiğine göre artık tek başınasın."

Kendini gözden kaybetmeden önce bana sert bir bakış attı.

Göz
kırpıyorum
. Bu mu?

Anlamıyorum. En azından bunu araştırması gerekmez mi? Kayıp ruhlar önemsiz bir mesele değildir. Sebepsiz yere asla olmaz. Peki ya yakınlarda şeytani bir varlık hissedemiyorsa? Eminim bir şeyler olmalı. Ve bunu kanıtlamayı hedefliyorum.

Böylece hem Kai'ye hem de Komutan Azerius'a güçlerim olmadan da aşırı baskı altında bile çalışabileceğimi göstereceğim. Ne de olsa teorik derslerimde birinciydim. Bana yardımcı olabilecek pek çok ilahi ve ritüel biliyorum. Tek sorun onları besleyecek bir enerji kaynağı bulmak.

Kai'nin bana olan inançsızlığı hâlâ canımı sıkarken, yaramın düzgün iyileşmediğini fark etmem biraz zaman alıyor. Hâlâ kanıyor ve acıyor.

Hepsine lanet olsun, ama gerçekten acıtıyor.

Sargı bezi çalmak için gizlice revire girsem kovulur muyum?

Buraya geldiğimden beri tek yaptığım hırsızlık gibi görünüyor. Ama bu dünya sadece savaştayken değil, aynı zamanda çok az kaynağı olan işsiz bir kadınken başka nasıl hayatta kalabilirim ki?

Şu anda çalışıyorum ama yakalanırsam sabaha çalışamayabilirim. Yine de böyle bir acıya alışık değilim ve bu kanayan yarayla yatağa geri dönebileceğimi sanmıyorum. Uykusuz olsam bile gözlerimi kapatabileceğimden şüpheliyim.

İçinde bulunduğum duruma bir dizi küfür daha mırıldanarak revire doğru ilerliyorum.

Gir ve çık. Basit olmalı.

Birkaç dakika kapının kilidiyle boğuştum ama sonunda içeri girdim.

Doğruca ecza dolabına gidip bir aspirin aldım.

-Bu ağrıya iyi gelmeli, değil mi? Sonra biraz bandaj aradım.

Revirin içindeki ışık titreyerek canlanıyor. Donup kaldım.

Bu saatte burada kim var?

Tabii ki ilk içgüdüm bir yere saklanmak, ama odanın içinde sessizce dolaşırken bir ses duyuyorum.

"Saklanmana gerek yok."

İzlerimde duruyorum.

Yavaşça dönüyorum ve kendimi Vitry ile yüz yüze buluyorum.

Şu anda görmek istediğim son kişi.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben .

"Ben de sana aynısını sormalıyım." Kaşlarını kaldırıyor. "Gecenin bir yarısı. Burada ne yapıyorsun?"

"Ben... Uhm..."

"Sakın bana Nazi casusu olduğunu söyleme, minik sevgilim."

Gözlerim açıldı. İhtiyacım olan son şey buydu - kovulmak ve casuslukla suçlanmak. savaş casuslarına yapılan iğrenç muameleyi duymuştum. Eğer ben olsaydım

Zaten başıma gelen her şeyin üzerine bir de casus olduğum için hapsedilmek ve işkence görmek... Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyor.

Yine de, böyle bir şey olursa Moirai Evi benimle dalga geçmez mi?

"Ben mi? A Nazi Casus mu? Nasıl olabilir o olmak..." I sinirli bir şekilde mırıldanıyor.

"Harika bir plan, gerçekten. Sağlık hizmetimizi sabote etmesi için taze yüzlü bir güzel göndermek," diyor.

"Ben casus değilim," diye haykırıyorum. Ama sonra bana taze yüzlü bir güzel dediğini fark ediyorum.

Yanaklarım alev alıyor.

Daha önce kimse bana böyle dememişti. Ya da bir güzel... Ama bu konumuzun dışında!

Kızardığımı fark etmemesi için bakışlarımı kaçırıyorum. İltifat karşısında içimde bir sıcaklık beliriyor. Aperion'da pek de güzel sayılmam. Öyle olsaydım, Kaptan Palyaço'yla evlenmeye razı olmak zorunda kalmazdım.

Ama belki de insanların farklı standartları vardır. Ya da bu İnsanın görme bozukluğu var. Olduğu biliniyor.

Kanayan koluma baktıkça neşesi kaçıyor. "Tanrı aşkına sana ne oldu?" diye . İçinde

Birkaç adım sonra önümdeydi ve incelemek için kolumu tuttu.

"Neden iyileşmiyor?"

"Ne?"

"Kanama neden durmuyor?" Boğazını temizliyor. "Ben...

Şey, bir bandaj arıyordum," diye itiraf ediyorum.

"Bu tüyler ürpertici görünüyor," diyor yüzünü buruşturarak.

"Gel."

Beni odanın arka tarafındaki bir sandalyeye oturttuğu için itiraz edecek zamanım yok, böylece hasta koğuşundan uzakta oluyoruz. Bir rulo bandaj ve biraz dezenfektan bulana kadar dolapları karıştırıyor ve sonra tekrar yanıma geliyor.

"Bu nasıl oldu?" diye soruyor dezenfektanı yaramın üzerine dökerken.

Nasıl bir yalan uyduracağımı düşünürken dudaklarımı büzüyorum. Yara açıkça garip bir sembol şeklinde, bu yüzden ona kendimi kazara kestiğimi söyleyemem. Bilerek yapılmış gibi görünüyor.

"Bir bıçakla oynuyordum ve ne kadar keskin olduğunu fark etmedim," diye yalan söyledim.

Öte yandan, ruhsal enerjim olmadan iyileşmemin ne kadar yavaş olacağını da fark etmemiştim.

"Seni aptal," diye mırıldandı. "Kendini çok kötü yaralayabilirdin."

"Kukla mı?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Dudakları titriyor.

"Kötü bir şey değil, minik sevgilim." Bana göz kırpıyor. "Bana öyle demeyi kes," diye homurdanıyorum.

Sırıtıyor.

"O zaman sana nasıl hitap edeyim? Minerva mı yoksa… Mina mı?"

"M-Mina," diyorum ve yutkunuyorum. "Ben Mina." "Mina mı?"

"Evet. Bununla ilgili bir sorununuz var mı?"

"Sana pek yakışmıyor," diyor. Ne? Bana yakışmıyor mu?

Ona ters ters bakıyorum.

"Şimdi bunu yanlış anlama, minik sevgilim."

"Sen bana ismimin bana yakışmadığını söylerken bunu nasıl kabul edebilirim ki?"

Güzel bir isim. En azından Minerva'dan daha güzel. Ama şimdi sözleri beni şüpheye düşürüyor.

Kıkırdıyor.

"Mina, sen bunun dışında bir şey olduğunda çok dar bağcıklı ve kasvetli oluyor."

Beni biraz daha aşağılamasını beklerken ona ters ters bakmaya devam ediyorum. Tanıştığımız andan beri bunu yapıyor.

"Neyim ben o zaman?"

"Sen küçük bir baş belasısın," diyor gülümseyerek.

İşte! Haklıymışım. Önce bana "garip ördek" dedi -her ne kadar bunun bir deyim olduğunu açıklamaya çalışsa da hala unutmuş değilim- ve şimdi de bana "baş belası" diyor.

"Değilim!" Ben . "Ben tamamen saygıdeğer bir çalışan bayan," diyorum mırıldanarak.

"Tamamen saygın bir çalışan mı?" Gülüyor. "Askerlere ölü farelerle şaka yapan, yiyecek çalan ve sonra da hemşire olduğu yalanını söyleyen biri mi? Bu arada şu olayı da unutmayalım," diyor yaramın üzerine biraz daha dezenfektan döküp kanı silerken.

"Ne?" Kekeliyorum.

Elbette, beni yiyecek çalarken ve ölü fareyi dikkat dağıtıcı bir silah olarak kullanırken gördü. Ama hemşire olduğum konusunda yalan söylediğimi nereden bilebilir? Doktor bile benim mükemmel taklidime kandı.

"Ben bir hemşireyim," diye eklemek zorunda hissediyorum kendimi.

"Tabii, tabii, Minnie'ciğim. Sen küçük bir yaranın nasıl sarılacağını bilmeyen bir hemşiresin."

"Ama ben biliyorum! Seni iyileştirdim, değil mi?" İtiraz ediyorum, neredeyse yerimden fırlayacaktım. Beni sabit tutuyor, hiçbir yere gitmeme izin vermiyor.

"Dandikçe."

Göz kırpıyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kendimi aptal yerine koyup sormayacağım. Sadece kötü bir şey olduğunu varsayacağım.

"İlk günümdü," diye
mırıldanıyorum. O sadece
gülümsüyor.

Ona kaşlarımı çattım. Ama sonra bana nasıl seslendiği aklıma geldi.

Minnie Darling.

"Benim adım Mina, Minnie değil," diyorum ona sertçe. "Hoşuna gitmiyor diye değiştirebileceğin anlamına gelmez."

"Minnie sana daha çok yakışıyor. Çok şirin, tıpkı senin gibi." Bana göz kırpıyor.

Gözlerim
büyüyor.

Yutkunuyorum.

Sevimli olduğumu mu düşünüyor?

Isı boynumdan yukarı çıkıyor.

"Yine de benim adım değil," diye zayıfça itiraz ediyorum. "Elbette Minnie," diye cevap veriyor eğlenen bir ses tonuyla. "Sen! Kes şunu!"

"Olmaz, Minnie sevgilim. Ayrıca"-boğazını temizlemek için durakladı-"daha iyi kafiyeli."

"Neyle daha iyi kafiyeli?"

Bandajı yaramın üzerinde yuvarlarken ıslık çalmaya başladı. Bana cevap vermiyor.

"Neyle kafiyeli, seni sinir bozucu erkek?" Tekrar talep ediyorum.

"Bunu senin çözmene izin vereceğim," diyor bana.

Oh, hayır. Bu İngilizceyi zaten zar zor kavrayabiliyorum. Ne demek istediğini nasıl anlayacağım? Gerçi ondan duyduğuma göre, muhtemelen başka bir hakarettir.

"," diye kıllanıyorum.

"Belki, ama yaranla ilgileniyorum, değil mi?" "Ben sormadım."

"Asla sormak zorunda değilsiniz," diye ekliyor gizemli bir şekilde.

Ona sert bir bakış daha attım ama ne diyeceğimi bilemedim. -Şok edici, değil mi? Ama onun bu tuhaf davranışına verecek bir cevabım olmadığı için, onu geri kazanmanın tek yolunu buldum - ismiyle de dalga geçerek.

"İnsanlar sana Vitry derken sen benim ismim hakkında nasıl yorum yapabiliyorsun anlamıyorum, Lucien!" Adını hatırladığım için kendimle gurur duyarak işaretle söylüyorum.

"Demek adımı hatırlıyorsun?" diye soruyor yüzünde hınzır bir sırıtışla.

İlk içgüdüm yumruğumla silmek oldu. Ne yazık ki, o kolumla ilgilenirken ben sandalyenin üzerinde oldukça garip bir pozisyondayım, bu yüzden sadece kendime zarar vereceğim.

"İyi bir hafızam var," diye cevap veriyorum ve çenemi yukarı itiyorum. "Beni hafızanda tutmaya değer bulmana sevindim." "Her şeyi kendinle ilgili yapmayı bırak!"

Daha büyük egosu olan biriyle hiç tanışmadım ve Kaptan Palyaço ile nişanlı olduğum için bu bir şey söylüyor.

"Ben . Bu konuyu ilk açan sensin." "Çünkü ismimle dalga geçtin!"

"Eğlence doğru kelime değil Minnie," diyor kasvetli bir sesle. "Aslında sana iltifat ediyordum."

Aha, sanki buna kanacakmışım gibi. Muhtemelen İngilizce seviyemin düşük olduğunu fark etti ve bundan faydalanmaya çalışıyor.

"O zaman bil bakalım ne oldu?" diyorum, kendimi küçük hissederek. "Adın konusunda sana iltifat etmiyordum. Vitry ne tür bir isim ki? Kulağa hiç hoş gelmiyor."

Omuz silkiyor.

"Bu benim aile adım ve herkes beni böyle çağırıyor."

"Ben herkes değilim. Böyle çirkin bir ismi telaffuz etmeyeceğim." Bana kaşlarını çattı.

Adının çirkin olduğunu söyleyerek çok mu ileri gittim? En azından onun hakaretleri örtülü iltifatlardı, oysa ben ona doğrudan adının çirkin olduğunu söyledim.

Bunu zaten söyledim. Geri alabileceğim bir şey değil.

"İstersen bana başka bir şey diyebilirsin," diyor gözlerinde bir parıltıyla. "Özel bir şey."

"Seni hiç aramamayı tercih ederim," diye homurdanıyorum.

"Ne kadar huysuz küçük bir şeysin sen." Kıkırdıyor.

"Ben huysuz değilim. Sadece hakarete uğramaktan hoşlanmıyorum."

"Ben de az önce sana iltifat ettiğimi söyledim," diye karşı çıkıyor.

"Her neyse. İşin bitti mi?" Koluma bakarken soruyorum. Yaramı sarmayı bitirdi ve hâlâ biraz acıyor olsa da bandajın baskısı daha katlanılabilir hale getiriyor.

Sandalyeden atlayarak biraz mesafe koydum. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Ondan hoşlanmıyor olabilirim, ama bana yardım etti, bu yüzden ona karşı çok kötü olamam - daha fazla yapmak istediğim bir şey olmamasına rağmen. Beni neden bu kadar kızdırdığından emin değilim. Genelde bu kadar sinirlenen biri değilimdir , bu biraz olabilir. Öfkeli olabileceğimi kabul ediyorum ama genellikle kontrol altında tutarım. Ne de olsa ben bir buz tanrısıyım. Soğukkanlı ve sakin olmam gerekir.

Anahtar kelime "sözde". "Rica

ederim, Minnie."

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Kabul . Çok şirin," diye devam ediyor.

"Böyle bir şeyi kabul edemem," diyorum ona, ama kendimi gülümsemekten alıkoyamıyorum. Sanırım oldukça sevimli bir isim. Kabul ettiğimden değil. Bu sadece bir gözlem.

"Ateşkes mi?" diye soruyor ve elini bana doğru uzatıyor. "sonra birbirimizi sık sık göreceğiz. Dostane şartlarda olmamızın faydası olur."

"Ama çok dostça değil," diye not ediyorum.

Cevap vermiyor, hâlâ elini bana uzatıyor. İnsanların yaptığı el sıkışmalarından biriyle onu tutmamı istediğinden şüpheleniyorum.

Elimi onun çok daha büyük olan elinin içine kaydırıyorum ve içimde bir elektrik akımı patlıyor. Bu rahatsız edici his karşısında yutkunuyorum ama elimi çekmiyorum.

"Benim," diyor aniden, elimi sıkıca tutarak.

Kaşlarımı çattım.

"Bana Mine diyebilirsin."

Göz kırpıyorum.

"Bu senin göbek adın falan mı?" Gülümsüyor

ve başını sallıyor.

"Sadece sana izin veriyorum kullanım o. O zamandan beri sen herkes değil."

"Bu... çok hoş," diye mırıldandım.

Burası neden birdenbire bu kadar sıcak oldu? Neden yanaklarım alev alev yanıyor?

"Kullanacaksın, değil mi? Yani kullanacak mısın?" diye soruyor, biraz telaşla.

"Sadece ben mi kullanabilirim?" Açıklığa kavuşturmak için sordum. Bu kulağa hoş geliyor.

"Sadece sen." Başını sallıyor.

"Peki. O zaman sana Mine
diyeceğim." Dudakları geniş bir
gülümsemeye dönüşür.

Hareket edemeden yeşil gözlerine bakıyorum.

"Uyumaya git, Minnie. Sonra görüşürüz."

Onunla tartışamayacak kadar yorgun olduğum için ismimi düzeltme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine elimi geri çekiyorum - avuç içim hâlâ karıncalanıyor.

"Peki, Mine. Sonra görüşürüz," diye mırıldanıyorum.

Revirden çıkarken konuşmamız üzerine düşündüm. Göbek adı Mine - bana sorarsanız bir insan için garip bir isim. Yine de kulağa Vitry'den çok daha hoş geliyor. Hatta Lucien'den bile.

Ama aklımı kurcalayan bir şey var.

Benimkini.

Benim..

.

Benim!

Farkına varınca gözlerim büyüdü.

Bu yüzden mi bana Mina demekle ilgili bir sorunu vardı? Son harf dışında isimlerimiz aynı olduğu için mi?

Kendi kendime başımı sallıyorum. Bu daha mantıklı.

Belki de kaba olmaya çalışmıyordu. Onun yerine, isimlerimizin aynı ya da çok benzer olmasını istemiyordu.

Evet, olmalı.

Nedense bu beni daha iyi hissettiriyor. Bu ve ona göbek adıyla hitap edebilecek tek kişi olduğuma dair bana söz vermiş olması. Böyle özel olmak hoşuma gidiyor. Ve teşekkür olarak, Mina yerine Minnieyi kullanmasına bile izin vereceğim.

-Sadece o.

Yatağa girerken kendi kendime
kıkırdıyorum. Belki de o kadar kötü
değildir.

Benimki... Onun adı bile dilimden kolayca dökülüyor.

TEN

Yeni bir iş günü için revire doğru ilerlerken Mine'nin dışarıda beni beklediğini görünce şaşırıyorum.

Üniformasını giymiş ve ben bile bunun içinde oldukça şık göründüğünü kabul etmek zorundayım. Koyu kahverengi saçları alnına doğru kıvrılıyor ve yüzündeki yara izinin bir kısmını gizliyor.

"Minnie," diye sesleniyor, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Tam da görmek istediğim kişi."

Ona şüpheyle bakıyorum. "Neden?"

"Al," diyor ve bana kağıt mendile sarılı bir şey uzatıyor.

Çekinerek ondan alıyorum ve bir çöreği ortaya çıkarmak için kağıt mendili yavaşça açıyorum. Sırlı bir çörek.

Bakışlarım ona kayıyor, gözlerimde yeni bir ışık beliriyor.

"Benim için mi?" Fısıldıyorum.

Başını
sallıyor.

"Ye
bakalım."

Dudaklarımı yalıyorum.

En son tatlı bir şeyler yemeyeli birkaç gün oldu ve şimdiden ağzım sulanmaya başladı.

Haklıymışım. Benimki o kadar da kötü değil. Bana tatlı veren nasıl kötü olabilir? Bu başlı başına bir yanılgı.

Ama huzur içinde çöreğimi yiyebilmek için gitmesini beklerken, hareket etmediğini fark ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, ipucunu anlamasını ve yolumdan çekilmesini umarak. Sırlı çörek olduğu için muhtemelen şekeri yüzüme bulaştıracağım ve bunun için seyirci istemiyorum.

"Bugün uçacağım," diyor. "Ha?"

"Bir görevim var. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

"Oh. Pekala."

Hâlâ hareket etmiyor. "Bana iyi şanslar dilemeyecek misin?"

Gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyorum.

"Yapmak zorunda mıyım?" "Güzel olurdu."

Omuz silkiyor.

"Peki… İyi şanslar."

Bana gülümsüyor. "Geri

geleceğim." Sonunda gitti.

Tuhaf, tuhaf erkek. Ama en azından şimdi çöreğimle yalnızım.

Aman Tanrım, şimdiden çok güzel kokuyor. Bu deneyimi uzatmaya niyetli olarak geçici bir ısırık alıyorum. Ama şeker dilime çarptığı anda bunun kürek çekmek olduğunu anlıyorum. Büyük ısırıklar alıyorum, son parçayı da ağzıma tıkıyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum ve bana sadece bir tane getirdiği için yas tutuyorum.

Ne yazık ki. İşten sonra kazandıklarımla biraz satın alabilirim.

Daha fazla çörek ihtimali beni teşvik ediyor ve iyi bir ruh hali içinde işe gidiyorum.

Ne yazık ki revirdeki hava hiç de iyi değil.

Doktor birkaç hemşireyle birlikte bir köşede duruyor ve ben yaklaşırken yorum yapıyor.

"Dün gece iki adamımızı daha

kaybettik." "Ne oldu?" diye sordum.

"Görevli hemşireler çok geç olana kadar bunu fark etmediler." İç çekiyor.

İki adam öldü. İki ruh daha kayıp. O civarda olmadığım için olabilir, ama biraz araştırdıktan sonra adamların benim revirde olduğum saatlerde öldüğünü öğrendim.

Şüpheli.

Kai bana inanmayabilir ama içgüdülerim bana burada bir şeyler olduğunu söylüyor. Ve ben de tam olarak ne olduğunu bulmayı hedefliyorum. O zaman hem Kai'nin hem de Komutan Azerius'un olağanüstü yeteneklerimi tanımaktan başka çaresi kalmayacak.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Bunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Ama önce.

"Bayan Anyan. Lütfen viziteye başlayın."

"Peki, Doktor."

Ay sonunda maaşımı aldıktan sonra kendime çörek almak istiyorsam yine de işimi yapmam gerekiyor.

Elimde bir çizelge, her hasta hakkında notlar almaya

başlıyorum. "Bugün uçuyorlar. Muhtemelen daha fazla Gecenin sonuna kadar yaraları sarıldı," diyor bir hemşire.

"Çok fazla boş yatağımız kalmadı. Genişlememiz gerekebilir," diye yanıtlıyor bir başkası.

Çalışmaya devam ediyorum ama konuşmalarına kulak misafiri olmaktan kendimi alamıyorum.

İş için buraya geldiğimde buranın bir Amerikan askeri üssü olduğunu bilmiyordum. Buranın ne kadar kötü bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

100^{üncü} Bomba Grubu'nun sahip olduğu itibar ya da işe alınan hemşireler için büyük avantajlara sahip olmalarına rağmen, birçoğunun yüksek iş yükü nedeniyle istifa etmeleri.

Çok fazla yaralı var.

Çok fazla ölen var.

Duyduğuma göre, başka herhangi bir grup

Herkes lanetli olduğuna inandığı için 100$^{\text{(üncü)'}}$ye tercih edilir.

Bununla alay ediyorum.

Tabii ki lanetli olduğuna inanmıyorum. Üssü ya da insanları çevreleyen herhangi bir büyücülük hissetmiyorum,

ruh hırsızı ile ilgili devam eden sorun dışında. Ama insanların konuşmalarına bakılırsa

100üncü, en yüksek ölüm oranlarından birine sahip olduğu açıktır - öyle ki burada çalışmaktan korkanlar sadece hemşireler değildir; bu gruba atanan havacılar da ölüme mahkum olduklarını düşünürler.

Bu konuda kararsızım. İş iştir. Ve eğer hemşireler işi bırakırsa, sınırlı becerilerimle işimde tutunmam çok daha kolay olacak - hemşirelik konusunda bilgisiz olabilirim ama sıkı çalışmaktan korkmuyorum.

Yine de hastalardan birinin bandajını değiştirirken ve yaralarının ciddiyetini fark ettiğimde, düşüncelerim Mine'ye kayıyor.

Pilot olduğunu söyledi, değil mi? Bu doğrudan ateş hattında olduğu anlamına mı geliyor?

Bu havacıların uçak uçurmak dışında tam olarak ne yaptıklarını henüz öğrenemedim, ama sanırım onlarla da savaşıyorlar? Onu tekrar gördüğümde sormam gerekecek.

Eğer onu tekrar görürsem.

Kendimi silkeliyorum. Nedense onun öleceği düşüncesini aklıma getirmek istemiyorum. Sanırım çörekler yüzünden. O giderse ilk maaşımı alana kadar bana başka kim çörek getirecek?

Ama o yüksek rütbeli bir memur. Yetenekli olmasaydı öyle olmazdı. Aperion'da rütbe atlamak için sadece dokuzuncu enerji geçidini açmanız değil, aynı zamanda orduda da seçkin olmanız gerekir.

Nefesimin altında bir dizi küfür mırıldanıyorum. İşte buradayım, sadece beşinci kapım açık ve ilerlemek için görünürde hiçbir fırsatım yok. Keşke ailem benden bir eş olacağına daha iyi bir savaşçı olacağını görebilseydi.

"İyi iş çıkardınız Bayan Anyan," diye övüyor doktor dosyama bakarken.

"Teşekkür ederim."

"Öğle yemeği molanızı verebilirsiniz. Şimdilik Bayan Enid devralacak."

Oh, sonunda!

Saate bakıyorum ve son yedi saattir durmadan çalıştığımı fark ediyorum. Midem açlıktan gurulduyor ve eğer bugünkü yemek de dünkü gibi lezzetli etlerden oluşuyorsa, beni bir ziyafet bekliyor demektir.

Ya da...değil.

Evet, üst düzey yetkililer o lezzetli eti yiyebiliyorlar.
Ama bana sadece etsiz patates yahnisi verdiler.

Bunun da ötesinde, hemşirelerin askerlerle aynı salonda yemek yemesi gerekiyor ve bu da dişlerimi sıkmam ve kadınlar hakkında yaptıkları müstehcen yorumlara karşılık vermemem gerektiği anlamına geliyor.

Erkekler. Ugh.

Mola veren hemşirelerin hepsi aynı masada oturuyor ve ben fazladan bir koltuk görüyorum. Tepsimi sıkıca tutarak oraya gidiyorum. Onlarla çok fazla etkileşime girmemiş olabilirim ama arkadaşça davranmaya çalışacağım - ne de olsa önümüzdeki yüz bir gün boyunca yakın alanlarda yaşayacağız.

Onları selamlarken gülümsüyorum. Ancak masanın etrafından dolaşıp oturmaya çalıştığımda, kadınlardan biri çantasını boş koltuğa yerleştiriyor.

"Burası dolu," dedi bana.

"Ama şurada bir koltuk var." Çantasının olduğu yeri gösteriyorum. Daha da sahte bir gülümsemeyle, "Hayır, ," diyor.
benim spor yaptığımdan daha fazla.

Gözlerimi kısıyorum.

Başka bir hemşire, "Belki de Eva'ya bulaşmamalıydınız," diyor.

"Eva kim?" Kaşlarımı çattım.

Hepsi bana ters ters bakıyor.

"Lucy Rawlins. İşi alamaması senin suçun."

İsim tanıdık geliyor. Kovulan kitaplı kızdan bahsettiklerini anlamam bir anımı aldı.

"Yanlış bir şey yapmış olması benim suçum değil." Omuz silkiyorum.

Aynı kız bana kötü kötü bakarak, "O bizim iş arkadaşımızdı," diye ekledi.

Benden hoşlanmayan insanlarla oturmak istemediğim için yüksek sesle mırıldanıyorum ve arkamı dönüp boş bir koltuk bulmak için salonu tarıyorum. Ne yazık ki hepsi ya hemşireler ya da askerler ve işçiler tarafından kapılmış.

Başka çarem olmadığı için tepsimi alıp dışarı çıktım.
Bir yerlerde çimlerin üzerinde de yiyebilirim.

Başkaları bana gülsün diye kantinin yakınında bir yerde olmak istemiyorum, bu yüzden tenha bir yer bulana kadar on beş dakika kadar yürüyorum. Bir ağacın gölgesine oturuyorum ve yemeğime yumuluyorum. noktada, sadece yetersiz değil, aynı zamanda soğuk. Ne yazık ki kahvaltıda sadece birkaç lokma yediğim ve çörek yediğim için çok açım.

Her ne kadar tempo tutmaya çalışsam da, birkaç dakika içinde tüm yahniyi yiyorum. Geriye sadece bir dilim ekmek kalıyor ve hala ne kadar aç olduğumu düşünerek onu da bitirmeye çalışıyorum.

Küçük parçalara ayırıp tepsime koyuyorum ve ona bakıyorum.

Aperion'da sayısız lezzetle dolu bir ziyafet çekebilirdim, burada ise tatsız bir güveç ve birkaç parça ekmekle hayatta kalmaya zorlanıyorum.

İç çekiyorum.

En azından fare yemiyorum. Sanırım iyi tarafından bakmalıyım.

Bir parça ekmek alıyorum ve yavaşça çiğniyorum.

Göz ucuyla insanların piste doğru koşmaya başladığını görüyorum.

"Uçaklar geldi," diye sesleniyor biri.

Bir avuç ekmek alıp ağzıma atıyorum ve ayağa kalkıyorum. Belki de meraktan. Ama kendimi o insanları piste doğru takip ederken buluyorum, görevden dönen havacıları görmek istiyorum.

Uzakta, piste doğru ilerleyen uçakları görüyorum. Birbiri ardına inecek bir yer arıyorlar.

İnsan kalabalığı güvenli bir mesafede toplanmıştır ve bir erkek asker gelen uçakları saymaya başlar.

"Beş... Altı..."

Heyecan var, ama aynı zamanda bazı arkadaşlarının başaramamış olmasının verdiği korku da var.

Bu arada, uçakları daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarken, Mine'nin hangisini uçurduğunu merak ediyorum. Ama bana hepsi aynı görünüyor.

"Hangisi Binbaşı Vitry'nin uçağı?" Üniformalı bir adama sordum.

Bana dönüyor, yüz ifadesi gergin.

"Erdemli," diye yanıtlıyor uçağının takma adını. "Ama henüz burada değil."

Birkaç uçak daha iner ve kamyonlar, yaralıları taşımak için birkaç ambulansla birlikte piste koşar.

"Şimdi burada mı?" Son uçak indikten sonra sordum.

Başını sallıyor.

"On iki kaybımız var," diyor başka bir askere. "Şimdiye kadarkilerin en kötülerinden biri olmalı."

Daha fazla bilgi almayı umarak dinliyorum. Orduları hakkındaki bilgim en iyi ihtimalle çok az, ama kaybolan uçakları ilk kez duymuyorum.

"Kaybolurlarsa ne olur?" Asker başını sallar.

"Luftwaffe tarafından vuruldular ya da uçaksavarların verdiği hasar nedeniyle düştüler."

"Uçaksavar mı?"

Bu terimi daha önce duymuştum ama tam olarak ne olduğundan emin değilim.

"Alman uçaksavar silahları. Uçaklara yerden ateş ediyorlar."

Başımı sallıyorum. Kulağa kötü geliyor.

"Binbaşı Vitry'nin uçağının burada olmadığından emin misiniz?"

Bu güvenceye neden ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Ama burada bana karşı nazik olan tek kişi o. Bana çörek getirdi.

Asker başını sallar.

Endişe içimi kemiriyor. Benimki de mi vuruldu? O da mı düştü? Bir şekilde ona ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Revire doğru ilerlerken, ön tarafta hemşirelerle dolu bir ambulans görüyorum. Bunu piste ulaşmak için bir şans olarak görüp aceleyle arabaya biniyorum ve arkada bir yere oturuyorum.

"Telsizle üç kişinin daha durumunun kritik olduğunu bildirdiler. Görevinize odaklanmalısınız," diyor doktor piste doğru ilerlerken.

"Evet, Doktor," diyor oradaki üç hemşire hep bir ağızdan.

Piste gitmek için bu kadar çok ambulansa ihtiyaç duyduklarına göre durum vahim olmalı.

Uçaklara ulaştığımızda, çoğunun kanatlarında veya gövdesinde bir miktar hasar olduğunu fark ediyorum. Kokpitlerden birinden duman çıkıyor ve insanlar içerideki yangını söndürmek için acele ediyor.

Yaralılara müdahale etmek için hepimiz ambulanstan iniyoruz.

Göz ucuyla pistin yanındaki tarlada bekleyen beş ulak görüyorum. Etrafta beş ulak varsa, almak için bekledikleri beş ruh da olmalı.

Sağa sola bakıyorum ama sadece iki ruh ölümlü bedenlerinden çıkıyor ve bu noktada onlara atanan haberciler devreye girerek onları P'asala'ya götürüyor. Ama geriye üç ruh kalıyor.

Lanet olsun! İblis buralarda mı? Ruhlarla mı besleniyor?

Şüpheli davranan biri var mı diye bakmaya çalışıyorum ama çok fazla insan gelip gidiyor, bu da kafamı karıştırıyor.

Güçlerim olmadan ruhları da hissedemem, bu yüzden sadece görüşüme güvenebilirim.

Kayıp ruhları tespit etmek için etraftaki birçok insanı gözden geçirirken dakikalar geçiyor. Ancak bir uçak hareket ettiğinde üç kişiyi daha fark ediyorum. Cesetlerinin yanında duruyorlar, etraflarındaki insanların telaşını ve ölümleri için ağlamalarını izlerken yüzlerinde şaşkınlık dolu ifadeler var.

Bu ruhlara atanan haberciler şimdi yanlarındadır ve onları takip etmeye çağırmaktadır. İki ruh bunu yapar. Diğeri bedenine bakmaya devam eder.

O bir gençten biraz daha fazlası ve çoktan öldü.

Onun için üzülüyorum ama aynı zamanda elçiye zeval olmaz deyip öbür dünyaya gitmesi gerekiyor.

Haberci orada duruyor, bekliyor. Saat
işliyor.

Bir haberci sonsuza kadar beklemeyecektir. Ruhun ölümlü düzlemi terk etmeye niyeti olmadığı açıksa ya da ruhun çok zor olduğu kanıtlanırsa, haberciler basitçe ayrılırlar.

Bu asi ruhları yakalama görevi de koleksiyonculara düşüyor - ne pahasına olursa olsun her zaman kaçındığım kötü niyetli yaratıklar. Asi ruhların peşine düştüklerinde kuduz köpekler gibi oluyorlar. Özellikle de bir ruh bedeninin dışında ne kadar çok zaman geçirirse, genellikle nefret ve pişmanlık olan duygularına kanalize olarak o kadar güçlü hale gelir.

İntikamcı ruhlar en kötüsüdür ve onlarla başa çıkmak için koleksiyoncuların da aynı derecede kötü olması gerekir.

O iğrenç varlıkları düşündükçe bile ürperiyorum.

Duyarlı olmayan habercilerin aksine, toplayıcılar kanunun yanlış tarafında yakalanmış tanrılardır - günahları idam edilmeleri için yeterli olmayanlar. Tahsildar olmak için sıkı bir eğitimden geçerler ve ordudakinin aksine, tahsilat oyununda kural yoktur.

O piçler kirli oynuyorlar. Ve Aperite savaşçılarından nefret ediyorlar, bu da bizi anlaşmazlığa sokuyor.

Ama bir de diğer alternatif var. Eğer ruh bir haberciyle gitmezse, iblisler için yiyecek olabilir. Ve eğer yakınlarda bir iblis varsa.

Şu anda hangisinin daha kötü olduğunu bile bilmiyorum - ruhun bir koleksiyoncu gelene kadar oyalanması mı yoksa bir iblisin bu sulu enerjiyi hissedip bir ısırık istemesi mi?

"Hemşire Anyan!" diye bağırıyor doktor bana.

Düşüncelerimin içinde kaybolduğum için etrafımdaki insanlar hareket etmeye başladığında fark etmedim bile, bu yüzden ayak uydurmaya çalıştım.

Yine de orada, uzakta, haberci kayboldu.

Ruh mu? Hâlâ buralarda.

Uzun bir iç çekiyorum.

"Dikkatinizi verin, Hemşire Anyan." Kızlardan biri bana kıs kıs gülüyor.

Birkaç havacı, kafasında kötü bir yara olan bir erkeği dışarı taşıyor. Daha yakından incelediğimde, kafatasının arkasındaki bir delikten beyin maddesinin damladığını fark ediyorum. Hâlâ hayatta ama zar zor.

Havacılar onu ambulansa bindirir ve doktor onu muayene etmeye başlar. Ancak kısa süre sonra, bu kez kolu kesilmiş bir erkekle başka bir sedye getirilir. Kolundan kan akıyor ve acı içinde feryat ediyor.

Endişeyle etrafıma bakıyorum, uçaklardan herhangi birinin Erdemli olup olmadığını görmeye çalışıyorum. Çoğunun takma adı uçağın gövdesine kazınmış, bu yüzden Mine'nin uçağını bulmaya çalışarak etrafta koşturuyorum.

"Binbaşı Vitry'nin uçağını gördünüz mü?" Uçaktan inen pilotlardan birine soruyorum.

Dudakları sıkı bir çizgi halinde çekilmiş.

"ama motorlarından üçü vuruldu.
Emin değilim-"

Gökyüzüne bakarken onu duymazdan geliyorum. Orada, uzakta, mavi gökyüzüne karşı karanlık bir nokta seçiyorum.

Daha iyi görebilmek için uçaklardan birini atlıyorum.

Orada bir şey var. Çok fazla duman yayan bir şey.

Bir uçak olduğunu anlayana kadar karanlık noktanın büyümesini izlerken kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor biri. "!" "Pisti boşaltın!" diye bağırıyor bir başkası.

Herkes yoldan çekilmeye çalışırken bir kargaşa yaşanıyor ama ben hareketsiz durup uçağın havada sallanışını izliyorum.

Yükseliyor ve sonra biraz alçalıyor, dengesi bozuluyor. Arkasında bir duman izi bırakıyor ve yaklaştıkça her iki kanattaki bozulmuş motorları görüyorum.

"Yoldan çekilin!" diye sesleniyor bir asker.

"Kaçın!" Kaçamıyorum.

Bedenim fiziksel olarak hareket edemiyor. Orada duruyorum ve uçağın tüm görüş alanımı doldurana kadar gittikçe büyümesini izliyorum.

Orada, sağ tarafında, bazı harfleri seçebiliyorum.
Erdemli.

Benim. Geliyor. O ölmedi.

Bu bilginin içimde uyandırdığı duyguları anlayamadığım için ürperiyorum. Midemde sıcak, karıncalı bir his var ve kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle atıyor ki, sanki göğsümde bir delik açıp piste atlayacakmış gibi hissediyorum.

Uçak yere çakılmadan önce kulakları sağır eden bir ses çıkarıyor, burnu doğrudan bana doğru yöneliyor.

Ama yine de orada durup ona bakıyorum.

Uçağın alt kısmı tekerleklere yol verir ve uçak piste temas ettiğinde havada yüksek, delici bir gürültü patlar.

Uçak bana doğru artan bir hızla ilerlerken daha fazla insan bana "Yoldan çekil!" diye bağırıyor.

O kadar odaklanmışım ki, uçağın burnu belki birkaç adım ötemde olana kadar bana ne kadar yakın olduğunu fark etmiyorum, o noktada aniden duruyor. Şok olmuş bir şekilde geriye doğru sallanıyorum ve geriye doğru düşüyorum.

Yorgun motorlar çalışmayı durdurduklarında boğucu bir ses çıkarırlar. Uçağın göbeğindeki tuzak kapısı açıldığında havada büyük bir patlama sesi duyulur.

Nefesimi tutuyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen Minnie?" Mine uçaktan inip kararlı adımlarla bana doğru ilerlerken gürlüyor.

Gözlerimi vücudunun gezdirip herhangi bir yaralanma belirtisi arıyorum. Ve iyi olduğuna ikna olduğumda rahat bir nefes alıyorum.

Sert bir şekilde nefes alarak geliyor.

"Merhaba Mine," diyorum gülümseyerek.

Başını sallamadan önce birkaç dakika bana bakıyor. Bana bir el uzatarak yerden kalkmama yardım etti.

"Kendine zarar verebilirdin, Minnie," diye yorum yapıyor.

"Yaralamadım," diye espri yapıyorum. "Sen de kendine zarar verebilirdin."

"Ben de bilmiyordum." Yavaşça yüz hatlarına bir gülümseme yayılıyor ve ben de kendimi ona karşılık verirken buluyorum.

"Geç kaldın," diye yorum yapıyorum.

Uçağına dönüp bakarken kıkırdıyor. "Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum, hâlâ ona bakıyorum. Tanıdık bir yüz görmek güzel bir duygu.

"Senin için bir şeyim var," dedi aniden. Ceketini çıkarıyor ve üniformasının içine uzanarak bana kâğıt mendile sarılı başka bir şey uzatıyor. Bu sefer, içinde ne olduğunu hemen görebiliyorum. Şeker kâğıdın içinden sızmış ve onu ıslatmış. "Biraz dağılmış," diye açıklıyor.

Hediyeyi iki elimle birden aldım. Çörek bu sabah bana verdiğinden biraz daha ezilmiş ama çörek çörektir.

"Bunu neden yanında taşıyorsun?" Kaşlarımı çattım. Aldırdığımdan değil. Aslında, ısırdığımda ve vücuduma biraz şeker aldığımda ruh halim hemen düzeliyor. İşte bu cennet.

Boğazını temizliyor ve başka tarafa bakıyor.

"Sana bir şey getirmek istedim." Kaşlarımı

çattım.

"Ama onu üsten aldın, değil mi? Yanında götürdün."

BAŞINI SALLADI. "Evet, ama onunla geri dönebilmek için aldım. Yol üzerinde satın alabileceğim herhangi bir durağımız yok."

Mantığı çok garip. Hiç anlamıyorum. Ama elbette, bana daha fazla çörek verdiği sürece -bu dünyada altından daha değerliler- saçma açıklamalardan memnunum.

"Teşekkür ederim Mine. Çok naziksiniz."

Sonunda gülümsüyor. Avucunu başımın üstüne koyuyor ve saçlarımı okşuyor.

"Hoşuna gitmesine sevindim."

Tam mükemmel topuzumu bozduğu için onu azarlayacaktım ki iki araba ve bir ambulans etrafımızı sardı.

"Geri döndüğüne sevindim Vitry," diyor sayısız madalyayla süslü askeri üniforma giymiş bir erkek Mine'yi gördüğünde. "Mürettebat nasıl?"

Aynı anda başka bir erkek uçağın kapısından kafasını uzatır.

"İşin bitti mi Vitry? Dışarı çıkabilir miyim? Burası sıcak olmaya başladı!"

"Kapa çeneni, Holloway!" Mine bağırır.

"Neden dışarı çıkamıyor?" diye soruyor erkek kaşlarını

çatarak. "Önemli bir şey değil," diye homurdanıyor Mine.

"Bana en azından bir öpücük aldığını söyle," diye devam ediyor uçaktan bakan erkek.

Mine telaşla, "Kapa çeneni Holloway, yoksa seni kendi ellerimle öldürürüm," diye karşılık verir.

Ona bakıyorum. Bu kadar vahşi eğilimleri olduğunu fark etmemiştim. Yine de birkaç gün önce o erkeği çıplak elleriyle öldürmüştü.

Gözlerim ellerine takıldı.

Büyük elleri var. Ama bu oldukça normal. O da iri bir erkek. İri ve güçlü. Kasları iyi tanımlanmış ve kalırsa bakması oldukça hoş. Bunu fark istediğimden değil, ama geçen gece tişörtünü çıkardığında fark etmemem mümkün değildi. Karın kaslarını düşünmek bile istemiyorum. Onun vücuduna sahip olmak için adam öldürecek pek çok tanrı tanıyorum.

Ama ellerine geri dönelim.

Ellerin ilginç olabileceğini hiç bilmezdim. Onlar sadece... eller. Ama onunki öyle. Çok, çok ilginç. Birkaç damar çıkıntı yaparak ona mükemmel oranlar veriyor. Ayrıca avuç içlerinde eski yara izleri ve kabarcıklar var. Ellerini kullanan bir erkek.

"Hemşire?" diye soruyor üniformalı erkek.

"Ha?"

"Yaralıları kontrol etmelisin." Göz
kırpıyorum. "Yaralı biri mi var?" Mine
gözlerini deviriyor.

"Bu Holloway," diyor iç çekerek. "Aldığımız darbelerden dolayı kulakları çınlıyor. Eminim bir hemşire değil de bir doktor tarafından görülmesi daha iyi olur."

Dur bir dakika. Bir hastaya bakabilecek kapasitede olmadığımı mı ima ediyor? Elbette kulak çınlaması için kimseyi tedavi etmedim ama her şeyin bir ilki vardır.

Ona ters ters bakıyorum ve tartışmak için ağzımı açıyorum. Ama ben bir şey söyleyemeden o devam ediyor.

"Ayrıca, kendi başıma ilgilenmem gereken küçük bir yaram var. Hemşire bakmayı teklif edecek kadar nazikti."

Kafam karıştı.

Herhangi bir yerinden yaralanmış gibi görünmüyor.

Bana yaklaşırken bana bir bakış atıyor ve beni yanına sürüklüyor.

"Yaralandın mı? Neden en başından söylemedin?" diye sordum.

Uçaktaki erkek nihayet dışarı kayıyor ve bize doğru gelirken bir o yana bir bu yana sallanıyor. Arkasında birkaç erkek daha var, ancak yaralanmamış görünüyorlar.

"Lanet olası Naziler! Neredeyse bizi havaya uçuracaklardı," diyor Holloway hafif bir hakaretle.

Mine kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Bana dokunmasına ya da kişisel alanımı bu şekilde işgal etmesine asla izin vermedim. Hâlâ hayatta olduğu ve bana hâlâ çörek verebildiği için memnun olabilirim ama tanışıklığımız bu kadar.

"Çek elini," diye mırıldanıyorum dişlerimi sıkarak. Sesim sadece onun duyabileceği kadar kısık.

Önüne bakarken gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Yine de sözlerimi kabul etmiyor. Sadece omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

Ah, keşke güçlerim olsaydı... Şimdiye kadar sahanın yarısına kadar fırlatılmış olurdu.

Holloway denen adamı daha iyi görebildiğimde tüm vücudum geriliyor.

Omzunda, oldukça rahat bir şekilde tünemiş, açgözlü bir iblis var. Kırmızımsı gri gölgeleri neredeyse birleşerek insansı bir beden oluşturuyor ve uzun kolları Holloway'in gövdesini sararak ona sıkıca tutunuyor. Holloway'in etrafında kıvrılıp onun enerjisiyle beslenirken ve bedenini kontrol ederken gözleri en koyu siyah renktedir.

Lanet olsun!

Açgözlülük iblisleri Tenebreis'in Oğulları tarafından kontrol edilemeyen özel bir iblis kategorisinin parçasıdır. Ölümlülerin günahlarından doğarlar ve konaklarını hayatta tutarken bu günahlardan beslenmeye devam ederler. Oysa normal bir

İblis, geriye hiçbir şey kalmayana kadar bir ruhun enerjisiyle beslenirken, açgözlü bir iblis sonsuza dek açgözlülükle beslenebilir ve ihtiyaçlarına uygun olduğunda bir konaktan diğerine geçebilir.

Dört bin dört yüz yetmiş yıl boyunca bunlardan birini hiç görmedim. Nadirdirler, ama bir avuçturlar. Aperite ordusunda günah iblisleriyle ilgilenen özel bir bölüm var, bunun için özel bir beceri seti gerekiyor.

Zor yutkunuyorum.

Güçlerim olsaydı bile, açgözlü bir iblisten nasıl kurtulacağımı bilemezdim.

Güçlerim olmadan mı?

Tüm bu askeri üs lanetlendi.

ELEVEN

"*BURADA* NASIL YARALANDIN?" Mine'nin karnındaki yaraya bakarken skandala uğramış gibi soruyorum. Karnının o kadar aşağısında ki, iyice görebilmem için pantolonunu çıkarmak zorunda kaldı.

"Havada sarsıldığımızda kemer beni kesti," rahatça cevap veriyor.

"Bu bir bıçak yarasına benziyor," diye .

"Ve sen bunu nasıl biliyorsun?" Gülümsüyor, gözleri artık lekesiz olan koluma . Üstünü örtüyorum ama yaramın iyileştiğini çoktan gördü. Bunu açıklamak için ne uydurabilirim ki?

Bu arada, daha dün gece kova kova kanayan kolumun neden birden iyileştiğini neden sormuyor?

"Ben bir hemşireyim," diye homurdanıyorum.

"Sen çok iyi bir hemşiresin, minik sevgilim," diyor. "İyi iş çıkardın."

"Umarım benimle dalga geçmiyorsundur."

"Ben mi? Asla! Yaralandığım an, sizin şefkatli ellerinizde güvende olacağımı biliyordum."

Gözlerimi ona diktim.

Neden söylediği her şeyin çift anlamı varmış gibi görünüyor?

Pantolonunu indiriyor ama donunun çizgisini gördüğüm anda onu durduruyorum.

"Bu kadar yeter. Bu şekilde gayet iyi görebiliyorum." "Nasıl ," diyor gözleri parlayarak.

Biraz tentürdiyot alıp yaranın her tarafına sürüyorum. Çok derin olmadığı için dikiş atılması gerekmeyecek. Ama temizlemek için elimden geleni yapıyorum ve sonra bir bandaj uyguluyorum.

"Viski nerede? Bana viski lazım!" Holloway revirin diğer tarafından bağırıyor.

Ona tekrar bakıyorum ve açgözlülük iblisin eskisinden daha da sıkı sarıldığını fark ediyorum.

"Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye fısıldıyor iblis alçak, çakıllı bir sesle.

"Bana viskiyi getirin!" Holloway sonra haykırır.

Bir hemşire elinde bir şişe viskiyle koşarak gelir ve viskiyi ona uzatır.

Bu normal mi? Bir hastaya sadece viski vermek?

Holloway şişeyi hemşireden kapar ve tek kelime etmeden dudaklarına götürüp açgözlülükle yutar. O kadar hızlı içiyor ki hem hemşire hem de doktor şişeyi elinden almak zorunda kalıyor. Gözlerimi deviriyorum. Neden en başta ona verdin ki?

"Daha fazla. Daha fazla al," diye fısıldar iblis. Holloway de daha fazlası için haykırır, uzuvlarını çılgınca hareket ve öfke nöbeti geçirir.

Dikkatimi Mine'ye verdiğimde, onun da bu alışverişi ilgiyle izlediğini fark ediyorum.

"Bu davranış ne zaman başladı?" Dalgın dalgın soruyorum.

"Alman topraklarına girdiğimizde," diye söze başladı, Dudaklarını büzerek. "O zaman garip davranmaya başladı. Bu yüzden bu kadar çok eleştiri aldık. Bana sürekli yanlış koordinatları veriyordu."

Başka biri olsa bunu bir mazeret girişimi olarak algılardım. Ancak Mine başarısızlıkları için başkalarını suçlayacak bir tipe benzemiyor. Aslında, ses tonu

kolay bir çıkış yolu arayan birinden çok endişeli bir arkadaş gibi.

Doktor onu zapt etmeye çalışırken Holloway hemşireyi yere itmiştir.

Nefesim kesildi ve yardıma gitmek için döndüm.

Mine elimi tuttu ve beni durdurdu.

"Yapma," diye mırıldandı.

"Yaralanacaksın." Başımı sallıyorum.

"Daha da güçlenecek," diye fısıldıyorum.

Açgözlülük iblisi görev sırasında ona yapıştıysa, daha fazla güç kazanması an meselesidir.

Holloway, doktor ve şimdi de birkaç hemşire arasındaki mücadele devam ederken, iblis yavaşça omzunda kayar, gölgeler iblis bir şekil alana kadar daha opak hale gelir. Bir cüceyi andıran küçük, kırmızı bir insansıya dönüşür. Pençeleri Holloway'in göğsünün derinliklerine gömülmüştür ve kaostan beslenirken gözleri parıldar ve gümüşi bir renge dönüşür.

Günah iblislerine çok aşina olmayabilirim, ancak okul günlerimden hatırladığım kadarıyla, ne kadar çok günah tüketirlerse o kadar güçlenirler ve tıpkı normal iblisler gibi, bu görünümlerine de yansır. Günah iblisi yapıştığı ölümlüden yeterince günah enerjisi tükettikten sonra, sadece bir insanı değil, aynı anda birden fazla insanı kontrol edebilecektir.

Eğer durum buysa, o zaman...

İçimi bir korku kaplarken yutkunuyorum. İblis daha da açgözlü hale geldikçe Holloway ölümcül bir tehlike altında olmakla kalmıyor, aynı zamanda yeterince günahkâr enerji emerse, büyük olasılıkla üsteki herkesin gizli yararlanacak kadar güçlü olacak.

Kimse bundan kurtulamayacak.

Çıldırmasına izin verirsem, tüm üssü bir açgözlülük bereketine dönüştürecek.

"Bırak Holloway'le onlar ilgilensin. Şimdi beni tedavi ediyorsun," diyor Mine.

"Ama-"

Mine ve ben kavgayı izlerken, açgözlü iblis aniden dönüp bana bakıyor.

"Neye bakıyorsun, seni çirkin kadın? Bu benim. Benim. Benim. Benim," diye bağıran iblis, sanki öfke nöbeti geçiriyormuş gibi Holloway'in etrafında saldırgan bir şekilde dönüyor.

Şok içinde ağzım açık kaldı. Göz

kırpıyorum.

Holloway, iblis onu yüksek sesle teşvik ederken viski şişesine tutunmaya çalışıyor.

"Pis iblis," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Çirkin dişi!" diye karşılık veriyor iblis. İri gözlerini bana dikiyor ve ağzını açarak siyah, iğrenç görünümlü dilini çıkarıyor.

Ew.

"Böyle konuşamazsın," diye ekliyor Mine gergin bir sesle. Ona bakıyorum. İblise küfrettiğimi duydu mu acaba? Ama sonra devam ediyor: "Eğer Minnie'ye bir daha hakaret edersen ağzını sabunla yıkarım. En azından o zaman çok fazla zararlı duman yaymaz." Burnu tiksintiyle kırışıyor.

İblis çığlık atıyor.

"Seni bitireceğim! Çelimsiz insan! Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Seni keseceğim ve iç organlarınla ziyafet çekeceğim. Hem senin hem de o çirkin dişinin. Sadece bekle. Yeterli güce sahip olduğum an ikinizi de katledeceğim," diye hırlıyor iblis.

Mine gözlerini deviriyor.

Tepki veremeyecek kadar şok oldum.

Mine az önce iblisle konuştu mu? Onu

görebiliyor mu? Duyabiliyor mu?

Yavaşça Mine'ye dönüyorum, gözlerim dehşetle açılıyor.

Çünkü eğer yaptıysa, o zaman bunun tek bir açıklaması var.

o.

O ölüyor.

"Ah, Mine," diye mırıldanıyorum alçak, hüzünlü bir sesle.

Yüzümdeki korku dolu ifadeyi görünce kaşlarını çattı.

Tek kelime etmeden gömleğini yırtıp attım. Düğmeler her yere uçuşuyor. Gözleri açılıyor ama beni durdurmaya çalışmıyor, beyaz pamuklu atletini yırttığımda bile.

"Nerede o?" Çılgın bir sesle soruyorum.

Zaman çok önemli.

Yarayı bulabilirsem belki onu hala kurtarabilirim. İşte orada. bir yaralanma olmalı.

İnsanlar ruhani dünyayı yalnızca ölümün eşiğindeyken ya da bazı nadir durumlarda, alışılmadık derecede yüksek ruhani enerjiye sahip olduklarında görebilirler. Ama ben Mine'yle güçlerim elimden alınmadan önce tanıştım ve o zaman olağandışı bir şey tespit etmedim.

Yani geriye sadece ilk seçenek kalıyor.

Ölümcül şekilde yaralanmış olmalı.

"Ne?" Mine kaşlarını çatarak soruyor.

"Yaran. Nerede o yara? Onu bulmalıyım, Mine. "Minnie, ne yarası?" diye tekrarlar. Elleri
ve benim düzensiz hareketlerimi durduruyor.

"Yaralısın. Ölüyorsun. Seni kurtarmalıyım. Kurtarmalıyım Mine," diye devam ediyorum kesik kesik nefes alarak.

Kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyor, o kadar ki beni çevreleyen tek şey beceriksizliğimin sağır edici sesi ve kendi korkumun buruk tadı olana kadar diğer tüm sesler azalıyor.

İnsanları kurtarmak başımı en başta belaya sokmuşken onu kurtarmaya çalışmamalıyım bile. Eğer önümüzdeki dakikalarda ölmek onun kaderiyse, o zaman geri çekilmeli ve kaderin akışına bırakmalıyım.

Ama kendimi durduramıyorum.

Garip bir nedenden ötürü, tüm duyularım bedenimden kaçtı ve geride kalan tek şey bu tarifsiz aciliyet oldu.

"Minnie, ne diyorsun?"

"Bana neresinin acıdığını göster. Daha iyi yapacağıma söz veriyorum," diye ekliyorum ellerimi çıplak göğsünün üzerinde gezdirirken. Teni pürüzsüz ve sıcak; teninin yüzeyinden parmaklarımın ucuna doğru hafif bir elektrik akımı yayılıyor ve irkilmeme neden oluyor. Yutkunuyorum, konsantre olmakta zorlanıyorum.

Ama yapmalıyım.

Onu kurtarmalıyım.

Göğsünün üst kısmında yara yok. En azından yenileri yok. Üstünkörü not ettiğim ama şu anda üzerinde duramadığım eski yara izleri var. Aşağıya inerek, az önce sardığım yaraya tekrar bakıyorum ve gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını düşünmeye çalışıyorum.

Enfeksiyon kapmış mıydı? Fark etmediğim bir sorun mu vardı?

Oldukça derindi ama düzgünce temizledim. En iyi hemşire olmasam bile düzgün bir iş çıkardığımdan eminim. Benimki de beni yakından izliyordu ve eğer berbat etseydim bir şeyler söylerdi. Değil mi?

Ama yara da değilse... Başka bir şey olmalı.

Uçak çarptığında emniyet kemerinin onu kestiğini söyledi. Belki de vücudunun alt kısmında bazı yaralar vardır.

Bunu yapmak için gergin olsam da, pantolonunun yanlarından tutup kalçalarından aşağı çekiyorum.

"Minnie!" Mine benim adımı çağırıyor-iyi, benim adımı o karar artık benim. "Ne yapıyorsun?"

"Yaralısın," diye fısıldıyorum. "Göremediğim başka bir yaran olmalı. Burası acıyor mu?" Kalçalarını okşarken soruyorum.

O kokpitlerin neye benzediğini ve emniyet kemerlerinin uylukların üzerinden nasıl geçtiğini de gördüm. Belki orası kesilmiştir? Görebildiğim kadarıyla kanama olmamasına rağmen o bölgede oldukça önemli bir insan atardamarı var.

Kaşlarım şaşkınlık içinde birbirine dolandı.

"Peki ya burası?" Az önce sardığım yaranın tam altına bastırıyorum. Belki bir şey kaçırmışımdır?

Bana karşı vızıldıyor ve sarsılıyor. Bir titreme vücudunu sarıyor, kalçaları istemsizce elime doğru itiliyor.

"Dur!" diye bağırıyor. Elleri şimdi sıkıca benimkilerin üzerinde, beni hareketsiz tutuyor. "Kımıldama."

"Ağrın var mı?" Soruyorum, endişem beni ele geçiriyor.

Acı içinde görünüyor.

Yüz hatları sıkıca bir araya getirilmiş, ağzı ince bir çizgi halinde bastırılmış.

Yatağa daha da yaslanırken düzensiz bir iç çekiş çıkarıyor. Göğsü inip kalkıyor.

"Yaralı değilim," diye cevap veriyor sonunda. "Tedavi ettiğin yaradan başka bir yara yok," diye açıklıyor ama hareket etmeme izin vermiyor. Ellerimi güçlü bir şekilde kavrıyor. Avuç içlerimi sargılı yaranın hemen altındaki açıkta kalan derinin üzerinde tutuyor.

Ten tene karşı.

karşı sıcaklık.

Güçlerim elimden alındığından beri, vücut ısımı eskisi gibi ayarlamakta zorlanıyorum. Aslında, bu kadar kolay üşümem ve titrememem oldukça rahatsız edici. Ama onun teni dokunulamayacak kadar sıcak - hoş bir şekilde. Saf ısı yayıyor ve ben bir buz tanrısı olmama rağmen, soğuktan ziyade sıcaklığın içinde yuvarlanmayı tercih ediyorum.

Ve son zamanlarda havanın ne kadar kötüye gittiğini görünce, geceleri havanın en soğuk olduğu zamanlarda biraz daha fazla ısıya sahip olmayı umursamıyorum. Tabii ki derisini dökmesini talep edemem, böylece kendimi onunla örtebilirim, ancak bu fikrin de bir değeri var.

Ah, bir tanrıça olduğumu bilseydi, kendi türünü korumakla görevli bir tanrıça olduğumu bilseydi, muhtemelen ayaklarıma kapanır ve bana hakaret ettiği tüm durumlar için af diledikten sonra bana derisini kendisi sunardı.

Mine boğazını temizler.

"Yaralı değilim," diye tekrarlar. "Bırakabilirsin."

Pantolonunu tamamen aşağı çekmemiş olmama rağmen, iç çamaşırının bandını ve külotunun sınırları içinde saklanana kadar karnının alt kısmına inen koyu renkli bir saç çizgisini görebiliyorum.

Avucumu tenine bastırıyorum, saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu görünce şaşırıyorum.

Erkekler ilginç yaratıklardır. Acaba erkek tanrılar da aynı yapıda mı? Gerçi... İlk ölümlülerin İlkellerin suretinde yaratıldığını düşünürsek, çoğunun benzer yapıda olduğunu varsayıyorum.

Erkek bedeninin detaylarını düşünürken, biraz daha aşağıda bir şeyin kaydığını fark ediyorum. Mine'nin pantolonuna bastıran ön kolumun arkasında küçük bir kıpırtı var ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Daha iyi bakmak için eğildiğimde kaşlarımı

çatıyorum. "Benim mi?"

"Ne var, Minnie?" Sesi gergin ve sert.

"Yaralanmadığına emin misin?"

"Oldukça," diye cevap veriyor hırıltılı bir sesle.

"Ama..." Gözlerim pantolonunun önündeki şişmiş yumruyu alırken yutkunuyorum. "Şişmişsin. Kendini buraya mı vurdun?" Elimi hareket ettirip büyüyen şişkinliği işaret ederken soruyorum.

Aman Tanrım! Çok hızlı büyüyor. Hiç bu kadar hızlı şişen bir yara görmemiştim.

Vücudum geriliyor.

Bu olmalı! Pantolonunun bir yerinde enfeksiyon olmalı ve sıvıyı boşaltmazsam septik şoktan ölebilir. O lanet hemşirelik kitabında çok şey okudum.

Gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. Ağzı aralık ve ne diyeceğini bilemiyor.

Acıdan olduğuna eminim.

"Merak etme Mine. Ben seninle ilgileneceğim," diyorum ona kararlılıkla. "Yaranla ilgileneceğim ve kadar iyi olacaksın. Benim gözetimim altında ölmeyeceksin." Başımı sallayarak

Kendimle, içimdeki her şey bir belirsizlik yığınıyken ağzımdan çıkan tutarlı kelimelerle gurur duyuyorum.

İç çamaşırının kenarından tutup aşağı çekiyorum ve koyu renk saçlarını ve yumrunun tabanını daha fazla ortaya çıkarıyorum.

Ellerim dondu.

Bu düşündüğümden çok daha büyük.

"Merak etme Mine," diyorum tekrar, onu rahatlatmak için, ama hiç de rahat değilim. "Seni iyileştirebilirim."

"Minnie," diye inliyor yüksek sesle. Elleri iki yanında sallanıyor, sanki artık hareket edecek gücü kalmamış gibi.

Zavallı Mine.

Karnını kesti ve şimdi bacaklarının arasında kocaman bir yumru var.

Yumrunun tabanı siyah kıllardan oluşuyor. Şaşırtıcı bir şekilde, deri beklediğim gibi kırmızı ya da sarı değil. Geri kalanıyla aynı altın rengi.

Dudaklarımı büzüyorum.

Baş daha aşağıda olmalı ve onu bu şiş şişlikten kurtarmak için kafayı sıvıyla dolu bulup patlatmalıyım.

Donunu aşağı doğru çekerken, parmak uçlarım yumrunun dibine değiyor. Mine'nin kalçaları sarsılıyor ve ellerini yumruk yapıyor.

"Benimki mi? Sen iyi misin?" Onu incitmiş olabileceğimden korkarak soruyorum.

"Lütfen... Minnie..." yarı inliyor yarı inliyor - eminim dayanılmaz acıdan.

"Ben sana bakarım Mine. Bak bu yumru ne kadar şişmiş. Eğer onu boşaltmazsam öleceksin," diyorum ona nazikçe.

"Oh, öleceğim, tamam. Ama herhangi bir yumrudan değil, minik sevgilim," diye mırıldanıyor, gözleri kapalı.

"Ha?"

"Aptal kadın," ve iblis jibes itibaren
Arkada. Kahkahası odada yankılanıyor.

Döndüm ve bakışlarımla onu kıstırdım. Bir an için o küçük iğrenç şeytanı unutmuştum - gerçi şimdi biraz daha büyümüştü. Herkes Holloway ve onun açgözlülüğünden kaynaklanan öfke nöbetleriyle savaşırken, iblis her geçen saniye daha da güçleniyor.

Mine bir anlık dalgınlığımdan yararlanarak ellerimi kenara itiyor ve pantolonunu yukarı çekip düğmelerini ilikliyor. Yırtık gömleğinden geriye kalanları silkiyor ve uzun bacaklarını yatağın üzerinde sallıyor.

"Hayır! Kımıldama! Yumrunu boşaltmam lazım!" Peşinden giderek sesleniyorum.

İleriye doğru adım atar ve birkaç adım sonra, o anda doktor ve üç hemşireyle boğuşmakta olan Holloway'in -ve iblisin- önüne gelir.

"Çekilin," diye emrediyor Mine onlara. Sesinde o kadar büyük bir otorite vardır ki doktor ve hemşireler hemen itaat eder, Holloway'i bırakır ve Mine'nin yolundan çekilirler.

"Onun hakkında bir şey daha söylersen seni bizzat cehenneme geri gönderirim," diye mırıldandı Mine sertçe. Ben daha gözümü kırpamadan yumruğu uçuyor ve Holloway'in omzuna tünemiş çirkin iblisle birleşiyor.

Daha şaşırtıcı? Yumruğu gerçekten de iblise çarpıyor ve formu bozulurken bir yandan diğer yana sallanmasına neden oluyor. Yine de birkaç dakika içinde ilk haline geri dönüyor. Ağzı sadece Mine ve benim duyabileceğimiz yüksek bir tiz sesle açılıyor.

Mine sinirli bir iç çekişle, bu kez ağzına bir yumruk daha atarak iblisi -geçici de olsa- susturur.

Genç bir tanrı olarak, hayatım boyunca çok fazla şey gördüğümü söyleyemem. Ancak böyle bir şeyi hiç görmediğim gibi, bir ölümlünün şekilsiz bir iblise vurduğunu da hiç duymadım. Çünkü bu açgözlü iblis şimdi bir şekle sahip olsa da, hala ruhani formunda - henüz fiziksel bir form kazanacak kadar güçlü değil.

Mine'nin parmak eklemleri Holloway'in yüzünün yanından geçerek şakağına çarpıyor. Sert bir darbe değil ama onu bir anlığına bayıltmaya yetiyor.

Doktor ona hayretle bakar. "Teşekkür .

Kontrolden çıkmıştı." Mine başını sallar.

"Bu gece benimle ilgilenmesi için hemşirenize ihtiyacım var. Bunun bir sorun olmayacağına inanıyorum?"

"Erm..." Doktor bana baktı. Sonra da Mine'ye. Tam kadroya ihtiyacı olacağı için hayır demek istediğini söyleyebiliyorum ama nedense Mine'yi reddedemiyor. "Önemli değil," diye cevaplıyor sonunda.

"Güzel. Onu yatağa kelepçeleyin ve birkaç asker gece boyunca onu korusun," diye emretti Mine ve bana dönüp elimden tutarak beni revirden dışarı çıkardı.

"Sen yaralısın, Mine. Öylece gidemeyiz-" diye itiraz ediyorum.

Cevap vermiyor, sadece beni peşinden sürüklüyor. Nereye gittiğini bilmiyorum. Kantinin ve bazı önemli askeri binaların önünden geçiyoruz. Gökyüzü karardı ve üssün bir ucundan diğerine yürürken soğuk gece havası yüzüme çarpıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Lanet olsun! Bu kadar güçsüz olmaktan nefret ediyorum.

Yine de ortalama yeteneklerimle bile kolayca çığlık atabilir ve beni bırakmasını talep edebilirdim. İnsanlar duyardı ve biri bana yardım ederdi, değil mi? Ancak bunu yapmaya hiç niyetim olmaması daha da büyüleyici. Sadece onu ve aklında ne olduğunu merak ediyorum. Özellikle de artık ölmeyeceğinden oldukça emin olduğum için - bu gerçek bende doğal olmayan bir sevinç yaratıyor.

Sana çörek veriyor, Minnie!

Öyle, değil mi? Bu bir insanda olması gereken güzel bir özellik. Bazen aşağılayıcı olabilir ve İngilizce anlayışımızda bir boşluk olabilir, ancak kalbi doğru yerdedir.

Neden onun kalbini düşünüyorsun, Minnie?

Kendimi silkeliyorum. Kalbi oldukça güzel ve kaslı bir göğüste yer almasına rağmen...

Kötü Minnie, !

Tamam, yakışıklı bir örnek olabilir. Ama o hâlâ bir insan ve benden çok aşağıda. Bu her zaman aklımda tutmam gereken bir şey. Ama işte bu yüzden Mine ve açgözlü iblisle ilgili merak içimi kemiriyor.

Mine onu nasıl görebilmişti? Onunla konuşmayı? Ona vurabildi?

Bu sadece şok edici değil, aynı zamanda oldukça etkileyici.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Mine nihayet çadır benzeri bir yapının önünde duruyor. Kapının kilidine bir anahtar sokarak kapıyı açıyor ve beni içeri çekiyor.

Küçük bir masanın yanındaki tek kişilik yatak dışında içerisi neredeyse çıplak. Arka tarafta, üzerinde sayısız kâğıt bulunan bir çalışma masası var. Korkulukta iki kıyafet asılı. Bir de şu radyo zımbırtılarından biri var, karanlık bir köşeye gizlenmiş.

"Seni burada tedavi etmemi mi istiyorsun?" Şok içinde göz kırpıyorum. "Gece boyunca mı?"

Onu merak ediyor olabilirim, ama bu... yakışıksız.

Yalnızız, tenha bir yerdeyiz. Teknik olarak hem ofisi hem de yatak odası olması önemli değil. Önemli olan, en savunmasız olduğum anda bir erkekle yalnız olmam.

"Beni tedavi etmenize gerek yok," diye ekliyor iç çekerek. "Sana söyledim, benim hiçbir sorunum yok."

Birkaç lambayı yakarak vücuduna bakmama izin veriyor.

Onu tepeden tırnağa inceliyorum ve daha önceki şişkin yumrunun artık orada olmadığını fark ediyorum.

Ne?

Hemen yanına koştum ve daha iyi görebilmek için dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ama nasıl?" Ona bakarak soruyorum. Pantolonunun önünü okşuyorum, yumrunun tamamen yok olduğunu görünce şaşırıyorum!

Mine sesli bir şekilde yutkunur ve bakışlarını kaçırır.

"Sana bir şey olmadığını söylemiştim," diye mırıldanıyor ve omuzlarımdan tutup beni yukarı çekiyor.

"Ama... O zaman iblisi nasıl gördün?" Fısıldıyorum, kafam her zamankinden daha karışık. "Onları sadece ölmekte olan insanlar görebilir..."

Benimki bunun tam tersi. Canlılıkla dolu - ölüm döşeğindeki birine hiç benzemiyor. Aslında, bu canlılığı fark etmemem gerekiyor çünkü beni rahatsız edici derecede sıcak yapıyor ve nedense karnımın ağrımasına neden oluyor.

"Bu senin de öleceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Bu... Yani," diye kekeliyorum. "Ben farklıyım."

"Nasıl farklı?" diye soruyor ve bir bavul alıp yatağın üzerine koyuyor. Çantayı açıp içinden temiz bir gömlek çıkarıyor ve onu giyiyor.

Bilinçsizce rahat bir nefes aldım. Artık göğsüne bakmak zorunda olmadığım için mutluyum. Oldukça... dikkat dağıtıcıydı.

"Önce sen. O iblisi nasıl görebildin?" Ben de karşı çıktım.

Tüm sırlarımı güvenmediğim birine, bir insana açıklayacak değilim. Benim türümün insanların hayatlarına karışması yasaktır ve buna ilahi statümü ifşa etmek de dahildir. Gerçi... şu anda kesinlikle ilahi değilim. Acaba güçlerim yoksa kurallar benim için hâlâ geçerli mi?

Kıkırdıyor.

"Çay?" Masasının üzerindeki çaydanlığı işaret ediyor. Çay muhtemelen çoktan soğumuştur.

"Lafı dolandırmayı bırak," diye homurdanıyorum.

Masasının altındaki birkaç kutuyu karıştırıyor, böylece beni görmezden geliyor.

"Benim mi? Seninle konuşuyorum," diyorum ona, ayağımı sabırsızca yere vurarak. Geç oldu ve hava gittikçe soğuyor. Çürük çadırı soğuğu dışarıda tutmak için çok az şey yapıyor.

Titredim, o da bunu fark etti.

"Üşümüşsün," diyerek sırtını dikleştiriyor ve bakışlarının vücudumda dolaşmasına izin veriyor.

Üzerimde sadece hemşire üniformam var ve o da çok ince bir pamuktan yapılmış. Sanırım bu İngilizlerin, hükümetin kendi halkını zar zor besleyebildiği düşünülürse, daha kalın bir şey yapacak paraları yok.

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin" diyor.

Kutularına geri döner ve çıkardığı ilk şey küçük ahşap bir kaptır. Onu masanın üzerine koyar ve aramaya devam eder. Birkaç dakika sonra yün bir kazak çıkarıyor. Ayağa kalkıp yanıma geliyor ve tek kelime etmeden kazağı üzerime geçiriyor.

Şaşkınlıkla nefesim kesildi. Ama artık çok geç. Elbiseyi çoktan başımdan geçirip vücudumdan aşağı indirmiş, kollarımı kolların arasından geçirebilmek için içeri uzanıp tutacak kadar ileri gitmişti.

Bedenlerimiz farklı olduğu için onun kazağı benim üzerimde elbise gibi duruyor. Ama kalın, sıcak tutan bir elbise, yünü yumuşak ve pürüzsüz.

-yüksek kaliteli bir karışım.

Memnuniyetle içimi çektim. Bu kadar iyi hissettirirken onu nasıl azarlayabilirim? Bu kadar sıcak, bu kadar rahat?

"Daha iyi mi?" diye soruyor, dudakları gülümseyerek kıvrılıyor. "Çok daha iyi."

"Güzel," diye mırıldanıyor.

Sesi derin ve sakin ve artık titreyen uzuvlarıma dikkat etmek zorunda olmadığım için onunla ilgili şeyleri fark etmeye geri döndüm. Yumuşak sesinin biyolojik olarak mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde karnıma kadar ulaşması gibi. Ya da kazağına sarılmışken kokusunun beni nasıl sardığını.

Ugh! Kes şunu, Minerva!

"İblislere geri dönelim," diyorum kararlı bir şekilde ve bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum.

Omuz silkiyor. "Onları her zaman görebildim."

Şu anda önümde duruyor. Üzerine bir tişört giymiş olmasına rağmen etkileyici fiziği açıkça belli oluyor. Kolları kalın ve kaslarla dolu.

"Ne demek istiyorsun?" Mırıldanıyorum. Lanet olsun ona ve mükemmel yontulmuş vücuduna. Sanki daha birkaç dakika önce o sert ve belirgin karın kaslarına bakmak zorunda kaldığım yetmiyormuş gibi, bir de onun kesik ve…

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bu ciddi bir konuşma. Odaklanmalıyım!

"Nasıl olduğunu, ne zaman başladığını ya da neden olduğunu size söyleyemem, çünkü ben de bilmiyorum," diyor rahatça.

"Onları her zaman görebildiğinizi söylerken, demek istediğiniz..."

"Çocukluğumdan beri" diye onaylıyor.

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum ve kendime karşı dürüst olursam biraz da rahatlıyorum. Bu ölümün eşiğinde olmadığı anlamına geliyor. Ama eğer durum böyle değilse, o zaman fiziksel alemin ötesini görmesini sağlayan güçlü bir ruhsal enerjiye sahip olmalı.

Bu çok ilginç.

Böyle ölümlüleri duymuştum, ama onun türüyle fazla zaman geçirmediğim için daha önce hiç karşılaşmadım.

"İblise vurdun," diye ekliyorum. "Onlara ruhani formlarında dokunabiliyor musun?"

"Hayaletlere de dokunabilirim."

Gülümsüyor. "Gerçekten mi?"

Hayaletler… Sanırım ölümlü ruhları kastediyor.

Bunu yapabilen başka bir ölümlü duymadım. Ne yazık ki kendimi insan dünyasındaki tüm anormalliklerin ansiklopedisi olarak görmüyorum. Belki de bu mümkündür ve o doğruyu söylüyordur.

İyi tarafından bakarsak, bu yeteneği açgözlülük iblisinden kurtulmada işe yarayabilir.

"Daha önce böyle bir iblis görmemiştim. Ev sahibini ele geçirmeden kendini bedene bağlayabilen bir şeytan."

"Bu bir açgözlülük iblisi. Onlar farklı bir tür ve çok daha tehlikeli. Arkadaşın tehlikede," diyorum ona. "O kadarını anladım. İblis kendini ona bağladı. Almanya üzerindeyken. Bir an uçaksavarla vurulduk, sonra Holloway'in etrafında bir şeyin döndüğünü gördüm. O uçaktan inene ve iblis açıkça görünene kadar ne olduğunu anlamadım." Yüzünü buruşturuyor. "Holloway ölecek mi?"

"İblis giderek güçleniyor. Eğer ondan kurtulamazsak, acı çekecek olan sadece arkadaşın değil, tüm üs olacak," diye açıklıyorum. "Yeterince güçlendiğinde, herkesin açgözlülüğüne dokunabilecek ve ondan beslenebilecek."

Nefesinin altında küfrediyor.

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" "Şey..."

"Bir açgözlülük iblisi. Bu çok özel bir bilgi." "Çünkü..."

Sözümü kesiyorum.

Ona ne söyleyeceğimi düşünürken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bir yandan kimliğimi ele vermek istemiyorum, özellikle de onu güvenecek kadar uzun süredir tanımadığım için. Ama öte yandan, ruhani dünyayı görebilen tanıdığım tek kişi de o. Güçlerim olmadan, bu iblisi yok etmek ve Kaynak'a geri göndermek için alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım olacak.

Yine de içimde bir şüphe tohumu var. Ya ona söylediğim için başım daha fazla belaya girerse? Bana inanacak mı? Güçsüz olduğumu düşünürsek, ona doğruyu söylediğimi kanıtlamamın bir yolu yok gibi.

Mine aniden, "Gel, buraya otur," diyerek beni düşüncelerimden uyandırıyor.

Elimi tutup beni yatağa götürüyor ve oturmam için ısrar ediyor.

"Alabilir miyim?" diye sorar.

Kaşlarımı çattım. Başıyla bacaklarımı işaret ediyor. Ne demek istediğinden emin değilim, sadece başımı sallıyorum.

Önce ayakkabılarımı çıkardı. Sonra yavaşça bacaklarımı tutuyor ve yatağa yerleştiriyor. Yün battaniyeyi topluyor ve alt bedenimi örtüyor, soğuğa maruz kalan bir santim bile olmadığından emin oluyor.

Göz kırpıyorum.

Bu çok hoş.

Mine masasına geri dönüyor ve az önceki tahta kutuyu alıyor. Benim yanıma dönerek kutuyu bana uzatıyor.

"Ne oldu?"

"Aç şunu," diye ısrar ediyor gülümseyerek.

Tahta kapağını çekiyorum ve sayısız renkli küçük toplar görünce şaşırıyorum. İnci büyüklüğündeydiler, bu yüzden ilk düşüncem bunların mücevher olabileceğiydi.

"Dene bakalım."

"Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun?"

"Biz ona M&M's diyoruz," diyor ve o küçük toplardan birini alıp dudaklarımın arasından geçiriyor. Çok tanıdık gelen bu hareketine öfkelenmiş gibi bile davranamıyorum çünkü çikolatanın tatlı tadı dilime vuruyor. Lezzet ağzımda patlıyor ve içimden kısık bir inilti yükseliyor.

"Aman Tanrım, bu çok güzel!" M&M dediği bu sihirli toplardan daha fazla almak için acele ederek haykırıyorum.

Kıkırdıyor.

"Tüm kutuyu alabilirsin.

Gözlerim büyüdü. "Alabilir miyim?"

Başını sallıyor.

Ona bakarken birkaç çikolatalı top daha atıştırıyorum. Bana bakarken dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor, sanki aynı zevki sadece beni yerken izlerken de alabiliyor.

Ve bu kesinlikle çöreklerden bile daha iyi. Çok daha tatlı ve lezzetli. Bunları nereden bulmuş ki? Savaş ve tayınlar yüzünden her şey o kadar kısıtlı ki... Ve hepsini bana vermiş olması.

, içime bir sıcaklık yayılıyor. Ve bu sıcaklık çikolatalardan değil, her ne kadar başımı döndürseler de

farklı bir şekilde. Hayır, bu farklı türde bir sıcaklık, midemin derinliklerinden başlayıp yukarı doğru çıkan ve beni tamamen saran bir sıcaklık. Ben onun yeşil gözlerine baktıkça daha da güçleniyor. Neden, hiçbir fikrim yok. Ama her zaman iyi içgüdülerim olmuştur. Ve bu sefer... içgüdülerim bana ona güvenmemi söylüyor.

Muhtemelen ileride kararımdan pişman olacağım. Ama bu kadar iyi biri nasıl tehlikeli olabilir? Bana sürekli tatlı veren biri nasıl kötü biri olabilir/ Ayrıca, ruhani dünyayı görme yeteneğiyle, açgözlülük şeytanını yenmeme yardımcı olabilir. Bunu tek başıma yapamam.

Evet, memnun bir şekilde başımı sallıyorum. Belki de tüm bunlar kendim için yarattığım bahaneler. Ama şu anda bu bahaneler benim gerçekliğim. Ve belki de bundan daha ötesine bakmak istemiyorum.

Çikolatanın son parçasını yutarken ona "Ben insan değilim," diyorum.

Kaşları soruyla kalkıyor.

"İnsan değil mi?"

"Ben iblisleri avlayan bir buz tanrısıyım," diye açıklıyorum ve konuşmaya başladığımda her şey kolayca ortaya çıkıyor. Ona kim olduğumu, nereden geldiğimi ve şu anda Anthropa'daki görevimin ne olduğunu anlatıyorum. Beni dikkatle dinliyor, bir kez bile sözümü kesmiyor. Elbette güçlerimi kaybetmeme neden olan olaydaki rolünden zorundayım ve bunun için onu azarladığımdan eminim. Ona her şeyi -belki de olması gerekenden fazlasını- anlattıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırıyor ve ona bakarak tepkisini bekliyorum.

Dakikalarca öylece bana baktı.

Aramızdaki sessizlik rahatsız edici bir sonsuzluğa uzanırken gözleri içimde bir delik açıyor.

Dudakları titriyor. Kendimi onun cevabına hazırlıyorum.

Ama tam konuşmak için ağzını açtığında, çıkan tek ses karanlık, zengin bir kahkahadır.

"Bir tanrıça." Kıkırdıyor. "Elbette, minik sevgilim." Bana inanmıyor mu?

TWELVE

Mine'nin bana inanmayacağını BEKLİYORDUM ama bundan ne kadar rahatsız olacağımı hiç tahmin etmemiştim. Güçlerim olmadan, bunu kanıtlamak için yapabileceğim pek bir şey yok.

Şu anda yapmak üzere olduğum şey dışında hiçbir şey.

Gece saat biri geçti. Üs oldukça sessiz olmasına rağmen, birkaç çadırda hala bazı partiler devam ediyor.

Kardeşimi en son çağırdığım askeri üssün biraz uzağındaki tenha alana doğru ilerlerken benimki de yanımdan ayrılmıyor.

Başka bir çağrı beni onun en sevdiği kişi yapmayacak, bu kesin.

"Gecenin bu saatinde neden parti yapılıyor? Askerlerin dinlenmesi gerekmiyor mu?" Gürültücü insanlarla dolu ışıklı bir çadırın yanından geçerken soruyorum.

"Yarın hayattaki son günün olacaksa iyi vakit geçirmek istemez misin?" Mine karşı çıkıyor.

"Sanırım öyle," diye geçici bir cevap veriyorum. Benim türümün gerçekten ölmediğini düşünerek bunu hiç düşünmedim. Özellikle çok daha zayıf iblislerle savaşırken bunun gerçekleşme ihtimalinin düşük olduğu göz önüne alındığında, hayattaki son anlarım hakkında endişelenmeme hiç gerek kalmadı.

Ama şimdi düşünüyorum da... Ben olsam ne yapardım? Yarın ölecek olsam, son günümde ne yapardım?

Yaşıyor mu?

"Peki ya sen? Neden o partilerde değilsin?"

Onun yerine, burada benimle birlikte doğaüstü bir ahlakın peşinde.

Omuz silkiyor. Bu hareket kollarını hareket ettiriyor ve eli benimkinin yanından kayıyor. Parmak eklemleri benimkine değdiğinde en küçük dokunuş gerçekleşiyor.

Gecenin içinde bir soluk patlamasını engellemek için dudağımı ısırıyorum. O devam ederken benimki etkilenmemiş görünüyor.

"Ben onlarla aynı belirsizlik tarafından ."

"Anlamıyorum." Kaşlarımı çattım.

"Ölümden duydukları korku, bunun bir son olduğu, bildikleri ve değer verdikleri her şeyin ellerinden alınacağı gerçeği etrafında dönüyor."

"Ölümün tanımı budur," diye kabul ediyorum. Gülümsüyor.

"Bazen ölüm sadece bir başlangıçtır, minik sevgilim." Bana göz kırpıyor.

"Hayır, gerçekten değil," diyorum ona kararlılıkla. "Bu işler böyle yürümez."

Bana durgun bir kaş kaldırıyor.

"Ölümlüler öldüğünde, ruhları bir Ölüm Tanrısı tarafından değerlendirilir ve yaşamları boyunca kazandıkları liyakate bağlı olarak, Ruhlar Evi'nin farklı seviyelerine atanırlar," diye başlıyorum, ona ders vermek istediğimden değil - ama bu konuda uzmanım. "Ruhlar bir kez atandıktan sonra Letharion'dan, yani unutuluş kuyusundan su içerler. Ancak bundan sonra Ruhlar Evi'nde kendi özel seviyelerine çıkmalarına izin verilir. Yaşamları boyunca erdem biriktirmiş olan erdemli ruhlar yeni bir kader edinmek üzere doğrudan Moirai Evi'ne gönderilir. Diğerleri Moirai Evi'ne giden seviyeye yükselmek için liyakatleri için çalışmak zorundadır.

"Bir de tabii ki en günahkâr ruhlar var. Moirai Evi'nin en alt katlarına gönderilirler ve burada, günahlarının bedeli olarak korkunç cezalara katlanırlar.

günahları. Borçları ödenmiş sayıldığında, seviyelerini yükseltebilir ve nihai bir reenkarnasyon için liyakat kazanabilirler." Nefes almak için duraklıyorum. "Ama görüyorsunuz, bir ruh Letharion'dan içtiğinde boş bir tuval haline geliyor. Ruh bir noktada tekrar yaşamaya devam etse de, önceki hali gibi olmayacaktır. Bu bakımdan ölüm bir sondur."

"Öyle mi?" diye düşünüyor. "Boş tuvaller olsalar bile, yine de aynı öze sahipler, değil mi?"

"Onlar ama-" Kaşlarımı çatıyorum. "Kişiliğin temelinde anılar vardır. Bunlar olmadan ruh, çevresine göre şekillenebilir hale gelir. Örneğin senin ruhunu ele alalım. Diyelim ki öldünüz ve Letharion'dan geçtiniz ve sonra size yeni bir kader atandı, ama bu sefer tamamen farklı bir dünyada, Anthropa'ya uzaktan yakından benzemeyen bir dünyada. Artık kendiniz olmayacaksınız. Çevrenizin bir ürünü olacaksınız."

Bana şüpheyle bakıyor.

"Görüyorsunuz, bu konuda sizinle sadece yarı yarıya aynı fikirdeyim. Evet, çevre muhtemelen bir insanın kişiliğinin şekillenmesinde çok büyük bir rol oynar. Ama ya içsel eğilimler? Bir ruh belirli eğilimlere sahip olmalıdır."

"Yani..." Göz kırpıyorum. "Tam olarak emin değilim," diye itiraf ediyorum, büyük bir üzüntüyle. Sorusuna verecek bir cevabım olmadığı gibi, ruhların statükosunu hiç sorgulamadığımı fark ediyorum.

"Ruhlar, enkarnasyondan bağımsız olarak aynı kalan içsel bir ruhsal enerjiye sahiptir," diye yavaşça ekliyorum.

Mine, "O zaman neden doğuştan gelen başka şeyler de olmasın, anlamıyorum," diye belirtiyor.

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum.

"Bana üzerinde düşünecek çok şey verdiniz," diyorum ona dürüstçe. "Benim eğitimim, tıpkı diğer tüm tanrılarınki gibi, okullardan ve ders kitaplarından geliyor. Psyche tanrıları dışında hiç kimsenin Psyche Evi'ne girmesine izin verilmez ve tabii ki ruhların da."

"Neden kimsenin içeri girmesine izin verilmiyor?" Mine soruyor.

"Tanrıların yapamayacağı tek bir şey vardır, o da bir ölümlünün ruhuna ya da kaderine karışmaktır. Psyche Evi bu konuda bir kaledir, tıpkı Moirai Evi gibi. Çok fazla yeteneğe sahip olabiliriz ama biz bile kader tarafından yönetiliyoruz."

"Yetenekler mi? Henüz senden herhangi bir yetenek görmedim." Mine gülümsüyor.

"Sana yardım ettiğim için cezalandırıldığımı söylemiştim!" Gözlerimi deviriyorum. "Ama sana doğruyu söylediğimi kanıtlayacağım."

Sonunda daha tenha bir alana ulaştığımızda, onu durdurmak için elimi kaldırdım.

Kai, Mine'yi doğruyu söylediğime ikna etmeme yardımcı olmalı, ancak buna başvurmak için gizli bir nedenim de var. Eğer Kai daha önce bana bir iblis olduğuna inanmadıysa, artık bunu inkâr edemez. Hem de açgözlü bir iblis. Sadece sana söylemiştim anı değil, aynı zamanda açgözlülük iblisleri hakkında onu sorgulama şansı da elde edeceğim.

Kai benimle aynı bölümün bir parçası, bu yüzden onlar hakkında daha fazla şey bileceğinden şüpheliyim. Ama o benden çok çok daha yaşlı, bu yüzden belki de geçmişte benzer vakalar duymuştur. Her durumda, bir günah iblisin varlığını ve uygun rehberlik istemek için görevimi yapmış olacağım. Kai'nin meseleyi benim halletmeme izin verip vermeyeceği -elbette bunu nasıl yapacağına dair bilgi vererek- ya da günah iblislerini avlamaktan sorumlu birime haber verip vermeyeceği tartışmalı bir konu.

Günah iblislerinin ne kadar nadir ve tehlikeli olduğunu düşünürsek, bir tanesini bulup onu yenmeye yardım ettiğim için biraz takdir görmeliyim.

"Git ahırın arkasına saklan," diyorum Mine'ye birkaç adım ötedeki harap yapıyı işaret ederken. İtiraz etmiyor, oraya doğru yürüyor ve benim pozisyonumdan görünmeyeceği bir açı buluyor.

Kardeşimin onu benimle görmemesi daha iyi. Belki tesadüfen yakınlarda olabilir, ama gelmesini istediğim için değil - elbette değil. Kendimi asla bir insana ifşa etmem.

Mine'den ödünç aldığım küçük bıçağı çıkarıp kardeşimin kolumdaki çağırma sembolünü tekrar kesmeye başlarken kendi düşüncelerime gözlerimi deviriyorum.

Ugh.

Acıyı ve yavaş iyileşmeyi dört gözle beklemiyorum. Ne yazık ki, bu yapılmalı.

Sembolün son satırı etime kazındığında, etrafımda düşük bir enerji uğultusu patlak veriyor. Bir saniye sonra kardeşim karşımda beliriyor.

Gözlerimi kırpıştırdım, ağzım şokla açık kaldı. O... O... Çıplak!

Vücudunu örten sadece bir çarşaf var ama lanet olsun! Kardeşimin çıplak tenini hiç bu kadar çok görmek istememiştim.

"Kaynak adına, Minerva! Seni boğmama bir adım kaldı," diye gürleyerek çarşafı beline doladı.

"Kai... Ben... Ben çok üzgünüm. Bunu fark etmemiştim-"

"Uyuduğum için mi? Her zaman olmadığımı mı?
Ne kadar yeni bir konsept," diye ekliyor sertçe.

"Bana karşı sinirlenmene gerek yok. Acil olmasaydı seni aramazdım."

"Geçen seferki gibi mi?" Kaşını kaldırıyor.

"Çok acildi! Sadece sen bana inanmadın." Kai başını bana doğru sallıyor.

"Sen, Minerva, umutsuz vakasın. Çağırma mührümü bir daha kullanma yoksa sonuçlarından hoşlanmayacaksın," diye homurdanıyor.

"Ama Kai, sana ne olduğunu anlatana kadar bekle. Buna inanmayacaksın-"

Ben daha kelimeleri çıkaramadan, o gitti. Puf.

Ortadan kayboldu. Tekrar.

"Kaiiiiii!" Bağırıyorum ama nafile. Beni duyamaz.
Muhtemelen yatağına dönmüştür. Çünkü uyku daha değerlidir

benim keşfimden daha fazla.

Çok kızgınım, bir şeyleri tekmelemek istiyorum.

"Kardeşin çok çekici," diyor Mine arkamdan gelirken. "Yine de çıplak kıçını görmeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Ona sert bir bakış attım. Sonra kaşlarımı

çattım. "Nereden bil-"

"Dur tahmin edeyim. Yardım etmeyecek, değil mi?"

Yenilmiş bir iç çekiş bırakıyorum. "Hayır. Konuşmamı bile beklemedi. Ve eğer onu tekrar çağırırsam, korkarım benim için başka bir ceza bulacaktır."

"Sen merak etme minik sevgilim. Ben senin hizmetindeyim," diyor Mine kolunu omzuma atarken. "Birlikte, askeri üssü ele geçiren büyük kötüyü yeneceğiz." Beni daha yakına çekerken kaşlarını çatıyor. "Bir gemi ismine ihtiyacımız olacak."

"Bir ne?" Kaşlarımı çattım.

"Bir gemi ismi. Ne olduğunu bilemezsin. Sen buralı değilsin." Göz kırpıyor.

"Açıkla."

"İsimlerimizin birleşimi. Bir takım olduğumuzu belirtmek için. Öyle olduğumuza göre, değil miyiz?" Sesi bir oktav düşüyor.

"Sanırım öyleyiz."

"Zekice. Nasıl yok MinnieMine Ses mi? Bu Çok melodik, değil mi?"

Kafam karıştı.

"Sanırım mı?"

"MinnieMine, MinnieMine, MinnieMine," diye devam ediyor, kendisiyle gurur duyarak. "Bunu sevdim."

Cebinden bir bandaj çıkardı. Elimi tutarak, bandajı koluma sarmadan önce kanı dikkatlice temizliyor.

Şaşkınlık üzerime çöktü. Bu... onun için oldukça düşünceli. İyileşene kadar yaram için bir bandaja ihtiyacım olacağını unutmuşum.

Ama kolumun etrafındaki bandajı bağlamaya odaklanırken, aynı gemi ismini tekrar tekrar fısıldamaya devam ediyor.

MinnieMine, MinnieMine, MinnieMine.

Bu gemi ismini neden sürekli tekrarladığını ya da bunun amacının ne olduğunu bilmiyorum. Öte yandan, bu Mine'nin kendisinin de tuhaf bir ördek olduğunu zaten tespit etmiştim. Çoğu zaman onu ya da ne söylemek istediğini anlamıyorum.

Ne olursa olsun, şu anda en önemli şeyi gözden kaçırıyor.

"Sanırım bir şeyi unutuyorsun Mine. Büyük kötüyü nasıl yeneceğimizi bilmiyoruz," diye ekliyorum alaycı bir sesle.

Ayıldı. "Çok zor olmamalı, değil mi? İblisleri öldürüyorsun."

"Size daha önce de söylediğim gibi, günah iblisleri farklı bir kategoridir. Normal iblislerle aynı şekilde kovulamazlar. Bu nedenle şu anda oldukça güçsüz olduğumu göz önünde bulundurarak kardeşimin yardımına ihtiyaç duydum."

"Size yardımcı olabilirim," diye itiraz ediyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Sen insansın Mine. Ve ne yapacağın hakkında hiçbir fikrin yok."

Tartışmak için ağzını açıyor ama kapatıyor. Bana başını sallıyor.

"Haklısın. Önce bu iblisten nasıl kurtulacağımızı bulmalıyız."

Gözlerimi ona diktim.

"Bu konuda tuhaf bir şekilde coşkulusun. Neden?"

"Neden olmayayım ki? En seksi iblis avcısıyla takım olup iblislerin kıçını tekmeleyeceğim. Bundan daha heyecan verici bir şey olamaz."

Sözleri beynimde yankılanıyor ve ben her bir kelimeyi tek tek incelemekte biraz yavaş kalıyorum. Bana ateşli dedi.

Vücuduma bakıyorum. Hâlâ onun kazağını giyiyorum. Bu benim artık çok üşüdüğüme ve ısınmak için onun kazağına ihtiyaç duyduğuma dair bir şaka mı? Güçlerimi kaybettiğimin .

ve şimdi soğuk gibi cılız şeylere karşı hassasım. Bunun için benimle alay etmesine gerek yok.

"Sen vardır çok Garip, Benimkini." I Yorum. "I yaptı Bunu bu kadar iyi karşılayacağınızı tahmin etmemiştim."

"Neden ki? Ben her zaman kavgaya hazırım." Bana göz kırpıyor.

Tekrar.

Neden sürekli bana göz kırpıyor? Göz kapağı mı bozuk?

"Minnie Mine. İnsanları kurtarmak. Bir şeyleri avlamak-"

"Bence kendini aşıyorsun. Sadece birkaç saat önce açgözlü iblisin ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktu ve şimdi biriyle savaşmak mı istiyorsun?"

"Evet," diyor başını sallayarak. "Bunu birlikte yapacağız." Beni yanına yaklaştırırken gülümsüyor.

"Sana söylediğim hiçbir şeyi anlamadın mı? Açgözlü bir iblisi nasıl öldüreceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Kardeşim ona ne yapacağını soracak kadar bile beni dinlemiyor. Yeteneklerim olmadan sadece savaşamam değil, aynı zamanda Aperion'da açgözlü iblisler hakkında bilgi almak için kimseyle temas kuramam."

Dudaklarını büzüyor.

"Bu gerçekten de bir ikilem."

Yorgun bir iç geçirdim.

"Yarın başka bir gün. Bu arada bir şeyler düşünmeye çalışırım," diye homurdanıyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, ne bulabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Elbette kardeşimi tekrar çağırmayı deneyebilirim, ama bu muhtemelen trajediyle sonuçlanacaktır.

Benim için.

Kai'nin bana karşı bir zaafı olabilir ama aynı zamanda oldukça öfkeli ve eğer onu çok fazla zorlarsam, beni aileme teslim edip ellerini benden çekebilir ve bu bir seçenek değil.

Ugh. Neden beni hiç ciddiye almıyor? Onu aramak için geçerli bir sebebim vardı. Keşke beni dinleseydi.

endişelerimi görmezden gelmek yerine...

Ne yazık ki, işleri kendi başıma çözmenin bir yolunu bulmalıyım. Mine'ye bir bakış atıyorum. Bana bakarken yüzünde hâlâ o tuhaf gülümseme var. Sanırım onu şimdilik ortağım olarak kabul edebilirim. İkimiz de aynı derecede güçsüzüz, bu da hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istememe neden oluyor. Duydunuz mu? Ben, cılız bir insan kadar güçsüzüm.

Humph.

Bununla birlikte, bu açgözlü iblisi şu anda olduğum kadar güçsüz bir şekilde yenmeyi başarırsam, bunun bana eve döndüğümde oldukça takdir kazandıracağı da gözümden kaçmıyor. Komutan Azerius sonunda becerikliliğimin farkına varacak.

Bunu düşünürken dudağımı ısırıyorum. Belki de bu o kadar da kötü bir sonuç değildir - tabii o iblisi öldürmenin bir yolunu bulabildiğim sürece.

Tek olumlu yanı Mine'nin sadece bu dünyaya ait olmaması değil, aynı zamanda otokton ordusunun saygın bir üyesi olması ki bu da bu dünyada yolumu bulmayı öğrenirken bana yardımcı olacaktır. Sonuçta onun bir müttefik olması avantajlı olabilir.

"İyi geceler Mine. Seninle sonra konuşuruz," diyorum ve gitmek için dönüyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Kaşlarını çatıyor, bana ayak uyduruyor. "Uyumaya."

Başını yana eğiyor ve iki kez göz kırpıyor.

"Nerede?"

"Yurtta." Gözlerimi deviriyorum.

"Ama-" Acı içinde iki büklüm olurken sözleri kesilir. Göbeğine tutunarak dizlerinin üzerine düşer. Dudaklarından acı dolu iniltiler dökülüyor.

Aceleyle yanına gittim. "İyi misin?"

Başını sallıyor. Yüz hatları gerginlikle gerilmiş. "Sanırım yaram açıldı," diye zar zor konuşuyor.

"Oh, hayır," diye fısıldıyorum. "Revire geri dönmemiz gerekiyor. Hemen!" Yutkunuyorum. "Dikiş atmalıydım," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Kalkmasına yardım etmeye çalışırken kolunu tutup omuzlarımın üzerine koyuyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor. "Benim... çadırım. Orada her şeyim var."

İtiraz etmek üzere olduğumu hissetmiş olmalı ki, "Daha yakın" diye ekledi.

Haklı.

Başımı sallayarak, ikimiz için de oldukça zor olsa da hareket etmesine yardım ediyorum. Sadece benden çok daha uzun değil, aynı zamanda çok daha ağır. Güçlerim olmadan onun ağırlığını zar zor omuzlayabiliyorum. Neyse ki çadırı çok uzakta değil ve birkaç dakika içinde içeri girmeyi başarıyoruz.

Çadıra girdiğimizde küçük yatağın üzerine yığılıyor ve neredeyse beni de beraberinde götürüyor. Vücudu yatağa çarptığı anda kendimi onun elinden başarıyorum.

Acı içinde inliyor, yan dönüyor ve karnını daha sıkı tutuyor.

"Arka tarafta. Beyaz kutu..." demekte zorlanıyor.

Alışılmadık bir aciliyetle, o beyaz kutuyu aramak için çadırının arkasını didik didik ettim. Önce bagajına baktım. Orada yoktu. Sonra bavulunun içindekileri taradım. Ancak uzun ve yorucu dakikalardan sonra beyaz kutuyu buldum.

Doğru malzemeleri içerdiğinden emin olmak için açıyorum. "Buldum," diye ilan ediyorum, ona dönerek.

Gömleğini çıkardı ve pantolonunun düğmelerini çözdü. Bandajının yarısı sıyrılmış ve taze kan derisine bulaşmış.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Yaranın bu şekilde açılabilmesi için çok fazla zorlanmış olmalıydı.

"Dikiş atılması gerekecek," diyorum beyaz kutuyu önündeki masaya koyarken ve yanındaki yatağa otururken.

"Yapabilirsin, değil mi?"

"Tabii ki." Kıllandım.

"Güzel. İhtiyacınız olabilecek her şeyi o kutuda bulabilirsiniz."

Başımı sallıyorum ve yarasındaki kanı temizlemek için işe koyuluyorum. "Bu muhtemelen bir yara izi bırakacak," diye yorum yapıyorum.

Yaralanmanın boyutu. Birkaç saat içinde nasıl bu kadar kötüleşti? İlk tedavi ettiğimde sadece yüzeysel bir çizik olduğuna yemin edebilirdim.

"Bir yara izi daha nedir ki?" Omuz silkiyor, yüzünü işaret ediyor. kaldırıp yüzünün kenarındaki yara dokusunu inceliyorum. Ona alışmış olabilirim, ama ben yara izini fark etmeyi bıraktı.

"En kötüsü bu bile değil," diye devam ediyor ve hafifçe dönerek bana yaralı sırtını gösteriyor. "Her yerimde yara izleri var."

"Savaştan mı geliyorlar?"

Başını sallıyor.

"Kendimi bildim bileli var."

İğne ve ipliği kavrayışım sarsılıyor. Yara izleri, etkilenen dokunun derinliğine ve miktarına bakacak olursam, tarifsiz bir acıya işaret ediyor. Birinin böyle bir acı çekmesi için...

"Neden? Ne oldu?"

Birkaç dakika sessiz kalır.

"Hastaydım," diye mırıldanıyor.

"Buna hangi hastalık neden oluyor? Bu yara izleri sanki biri vücudunuzdaki eti yakmış gibi görünüyor" diye soruyorum ve sözlerimin kabalık olarak yorumlanabileceğini fark ediyorum.

Dudağını yalıyor ve biraz tereddüt ettiğini hissedebiliyorum.

"Ailem aslen Birleşik Devletler'den değil," diye başlıyor.

"Siz Fransızsınız, değil mi?" Sözünü kestim. Bazılarının ondan Fransız diye bahsettiğini duymuştum, ama onun hakkında söylenenlere pek aldırış etmemiştim.

"Öyle de denebilir." Kıkırdıyor. "Bizim geldiğimiz yerde toplumda... bölünmeler var."

Kaşlarımı çattım.

"Bölümler derken neyi kastediyorsunuz?"

"Hükümet Hitler'inkinden bile daha faşistti. Irksal saflığa ulaşmak istiyordu. Annem safkanmış ama babam düşman olarak görülüyormuş."

"Bunun senin hastalığınla ne ilgisi var?" İç çekiyor.

"Hükümet sadece babamın kanını taşıyanları etkileyecek bir hastalık tasarladı. Bir mucize eseri, o hastalığa yakalanmadı. Ama ben yakalandım." Duraksıyor. "Neredeyse ölüyordum."

"Böyle bir şey mümkün mü? Sadece bir grubu hedef alan bir hastalık. belirli bir grup insan mı?"

Suratsızca başını sallıyor.

"Ne oldu?" Sesimdeki titremeyi zar zor kontrol ederek soruyorum.

"Hastalık beni içten dışa doğru öldürüyordu. Ailem hastalığı vücudumdan yok etmek için ellerinden gelen her şeyi yaptı. Bunlar" -yüzündeki yara izlerini işaret ediyor- "o çabaların bir sonucu."

"Onlar... sana zarar mı verdiler?" Fısıldıyorum.

"Hayır. Beni kurtarmaya çalışıyorlardı."

"Ama... Nasıl..." Dudağımı ısırdım. "İşe yaradı mı?" Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Hiçbir şey işe yaramadı."

"Anlamıyorum. Hala , değil mi?"

"Sadece bir parçam öyle," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor. "Beni hayatta tutmalarının tek yolu beni zehirleyen parçamdan kurtulmaktı."

"Babanın kanı mı?"

Başını sallıyor.

"İlaçlarınız bu kadar gelişmiş mi?"

Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım.

"Diyelim ki alternatif bir ilaç kullandılar," diyor kıkırdayarak. Ancak karın kaslarının esnemesi yarasının kasılmasına neden oluyor ve bundan dolayı yüzünü buruşturuyor.

Elini tutup sıkarak yarasının acısından başka bir şeye odaklanmasını sağlamaya çalışıyorum.

Eli sıcak ve rahat. Büyük avucu benim küçük avucumu içine alıyor. İnisiyatif alan ben olmama rağmen, karşılaşmayı yöneten o oluyor. Her nasılsa, bu kalbimin atmasına neden oluyor. Neden, bilmiyorum. Bu gerçekten garip bir şey. Varlığımdaki neredeyse her atom titreşiyor, zıplıyor ve havada garip taklalar atıyor.

"Sen de mi o zaman ruhani dünyayı görmeye başladın?" Elimi yavaşça onunkinden çekerken boğazımı temizliyorum. Orada kalmasını çok isterdim ama ne zaman dokunsak odağımı kaybediyor gibiyim. Sadece bu da değil, zihnim de bomboş oluyor. Tüm düşüncelerim dağılıyor ve tek yapabildiğim aptal gibi ona bakmak oluyor. Oldukça tuhaf bir şey. Daha önce hiç böyle bir durum duymamıştım, basit bir dokunuşun insanı aptallaştırdığı.

Ama bu onun benim sağlığım için tehlikeli olduğu ve bu ten tene etkileşimleri sınırlandırmam gerektiği anlamına geliyor.

"Evet. Ruhani dünyayı görmek bana kalan tek şey," diye ekliyor ve bir kez daha şaşkınlıkla kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Çok şifreli şeyler söylüyor ve ben onu anlamakta zorlanıyorum. Belki de ona da hala yakınında olduğum için nörolojik bir yanılgıya neden olabilir.

Bu fenomeni daha fazla incelemeliyim. Güçlerimi kaybetmem yeterince kötü zaten. Beynimi sevmeyi de göze alamam.

"Öngörülebilir gelecekte hiçbir göreve çıkmamalısın," diyorum son dikişindeki ipliği kesip yarayı sararken.

İşte bu kadar. Sona geldik. Bunu bitirip gideceğim, aramıza biraz mesafe koyacağım ki tekrar düzgün düşünebileyim.

"İyileşecek."

Şüphecilik beni boğuyor. Birkaç dakika önce acıdan iki büklüm olmuştu ama şimdi… oldukça umursamaz.

"Kendini zorlarsan olmaz."

"Sorun değil. Beni tekrar bir araya getirmek için orada olacaksın, değil mi?" diye soruyor alçak bir sesle.

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Sadece önümüzdeki doksan dokuz gün için. Ondan sonra başka bir hemşire bulmanız gerekecek."

"Ya seni istiyorsam? Sadece seni?"

"O zaman şansın yok. Ben yaşamak için iblis öldürüyorum. Cılız insanları iyileştirmiyorum," diye belirtiyorum. "Güçlerimi geri kazanana kadar bunu sadece son çare olarak yapıyorum."

"Bu işte doğuştan yeteneklisin," diyor. "Ve ben de senin cılız insanın olmayı umursamıyorum." Kaşlarını bana doğru oynatıyor. "O güzel ellerini tenimde hissedebildiğim sürece bana her şeyi yapmana izin veririm."

Ona ters ters bakıyorum ve iğneyi derisine batırıyorum.

"Ah," diye hayretle bağırır. "Bana karşı bu kadar kaba olma, Minnie. Sana kalbimin zayıf olduğunu söylemiştim," diye mırıldanıyor kısık bir sesle. Elini göğsüne götürerek, bir şeyi kanıtlamak istercesine kalbinin üzerinde daireler çiziyor.

Elinin hareketlerini gözlerimle takip ediyorum ve çıplak göğsüne baktığımı fark ettiğimde yanaklarım kıpkırmızı oluyor.

Çadırın loş ışığı tenine altın rengi bir ton veriyor. Kasları sert ve belirgin ve bir an için göğsüne dokunanın ben olduğumu hayal ediyorum. Ellerimi o sert düzlemlerin üzerinde gezdiren, kalp atışlarını hisseden ve...

"Sen daha iyi öpmedikçe?" Sırıtıyor. "Belki o zaman iyileşir," diyor göz kırparak.

Sözleri beni şimdiki zamana geri döndürdü. Hayır, hayır, hayır, bu söz konusu bile olamaz.

"Sen de o kürekçilerden birisin, değil mi?" Gözlerimi ona dikiyorum.

ŞAŞKINLIKLA GÖZ KIRPIYOR. "Ne? Ben bir... kürek miyim?"

"Tatlı sözlerinle beni baştan çıkarabileceğini mi sanıyorsun?" Mırıldanıyorum, geri çekiliyorum ve ona dik dik bakıyorum.

Eli hâlâ göğsünde duruyor ve bir kez daha gözlerim çıplak bedenine takılıp bana ihanet ediyor. Ama çabucak toparlanıyorum ve bakışlarımı tekrar yüzüne çeviriyorum.

"Seni baştan mı çıkarıyor?" diye tekrarlıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Evet. Kürekler bunu yapar. Ama işe yaramayacak. Seni uyarıyorum.

Sen, Mine. Sakın bana bir şey yapmaya kalkma yoksa bu kutuyla kafana vurmak zorunda kalırım," diyorum beyaz kutuyu alırken. Kalın ahşaptan yapılmış, yüzden biraz hasar vereceğini düşünüyorum. Koleksiyonuna eklemek için başka bir yara izi istiyorsa, onu memnun etmekten mutluluk duyarım.

Korkmasını ya da en azından temkinli olmasını bekliyordum. Onun yerine, bana hoşgörüyle gülümsüyor.

"Sanırım tırmık demek istediniz, kürek değil," diye ekliyor eğlenen bir sesle.

Ona tekrar ters ters baktım.

"Aynı şey," diye homurdanıyorum. Masumları kirleten bir şeye bahçe aleti demeye kim karar verdi ki? Sanki bu İngilizce dili yeterince kafa karıştırıcı değilmiş gibi.

Başını sallar ve güler.

"Ben bir tırmık mıyım? Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki biliyorum!" Öfkeyle patladım. Ayağa kalkıp gözlerimle ona hançer fırlattım. "Tırmıklar en kötüsüdür. Her dişiyle flört eder ve erdemlerini çalmak için onları tatlı sözlerle beslerler."

Gülmeyi bıraktı. Duvara yaslanarak rahat bir poz alıyor ve bakışlarının vücudumda yavaşça gezinmesine izin veriyor.

"İşte burada yanılıyorsun, minik sevgilim. Ben her kadınla flört etmiyorum. Sadece seninle flört ediyorum."

"Aha!" Suçlayıcı bir şekilde onu işaret ediyorum. "Yani benimle flört ettiğini kabul ."

"Neden inkar edeyim ki?" Omuz silkiyor. "Ama görüyorsun ya, ben bir tırmıkçı olamam, çünkü benim ilgilendiğim tek erdem seninki," diye ekliyor yumuşak bir sesle.

"Ve bunun her şeyi daha iyi yapacağını mı düşünüyorsun?" Onun bu kolay itirafı karşısında gözlerimi açarak haykırıyorum.

Omuz silkiyor, yüzüne aptal bir sırıtma yerleşmiş.

"Benim erdemim sınır dışıdır, seni çekilmez sersem!"

"Başka birine, evet." Bana utanmazca gülümsüyor. Ona bakarken burun deliklerim öfkeyle alevleniyor.

"Bu yüzden mi bana çörek yediriyordun?" Soruyorum, aklıma yeni bir şüphe giriyor. "Bu bir rüşvet miydi?"

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyor ve sesindeki kızgınlığı duyunca şaşırıyorum. "Çörekler seni gülümsetmek içindi. Gülümsemenden hoşlanıyorum."

Göz kırpıyorum.

"Öyle mi?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor ve bir adım daha yaklaşıyor.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Ve gülümsediğinde, neredeyse bana kalp krizi geçirtiyorsun."

Dudaklarım aralanıyor ama hiç ses çıkmıyor. Ona öylece bakıyorum, kelimelerimi bulamıyorum. Söyleyebileceği onca şey varken.

Yanaklarım alev alev yanıyor. Rahatsız edici derecede sıcak ve gergin olana kadar bir kızarıklık vücuduma yayılıyor.

"Kes şunu," diye fısıldadım. "Gülümsememden, erdemimden ya da bunun gibi uygunsuz şeylerden bahsetmeyi kes."

Sırıtıyor. Bu hareket yara izinin etrafındaki deriyi katlayarak daha belirgin görünmesini sağlıyor. Yine de şimdi bile, yarası beni soğutmak yerine, onu daha çekici gösteriyor. Daha fazlası...

Kötü Minerva! Gülümsemesini fark etmemelisin.

"Korkarım bu imkânsız, Minnie sevgilim," diye mırıldandı.

"Pek sayılmaz. Sadece... onları düşünme. Ya da beni. Ya da-" "Ya da?"

Neden tam şu anda hâlâ gömleksiz olmak zorunda? Ve neden bana bu kadar yakın - o kadar ki bir kez daha beynimin pelteye döndüğünü fark ediyorum?

"Eğer planın beni çadırına çekmek ve benimle hınzırca bir ilişki kurmaksa, bu işe yaramayacak Mine," dedim.

geri çekilirken kekeliyorum. "Aslında, eğer benimle ilgili hain planların varsa, bu" -ikimizin arasında işaret ediyorum- "işe yaramayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gemimizi iptal ediyorum. O açgözlü iblisle tek başıma gayet iyi başa çıkabilirim."

Gitmek için döndüm.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Mine ile karşılaşmalarımın tesadüfi olmadığını fark etmeliydim. Erkekler gittiğim her yerde aynı. Kadınları sadece kendi ihtiyaçları için kullanmak istiyorlar ve Mine de farklı değil. Benden faydalanabilmek için gardımı düşürmemi sağlamayacaksa neden en başından beri bana karşı bu kadar nazik davransın ki? Ve kafamı karıştırma şekliyle, ondan uzak durmak çok daha iyi.

Ne yazık ki, yanlış hedefi seçti. Ben avantajlı değilim.

"Minnie, bekle!" diye sesleniyor arkamdan.

Arkana bakma, Minerva!

Arkamdaki gümbür gümbür adımlarını görmezden gelerek çadırın girişine doğru ilerliyorum.

Gecenin serin rüzgârı hemen yüzüme çarpıyor, ama başka bir şey daha var. Öğürmeme neden olan keskin bir koku.

THIRTEEN

Karanlıkta gözlerimi kısarak etrafı tarıyorum. Lanet olsun. İnsanlar zayıf görüşleriyle nasıl başa çıkabiliyorlar? Zar zor bir şey görebiliyorum.

Birkaç adım attıktan sonra köşeye bakıyorum ve Holloway'in -çünkü o lanet iblis karanlıkta parlıyor- üç, dört erkeğin yanında durduğunu görüyorum.

Duman benzeri dallar, erkeklere ulaşıp onlara yapışana kadar havada dönerken parıltılı kırmızı bir renk alır.

"Minnie, beni bekle," diye devam ediyor Mine arkadan gelirken. "Lütfen."

Sonraki sahneye odaklanırken onu görmezden geliyorum. Havada yüksek sesle bağırışlar patlak veriyor ve daha fazla hareket fark ediyorum.

Bu kez, açgözlülük iblisiyle sıkı sıkıya bağlı iki asker bir nesne için kavga ediyor. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama düz bir kağıt parçası. Bir... kayıt mı? Söylemesi zor.

İblis onların açgözlülüğünden beslenirken kırmızı dallar daha güçlü parlıyor.

Erkeklerden biri "Geri ver onu," diye bağırır. "Hayır. O benim kaydım. Bırak onu."

Karşılıklı konuşmaları aynı kelimeler etrafında şekilleniyor. Biri onun olduğunu iddia ederken, diğeri gerçekten onun olduğunu iddia ediyor.

İblis tartışmayı izlerken karanlık bir şekilde kıkırdar. Sonuç önemli değil. Sadece eşyanın sahipliğine odaklanmaları -onlara ait olması- iblisi besliyor.

Holloway sersemlemiş ve kafası karışmış bir şekilde kenarda duruyor. Artık kontrol onda değildir. İblis şimdi onu, başka bir bedene atlamak için yeterli gücü kazanana kadar hareket etmesi için bir kukla olarak kullanmaktadır.

Dudaklarım şaşkınlıkla düzleşti. Bu iblisin bu kadar çabuk güç kazanmasını beklemiyordum. Ama belki de normal bir iblis gibi davranacağını düşünmek benim hatam.

Yine de böyle devam ederse... İblisin tüm üssün kontrolünü ele geçirmesine sadece birkaç gün kaldı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soran bir başka erkek de tartışmaya katılıyor. Arkasından birkaç erkek daha geliyor, yürüyüşlerinden sarhoş oldukları anlaşılıyor.

İlk yumruğu kimin attığından emin değilim. Ancak ilk başta bir plak etrafında dönen tartışma, bu kez iki gruba ayrılıyor. Sarhoş erkeklerden bazıları erkeklerden birini savunurken, diğerleri tarafını tutuyor. Bir eşyanın sahipliğiyle ilgili basit bir anlaşmazlıktan şimdi tam bir kavgaya dönüştü.

Benimki yanımda, ağzı açık bir şekilde devam eden çatışmaya bakıyor. Ancak kavgaların yüksek testosteronlu ortamlarda meydana gelmesi gerekirken, bu sıradan bir kavga olmaktan çok uzak.

Holloway dövüşten birkaç adım uzakta. Sırtını bir binaya dayamış, olayları belli bir ilgisizlikle izliyor. Ancak omzundaki iblis giderek daha da heyecanlanıyor. Dalları ileri doğru kayarak diğer erkeklere de yapışıyor.

"Neden onlarla besleniyor?" Mine kaşlarını çatıyor. "Açgözlülük onu cezbediyor, değil mi?"

"Şiddet açgözlülüğün bir başka biçimidir," diye mırıldanıyorum. "Şiddetin ardındaki motivasyonlar bir tür açgözlülükten kaynaklanıyor olmalı. Belki ilk iki erkeği rekor için savaşmaya iten aynı açgözlülük değil, ama yine de bir tür açgözlülük. Ve görünüşe göre iblisimiz her geçen dakika daha da güçleniyor," diye ekliyorum acımasızca.

Zehirli duygu ölümlülerden iblise geçerken kırmızı dallar parıldar ve ışıldar. Bu, şekilsiz bir iblisin bir ruhun enerjisiyle beslenmesine ve her geçen an onu emerek kurutmasına benzer. Ancak şekilsiz bir iblisin, özellikle de düşük seviyeli bir ruhun enerjisinden yararlanmak için zamana ihtiyacı varken, bu iblis açgözlülük enerjisini endişe verici bir oranda yönlendirebiliyor gibi görünüyor.

"Yukarıdakiler duyacak," diyor Mine. "Ben-" İleri doğru bir adım atıyor. Onu durdurmak için kolumu uzattım.

"Hayır. Yapma. İblis seni çoktan gözüne kestirdi. Onu görebildiğini biliyor ve şu anda neler yapabileceğini bilmiyoruz."

"Ama daha da güçleniyor."

"Aynen öyle. Ve onu nasıl durduracağımızı bilmeden, umursamaz davranamayız."

Dudaklarını büzüyor, belli ki bu hareket tarzından memnun değil.

"!" diye bağırıyor biri. "Herkes çekilsin!" "Sanırım bunlar üst düzey yetkililer?" Ben soruyorum.

Mine başını sallar.

Savaşan askerlere doğru gelen birkaç subay görüyorum. Ama daha da şaşırtıcı olan, daha önce gördüğüm çocuğun, yani ölü gencin arkalarından geliyor olması.

"Onu tanıyor musun?" Genç hayaleti işaret ediyorum.

"Bu Tommy," diye ekledi alçak sesle. "İyi bir delikanlıydı."

"Öldüğünde karşıya geçmedi. Onu burada tutan şeyin ne olabileceğini biliyor musun?"

"Daha on sekiz yaşındaydı," diye ekliyor Mine iç çekerek. "Memleketinde geri dönmek istediği bir sevgilisi vardı."

"Ve şimdi bunu yapamayacak."

"Hayır, yapamayacak."

Yüksek rütbeli subayların da olay yerine gelmesiyle arbede daha da büyür. İblis, yeni gelenlerle bağlantı kurmak için dalları havada dönerken neşelidir.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye mırıldanıyor Mine. Onu durdurmak için kolunu daha sıkı kavrıyorum. "Hayır."

Kavgayı ayırması için onu cesaretlendirmeliyim. Yine de tek düşünebildiğim, iblisin yakınına geldiğinde onun da bir kurban olabileceği gerçeği.

Tommy, genç hayalet, etrafta dolaşıp iblise bakıyor. Sanırım neler olduğunu anlamıyor.

Memurlar işin içine girdiğinde, her şey takip etmekte zorlandığım bir hareket telaşına dönüşüyor.

Tommy hareket ediyor, kolunu uzatıyor, ağzından yüksek bir çığlık çıkıyor ve neyi işaret ettiğini geç de olsa görüyorum. Erkeklerden biri silahını çekmiş, bir tür tabanca. Etrafta sallıyor, ancak zayıf görüşümle nereye nişan aldığını zar zor seçebiliyorum.

Ama Tommy görebiliyor ve yüksek bir sesle bir isim söylüyor.

Vitry.

Silah patladığında gözlerim açılıyor.

Ne zaman hareket ettiğimi ya da Mine'yi vücudumla nasıl örttüğümü bilmiyorum. Tek bildiğim kurşunun acısının çok şiddetli olduğu.

Evet. Lanet olsun. Yoğun.

"Minnie?" Gözlerini kırpıştırıyor. "Minnie, ne oldu? İyi misin?"

"Ben... iyileşeceğim," diye mırıldandım. İyileşmez.

Biraz -çok fazla- acısa ne olur ki, en azından bir iki gün içinde eskisi kadar iyi olacağım. Benimkinin hayatta kalması pek mümkün değil.

Kurşun yarası. Kurşunun beni omzumdan, kalbimin hemen üstünden vurduğu gerçeğine dayanarak, onun karnının alt kısmına isabet edeceğini varsayıyorum.

Mine tek kelime etmeden beni kollarına alıyor ve çadırına geri götürüyor -önceki kavga tamamen unutulmuştu.

"Ama dem-"

"Bu bekleyebilir. Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok, değil mi?" Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

İsteksizce kabul ediyorum.

Mine beni yatağa yatırırken bedenim sarsıldığında yüzüm acıyla buruşuyor.

Kazağının ve elbisemin her tarafı kan içinde ve yaradan sızıntı devam ediyor, yakın zamanda duracağına dair bir işaret de yok.

Kana yabancı değilim. Geçmişte kendi payıma düşen cismani iblislerin kafasını kesip parçaladım. Ama bu tür yaralanmalara nadiren maruz kaldım. Aslında, kan kaybından ölecek kadar yaralandığım zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

Kaynak tarafından, insanlar buna nasıl dayanabilir? Küçük bir yaralanmayla hayatlarının sona erebileceğini bilerek yaşamlarına nasıl devam edebiliyorlar? Nasıl oluyor da korku ve endişe yığını haline gelmiyorlar?

Şu anda bile, nefes alış verişimi düzenlemeye çalışırken, içimde bir endişe dalgasının dolaştığını hissedebiliyorum. Vücuduma doğru ilerliyor ve varlığımın her bir parçasını kontrol alan milyonlarca filize ayrılıyor.

Nefesim daralıyor.

"Her şey yolunda, minik sevgilim. İyi olacaksın," diye güvence veriyor Mine.

Göz kırptım. Bir an için burada olduğunu unutmuştum. Kolunu tuttum ve sıktım.

"Lütfen kurşunu çıkar," diye yalvarıyorum ona.

O metal parçasının derime battığını, her hareketimde sarsıldığını hissedebiliyorum. İşte orada.

Vücudumda yabancı bir cisim var. Ve sadece orada olduğunu bilmek bile beni eşi benzeri görülmemiş bir paniğe sürüklüyor.

Gözleri büyür.

"Sen... emin

misin?"

"Sadece ," diye bağırdım.

"Pekâlâ."

Beni yatakta bırakıp masasına dönüyor ve çekmecelerini karıştırıyor. Sonunda aradığı buldu.

-Bir makas.

İlk yardım çantası hâlâ önümdeki masanın üzerinde duruyor, bu yüzden geri döndüğünde hemen işe koyulacağını varsayıyorum. Yabancı cisim sistemimden ne kadar çabuk çıkarsa, iyileşmem de o kadar hızlı olur - yani şartlar elverdiği ölçüde hızlı.

Önce kazağı kesti. Yara göğsümün oldukça yukarısında olduğu için kollarımın herhangi bir hareketi bana dayanılmaz bir acı verecekti.

Ama bununla yetinmiyor.

Önümde diz çöküyor ve elbisemin eteğini tutuyor, makası yerleştiriyor ve eteğe derin bir kesik atıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Öfkeyle soruyorum.

Bakışlarını kaldırırken gözlerini

kırpıştırıyor.

"Elbiseni çıkarıyorum."

"Ne?" Kekeliyorum.

KAŞLARINI ÇATAR. "Üzerinde kıyafet varken göğsündeki kurşunu nasıl çıkarabileceğimi sanıyorsun?"

"I..." Dudaklarımı yalıyorum. "Yaranın etrafını kes. Elbisemin tamamını çıkarmanıza gerek yok."

"Minnie..." O iç çeker. "I yapamam sadece kesilmiş etrafında yara."

"Neden? Ben yaparım!" Diyorum ve makasa uzanıyorum. Ama tam hareket ettiğim anda dudaklarımdan yüksek sesli bir acı iniltisi dökülüyor.

Lanet olsun! En şiddetli acıyı hissetmeden hareket bile edemiyorum.

"Arkana yaslan ve seninle ilgilenmeme izin ver," diye emrediyor bana. Makası tekrar elimden alıyor ve elbisemin eteğini kesmeye devam ediyor.

"Mine! Bu çok yakışıksız. Beni soyamazsınız," diye zayıfça itiraz ediyorum.

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum Minnie," diyor sert bir şekilde.

"Ama bu kurallara aykırı. Eşim dışında kimse beni kıyafetlerim olmadan göremez," diye devam ediyorum, onu durdurmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Daha önce görmediğim bir şey değil, Minnie. Kıpırdanmayı bırak. Sadece kendine zarar veriyorsun."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama sözlerini zihnimde tekrarlarken hemen kapatıyorum. Daha önce görmediği bir şey değil mi?

"Daha önce tam olarak ne gördün?" Sesimdeki öfkeyi kontrol edemeyerek soruyorum. "Ve daha önce kimi gördün?"

Mine'ın başka bir kadını soyunmuş halde görmesi düşüncesi... rahatsız edici.

Bana baktı, sonra sırıttı.

"O güzel kafanı bunun için yorma." Sonra göz kırpıyor.

"Benim!" diye bağırdım.

Ne yazık ki, göğsümdeki ağrı bir kez daha alevlenirken, sanırım onu geçmiş randevuları hakkında sorgulamak için başka bir zaman bulmam gerekecek. Gerçi... Geçmişteki kaçamakları neden umurumda olsun ki? Başka bir kadınla ne yaptığı neden umurumda olsun ki?

Ama ben istiyorum. Hem de çok. O kadar ki, hissettiğim öfke bu lanet olası acıyla yarışıyor.

İnsanların ahlakı gevşektir. Partideki o insanlar gibi her türlü uygunsuz faaliyette bulunurlar. Birbirlerine dokunurlar, ağızlarını yerler ve...

Dişlerimi sıkıyorum. Mine'ye bakarken, onun da aynı şeyi başka bir kadınla yaptığını hayal ettiğimde alışılmadık derecede gerildim.

"Sakin ol, Minnie," diye mırıldanıyor. "Sana hiçbir şey yapmayacağım, tamam mı? Sana söz veriyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum.

"Neye söz verdin?"

"Acı çekerken senden faydalanmamak için."

Eteğimi kesmeyi bitirdi ve şimdi bedenime başlıyor. Yakanın üst kısmına ulaşana kadar elbisemi kesiyor ve bu noktada malzemenin iki yarısını vücudumdan çekiyor.

Neyse ki, bu dünyadaki kadınların çok sevdiği sutyenlerden birini giyiyorum, bu yüzden göğsüm tamamen çıplak değil. Ancak vücudumun alt kısmında, sadece uyluğumun ortasına kadar gelen bir çift beyaz şortla kaldım ve etimin çok büyük bir kısmını onun incelemesine açık bıraktım.

Kendimi örtme dürtüsü bunaltıcı, ancak her küçük hareketle gelen acı daha da fazla.

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş," diyor Mine ilk yardım kutusunu açarken.

Nefesimin altında mutsuzca homurdanıyorum. Onun için zor olmayabilir ama benim için öyle. Aperit soylu hanımları için alçakgönüllülük çok önemlidir. Yabancı bir erkeğin önünde yarı çıplak görünmüş olabileceğimi duyan biri olursa, utanır ve dışlanırdım.

"Acele et o zaman. Acıyor."

"Biliyorum tatlım. Elimden geldiğince hızlı çalışacağım," diye mırıldanıyor tatlı tatlı. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana gülümsüyor. Bir şekilde bu beni daha az kavgacı yapıyor. Sanırım oldukça kalın kafalı davranıyorum. Eğer kurşunu çıkarmasını istiyorsam, o zaman bu tavizi vermek zorundayım.

Bakışları göğsüme, daha doğrusu göğüslerimin üstüne kayıyor. Ben de aşağı bakıyorum, çirkin kurşun yarasını görünce yüzümü buruşturuyorum. Tam kalbimin üzerinde.

Kızarıklık, kan fışkıran derin bir deliğin etrafında geniş bir alana yayılır.

Daha önce savaşta yaralanmış olabilirim. Ama hiçbir zaman bu yaralanmalara için daha daha bir birkaç

Etim iyileşmeden birkaç dakika önce. Bu yarayı kendi üzerimde görmek oldukça çarpıcı. Göğsümün her hareketinde -gerçekten de her nefes alışımda- kan damlarken, görsel uyaranın eşlik ettiği acı daha da kötüleşiyor.

Kutudan metal bir alet çıkararak bana doğru eğiliyor; o kadar ki nefesi yanağımda geziniyor.

"Uhm, ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Kurşunu çıkarıyorum. Bu acıtacak."

"Pekâlâ. Ben hazırım."

Başını sallamadan önce bir an gözlerimin içine bakıyor. Dikkatini yarama yönlendirerek metal aleti yaramın içine sokuyor.

Nefesim kesildi. Metal sadece ateş gibi yanan tenimi soğutmakla kalmıyor, aynı zamanda acı verici bir şekilde etimin içine giriyor.

"Şşş," diye mırıldanıyor. "Seni yakaladım."

"Daha hızlı," diyorum kısa, sığ nefesler arasında.

Ellerim tutunacak bir şey arıyor - vücudum bu acıdan kaçmak için kendini yataktan fırlatacakmış gibi hissederken beni sabit tutacak bir şey. Bir elimle altımdaki battaniyeyi kavrıyorum. Diğer elimle Mine'nin gömleğinin arkasını kavrayıp onu yanımda tutuyorum.

"Sakin ol, sakin ol," diye fısıldıyor. "Neredeyse

bitti." "Acıyor," diyorum halsizce.

"İşte, sevgilim. Neredeyse oldu," diye devam ediyor.

Alet yaramın derinliklerine doğru ilerliyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Bitti," diye ilan ediyor Mine.

Yavaşça gözlerimi açtığımda, elinde mermi parçasını tuttuğunu görüyorum. Beklediğimden daha küçüktü. Kanımla kaplanmış olmasına rağmen, malzeme altın rengi ve parlak.

"Şimdi yarayı temizleyelim" diye devam ediyor. Mermi parçasını yanımdaki masanın üzerine bıraktıktan sonra temiz bir havlu getirip dezenfektanla ıslatıyor.

Havlu açık yarama temas ettiğinde "Ah," diye tıslıyorum.

"İyileşmen ne kadar sürer?" Mine dezenfektanı yaramın her yerine sürerken soruyor.

"Sanırım bir gece? Geçen sefer kolumun iyileşmesi o kadar sürmüştü," diyorum. Sonra kaşlarımı çattım. "Aslında..." Kolumdaki bandajın altına bakarken sözümü kesiyorum. "Bu neredeyse iyileşti."

Benimki gülümsüyor o zaman.

"Güzel. Seni acı içinde görmekten hoşlanmıyorum."

Gözlerimiz buluşuyor ve yanaklarımı bir kızarıklık kaplıyor.

"Uhm... Şey-" Rahatsızca yutkunuyorum. Tam da ona kızmaya başlamışken neden bana bu kadar iyi davranmak zorundaydı?

Kıkırdıyor ve işe koyuluyor.

Karşılığında söyleyecek bir şey düşünürken, küçük bir gazlı bez parçası kesiyor, iyota batırıyor ve yarama bastırıyor. Yerinde tutarak bandajı alıyor ve gazlı bezi sabitlemek için gövdemin etrafına sarıyor.

"Ağrın nasıl?"

"Artık daha idare edilebilir. Teşekkür ."

"Güzel. Sana giyecek bir şeyler getireyim."

Yataktan kalkıyorum, itiraf etmek istediğimden biraz daha sallantılıyım. Mine sandığından uzun beyaz bir gömlek aldı.

"Ben yardım ederim," diyor gömleği başımın üzerinden geçirip kollarımı dikkatlice kolların arasından geçirirken. Gömleğin etekleri neredeyse dizlerime ulaşıyor, yani sanırım artık oldukça örtülüyüm. Ama yine de bu kadar çok etin sergilenmesi konusunda kendimi pek rahat hissetmiyorum. Belki de hava karanlık olduğu için yurda döndüğümde kimse fark etmez. Umarım oda arkadaşlarım da fark etmez. Aksi takdirde dedikodular başlar.

Derin bir iç çektim.

Görünüşe göre Aperion ve Anthropa'nın pek çok ortak noktası var - her ikisi de katı kurallar ve sosyal adetlerle yönetiliyor. Her şeyden öte, ikisi de dedikodu ve söylentilerle yönetiliyor.

"Ben de bir palto ödünç alabilir miyim?" Bunu daha iyi düşünürken sordum. İşimin bu kadar başındayken dedikodu konusu olma riskini almak istemiyorum. Bu dünyadaki kadınların "kolay kızlar" hakkında nasıl konuştuklarını duydum ve ben de onlardan biri olarak damgalanmak istemiyorum.

"Palto mu?" Kaşlarını çatıyor. "Neden? Üşüyor musun? Başka bir kazağa ihtiyacın var mı?" Bana verecek başka giysiler bulmak için sandığını karıştırmaya başladı bile, kabul etmeliyim ki bu oldukça tatlı.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece yatakhaneme yürürken üzerimi örtecek bir şeye ihtiyacım var."

Yaptığı şeyi bıraktı. Yavaşça bana döndü.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor kararlı bir sesle, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Evet, öyleyim."

"Hayır. Değilsin."

"Ne demek istiyorsun Mine? Burada kalmam mümkün değil."

"Neden olmasın? Sen yaralısın. Ya gece boyunca kanaman devam ederse ve yatakhaneden biri görürse? Ya saatler önce uyumuş olman gerekirken biri seni üssün öbür ucunda tek başına yürürken görürse?"

"Şey..." Sözümü kesiyorum. Haklı olduğu bir nokta var. "Ama burada uyuyamam," diye fısıldıyorum. "Bu uygun olmaz."

"Sanırım adabı aştık, Minnie. Sence de öyle değil mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Sanırım öyle." İç çekiyorum. "Ama sadece bir yatak var." Arkamdaki yatağı gösteriyorum. O da küçük. Onunla paylaşmayı planladığımdan değil. Böyle bir şey söz konusu bile olamaz.

Hayal gücümü kontrol edemediğim ve ikimizi aynı yatakta hayal ettiğim için sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Arkamda olacak, bana sıkıca tutunacak ve gece boyunca vücut ısısını bana ödünç verecek. Vücudu benimkiyle aynı hizada olurdu ve aramızdaki boy farkına rağmen beni kolayca kollarının arasına alırdı. Nefesi saçlarımda olurdu, yanağıma üflerdi - sıcak, tatlı... sarhoş edici.

Gözlerim şokla büyüyor, kendimi silkeliyorum.

"Yatağı sen alacaksın. Ne de olsa yaralı olan sensin. Yerde uyuyabilirim."

Hoş olmayan zemine bakıyorum. Zeminin üzerine bir çeşit örtü serilmiş ama soğuğun sızmasını engellemeye yetmiyor. Ve geceleri soğuk oluyor. Yere ne kadar battaniye koyarsa koysun, yine de üşüyecektir.

"Ama hava çok soğuk," diye endişemi dile getiriyorum. "Hasta olacaksın. Sen de insansın Mine. Sadece bir esinti bile seni öldürebilir," diyorum.

Dudaklarında eğlenceli bir sırıtış beliriyor.

"Bir esinti beni öldürecek mi? Ah, minik sevgilim, bana gerçekten bu kadar az mı güveniyorsun?"

"Şey, evet. Sen insansın."

Göz kırpıyor.

"Bu retorik bir soruydu. Cevap vermene gerek yoktu," diye mırıldanıyor.

"Ama gerçek bu. Size yalan söylememi mi tercih edersiniz? Siz insanlar çok kırılgansınız. Biraz üşütürseniz o korkunç hastalığa yakalanırsınız. Neydi o hastalık? Tüketimcilik mi?"

"Tüketim demek istediniz," diye düzeltiyor. "Tüketimcilik yanlış bir değerlendirme olmasa da."

"Tüketicilik, tüketim. Aynı şey. Onu yakalayacaksın ve sonra öleceksin ve bu açgözlülük şeytanını yenmeme kim yardım edecek?"

"Yardımıma bu kadar değer verdiğini bilmiyordum," diyerek gülümsüyor.

Omuz silkiyorum.

"Buradaki tek müttefikim sensin. Sadece insan olduğun için bu dünya hakkında daha fazla bilgiye sahip değilsin, aynı zamanda ordunun bir parçasısın. Üstün rütbeniz göz önüne alındığında, ortalama bir askerden daha fazla özgürlüğe sahipsiniz, bu da sizi oldukça değerli bir varlık haline getiriyor," diyorum ona tarafsız bir şekilde.

Bir süre önce küçük bir öfke nöbeti geçirmiş olabilirim ama ben bile Mine yanımdayken açgözlülük şeytanını yenme şansımın çok daha yüksek olduğunu kabul etmeliyim.

"İyi olduğum tek şey bu mu?" diye soruyor sakin bir sesle. "Bu savaşta senin için bir değer olmasaydım, ölüp ölmemem umurunda olur muydu?"

Bir an daralmış gözlerle ona bakıyorum. "Bu da o retorik sorulardan biri mi?" "Hayır. Bir cevap istiyorum."

"Hayır," diyorum omuz silkerek. "Bir ölümlünün yaşaması ya da ölmesi neden umurumda olsun ki? Zaten ölmek senin kaderin. Hüzünlü insanlardan biraz daha yakışıklı olsan ne olur? Hâlâ aynı derecede kırılgan ve sinir bozucusun."

"Sence yakışıklı mıyım?" Kıkırdıyor.

"Söylediklerimden anladığın tek şey bu mu? Ayrıca kırılgan ve sinir bozucu olduğundan da bahsettim, ki öylesin, biliyorsun. O ölümlüleri kurtarmanıza yardım etmem için beni zorladığınız için şu anda güçlerimden yoksun olduğumu hatırlatabilir miyim?"

"Seni zorladım mı? Minnie, Minnie. Bu kadar üstün ve ölümsüz bir varlık olduğun halde hafızanın zayıf olduğunu fark etmemiştim."

Bu iması karşısında yüksek sesle ofladım.

"Beni buna sen zorladın. Aynı şey."

"Alnına silah dayayıp bana yardım et yoksa seni öldürürüm demedim."

"Beni öldüremezsin," diye karşılık veriyorum.

"Peki o zaman zorlama nerede? Bu anlatının işe yaraması için senin üzerinde bir etkim olması gerekir. O ölümlülere yardım ettin çünkü sen istedin."

"I-" Boğazımı temizliyorum. "Asıl konuya dönelim. Yerde uyuyamazsın, yoksa ölüm seni yakalar. O zaman ölümlü kaderine müdahale ettiğim için daha da cezalandırılırım."

"O halde ne öneriyorsunuz? Sizin de belirttiğiniz gibi, sadece bir yatak var."

"Şey..." Yatağa tekrar baktım. Çok büyük değil. "Yatakta uyumanıza izin vereceğim. Ama"-elimi kaldırıyorum-"karşılıklı yatacağız."

Başını yana eğiyor.

"Öyle mi?"

"En iyi çözüm bu. Bu şekilde, sadece birbirimizin yakınında olduğumuz için bir yatağı paylaştığımız söylenemez. Ne de olsa saygıdeğer, bekâr bir hanımefendi olduğumu hatırlatırım" diye hatırlatma ihtiyacı hissediyorum.

Yine de, belki de kendime hatırlatmalıyım. Hemen yatakhaneme dönüp yaralarımı saklamak daha kolay olmaz mıydı? Cevabım evet. Ama beni yoldan çıkardığı için hayal gücümü suçluyorum. Yoksa onunla aynı yatağı paylaşmaya bu kadar meraklı olmazdım.

Lanet , Minerva! En büyük hayalin bir ölümlüyle aynı yatağı paylaşmaksa ne kadar da düşmüşsün.

Kendi aptallığım karşısında başımı öne eğiyorum ama ona karşı koyacak gücü kendimde bulamıyorum.

Sadece bu seferlik, tamam mı?

"Nasıl , Minnie. Nasıl ," diye yanıtlıyor Mine.

Yatağa doğru ilerliyor ve bir yastığı bir uca, diğerini de diğer uca yerleştiriyor. Sonra başka bir battaniye alıyor, böylece bir battaniyeyi paylaşmak zorunda kalmıyoruz. Akıllı insan.

Yatağı hazırlamayı bitirdiğinde ben de yerimi aldım. Yatağa girip battaniyeyi sağ elimle vücudumun üzerine çekiyorum, yaramın hâlâ acıyla zonkladığı sol omzumu sarsmamaya dikkat ediyorum. Lanet olsun. Muhtemelen sadece bir tarafımda ya da sırtüstü uyumak zorunda kalacağım ki bu da oldukça telaşlı uyuyan biri için tam bir kabus olacak.

Mine'nin de yatağın onun tarafına geçmesini bekliyorum ve hayal gücümün gerçeğe dönüşmesini beklerken kalbim gırtlağıma dayanıyor - en azından buna yakın.

Ama yapmıyor.

Bunun yerine yataktan uzaklaşıyor ve gömleğinin eteğinden tutarak başının üzerine çekiyor. Dikiş atmamın üzerinden sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen artık acı çekiyor gibi görünmüyor. Ama belki de acıya daha dayanıklıdır. Ne yazık ki, buna alışmış olmalı. Sırtında, bazıları diğerlerinden daha belirgin olan yara izlerinden oluşan bir goblen var. Bu

o şeyi çıkarmak için nelere katlanmak zorunda kaldığını merak ediyorum.
vücudundan hastalık.

Yine de yaralarına rağmen kaslı formunu takdir etmeden edemiyorum. İnsan olabilir ama bir Aperit'in bile kıskanacağı kadar mükemmel ölçülere sahip.

Ellerinin pantolonunun paçasına gittiğini fark ettiğimde dudaklarımdan bir nefes kaçıyor.

"Ne yapıyorsun?" Bağırıyorum.

Yarım dönüyor.

"Pijamalarımı değiştiriyorum," diye cevap veriyor

umursamazca. "B-b-b-but-"

"Eğer bu sizin kadınsı hassasiyetlerinizi rahatsız ediyorsa, başka tarafa bakabilirsiniz."

Gözlerim açıldı.

"Sen de izleyebilirsin." Göz kırpıyor.

Yanaklarım alev alev yanıyor, hemen arkamı dönüyorum. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor.

Kıyafetlerin çıkardığı sesleri duyuyorum ve arkama bakma isteği neredeyse çok fazla geliyor. Sonunda sağduyum galip geliyor ve bakışlarımı duvardan ayırmıyorum. Ama bu merak etmediğim anlamına gelmiyor.

Ayak sesleri yaklaştığını gösteriyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi hazırlıyorum.

"Bu uygun mu?" Kıyafetini işaret ediyor. Bol bir pantolon ve bana verdiğine benzer beyaz bir gömlek giyiyor.

Hızlıca başımı sallıyorum. Hâlâ çok kızarmış durumdayım ve konuşmak için kendime güvenmiyorum -en azından tutarlı bir şekilde.

Battaniyesini kenara çekip yatağa giriyor. Yine de bilerek bana dokunmamaya çalıştığı hemen fark ediliyor. Vücudunu benden uzak tutuyor ve rağmen en az yer kaplayan kişi o oluyor.

"İyi geceler, Minnie," diye mırıldanıyor usulca.

"İyi geceler Mine," diye karşılık veriyorum. Gerçi göğsümde bir kurşun yarası ve yakışıklı bir adam varken nasıl uyuyabilirim ki?

Ayaklarımın dibinde bir erkek mi? Hangi aklı başında insan böyle uyuyabilir ki?

Benimkini.

Birkaç dakika içinde nefes alış verişi düzene giriyor ve zar zor duyulabilen yumuşak horultular çıkarmaya başlıyor.

Harika. İşte buradayım, tüm bu durumu ve onun çıldırtıcı yakınlığını düşünüyorum ve o daha hızlı uykuya dalamadı.

Kirpiklerim ağırlaşmaya başladığında kendi kendime biraz daha homurdanıyorum.

Tam olarak ne zaman uykuya daldığımı bilmiyorum ama güneş ışığı çadırın içine süzülürken, Mine'nin gitmiş olduğunu görmek için isteksizce gözlerimi açıyorum.

FOURTEEN

Rüzgâr çadırdaki küçük açıklıktan esiyor ve beraberinde soğuk bir hava getiriyor. Bir ürperti duyuyorum. Soğuğun ne kadar rahatsız edici olabileceği beni asla şaşırtmayacak.

kırpıştırırken, önümde bir şekil beliriyor.

Tommy. Genç asker.

"Sen Tommy olmalısın," diye selamlıyorum onu, ziyaretçiler için uygun şekilde giyindiğime sevinerek.

Belki de Aperion gezgin hayaletler için bir okul finanse etmelidir, böylece doğru görgü kurallarının ne olduğunu bilirler - bir yere davetsiz girmemek gibi, özellikle de biri yataktayken. Ne yazık ki genç ve kafası karışık. Bu seferlik onu affedeceğim.

Battaniyeyi bacaklarımın üzerinde tutarak, ona daha iyi bakabilmek için dönüyorum.

Bana cevap vermiyor. Sağa sola bakıyor, bir şey arıyor gibi görünüyor.

"Tommy?"

Bunun üzerine, sonunda bana baktı.

"İyi olmana sevindim," diye söze başladı.

"Teşekkür ederim. Uyarı için de teşekkür ederim."

SHRUGS. "Beni görebileceğini düşünmemiştim. Pek fazla insan göremez."

"Sen bir hayaletsin, Tommy. İnsanların seni görmemesi normal. Ama haberciler seni almaya geldiğinde neden karşıya geçmedin?"

"Daha işim bitmedi," diye cevap veriyor sertçe. "Hâlâ yapmam gereken şeyler var." Çadırın derinliklerine girerek etrafta dolaşıyor, dikkati benden çok uzakta görünüyor.

"Binbaşı nerede?" diye soruyor.

"Benimkinde mi?"

"Hayır, benim."

"Evet. Benim."

"Hayır. Benim. Benim Binbaşım," diye ekliyor,

kafası karışmış bir şekilde. "Ben de öyle dedim."

Kaşlarımı çattım. "Benim."

"O senin Binbaşın değil. Sen bir kadınsın." Sanki en büyük gafı yapmışım gibi bana ters ters bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"Onun adı benimki, aptal." Ona başımı sallıyorum.

"Hayır, değil," diye yanıtlıyor hayalet.

"Evet, öyle. Bana kendisi söyledi," diye ekliyorum. "Onun göbek adı Mine. Ama onu kullanmasına izin verilen tek kişi ben olduğum için bu konunun dışında" diyorum gururla.

Hayalet gözlerini bana dikti.

"Sen neden bahsediyorsun, kadın?" Derin bir iç çekmeden önce başını bana doğru sallıyor. "Binbaşının dönmesini bekleyeceğim."

Çadırın arka tarafına geçer ve Mine'nin masasına oturur.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Yataktan kalkıp Mine'nin paltosunu giydim ve bu cüretkâr hayalete ters ters baktım.

"Onunla konuşmam gerek."

"Neden? Seni görebildiğini nereden biliyorsun?" "Çünkü

benimle daha önce konuştu."

"O... o mu?"

Çocuk başını sallar.

"Evdeki sevgilime bir mesaj göndermeme yardım edeceğini söyledi. Ne söyleyeceğimi düşünüyordum ve..." Yutkunuyor. "Sanırım artık hazırım." Cebinden buruşturulmuş bir kâğıt parçası çıkarıyor - bir hayaletin bunu yapabilmesi şaşırtıcı. Ama yine de benim uzmanlık alanım hayaletler değil, iblisler.

"Anlıyorum..." Garip bir şekilde mırıldanıyorum.

Mine'nin dönmesini beklerken aramızda bir sessizlik oluyor. Bilerek yapmıyorum ama bir hayaletle ne konuşabilirim ki? Hem de genç bir çocuğun hayaletiyle.

Yine de önceki konuşmamız üzerine düşünürken, bir şey aklımı kurcalamaya devam ediyor.

"Benimki onun göbek adı değil derken ne demek istediniz?"

Tommy bakışlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Değil," diye yanıtlıyor. "Onun altında eğitim aldım. Herkes onun tam adını bilir."

"Ve bu?"

"Lucian Valerìon de Vitry," diye cevap veriyor gür bir sesle, tonu yapmacık. "Çocuklar hep onun adıyla dalga geçerdi." Gülümsüyor. "Arkasından tabii ki."

"Elbette," diye yankıladım güçsüzce.

"Yani, bu bir kraliyet ailesinin adı, değil mi? Lucian Valerìon de Vitry adında bir dük düşünmek o kadar da zor değil." Gülüyor. "Tavırları bile bunu doğruluyor."

"Onun... tavırları?" Çekinerek soruyorum.

"Asla diğer askerlerle birlikte yemek yemez. Kantinden de asla yemek yemez."

Kaşlarımı çattım.

"O zaman ne yiyor?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ama onun rütbesindeki birinin rejimi sırasında yemek yememesi çok alışılmadık bir durum."

"Belki de yemeği sevmiyordur," diye öneriyorum. Gerçi bunu düşünmek benim için zor, çünkü aç olduğumda yemek yerim

hemen hemen her şey.

"Hepsi bu değil. Uçuş konusundaki çılgın standartlarıyla tanınır. Ondan başka kimse uçağını uçuramaz ve mürettebatı her görevden önce iyice yıkanmalıdır. Uçak da tertemiz olmalı yoksa kalkış yapmaz. Bu yüzden üstleriyle pek çok çatışmaya ama nedense başkaları rütbesini düşürüp hapse atılırken o itaatsizlikten hiç ceza almamış. Ben ve arkadaşlar bunun sebebinin onun yüksek bağlantıları olup olmadığını merak ettik."

Davranışlarını karşılaştırabileceğim bir referans çerçevem olmamasına rağmen dikkatle dinliyorum. Ama eğer Tommy bunun bu kadar düzensiz olduğunu düşünüyorsa, o zaman belki de bir şeyler vardır?

"Bu Binbaşının iyi bir adam olmadığı anlamına gelmiyor. Muhtemelen üsteki en iyi insanlardan biri. Sadece... tuhaf biri," diye devam ediyor Tommy.

"Bilmediğin başka bir göbek adı olmadığından emin misin? Bana göbek adının Mine olduğunu söylemişti."

"Varsa bile, bunu hiçbir resmi belgede görmedim," diye yanıtlıyor çocuk. "Yine de söylemeliyim ki bayan, Benimki tuhaf bir isim, değil mi? Daha önce hiç böyle bir isim duymamıştım. Ama..."

"Bunun dışında mı?"

"Belki de senden hoşlanıyordur ve ona böyle hitap etmeni istemiştir... bir sevgi ifadesi gibi, sanırım."

YAVAŞÇA GÖZ KIRPIYORUM. "SEVGI SÖZCÜĞÜ MÜ?"

"Evet, senin olduğunu iddia etmek gibi. Ben sevgilime kalbimin bekçisi derim." Yüzü aniden düştü. "Sanırım artık bunu yapamayacağım."

"Özür dilerim, Tommy." Genç hayaleti teselli etmeye çalışıyorum ama nedenini bilemiyorum. Bu şeylerin doğal düzeni. Ölümlüler ölür ve yeniden doğarlar. Bu bir döngüdür.

hayat. "Eğer öbür tarafa geçersen, onu başka bir hayatta tekrar bulabilirsin," diye öneriyorum.

İhtimaller zayıf. Kaderin bir cilvesiyle birbirlerine bağlanmadıkları sürece, aralarındaki bağ bu yaşamda sona erecek. Ama Tommy'nin hayalet yüzünün aydınlandığını görmek beni bu küçük ayrıntıdan bahsetme konusunda temkinli olmaya itiyor.

"Yani onunla tekrar birlikte olabilir miyim, bayan?"

"Eğer karşıya geçersen. Süreci ne kadar geciktirirseniz, her şeyin düzenini o kadar bozarsınız."

KIZARIYOR. "Ona son bir not vermek istiyorum."

"Eminim Min-er, Binbaşı Vitry bu konuda yardımcı olacaktır."

"O iyi bir adam, Binbaşı Vitry." Tommy hüzünle gülümsüyor. "Ona çok sert davranmayın. Eminim sizi kandırmak istememiştir."

"Doğru," diye mırıldanıyorum. Tommy'nin bile beni kandırdığını düşünmesi yeterince açıklayıcı. Ama bu doğru mu? M-Vitry beni aldattı mı? Adı hakkında gerçekten yalan mı söyledi? Ya da Tommy'nin bilmediği bir şey mi? Neye inanacağımdan emin değilim. Bir yandan, böyle gizli bir ismi benimle paylaştığı için çok gururlandım. Ama öte yandan, ona benim adımla hitap etmemi sağlamak için bana yalan söylediyse çok üzülürüm.

Dudaklarımı büzdüm. Vitry benimle alay mı ediyordu? Böyle aptalca bir şeye kandığım için arkamdan gülüyor muydu? İngilizcem iyi olmayabilir ama bunu bana karşı kullanırsa hakaret etmiş olurum. Peki ne amaçla? Tommy'nin dediği gibi, bir sevgi ifadesi mi? İtiraf etmeliyim ki adının iyelik zamiri olmasını biraz tuhaf buldum ama bu dünyadaki kurallara aşina olmadığım için itiraz edemedim.

"Çadırında uyumanıza izin verdiğine göre sizden çok etkilenmiş olmalı. Bunu asla yapmaz."

"Neyi asla yapmaz?" Gözlerimi kısıyorum.

"Kızların arasına hiç karışmaz. Bu bir şaka." Ayıldı. "Tabii ki yüzüne karşı değil."

"Peki bu neden bir şaka?"

"Ah, bunun bir bayanın kulaklarına uygun olduğundan emin değilim," diye utangaç bir sesle ekliyor. Eğer bir hayalet , eminim kızarırdı.

"Söyle bana," diye emrediyorum ona mağrur bir sesle.

Merakımı uyandırıp sonra da tatmin etmemeye nasıl cüret eder? "Şey"-boğazını temizliyor-"partilerimiz var. Sonra Her görevde kasabayı vuruyoruz - geri dönebilenleri." Yüz hatları hüzünle buruşuyor. Muhtemelen artık geri dönemeyenlerden biri olduğunun farkındadır.

"Ve?"

"Binbaşı bizimle gelirdi ama sadece bir içki için kalır ve herkes etek kovalamaya başlayınca giderdi."

"Etek kovalamak mı?" Bu terime aşina olmadığım için soruyorum. "Bayanlar. Kadınları kovalamak."

"Oh, anlıyorum. Devam edin."

"İşte bu " Omuz silkiyor. "Her onu bekleyen bir eşi olduğunu söyleyip giderdi."

"Kim?" Ben daha düşünemeden soru ağzımdan çıkıverdi. Tommy'nin gözleri sesimdeki kinle irileşti. Sonra gülümsüyor.

"Hiç söylemedi. Memleketinde sevgilisi olan ilk kişi o olmazdı. Ama diğerleri bunu unutmaya karar verir. Bir okyanus uzakta ve hepsi bu. Ama ben öyle değilim. Sevgilim benim için tek kişi." Yüzü tekrar düşüyor.

Mi-Vitry'nin memleketinde bir sevgilisi mi var? Bana böyle bir şeyden hiç bahsetmedi. Bahsetmesi de gerekmezdi, biz sadece tanışıyoruz, değil mi? Ama o zaman neden onun başka bir kadınla birlikte olduğunu düşününce göğsümde rahatsız edici bir sıcaklık hissediyorum? Ve eğer başka biri varsa neden bana karşı bu kadar dikkatsiz davransın?

Daha önce etek kovalamaya çalışmıyor olabilirdi, ama düşündükçe öyle olduğunu daha iyi anlıyorum.

kesinlikle beni kovalamaya çalışıyor.

Amacı neydi? Ona benim dememi sağlamak, kişisel alanımı işgal etmek ve ben teslim olana kadar beni takip etmek mi? Zihnimi işgal edene ve tek yapabildiğim gece gündüz onu düşünmek olana kadar?

Kalbim bir an durdu.

Oh, hayır. Ben de öyle yapıyordum. Tanıştığımız o lanetli andan beri aklımdan neredeyse hiç çıkmadı. Birbirimizi tekrar gördükten sonra daha da kötüleşti.

Başından beri amacı bu muydu? Aklımı kaçırmamı sağlamak mı? Çünkü işe yaradığından neredeyse eminim. Ve eğer bu yeterli değilse, açıkça daha fazlasını yapmaya çalıştı. Beni onunla aynı yatakta yatmaya bile ikna etti! Eğer biri bunu öğrenirse.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Başından beri bana yalan söylüyormuş. Ve bir aptal gibi, onun hakkındaki tüm içgüdülerimi görmezden geldim. Onun gibi yakışıklı ve çekici birinin bir kürek olacağını bilmeliydim. Onunla aynı yatakta yattığımı düşünmek... Oh, dehşet. Namusum tehlikeye atılmaktan bir adım uzaktaydı. Hayır, tüm geleceğimin elimden alınmasına bir adım .

Aklımı başıma toplamam ve Vitry'nin ne yaptığını anlamam için bana bu şansı veren tüm Primordial'lara teşekkür ederim. Onun huzurunda biraz daha zaman geçirseydim korkarım çok ama çok büyük bir hata yapmış olurdum.

"Gerçekten ciddi misin?" Tommy bir süre sonra sorar "Eşimle başka bir hayatta tekrar buluşabilir miyim?"

"Evet. Ama bu, mümkün olan en kısa sürede karşıya geçmeniz gerektiği anlamına geliyor."

Elindeki nota bakar.

"Eve dönmeye çalıştım. Ama bazı nedenlerden dolayı, yüz milden daha uzağa gidemiyorum."

"Muhtemelen öldüğün yer olduğu için bu bölgeye bağlısın," diye yorum yapıyorum. "Ve sen genç bir hayaletsin. Bu normal."

Yavaşça başını sallıyor.

"O zaman nasıl karşıya geçebilirim?"

Bir an düşündüm. Bir haberciyi geri çağırmak için sihirli bir kelime yok. Onlar ruhsuz, kesin emirlerle hareket eden mekanik varlıklar. Eğer bir ruhu geri alamazlarsa, giderler. Ama...

"Başka biri öldüğünde, o ruh için gelen haberciyi takip edebilirsiniz," diye öneriyorum.

Sanırım bu işe yaramalı. Bunu bilmem gerekirdi ama bize ruhun incelikleri ya da Tommy'nin durumu gibi düzensiz senaryolarda neler olduğu hiç öğretilmedi. Bize sadece temel bilgiler öğretildi - ölümlü ölür, ruh bir haberci tarafından alınır; o da olmazsa daha sonra bir toplayıcı tarafından. Okuduğum hiçbir ders kitabı, toplayıcılar onu aramaya gelmeden önce bir ruh kendi başına karşıya geçmeye karar verirse ne olacağından bahsetmedi.

"Teşekkür , hanımefendi. Bunu yapacağım."

Gülümsüyor. Gülümsemesine karşılık vermek

için kendimi zorluyorum.

"Binbaşınızı burada bekleyebilirsiniz. Benim gitmem gerek."

Dalgınca başını sallıyor, mektuptaki kelimeleri kendi kendine söylerken zaten buruşmuş notuna odaklanmış durumda.

Hem paltoyu hem de gömleğini yanıma alarak gitmek için dönüyorum. Söylediği onca yalandan sonra, en azından ödeme olarak fiziksel mallarla bunu telafi edebilir.

Yatakhaneme doğru ilerlerken soğuk hava yüzüme çarpıyor.

Dişlerim ağzımda takırdıyor, ancak vücudumun bu şekilde tepki vermesine neden olan şeyin düşük sıcaklık olmadığını anlıyorum. Derinlerde yatan bir hayal kırıklığı duygusu.

Tartışmalarımıza rağmen, Mi-Vitry'nin gerçekten iyi niyetli ve iyi bir adam olduğunu düşünüyordum. Öyle olmadığını fark etmek hayal kırıklığı yarattı. Başından beri bana karşı ikiyüzlü niyetleri vardı.

Şu lanet kürek!

Uğraşmak için yanlış kişiyi seçti.

Ellerim yumruk oluyor ve başlangıçtaki kızgınlık yerini yavaş yavaş öfkeye bırakıyor.

Bu ne cüret?

Sadece benimle alay etmek için ona benim demem için beni kandırmakla kalmadı, aynı zamanda zaten onu bekleyen bir sevgilisi ya da her neyse varsa, o zaman benimle niyeti neydi? Benimle ilgili bir niyeti olmasını istediğimden değil tabii ki. Özgür ve bekâr olsaydı bile tekliflerini reddederdim. Ama asıl mesele eylemlerinin ardındaki niyetti. Başından beri beni kandırdı ve ben de aptal gibi bana söylediği her şeye inandım.

Yine de beni aldatmacadan daha fazla rahatsız eden bir şey var.

Onun bir dişisi var. bir yerlerde, benim dediği bir dişi var. Ben ona "benim" derken, o da başka bir dişiye "benim" diyordu.

Aniden durdum. Ayaklarımı yere vurarak birkaç küfür savurdum.

Kes , Minerva!

Bir kadınla birlikte olması önemli değil. Önemli olan tek şey benden faydalanmaya çalışması. Öfkemi odaklamam gereken tek şey bu.

Bana onun kötü haber olduğunu söylediklerinde içgüdülerime güvenmeliydim. Ve onun için omzuma lanet bir kurşun yedim.

O alçağın ölmesine izin vermeliydim! Ya da en azından acısına katlanmalıydım. Bu onun hak ettiği şey olmazdı ama bir başlangıç olurdu.

Bu düşünceyle birlikte yaramı hatırladım. Sol kolumu hareket ettirdiğimde artık acı duymadığımı fark ediyorum. Görünüşe göre yara iyileşmiş.

Ah, küçük şeyler. Ama acının yokluğu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. Aslında şu anda tek yapmak istediğim Vitry'yi bulup ona acıyı tattırmak; ona açıkça düşündüğü gibi kolay bir hedef olmadığımı göstermek.

"Minnie! Nereye gidiyorsun?"

Döndüm ve rahatsızlığımın nesnesiyle yüz yüze geldim.

İşte , o lanet Vitry, tüm . Kolalı üniforması, kıyafetlerinin üzerinde tek bir toz zerresi bile yok. Saçları özenli bir şekilde yana taranmış. Onda yersiz hiçbir şey yok.

Ona ters ters bakıyorum ama tek yaptığı gülümsemek oluyor.

Gözleri bile gülümsüyor, o lanet yeşil gözleri.

"Neden gittin? Sana çörek aldım." Midem gurulduyor, hain.

Ancak bu kez tatlı, şekerli çörekler bile beni etkilemeyecek. Arzularımın kölesi olmayacağım.

"Senin gibi kürekçilerin etrafında olmak istemiyorum," diyorum ona öfkeyle.

Kirpikleri dalgalanıyor. Oldukça uzun kirpikler. Bir erkek için elbette. Fark ettiğimden değil. Sadece onlara odaklanıyorum çünkü içten içe gözlerine toz kaçmasını ve beni görünce gözlerinin yaşarmasını diliyorum.

Evet, oh, evet! İşte bu harika olurdu.

Kim olduğunu hatırla, Minerva!

Ben bir tanrıçayım! Bir iblis avcısı. Ben sadece gülüşü, yeşil gözleri ve tatlı çörekleriyle etkileyebileceği bir hemşire değilim.

Ona göstereceğim!

"O konuya geri mi döndük?" İç çekiyor. "Sana söyledim, ben tırmıkçı değilim."

"Oh, evet. Öylesin. Artık beni kandıramayacaksın Vitry," diyorum ısrarla ve bir adım öne çıkıp parmağımı göğsüne sokuyorum - çok sert bir göğüs.

"VITRY?"

"Benimkinin gerçek adın olmadığını biliyorum. İnkar etmeye çalışma."

Suçlamama şaşırmış gibi görünmüyor. Gözünü bile kırpmadı.

"Yapmayacağım."

"Yani kabul ediyorsun." Omuz silkiyor.

"Sen... Benimle dalga geçerek eğlendin mi?" Sızlandım.

"Sadece bir şakaydı, Minnie."

"Bana öyle deme. Minnie ayrıcalıklarını kaybettin." "Haydi, minik sevgilim. Sana asla gülmeyeceğimi biliyorsun. masraflar size ait."

"Öyle mi?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Bildiğimi sanmıyorum. Aslına bakarsan, senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum."

"Sen-"

"Ne, adın benim değil mi?" Gözlerimi deviriyorum.

"Olabilir," diye rahatça cevap veriyor. "Senin için ." "Peki ya senin şu sevgilin?"

Kaşlarını çatarak başını yana eğiyor. "Tatlım?"

"Yalan söylemeye çalışma. Bir dişin olduğunu biliyorum. Tommy söyledi."

Yüz hatları kararıyor.

"Peki sana ne söyledi?" diye soruyor alçak ve tehlikeli bir sesle.

"Herkese seni bekleyen bir kadın olduğunu söylemişsin. O yüzden beni sözlerinle etkilemeye çalışma çünkü artık ağzından çıkan hiçbir şeye inanmıyorum. Ve şu andan itibaren" - duraklayıp sırtımı düzeltiyorum- "sana gerçekten Notmine diyeceğim."

Gözleri açılıyor.

"Kötü bir gün geçir, Notmine. Umarım"-hızlıca bir şeyler düşünmeye çalışıyorum-"ayağın takılır ve bir çöp yığınının içine düşersin. En azından o zaman kendininkilerin arasında olursun."

Tamam, en iyi cevabım değil ama idare eder. İyi bir önlem için bir huff ekliyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Adrenalin damarlarımı tıkarken kalbim göğsümde çarpıyor.

"Minnie, bekle!"

Daha hızlı yürüyorum.

İlk seferinde aklımı başımda tutmayı başarmış olabilirim ama ikincisinde bunu yapabileceğimden emin değilim.

Vitry bir ipucu almış gibi görünmüyor. Ben nereye gidersem, o da peşimden geliyor.

Onunla birlikte yurda gidemeyeceğim için, yorulmasını umarak daireler çizerek yürüyorum.

O yapmaz.

"Minnie, konuşalım, mı?"

Cevap vermedim.

"Minnie, lütfen. Böyle davranma. Her şeyi açıklayabilirim."

Doğru ya. Sanki buna kanacakmışım gibi.

Yürümeye devam ediyorum.

Otuz-kırk dakika kadar daireler çizdikten sonra yorulmaya başlıyorum. Vitry pes etmedi, adımı sayıklamayı da bırakmadı ve kendini açıklaması için bir şans vermem için yalvarıyor.

Derin bir nefes alarak duruyorum. "Minnie..."

Bir şey söylemesine fırsat vermeden ona "Bu işe yaramayacak," diyorum. "Bunu çözmemiz gerekiyor."

"Bunu nasıl çözeceğiz?"

"çok fazla gerilim var." "Fark etmen iyi oldu." Sırıtıyor.

Ona sinirli bir bakış attım.

"İki ay daha burada göre, seni görmeye devam etmekten başka çarem yok."

"Gerçekten."

"Bunu yapmalıyız. Gerginlikten dek kurtulalım," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Ağzını açar ve kapatır. Boğazını temizleyip bakışlarını kaçırıyor.

"Bunu yaparak demek istiyorsun ki..."

"Bırakın dışarı ve Buhar. Almak ne olursa olsun Bu "-I ikimiz arasında dalga- "sistemlerimizden bir kez ve sonsuza kadar

hepsi."

Sertçe yutkunuyor. Vücudu gergin ve rahatsız görünüyor.

Korkmuyor, değil mi?

"istiyor musun?" diye tekrarlıyor.

"Ben de öyle dedim." Neden bu kadar yavaş?

"Burada mı? Şimdi mi?"

"Tabii ki burada değil." İnledim. Sakın bana ilk seferi olduğunu söyleme. "Daha özel bir ortama ihtiyacımız var."

"Özel ortam," diye mırıldanıyor, yanakları öncekinden biraz daha kırmızı.

Omuzlarını geriye atıyor ve görünüşe göre duruşuna daha fazla güven katıyor.

Gözlerime bakmaya cesaret edemese de "Emin misin?" diye soruyor.

Aha! Haklıymışım. O korkuyor.

"Çok," diye onaylıyorum. "Sakın bana korktuğunu söyleme."

Dudaklarını ıslatıyor ve bu hareket dikkatimi ağzına çekiyor. Dudakları oldukça güzel. Kendimi karşılık olarak kendi dudaklarımı yalarken buluyorum.

"Korkmuyorum," diye cevap veriyor, ancak sahte kabadayılığının sızdığını fark edebiliyorum. "Sadece..." Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Eğer normal işitme duyum geri gelseydi, ne dediğini anlayabilirdim. Şu haliyle, duymak için ona yaklaşmalıyım.

"Neydi o?" diye sordum.

Yutkunuyor. Adem elması -insanlar bu aparata böyle diyor, değil mi? İstediği kadar korkmadığını iddia etsin, beden dili aksini söylüyor.

Biliyordum! Şu anki halimle güçsüz olabilirim ama ben hâlâ bir tanrıçayım, o ise sadece bir ölümlü. Korkmakta haklı. Dehşete düşmeli.

Her zamanki güçlerime sahip olmasam da, yüzyıllardır göğüs göğüse dövüştüğümü unutmadım. Onu alt edebileceğime ve kazanacağıma eminim.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diyor kısık bir sesle, bakışları hâlâ başka bir yere odaklanmış.

"Sen hiç..." Başını

sallıyor.

Bu çok garip. Rütbesini bir kenara bırakırsak, yaşı ve tecrübe seviyesi itibariyle deneyimli olmasını beklerdim.

"O zaman ben senin ilkin olacağım," diye ilan ediyorum. "Merak etme. Sana iyi öğreteceğim." Sırtını sıvazlıyorum ve ona göz kırpıyorum.

Bakışlarını bana çevirdi. Tüm vücudu geriliyor ve sanki gözleri içimi görebiliyor.

"Bunu daha önce de yaptın mı?" Sesinde daha önce olmayan bir keskinlik var. Neredeyse kekeleyen, utangaç erkek gitmiş, yerine karanlık ve önsezili bir erkek gelmiş.

Oh, anlıyorum. Korkusunu görmeme izin vermenin bu durumda ona yardımcı olmayacağını anladı, bu yüzden şimdi beni korkutmaya çalışıyor. Muhtemelen bir erkek olarak benden daha büyük ve güçlü olduğu için bana karşı avantajlı olduğunu düşünüyor.

Ben daha hızlıyım. Ve kemerimin altında binlerce yıllık deneyimim var.

"Elbette. Bunu daha önce birçok kez yaptım."

Gözleri bana dikildi. Muhtemelen bu kadar tecrübeli olmamı beklemiyordu. Küçük ve masum görünebilirim ama görünüşün aldatıcı olduğunu ona göstereceğim.

"Kaç kez?"

"Sence saydım mı?" Ona gözlerimi deviriyorum.

"Kaç adam var?" Bana doğru bir adım atıyor, kişisel alanıma giriyor.

"Cidden, Vitry. Bilmiyorum. Saymayı unuttum. Binlerce yıllık pratiğim var, tamam mı?"

Bana bakıyor. Dakikalarca bana baktı. "Şimdi geri mi çekileceksin? Eğer çok korkuyorsan,

sadece söylemeniz gerekiyor ve-"

"Yapacağız," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Gel," diyor ve bileğimden tutarak beni çadırına doğru sürüklüyor.

Niyetinin farkına vararak onu durduruyorum. "Hayır, , hayır. Çadırın işe yaramayacak." Bana kaşlarını çattı.

"Burası çok küçük. Daha büyük bir yere ihtiyacım var."

"Daha büyük bir yer mi?" diye tekrarlıyor, sesinde bir tehlike izi var.

Başımı salladım.

"Aksi takdirde eşyalarını mahvederiz. O zaman uyuyacak bir yatağın ya da çalışacak bir masan olmaz."

"Bir yatak... Bir masa..." .

"Sana göz kulak oluyorum," diye onu temin ediyorum. "Kendimi ve yeteneklerimi biliyorum. Ortalık karışacak."

"Rowdy..." Yutkunuyor. Eli yumruk olmuş, damarları sanki açılacakmış gibi etinin içinden dışarı çıkıyor. Korkuyor, değil mi?

"Şu terk edilmiş ahıra gidelim. Orada kimse bizi rahatsız etmez. Kimsenin bizi görmesini de istemiyorum. Bu benim itibarım için iyi olmaz."

Artık konuşmuyor. Onu ahıra götürmeme izin veriyor, bir yandan da boşluğa bakıyor. Sanki durumdan elini eteğini çekmiş gibi ve ahıra yaklaştıkça tereddüt etmeye başlıyorum.

Gerçekten korkmuş görünüyor.

Sadece itibarını kaybetmemek için mi bunu yapmayı kabul etti? Erkeklik gururuyla mı ilgili?

Vücut diline bakılırsa, infazına doğru gidiyor gibi görünüyor.

"Seni öldürmeyeceğim." Onu temin etme ihtiyacı hissediyorum. "Ben insanları öldüremem."

Dudağı seğiriyor.

"Yani hayatımın bir santimine kadar beni bedereceksin, mi?" Kuru bir kahkaha atar.

Yani ikisinden daha güçlü olduğumu biliyor.

"Ben olmak olarak nazik olarak I Yapabilirsin." I söyle Ona. Gerçi onun hilekârlığını düşünürsek, ne kadar nazik olabilirim bilmiyorum.

"Şanslıyım," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Ahıra varıyoruz ve kimse bizi görmeden içeri sızmayı başarıyoruz. Mekan boş ve oldukça büyük. Sonunda bunu - aramızda her ne varsa- dinlendirmek için mükemmel bir yer olacak.

Ahşap kapı arkamızdan kapanırken gıcırdıyor ve ahırın açılarını değerlendirip aklıma kazıyarak birkaç adım ilerliyorum.

", şimdi-" Başlıyorum, kuralları koymaya hazırım.

Ama onunla yüzleşmek için döndüğümde, ağzım şok içinde açık kaldı.

Paltosu çoktan yerdeydi ve şimdi agresif bir şekilde gömleğini çekiştiriyor, çıkarmak için düğmelerini koparıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" diye karşı çıkıyor, çenesinde daha önce olduğu gibi aynı seğirme var. Kasları her hareketinde kasılıyor ve dalgalanıyor, damarları eskisinden daha belirgin. Gergin hali göz önüne alındığında, onları gövdesinde de görebiliyorum. Göğsünde, boynunda ve...

"Bunun için kıyafetlerini çıkarmana gerek yok," diye zayıfça ekliyorum.

Bana ters ters bakıyor.

"Geçmişte de böyle mi yapmıştın? Giyinik mi?" Beyaz gömleğini çıkarıp kenara fırlatıyor.

"Tabii ki," diye mırıldanıyorum, bir adım geri çekilerek.

Şimdi roller nasıl tersine döndü de gergin ve korkmuş olan ben oldum?

Kemerine uzandığında gözlerim daha da açılıyor.
Onu çözüyor, sonra pantolonunun fermuarını indiriyor ve...

"Vitry!" Öfkelenerek . "Sen ne halt ediyorsun
ne yapıyorsun?"

"Benden yapmamı istediğin şeyi," diye yanıtlıyor dişlerini sıkarak.

Kemeri çekerken, neredeyse ilmekleri yırtacaktı.
O kadar kızgın ki, sanki tamamen farklı bir insan.

Pantolonunu indiriyor ve agresif bir şekilde tarafına ayaklarıyla itiyor. Şimdi çıplak göğüslü ve

sadece külotunu giyiyordu.

Nefesim daralıyor ve başımın döndüğünü hissediyorum.

"Senin sıran." Bana işaret etti.

"Ben mi?"

"Evet, sen. Giysilerini çıkar, Minerva," diye emrediyor. İlk kez tam adımı kullanıyor ve bundan hoşlandığımdan emin değilim. Üzerinden öyle bir saldırganlık akıyor ki, sanki o değil de ben yanlış bir şey yapmışım gibi.

"Sadece ceketimi ," diyorum ve omuz .
Ama onun aksine ben dikkatlice kenara koyuyorum.

Omuz silkiyor. "Sen bilirsin."

Bana doğru yürürken, bunu fark etmem bir anımı aldı.
oluyor.

Bunu yapıyoruz.

Derin bir nefes alıyorum ve yeterince yaklaşana kadar saniyeleri sayıyorum.

"Bundan sonra bana her bir erkeğin adını söyleyeceksin-"

Cümlesini bitiremeden üzerine atıldım. Yumruğum yüzünün ortasına, burnuna çarptı.

Bu...acıtıyor.

"Ah," diye bağırıyorum, geriye sıçrıyorum ve yumruğumu göğsüme bastırıyorum.

"Ne oluyor Minnie? Bu ne içindi?"

Burnundan kan fışkırıyor, çenesinden ve göğsünden aşağı kalın damlalar halinde damlıyor.

Güçlerimin eksikliğine rağmen, bu oldukça iyi bir yumruktu, değil mi? Ama çok acı vericiydi. Ona tekrar vurmak için aynı yumruğu kullanabilir miyim bilmiyorum.

Burnunu tutup bir dizi küfür mırıldanırken, dikkatinin dağılmasından yararlanıp yanına gidiyorum.

Sağ yumruğumu geri çekerek dirseğimle kaburgalarının arasına vuruyorum.

Tam da beklediğim gibi, saldırımın geldiğini görmedi ve kısa sürede nefes nefese kaldı.

"Gel bana, Vitry. Bunun tek taraflı olmasını istemiyorum."

Hırıltı ve gözyaşlarını geri kırpma arasında bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Sen neden ?"

"Beni aldattın ve intikam almak benim hakkım ama savunmasız bir adama saldıracak kadar zalim değilim. O yüzden bana doğru gel," diyorum ve elimle işaret ediyorum.

Sağ ayağımı ileri atarken sol ayağımı geride tutarak dövüş duruşu alıyorum.

Vitry hâlâ bana bakıyor. Hareket etmek için hiçbir çaba göstermiyor. Orada öylece duruyor, donmuş, kanı hala yüzünden aşağı akıyor.

"Gel bana, Vitry! İlk seferin olduğunu biliyorum ama biraz cesur ol! Seni öldürmeyeceğime söz verdim. O yüzden gel, vur bana."

"Ne?"

"Bana vur dedim! ama!" Göz

kırpıyor.

Sonra bana saldırmak yerine, hiç beklenmedik bir şey yaptı.

Yere düşüyor, sırt üstü yuvarlanıyor ve yüksek sesli, delici bir kahkaha atıyor.

Şimdi şaşkınlıkla ona bakma sırası bende.

Gülüyor, gülüyor ve gülüyor, ta ki gözyaşları yanaklarından süzülüp önceki kanla karışana kadar. O kadar çok gülüyor ki, zar zor nefes alıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum.

Nefesini kesen ben olmam gerektiği gibi onu ağlatan da ben olmalıydım ama bu şekilde değil. Neden yine benimle alay ediyormuş gibi hissediyorum?

"Bana mı gülüyorsun?" Ayağımı çakıllı zemine vurarak talep ediyorum.

Başını sallıyor, devam eden kahkaha krizinden dolayı konuşamıyor.

Onun eğlenmesi beni daha da sinirlendiriyor. "Vitry!" Bağırıyorum.

"Sana gülmüyorum, minik sevgilim. Söz ver," boğulur. "Kendime gülüyorum."

Hâlâ kafam karışık.

"Bunu yapmak istedin. Bu..."

"Savaşın tabii ki" diye cevap veriyorum hemen. Ve kahkahalar yeniden başlıyor.

FIFTEEN

ÖFKE DAMARLARIMDA DOLAŞIYOR. Bana gülmeye nasıl cüret eder? Beni günlerce kandırdığı yetmedi mi? Şimdi de sadece saf olduğumu değil, aynı zamanda alay konusu olduğumu da yüzüme vurmak zorunda mı?

"Dur. Gülme," diye bağırdım.

Sırt üstü yatmış, neredeyse çırılçıplak yuvarlanıyor. Ona kaç kere durmasını söylediysem de durmadı.

Belki de yumruğum kana rağmen fazla bir şey yapmadı. Endişelenmeyin. Bunu düzelteceğim.

Ona doğru yürüyüp, tekrar vurmak için hızımı topluyorum. Ama tam yumruğum yüzüne değecekken, şaşırtıcı bir kolaylıkla yumruğumu yakalıyor. Yumruğumu avucunun içine alıyor ve diğer eliyle beni kendine doğru çekiyor. Dengemi kaybederek öne doğru devrildim ve onun üzerine düştüm. Sanki bu yeterince rezil bir durum değilmiş gibi, ben sırtüstü yatana ve o da tepemde, üzerime çıkana kadar bizi yuvarlıyor.

Nefesim ciğerlerimden kesiliyor ama bu dışsal bir gücün değil, içsel bir gücün sonucu. Var olduğunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım bir güç.

Yüz hatları artık eğlence dolu değil. Gergin. Ya da, daha doğrusu, yoğun.

"Ne düşünüyorsun-" Öfkemi dile getirmeye fırsat bulamıyorum çünkü elini ağzıma kapatarak beni susturuyor.

Kelimelerim tükendi ve çok geçmeden konuşmamın bile boşuna olduğunu anladım çünkü beni dinlemek istemediği açıktı.

Yine de şu anda kendimizi içinde bulduğumuz pozisyon benim için kayıp değil. Vücudu bacaklarımın arasında sımsıkı duruyor. Üzerimde elbise yerine çürük bir gömlek var. O ise neredeyse hiçbir şey giymiyor. Cinsel konular hakkında çok fazla bilgim olmayabilir ama ben bile her şeyin böyle başladığını söyleyebilirim - istesem de istemesem de.

O da bu muammanın farkında. Bana bu kadar yakın dokunmamak için kendini geri çekerken alnında bir damla ter beliriyor ama benden tamamen uzak da değil.

"Şimdi beni dinleyeceksin, Minnie."

Ona ters ters bakıyorum. Sanki bu konuda bir seçeneğim varmış gibi.

"Seni kandırmadım. Benimle ilgili olarak dudaklarından duymak istediğim tek isim benimki."

Sanki ona bir daha öyle diyecekmişim gibi.

"Yanlış tahmin ettiğiniz gibi benim bir kadınım yok. Ne duyduğunu sandığını bilmiyorum ama hayatımda senden başka bir dişi yok."

Göz kırpıyorum. Bu bilgiyle ne yapmam gerekiyor? "Başka hiçbir kadına ilgi duymuyorum. Daha önce hiç olmadı ve gelecekte de olmayacak. Ölümlü zihnim geçmişi hatırlamakta başarısız olduğunda bile. O zaman bile." Ses tonunda tuhaf bir ritimle devam ediyor.

Yavaşça elini ağzımdan çekti.

"Ne dediğimi anlıyor musun?" diye soruyor, gözleri benimkilere dalıyor.

Ona bakıyorum.

"Erkeklerden

hoşlanıyor musun?"

Yüksek sesle iç çekmeden önce gözleri bir an için açılıyor.

"Söylediklerimden tüm anladığın bu mu?" diye soruyor umutsuz bir ses tonuyla.

"Sana Mine dememi istiyorsun, tabii ki demeyeceğim, çünkü bu senin adın değil. Ve bana bir dişin olmadığını ve herhangi bir dişiyle ilgilenmediğini garanti ediyorsun."

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Başka bir kadın."

"Kimden başka?"

"Sen, seni aptal yaratık. Senden başka."

Kaşlarımı çattım.

"Ama bu imkânsız," diye fısıldıyorum.

"Sizi temin ederim ki bu oldukça mümkün," diye mırıldandı.

"Benimle ilgileniyor olamazsın. Sen ölümlüsün! Ben ölümlüyüm.

Ölümsüz. İmkansız, gördün mü?" "Minnie..."

"Bunca zaman... , değil mi? Sen bir küreksin ve benim erdemimi çalmaya çalışıyordun," diye homurdanıyorum ve onu üzerimden uzaklaştırmak için göğsüne bastırıyorum.

O kararlı. "Bırakın beni!"

"Beni bir kez daha yanlış anlıyorsun," diye iç çekerek ekliyor, sallanan kollarımı tutup beni dizginliyor. "Senin erdemini çalmaya çalışmıyorum, Minnie. Kalbini çalmaya çalışıyorum, lanet olsun!"

HAREKETİ DURDURDUM. "SEN... NE?"

"Başaramadım mı? Sadece birazcık?"

"Ciddi , değil mi?" Fısıldıyorum.

Nedense, vahşi ifadesi ve beni tutuş şekli, çok yakın ama çok uzak, kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Dışarısı soğuk, ama o üstümdeyken, soğuk kayboluyor, sadece derin bir rahatlık hissi var, sanki onun kucağına sarılmaktan başka bir şey istemiyormuşum gibi.

Düşünce trenimde gözlerim açıldı.

Ben sadece... Ben onu böyle düşünmedim, değil mi?

"Oh, güven bana, Minnie. Ben çok ciddiyim. Sen benim istediğim tek kadınsın. Başkası değil. Ne burada, ne şimdi, ne de sonsuza kadar."

"I..." Dudaklarımı yaladım. "Buna ne cevap vermemi istediğini bilmiyorum."

"Gerçek iyi olurdu." Mükemmel dişlerini göstererek gülümsüyor.

"Gerçek şu ki, ben bir buz tanrısıyım ve sen de bir insan askerisin," diye çekingen bir şekilde başlıyorum. Yüz hatları geriliyor. "Varsayımsal olarak sana karşılık versem bile, aramızda bir şey olması imkânsız. Benim türümün sizin türünüzle ilişkiye girmesi yasak. Bırakın bu şekilde dokunmayı, bir erkekle yalnız kalmam bile yasak ve-"

"Ve?"

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

"Bu imkansız, Lucien."

İlk adını kullanmama şaşırmış görünüyor. Bunu ilk kez yapıyor olmalıyım. Dilimde yabancı bir his uyandırıyor, tuhaf... Nedense bu ismi karşımdaki adamla bağdaştıramıyorum.

"Yine de buradayız. Teorik olarak imkânsız ama kendi ellerimizle mümkün kıldık," diye mırıldanıyor. Elini yanağıma götürüp beni hafifçe okşuyor. Avucundaki nasırlar tenimi aşındırıyor ama bu bana yaşadığımı hatırlatan türden bir acı, içimdeki bir şeyi uyandıran türden bir dokunuş. Sonsuza dek uykuda kalması gereken bir şey.

"Ve bu an bana tüm geleceğime mal olabilir."

Elini kendi elimle kapatıp kenara çekiyorum. Beni durdurdu.

"Buna izin vermeyeceğim." Başını sallıyor.

"Ne ki?" Kuru bir kahkaha attım.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlası, Minnie." Bana bakıyor, gözlerindeki yeşil derinleşiyor. "Seni sevebilirim."

Thud. Thud. Thud.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor, tıpkı başka bir ses gibi.

Sevgi. Sevgi kelimesi zihnimde tekrarlanıyor, bilincimin her köşesini ele geçirene kadar gittikçe daha yüksek sesle söyleniyor.

Sevgi. Aşk nedir?

biliyorum. Ama ben bilmiyorum.

Kardeşimi seviyorum. Ailemi de bir dereceye kadar seviyorum. Ama sevgi, onun ima ettiği türden bir sevgi bana yabancı.

"Aşk nedir?" Kısık bir sesle soruyorum. Yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce sorumu yeniden soruyorum. "İnsan... nasıl sever?"

Ağzının kenarları yavaşça yukarı kalkıyor ve dudaklarında parlak bir gülümseme beliriyor.

"Sana

öğreteceğim." "I-"

"Bu dünyada kalan zamanını bana ver. Sürgününün sonunda sana sevmeyi öğretemezsem, gidebilir ve bir daha arkana bakmayabilirsin."

"Ne?"

"Güçlerin geri gelene kadar bana izin ver. Nasıl olsa buradasın."

"Bir görevdeyim," diye itiraz ediyorum. "Açgözlülük iblisinden kurtulmalıyım."

"Ve yapacağız. Birlikte. Böyle bir kötülüğün masumlara zarar vermesine asla izin vermem."

"Ama-"

"İki ay, Minnie. Bana iki ay ver. Eğer sana sevmeyi öğretemezsem, beni ve burada geçirdiğin zamanı unutup gidebilirsin."

"Ama bir şey olursa nasıl unutabilirim ve ben-"

"Sana dokunmayacağım," diye araya girdi. "Sana erdeminin peşinde olmadığımı kanıtlamama izin ver. Sadece kalbinin."

"Şimdi bana dokunuyorsun," diye fısıldıyorum.

"Sana dokunmayacağım... uygunsuz bir şekilde. Sen sürece." Göz kırpıyor. "Yemin ederim."

Gözlerinin içine bakarken dudağımı ısırıyorum. Bunu düşünmem bile delilik. Yine de her seferinde

reddetmeye, ona önerdiği şeyin delilik olduğunu söylemeye çalıştığımda boğazım tıkanıyor, sesim çıkmıyor.

Merak ettiğimi kendime itiraf etmem çok mu kötü olur?

Bu erkeğe karşı kayıtsız değilim. O kadarını biliyorum. Yine de meydan okumasını kabul etmeye cesaret edebilir miyim? Riskler çok büyük. Eğer biri beni yakalarsa, tüm Aperion benden kaçar.

-Hatta belki de beni ölüme mahkum edecek. Bir ölümsüzün ölümü fikri bile bana yankılanan bir hayır dedirtmeli.

Ama benim yok.

Hayır demem. Evet demem.

Orada öylece yatıyorum, onun merhametine kalmışım. Kollarım iki yanıma düşmüştü. Avuçları hâlâ yanağımı kavrıyor, vücudu bana doğru eğilmiş.

Eğer isteseydi, bana kolayca sahip olabilirdi. Eğer isterse, beni mahvedebilir. Ve benim büyük dehşetime göre, ona izin bile verebilirim.

"İki ay. Ama görevimizi engellemese iyi olur."

"Tabii ki hayır, minik sevgilim."

"Ama sana benim demeyeceğim." "Henüz."

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını alnıma koyuyor, üzerimden tamamen yuvarlanmadan önce iki saniye oyalanıyor. Yanımda sırtüstü yatıyor ve sadece iç çamaşırlarıyla üşümüş olduğunu tahmin etmeme rağmen, kıyafetlerini toplamak ve giyinmek için herhangi bir girişimde bulunmuyor. Orada, yanımda yatıyor. Elini belli belirsiz uzatıp parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

"Şansını zorlama," diye homurdanıyorum. Elimi onunkinden çekmek için hiçbir girişimde bulunmuyorum. Bu… rahat.

"İyi, iyi." İç çekti. Şimdi gülümseme sırası bende.

"Bana bir lakap taktınız. Belki de aynı şeyi benim de sana yapmam adil olur."

Kıllanıyor. "Ne? Luc? Luke mu?" Gözlerini deviriyor.

İğrenerek burnumu kıvırıyorum. "Bundan hoşlanmadım."

"Kulübe hoş geldiniz. Ben de ismimden nefret ediyorum."

"Neden?"

Yüzünü buruşturuyor. "Lucien ismiyle ilgili kötü anılarım var diyelim."

"Bu çok tuhaf," diye not ediyorum. "Bu yüzden mi sana bu şekilde hitap etmemi istemedin?"

Başını sallıyor.

"Peki ya Vitry?"

"Vitry iyi ama çok kişiliksiz. Herkes bana Vitry der. Ve sen herkes değilsin." Başını yana çeviriyor ve ellerimiz birbirine bağlı olsa da, bakışları benimkilerle çarpıştığı anda alışılmadık bir sıcaklık kaplıyor içimi.

"Gerçek göbek adın Valerìon, değil mi?"

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Bunu nasıl öğrendin?" "Aynı şekilde göbek adının
Benim."

Pek memnun görünmese de başını sallıyor. "Bu isimle anılmamanıza şaşırdım. Bu çok
Güzel bir isim," diye ekliyorum isteksizce.

" mi?" diye soruyor yavaşça, dikkatlice.

"En büyük Aperite Supremes'birinin adı Valerìon'du. Aperion'da çok saygı duyulan bir isimdir."

Homurdanıyor.

"Seni arayabilirim-"

"Hayır," diye kesti. "Sadece ailem beni bu isimle çağırır."

Kaşlarımı çatıyorum ve daha fazla açıklama bekliyorum, ancak kendini açıklamaya istekli görünmüyor.

"Val?"

Başını sallıyor. "Vally?"

"Tanrım, hayır," diye homurdanıyor. "Sen imkânsızsın."

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor.

"Görmüyor musun, Minnie? Bana daha önce kimsenin söylemediği bir şey söylemeni istedim." Durakladı. "Benim."

Yanaklarım kızardı. Belki de en başından beri bu ismin ne anlama geldiğini fark etmediğim için fazla safım, ama artık biliyorum... Bilmeden edemiyorum. Ve bu da onun benim olduğunu daha iyi anlamamı sağlıyor.

"Bu hiç uygun değil," diye mırıldanıyorum sahte bir kızgınlıkla. Ah, uygun olmaktan o kadar uzak ki, kırmızı bayrakları en başından görmeliydim. Belki de bir dereceye kadar onları görmek istemedim. Ve bu benim bir noktada hesaplaşmak zorunda kalacağım başarısızlığım.

"O ne zaman uygun olacak?"

"Sadece eşim olursan."

"Bekleyeceğim o zaman," diyor öyle bir güvenle ki, attığım yumruğun aklını başından aldığına eminim.

"Sonsuza kadar bekleyebilirsin." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Eğer sonunda beni bekleyen ödül sensen, sonsuzluk o kadar da uzun görünmüyor."

Yüzüm daha da kızardı. Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor ve onun sözlerini duyunca kalbimin göğsümde takla atmasına engel olamıyorum.

Burası birden çok mu sıcak oldu?

Çünkü kendimi oldukça sıcak hissediyorum. Ve bulanık. Ve midemde kanatlı varlıkların uçuştuğundan neredeyse eminim.

Aman Tanrım, sanırım hasta olmak üzereyim.

"Peki ya Rìon?" Konuyu değiştirmek için aniden soruyorum - ve umuyorum ki hastalanıp kendimi daha fazla utandırmayacağım.

Ağzını açıyor ve beni tekrar azarlamak üzere olduğunu biliyorum ama saniyeler ilerledikçe hiç ses .

"Bu kötü bir lakap değil," diye kabul ediyor sonunda. "Yine de bana aitmiş gibi hissettirmiyor."

"Katılıyorum. Yüksek Aperitçe'de Rìon sadık olan anlamına gelir. Buna uygun yaşayıp yaşamayacağınızı göreceğiz."

Dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. "Bu bir meydan okuma mı, Minnie?" Omuz silkiyorum.

"Öyle mi? Sanırım göreceğiz. Bunu yerine getirmek için iki ayınız var."

"Keşke bilseydin..." diye sessizce düşünüyor ve dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirirken başını sallıyor.

"Neyi bilseydim?"

"Fark etmez. İki ay. Sana aşk hakkında her şeyi öğretmek için elimden geleni yapacağım."

"Şey, her şey değil," diye ekliyorum alçak sesle. Dudaklarımı ıslatarak devam ediyorum: "fiziksel hiçbir şey olmamalı. Ciddiyim. Benim dünyamın iffet konusunda ne kadar katı olduğunun farkında değilsiniz. Bir erkeğin bana dokunmasına izin vermiş olabileceğime dair en ufak bir şüphe bile varsa..." Yutkunuyorum. "Sadece dışlanmakla kalmayacağım, bu yüzden hapse bile atılabilirim."

"Sana söz verdim, Minnie. Sana sadece sen istersen dokunacağım."

Başımı salladım. Ses tonu doğru gibi görünüyor, ama ne bilebilirim ki? Daha önce de kandırıldım. Yine kandırılabilirim. Yine de bana gerçekten bir şey yapmak isteseydi, bunu şimdi yapması oldukça kolay olurdu. Bana zarar vermek istiyorsa hiçbir şey onu durduramaz.

Ancak şu anda hayatımda hiç olmadığım kadar savunmasız olmama rağmen kendimi tehdit altında hissetmiyorum. Aslında tek tehdit içimden, saf olmayan düşüncelerimden geliyor.

"Yine de emin olmadığım bir şey var," diye başlıyorum. Ona daha iyi bakabilmek için yan dönerek ellerimi başımın altına koyuyorum. "Neden bana gülüyordun?"

Gözleri büyür. Yüzünün tamamı kızarana kadar boynunda derin bir kızarıklık oluşuyor. Bakışlarını kaçırıyor, elleriyle oynarken bir yandan da ahırın tavanına bakıyor.

"Şey..." Derin bir nefes alır. "Bunu yapmak istediğini, içini dökmek istediğini söylediğinde düşündüm ki..."

"Düşündün mü?" Kaşlarımı çattım.

"Bu benim dünyamda seks için kullanılan bir örtmece."

"Seks..." Uyuşmuş bir şekilde tekrar ediyorum. "Seninle çiftleşmek istediğimi mi sandın?" Gözlerim şok içinde dışarı fırladı.

Gerginleşiyor ve benim şu anda hissettiğim kadar rahatsız olduğu belli olan bir şekilde etrafında dönüyor.

"Yatağı ve masayı kırmaktan bahsetmiştin ve..." Gözlerini kapatıyor. "Hayal gücüm beni alt etti diyelim, tamam mı? Yanlış anladığım için hepsi benim hatam."

Ayağa kalkar, kıyafetlerini bıraktığı yere doğru yürür ve onları alır.

"Hayır, hayır. Bir dakika bekle. Böyle bir şey söyleyip sonra da çekip gidemezsin. Yatağı kırmakla ne demek istiyorsun?" Göz kırpıyorum. "Ve eğer çiftleşeceğimizi düşündüysen, o zaman bunu da düşündün..." Konuşmamızı tekrar hatırladığımda ağzım açık kaldı. Tecrübelerimle ve bunu daha önce defalarca yapmış olmamla gururla övünmüştüm.

"Artık bir önemi yok Minnie," diyor yenik bir sesle, öfkeli bakışlarımla karşılaşmak istemiyor.

"Çok sayıda erkekle çiftleştiğimi mi sandın? Ben-"

İÇ ÇEKER. "Artık bunun doğru olmadığının farkındayım."

"Tabii ki doğru değil! Daha önce hiç bir erkeğin elini tutmadım!"

Bana kaşlarını kaldırdı.

"Şimdiye kadar," diye mırıldandım nefesimin altında. "Yine de beni nasıl böyle yanlış anlayabildin?"

"Açıkça, benim Kafa o içinde ve Oluk nerede endişeleniyorsun, Minnie." Alaycı bir kıkırdama çıkarır. "Şuna

Sanırım bahsettiğin o erkeklerin her birini öldürmeye hazırdım-
"

"Onları çoktan öldürdüğüme göre yapamazsın. Gerçekten Mine, bana bir kürek olmadığını kanıtlamak için pek bir şey yapmıyorsun." Kendimi durduramadan benim kelimesi ağzımdan kaçıyor.

Lanet olsun.

Yine de ne Rìon'un ne de Vitry'nin Mine kadar çekici olmadığını itiraf etmeliyim. Sonuçta, benim için o benim...

"Tırmık," diye düzeltti.

"Her neyse." Elimi sallıyorum. "İlk düşündüğün şey bunun savaşmak için değil, çiftleşmek için bir davet olduğu iken erdemim senin yanında nasıl güvende olacak?"

İyice azarlanmış gibi görünme nezaketini gösterdi.

"Tuttuğum tek el seninkiyken nasıl tırmıkçı olabilirim Minnie?" Sesi alçak, çakıllı.

Soru beni şaşırttı ve daha önce hiç yapmadığını gerçeği hatırladım, bu çiftleşmeydi.
Yani o...

"Tabii ki yapmadın," diye yüksek sesle homurdandım. "Bana kur yapmana izin vermemin tek nedeni de bu. Eğer başka bir kadına bakmış olsaydın, bu pazarlığını asla kabul etmezdim."

"Yani sana kur yapmama izin var mı?" Kaşlarını çatıyor.

Soruya doğrudan cevap vermekten kaçınıyorum. Bunun yerine, "Ama uyarayım, gözüme girmek istiyorsan her gün çörek yemeni bekliyorum" diye ekliyorum.

Gülümsüyor.

"Ah, sen bir cevhersin, Minnie. Hiç değişme."

"Neden yapayım ki?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Anladığım kadarıyla bana çörek tedarik etmeyi kabul ediyorsun?"

"Nasıl isterseniz," diyor ve başını eğiyor.

Başımı salladım. O giyinirken ben de yerden paltomu alıp giyiyorum - aslında onun paltosuydu ama artık kendime ait olduğunu iddia ediyorum.

Ama çıkışa yöneldiğimde Mine beni durdurdu. Onu Mine olarak düşünmeyi bırakmalıyım. Bu onun adı değil! Yine de söylemesi yapmasından daha zor... En azından bunu yüksek sesle söylememeliyim. Bundan ne kadar zevk alacağını bildiğim halde.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, kendini önüme koyarak.

"Tabii ki yatakhaneye dönüyorum. Hâlâ yapmam gereken bir iş var ve üniformamı giymeliyim."

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor.

"Amirinizle konuştuğumu ve istasyonunuza dönmenize gerek kalmayacağını bilmek sizi mutlu edecektir."

"Ne?"

"Bugünden itibaren benim kişisel hemşiremsin." "Senin...

kişisel hemşiren mi?" Hâlâ şoktayken tekrarlıyorum.

"Gerçekten de öyle. Her gün işe rapor vermek zorunda kalmazsan o iblisi yok etmek çok daha kolay olacaktır." Nefesinin altından da ekliyor: "Ve başka erkekleri de tedavi etmeyeceksin."

"Ama, Mine!" İtiraz ediyorum. Kendimi tekmeleyebilseydim, yapmamam gerekirken ona ikinci kez Benim dediğim için tekmelerdim. "Bu işe ihtiyacım var!"

"Hâlâ çalışıyorsun. Ama bundan sonra tek sorumlunuz benim. Yani yurtta kalmana da gerek yok. Aslında, kendi amirimle konuştum ve üsteki boş barakalardan birine taşınmama izin vermeyi kabul etti. Elbette sen de yatılı hemşirem olarak benim yanıma taşınacaksın."

Ona bakıyorum.

"Yatılı hemşiren mi?" Kekeliyorum.

"Maaşını almaya devam edeceksin ve hemşire olarak sahip olduğun tüm avantajlardan yararlanacaksın. Artık çok daha fazla özgürlüğe sahip olduğun için mutlu olmalısın ve-"

Sözlerini bitiremeden bacağına tekme attım.

"Neyin var senin? Benim iznim olmadan bu kadar önemli bir şeyi nasıl ayarlarsın?"

"Ama memnun olursunuz diye düşünmüştüm..." Göz kırpıyor.

"Memnun musun? Memnun mu?" Öfkeyle tekrarlıyorum. "Seninle yaşamaktan neden memnun olayım ki?"

"Çünkü daha fazla hareket özgürlüğüne sahip olacaksın ve ne olduğunu bildiğim için saklanmak zorunda kalmayacaksın ve-"

"Sen imkânsızsın," diye haykırıyorum. "Erkekler," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Bana danışmadığı için ona öfkelenmekten başka bir şey istemesem de, mantığının yanlış olmadığını kabul etmek zorundayım. Bu iblisi yenmek için daha fazla hareket özgürlüğüne ihtiyacım olacak ve gerçek kimliğimi ve burada bulunma amacımı bilen tek kişi o. Sanırım bu nedenle yeni işimin avantajları olabilir.

Ama onunla yaşamak? Hiçbir şey anlamıyor muydu?
ona söylediklerimden? Bir erkekle nasıl yaşayabilirim? Hem de bana karşı niyetini belli etmiş biriyle?

"Söz veriyorum, uslu duracağım Minnie. Ayrı yataklar olacak ve mahremiyetinizi sağlayacağım," diye devam ediyor, sanki yaptığında yanlış bir şey görmüyormuş gibi.

"Yani bu konuda hiçbir söz hakkım yok, öyle mi?" Sözlerini bir süre daha düşündükten sonra yenik bir iç çekiş salıveriyorum.

Tommy, Mine'ın bir sürü bağlantısı olduğunu söylerken bir şeyler sezmiş olmalı. Başka kim böyle bir şey yapmayı başarabilir ki? Daha önce hiç özel hemşire duymamıştım, tıpkı bu kadar etkili bir Binbaşı duymadığım gibi.

"Çoktan bitti bile," diye cevap veriyor yumuşak bir sesle. "Artık tüm bu fiyaskoyu geride bıraktığımıza göre, benimle yeni kulübemizi görmeye gelmek ister misin?"

Bizim. Bizim dedi.

İçimden küçük bir heyecan kırıntısı geçiyor ama onu bastırıyorum.

"Peki," diye mırıldandım. "Ama . Görev her şeyden önce gelir. Diğer her şey ikinci sırada. Anlaşıldı mı?"

"Elbette," diye kolayca kabul ediyor. Hem de çok kolay. "İblis avcılığı ve kur yapmanın el ele gitmeyeceğini kim söyledi?"

SIXTEEN

Yeni baraka taşınmamız için hazır olduğunda -daha doğrusu üç gün sonra- açgözlülük şeytanı daha da güçlendi. Merkezdeki atmosfer de değişti. Açgözlülüğün ezici etkisi nedeniyle insanlar arasında oluşan görünmez bir gerilim, ağır bir dip akıntısı var.

Açgözlülüğün tezahürleri en çok fiziksel nesnelere sahip olma arzusu söz konusu olduğunda ortaya çıksa da, üste en çok aranan şeyin güç olduğuna dair güçlü bir gösterge var. Bu da askerler ve üstleri arasında pek çok çatışmaya neden olmuş.

Ne yazık ki, bu değişiklikleri gözlemlerken iblisi yenmenin bir yolunu bulamadım. Bulmayı başardığım her zamanki kutsanmış eşyalar onun üzerinde işe yaramıyor ve iblis beni ya da Benimkini her gördüğünde sadece... gülüyor.

Ellerimi yumruk yaptım.

Gerçekten bir iblisin maskarası mı oldum? Kabul edilemez.

"Bu seni memnun etmiyor mu?" Mine kaşlarımı çattığımı görünce soruyor.

" değil. Ama kulübenin kendi tarafında kalmalısın."

Benim isteğim üzerine, odayı ikiye bölmek için odanın ortasına bir perde yerleştirdi. Bu şekilde, uyku düzenimiz ayrı oluyor ve sürekli olarak onun çıplak bedenine fazladan bakıp bakmayacağını düşünmek zorunda kalmıyorum.

Kulübe çok büyük değil. İnsan boyutunda yaklaşık yirmi metrekare olduğuna inanıyorum. Yani benim on, benimkinin de on metrekaresi var.

Her yarısında bir küçük yatak, bir çekmeceli dolap ve bir sandalye var. Onun tarafında masası ve birçok eşyası var. Benim fazla eşyam olmadığı için, benim tarafım oldukça çıplak.

Ama bu kulübenin en güzel yanı sıcak olması. Buzdan yapılmış olmam gerektiği düşünülürse, sıcaklığın değerini çok iyi anlıyorum.

Mine sırıtıyor.

"Uslu duracağıma söz verdim."

"Öyle yapmalısın. Aksi takdirde hayatını cehenneme çeviririm" diye uyarıyorum.

"Gerçekte
n mi?"

Başımı
salladım.

"İnsanların uykuya ihtiyacı vardır. Uykusuzluktan çıldırana kadar uyumana izin vermeyeceğim. Bunun bir savaş taktiği olduğunu duydum ve bunu ödünç almaya karar verdim - tabii ki uslu durmazsan," diyorum ona sert bir şekilde.

Tek tepkisi gülmek oldu.

Kaşlarımı çatıyorum.

Bir kez daha benden korkmadığını gösterdi. Burnunu kırdıktan sonra bile - oldukça iyi iyileşmiş gibi görünmesine rağmen - beni ciddiye almadı.

"Dur. Gülme," diye bağırdım.

"Çok komiksin." Omuz silkiyor. "Hayatım boyunca pek gülmedim, o yüzden bunu arayı kapatmak için yaptığımı düşün."

"Eğlencenizin kaynağı olmak konusunda ne hissettiğimden emin değilim."

"Güzel. Kendini iyi
hissetmelisin." Gözlerimi ona
diktim.

"Bu sizi eşsiz kılıyor çünkü beni güldürebilecek başka pek bir şey yok" diye ekliyor.

Bu işleri değiştirir. Başımı sallıyorum, sözlerinden duyduğum memnuniyeti göstermemek için elimden geleni yapıyorum. Böyle bir ego okşamasına ihtiyacı yok.

Yüksek sesle homurdanıyorum ve kulübenin benim tarafıma geçerek sessizce her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum. Çok fazla eşyam olmayabilir ama sahip olduklarıma değer veriyorum. Özellikle de harçlıklarımla aldığım güzel elbiseleri. Onları sakladım, belki biraz yiyecek almak için satabilirdim. Ama onlardan ayrılmak içimden gelmedi ve savaş sürerken insanların güzel kıyafetler almak için can atacağını düşünmedim.

Elbiselerden ikisini hala giymedim. Üste dolaşmak için fazla süslüler. Ama boşa gitmeyecekler. Aperion'a döndüğümde onları da yanımda götürmeyi planlıyorum.

"Her şeyi güzelce düzenlemişsin," diye onaylayarak ekliyorum, kulübenin içinde dolaşıp her köşeyi incelerken.

Ben kendi tarafımı yapmayı teklif etmiştim ama Mine her şeyi yapabileceği konusunda ısrar etmişti. Aslında, her şeyi düzenleyecek zamanı bulana kadar içeri girmemem için bana söz verdirmişti. Onun tarafı da temiz ve düzenliydi, tüm kıyafetleri mükemmel bir şekilde katlanmış ve çekmecelerine yerleştirilmişti. Daha önce hiç düzenli bir erkek duymamıştım ama ne bilebilirim ki? İlk kez bir erkekle bu kadar yakın bir odayı paylaşıyorum.

"Onayladığınıza sevindim." Başını eğiyor. "Banyo arka tarafta. Size göstereyim."

Kaşlarımı çatıyorum ve onu takip ediyorum. Kulübenin benim tarafımdan geçiyor ve işlevsel olduğunu fark etmediğim bir kapıyı açıyor. Banyo küçük. Bir tuvalet ve banyo ile duş karışımı bir şey var, ancak onlarca insanın yaşadığı bir askeri üste olduğumuzu düşünürsek

insanlar bir banyoyu paylaşıyor, şikayet edemem. Bir kez daha Mine'nin etkisini hatırladım.

Diğer tüm askerler ortak bir alanda duş alırken, o kişisel bir banyoya sahip oluyor. Yüksek rütbeliler bile bu tür bir muamele görmüyor.

Ailesi çok mu zengin? Tommy'nin dediği gibi, kraliyet ailesinden mi?

Ama tabii ki özel biri olmalı. Yoksa ben -bir tanrıça- bana kur yapmasına izin vermeye tenezzül etmezdim. Onda özel bir şeyler olması gerektiği mantıklı geliyor.

Banyonun kapısını kapatırken ona "İblis meselesini şimdi konuşmalıyız," diyorum.

Tuvalete gitmek için kulübenin benim tarafımdan geçmesi gerektiği gibi küçük bir sorun var, ama sanırım bu konudaki kuralları daha sonra belirleyebiliriz. Şimdi, en önemli şey iblis.

Benimki gülümsüyor.

"İşte" -masasına gider ve çekmeceden küçük bir şişe çıkarır- "Bunu almayı başardım."

Daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum.

Avuç içim büyüklüğünde bir şişe ve sadece yarısı dolu.

"Nedir bu?"

"Kutsal su."

"Bunu zaten denedik ve işe yaramadı," diyorum sert bir şekilde.

"Bu özel kutsal su. Doğrudan Vatikan'dan."

"Vatikan mı?" Kaşlarımı çattım. Sanırım bu terimi daha önce duymuş olabilirim ama ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"En yüksek Kilise otoritesi. Daha iyi çalışmalı, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum.

"Daha iyi kutsal su diye bir şey yoktur. Üzerinde kullanılan kutsama ilahisi aynıdır."

Yüzü düşüyor.

"Yine de ona bir servet harcadım," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Bir servet mi?"

"Boş ver." Şişeyi çekmecesine geri attı. "Papa tarafından kutsanmış kutsal su işe yaramayacaksa, ne işe yarayacak?"

"Kim bu Papa?"

"Kilise'nin başı," diye açıklıyor Mine. "Vatikan'da ikamet ediyor."

"Adını hiç duymadım. O zaman çok iyi biri olmasa gerek."

Benimki göz kırpıyor. "Ne?"

"Şeytanlarla mücadele için yeterince önemli olsaydı böyle bir kişiden haberim olurdu. Ama bana herhangi bir papa ya da Vatikan hakkında bilgi verilmedi. Bu da onların işe yaramaz olduğu anlamına geliyor."

"Doğru. Peki, Papa ve Vatikan işe yaramazsa, işe yarar olan nedir?"

"Bilmiyorum," diye gönülsüzce kabul ediyorum.

Yüksek sesle iç çekerek yatağa oturuyorum ve eteğimin kumaşını yumrukluyorum.

"Açgözlü bir iblisle nasıl başa çıkılacağını bir tek özel bölüm bilir. Bu tür bir edebiyat benim müfredatımda yoktu."

"O zaman bu tür edebiyatı nerede bulabiliriz?"

"Aperion." Derin bir nefes alıyorum. "Yakın zamanda geri dönmeyi planlamıyordum ama dönmek zorunda kalabilirim."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"İblis giderek güçleniyor. Her geçen gün fiziksel bir beden kazanmaya bir adım daha yaklaşıyor. Artık Holloway'e bağımlı olmadığında neler yapabileceğini kimse bilemez. Askeri üs sadece bir başlangıç."

"Ama eminim başka yollar da vardır-"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Kardeşimle tekrar temas kurmaya çalıştım, ancak mührüne erişmemi engelleyecek bir şey yaptı. Sormak için başka kimseyle iletişime geçemiyorum.

Çünkü hiç ruhani enerjim kalmadı. İblis bu kadar hızlı güçlenirken, geri dönüp özel bölüme haber vermeliyim."

Ayrıca, iblisi durdurmak için elimden geleni yapmazsam takdirname alamayacağım gibi, onu durdurmak için yeterince çaba göstermediğim için cezalandırılabilirim - ya da en azından onu durdurabilecek olanlara yardım edemem.

Bu benim açımdan ihmalkârlık olur ve bu hem Aperite yasası hem askeri yasa kapsamında cezalandırılabilir. İki ceza almış olacağım. Ve bu cezalar o palyaçoyla karşılaşmaktan kaçınmama yardımcı olsa da, mesleki itibarımı da mahvedecek, öyle ki bir daha asla iblislerle savaşmama izin verilmeyebilir.

Bu kabul edilemez.

"Güçlerin olmadan geri dönersen ne olur?" Mine soruyor.

İrkildim. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Konuyu düşünürken yavaşça ekliyorum: "Öğrenilmemesi en iyisi olur. Eğer ailem güçsüz olduğumu öğrenirse, düğüne kadar beni bir yere kapatacakları kesin. Palyaçonun kendisi beni ziyaret etmeye ve geçen sefer onu herkesin önünde utandırdığım için bana bir ders vermeye karar verebilir. Ve diğer savaşçılar... Bana gülerler.

Ve insanların bana gülmesinden nefret ediyorum.

Lanet olsun! İnsanlar güçlerimin eksikliğini öğrenirse başım belaya girecek, ama hiçbir şey yapmaz ve iblisin başıboş dolaşmasına izin verirsem daha da belaya girecek.

Bu tam bir muamma. Ve ben... ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bu Aperion'a gidebilir misin?" "Geri dönmek
için bir portal bulursam gidebilirim."

"Bulmak mı? Nerede olduğunu bilmiyor musun?" Bana
bakıyor. Yumruklarımı sıktım.

"Çok az sayıda değişmez portal vardır. Çoğu sürekli yer değiştiriyor. Onların enerji imzalarını tespit edebiliyorum.

güçlerim varken. Ama onlar olmadan..." Mine iç
geçirdi ve yatakta bana katıldı.
"O zaman Aperion'a nasıl gitmemizi öneriyorsun?"
"Yapabilirim-" Durdum ve ona doğru döndüm. "Biz
mi? Biz mi?"
"Biz bir takımız. Tabii ki yalnız gitmene izin vermeyeceğim. Özellikle de şu anda savunmasız olduğun
için." "Ne?" Kekeliyorum. "Savunmasız
mı?"
"Bunu kişisel algılama, Minnie. Güçlerin varken hesaba katılması gereken bir güç olduğunu biliyorum. Ama onlar olmadan, sen sadece bir insansın."
Nefesimin altında küfrediyorum. Haklı.
"Ölümlüler öylece Aperion'a gidemez," diyorum ona. "Sadece bu da değil, orada uzun süre kalamazsın."
"Ne demek istiyorsun?"
"Eğer bir ölümlü kendi dünyası dışındaki bir dünyaya seyahat ederse, yaklaşık iki hafta içinde ölene kadar giderek daha da hastalanır. Bunu önlemenin tek yolu, diğer dünyaların atmosferine dayanmanızı sağlayacak özel bir tentür elde etmektir, ancak bunu nasıl temin edeceğime dair ilk ipucuna sahip değilim."
Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.
"Sanırım iki haftadan kısa bir süre içinde o özel bölüme haber vermemiz gerekecek." Bana geniş bir gülümseme verdi.
Ona gözlerimi deviriyorum.
"Özel bölümün Aperion'da bir insanın bulunmasını hoş karşılayacağını mı düşünüyorsunuz?"
Mine omuz silkiyor.
"Onlara söylemeyeceğiz. Ben sana eşlik edeceğim ve sen onlara haber verene kadar bekleyeceğim. Sonra seni buraya geri götüreceğim. Bana iki ay söz vermiştin, Minnie. Hiçbir günü boşa harcayacak değilim."
"Sen..." Sıkıntı içinde homurdanıyorum.
"Şimdi, şimdi, Minnie. Yeminini bozacak mısın?" "Hiçbir
şey için yemin ettiğimi hatırlamıyorum," mırıldandım.
"Bana söz vermiştin."
"Sen imkansızsın."

"Israrcı," diye düzeltiyor.

"Ama neden?" Aniden sordum. "Bana olan bu ani ilginin nedenini anlamıyorum."

"Ani olmaktan çok uzak, güven bana." Gülümsüyor.

"Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıdığımızı hatırlatabilir miyim?"

"Yani? Birkaç hafta senin ölümsüz benliğin için bir şey olmayabilir ama benim gibi çelimsiz bir insan için oldukça uzun bir süre. En azından yapacağına karar verecek kadar uzun," diye ekliyor mutlu bir şekilde, bana yaklaşıyor ve bir kolunu omuzlarımdan geçiriyor.

Ona dokunmak yok kuralını hatırlatmalıyım, ama sözleri bir an için bunu yapamayacak kadar kafamı karıştırdı.

"Ben... yapacağım? Bu da ne demek oluyor?"

"Benim olduğunu," diye cevaplıyor umursamazca.

Göz kırpıyorum. Ama konuşmak için ağzımı açtığımda devam ediyor. "Ve tabii ki ben de seninim. Ben eşitlikten yanayım, sen
gör. Ben seninim ve sen de benimsin."

"Aramızda eşit olan hiçbir şey yok, insan," diye homurdanıyorum. İfadesinin geri kalanını görmezden gelmeye karar veriyorum çünkü bunu oldukça çekici buluyorum ve ona hâlâ Benim dediğim için kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Gerçi bu benim olduğu için değil elbette. Sadece... benim gibi hissettiği için. Şakaklarım zonkluyor. Bu beklediğimden daha karmaşık. Tek bir zamirle bu kadar zorlandığıma inanamıyorum.

"Haklısın," diye ekliyor başını sallayarak. "Sen çok daha üstünsün."

İstemsiz bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. En azından o bunu biliyor.

"Sıradan bir ölümlü olarak sana tapınmak benim görevim. Bu açıdan bakıldığında, haklısınız. Biz eşit değiliz."

Kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor.

"Tapınmak... bana mı?"

Fısıldıyorum.

Sırıtıyor.

"Sakın bana bunu hiç düşünmediğini söyleme. Ne de olsa sen bir tanrıçasın. Ayaklarının dibinde bir erkeğin olmasını istemez ?" -ve bunu kanıtlamak için yataktan kayarak önümde dizlerinin üzerine çöktü- "sana tapınmasını ve hayranlık duymasını istemez miydin?"

"Sen ne-" Başını kucağıma koyup yüzünü bana yasladığında sözlerim aniden kesiliyor.

"Bunu ve çok daha fazlasını yapabilirim, Minnie," diye geveliyor. Nefesi elbisemin kumaşında gezinerek tenime ulaşıyor. İçime doğru ilerliyor ve beni zevkten titretecek şekilde ısıtıyor.

"Bu hiç uygun değil," diye . "Yapmalıyız-"

"Ama tapacağım şey sadece bedenin olmazdı," diye devam ediyor. "Ruhuna da tapardım."

Gözlerim açıldı.

"Bedenin bir zevk kalesi olana kadar, ruhun-"

"Dur." Parmaklarımı dudaklarına koyuyorum. "Lütfen başka bir şey söyleme."

Elimi tutuyor ve avucumun içini öpüyor, sonra çevirip elimin arkasını öpüyor.

"Nasıl isterseniz, tanrıçam," diye mırıldanıyor.

Ayağa kalkıyor, takım elbisesinin tozunu alıyor ve hiçbir şey olmamış gibi odanın içinde dolaşıyor. Sanki az önce yakınlığı ve tatlı sözleriyle kalbimin göğsümde durmasına neden olmamış gibi. Kontrol etmekte zorlandığım hafif titremeler bedenimi sarıyor.

"İblis meselesine geri dönelim," diyor Mine. Sesi ve tavrı hem kararlı hem de sakin - sanki o az önce olanlardan hiç etkilenmemiş gibi, ben ise pamuk ipliğine bağlıymışım gibi.

"Evet," diye mırıldanıyorum. "İblis..." Derin bir nefes alıyorum ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Aperion'a gitmek için önce geçidi bulmalıyız."

Biz kelimesini kullandığımda bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor.

Nefesim kesiliyor.

"Bunun için ruhani enerjiye ihtiyacınız var, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Kendi enerji akışım engellendi. Ama bu birazını çekemeyeceğim anlamına gelmiyor. Tek sorun, sizin dünyanızda enerji çekebileceğim fazla bir şey olmaması."

"İblis mi?" O teklif ediyor.

Başımı sallıyorum.

"Şimdi ne kadar güçlü olursa olsun, asla yeterince yaklaşamayacağım."

Bir tsk sesi çıkarır.

"Peki ya ruhlar? Onların enerjinin en saf hali olduğunu söylemiştiniz. Bir ruhu özümsemek işe yarar mı?"

"Kesinlikle hayır," diye bağırdım ve ayağa fırladım. "Bu yasak." Onun şaşkın ifadesi karşısında devam ediyorum. "Eğer bir ruhu tüketirsem, Tenebreis'in Oğlu ile aynı hale gelirim. Enerji imzam sonsuza dek değişecek ve hem hain hem de düşman olarak damgalanacağım. Ve bunun için tek bir kader var..." Tanık olduğum ilk idamı hatırlarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Ölüm."

"Ölüm mü? Bir ölümsüz için bile
mi?" Başımı salladım.

"Zaman geçtikçe ölümsüz olabilirim ve hatta çoğu yaralanmaya bile dayanabilirim. Hatta enerjim bedenimi iflas ettirecek kadar tükenirse ölüp yeniden doğabilirim. Ancak yasaları çiğneyen herkesi bekleyen ölüm türü kalıcıdır. Aperion'da bir tanrının özünü yok etme gücüne sahip bir kılıç var. Ve bu kılıcın sahibi, iş adaleti yerine getirmeye geldiğinde çok acımasız oluyor."

"Kim?"

"Onun adı Azerius ve o benim komutanım. Ama aynı
zamanda... büyüleyici ve güçlü olduğu kadar korkutucu da."

Benimkinin özellikleri sıkılaşıyor.

"Büyüleyici mi? Güçlü mü?" diye tekrarlıyor.

"Yaşayan en güçlü ilah olduğu düşünülüyor. Herkes ondan korktuğu gibi herkes de ona saygı duyar."

"Dur tahmin edeyim. Sen de onu örnek alıyorsun," diye
ekliyor Mine sertçe.

"Elbette. Acımasız olabilir ama adildir. Ve ondan daha takdire şayan bir iş ahlakına sahip birini hiç görmedim."

Burun delikleri açıldı.

"Ona çok saygı duyuyor gibisiniz." Heyecanla

başımı salladım.

"Ve eğer bu görev iyi giderse, ondan bir takdirname alacağım. Bunun benim dünyamda ne kadar değerli olduğunu bilemezsin. Ve sonra evlenmek zorunda kalmayacağım-" Çok fazla konuştuğumu fark ettiğimde hemen kendimi durduruyorum.

Mine gözlerini bana dikti. İki gümbür gümbür adımda önümde, etkileyici boyuyla üzerimde yükseliyor.

"Neyi yapmak zorunda kalmayacaksın?" Onda farklı bir şeyler var. Sadece sesinin ürpertici kalitesi değil, aynı zamanda başka bir şey daha var. Vücudumdaki tüyleri diken diken eden bir şey.

"Devam et, Minnie. Söyleyeceğin şeyi bitir." "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey değildi." Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. " et. Söyle bana."

"Benim..."

"Söyle.

Bana."

"Evlenmek zorunda kalmayacağım," diye fısıldıyorum.

"Peki bana şu evliliğinden ne zaman bahsetmeyi planlıyordun?" diye soruyor alçak bir sesle bana yaklaşırken.

Nefes alışım onun yakınlığıyla yoğunlaşıyor, sadece nabzımın aralıksız davul sesiyle boğuluyor.

"Neden sana söylemeliydim?" Titrek bir ses tonuyla toparladım. "Bu seni ilgilendirmez. Biz için bir hiçiz. Ben bir tanrıçayım ve sen de cılız bir insansın."

"Birbirimiz için bir hiç miyiz?" diye alay ediyor. "Yani sen başkasına söz vermişken benim sana kur yapıyor olmam beni ilgilendirmiyor mu?"

"Öyle demek istemedim. Ben sadece..." Derin bir nefes alıyorum. "Bu görücü usulü bir evlilik Mine," demek için acele ediyorum. "Bu konuda bana danışılmadı."

"Sana tekrar soracağım, Minnie. Nişanlı bir kadına kur yapıyor olmamın beni ilgilendirmediğini mi düşünüyorsun?"

Bana doğru bir adım attı. Ben de bir adım geri atıyorum. Bedenlerimiz hareket halinde ama bakışlarımız durgun.

Gözlerim onunkilerde, tarifsiz bir yoğunlukla kapana kısılmış. Ben geri çekiliyorum, o ileri atılıyor.

Sırtım duvara çarpana kadar. Önümde, vücuduyla beni sıkıştırıyor. Elini başımın üzerine koyarak eğiliyor, gözlerini bana dikiyor.

Yine de konuşmuyor. Sadece bekler.

"I..." Ağzımı kapatıyorum. O haklı. Belki daha önce bu onu ilgilendirmezdi. Ama benimle flört etmesi için ona iki ay süre vermeyi kabul etmiştim -şimdi daha iyi düşünüyorum da bu benim hatamdı. Bir tanrıçaya kur yapan bir insan. Bu kadar vahim bir durumda olmasaydım gülünç olurdu. Bu durum, söz konusu insandan etkilenmediğim gerçeğidir.

Şu anda bile kalbim göğsümde öyle çılgınca çarpıyor ki, yerinden fırlayacak gibi oluyor. Yine de bu korku değil.

Burada, savaş görmüş, sadece beni alt etmekle kalmayıp aynı zamanda bana boyun eğdirebilecek bir erkeğin devasa vücudu tarafından kapana kısılmış durumdayım ve en ufak bir korku hissetmiyorum.

Yine de başka bir şey var. Midemde bir titreme var; her bir hücrem farkındalıkla uğuldayana kadar tüm vücuduma yayılan bir titreme.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Sana söylemem gerekirdi. Ama şunu anlamalısın ki onunla sadece ismen nişanlı olsam da kendimi öyle görmüyorum. Aslında, maçtan kaçmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Sadece benim dünyamda-"

Parmağını dudaklarıma bastırıyor ve beni susturuyor.

"Namusunuzun bozulmadığını biliyorum," diye başlıyor ve sesinin temposu karşısında şok oluyorum. Sert ve zorlukla bastırılmış, içinde biraz da kötülük barındıran bir ses. "Ama nişanlınla aranızda başka neler olduğunu bilmeliyim."

"Ne?" kaşlarım havaya kalktı. "Ne demek istiyorsun?

Elbette hiçbir şey olmadı."

Sözlerim onu yatıştırmadı. "Seni

öptü mü?"

"Tabii ki hayır!"

"Hm." Dilini tıkırdatıyor. "Günaha nasıl karşı koyabilir ki?"

"Ayartma mı?" Homurdanıyorum. "İnan bana, onun açısından bir ayartma yok," diye mırıldanıyorum, o palyaçoyu düşünmek bile canımı sıkıyor.

"O zaman daha da aptal," diye alay ediyor Mine.

"Doğru..."

"Başka ne var, Minnie?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum-

" "Size herhangi bir şekilde dokundu

mu?"

"Beni o şekilde görmüyor, tamam mı? Benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyor. Eminim bu evliliği sadece annesi istediği için yapıyordur."

"Sana herhangi bir şekilde dokundu mu?" diye tekrarlıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Ne cevap vermemi istiyor?

"Saçmalıyorsun Mine. Muhtemelen elimi sadece bir kez tutmuştur."

"Elin..." Kendi kendine başını sallıyor. "?" Göz

kırpıyorum. Ne?

"Sence hatırlıyor muyum?"

"Hangisini. Birini mi?"

"Sol mu?"

Başını

sallıyor.

Sol elimi tutup dudaklarına götürüyor. "Hangi parmaklarına dokundu?" diye sormadan önce parmak eklemlerime sıcak hava üflüyor.

Elimi geri çekmeye çalışırken nefesimin altında "Şimdi de benimle dalga geçiyorsun," diye ekliyorum. Ama tutuşu çok güçlüydü. Onunla duvar arasındaki pozisyonum düşünüldüğünde, hareketlerim oldukça sınırlı.

"Fark etmez," diyor dudaklarını büyük parmağımın üzerine koymadan hemen önce. Boylu boyunca öpüyor, tüylerimi diken diken eden yavaş, durgun öpücükler. O parmakla işi bitince diğerine geçiyor. Bunu elimin her santimini öpene kadar yapıyor.

"Sana ne oldu böyle? Neden böyle davranıyorsun?"

Uzun ve yorgun bir iç çekişten önce sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen bir süre bana bakıyor.

"Sana kur yapıyorum, bu yüzden benimsin Minnie."

"Ama-"

"Aması yok. Benim dünyam böyle ve sen de artık benim dünyamdasın. Eğer sana kur yapıyorsam, bu senin üzerinde hak iddia ettiğim anlamına gelir. Başka erkeklere bakmayacaksın. Başka erkeklere dokunmayacaksın. Hatta başka erkekleri düşünmeyeceksin bile."

Şok içinde göz kırpıyorum.

"Az önce başka erkekleri düşünemeyeceğimi mi söyledin?" Öfkeyle tekrarlıyorum.

"Aynen öyle. Ve hemşirelik görevlerin sadece bana ayrılacak. Benim dışımda hiçbir erkeği tedavi etmeye kalkışmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Gülmesini ve bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekliyorum.

Çünkü bu bir şakadan başka ne olabilir ki?

Ama saniyeler geçtikçe bakışları daha da yoğunlaşıyor, nefes alış verişi daha da artıyor. Burun delikleri bir açılıp bir kapanıyor; sanki kendini kontrol etmek için elinden geleni yapıyor. Ama kendini ne için kontrol ediyor?

Bunu, onu ya da bu dünyanın geleneklerini anlamıyorum. Ona palyaço nişanlımdan bahsetmem gerektiğine katılıyorum, gerçi onu öyle görmüyorum ama

Bunun dışında ne yapmamı ya da nasıl davranmamı istediğini bilmiyorum.

"Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındasınız, değil mi?" Herhangi bir eğlence belirtisi göstermediğinde soruyorum.

Sadece omuz silkiyor.

"Bunda saçma bir şey yok, Minnie."

"Bana başka bir erkek düşünemeyeceğimi mi söylüyorsun? Bunun ne kadar saçma olduğunun farkında mısın? Düşüncelerimi kontrol edemezsin-"

"Oh, ama yapabilirim," diye sözümü kesti. Ona dik dik baktım. "Ne?"

Dudakları yavaşça yukarı kalkıyor. Ama bu ondan beklediğim her zamanki kaygısız gülümseme değil. Hayır, bu daha tehditkâr, neredeyse uğursuz bir şey.

"Gününüzün her saniyesini işgal edebilirim, böylece başka bir erkeği düşünecek vaktiniz bile kalmaz."

"Sen... ciddi misin?"

"Neden ciddi olmayayım ki?"

"Çünkü daha önce hiç bu kadar çirkin bir şey duymamıştım."

Tekrar omuz silkiyor.

"Çünkü benim dünyama aşina değilsin. Ama emin ol Minnie, sana bu konuda her şeyi öğretmek için buradayım. Buna bir erkeğin bir dişiyi sahiplendiğinde, onun için asla başka birinin olamayacağı gerçeği de dahil."

"Oh. Gerçekten mi?"

Bana emin bir şekilde başını sallıyor.

"Aperion'da, kader bağları geri dönülmez bir şekilde birbirine bağlı olan iki kişi arasında gerçekleşen kan bağları veya gerçek çiftleşmeler vardır. Bu tür bölgesel davranışlar gerçek eşler arasında olur, ancak bu eşleşmeler son derece nadirdir. İnsanların da bu tür davranışlarda bulunduğunu bilmiyordum," diye ekliyorum düşünceli bir şekilde.

Son derece nadir olsa da, gerçek çiftleşmeler inanılmaz derecede romantiktir. Gerçek eşleri belirleyenler kaderdir ve bazı kaynaklar bu dünyadaki her bir varlığın

Evrenin atanmış bir gerçek eşi ya da diğerlerinin deyimiyle kaderin birbirine bağlı bir ipliği vardır. Ancak kişinin gerçek eşini bulması için, bağı tetiklemek üzere kan değişimi yapması gerekir. Aksi takdirde, her iki varlık da tek gerçek eşlerinden habersiz yaşamaya devam eder - bu fenomenin bu kadar nadir olmasının nedeni de budur.

Yine de iki varlık kan bağı kurduktan sonra birbirleriyle tamamen uyum içinde olurlar. Bağlanmanın nasıl ortaya çıktığına dair anlatılar farklılık gösterir; bazıları her bağlanmanın benzersiz olduğunu iddia eder. Ancak eşler birbirlerine karşı son derece bölgecidir ve birbirlerinden başka kimseyi arzulayamaz ya da yalan söyleyemezler.

Ah... Kan bağları Aperion'da tabu olduğu kadar romantiktir de. Aperitlerin herhangi biriyle kan paylaşması yasaktır. Öğrenilirse ölümle cezalandırılabilecek bir suçtur. Neredeyse bir ruhu tüketmek kadar kötüdür ve kişinin ruhani enerjisini lekelemede benzer bir etkiye sahip olduğu bildirilmiştir. Belki de her iki şey de Tenebreis'in Oğulları'nın -ruh emen kan içicilerin- karakteristik özelliği olduğu içindir.

Benim kendi teorime göre Hanedanlar kan paylaşımını yasakladılar çünkü insanların sağda solda gerçek eşlerini bulacaklarından korkuyorlardı. Eğer öyle olsaydı, artık avantajlı evlilikler, seçici üreme veya siyasi ittifaklar olmazdı. Her şey kadere bırakılırdı. Moirai Hanesi her şeyin kontrolünün kendisinde olduğuna inanmayı ne kadar seviyorsa, diğer Haneler de bunun böyle olmadığını kanıtlamak istiyor.

"Ama durun," diyorum birden. "Peki ya partideki o insanlar? Ya da yattıkları çok sayıda kadınla övünen o askerler? Eğer bölgecil iseler bunu nasıl yapabilirler?"

Kaşlarını çatarken sorum onu şaşırttı.

"Ben herkesin olduğunu söylemedim," diye mırıldandı.

"Ama bunu ima ettiniz."

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye karşı çıkıyor. "Az önce size bir gelenek hakkında bilgi verdim. Ve burada olduğum için

dünya, o zaman bu gelenek otomatik olarak bu dünyaya özgüdür."

Sözlerinin üzerinden geçiyorum, zihnimde canlandırdıkça kafam daha da karışıyor.

"Bu nasıl bir mantık? Söylediklerinizden tek bir kelime bile anlamadım."

Bana gülümsüyor.

"Ve sorun değil, Minnie." Omzuma hafifçe vurdu. "Sana rehberlik edeceğim. Sadece ana kuralı unutma: Düşünebileceğin, bakabileceğin, dokunabileceğin ya da arzulayabileceğin tek erkek benim. Asla."

"Bu birden fazla kural demek," diye . "Bu

birleşik bir kural."

Bir kez daha kafam çok karıştı. Buraya nasıl geldik biz? İblis hakkında konuşuyorduk, değil mi?"

" ne olur?" Masumca soruyorum. Yüz ifadesi

kararıyor.

"Sorun da bu zaten, Minnie. Bunu senin iyiliğin için yapıyorum." Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözlerinde ani bir endişeyle bana bakıyor.

"Ne?"

"Eğer kurallara uymazsan, bu işe karışan erkekleri öldürmek zorunda kalacağım. Ve sen insanları öldüremezsin, değil mi?" diye şiir okur gibi tatlı tatlı mırıldanıyor, bana öldürme niyetinden bahsetmiyor.

"Ama ben yapmazdım..."

"Senin yüzünden ölecekler, Minnie. Sanki

Onları sen öldürdün. Ve buna izin , değil mi?" "Hayır."

"Aferin kızıma." Bana göz kırpıyor ve saçımı okşuyor. "Şimdi o iblise dönelim..."

Ve , eski rahat geri döndü.

Benim mi? Kafam her zamankinden daha karışık.

SEVENTEEN

SABAHIN IŞIĞI kulübenin içine süzülüyor. Yatağımda geriniyorum ve esniyorum. Ama bir şeylerin ters gittiğini fark edince esnemeyi yarıda bırakıyorum.

Işık kulübenin benim tarafıma gelmemeli. Bunun için bir perde var.

Gözlerimi açmaya cesaret ediyorum ve ilk başta ışık kör ediyor.

Ama birkaç dakika sonra perdelerin olmadığını fark ettim. Ama bu, şu anda benim yatağıma bitişik bir yatak olduğu gerçeğiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Mine'nin gözleri tamamen açık. Yan yatmış, kolunu başının altına sokmuş beni izliyor.

"Günaydın," diye fısıldıyor.

Göz kırpıyorum. Bir kere. İki kez. Üçüncü göz kırpışımda, yüksek sesle bir çığlık atıyorum ve ondan uzaklaşmak için geri çekiliyorum. Ne yazık ki bu yataklar lüks ya da büyük olmaktan çok uzak. Ve bir saniyeden kısa bir süre içinde vücudum sert zemine temas ediyor. Acı kemiklerime doğru sekerken dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti çıkıyor.

"Minnie?" Mine endişeli bir sesle soruyor. "Sen iyi misin?"

Yaklaşıyor ve yatağın kenarından bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun orada?" Öfkeyle soruyorum, bir an için acıyı unutuyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

"Bir konuda anlaşmıştık. Sen odanın kendi tarafında , ben de benimkinde. Neden senin yatağın birden benimkinin yanına geldi?"

"Ah, şu." İç çekiyor. "Anlaşmamızı bozmak istememiştim. Ama görüyorsunuz..."

"Ne?" Gözlerimi ona diktim.

"Dün gece döndüğümde bir tuhaflık vardı."

Devam etmesini bekledim. İblis konusunda başarısız bir konuşmadan sonra, iş yapmak için ayrılmıştı. Yatağa gittiğimde geri dönmemişti. Ve bu gece yarısı civarıydı. Ona nerede olduğunu, kiminle olduğunu ve ne yaptığını sormak dilimin ucunda. Ancak bu bariz kural ihlalinin arkasındaki nedeni tespit etmek daha önemli.

"Kantinden dönüyordum ve birinin beni takip ettiğini hissettim. Odaya girdiğimde bile izlendiğimi hissediyordum." Titremesine izin veriyor. "Uyumaya çalıştım ama uyuyamadım."

"Neden perdeyi kaldırıp yatağını benimkinin yanına koyduğunu hala anlamıyorum?"

"Çünkü güçlü olan sensin," diyor aniden. "Senin yanında olmasaydım kendimi başka nerede güvende hissedebilirdim ki?"

Bir ona baktım. "Sen..."

"Gölgelerden beni izleyen bir iblis ya da başka bir şey olmasından korktum. Ama sen yanımdayken bir şey yapmaya cesaret edemezlerdi. Değil mi, Minnie?"

"Doğru."

"Çünkü sen güçlü bir iblis avcısısın." "Doğru."

"Ve ben sadece cılız bir insanım."

"Doğru, doğru," diye mırıldandım.

"Gördüğünüz gibi, bu bir kural ihlali değildi. Bu ilişkide belalı tanrıça olarak senin rolün zayıf insanını korumak değil mi?" Bana tatlı tatlı bakıyor.

Kabul etmek için ağzımı açıyorum ama sonra duruyorum. "İlişki mi?"

"Ortaklık," diye düzeltiyor. "Gerçekten, Minnie. Burada sana benden ne kadar güçlü olduğunu söylemek için erkeklik gururuma karşı geliyorum ve sen sözlerimi yanlış anlıyorsun."

"Ama ilişki demiştin-"

"Yanlış duydunuz. Ortaklık," diye vurguluyor.

"Ama-"

"Yani durum şimdi çözüldü, değil mi?" Sözümü kesti.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtarak elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Sanırım öyle," diye mırıldandım, hâlâ biraz emin değildim. "Mükemmel. Şimdi öğrendiklerimi tartışabiliriz." Kulaklarım diken diken oldu.

"Ne öğrendin?" Bana gülümsüyor.

"Dün gece geç saatlere kadar dışarıdaydım çünkü kendi çapımda bazı araştırmalar yapıyordum. Bir nesneden ruhani enerji aktarabildiğinizi söylemiştiniz."

Başımı salladım.

"Büyülü bir nesne işe yarar mı?"

"Büyülü mü?" Kaşlarımı çattım.

"Bir cadı tarafından kullanılıyor," diye açıklıyor.

"Ama bir cadıyı nerede bulabiliriz ki?" Ayağa kalkıp geceliğimin tozunu alırken soruyorum. Benimkinde beyaz bir gömlek ve bol bir pantolon var, skandal ya da ilginç bir şey yok. Öyleyse neden gözlerim onun tarafına kayıyor? Bakışlarımın onun vücudunda gezinmesine, her bir sert kası ve bu kasların gömleğin kumaşına nasıl baskı yaptığını fark etmeme neden engel olamıyorum?

Sert bir şekilde yutkunuyorum.

Neyse ki bana bir tepsi yemek getirmeye o kadar odaklanmıştı ki fark etmedi. Gerçi tepkimi her zaman yemeğe bağlayabilirim.

"Bir cadı bulabilir miyiz bilmiyorum. Ama bir cadı tarafından kullanılan nesneleri bulabiliriz. İşe yaramaları gerekir, değil mi?"

"Eğer büyü ile aş," diye cevap veriyorum dalgınca.

Masaya oturmam için bir sandalye çekiyor -masasını zaten masaya dönüştürmüştük- ve önüme çeşitli kahvaltılıklar koyuyor.

Onları görünce ve koklayınca ağzım sulanıyor.

Elbette günlük çöreğim var, ancak yanında tereyağı ve reçel ile çeşitli çörekler ona eşlik ediyor. Bu sadece yemeğin tatlı kısmı. Sırada ekmek, jambon ve üç çeşit peynirden oluşan tuzlu kısım var.

Bunu nereden temin etmiş olabileceğini merak ediyorum. Ordu yemekleri sivil yemeklerden biraz daha iyi olabilir, ama yine de süslü bir şey değil.

Böyle bir şey değil.

Bu tam bir ziyafet ve sadece kahvaltı.

Muhtemelen onu bu konuda sorgulamalıyım, ama sonra. Şimdi yemek zamanı.

Yanıma oturmadan önce elektrikli su ısıtıcısını getiriyor ve her birinde bir poşet çay bulunan iki bardağa sıcak su dolduruyor.

"Sihirle aşılanmış olarak nitelendirilen şey nedir?" diye soruyor sonunda masada bana katılırken.

Bir çörek alıyor, ikiye bölüyor ve bir tarafına reçel, diğer tarafına tereyağı ekliyor. Ben de onun hareketlerini taklit ediyorum.

"Eğer bir ritüelde kullanıldıysa," diyorum çörekten bir ısırık alırken.

Bu harika. Aman Tanrım!

Hemen masadaki çöreklerin sayısına bakıyorum. Altı tane daha kaldı. Sonra bakışlarım Mine'ye kayıyor. O büyük bir erkek, bu yüzden bol miktarda yiyeceğe ihtiyacı olması mantıklı. Bu çöreklerin çoğunu yiyeceği anlamına mı geliyor?

Bu düşünce aklıma geldiğinde, çöreğin geri kalanını hızla ağzıma atıyorum ve bir tane daha alıp işlemi tekrarlıyorum - ancak bu sefer tereyağı tatlılığı azalttığı için sadece reçeli ekliyorum.

"Etrafa sordum," diyor ikinci çöreğini yavaşça ve metodik bir şekilde yağlarken, "ve bu tür eşyaları barındırabilecek bir yer var."

"Ev mi? Yani sadece... orada mı?"

"Bir müze. Buradan arabayla yaklaşık kırk elli dakika uzaklıkta. On yedinci yüzyıldaki cadı mahkemelerinden kalma pek çok esere ev sahipliği yapıyor."

"Ama..." Söylediklerini düşünürken yavaşça çiğniyorum. "Onların gerçek cadılar olduğunu nereden bileceğiz? Siz insanların yaptığı sözde cadı mahkemelerini duymuştum. Cadılıkla suçlanan kadınların çoğu masumdu."

"Belki." Omuz silkiyor. "Ama denemeye değer."

". Deneyebiliriz. Ama sorularım var." Gülümsüyor.

"Tabii ki var. Devam et."

"Oraya nasıl gideceğiz? Arabamız yok." "Bize
bir araba bulacağım."

Tabii ki bir arabaya erişimi olacaktı. Sanırım bu, onun bu dünya için inanılmaz derecede zengin olduğuna dair şüphelerimi kanıtlıyor.

"Peki ya görevleriniz? Sen bir havacısın. Üsten ayrılırsan başın belaya girmez mi?"

"Komutanımla konuştum bile. Son yaralanmalarım nedeniyle bir hafta izin aldım."

"Ama o kadar da kötü değillerdi," diye mırıldanıyorum.

"Güven bana, Minnie. Öyleydiler," diye cevap veriyor gergin bir sesle.

"Güzel. Üsten ayrılabilirsin ve bir arabamız var. Ama o müzeye nasıl ulaşabiliriz? Savaş nedeniyle tüm merkezler kapalı değil mi?"

Bir omuz silkme daha.

"Olabilir. Ama bir şekilde içeri
gireceğiz." Kendinden o kadar emin
görünüyor ki.

Elimdeki çöreği bıraktım ve gözlerimi ona diktim.

"Ne kadar zenginsin?"

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor. Sonra kıkırdıyor. "Ne kadar zengin?"

"Evet. Tommy varlıklı bir aileden geldiğinizi söyledi. Ama tüm bunları karşılayabilmeniz için çok varlıklı olmanız gerekir." Önümüzdeki yemeklere el sallıyorum. Bu bile başlı başına bir lüks. Bir araba alabilmesini, askeri üsten istediği gibi ayrılabilmesini ve kapalı bir müzeye girebilmesini boş verin.

"Öyle de denebilir," diye mırıldanıyor alçak bir sesle. Yanakları hafifçe kızarmış.

"Öyle diyebilir misiniz? Bu ne anlama geliyor?"

"Ailem çok varlıklı. Ben gençken Amerika'ya taşındık ve doğru girişimlere yatırım yaptık. Zamanla servetimiz ve nüfuzumuz arttı."

"O ZAMAN NEDEN BURADASIN?" Aniden sordum. "Yani. Madem bu kadar zenginsiniz, neden hayatınızı savaşta riske atasınız ki? Eminim nüfuzunuzla katılmak zorunda kalmazdınız, değil mi?"

"Haklısınız. Hava Kuvvetleri'ne katılmam gerekmiyordu."

"Neden katıldın o zaman?"

"Çünkü sen buradasın," diye cevap veriyor yumuşakça. "Hey!" Koluna şakacı bir tokat atıyorum. "Ben ciddiyim."

"Ben de öyle. Bana inanmıyor musun?" Alınmış gibi davranıyor.

"Sabahın bu saatinde bu kadar utanmaz olduğuna inanamıyorum," diye homurdanıp gözlerimi deviriyorum.

"Bir erkek güzel bir kadının aşkı için değilse neden ölümü göze alsın?" Kaşlarını bana doğru oynatıyor.

"Sen imkânsızsın." Başımı sallıyorum. Ondan bir cevap alamayacağım açık, yine de merakım devam ediyor. Madem bu kadar varlıklı, neden Hava Kuvvetleri'nde ölüme meydan okuyor? Bu...baffling.

"Olabilir." Kıkırdıyor. "Ama benim imkansızlık markam size ruhani enerjiyi çekmenin bir yolunu bulmak. Bunu yapmalısın.

teşekkür ederim Bana." O eğilir Geri,itmek onun Çene yukarı ve bana sırıtıyordu.

Ona ters ters bakıyorum.

"Doğru. Gerçekten işe yarayıp yaramayacağını bilmediğimiz için enerjiyi başarılı bir şekilde çektikten sonra size teşekkür edeceğim."

"Bekliyor olacağım." Göz kırpıyor.

Sinirli bir inilti çıkardım ve masanın altından bacağına tekme attım.

"Ouch."

"Hak ettiğini buldun," diyorum kalan çörekleri alırken. -Ve çöreği masanın benim tarafına getir. O tuzlu şeyleri alabilir. Tatlı olan bende kalsın.

Bana bakarken yüzünde sürekli bir gülümseme var. Sinirlenmesi gereken zamanlarda bile sinirlenmiyor. Bu onun kur yapma ritüelinin bir parçası mı? Sanırım yemek öyle, ama ya gerisi? Hem benimle dalga geçmesi hem de ona kötü davranmama izin vermesi.

Ve utanç verici bir şekilde, ona karşı kabayım. Nedenini henüz tam olarak bilmiyorum ama ne zaman bana fazla iyi davrandığını görsem onu tekmelemek istiyorum.

Sonra ona sarılmak istiyorum.

Bu tehlikeli düşüncelerden kurtulmak için başımı sallıyorum.

Belki de planı budur. Beni ona karşı kötü davranmaya itmek, böylece daha sonra özür dileyebilirim ve normalde yapmayacağım şeylerden izin verebilirim. Yatak meselesi gibi.

Ugh! Bundan hoşlanmıyorum. Kendimi yabancı hissetmekten hoşlanmıyorum ve bu kur yapma olayında çok bilgili olmadığım gerçeğinden kesinlikle hoşlanmıyorum.

Savaşta, en azından ne bekleyeceğini bilirsin. Kur yaparken mi? Korkarım bu beni katıldığım tüm savaşlardan daha çok etkileyecek.

"Yemeğini bitir ve üstünü değiştir. Ben arabayı hazırlayayım."

"BU BİR ASKERİ ARAÇ DEĞİL," diye ekliyorum kaşlarımı çatarak.

"Bu benim şahsi arabam." Mine benim için kapıyı açarken gülümsüyor.

Ön yolcu koltuğuna geçtim ve rahatıma baktım. Deri koltuklar ve lüks bir iç mekan. Ne kadar zengin olduğunu bir kez daha hatırlıyorum.

Arkama baktım. "O da ne?"

"Oh, o mu? Yolda yemek için biraz yiyecek paketledim. Acıkacaksın."

"Çok düşüncelisin," diye mırıldandım.

Kendisinin ya da bizim değil, benim acıkacağımı söylemesi gözümden kaçmadı. Bunu beni yaptı. İçime bir sıcaklık yayıldı. Daha önce hiç kimse bana karşı bu kadar nazik olmamıştı. Bana kur yapma niyetini açıkça belirttiği için beni çalışıyor olabilir, ama ondan önce bile nazik olmaktan başka bir şey yapmadı.

Geçmişte ona karşı biraz sert davranmış olabilirim, ancak bunun nedeni ani talihsizliğimin algımı renklendirmesiydi. Her ne kadar kendimden başka suçlayacak birini arasam da, gerçek şu ki hiç kimse beni kuralları çiğnemeye zorladı.

İstediğim için yaptım.

Ve eğer geçmişe dönecek olsaydım -zamanla oynamak da yasak olmasına rağmen- aynı seçimleri yapardım. Mine arabayı çalıştırınca düşüncelerimden sıyrılıyorum. Arabanın aynasında bir şey gözüme üssü zar zor terk ediyoruz.

Döndüm, gözlerim şoktan fal taşı gibi açıldı.

"Tommy! Burada ne işin var?" Suçluluk duygusuyla yutkunuyor.

"O iblisle birlikte geride kalmak istemiyorum!" diye patladı.

"O BIR AÇGÖZLÜLÜK ŞEYTANI. Senin ruhunu yemeyecek."

"Hayır, ama bana çok kötü davranıyor! Her gün beni gördüğünde benimle dalga geçiyor. Ondan nefret ediyorum" diye haykırıyor.

Bu açgözlü şeytanla yaşadığım deneyime dayanarak aynı fikirdeyim. Çok iğrenç biri ve eğer onu görebildiğinizi fark ederse, sizi kıvrandırmaktan zevk alıyor. Belki de açgözlülüğü bu şekilde yönlendirmenin bir yolunu bulmuştur?

Tommy açgözlülük iblisiyle yaşadıklarını anlatırken, Mine direksiyonun arkasında hoşgörüyle gülümsüyor. Nedense, arabasına davetsiz bir hayaletin girmesinden rahatsız olmasını beklerdim. Ama durum öyle görünmüyor.

"Mektubu Delilah'ma gönderdiniz mi, Binbaşı?" Tommy sorar.

"Elbette. Eminim son sözlerinizi okumaktan mutluluk duyacaktır."

Tommy'nin yüzü düşer.

"Keşke ölmeseydim..."

"Her şeyin düzeni böyle, Tommy. Ölürüz ve yeniden doğarız. Her şey yeniden başlar," diyor Mine sert ama tuhaf bir şekilde bilge bir ses tonuyla.

"Ve eğer hayatına devam edersen, hâlâ onunla birlikte olma şansın var," diye ekliyorum. Ruhlara öbür dünyaya kadar eşlik etmek benim görevim olmayabilir ama Anthropa'daki iblis bolluğu göz önüne alındığında, Tommy'nin ayrılmadan önce onu avlaması riskini almak istemiyorum.

"Biliyorum." Ciddiyetle başını sallıyor. "Ama şu bahsettiğin habercilerden birini bulmam gerek."

"Henüz bir şey yok mu?"

Tommy başını sallıyor.

"Son ölümlerin hepsi üs dışında meydana geldi," diye ekliyor Mine. "Uçaklar Almanya üzerinde düşürüldü."

"Lanet ," diye mırıldandım nefesimin altında bir

küfür. "Başka yolu yok mu Bayan Minnie?"

"Korkarım ki hayır."

İç çekiyor. "Sence sana katılabilir miyim? Yoksa üsse geri mi götürüleceğim?"

Mine'ye bir bakış atıyorum. O hayır demiyor, ben de demiyorum.

"Ne kadar ileri gidebileceğini göreceğiz."

Bana ışıl ışıl gülümsüyor. "Çok naziksiniz, Bayan Minnie. Teşekkür ederim!"

"Lafı bile olmaz," diye mırıldanıyorum.

"O haklı, Minnie. Çok naziksin," diyor Mine garip bir sesle. Göz ucuyla bana bakıyor, elleri direksiyona sıkıca sarılmış. Onun nesi var şimdi?

Onu görmezden gelmeye ve Tommy hakkında daha fazla şey öğrenmeye karar verdim. "Neden orduya katıldın? Daha çok gençsin." Isırdım.

Geçmiş zaman yerine şimdiki zamanda konuştuğumu fark ettiğimde dilim tutuldu. Gerçi o bunun farkında değil.

"Kasabamdaki tüm uygun erkekler bunu yapmak zorundaydı."

Sıradaki konuşmacı Mine. "Erkeklerin sadece sağlam bir gerekçeleri varsa reddetmelerine izin verilirdi. Eyalete bağlı olarak, bazıları hapis cezasıyla karşı karşıya kalırken, diğerlerinin para cezası ödemesi gerekiyordu."

"Para cezaları için param yoktu," diye ekliyor Tommy. "Ve muaf tutulmak için fazla sağlıklı olduğum düşünülüyordu."

"Peki ya sen?" Mine'ye sordum. "Bunlar" -yara izlerini gösteriyorum- "zorunlu askerlikten kaçmana yardımcı olmaz mı?"

Omuz silkiyor. "Belki de. Ama hiçbir zaman bundan kaçmaya çalışmadım." "Neden? Sakın bana bunun bir suç olduğu gibi çürük bir bahane

benim yüzümden." Gözlerimi deviriyorum.

Sırıtıyor. "Bu savaş mı? Tabii ki senin içindi." Bana göz kırpıyor.

"ama." Omzuna hafifçe yumruk attım.

Tommy de soruyu sorarken bana katılıyor. "Anlat bize, Binbaşı."

Benimki bu soru karşısında pek rahat görünmüyor ve yüzümdeki gülümseme yavaş yavaş kayboluyor. Bu onun için hassas bir konu mu? Antropa'da geçirdiğim zamandan anladığım kadarıyla, askerlik onurlu bir meslek. Aperion'da olduğu kadar saygın, ancak çok daha tehlikeli. Tabii ki, gerçek tehlike açısından değil, ama

Çünkü insanlar anında ölebilecek kadar kırılgan varlıklardır.

Bir Aperite'yi öldürmek için çok daha fazlası gerekir. Tartareia ile savaş sona erdikten sonra ordumuzun tek amacı evrenin dört bir yanında iblis avlamak olduğundan, savaşta giderek daha az Aperit ölüyor.

Mine boğazını temizler.

"En iyi arkadaşım ordudaydı. Benden birkaç yaş büyüktü ve ben hep onu örnek aldım. Ben de ona katılmak için eğitime başladım."

"En iyi arkadaşın mı?"

Daha önce hiç bir arkadaşından bahsetmemişti. Aksine, Tommy ne kadar münzevi biri olduğunu söylüyordu. Onu üsten hiç kimseyle aşırı samimi görmedim.

"Nerede o?" Ben soruyorum.

Mine dişlerini gıcırdatıyor ve ben soruyu sorduğuma anında pişman oluyorum.

Bir süre sonra, "O da benimle aynı hastalıktan öldü," diye cevap verdi.

Göz kırpıyorum. O hastalıktan söz ettiğinde, bunun bir tür çocukluk hastalığı olduğunu düşünmüştüm -insanlar bu tür hastalıklara özellikle yatkın görünüyor. Hayatının bu kadar geç bir döneminde olduğunu fark etmemiştim.

"Oh, hayır!" Tommy haykırır. "Grip miydi? Annemin kız kardeşleri de bu yüzden öldü."

"Onun gibi bir şey," diye ekliyor Mine alçak sesle.

Sanki daha fazlasını eklemesini bekliyormuş gibi dikkatle ona bakıyorum. Ama yapmıyor. Önüne bakıyor, sanki aklını kaybetmiş gibi, ya da kederini demeliyim.

Ama en çok şaşırdığım şey buna verdiğim tepki. Kötü anıları canlandırdığım için özür dilemek istiyorum. En iyi arkadaşım ölseydi -gerçi benimkini saymazsanız sanırım bir tane bile yok- ben de üzülürdüm. Harap olurdum, gerçekten.

Soğuk bir ürperti bedenimi sararken kaşlarım birbirine dolanıyor.

Mine'nin öleceği düşüncesi bana pek iyi gelmiyor. Aslında, beni fiziksel olarak hasta etmekle tehdit ediyor. Başımı sallıyorum. Arabanın arkasında bir hayalet olmasına rağmen ölümü düşünmenin sırası değil. Gerçi arkama baktığımda Tommy'nin bir anlığına ortadan kaybolduğunu fark ediyorum. Belki de üsse geri götürülmüştür? Her nasılsa, bu erteleme için, sakin yüzünün altındaki kargaşayı hissedebildiğim halde Mine'yle yalnız kalabildiğim için minnettarım.

Yüz hatları acıyla buruşuyor ve içimde onu rahatlatmak ve acısını hafifletmek için huzursuz bir arzu büyüyor. Elini uzattım - en iyi arkadaşım olabileceğini kabul etmek kadar bana ters bir hareket. İrkiliyor ve hüzünlü gözleri yavaşça benimkileri buluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Bana küçük bir gülümseme verirken ağzının kenarları titriyor. Elimi tutuyor ve hafif bir öpücük için dudaklarına götürmeden önce sıkıyor. Yine de iliklerime kadar hissettiğim bir öpücük bu. Ağzından çıkan sıcaklık vücuduma yayılıyor, beni sarıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Çok tatlısın," diye mırıldanıyor. "Ama böyle bir acı asla geçmez."

"Hastalık... acı verici miydi?"

Başını salladı. "Son günlerinde, acı sakat bırakıcıydı." "Ve sen de hissettin mi? O acıyı?"

Bir baş sallama daha, acı bir baş sallama.

"Ve bu hastalığın tedavisi olmadığını söylemiştiniz?"

"Ailesinin zamanında harekete geçebileceği hiçbir şey yoktu. Ben ilk belirtileri gösterdiğimde o çoktan ölmüştü. Ve babam başına gelecekleri bildiği için meseleyi kendi eline almaya ve aşırı bir şey yapmaya karar verdi."

"Mutluyum," diyorum ona.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ben kendime şaşırıyorum.

"Seni kurtarmanın bir yolunu bulduğu için mutluyum." Duraksadım ve dudaklarımı ıslattım. "Aksi takdirde seninle asla tanışamazdım."

Sanki dakikalarca bana bakıyor. Araba rotasından hiç sapmasa da yola dikkatini vermiyor. Sadece bana bakıyor. İçimi tuhaf bir kesinlik ile doldurduğu kadar beni şaşırtan sert, baskıcı bir bakış.

Elimi sıkıca tutarak bir kez daha dudaklarına götürüyor. "Seninle tanışabilmek için hayatta kaldım" diye fısıldarken gözleri benimkilerin üzerinde.

EIGHTEEN

Muazzam taş duvarları ve kuleleriyle manzaraya hükmeden heybetli kale uzakta beliriyor. Pürüzlü taşlar ve karanlık pencereler dış cepheyi süsleyerek tehditkâr görünümüne katkıda bulunuyor. Yaklaştıkça kendimi mimariyi ve eski işçiliği takdir ederken buluyorum. Mine kalenin bin yıl önce inşa edildiğinden bahsetmişti. yakın zamana kadar yavaş geliştiği düşünülürse bu bile başlı başına şaşırtıcı.

Görünürde tek bir bulut bile olmamasına rağmen gökyüzü koyu mavi, ürkütücü bir havaya sahip. Kasaba da sessizdir, ancak köylülerin başlarının üzerinde beliren saldırı tehdidi nedeniyle bu beklenen bir durumdur. Hepsi Blitz'i duymuş ve sıranın kendilerine gelmesinden korkuyorlar. Ne de olsa korku ve belirsizlik savaş zamanlarının en yaygın iki duygusudur.

Araba tepeden yukarı, kalenin girişine doğru gidiyor.

Savaş nedeniyle halka kapalı olmasına rağmen, Mine bizi içeri sokmanın bir yolu olduğunu söyledi. Ona bir bakış attım ve kudurmuş kalp atışlarımı sakinleştirmek zorunda kaldım. Kontrolden çıkıyor ve onu durdurmak için ne yapabileceğimi bilmiyorum. Sert ve otoriter profiline bir kez bakınca kendimi koltuğumda buluyorum. Sanırım yakışıklı olduğu için.

Kendi kendime mırıldanıyorum. Evet, çok, çok yakışıklı.

İnsanları bu kadar yakışıklı yapmalarına biraz şaşırdım. Henüz benimkine yaklaşan bir tane görmedim, hem de yara izleriyle birlikte. Eğer yaraları olmasaydı... Aman Tanrım! Çok göz kamaştırıcı olurdu. Onu gören her dişiyle dövüşmek zorunda kalırdım.

Bir an duruyorum, düşüncelerim beni ürkütüyor.

Neden onun için savaşayım ki? Bana kur yapan o, tam tersi değil. Benim için savaşması gereken o olmalı. Anlamsız şiddete göz yumduğumdan değil, ama dikkatimi çekmeye çalıştığı için diğer erkekleri öldürmeye istekli olması hoşuma gidiyor. Ona bu özel kur yapma tekniğini kim öğrettiyse iyi yapmış.

Ama sonra bu tekniği ona birinin, yani bir kadının öğretmiş olabileceğini düşünmeye başlayınca kaşlarımı daha da çatıyorum.

"Benim," diye başlıyorum, ona uyarıcı bir bakış atıyorum. Sonraki birkaç kelimesi onu kurtaracak ya da bitirecek.

"Evet?" Bana o göz kamaştırıcı gülümsemelerinden birini veriyor ve ben de kendimi elimdeki işe odaklanmaya zorluyorum.

"Daha önce başka bir dişi için diğer erkekleri öldürmek istediniz mi?"

Dudakları neşeyle titriyor.

"Bu soru nedir, Minnie?"

"Cevap ver bana! Başka bir dişiye baktığı için bile diğer erkekleri öldürme dürtüsü hissettin mi?" Gözlerimi ona diktiğimde sesim bir kademe düşüyor, böylece vereceği cevaba ne bağlı olduğunu biliyor.

"Bana daha önce kıskançlık yapıp yapmadığımı mı soruyorsun, küçük sevgilim?" Bana sırıtıyor.

"Ben de tam olarak bunu soruyorum. Yaptın mı, yapmadın mı?" Ona yaklaşıyorum, gözünü korkutmak için elimden geleni yapıyorum.

-Tabii ki, bana sadece eğlenerek baktığı için bu çok başarısız oldu.

"Yaptım."

Elim kolunu buluyor ve parmaklarım etine giriyor. Saniyeler geçiyor, o bir şey anlatmıyor, saniyeler içinde ben

Kan çektiğimden oldukça eminim.

Acıyı umursamıyor. Arabayı aniden durdurduğunda bunu zar zor fark eder.

Bakışları benimkinde. Göz temasını bir an bile kesmiyor.

"Sadece senin için, küçük sevgilim." Gözleri muziplikle parıldıyor. "Elimden gelse seni dünyadan saklardım, böylece kimse seni göremezdi. Ne başka bir erkek, ne de bir kadın. Benden başka kimse."

Dudaklarımı ıslattım.

"Sadece sen mi?" Fısıldıyorum. Bu fikir düşündüğüm kadar cazip görünmüyor. Aslında... Kendimi bunu kolayca hayal ederken buluyorum. Ben ve o, dünyadan uzakta, dünyadan uzakta... dünyaya rağmen.

"Ama bunun mümkün olmadığını biliyorum. Seni herkesten saklayamam çünkü çok fazla parlıyorsun Minnie. Ne yazık ki, sana yanlış gözle bakan herkesi öldürmekle yetineceğim."

Midemde kelebekler dans ediyor.

"Peki yanlış yol nedir?" Dudakları
yavaşça bir gülümsemeye
dönüşüyor.

"Sanki benim olduğunu ve her zaman benim olacağını unutuyorlar."

Biri arabamızın camını tıklattığında sohbet aniden kesiliyor.

Benimki camı indiriyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor yaşlı adam. Koyu renk üniforması müzenin girişinde görevli olduğunu gösteriyor.

"Kalenin girişini arıyoruz," diye cevap veriyor Mine nazik bir gülümsemeyle.

Adam kaşlarını çatıyor.

"Kale halka kapalı. Üzgünüm ama geri dönmek zorundasınız."

Mine'nin gülümsemesi hiç bozulmuyor.

Ceketinin içini karıştıran Mine, birkaç net banknot çıkarır ve adama doğru uzatır.

Gözleri büyür ve başını sallamadan önce paraya birkaç saniye uzun süre bakar.

"Sizi içeri alamam. Özür dilerim," diye ekliyor gergin bir yutkunmayla.

Bu çok büyük bir para. Savaşın kıtlığı göz önüne alındığında herkes bu tür bir paraya evet der.

"Belki yeniden düşünebilirsiniz," diye devam ediyor Mine, bir deste banknot daha alıp desteye ekleyerek.

Adam parayı dikkatle incelerken adem elması aşağı yukarı sallanıyor. Rüşveti kabul etmek istiyor. Zihinsel olarak bunu yapmasını istiyorum.

Ama sonunda yine başını sallar. "Özür dilerim. Gitmek zorundasınız."

Adam oyalanmıyor. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, gitmek için döner.

Mine sıkıntıyla dişlerini gıcırdatıyor. "İçeri girmenin gizli yolu bu muydu?"

Nefesinin altında duyulmayan bir şeyler mırıldanıyor ve geri dönmek için arabayı geri vitese takıyor. Yine de tepeden aşağı inmiyoruz. Bunun yerine, ormanın içinde açık bir yol buluyor ve ağaçların arasından geçiyor. Dallar arabanın yanlarına çarpıyor, yol aracın genişliği için çok dar.

"Ne yapıyoruz biz?" Kalın bir dal pencereme çarptığında irkiliyorum.

"B Planı" diyor.

Yol arabanın ilerleyemeyeceği kadar daralır ve durmak zorunda kalır.

"Uh, Mine?"

Bana bakmak için dönüyor.

"B planının bir plan olduğunu hiç sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, kapının benim tarafımı işaret ederek. Ağaç dalları pencereden dışarıyı görmemizi engelliyor ve kalın bir ağaç gövdesi

Kapıya baskı uygulayarak. Bu dünyada bazı mallar pahalı olabilir, ancak bu onların buna değeceği anlamına gelmez. Örnek olarak, bu süslü araba. Ağaçtan gelen küçük bir basınçla metal içe doğru bükülmeye başladı bile.

Benimki yüksek sesle küfrediyor. Arabayı bir kez daha geri vitese takıp bizi bu durumdan kurtarmaya çalışacağını sanıyorum. Onun yerine bana doğru eğiliyor, ellerini kollarımın altına koyuyor ve beni yerimden kaldırıyor.

Şaşkınlıkla ciyakladım.

"Şşşt," diye mırıldanıyor. "Odaklanmam gerek." "Sen ne-"

Sözlerim onun üzerine düştüğümde kesildi. Tekerlek sırtıma saplanıyor ve beni ona doğru bastırmaya zorluyor.

Büyük. Hata. O da hemen fark etti. Onu her yerde hissedebiliyorum.

Sert göğsü. Dalgalanan kasları. Vücudundaki gerginlik.

Kokusu beni sarıyor, deri ve karanlık vücudunun sıcaklığıyla daha da güçlü hale geliyor.

Gözlerimi yavaşça onunkilere dikiyorum. Öyle canlı bir yeşil ki, baharın en güzel zamanlarında yeni yetişmiş çimenler gibi. Onun gözlerine her zaman hayranlık duymuşumdur ama aynı zamanda onlardan büyülenmişimdir. Sanki yüzüne tam olarak oturmuyorlar, ama aynı zamanda gözlerine yansıyan derinlikler onun tüm özünü kuşatıyor.

Net. Açık. Düzenli.

Gözleri o. Ve şimdi de aynı dikkatle beni izliyorlar, yeşilin o canlı tonu daha koyu bir tona dönüşüyor. İlk başta, büyüyen şeyin gözbebekleri olup olmadığını merak ediyorum, ama daha iyi bakmak için öne doğru eğildiğimde, bunun irislerinin rengi olduğunu fark ediyorum. Birlikte dönen sayısız küçük desen var, değişen bir tuval yaratıyor, bir hikaye anlatıyor, ama korkarım ki onu deşifre etmek için gereken dili henüz öğrenemedim.

Koyu yeşil. Koyu yeşil. Ve biraz da pas. Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkıyor.

Gözleri bu hareketi takip ediyor.

"Hareket etmeyi kes," diye fısıldıyor alçak, neredeyse acı dolu bir sesle.

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Hareket etmeyi bırakmanı istiyorum Minnie," diye tekrarlıyor. Sesi şimdi çok daha yumuşak, kulaklarımı okşuyor ve tüm vücudumun titremesine oluyor.

Bir şeye çarpana kadar etrafta dolanıyorum.

Kaşlarımı çattım. "Nedir bu?" Yarım dönerek soruyorum.

Mine'nin elleri omuzlarımda, beni yerimde tutuyor. "Orada bir şey var Mine. Sanırım sopana vurdum." Panikleyerek ekliyorum.

"Benim… sopam mı?" diye .

"Evet, araba sopası."

Ellerini itiyorum ve daha iyi görebilmek için dönüyorum. Ama sonra gerçek araba sopasını görüyorum, biraz uzakta, beni arkamdan dürttüğünü hissedeceğim kadar yakın değil.

Yavaşça Mine'ye dönüyorum.

"O benim sopam, tamam mı?" diye mırıldanırken yanakları kıpkırmızı.

"Ne?"

Boğazını temizliyor ama soruma cevap vermeyi reddederken sessizlik uzuyor.

"Mine! Ne oldu?"

"Sen… biliyorsun," diye ekliyor alçak ve utangaç bir sesle. Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum.

"Bilmiyorum."

Ellerini belime indiriyor ve koltukta kendini ayarlarken beni biraz daha hareket ettiriyor. Hâlâ kaşlarımı çatmış, neler olduğunu anlamaya çalışırken pantolonuna gözüm takılıyor.

Benimki bakışlarımı takip ediyor ve nefesinin altında küfrediyor. "Uhm…"

Doğru kelimeleri bulmaya çalışamadan kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni arabanın dışına bıraktı. Bana katılmadı.

Yine de beni hemen dışarı çıkardı ve bunu yaptığında, pantolonundaki daha önceki oldukça büyük çizgi kayboldu.

Daha fazla soru sormak istiyorum ama nedense yanaklarım onunkiyle aynı tonda kızarıyor. Bakışlarımız çarpışıyor ve ikimiz de hızla başka tarafa bakıyoruz.

"Yani..." İlk başlayan o oldu. "Ormandan geçemeyeceğimiz için arabayı burada bırakmalıyız."

Elimi tutuyor ve beni ormana doğru yönlendiriyor. Ağaçlar o kadar uzun ki, başımızın üzerinde bir kubbe oluşturuyor ve ışığın içeri girmesine neredeyse hiç izin vermiyorlar.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bana tutunuyor olması kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Daha fazla...korunmuş. Onu koruması gereken kişi ben olduğum için bu gülünç bir durum. Sanırım yine de yanımda bana gücünü veren birinin olması güzel. Ve insan olmasına rağmen, Mine oldukça güçlü.

Onu gizlice bir aşağı bir yukarı süzüyorum. Oh, evet. Vücudu kaslarla dolu ve sert. Parmaklarımın ucunda o sertliği hissettiğimi hatırladıkça kızarıyorum. Bana resmen kur yaptığını görünce, belki kaslarına tekrar dokunmama izin verir. Ve belki ben de ona kendi kaslarımı gösteririm - ne de olsa orduda o kadar çok eğitim görmedim ki kaslı vücudumla gurur duymayayım.

"Peki plan nedir?" Kendimi bu düşüncelerden uzaklaştırmak için soruyorum. İblisleri öldürmeyi düşünmeliyim, sert ve sıcak kaslar hissetmemeliyim...

"Kalenin girişini bulmak için ormanın etrafından dolaşacağız." Duraklıyor ve dilini dişlerine vuruyor. "Bir insan bu kadar parayı nasıl reddeder anlamıyorum. Özellikle de savaş zamanında," diye homurdanıyor nefesinin altında.

"Bazı insanların prensipleri vardır," diyorum omuz silkerek. "Bu çok para," diye vurguluyor.

"Yani? Evrendeki tüm para için asla yapmayacağım bazı şeyler var."

Gözlerini bana dikiyor ama yemin ederim yüzünde bir gülümsemenin belirdiğini fark ediyorum.

"Öyle mi?"

Başımı salladım.

"Hiçbir para beni o palyaço suratlı Theron'la evlendiremez, işte bu yüzden bu işe ihtiyacım var. Eğer başarılı olur ve Komutan Azerius'tan bir takdirname alırsam, ailem beni onunla evlenmeye zorlayamaz."

"Ya da kaçabilirsin," diyor Mine gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

"Bunu hiç düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Ona gözlerimi deviriyorum. "Elbette kaçardım. Ama o zaman da hain olarak damgalanırdım. Benim dünyamda ailesine ihanet etmek isteyen herkes hain ilan edilir. Tüm evrende dışlanmış biri olurdum."

"Bu sevmediğin biriyle evlenmekten daha iyi olmaz mı?"

"Elbette olur. Ama asıl noktayı kaçırıyorsun. Sadece dışlanmakla kalmazdım. Nereye gidersem gideyim avlanırdım da. Aperion'un çok katı kuralları vardır ve bu kuralları çiğneyen herkes ibret olmalıdır. İstenmeyen bir evlilikten kaçmamın diğer soylu ailelere ne mesaj vereceğini düşünüyorsunuz?"

"Cesur ve bağımsız bir kadın olduğunu mu?"

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"O da var." Kıkırdıyorum. "Ama bu, bir kadının ailesi tarafından karar verilen bir evliliğe hayır demesinin caiz olduğuna dair bir emsal teşkil eder. Aperion'un tamamı gücünü, bir sonraki Yüce'yi ortaya çıkarma potansiyeline sahip stratejik evliliklerden alıyor."

"Yüce'nin ne olduğunu açıkladığınızdan emin değilim," diyor yavaşça.

"Yapmadım mı?" Göz kırpıyorum. "Ah, benim hatam. Yüce'ler en güçlü tanrılardır. Aperion'un on beş evinden her birinin, bu evlerle ilgili her şeyi denetleyen bir Yüce'si vardır.

Evler ve evrenin düzeni. Bunların mitolojinizin orijinal tanrıları olduğunu söyleyebilirsiniz, ancak asla sabit bir tanrı yoktur. Mitolojik su tanrınız Pose falan var ama gerçekte suyla ilgili tüm meseleleri kontrol eden sadece Hydros Evi var ve onun Yüce'si nihai otorite" diye açıklıyorum.

"Yani bu Supremes değişebilir mi?"

"Evet. Tanrılar ölümsüz olabilirler ama yenilmez değillerdir. Binlerce yıl önce, Aperion Tartareia ile savaş halindeyken, bir Yüce'nin pozisyonunu korurken beklenen yaşam süresi sadece birkaç yüz yıldı. En güçlü varlıklar olarak genellikle ön saflarda yer alır, savaşa liderlik ederlerdi. Ancak göreceli barış zamanlarında yaşadığımızdan beri, Yüce'ler çok daha iyi durumda, bu yüzden son birkaç bin yılda çok fazla değişiklik olmadı."

"Anlıyorum." Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Peki bir kişi nasıl Yüce olur? Sen olabilir misin?"

İçimden kahkahalar yükseliyor.

"Ben mi? Bir Yüce mi?" Başımı arkaya atıyorum ve bu saçma fikre gülüyorum.

"Neden olmasın?" Meydan okuyor.

"Bir Yüce öldüğünde, söz konusu Meclis içinde bir sonraki Yüce için bir seçim yapılır. Evin hükümdarları, unvan için yarışacak birkaç aday belirler. Ancak bu çok daha karmaşık bir süreçtir. Hak kazanmak için dokuzuncu kapımı açmış olmam gerekir. Bu en azı. Ben sadece beşinci kapımı açtım." Bu düşünce karşısında dişlerimi sıkarak duraksıyorum. Denemediğim için değil, sadece fırsatım olmadığı için. "Ayrıca Aperion'un hizmetinde beni tavsiye edecek bir dizi başarıya sahip olmam gerekir."

"Yapmak üzere olduğumuz şeyi düşünürsek, Aperion'un hizmetinde bir şeyler yaptığınızı söyleyebilirim, değil mi? Ve dokuzuncu kapını açmak için her zaman eğitim alabilirsin. İmkânsız değil."

Göz kırpıyorum.

Şimdi böyle söylediğine göre, haksız değil. Bu tamamen imkansız değil.

"Ancak gerekli tüm testleri geçip zirveye ulaşsam bile, yine de diğer Supremes'lerin onayına ihtiyacım olacak. Bu yüzlerce yıl sürebilecek çok zor bir süreç."

"Ama imkansız değil," diye karşı çıkıyor. "Evet." Gülümsüyorum.

"İmkânsız değil."

Her ne kadar Komutan Azerius'un son birkaç yüz yıldır Yüce unvanı için boşuna yarıştığını görsem de, korkarım benim gibi birinin Yüce olması oldukça imkansız olurdu. O şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü tanrı ve yine de diğer Yüce'ler her ne sebeple olursa olsun onu atamayacaklar.

"Yapmak istediğin her şeyi başarabileceğine inancım tam," diye mırıldanarak beni kendine yaklaştırdı. "İmkansızı başarabilecek biri varsa, o da sensin."

Kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor ve yüzüm ısınıyor.

"Teşekkür ederim. Bunu söylemen çok hoş," diye fısıldıyorum. Buna nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilmiyorum, özellikle de bana bu kadar yoğun bir şekilde bakarken. Belki de bu sadece kur yapmanın bir parçasıdır ve o bunu kastetmiyordur. Ama gerçek şu ki, hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı, hiç kimse bana tam anlamıyla güvenmemişti. Hatta hayatım boyunca tam tersi oldu. İnsanlar her fırsatta benden şüphe duydu.

Ona bakıyorum. Bana gülümsüyor, gözlerinin kenarlarını kırıştıran dolgun bir gülümseme.

Gerçek bir gülümseme.

Nasıl oluyor da beni sadece birkaç haftadır tanıyan biri bana kendi ailemden daha fazla inanabiliyor?

"Gerçek bu. Fark ettiğinden çok daha fazlasını yapabilirsin."

Homurdanıyorum.

"Bana inanmıyor musun?" Yaralı görünüyor.

"Beni bu kadar övmene gerek yok, biliyorsun.
Bana kur yapmana zaten izin verdim," diye ekliyorum sertçe.

"Sana övgüler yağdırdığımı mı sanıyorsun?" Gözleri şok içinde genişler.

"Benim hakkımda bu kadar iyi düşünmen güzel, ama beni ya da neler yapabileceğimi pek bilmiyorsun. Evet, bir tanrıça olabilirim ama oldukça vasat bir tanrıçayım."

Daha fazla yürümemi engellemek için kolunu önüme uzatıyor. Önüme dikilip yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana .

"Sen vasat değilsin Minnie," diyor ciddi bir tonda. "Belki bunu sana daha önce kimse söylemedi ama sen sıradışısın."

Ses tonunun ardındaki hiddet karşısında şaşkınlıktan kirpiklerim titriyor.

"Bunu sana daha önce kimse söylemedi mi?" diye soruyor usulca.

Zorlukla algılanabilen bir baş hareketiyle çenemi indiriyorum. O da gülümsüyor.

"O zaman sen inanana kadar bunu sana her gün söyleyeceğim.
Siz ."

Bir kez daha nutkum tutuldu. Onun bu kur yapma çabası işe yarıyor çünkü kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Göğsü benimkine çarpana kadar bir adım öne çıkıyor.
-Çok sert göğsü.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Ben onun dolgun dudaklarına bakarken ve gergin bir şekilde yutkunurken olağanüstü kelimesi zihnimde yankılanıyor.

Bir şeyler kesinlikle işe yarıyor ve bunun onun tatlı sözlerinden mi yoksa vücudunun antik bir heykelin canlanmış hali gibi olmasından mı kaynaklandığından emin değilim. Ya da belki ikisi de.

Birden başım dönüyor ve ısınıyorum ve o yavaşça bana doğru eğildiğinde daha da ısınıyorum.

O... O... Benimle şu öpüşme şeyini mi yapacak? Diğer insanların yaptığını gördüğüm ağız yeme olayı mı? Yapacak mı?

dudaklarını benimkilere mi koyacak? Önceden kesinlikle hayır derdim, iğrenç.

Şimdi meraklandım.

İçgüdüsel olarak, kendimi sabit tutup beklerken gözlerim kapanıyor.

Bekledim, , kendimi onu sonra azarlayacağıma ikna ettim. gerçek.

Ama hiçbir şey

olmuyor. Gözlerimi

kırpıştırarak açıyorum.

Mine şimdi benden birkaç adım ötede, ikimizin arasında bir ileri bir geri bakan zavallı Tommy'ye gözleriyle hançer fırlatıyor.

"Bir şeyi mi böldüm?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Hayır," diyorum aynı anda Mine de "Evet," diyor.

Hayalet gibi delikanlıya bakarken burun delikleri alevlendi. Oh, kesinlikle benimle öpüşme şeyini yapacaktı. Sadece zihnimde canlandırdığımda bile yanaklarım kızarıyor. Yine de Tommy'nin gelişi tesadüfi oldu çünkü hâlâ o kadar ileri gidebileceğimden emin değilim.

Bana kur yapmasına izin vermiş olabilirim, ancak hala ne amaçla yaptığından emin değilim. Tek bildiğim onun etrafında olmaktan hoşlandığım. Bana önemli olduğumu hissettiriyor. Bu, bir ölümlüyle ilişkiye girmenin yasak olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Ama kimse bilmediği sürece.

"Buraya gelmeyi nasıl başardınız? Burası üsten oldukça . Şimdiye kadar geri götürülmüşsünüzdür diye düşünmüştüm," diye soruyorum.

Tommy gururlu bir gülümsemeyle, "Ben de biraz daha ileri gidebilirim," diyor.

"O zaman neden aniden gittin?" Kaşlarımı çattım.

"Çünkü ben üçüncü tekerdim!" diye haykırıyor. "Bir an yaşıyordun ve bunu izlemek rahatsız ediciydi."

"Bir an mı? Ne demek istiyorsun? Herhangi bir an yaşamıyorduk."

"Oh, kesinlikle öyleydik," diye onaylıyor Mine, duruşu artık daha rahat.

"Ne?"

Benimki geliyor ve elimi tutuyor.

"Ve az önce siz araya girmeden önce de bir an yaşıyorduk."

Tommy'nin gözleri büyür. "Ben... Ben... Çok üzgünüm Binbaşı!" diye haykırır dehşet içinde.

Benimki stresli hayalete bakarken yüzünde hâlâ ekşi bir ifade var. Benimle öpüşmeyi gerçekten istemiş olmalı. Dudaklarımı ıslatıyorum ve kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Sanırım ben de çok istemiştim... Peki ya ben bekâr, o ölümlü olduğu için teknik olarak buna izin verilmiyorsa? Bunu düşündükçe, öpüşmeyi denemek istediğim tek kişinin o olduğuna daha da emin oluyorum.

Beni ona bakarken yakalıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Başka anlarımız da olacak," diyorum ona gülümseyerek.

"Zavallı çocuğu azarlamayı bırak."

Bir saniye bana bakıyor, dokunuşu ısrarcı ve sıcak. "Diğer anlar, ha?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Çoğul mu?"

Büyüleyici bakışlarına kapılıp tekrar başımı sallıyorum.

Tommy'ye dönmeden önce usulca, "Bunu sana hatırlatırım," diye mırıldanıyor. Ağır bir iç çekişle, zavallı hayaletin yakasını bırakmaya karar verir. "Sen iyisin delikanlı. Kalenin girişini bulmamıza yardım edebilirsin."

Tommy hemen kabul eder ve yardımcı olacağına söz verir.

Yolculuğumuza devam ediyoruz, bu kez Tommy birkaç adım önde etrafı inceliyor. Benimki hâlâ elimi sıkıca tutuyor. Bazıları çok sıkı diyebilir.

Ama hoşuma gitti. Ve onu. Özellikle de onu ve onun sıcak varlığını. Rahat ve ev gibi hissettiriyor ya da davetkâr bir evin nasıl hissettireceğini hayal ediyorum. Hiç bırakmamaya karar verse de umurumda olmazdı. Aslında, ona daha da yaklaşıyorum ve elini tutarken kolumu onunkine doluyorum, böylece onu iyice kavrayabilir ve asla bırakmayabilirim.

Az önce kendime itiraf ettiğim şeyi fark edene kadar umursamazca gülümsüyorum.

Ondan
hoşlanıyor
muyum?
Benimkini
mi?
Mine'ı sevdim.
Ondan hoşlanıyorum.
Aman Tanrım, bu çok kötü!

NINETEEN

Tommy kale duvarından çıkarken bize "AÇIK BİR KAPI VAR" diye işaret ediyor.

"Sağ ol delikanlı," diyor Mine kapıya doğru giderken. Paslı menteşeler takırdıyor ve kapıyı açması birkaç denemesini alıyor.

Tozlu çevreye bakarak onu takip ediyorum. Her yerde örümcek ağları var ve yolumuzdan kaçışan birkaç böcek gördüğümde tüylerim diken diken oluyor. Tommy de tiksintiyle burnunu kırıştırıyor, her ne kadar böcekler onun hayaletimsi bedeninde gezinemiyor olsa da. Aceleyle ilerliyor ve gözden kayboluyor.

"Kalenin bu tarafına uzun zamandır kimsenin geldiğini sanmıyorum," diye mırıldandım.

"En azından savaş başladığından beri," diye kabul ediyor Mine. "Bu büyüklükte bir kalenin müze kapandıktan sonra bakımını yapacak personeli olduğundan şüpheliyim."

"Bu konuda bir şeyler okuduğunu söylemiştin. Yani nereye gittiğimizi biliyorsun?"

"Erken Modern kanat. Eserler orada olmalı." Başımı salladım. "Umarım bu işe yarar. Aksi takdirde-"

"İşe yarayacak," diye düzeltiyor Mine. "Bana güveniyorsun, değil mi?" Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Hayır mı?"

Göz kırpıyor. "Ne? Bana güvenmiyor musun?"

"Sana neden güveneyim ki? Seni çok az tanıyorum," diye ekliyorum sertçe. "Sana kur yaptığım için mi? Çünkü sen yalnızsın

Güçlerin olmadan mı? Çünkü..."

"Anladım." Elimi kaldırıp gözlerimi deviriyorum. "Sanırım bu açıdan bakınca sana güveniyorum. Gerçi"-gözlerimi ona dikiyorum-"fiziksel bir kavgada seni yeneceğimi çoktan tespit ettik, yani bu tartışmalı bir konu."

"Tabii ki. Sen benden çok daha güçlüsün, Minnie. Seninle yalnız kalmaktan endişe etmesi gereken benim. Tanrı bilir, benden faydalanıp erdemimi bile çalabilirsin," diye dramatik bir şekilde ekler.

Bir örümcek ağından kaçınmak için başımı eğiyorum ve şaşkınlıkla ona bakmak için dönüyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir şakaydı." İlerlerken başını sallıyor. "Hayır, gerçekten, erdemini çalmakla ne demek istiyorsun?

Bu imkansız."

Bana kaşlarını kaldırmak için yarım dönüyor.

"Minnie sevgilim, beni yaralıyorsun. Benim erdemimi çalmak istemez misin?" Ellerini göğsünün üzerinde kavuşturur.

Dudaklarımı büzüyorum. "Hiç düşünmemiştim." "Ne gibi?"

"Ben de bir erdem hırsızı olabilirim. Ama bu adil görünüyor. Neden tüm eğlenceyi erkekler yaşasın ki? Ben de senin erdemini çalabilirim," diye ekliyorum düşünceli bir şekilde.

"İstediğin kadar benim erdem hırsızım olabilirsin," diye mırıldanıyor bana yaklaşırken.

Gülümsememek için elimden geleni yapıyorum, ancak dudaklarım zevkle kıvrılırken kendi akıllarına sahipler. Omzuna şakacı bir tokat atıyorum, sonra eğilip kulağına fısıldıyorum, "Hala söz konusu erdeme sahip olduğun için şanslısın. Yoksa ellerimi kana bulamış olurdum."

"Benim kanım mı?" diye yavaşça sorar.

Sırıtıyorum. "Birincisi, senin erdemini elinden alacak olan kişinin erdemi." Duraklıyorum. "Sonra seninkini."

"Ah, Minnie, çok kana susamışsın," diye mırıldanıyor takdirle. "Durma. Hoşuma gidiyor."

"Hastalıklısın." Kıkırdıyorum.

"Hastalıklı bir şekilde senin."

Göz kırpıyor.

Yutkunuyorum ve bana bu şekilde daha uzun süre bakarsa kim olduğumu, görevimi ve en başta neden burada olduğumuzu unutacağımdan korkarak başka tarafa bakıyorum.

"Ama insanları öldüremezsiniz sanıyordum?"

"Seni öldüreceğimi hiç söylemedim. Ama kendi payıma düşeni alırdım."

"Senin et parçan, ha? Bu benim de senin olduğum anlamına mı geliyor?" Bana doğru bir adım daha atarken dudaklarını yalıyor. Artık o kadar yakın ki taze sabun kokusunu alabiliyorum; bu odanın küflü, eski kokusunu düşününce rahatlatıcı bir koku.

"Öylesin, Mine. Öylesin." Göğsünü okşarken kalbimin göğsümde nasıl attığını ya da yanaklarımın muhtemelen kıpkırmızı olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Onun yanından geçip kalenin içine doğru yürüyorum.

Mine'nin kıkırdaması arkamda yankılanıyor. Alçak herif! Muhtemelen beni böyle kızdırabildiği için kına yakıyordur.

Büyük salon önümüzde uzanıyor, yüksek tavanları gökyüzünü gösteren şeffaf camlarla vurgulanıyor. Duvarlar süslü duvar halılarıyla bezenmiş ve yukarıdan sarkan ışıltılı avizeler mekâna sıcak bir parıltı yayıyor.

"Ve Tommy-" Göz ucuyla onu fark ettiğimde sözlerim kesildi.

Başka bir girişten büyük salona geri dönüyor ve yalnız değil.

"Yani..."

"Binbaşı, Bayan Minnie!" diye sesleniyor bize. "Biriyle tanıştım," diye ekliyor bizi genç bir kadının hayaletine doğru götürürken coşkuyla. Görünüşe göre onlu yaşlarının sonlarında, etekleri yırtık pırtık uzun keten bir elbise giymiş. Rengi solmuş, üzerinde canlı yeşil lekeler ve diğer lekeler var.

soluk yeşil. Siyah saçları sırtından aşağıya doğru örülmüş ve birkaç teli yüzünden aşağıya doğru kıvrılmış.

"Bu Annie. Uzun zamandır burada." "Oh, eminim,"

diye mırıldandım nefesimin altında.

Mine başını sallar ve uzun bir iç çeker.

"Yaklaşık dört yüz yıl mı?" Bir tahminde bulunur.

Tommy'nin gözleri büyür. "Nereden biliyorsun?"

"On yedinci yüzyıldan kalma bir elbise giymiş," diyor sert bir ifadeyle.

Tommy şaşkınlıkla ona bakıyor, muhtemelen şimdi onu daha da idolleştiriyor. Kız, Annie ise ikimize de şüpheyle bakıyor.

En iyi gülümsememi takındım. Yaşlı bir hayaleti üzmek asla akıllıca değildir. Yüz yıl kadar sonra, bir insanı patlatacak kadar güç kazanmaya başlarlar. Ve isteyeceğim son şey genç bir kızın hayaletinin beni patlatmasıdır.

"Buraya nasıl geldin? Kalede mi yaşıyordun?"

Hâlâ dikkatle bana bakıyor. Ama cevap vermiyor. "Annie?

Bayan Minnie'ye cevap verebilir misiniz? O güzel bir Hanımefendi, söz veriyorum," diye araya giriyor Tommy.

Eli dışarı fırlıyor ve Tommy'nin kolunu kavrıyor, tutuşu morartıyor ama hayalet gibi bir şekilde. Kaşlarımı çatıyorum. Tommy'nin enerji imzası onun dokunuşu altında gidip geliyor.

"Minnie, geride dur," diye fısıldıyor Mine beni kendine doğru çekerken.

"Doğru olmayan bir şeyler

var." Başını sallıyor.

"Tommy, buraya gelebilir misin?"

"Neden? Annie iyi biri. Değil mi, Annie?" Ona için döner. Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Elbette," diye mırıldanıyor boğuk bir sesle.

Tommy's gözler sır üzerinde ile a tip .

saplantıya varan bir hayranlık.

. Bu hiç iyi değil.

Hayalet gibi imzası gidip devam eder ve saniyeler içinde hayaleti kaybolur.

"İblis," diye bağırdım.

Bazı iblislerin insanları ölüme çekmek ve böylece daha fazla ruh tüketmek için masum bir hayalet şekline büründüğü bilinmektedir. Bu pek çok dünyada işe yarayan bir strateji. Keşke güçlerim olsaydı... o zaman onun şeytani enerjisini hissedebilirdim.

Ve şimdi zavallı Tommy bu lanet iblisin kurbanı oldu.

"Hâlâ ruhunu kurtarabiliriz," diyorum Mine'ye. "Ama bu çok zor olacak."

İblisin gerçek şekli ortaya çıkana kadar kızın yüz hatları şekil değiştirir.

"Bu koku hiç eskimeyecek," diye mırıldanıyor Mine nefesinin altında.

"Çürüyen enerjiden oluşuyorlar. Elbette pek hoş kokmayacaklar."

İblis kükrer ve ağzını açarak iki sıra keskin, köpek dişi gibi dişlerini ortaya çıkarır.

"Şeytani dişçi yok mu? Ya da en azından şeytani diş macunu. Tüm bu iblisler ve onların iğrenç çürükleri düşünüldüğünde bunun kolay bir iş girişimi olacağını düşünüyorum..."

"İblis boşlukları hakkında konuşmak için doğru zaman olduğunu sanmıyorum Mine. Özellikle de bu iblisin bir sonraki yemeği olmak üzereyken."

Hoşnutsuzlukla burnunu kıvırıyor.

"Ruhumu almak için beni ısırması mı gerekiyor? Çünkü enerjiyi emebilecekse neden tüm o keskin dişlere ihtiyaç duysun ki?"

"Enerjiyi ancak ruhunuz bedeninizden çıktığında emebilir," diye açıklıyorum gözlerimi devirerek. "O zamana kadar, ruhun bedeninden çıktığından emin olmak için keskin dişlerini kullanacak."

"O pis kokulu ağzını bana yaklaştırmayacak Minnie. Ona izin vermeyeceksin, değil mi?" Kirpiklerini bana doğru kırpıştırıyor. Gerçekten korkuyor mu yoksa benimle alay mı ediyor anlayamıyorum. Bazen Mine'nin şaka mı yaptığını yoksa ciddi mi olduğunu anlayamıyorum ve bu oldukça can sıkıcı bir durum.

"Seni koruyacağım," diye onu temin ederim.

Ama iblisle yüz yüze geldiğimde, güçlerim olmadan onunla nasıl savaşacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

Mine sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi yana doğru koşuyor ve dirseğini cam bir kutunun üzerine indirip içinden bir şey alıyor.

"İşte," diyor Mine bana uzun bir kemik getirirken. Aynı kemikten bir tane daha tutarak dövüş pozisyonu alıyor ve hızlı düşünmesinden gurur duyuyor gibi görünüyor.

Onun büyük buluşuna bakıyorum ve uzun bir iç çekiyorum. Eğer bu iblis bugün bizi yemezse, bu utançla asla yaşayamayacağım. Şunu dinle. Bir kemikle dövüşmek.

"Ciddi misin sen?"

"O iblise çıplak ellerimle dokunmam," diyor tiksinti dolu bir bakışla.

Gözlerimi devirerek onun önünde bir adım atıyorum ve iblisin saldırmasını beklerken onu bedenimle koruyorum. Ne olursa olsun, çok ama çok daha yavaş da olsa hâlâ iyileşebilirim. Benimki iyileşemez. Sanırım bu iblis yok edildiği sürece biraz acıyla başa çıkabilirim.

Ancak kemiği kavradığımda avuçlarım cızırdamaya başlıyor ve içindeki gizli enerjiyi hissediyorum. Gözlerimi kocaman açarak o enerjiye odaklanıyorum, tüm bedenimi sarana kadar onu dışarı çekiyorum ve koyu mavi bir renkte parlamasını sağlıyorum.

"Minnie..." Mine huşu içinde fısıldıyor.

"Enerji. Kemiğin enerjisi var," diye fısıldıyorum.

Bana diğer kemiği de veriyor ve ben de ona sıkıca tutunarak, güçlü bir güç patlaması hissedene kadar kalan tüm enerjiyi çekiyorum.

İblis bir feryat daha koparır ve bunu keskin bir çürüme kokusu takip eder.

"Ew!" Mine burnunu siper ediyor.

"Bu işi hallettim. Geri çekilin."

Sahip olduğum az miktardaki enerjiyi dikkatli kullanmaya özen göstererek buz kılıcımı çağırmıyorum. Bunun yerine, uzun kemiği kullanıyorum ve sadece ucunu dondurarak keskin, mızrak benzeri bir kafa yapıyorum.

İblis ağzı sonuna kadar açık ve bizi çiğnemeye hazır bir şekilde ileri atılırken, kemiği üst ve alt çenesinin arasına saplıyorum ve mızrağa benzeyen başı ağzının çatısına saplıyorum. Geriye doğru yalpalıyor ve acı dolu bir feryat koparıyor. Kendini toparlayıp tekrar üzerimize saldırmadan önce, derme çatma silahımı geri çağırıyorum. Parmaklarım silahın ortasına dolandığında, mızrağa benzeyen baştaki buz aşağı akıyor, kemiğin tüm gövdesini sarıyor ve onu mükemmel soğuk ve ölümcül bir silaha dönüştürüyor.

Onu sıkıca kavrıyorum ve tanıdık buz hissi karşısında memnuniyetle iç çekiyorum. Hava o kadar soğuk ki, etrafımda buz kristalleri var. Yine de aylardır ilk kez soğuk bana hoş geliyor. Artık düşman değil, benim bir parçam.

Bedenim bu küçük güç patlamasından zevk alarak uğulduyor ve belki de bunu söylemek benim için oldukça klişe ama ruhsal enerjimi hiç bu kadar takdir sanmıyorum, onsuz yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için.

Yine de bunun nostaljisi üzerinde fazla duramıyorum, çünkü iblis bu süreçte hızla iyileşiyor, vücudunun etrafında daha da fazla diken büyüyor ve daha fazla kötü gaz yayıyor.

"İğrenç," diye mırıldanıyor Mine.

Geriye dönüp baktığımda, biraz uzakta, kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtını duvara yaslamış, oldukça rahat bir şekilde oturduğunu görüyorum. Göz kırpıyorum. Bu onun için oldukça... garip. Bu yükselmiş bir iblis, sıradan bir iblis değil. Mine'nin hayatı boyunca bir tane görüp de hayatta kalabileceğinden şüpheliyim. Yaşayan varlıklara karşı da o kadar acımasızlar. Ama yüz ifadesine ve bana tezahürat yapma şekline bakılırsa, onun sadece bir gösteriyi izleyen bir seyirci olduğunu düşünebilirsiniz.

"Git, Minnie! Ona tüm evrendeki en iyi tanrıça olduğunu göster."

Dudaklarım gülümsemeye karşı savaşıyor.

"Tanıştığın tek tanrıça benim." Gözlerimi deviriyorum.

"Yani? Bu seni standart haline getiriyor ve ben de diğer tüm tanrı ve tanrıçaları seninle kıyaslayarak yargılayacağım."

İblis kükrüyor. Dikkatimi tekrar ona veriyorum. İçinden daha fazla iğrenç enerji sızarken vücudu geriliyor.

"İlgi odağı olmamaktan hoşlandığını sanmıyorum," diyor Mine.

"Tekrar yükselmeye çalışıyor," diye mırıldandım.

Mine . "Eğer yaparsa... Tommy gitmiş olacak, değil mi?"

Başımı sıkıca sallıyorum.

"Sana daha fazla büyülü nesne getireceğim," diyor aniden ve beni iblisle yalnız bırakarak kalenin kanatlarından birine doğru koşuyor.

İç çektim. Sadece korktuğunu söyleyebilirdi. Onu yargılamazdım. Ne de olsa o da bir insan. Ne yazık ki Mine'nin cesaretini -ya da cesaretsizliğini- düşünecek zamanım yok.

İblisin sırtı yarılıyor ve derisinden diken benzeri dokunaçlar çıkıyor. Üç taneler ve hepsi de bana doğru geliyor. Hâlâ enerjimi koruma kaygısıyla onlardan kaçmak için bedenimi kullanıyorum; biri kafamı hedef aldığında geriye, diğer ikisi vücuduma vurmaya çalıştığında yana doğru eğiliyorum.

Sol ayağımın topuna sertçe basarak kendimi havaya fırlatıyorum ve arkasına atlıyorum, geçici buz sarkacımı dokunaçlardan birini koparmak için kullanıyorum. İblis acı içinde haykırıyor ama aynı yerden iki dokunaç daha çıkınca zaferim kısa sürüyor.

Lanet olsun!

Hızla yükseliyor. Muhtemelen bir sonraki seviyeye ulaşabilmek için kalan ruhları endişe verici bir hızla tüketiyor.

Normal kapasitemdeyken bu seviyede bir iblis sorun olmazdı. Ama bu şekilde...

Buz saçağımı her kullanışımda, vücudumun her hareketinde, ödünç aldığım enerjinin içimden sızdığını hissedebiliyorum. Dışarı çıkmadan önce sadece birkaç hareketim kaldı, bu yüzden bunu stratejik olarak düşünmem gerekiyor. Ayrıca Tommy'nin ruhunu kurtarmak için zamanında harekete geçememe endişesi de var.

Dokunaçlar bir kez daha bana doğru uzanırken, ayağa fırlıyorum ve enerjimin geri kalanını buz sarkıtının ucuna yüklüyorum. İblisin önüne geçerek dokunaçlardan kaçmak için vücudumu döndürürken, zihinsel olarak iblisin enerjisinin depolandığı çekirdeğini tespit etmeye çalışıyorum. Eğer çekirdeğine güçlü bir darbe indirmeyi başarırsam, onu çabucak yok edebilirim. Ama enerjim tükenmeden önce sadece bir şansım var.

Ama tam buz saçağımın ucu göğsüne isabet ettiğinde parçalanıyor.

Gözlerim açıldı.

İblis bana gülüyor ve bir anlık dikkatsizlikle dokunaçları göğsüme çarparak beni odanın arkasına fırlatıyor. Duvara çarptım ve yere yığıldım, tüm vücudumda acı patladı.

Dokunaçların sivri uçlarının bana çarptığı iki kesik yerinden kan akıyor.

Acı içinde inlemeden hareket etmek zor ama kalkmak için kendimi zorluyorum.

Daha fazla kan kıyafetlerimi lekeliyor ve yere damlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Yıllar süren eğitimim bir aklıma geldi. Bu muhtemelen üçüncü seviyeye yükselmeye çalışan ikinci seviye bir iblis. Tehlikeli ama başa çıkılamaz değil. Birinci seviye ile vardı bir daha kolay zamanbulma onun enerji çekirdek ama bu iblis göğsünün etrafına bir zırh inşa etmiş gibi görünüyor. Bir şekilde o zırhı delmem gerekiyor.

Ancak yaralarım kapanmıyor, bu yüzden enerjim tamamen tükendi.

"Minnie, buradayım!" Mine'nin sesi koridorda yankılanıyor. Dönüp ona bakıyorum, kollarında tuttuğu çok sayıda eşyayı görünce şaşırıyorum. İçlerinde ruhani enerji olabilecek eşyalar.

İyimserliğim yeniden ortaya çıkıyor.

Ama bana ulaşmadan önce iblisin dokunaçlarından kaçmak zorunda. Şaşırtıcı bir şekilde, kaçıyor.

Oldukça kolay. Göz kırpıyorum.

Ayakları üzerinde çevik, her saldırıdan kaçarken neredeyse havada süzülüyormuş gibi hareket ediyor. Sanırım fiziksel cesareti orduda aldığı eğitimden kaynaklanıyor olabilir ama onu ilk kez böyle görüyorum.

O...muhteşem.

Ve hiçbir şey yapmıyor bile.

Her darbeden öyle bir zarafetle kaçıyor ki, sanki Aperion'un büyük sahnelerinde, kahramanın şeytani güçleri kolayca bastırdığı eski bir savaşı taklit eden bir dansçıyı izliyor gibiyiz.

Aperite dans gösterilerini sevmem bile. Yine de kendimi Mine'nin performansıyla büyülenmiş buluyorum.

Yanıma ulaşıp bana bir avuç dolusu farklı nesne verirken hiç zarar görmemişti: ayna, eski bir tarak, küçük gümüş bir kutu ve bir broş.

Onlara dokunduğum an, saf enerji üzerime akıyor. Tamamen iyileşene kadar yaralarım birbirine bağlanıyor. Bu sefer, o kadar çok enerji var ki, başım dönüyor.

Kurnaz bana bakıyor, kan lekelerine dikkat ediyor. "Sen iyi misin?"

"Şimdi öyleyim."

Gülümsüyorum. "Güzel. Git o iblisi öldür."

Başımı sallıyorum, ama kısa bir an için gözlerimi ondan ayıramıyorum. Tehlike etrafımızda dönüyor ve iblisin tekrar saldırmasına ramak kalmışken Mine'nin beni izlerken gözlerinde beliren ifade içimde bir şeylerin titremesine neden oluyor.

Garip. Tanıdık değil. Ama daha önce sadece iblisleri öldürmenin başımı döndürdüğü bir şekilde başımı döndürüyor - ki bu da tuhaf çünkü sırf onu bir kez daha görebilmek için iblisi öldürmekte tereddüt ediyorum. O sadece bir insan olabilir ama muhteşem biri. Önceki şüphelerime rağmen cesur biri.

Bir dokunaç bize saldırıyor. Mine'yi yoldan itiyorum ve etrafına buzdan bir kalkan çağırıyorum. Hareket ederse, onunla birlikte hareket ediyor ve her zaman korunduğundan emin oluyor.

İtiraz etmiyor. Aslında, o oldukça memnun görünüyor
o.

Güzel.

En azından bir erkeği sevmeyen erkekler gibi değil.
Onlar için bir şeyler yapan bir kadın. Bir tanrıçanın insan yoldaşı olarak rolünü oldukça ciddiye alıyor, hatta bana yardım etmek için kendi yolundan bile çıkıyor. Sanırım bu ona kur yapma konusunda ekstra puan kazandırıyor.

Büyülü eşyalar normal standartlarıma yakın dövüşebilmem için yeterli enerjiyi sağladı. Buz bıçaklarımı çağırıyorum ve tam iblis dokunaçlarını tekrar bize doğru uçururken onları döndürüyorum. Mine'ye zarar veremeyeceğini anladığında bana saldırıyor.

Darbeyi savuşturup dokunacı kesiyorum ama bu sefer kılıcımın keskin kenarına bir tutam kriyos aşılıyorum - klanımın bilinen gizli yeteneği. Yenilenmek ya da hatta çoğalmak yerine, dokunaç etini bir buz tabakasıyla dağlıyor ve her şey düşene kadar onu içten içe tüketiyor.

Aynı şeyi ikinci bir dokunaç için de yapıyorum, bir yandan da kendimi iblise yaklaştırıyorum. Yaklaştıkça çok daha çirkinleşiyor ve çürüme kokusu oldukça rahatsız edici. Ondan olabildiğince uzakta olmak istediğim için Mine'yi suçlayamam. Ama ne olursa olsun, ben buna alışkınım. Daha kötülerini bile yaşadım. Bir iblis yükseldikçe, enerjisi daha da kirlendiği için daha fazla çürümüşlük kokar. Bu sadece

Sekizinci seviyeye geldiklerinde her şeyi mükemmel bir şekilde kontrol edebiliyor ve pis kokuyu maskeleyebiliyorlar.

Kendimi tam onun önünde gösterdiğimde, yüksek sesle kükreyerek bana doğru çürümüş bir rüzgâr gönderiyor. Ondan kaçıyorum ve kendimi yere bırakıyorum. Burada zaman çok önemli. Aksi takdirde Tommy başaramayabilir.

Göğsünü dikkatlice tarayıp zayıf bir nokta arıyorum. Derisi bir sürüngeninkine benzer sert bir kabuk. İlk kez delmeye çalıştığımda zar zor kımıldamasına şaşmamalı. Yine de daha yakından baktığımda, göğsünün ortasına yakın daha koyu bir nokta fark ettim.

Küçük bir şey. Zar zor görülebiliyor. Onu vurmak için inanılmaz derecede hassas nişan almalıyım ve merminin kalınlığıyla birlikte momentuma da ihtiyacım olacak.

Dudaklarımı bükerek geri sıçradım. Gözlerim hâlâ o küçük noktaya odaklanmış durumda. Derin bir nefes alıyorum ve kalan enerjinin içimden akmasına izin veriyorum. İki bıçağımı birleştirerek onları yarı saydam bir mızrağa dönüştürüyorum. Ucuna kriyos aşıladığım için keskin ucu koyu mavi oluyor.

Kalan dokunaçlar beni sıkıştırmak için çılgınca hareket ediyor.

Daha hızlı hareket ediyorum.

Ve yeterince ivme kazandığımda, iblisin üzerine doğru koşuyorum, mızrağımı küçük siyah noktaya doğrultuyorum.

Dokunaçlarıyla kendini korumaya çalışıyor ama mızrağın keskin ucunu göğsüne saplamadan önce dokunaçlarını kesiyorum.

Acı içinde çığlık atıyor. Elleri bana uzanıyor. Hâlâ göğsüne saplanmış olan mızrağı tutuyorum, o ise çılgınca hareket ediyor, beni çekiştiriyor ve üstünden atmaya çalışıyor.

Dayanıyorum.

Kriyolarım enerji çekirdeğine yayıldıkça acı feryatları yoğunlaşıyor. Zırhın dışı açık maviye dönmeye başladığında, sonunda bırakıyorum ve kendimi geri itiyorum.

Zor nefes alarak sonucu bekliyorum.

Kriyos içeriden etki eder ve birkaç saniye içinde, patlamadan önce tüm vücudu açık mavi olur.

Şaşkınlıkla Mine beni kalkanın içine çekiyor ve iblisin parçaları her yere uçuşurken bedenini önüme yerleştiriyor.

Geride hiçbir şey kalmadığında "Bitti," diye fısıldıyorum.

Enerjim azaldığı için kalkan da kaybolmadan önce yanıp sönüyor.

Benimki yavaşça dönüyor. "Peki ya Tommy?"

"Bak." Koridorun ortasına doğru başımla işaret ediyorum, parıltılı bir ışık gittikçe güçleniyor.

Küçük, altın bir enerji topundan onlarca titrek ışık patladı. Bazıları diğerlerinden daha zayıf, ama yine de sağlamlar.

"İşte orada." Parıldayan noktalardan birini işaret ediyorum. Tommy'nin önceki formuna sahip olmayabilir ama enerji imzasını tanıyabiliyorum.

Hava yeni bir enerji türüyle çatırdıyor ve gözlerim şaşkınlıkla açılıyor.

"Gitmemiz gerek. Koleksiyoncular ruhları almak için gelecekler. O eşyaları bulduğun yere götür beni."

Başını sallıyor ve elimi tutarak beni ana salondan rüzgarlı bir patikadan kalenin daha küçük bir kanadına götürüyor. Bir odaya girdiğimizde, her duvarda ve bazılarının ortasında cam kutular var. Birkaç tanesi kırık, Mine'ın eşyaları aldığı.

"İyi iş çıkardın. Hangilerinde enerji olduğunu nasıl anladın?"

Omuz silkiyor. "Yapmadım. Sadece umut ettim." Bana kendinden emin bir gülümseme attı.

"O zaman şanslıydın."

"Belki de. Ama muhteşemdin. İblisleri genellikle böyle mi öldürürsünüz?"

Övgüsüne gizlice seviniyorum. Bunu fark etmesi çok güzel. O iyi bir gözlemci.

"O seviyede bir iblis mi? Hayır. Güçlerimle onu çok daha hızlı yok edebilirim."

"Bu etkileyici. Etkileyicisin," övüyor bana yaklaşırken. Omuzları omuzlarıma değiyor ve bir ürpertiyi bastırıyorum. İblisin dokunaçlarından kaçarken elindeki eşyalarla bana doğru koştuğu anın görüntüsü zihnimde hâlâ tazeliğini koruyor. Kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oluyor. Midem de biraz huzursuz, gerçi bunun nedeni iblisin pis kokusu da olabilir.

"Daha fazla eşya alalım," diyerek öne çıktım ve aramıza biraz mesafe koydum.

Doğruca kırık kutulara doğru yürüyorum ve eserlerin açıklamasını okuyorum. İlk başta bahsettiği gibi, cadılara ait olduklarına inanılıyor. Yani enerji ile dolu oldukları konusunda haklıydı. Kendi kendime başımı sallayarak, sağlam kutulara göz atıyorum, eşyaların da cadılara ait olduğundan emin olmak için açıklamaları çapraz referans alıyorum.

Yeterince benzer bir tane bulduğumda, kasayı kırmaya hazırlanıyorum ama Mine beni durduruyor.

"İzin ver," diye mırıldanıyor, beni kenara itmeye çalışarak. Gözlerimi ona dikiyorum.

"Sen zaten çok şey yaptın. Kendim de yapabilirim," diyorum onu geri iterken.

Lanet olası bir davayı kıramayacağımı mı sanıyor? Az önce bir iblisi öldürdüm ve onu kalkanımın içinde güvende tuttum.

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ben daha hızlı davranarak kalan son enerjimle dirseğimi kasaya indiriyorum.

Cam kırıldı ve içine uzandım. Üstünde yaprak deseni olan hafif, altın rengi bir saç tokası. Güzelmiş. İşimiz bittikten sonra bile saklayabilirim. Altın rengini çok seviyorum. Ve insanlar güzel takılar yapıyorlar.

Ben memnuniyetle kendi kendime mırıldanıyorum, ama Mine bunu kendi başına yapmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

"Minnie, kendine zarar vereceksin." Benden önce eşyayı almaya çalışırken onun eli de çantanın içindeydi.

"Hayır, ben kendi başımın çaresine bakabilirim," diye karşılık vererek iğneye uzandım.

Ellerimiz birbirine çarpıyor ve onu çimdikliyorum. Küçük bir acı çığlığı atıyor ve bu dikkat dağınıklığı iğneyi tutmam için yeterli oluyor.

Elimde sıkıca tutarak içindeki enerjiye odaklanıyorum.

İçerdiği muazzam miktardaki ruhani enerjiyi hissettiğimde ağzım şok içinde parçalanıyor, ama nedense onu çekemiyorum.

Tekrar deniyorum, daha çok

odaklanıyorum. Hiçbir şey yok.

Üçüncü denemede pes ediyorum ve gözlerimi

açıyorum. "İşe yaramıyor," diye fısıldıyorum

kederle.

İçinde enerji var. Hissedebiliyorum. Ama onu ele geçiremiyorum.

"Görebilir miyim?" Mine soruyor.

Arkamızdan bir ses yankılandığında iğneyi ona vermek için kolumu uzatıyorum.

"O bana ait."

İkimiz de aynı anda arkamızı döndük.

Şok içinde donup kalıyorum ve iğne bir gümbürtüyle yere düşüyor. Mine içinde bulunduğumuz tehlikenin farkında değil gibi görünüyor, bu yüzden onu almak için eğiliyor.

"Başka bir hayalet mi? İblis mi?" diye soruyor rahat bir

sesle. "Daha kötüsü," diye fısıldıyorum.

"Benim olanı aldın," diye devam ediyor ses. "Şimdi karşılığında bir şey isteyeceğim."

"Ne demek daha kötü?" Kaşlarını çatıyor.

Dudaklarımı büzüyorum.

"Bu... bir peri. Ve bir periyle pazarlık yapmak kötü bir şeydir, kötü bir fikir."

TWENTY

" BIRAK. Başka bir nesne buluruz," diye fısıldıyor Mine kulağıma.

"Maalesef şekilde çalışmıyor. Ona çoktan dokundum."

"Yani?"

"Bu yüzden bir pazarlığı kabul edene kadar gitmemize izin vermeyecek."

"Tanrıça haklı," diyor ses nihayet önümüzde cisimleşirken.

Kalp şeklindeki soluk yüzünü çerçeveleyen uzun beyaz saçları var. Sivri kulakları saçlarının arasından görünüyor ve altın takılarla süslenmiş. Uzun zümrüt yeşili ipek bir elbise giyiyor. Kalın bir altın kolye boynuna dolanmış ve ince bir zincir ondan düşerek küçük belini vurgulayan altın örgü bir korseye dönüşüyor. Kolları da tamamen altın bileziklerle süslenmiş.

Sefil türünün her zamanki gibi göz kamaştırıcı. Ama bu düşünce aklımdan geçerken hemen Mine'ye bakıyorum. Böyle düşünmese iyi olur.

Hakkını teslim etmek gerekirse, ona ihtiyat ve güvensizliğin eşlik ettiği kısık gözlerle bakıyor.

İyi erkek.

İyi bir karakter yargıcıdır. Benimle flört etmeyi seçtiğine göre elbette öyle olmalı. Ben de ona acıdım ve

bunu yapmasına izin verildi.

Perinin bakışları benimkine doğru kayıyor ve bir ilgi pırıltısı fark ediyorum.

"O yapacak," diyor, bir adım öne çıkarak. Hemen kendimi onun önüne koyuyorum.

"O yasak bölge."

Sırıtıyor ve merakla bana bakıyor.

"Bu pazarlığın gerçekleşmesini istediğim kişi o."

"Ve sana söylüyorum, buna sahip olamazsın." Mine'ye bakarak kaburgalarına dirsek attım ve "Bir şey söyle" diye mırıldandım.

"Müsait değilim," diye ekliyor eğlenen bir sesle. Ona ters ters bakıyorum.

İçinde bulunduğumuz tehlikenin farkında değil, değil mi? Bir periye ait bir nesneden enerji çekmeye çalışmış olmam bile ona ödeme yapma hakkı veriyor ve duyduğuma göre periler sıkı pazarlıklar . Birinin en çok neye değer verdiğini görürler ve karşılığında bunu talep ederler.

Benimkinin en değerli varlığım olabileceği gerçeği üzerinde durmuyorum. Bu tür zihin jimnastikleri, ben şu anda güçsüzken güçlü bir periyle karşı karşıya olmadığımız başka bir güne bırakılsa daha iyi olur.

Güçsüz olmasaydınız bile, yine de onun kurallarına göre oynamak zorunda , diyor iç sesim sert bir şekilde.

Peri ırkı Flora Primordial tarafından yaratılmıştır ve neredeyse Aperion'un kendisi kadar eskidir. Periler onun en değerli çocuklarıydı ve onlara her zaman özel bir ilgi göstermiş, onları tüm bitkilerin koruyucuları yapacak kadar ileri gitmiştir. İlkeller ortadan kaybolmadan önce Flora, çocuklarının istismar edilmemesini sağlamak istedi ve onlara bir hediye verdi - karşılıksız hiçbir şey alınmayacaktı. Ancak iade edilen eşyayı onaylamak pazarlığı yürüten periye kalmıştı.

Tıpkı Kaynak'a verilen yeminlerin bozulamaz olması gibi, bir peri ile diğer ırklar -Aperitler dahil- arasındaki pazarlıklar da bozulamaz. Aperitlerin Kaynak'tan nefret etmesinin nedenlerinden biri de budur.

Periler, üzerlerinde kimsenin sahip olamayacağı bir güce sahip oldukları için. Bu yüzden bize çocukluğumuzdan itibaren bir şeyin bir periye ait olup olmadığını anlamamız ve ondan tamamen kaçınmamız öğretilir.

Lanet olsun. Ruhani enerjim olsaydı kaçınılabilecek bir başka şey daha.

"Torunum için bir damada ihtiyacım var. İyi bir erkek." Doğrudan Mine'yi işaret ediyor, gözleri vücudunda aşağı yukarı geziniyor ve onu bir sığır gibi değerlendiriyor.

Büyükanne olacak kadar yaşlı görünmemesine aldırmayın - gerçi onun ırkının yüzlerce yıl boyunca oldukça zarif bir şekilde yaşlandığını duymuştum - ama gözünü benim erkeğime dikmesi?

Kabul edilemez.

"Evet, o çok iyi bir erkek. Ama o benim. Ona sahip olamazsın," diyorum, kendimi zar zor kontrol ederek.

"duydunuz. Benim için konuşuluyor," diyor Mine kolunu omzuma atarken. "Kıskanç olman hoşuma gidiyor," diye fısıldıyor kulağıma. "Durma."

Derin bir nefes alıyorum ve kafasına vurmamak için kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum - benim olsun ya da olmasın.

"Bu hassas bir durum. Kapa çeneni."

Nefesi kesilmiş gibi yapıyor.

"Leydimin merhametine kalmış durumdayım," diye ekliyor gülümseyerek. Bir ipucu alamaz mı? Bu bir oyun değil.

"Bakın, ondan asla ayrılamazdım. Ben koruyucuya ihtiyaç duyan oldukça zayıf bir insanım. Sevgili Minnie'm beni kanatları altına almaya tenezzül etti ve ben de ona sadakat yemini ettim," diyor periye ve ben şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum.

Ama sonra sesi aniden değişiyor, tıpkı etrafımızdaki atmosfer gibi. "Sonsuza kadar" diye ekliyor, her heceyi karanlık bir sesle noktalayarak.

Peri bir adım geri atıyor, gözleri hafifçe açılıyor. Bakışlarını hızla Mine'den kaçırıyor, sanki onun gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyormuş gibi.

İyi erkek. Omzunu okşadım. En azından kime ait olduğunu biliyor. Ama bu yine de şu anki ikilemimizi çözmüyor.

"Başka neyi kabul edersiniz?" Ben sorarım.

"Daha önce de belirttiğim gibi. Torunum için bir damat istiyorum," diyor. "Bunun için pazarlık yapacağım, başka bir şey için değil."

Mine bana yaklaşıyor. Tam arkamda hizalanırken vücudundan yayılan sıcaklık benimkine de nüfuz ediyor. Rahat bir ifadeyle periye bakarken çenesi omzuma dayanıyor.

"Başka bir şey yok derken ne demek istiyor?" diye fısıldıyor. "Bu artık yola çıkabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Başımı sallıyorum.

"Bu, bir pazarlık üzerinde anlaşana kadar gitmemize izin vermeyeceği anlamına geliyor. Ve inanın bana, zamanı var," diye ekliyorum sertçe. "Üste işler bu kadar hızlı gelişirken bizim sahip olmadığımız bir zaman."

". . O halde pazarlığı kapatmalıyız."

Kaslarım gerildi. Başımı yavaşça çeviriyorum, burnum neredeyse onunkine çarpacak.

"Ona gitmiyorsun," diyorum ona. "Bana kur yapıyorsun, yoksa bu küçük ayrıntıyı unuttun mu?"

Bana kur yapmasaydı bile ondan vazgeçmezdim. Onu ilk ben buldum. O bana ait.

"Ben mi? Ben asla yapmam." Dehşete düşmüş gibi bir ifade takınıyor. "Merak etme minik sevgilim, benden o kadar kolay kurtulamayacaksın."

"O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?" Gözlerimi ona dikiyorum.

Peri bu alışverişi büyük bir ilgiyle izliyor. "İlk erkek çocuğunuzu kabul edeceğim," diye araya giriyor.

"Hayır."

"Asla."

Mine de ben de aynı anda patlıyoruz ve peri yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor.

Mine arkasına yaslanır ve omuzlarını düzeltir.

"Torununuz için bir damattan beklentileriniz nelerdir?"

Perinin dudakları kıvrılır.

"Yakışıklı, tabii ki," diyor Mine'ye takdirle bakmaya devam ederken. Ben de ona ters ters bakıyorum. Benim erkeğime böyle bakmaya nasıl cüret eder? Evet, o yakışıklı ama bu sadece benim için bir not.

"Güçlü olmalı ve onu koruyabilmeli." Gözleri kaslarında geziniyor. Kolundan tutup onu daha yakına çekiyorum, avucumu kaslarının üzerinde gezdiriyorum ki alındıklarını görebilsin. Onlar benim kaslarım. Benim değil ama onlara dokunabilen tek kadın benim.

Peri elimi tutuşumdaki sahipleniciliği fark ediyor ve kıkırdıyor. Mine ise iyi bir erkek gibi elini benimkinin üzerine koyuyor ve beni rahatlatıcı bir şekilde okşuyor. Peri konuşurken bile onun gözleri de benim üzerimde.

Güzel. Aksi takdirde, daha sonra konuşacaklarımız olurdu.

"Aynı zamanda sadık ve vefalı olmalı. Torunumu terk etmemeli."

"İşte gördünüz o zaman. O ben olamam," diye araya giriyor Mine. "Sadece bir dişiyi görebiliyorum ve o da şuradaki küçük dişi."

İfadesinden oldukça memnun olmama rağmen ona gözlerimle hançer fırlatıyorum.

"Hmm." Dilini dişlerine vurarak tıkırdatıyor. "O zaman kendimizi bir çıkmazın içinde buluyoruz, değil mi?"

"Ben öyle demezdim," diye devam ediyor Mine. "Tüm taleplerinizi karşılayacak mükemmel bir çözüme sahibim."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla göz

kırpıyorum. Bana göz kırpıyor.

"Sadece güçlü ve yakışıklı değil, aynı zamanda şu anda bekâr olan bir erkek tanıyorum."

"Kim?"

"Kardeşin, tabii ki." Şok

içinde ağzım açık kaldı.

"Molokai mi?" Başını sallıyor.

"Ama o bunu asla kabul etmez," diye fısıldıyorum. Onun iyi bir seçim olduğunu inkâr etmiyorum. Ayrıca son zamanlarda bana haksızlık etti, bu yüzden onu bu perinin torununa teslim etmekte bir sakınca görmüyorum. Bu onu haklı çıkarır. Özellikle de perilerden pek hoşlanmadığı için.

Kai, Perili olmayan tüm varlıklardan nefret eder, ancak periler listenin başında yer alır çünkü henüz bir yavru iken yanlışlıkla periler diyarına gitmiş ve kaybolmuştur. Orada olanlardan pek bahsetmiyor ama onların türüne duyduğu nefreti her zaman dile getirmiştir.

"Kabul etmek zorunda değil."

"Anlamıyorum." Kaşlarımı çattım.

"Mühür. Mührüne sahip olan kişi onu çağırabilir, değil mi?"

"Evet, ama-"

"Bunu kabul eder miydiniz? Güçlü bir tanrıyı her an çağırabilecek bir mühür?"

Peri bunu düşünürken başını yana eğiyor. "Peki bahsettiğin bu tanrı kim?"

"Benim. Emin değilim-" Kolunu çekiştiriyorum ama devam ettiği için boşuna.

"Adı Cryos Hanesi'nden Molokai. Aperit ordusunda bir generaldir ve bağımsızdır. Ailesi dışında hiç kimse onu istediği zaman çağırabilecek mührü bilmiyor."

"Cryos Evi'nden Molokai mi dediniz?" Perinin gözleri muziplikle parlıyor. "Kabul ediyorum."

"Benim!" Onu çimdikliyorum. "Kai beni öldürecek." "Öldürecek mi?"

"Şey, beni tam olarak öldürmeyecek. Ama bana çok kızacak."

"Yaptığı onca şeyden sonra bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun? Onun kadar kuralcı birinin biraz eğlenceden faydalanacağını düşünmeliydim."

"Boğazına kapalı olduğunu nereden biliyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Öyle değil mi?"

"Şey, evet, ama-"

"Anlaştık. Bunu küçük bir intikam olarak düşün."

Dudağımı ısırıyorum. O haklı. Kai bana çok kötü davrandı. Öğrendiğinde muhtemelen öfkelenecek ama . Bunu hak ediyor.

"Tamam. Kardeşimin mührünü alabilirsin. Karşılığında, bu iğnenin içindeki enerjiden yararlanabileceğime dair sözlü onayınızı istiyorum."

"Kardeşinin mührü karşılığında iğnenin içindeki enerjiden faydalanabilirsin," diye onaylıyor peri.

"Kağıt ve kaleme ihtiyacım var-"

Peri ikisini de cisimleştirip bana uzatıyor. Mührü karalıyorum.

"Bu sadece kanla, çağıranın etine çizilirse yürürlüğe girecektir."

Peri çizimi yakından inceler. "Peki gerçek olduğunu nasıl anlayacağım?"

"Bunun kardeşimin mührü olduğuna dair Kaynak'a yemin ederim." Başını sallıyor. "Bir pazarlığınız var."

Kağıdı aldıktan sonra peri gözden kaybolur.

Yüksek sesle iç çektim. Ucuz atlattım.

"Peki ya senin mühürün?" Mine soruyor. "Neymiş o?"

"Sana söylemeyeceğim."

"Neden? Ben senin erkeğinim." Surat asıyor.

"Belki de. Ama senin dişin olmayı kabul etmedim. O zamana kadar benim mührümü alamayacaksın."

"Minnie!" diye yakınıyor.

"Şimdi gidelim. Bulmamız gereken bir portal var," diyorum ve çıkışa yöneliyorum.

Her şey düşünüldüğünde, epeyce sorunu çözdük. Bir iblisi öldürdüm, Tommy'nin ruhunun P'asala'ya gitmesini sağladım ve şimdi elimde güçlü enerjiyle dolup taşan bir eşya var.

Kaleden çık Mine arkamdan, "Dur bir dakika," diye sesleniyor. Tam iğnenin enerjisinden faydalanmak üzereydim ki iğneyi elimden kaptı.

"Ne yapıyorsun?" Ona gök gürültüsü yapıyorum.

"Bu şekilde hiçbir yere gitmiyorum." Benim kanım ve iblis kiriyle lekelenmiş kıyafetlerini işaret ediyor. "Sen de bu şekilde hiçbir yere gitmiyorsun."

Elbiseme bakıyorum ve dudaklarımı büzüyorum. Onda sadece birkaç hafif leke varken, ben tepeden tırnağa iğrenç iblis vücut sıvılarıyla kaplıyım. Ne yazık ki bu da işin bir parçası.

"Sadece kan ve iblis pisliği." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Minnie! Bu değil sadece kan ve iblis kir. Bu İğrenç! Kötü de kokuyor." "Ne olmuş yani?"

"Ne demek yani? ." "Daha kötülerini de yaşadım." Omuz silkiyorum.

"Farkındayım," diye ekliyor sertçe, gözlerini devirerek. "Ve sen bu kadar kötü kokmaktan memnun olabilirsin ama ben değilim. Yıkanmamız ve üstümüzü değiştirmemiz gerekiyor."

"Hayır."

"Evet."

"Hayır. Zaman çok önemli."

"Bu pis kokuyu yanımda taşıyarak hiçbir yere gitmiyorum."

"İyi ki benimle gelmene ihtiyacım yok." I mırıldanır ve gitmek için döner. Birkaç dakika önce onu iyi bir erkek olduğu için övüyordum. Daha çok mızmız bir erkek gibi. Kim biraz iblis kirinden rahatsız olur ki? Kesinlikle ben değil. Ona söylediğim gibi, daha kötülerini de yaşadım.

"O zaman sanırım buna da ihtiyacın yok." Sırıtıyor ve iğneyi cebine atıyor.

"Benim!" İğneyi geri almak için ona saldırıyorum ama çok hızlı, her seferinde benden kaçıyor.

Birkaç adım geri atıyor ve bana kıkırdıyor.

"Yıkan ve iğneni al."

"Benim! Şaka yapmanın sırası değil! Açgözlü iblis çoktan güçlenmiş olmalı. Üsse dönersek ve iğneden gelen enerjiyi hissederse, ne planladığımızı anlayabilir ve bizi durdurmaya çalışabilir."

"Üsse geri dönmüyoruz." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Peki nasıl yıkanmamızı öneriyorsun?"

"Tepenin aşağısında bir nehir var. Orada yıkanırız." Gözlerim öfkeyle açıldı.

"Bir nehir mi? Çıldırdın mı sen? Hava soğuk!"

"Sen bir buz tanrıçasısın," diye karşılık verir.

"Kimin güçleri şu anda izinli. Soğuğu sevmiyorum."

Omuz silkiyor. "Bu ikimiz için de geçerli. Ama ben kirli olmayı soğuktan daha çok sevmiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak konuyu kafamda tartışıyorum.

"Sen yıkanabilirsin, ben beklerim," diye teklif ediyorum. İğneyi ondan ne kadar koparmak istesem de, kavga etmeden bana açık ve ben şu anda kavga edemeyecek kadar bitkinim.

"Hayır. Sen de yıkanacaksın." "Ama-"

"Kur yaptığım kadının yanında nefesimi tutmadan durabilmek isterdim, Minnie," diye ekliyor iç çekerek.

Dudağımı kemiriyorum. Haklı olduğu bir nokta var. Yine de... Bunu kesinlikle onu uzakta tutmak için kullanabilirim. Mantıklı olsa da, bu fikir bana pek cazip gelmiyor.

"Ama değiştirecek kıyafetimiz yok-"

"Var. Böyle bir şey olacağını tahmin ettiğim için yanıma biraz aldım."

Ona aval aval bakıyorum. Her şeye hazır, değil mi? Kıyafetlerimi açıkça karıştırdığı için ona kızmaktan başka bir şey istemesem de, bu seferlik boş vermeye karar veriyorum.

"Peki," diye kabul ediyorum.

Bana gülümsüyor. Kıyafetlerimizi değiştirmek için arabaya geri dönüyoruz, ardından göle doğru yol alıyor. Bu arada ben de karşılaşacağım soğuğa karşı kendimi hazırlamaya çalışıyorum.

Göl onun sandığı kadar yakın değil. Oraya ulaşmamız otuz dakikadan fazla sürdü. Tepenin diğer tarafında! Orada olduğunu nasıl bildi ki?

Neyse ki etrafı ağaçlarla çevrili, yani kimse bizi göremeyecek.

"Sen o tarafı al, ben de bu tarafı alacağım," diyorum ayağımı toprağa sokup gölün her iki yarısını belirlemek için bir çizgi çizerken.

"Minnie!" İnliyor.

"Ve ilk sen gireceksin ve sırtın bana dönük duracaksın," diye ekliyorum.

"Ayrılmaya ve pimi çalmaya çalışmasan iyi edersin" diye uyarıyor.

Bunu düşünmemiştim ama şimdi o söyleyince...

"Yemin et. İğneyi çalıp gitmeyeceğine yemin et.
Ve yıkanacağınıza yemin edin."

Ona gözlerimi deviriyorum. Akıllı erkek.

"Tamam, tamam. Yıkanacağıma ve iğneyi çalmayacağıma yemin eder ve giderim."

"Güzel."

Daha fazla uzatmadan ceketinin düğmelerini açıyor ve yere atıyor. Altında beyaz bir tişört var, onu da hemen fırlatıp atıyor. Şimdi üzerinde sadece bir atlet var ve ben kaslarına endişeyle göz kırpıyorum.

Aniden ısındı mı?

Ona söylediğim gibi arkamı dönmeliyim. Onun soyunmasını izlememeliydim, özellikle de çıkardığı her kıyafetle karnımın alt kısmında bir şeyler titreşirken.

Yine de bana dönmemi söylemiyor. Atletini çıkarırken bana sırıtıyor.

Şimdi göğsü çıplak ve kalbim göğsümde korkunç bir gürültüyle çarpıyor. Tanrım, kesinlikle ısınıyor.

Sonra elleri kemerinde, çözüyor ve yana atıyor. Fermuarın inerken çıkardığı ses sonunda aklımı başıma getiriyor ve pantolonunu bacaklarından aşağı indirirken hızla dönüyorum.

Çok utandım ama aynı zamanda çok da meraklandım. Dönüp onu çıplak ihtişamıyla izlememek için kendimle bir savaş veriyorum, bu son zamanlarda oldukça fazla düşündüğüm bir şey.

Kimi kandırıyorum ki? Aynı kulübede uyuduğumuz her gece bunu düşünüyordum.

Ancak etrafa sıçrayan suyun sesini duyduğumda nihayet dönüyorum.

"Gözetleme, tamam mı?" Ona sesleniyorum.

"Ben bir beyefendiyim, Minnie. Elbette dikizlemeyeceğim."

Elbisemi ve vardiyamı hızlıca çıkarıyorum. Ama sütyenimi ve iç çamaşırımı çıkarmıyorum. Bu çok skandal olurdu.

Sanki şu ana kadar yaptığım her şey skandalın tanımı değilmiş gibi.

İç çekerek gölün benim payıma düşen kısmına doğru ilerliyorum.

Benimki hala yarısında ve sırtı bana dönük. Yüzünü ve saçını yıkıyor, su yüzüne çıkmadan önce suyun altına giriyor.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Bu çok soğuk olacak. Şimdiden hissedebiliyorum.

Kendimi destekleyerek, bir ayağımı göle daldırırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Oh," diye fısıldıyorum şaşkınlıkla. Su ılık ve hiç de rahatsız edici değil. Dışarısı içeriden daha soğuk. Bu sıcaklık farkının nasıl olabileceği üzerine çok fazla düşünmeden, su köprücük kemiğime ulaşana kadar içeri giriyorum.

Yüzüme sıçrattım. Belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildi. Temiz olmak güzel bir his.

Gölde biraz daha ilerleyerek Mine'yi taklit ediyorum ve saçımı yıkamak için suya dalıyorum. Gölün dibi kaygan ve yeniden yüzeye çıkmak için ayağımı bulmaya çalışırken tökezleyip gölün daha da içine düşüyorum.

Buradaki su çok daha derin, şimdi başımın çok üzerinde.

Ve hesaba katmadığım bir husus var.

Ben yüzemem.

Kendimi yüzeye çıkarmak için kollarımı hareket ettiriyorum ama tam bir ağız dolusu hava alacakken kendimi suyun altına çekilirken buluyorum.

Panik içinde ağzımı kapatmayı unutuyorum ve su hücum ediyor, beni sıçratıyor.

Bu sadece bir an sürdü. Bir sonraki anda iki güçlü kol beni tekrar yüzeye çekiyor.

Hırıldayarak ağzımdaki suyu tükürüyorum, ciğerlerim hem neredeyse boğulmaktan hem de boğulma paniğinden yanıyor.

"İşte, seni yakaladım," diye fısıldıyor Mine. Beni vücuduna yakın tutuyor.

Çıplak vücudu.

Paniğim azalırken, gölün benim tarafıma geçtiğini fark ediyorum. Ve şimdi onun çıplak vücudu benimkinin yanında ve...

"Gölün kendi yarısına geri dön," diye itiraz etmeye çalışıyorum.

Bana orantısız bir gülümseme veriyor. "Bir teşekkür borçluyum."

"Teşekkür ederim. Şimdi git."

Gitmesi gerekiyor. Şimdi. Bu sadece uygunsuz değil, aynı zamanda zayıf duyularım için de çok fazla. Kollarının güçlü kaslarını hissedebilmem zaten yeterince kötü ve eğer öne doğru eğilirsem göğsüm onun göğsüne değecek ve...

Anında kızardım.

"Vay, vay. Yüzün kızarıyor."

"Ben mi? Yüzüm kızarıyor. Tabii ki hayır," diye kekeliyorum. "Evet. ." Kıkırdıyor. "Çok tatlısın."

"gerek. Bu yakışıksız. Uygunsuz. Lütfen," diye mırıldanıyorum.

"Seni kurtarmamın nesi uygunsuz?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak.

"Ne? Her şeyi! Bu." Onu itmeye çalışıyorum ama sonra hâlâ gölün ortasında, suyun çok derin olduğu bir yerde durduğumuzu fark ediyorum.

"Kıpırdanmayı kes, Minnie."

"Oraya gitmeme yardım et." Kenarı işaret ediyorum. "O zaman bırak."

"Kimse bizi görmeyecek." O çıtlar.

"Yani? Ben bekâr bir bayanım. Saygıdeğer, bekar bir bayan. Çıplak bir adama bu kadar yakın olamam. Özellikle de senin gibi bir kürekçiye."

Beni sıkıca tutuyor ve daha da yaklaştırıyor. O kadar yakın ki, sert meme uçlarım onun sıcak göğsüne değiyor. Aman Tanrım, bayılacağım. Tam burada.

"Neden hâlâ aynı şeyi söylüyorsun? Sana daha kaç kere tırmıkçı olmadığımı söylemem gerekiyor?" Sesi şimdi daha farklı, daha sert. Artık eskisi gibi şakacı değil, tehlikeli bir yoğunlukla bana bakıyor.

Güneş onun bronzlaşmış solgun parlıyor ve gözlerinin yeşil tonunu yoğunlaştırıyor. Daha önce kirpiklerine yapışan ve bazıları teninden aşağı damlayan su damlacıklarıyla böyle güzel olduğunu düşünmüştüm, şimdi… büyüleyici.

Acı verici bir şekilde farkında olmama rağmen gözlerimi ondan alamıyorum.

"I-" Yüzündeki değişim sözlerimi yutuyor. "Sen hayatımda gördüğüm tek kadınken
tüm varlığım boyunca hiç bakmadım mı? Geçmişe, bugüne, geleceğe. Nasıl?" Rüzgâr son soruyu taşıyor, vadide ve zihnimde yankılanıyor.

"Ben... Yani... Sen bir çapkın olmayabilirsin ama bu kadınların seni arzulamadığı anlamına gelmez. Perinin sana nasıl baktığını gördüm. Ayrıca üsteki kadınlar da var ve..."

"Ve? Diğer kadınların bana bakması benim kontrolüm dışında. Ama benim kontrolümde olan şey onları asla kabul etmemek, onlara asla bakmamak."

Sesindeki sertlik karşısında gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Şu anda olduğumdan daha fazla şekilsiz olmamı ister misiniz? Söyleyin, yapayım." Elimi tutup yüzüne götürüyor ve parmaklarımı yara izinin üzerine koyuyor. "Bir yara izi daha ekleyebilirim. Ve bir tane daha. O kadar kötü deforme olana kadar kimse bana bakmayacak. Bunu ister misin?"

"Neden ?"

"Ben yapacağım. Senin için yapacağım. Sırf başka bir kadının bana baktığını ya da beni arzuladığını asla düşünmeyesin diye."

"Delirdin mi sen?" Fısıldıyorum.

"Evet Minnie, çıldırmış durumdayım," diye homurdandı kısık bir sesle. "Sözlerim seni ikna edemiyorsa, hareketlerim etmeli." Duraksıyor, alaycı bir gülümseme dudaklarını çekiştiriyor. "Ama o zaman soru şu... bana hâlâ bakar mısın?"

"Elbette," diye ağzımdan kaçırıyorum neyi itiraf ettiğimi düşünmeden. "Benim için her halükarda yakışıklı olacaksın, çünkü sen sensin."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yani yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?"

Lanet olsun! Onun tuzağına düştüm.

"Uhm, yani..."

"Kızarmanız yeterince onaylayıcı," diyor şakacı bir şekilde. "Bu beni memnun ediyor."

Öne doğru eğiliyor ve aklım başımdan gidiyor.

Yapacak mı... yapacak mı...

"Bırak!" Bağırıyorum, ellerinden kurtuluyorum.

Ama hâlâ derin sularda olduğumu görünce hemen dibe batıyorum.

Peşimden dalıyor, beni yakalıyor -bu sefer daha sıkı- ve sonunda beni kıyıya çıkarıyor.

Kötü, kötü bir fikir.

En azından daha önce su bizi örtüyordu. Ya şimdi?

Ona yukarıdan aşağıya bakarken gözlerim açılıyor. Su, kaslı vücudundan aşağı damlıyor ve her kıvrımı vurguluyor. Mermer heykellerden birine benziyor, sert açılar ve yontulmuş et. Ama karşımdaki adam hayat dolu, hareketsiz bir heykel değil. Ve gözlerim aşağıya indikçe kalbimin daha yüksek sesle attığını hissediyorum.

Olmamam gerektiği halde merak ediyorum.

Neyse ki -ya da değil- hala iç çamaşırlarını giyiyor. Ama beyazlar. Ve sırılsıklam. Bu da bir şeyin dış hatlarını görebiliyorum demek.

Neden birden ateşim çıktı? Neden aynı anda hem sıcak hem de titriyorum?

Orada bir şey var. İlgimi çeken bir şey. Ama daha fazla araştıramadan bana doğru eğildi.

"Minnie, Minnie." Bana baktı. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde yavaşça soruyorum. Gülümsüyor.

"Merak ediyorum... bu hayatta bir öpücük alabilecek miyim?" "Öpücük mü? Öpücük mü istiyorsun?" Kekeliyorum.

Hem önerisi hem de yakınlığı nedeniyle nabzım kulaklarımda yankılanıyor.

"Sadece bir öpücük değil. Bütün öpücüklerini istiyorum." Nefesim kesildi.

"Hepsi mi?" Zayıfça tekrarlıyorum. "Hepsi."

Gözlerinin içine bakarken dudağımı ısırıyorum.

"Bu öpüşme olayını daha önce hiç yapmadım," diye fısıldıyorum. "Ben de."

Göğsümde sersemlik patlıyor.

"Asla mı?" Kısık bir sesle soruyorum.

Başını sallarken dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Öpeceğim tek dudakları bekliyordum."

Sonra eğildi ve ben gözlerimi kapadım.

TWENTY-ONE

SICAK NEFESİ dudaklarımda, temiz kokusu burun deliklerimi istila ediyor. Başımı arkaya eğerek bu öpüşme işine devam etmesi için ona sözsüz bir onay veriyorum. Yasak olsun ya da olmasın, bunu çok merak ediyorum. Ve zaten kaç kuralı çiğnediğimi görünce, bir tane daha nedir ki? Hem de küçük bir tane.

Sadece bir öpücük.

Merakımı gidermek için.

Ama tam dudaklarının benimkilere değdiğini hissettiğim anda, büyük bir gürültü havayı yarıyor. İkimiz de ayrı düştük. Etrafıma çılgınca bakarken kalbim hızla çarpıyor.

"İzinsiz giriyorsunuz!" diye bağırıyor yaşlı bir adam ormanın içinden bize. Elinde bir av tüfeğiyle hızla bize doğru yaklaşıyor.

Mine'nin gözleri açılıyor ama soğukkanlılığını kaybetmiyor. Bana yarım bir gülümseme verip "Tüh" diye fısıldadıktan sonra kıyafetlerimizi topluyor, elbisemi hepsini tutmak için derme çatma bir çanta gibi kullanıyor. Aklımı başıma toplamama fırsat vermeden beni ayağa kaldırıyor ve kollarına alıyor. Belki de beni kollarına alması kulağa biraz fazla romantik gelebilir.

Çoğunlukla beni bir patates çuvalı gibi omuzlarında sallıyor ve ters yöne doğru koşuyor.

Yaşlı adam bize bağırmaya devam ediyor. Hatta bir uyarı ateşi bile açtı.

Ama silahın yankısı kulaklarıma ulaştığında çoktan uzaklaşmış, sık bir ormanın içine gömülmüştük.

O hızlı, Mine. Çok hızlı.

Ve güçlü. Beni ve kıyafetlerimizi o kadar kolay taşıyor ki, bu kadar etkileyici kaslara sahip olmasına şaşmamalı.

"Artık beni bırakabilirsin. Artık arkamızda olduğunu sanmıyorum."

Düşmüş bir kütük buluyor ve beni oturtuyor. Ben de düşünceliyim.

Derin bir nefes almadan önce giysi bohçasını yere atıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve birbirimize bakarken içimden kahkahalar yükseliyor. Sesi vahşi doğaya bırakıyorum ve onun kahkahası da bana katılıyor. İkimiz de gülüyoruz. Duruma. Birbirimize. O öpücüğü almama saniyeler kalmışken elinde tüfek olan bir adamın bizi kovaladığı gerçeğine.

Durum çok komik.

Ancak kısa süre sonra kahkahalar yerini mahcubiyete bırakıyor, çünkü onun gibi benim de hâlâ bir çaresizlik içinde olduğumu fark ediyorum.

Çıplaklığımın bir kısmını korumak için öne doğru eğildim. Kıyafetlerimi alıp giyinebilirdim ama bu onun da aynısını yapmasını gerektirirdi ve anı mahvederdi. Ayrıca, merakımın henüz tatmin olmadığını fark ediyorum. Onu daha çok görmek, daha çok tanımak istiyorum.

Önümde gururla duruyor, elleri kalçalarında ve gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum.

Karın kasları sert ve belirgin. Karnının alt kısmında, külotunun bandının yuttuğu hafif bir siyah kıl izi var.

Bu kısmını daha önce onu tedavi ettiğimde görmüştüm. Yine de yarasının izi tamamen kaybolmuş. Sağlıklı, erkeksi erkek etinden başka bir şey yok.

Bu düşünceyle boynuma bir sıcaklık yayılıyor. Yine de külotunun çadır kurmaya başladığını ve daha fazla hale geldiğini fark ettiğimde onun için endişeleniyorum

Bu heyecana kısıtlama eşlik ediyor. Daha fazlasını araştırmak için içgüdüsel olarak öne doğru eğilirken dudağımı kemiriyorum.

"Bakmayı bitirdin mi?" diye soruyor, sesinde bir eğlenceyle.

"Bakmıyorum. Gözlem yapıyorum. Sonuçta ben bir hemşireyim," diye ekliyorum titreyerek.

"Peki ne gözlemliyorsunuz?"

"Yumru geri geldi." Beyaz külotunu işaret ediyorum. "Yaralanmadığına emin misin?"

Gözlerini kırpıştırıyor ve birkaç dakika sessizce bana bakıyor. "Yumru mu?"

Başımı salladım. "Yaralandığında sende de vardı. Ama kendiliğinden geçmiş gibi görünüyordu. Şimdi geri geldi."

Bakışları işaret ettiğim yere doğru kayıyor. Külotunun malzemesi şimdi bedeninin etrafına sıkıca sarılmış durumda. Hâlâ nemli olan beyaz pamuk, şişmiş mahrem yerlerinin dış hatlarına uyum sağlıyor. Ama eğer hasta değilse bedeninin nasıl bu kadar ani boyut değiştirebildiği konusunda hâlâ kafam karışık. Tek mantıklı açıklama bu.

"Minnie," diye inliyor başını arkaya yatırıp elini yüzünde gezdirirken.

"Acı çekiyor musun?" Bakışlarımı yukarı kaldırdım.

Gözleri kapalı ve zor nefes alıyor. Bu, şişmiş yumruyu daha da büyütüyor, sanki kendi hayatı varmış gibi malzemeye doğru itiyor.

Uzun bir iç çekişten sonra bana doğru bir adım atıyor. Önümde diz çöküyor, gözlerimin içine bakarken ellerini kalçalarımın üzerine koyuyor.

"Minnie, seksin, çiftleşmenin nasıl biliyor musun?" Şok içinde göz kırpıyorum.

"Tabii ki," diye kekeliyorum.

"Nasıl?"

"Ne? Bu uygunsuz. Buna cevap veremem."

"Uygunsuzluğu çoktan geçtik. Beni şımart," diye mırıldanıyor. "Ama-"

"Lütfen?"

Ani rahatsızlığa karşı boğazımı temizliyorum. Sadece böyle yasak bir konuyu tartışıyor olmamız değil, aynı zamanda bana bu kadar yakın durması da...

"Mekaniğinden tam olarak emin değilim ama çiftleşmiş bir çift birbiriyle yakınlaştığında ve erkek tohumunu dişinin içine döktüğünde gerçekleştiğini biliyorum."

"Peki tohumunu nasıl döküyor?" Yüzüm

alev alev yanıyor.

"Ben... uhm..."

"Bilmiyor musun?" Alaycı bir kaş kaldırıyor.

"Benim! Tabii ki ben..." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Ben korunaklı , tamam mı? Çiftleşmeyle ilgili hiçbir şey okumama izin verilmedi ve orduda kimse benim yanımda böyle uygunsuz konulardan bahsetmezdi. Sadece Antropa'da izlediğim filmlerden öğrendiklerimi biliyorum. Ama onlar da çok bilgilendirici değildi."

"Nasıl yani?" diye soruyor. Bu sefer benimle alay etmiyor. Bu gerçek bir soru.

"Filmlerdeki insanlar bir yatakta, çarşafların altında çıplaktı." Omuz silkiyorum. "Ama insanların öpüştüğünü ve üssün etrafına dokunduğunu da gördüm."

"Peki erdemini çalmak istediğimi düşündüğünde ne olacağını sandın?"

"Konuyu değiştirebilir miyiz? Bu çok utanç verici," diye ekliyorum nefesimin altında.

"Anlat bana, Minnie."

"Filmlerde gördüğüm şeyler. Birbirine dolanmış çıplak bedenler sanırım," diye itiraf ediyorum sonunda, bakışlarımı kaçırarak. Bu utanç verici konuşmadan sonra onun gözlerinin içine bakmaya bile zor dayanıyorum. Mesele sadece her şeyin uygunsuzluğu değil, gerçi bana kur yapmasına nasıl izin verdiğimi görünce bu konunun ele alınması kaçınılmazdı. Hayır, aynı zamanda kendi bilgi eksikliğimden utandığım için. Tanrı aşkına, ben dört bin yaşındayım. Bazı eksik gözlemlerden daha fazlasını bilmem gerekir.

Ancak üzücü gerçek şu ki, çiftleşen çiftler arasında neler olup bittiği konusunda bu kadar cahil olan tek Aperite tanrısı ben değilim. Evli olmayan her saygın bayanın bu tür konuları araştırması yasaktır. Benim gibi, orduya katılmasına izin verildiği için diğerlerinden daha fazla özgürlüğe sahip olan biri için bile, bilgim hala acı verici bir şekilde eksik. Bunun nedeni de kadınları bu bilgilerden korumaya çalışanların sadece ebeveynler değil, ordudaki diğer insanlar da olması.

Bu konuda konuşmuyorlar, biz de sormuyoruz. Politikamız bu. Çiftleşme eylemiyle ilgili bir şeyden bahsetmek sadece büyük bir skandal olmakla kalmaz, aynı zamanda kişinin itibarını da zedeler.

Korku korkuyu sürekli kılar ve sonuçta tüm toplum kaçınmaya çalıştığımız şey tarafından şekillendirilir.

"Bana bak," diyor aniden, çenemi yukarı iterek. "Bilmemekte sorun yok."

"Öyle mi? Bana sessizce gülmüyor musun?"

"Sana asla gülmem, Minnie."

"Kendimi savunmam gerekirse, soylu hanımlar üç bininci yaş günlerinden hemen sonra evlenirler. Ben biraz istisnayım çünkü orduya katıldım. Benim yaşımdaki diğer hanımlar kadar bilgi sahibi olmamamın tek de bu."

Bana gülümsüyor.

"Şu şişmiş kısmım, şey... şişmiş çünkü tohumla dolu."

Ona bakıyorum. Bu kez tepeden tırnağa kıpkırmızı olan o.

"Oh," diye fısıldadım. "Yani..."

Başını sallıyor. "İçinize giriyor. Boşaldıktan sonra da normal haline geri dönüyor."

İçimde nereye gideceğini hayal etmek zor değil ve daha fazla utanmak yerine kendimi ateşlenirken buluyorum. Tam o bölgeden. Ama sonra birden kaşlarımı çatıyorum.

"Peki ya o zaman? Normal haline geri döndü ve sen dönmedin... Yoksa sen..."

"Elbette hayır," diye aceleyle beni temin etmeye çalışıyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Düşüncelerimi senden uzaklaştırırsam bir süre sonra kendiliğinden de geçebilir."

"Ve düşüncelerini benden uzaklaştırmaya mı çalıştın?" "Elimden geleni yaptım." Bana suçlu bir gülümsemeyle bakıyor. "Bu senin başına ne sıklıkla geliyor?"

Sorum onu şaşırttı.

"Yeterince sık," diyor gergin bir sesle. "Çünkü benimle... çiftleşmek istiyorsun?"

"Bu bilinçli bir şey değil, Minnie. Sadece yanımda olman gerekiyor ve ben..." Rahatsızca yutkunuyor. "Vücudum sadece sana tepki veriyor, tamam mı? Sadece sana."

Onun sözleriyle içime bir sıcaklık yayılıyor. Bu durumdan muzdarip olması hoşuma gitmiyor elbette ama vücudunun sadece bana tepki vermesi hoşuma gidiyor. Ve acı çekerken böyle bir beyefendi olduğunu düşünmek... Bu bana onun için yeni bir takdir veriyor.

"Ama sana herhangi bir şekilde baskı yaptığımı düşünme," diye eklemek için acele ediyor. "Bu sadece biyolojik bir tepki. Hiçbir anlamı yok."

Ona bakıyorum.

"Sana bu konuda asla baskı yapmayacağım. O güzel gözlerinle bana her baktığında ereksiyon oluyorsan ya da elini elime her sürdüğünde taşaklarım morarıyorsa ne olmuş yani? Bundan kurtulmak için yeni yollar bulmam gerekecek." Omuzlarını tembelce silkiyor.

Mavi toplar mı? Kulağa oldukça acı verici geliyor.

"Yeni yollar..." Onu kısık gözlerle izliyorum. "Bu başka bir şey düşündüğün anlamına mı geliyor?"

"İğrenç bir şey." Başını sallıyor.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye aniden ilan ettim. "Beni düşünmemenden hoşlanmıyorum. Bana kur yapıyorsun. Her zaman beni düşünmen gerekiyor."

Gözleri açılıyor.

"Bu… şey…" Başka tarafa bakıyor.

"Diğer yol nedir? Onunla nasıl ilgileniyorsun?" "Minnie..."

"Nasıl?" Israr ediyorum.

"Elimle," diye beceriksizce itiraf ediyor. "Sen olduğunu düşünürken."

Yutkunuyorum.

"Bununla şimdi mi ilgilenmeniz gerekiyor?"

"İyi olacağım. Bana sadece birkaç dakika verin."

Ayağa kalkıyor ve bana sırtını dönerek uzaklaşıyor. Derin nefesler alırken göğsü inip kalkıyor. Ama kendine dokunmaya çalışmıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Dudaklarının arasından bir inilti geçer.

"Lütfen sessiz ol, Minnie. Bu yardımcı olmuyor."

"Neden?"

"O iğrenç iblisi gözümün önüne getirmeye

çalışıyorum." Kaşlarımı çatıyorum.

"Ama beni düşüneceğini ."

"Minnie..." Bir inilti daha.

"bakacağını . Elinle."

"Eğer , ben..." diye devam ediyor. "Bunu pek uygun bulacağını sanmıyorum." Kuru bir kahkaha attı.

Dudaklarımı yalıyorum. Bunların hiçbiri uygun değil ama

yine de .

"Sanırım..." Duraksadım ve dudaklarımı ıslattım. "Uzakta olduğum sürece namusum tehlikede değil."

Bana bakıyor, gözleri beni delip geçiyor.

"İzleyebilirim. Ve sen de… beni düşünebilirsin." Derin bir nefes alıyorum. "Beni düşünmeni istiyorum."

"Emin misin?" Hâlâ tereddüt

ediyor. Onayımı istiyor.

Bu konuda emin olup olmadığımı sorması bile kalbimi ısıtıyor. Bana kur yapmasına izin vermekle kesinlikle iyi bir seçim yaptığımı kanıtlıyor.

O değerli bir erkek.

"Göster bana," diye fısıldıyorum, içimde kaynayan heyecanı bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

Yavaşça dönüyor. Parmakları külotunun bandına gidiyor ve onu bacaklarından aşağı itiyor.

Dudaklarımdan bir nefes kaçarken elim ağzıma gidiyor.

"Bu..." Gözlerim şok içinde açıldı. Sanırım hiçbir şey beni onun şişmiş etini görmeye hazırlayamazdı.

Benim için şişmiş.

Aman Tanrım, düşündüğümden çok daha .

Aleti öne doğru çıkık, uzun ve kalın. Her iki yanında kızgın damarlar çıkıntı yapıyor. Ucunda siyah bir nem damlası var ve parmağıyla hızlı bir vuruş yaparken parmağıyla kaydırıyor.

Sadece bu hareket bile içimde bir şeyleri uyandırıyor ve kendimi bacaklarımın arasında büyüyen rahatsızlığı hafifletmek için uyluklarımı birbirine sıkarken buluyorum.

Neredeyse içgüdüsel olarak, bedenim onu arzuluyor. Bu yabancı bir his. Daha önce hiç yaşamadığım bir his.

Ama onun çıplak bedenine bakmaya devam ederken, tek düşünebildiğim ona dokunmanın nasıl bir his olduğuydu; onu üstümde, içimde hissetmenin.

Düşüncelerimin yönünü fark ettiğimde kırmızının yüzlerce tonuna bürünüyorum. Henüz doğru dürüst öpüşemedik ve şimdi tek hayal edebildiğim onunla çiftleşmenin nasıl olacağı - onunla tam anlamıyla çiftleşmenin.

Boyu gözlerimin altında daha da kalınlaşıyor ve tabanına tutunarak hafifçe sıkıyor. Eti de onun gibi ve güçlü ve beni şaşırtacak şekilde aynı derecede güzel olduğunu fark ediyorum.

Yumuşak bir inilti kaçıyor benden.

"İstersen külotumu geri giyebilirim." Gözleri yüzümde, herhangi bir belirsizlik izi arıyor.

"Hayır. Devam et." Kelimelerin nasıl kekelemeden çıktığını bilmiyorum-önümdeki görüntüden başka bir şey düşünemezken değil.

Kalın, yüksek yaprak dökmeyen ağaçlar bizi yemyeşil, hoş kokulu bir kucaklamayla sarıyor. Ayaklarımızın altındaki çimenler topraksı kahverengiler ve canlı yeşillerden oluşan bir yamalı bohça gibi, esintiyle hafifçe sallanıyor. Ve işte orada, tamamen açıkta duruyor, bronzlaşmış teni güneş ışığında parlıyor. Doğanın kendi çıplaklığı karşısında onun çıplaklığının çiğliği çarpıcı.

Formuna bakarken hülyalı bir şekilde iç çekmekten kendimi alamıyorum. Derisinin altında dalgalanan belirgin kaslarından vücuduna karakter katan silik yara izlerine kadar her santimi büyüleyici. Bu yara izleri verilen savaşların ve üstesinden gelinen zorlukların hikâyesini anlatıyor ve onu gözümde daha da çekici kılıyor.

İnsan olabilirdi ama hiçbir tanrı onunla boy ölçüşemezdi.

Sağ eli boyunun üzerinde, yavaşça aşağı yukarı hareket ediyor. Sanki bunu benim önümde yapmaktan hâlâ çekiniyormuş gibi kararsız bir hareket bu.

"Göster bana," diye fısıldıyorum. "Bana her şeyi göster."

Sesim kendine güvenini artırıyor ve hareketleri hızlanıyor. çekerken uzunluğunu yumruğunun içine alır. Başı geriye düşüyor, ağzı aralanıyor. Ama gözleri hiç kapanmıyor. Bana bakıyor. Kapüşonlu ve sarkık olabilirler ama onun yoğun bakışlarını hissedebiliyorum. Bir an bile ayrılmıyor Yüzüm.

Ama sonra içimde bir şeyler değişiyor ve bir çılgınlıkla arkama yaslanıp yarı çıplak bedenimi ona gösteriyorum.

Tıslıyor, hareketleri daha da hızlanıyor.

"Siktir, Minnie," diye geveliyor. Derin, boğuk sesi ve coşku dolu ifadesinin birleşimi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Çok güzel. Çok güzel amına koyayım."

Eli şaftı boyunca daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken, alnında boncuk boncuk ter toplanıyor ve yüzünün kenarından aşağı damlıyor. Kasları her itişte geriliyor ve esniyor ve bir kez daha sarsıldığında dudaklarından alçak bir inilti kaçıyor.

Adımı haykırırken gözlerindeki uyarılmayı görebiliyorum, sonunda boşalması doruğa ulaşıyor. Bir sıvı seli fışkırıyor, bir kısmı yere sıçrarken birkaç damlacık elini ve karnını kaplıyor.

Onun tohumu.

Benim için içini döküyor. Vücudu zevk ve arzuyla sarsılıyor ve kendini tamamen bırakıp bu ilkel eyleme teslim edişini hayranlıkla izliyorum.

Dört bin yaşında olmama rağmen, daha önce hiç böyle bir duygu yoğunluğu hissetmemiştim. Bu ezici, bu çiğ şehvet gösterisi.

Sarsıntılar azalırken, bana dikkatle bakmaya devam ediyor, her tepkimi inceliyor. Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdiğinde, gördüklerinden memnun olması gerektiğini anlıyorum.

Ayağa kalkıp derme çatma çantamızdaki kirli gömleğe uzanıyorum ve ona doğru ilerliyorum. Şaşırmış görünüyor ama ben yaklaşırken kımıldamıyor.

"Henüz skandala karışmadın mı?" diye soruyor.

Yanaklarım alev alev yanıyor, ancak skandala uğramak yerine... eksik bırakıldığımı fark ediyorum.

"Henüz değil," diye fısıldıyorum, kalan kalıntıları temizlemek için gömleğinin kumaşını karın bölgesine sürüyorum.

"Sen... iğrenmedin mi?" diye soruyor kararsızca.

"Neden olayım ki? Bu normal bir bedensel tepki. Belki de benim için yeni bir şey, ama ben bunu oldukça... heyecan verici buldum," diye itiraf ediyorum.

Yine de tüm kabadayılığıma rağmen aşağı bakmaya cesaret edemiyorum. Teni hala sert ve bana o kadar yakın ki... Yutkunuyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldanıyor.

Kalın, koyu renkli madde parmak eklemlerini kaplıyor ve onlara tehditkâr bir görünüm veriyor. Elini temizlemek için uzandığımda, aniden bileğimi tutuyor ve kirli gömleği yere fırlatıyor.

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum, şaşkınlığım çatık kaşlarımdan belli oluyor. Ama ona bir şey soramadan

eli yüzümde. Başparmağı dudaklarımda geziniyor, sonra içeri kayıyor ve parmağını dişlerimin arasından geçiriyor.

Hala nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Bir yanım geri çekilmek istiyor ama onun yoğun bakışları beni yerimde sabit tutuyor. Yavaşça, dilimin parmağına dokunmasına izin veriyorum, ağzıma ittiği şaşırtıcı derecede tatlı tohumun tadına bakıyorum. Bana her gün getirdiği sırlı çöreklerden bile daha tatlı.

Daha cesur hissederek bileğini kavrıyorum ve elini çeviriyorum, böylece dilimi parmak eklemlerinin her santiminde gezdirebiliyorum. Kalan tohumu teninden temizlerken sertçe yutkunduğunu hissediyorum.

Ama sonra aniden benden uzaklaştı, beni şaşkın ve yanlış bir şey yapıp yapmadığımdan emin olmadan bıraktı.

Söylenmemiş soruma cevap vermek yerine, güçlü avuçlarıyla yanaklarımı tutuyor ve bana doğru eğiliyor.

"Benim cesur, cesur kızım," diye fısıldıyor, sıcak nefesi yüzümü okşuyor. Önce alnıma, sonra burnuma nazik öpücükler konduruyor, ardından ayrık dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Bir öpücük. Sadece bir öpücük ve mutlu bir adam olarak ölebilirim." Dudaklarımı ıslattım, hala onun tohumunun tatlılığını tadıyordum.

"Sana tüm öpücüklerimi vereceğime söz vermişken nasıl olur da tek bir öpücükle tatmin olursun?"

İhtiyacı olan tek teşvik bu ve bir sonraki nefesimde birlikte nefes alıyoruz.

Dudakları yumuşak ama sert, dudaklarıma mükemmel bir şekilde yapışıyor. İlk başta, alt dudağımı ısırmadan önce ağzıma hafif, neredeyse iffetli öpücükler bırakıyor. Benden bir nefes kaçıyor, ama ağzıma girmeye çalışırken onu yutuyor.

Dudakları benimkilerle narin, neredeyse tereddütlü bir dokunuşla buluşuyor. Ama ben onun hareketlerini taklit ettikçe, her türlü kısıtlamayı bırakıyor ve beni kendine çekiyor, ağzı benimkini yutuyor. Dillerimiz tutkulu ama kaotik bir hâkimiyet savaşında birlikte dans ediyor.

O saldırır, ben karşı koyarım. O geri çekiliyor, ben koşuyorum.

Bu hiç bitmeyen bir alma-verme, itme-çekme döngüsü. Bu sarhoş edici arzu oyununda ikimiz de eşit rakipleriz.

Karşılaşmamızın yasak doğasına rağmen, içimde olası sonuçları umursayacak bir şey bulamıyorum.

Onun dokunuşu her riske değer.

Parmaklarım kaslı omuzlarına gömülürken, ona daha da yaklaşmak için parmak uçlarımda duruyorum. Aramızdaki sıcaklık hissediliyor, içimizde ikimizi de tüketmekle tehdit eden bir ateş tutuşturuyor.

"Tatlı Minnie," diye mırıldanıyor öpücüklerinin arasında. "Seni ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin."

Zor nefes alıyor. Ben de zor nefes alıyorum. Ama gözlerine baktığımda, dökülmemiş yaşlardan oluşan hafif bir parıltı fark ediyorum. Kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor.

Ama ağzımı tekrar kendi ağzıyla kapatırken, tuhaf sözleri ve daha da tuhaf ifadesi üzerinde duramıyorum.

Kendimi sadece öpücüğe bırakıyorum.

Bu benim ilk deneyimim olabilir ama son da olabilir. Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

TWENTY-TWO

TAZE banyo yapmış ve temiz kıyafetler giymiş olarak görevimizin en tehlikeli kısmının eşiğinde duruyoruz. Küçük iğneye sıkıca tutunuyorum, ondan bizi geçide götürecek kadar enerji çekiyorum. Mine'ye bir selam vererek yolculuğumuza başlıyoruz.

İlerlerken hafif bir tedirginlik hissetmekten kendimi alamıyorum. Mine tedirginliğimi hissetmiş olmalı ki, nazikçe elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Çok sessizsin. Olanlardan pişman mısın?" soruyor usulca.

Dudağımı ısırıyorum, bakışlarımı kaçırıyorum.

"Pişman değilim ama..." Sözümü kesiyorum.

Bana bakmak için başını eğdiğinde ifadesi yumuşuyor.

"Utanıyorum," diye fısıldıyorum, yanaklarım ateşle kızarıyor.

"Neden utanasın ki?" diye soruyor, sesi endişeyle karışık.

"Nasıl olmayabilirim? Ben... ben... kızışmış bir kedi gibi davrandım," diye itiraf ediyorum, içimi yine bir utanç dalgası kaplıyor.

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor ve gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Kızışmış bir kedi mi?" diye tekrarlıyor kaşlarını kaldırarak.

"Sakın benimle dalga geçmeye kalkma!" Dirseğimi şakacı bir şekilde böğrüne sapladım.

"Ah! İyi, iyi. Seninle dalga geçmeyeceğim," diye kıkırdayarak kabul ediyor. "Ama gerçekten, utanmana gerek yok. Aramızda olanlar tamamen doğal-"

"Ama-" Araya girmeye çalışıyorum.

Parmağını dudaklarıma hafifçe bastırarak sözümü kesti.

"Buna cevap ver. Seni tekrar öpmemi istiyor musun?" diye soruyor sessizce, gözleri gözlerimi arıyor.

Tereddüt etmeden başımı sallıyorum. Nasıl olur da onun sarhoş edici öpücüklerinden daha fazlasını istemem?

Gözlerinde muzip bir parıltıyla eğiliyor ve dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor.

"İşte böyle," diyor sırıtarak. "Benim yanımda asla utanmamalısın, benim minik sevgilim. Asla."

"Pekâlâ." Utangaçça gülümsedim. "Ama unutma. Kur yapmanın görevi aksatmayacağına söz vermiştin," diye sertçe hatırlatıyorum ona, doğru kelimeyi ararken kaşlarım çatılıyor. "Bu nedenle, senden..."

"Benim...?" diye soruyor, gözlerinde alaycı bir parıltıyla.

"İtirazınız," diyorum kararlılıkla, çekiciliğinin ve şakacı şakalarının midemde yarattığı dalgalanmayı bastırmaya çalışarak. "Lütfen sesini alçalt ki elimdeki konuya odaklanabileyim."

"Doğru. Yakışıklılığım ve ustaca öpücüklerimle dikkatini dağıtmamalıyım." Sırıtarak bana doğru eğildi.

Kendi gülümsememi gizlemeye çalışarak ona şakacı bir şekilde dirsek atıyorum.

"Gözünü yoldan ayırma," diye azarlıyorum ama dudaklarım eğlenerek kıvrılıyor.

"Minnie, yakışıklı olduğumu kabul etmek sana çok mu pahalıya patlar?" diye soruyor abartılı bir dudak büküşle. "Ya da kollarımda eridiğini?"

"Ne kabul edeceğim ne de inkâr edeceğim," diye nazlı nazlı cevap veriyorum. "Konu ertelenmiştir."

"Zalim, zalim kadın." Elini kalbine bastırarak dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Bakın, kalp rahatsızlığım şimdi geri döndü."

Onun tiyatrosuna gözlerimi deviriyorum. İnsan geleneklerini ve duygularını hâlâ öğreniyor olsam da, eskisi kadar saf değilim.

"Eğer kalp rahatsızlığın gerçekten bu kadar ciddiyse, belki de seni geride bırakmalıyım," diye öneriyorum sinsice, ona hızlı bir bakış atarak. "Daha fazla hasta olmanı istemem. Seyahat aracılığıyla a portal olabilir olmak oldukça yorucu, özellikle de hassas bir insan yapısına sahip biri için."

Sırıtarak toparlanmadan önce şaşkınlıkla göz kırpıyor. Görünüşe göre benden böyle bir yanıt beklemiyordu.

Aniden duruyor, gözleri kapalı ve kollarını açmış, derin ve ölçülü nefesler alıyor. Açık havanın tadını çıkarırken güneş yüzüne sıcak bir parıltı yayıyor.

"Ne yapıyorsun?" Saatimi kontrol ederek kaşlarımı çatıyorum. "Sıkı bir programımız var."

"Gitti." Rahatlayarak iç çekiyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Artık iyileştim. Devam edelim."

"mi?" Kuşkuyla bir kaşımı kaldırıyorum.

"Sanırım temiz hava yüzünden. Ama aynı zamanda senin varlığın," diyor ve gözlerinde yumuşak bir bakışla bana dönüyor. "Kalbime şifa veren bir merhem gibi Minnie. Ve senden alacağım bir öpücüğün hastalığımın bir süre daha geri gelmemesini sağlayacağına dair bir his var içimde."

"Görev mi?" Ayağımı sabırsızca yere vuruyorum.

"Sadece bir öpücük daha. Bunu sadaka olarak düşün," diye yalvarıyor, neredeyse kirpiklerini bana doğru kırpıştırıyor - bu tekniği ilk ben kullandım!

Sırıtarak önünde duruyorum ve parmak uçlarımda yükseliyorum. Beklentiyle gözlerini kapatıyor ama onu dudaklarından öpmek yerine kalbinin üzerine nazik bir öpücük konduruyor ve bir süre orada tutuyorum.

"İşte. Hayırseverlik görevim tamamlandı. Şimdi gidelim."

Bana yavru köpek bakışı atıyor - bunu sık sık yapıyor, ama nedenini bilmiyorum. Bu onu tuhaf bir şekilde sevimli kılıyor, ancak bu kadar bariz bir sevimliliğin beni kolayca etkilemeyeceğini öğrenmesi gerekiyor - belki birazcık.

Kalbi mucizevi bir şekilde iyileştikten sonra arabaya geri dönüyoruz ve geçidin bulunduğu yere doğru sürmeye başlıyoruz. Mine önümüzde bir harita açıyor ve benden geçidin nerede olduğunu göstermemi istiyor.

İğnenin enerjisine odaklanıyorum, çok fazla kullanmamaya dikkat ediyorum çünkü Aperion'da ortaya çıkabilecek öngörülemeyen durumlar için birazını saklamalıyım. Mine benimle geldiğine ve o sadece bir insan olduğuna göre, onu korumak benim sorumluluğum.

"İşte orada." Haritada bir noktayı gösteriyorum.

"Bir tarla. Anlaşıldı," diye mırıldandı Mine nefesinin altında. "Neyse ki buradan çok uzakta değil. Hava kararmadan önce oraya ulaşabiliriz."

Güneş gökyüzünde alçalmaya başlıyor, yeşil tarlalar ve dağınık ağaçlar üzerinde altın rengi bir ton oluşturuyor. Yollar, orada burada birkaç araba dışında boş. İlçeden çıkmak üzereyken bir askeri kontrol noktasına rastlıyoruz.

Mine kimlik bilgilerini gösterdi ve hemen geçmemize izin verildi.

"Yaklaşıyoruz," diyorum ona. Geçidin enerji izi giderek güçleniyor.

Mine haritaya bakar ve parmağıyla konumu işaretler.

"Arabayı burada durdurmamız ve yaya olarak devam etmemiz gerekecek." Ana yolun tarlayla buluştuğu yeri işaret ediyor.

Oraya vardığımızda arabayı yolun kenarına park ediyor ve tarlaya doğru yola çıkıyoruz.

Geçidin enerji izi en güçlü olduğu zaman, iğneden biraz güç ödünç alıyorum ve onu serpiyorum

koyu mavi bir ışık girdabını ortaya çıkarmak için etrafımızda.

"Ve bu bizi Aperion'a mı götürecek?" Mine düşünceli bir şekilde soruyor.

"Sizi her yere götürebilir. Ama benimle olduğun için şanslısın çünkü bizi gideceğimiz yere götürmesi için onu yönlendirebilirim."

"Sadece içeri mi gireceğiz?" Başımı salladım.

"Ama önce..." İğneden küçük bir enerji ödünç alıp alnına dokunurken sözümü kesiyorum. "Bu kısa bir süreliğine Aperion dilini anlamana yardımcı olacaktır."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Gel." Elini tuttum ve geçide adım attım.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben onu çoktan içeri çekiyorum. Mavi ışık bizi çevreliyor ve birkaç saniye içinde geçidin diğer tarafına fırlatılıyoruz.

Ayaklarımı yere basmak için sendeliyorum ama Mine beni kollarıyla yakalıyor.

"Huh," diye fısıldıyorum. Ölümlülerin ilk kez bir geçitten geçerken zorlandıklarını duymuştum, genellikle baş dönmesi ve mide bulantısı olurdu. Ama o gayet iyi görünüyor.

Etrafına bakarken keskin bakışlarıyla çevresini inceliyor.

"Neredeyiz biz?" Etrafımızı incelerken sesi inançsızlıkla karışık.

Kendimi yavaşça onun kucağından kurtarıyorum ve bir an etrafıma bakıyorum. Sanki bırakmaya korkuyormuş gibi kolumu sıkıca tutuyor.

Etrafımızı günlük işleriyle uğraşan kalabalık bir insan topluluğu sarıyor. Havayı dolduran sohbet ve kahkaha sesleri canlı bir atmosfer yaratıyor. Önümüzde, bir dükkanın önünde bir kuyruk oluşmuş, insanlar hevesle dükkanın açılmasını bekliyor.

"Bu... Aperion mu?" Kuşkuyla bir kaşını kaldırıyor. Görünüşte sıradan olan bu olaydan etkilenmediğini söyleyebilirim.

çevre.

Buradaki binalar Londra'dakilerden çok daha kısa, en fazla üç kat yüksekliğinde. Ancak onlara mistik özellikler kazandıran eşsiz bir gri tuğladan yapılmışlar. Sadece davet edilenler içeri girebiliyor, bu da her işletmeyi özel ve gizli hissettiriyor. Bir istisna olsa da, aynı zamanda çatışmayı minimumda tutmaya da hizmet ediyor. Ordu Aperion'daki herhangi bir binaya girip çıkabilir.

"Polemos'un başkentinin kıyısında küçük bir kasabadayız. Sanırım çok göz alıcı bir yer değil," diye ekliyorum düşünceli bir şekilde.

"Bu insanlar tanrı mı?" Kalabalık sokakları işaret ediyor. Kahkaha ve sohbet sesleri havayı dolduruyor, tencere ve tavaların çınlamasına ve sokak satıcılarının çağrılarına karışıyor. Uzaktan, yakındaki bir sokak gösterisinden gelen hafif müzik sesini duyabiliyoruz.

Başımı iki yana sallıyorum. "Aperion nüfusunun sadece yüzde onu tanrıların soyundan geliyor. Geri kalan yüzde doksana s'Aperiote denir ve bir miktar ruhani enerjiye sahip olsalar da, bu minimum düzeydedir ve herhangi bir yeteneğe dönüşmez. Elbette, bir s'Aperiote'nin olağandışı bir ruhani enerjiye sahip olduğu nadir durumlar vardır," diye açıklıyorum.

"Sanırım farklı bir şey bekliyordum."

"Aperion'un çok katı bir hiyerarşisi vardır. En altta s'Aperitler yer alır ve yeteneklerinin yetersizliği nedeniyle genellikle ikinci sınıf vatandaş muamelesi görürler. Güç her şeydir ve hiyerarşi kimin daha çok güce sahip olduğuna göre belirlenir. Bu piramidin tepesinde Yüce'ler, ardından her bir Kraliyet Hanesi'nin hükümdarları, daha sonra soylular, askeri liderler ve küçük tanrılar yer alır. Bu üst sınıfların hepsinin yetenekleri vardır ve yasalarımız yetenekleri olanların s'Aperite'lerle çiftleşmesini yasaklar, ancak kazalar olur ve yetenekleri olan nadir s'Aperite'ler bu şekilde elde edilir. Ancak bu sadece küçük tanrılar arasında mümkündür çünkü gebe kalma sadece

Her iki ebeveynin ruhsal enerji seviyeleri benzer ise ortaya çıkar" diye devam ediyorum.

"S'Aperitlerin sahip olduğu tek avantaj, bizim katı adetlerimize gerçekten bağlı olmamalarıdır. Dışarıdan müdahale olmadan kendi aralarında çiftleşebiliyorlar, ancak evlenmeden önce Komünlerinin Yüksek Ofisi'nin iznini almaları gerekiyor. Daha fazla özgürlüğe sahip olmalarına rağmen, yine de Aperite yasalarına uymak zorundalar. Bu da tanrılara karşı belli bir hoşnutsuzlukları olduğu anlamına geliyor. Bu yüzden etrafımızdaki kimseye kim olduğumun reklamını yapmayalım, tamam mı?"

Benimki bana bakıyor.

"Senin dünyan garip."

Omuz silkiyorum. "Senin dünyan bana tuhaf

geliyor." "Peki şimdi nereye?"

"Başkente yürüyerek gitmeliyiz," diyorum, sesim çevredeki binalarda yankılanıyor.

Kaşları inançsızlıkla havaya kalktı. "Yürüyerek mi? Ne kadar uzakta?"

Sertçe başımı sallıyorum. "Evet, hemen şurada," diye cevap veriyorum, batıyı işaret ederek ve uzakta gökyüzünü delen yüksek yapılar kümesini göstererek.

Şok içinde ağzı açık kalır. "Orada mı?" diye tekrarlıyor kuşkuyla.

Kaba bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, bir günden fazla sürmez," diyorum kesin bir ifadeyle.

Kekeliyor, bilgiyi hazmetmekte zorlanıyor. "Bir gün mü? Az önce bir gün mü dedin? Yürüyerek mi?"

Tepkisi karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen bir askersin Mine. Öyle davran," diye azarlıyorum ileriye doğru adım atmadan önce.

"Durun bir dakika. Eminim bir çeşit ulaşım aracınız vardır? Bir araba ya da başka bir şey?" diye itiraz ediyor, hızıma yetişmeye çalışıyor.

İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "erişimimiz var ama sadece seçkinlerin binmesine izin verildiği için araç kullanmak dikkatleri üzerimize çekme riski taşıyor. Atlar

bize olmayan paraya mal olur. Bu yüzden yürümek tek seçeneğimiz."

"Minnie! Bu çok saçma," diye yüksek sesle yakınıyor.

Sabrım tükeniyor ve ona doğru sertçe dönüyorum, ellerim kalçamda ve ona sert bir bakış atıyorum. "Eğer sızlanmaya devam edeceksen, belki de seni geride bırakmalıydım."

Nefesinin altında bir dizi küfür savurur.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ve eğer yürüyerek gitmenin senin için çok zor olacağını düşünüyorsan, sana başka bir geçit bulurum ve Antropa'ya geri dönebilirsin."

Birden elimi tutuyor ve kararlılıkla ilerlemeye başlıyor. "Merak etme Minnie. Yürümek benim uzmanlık alanlarımdan biridir," diyor kendinden emin bir şekilde.

İnsanlar, kızgınlıkla başımı sallıyorum.

Kalabalık sokaklarda dolaşırken, meraklı bakışlarla bizi takip eden yerel halkın gözlerini hissedebiliyorum. Bunun kıyafetlerimizden kaynaklandığını anlamam bir anımı alıyor. Derin bir zümrüt yeşiline boyanmış ve bedeni narin işlemelerle süslenmiş basit pamuklu elbisem, buralı olmadığımı hemen ele veriyor. Benimki de yüksek belli pantolonu ve mükemmel bir şekilde dikilmiş gömleğiyle bu bölgeden olmayan biri olarak göze çarpıyor.

Eğer Aperite kasaba ve köylerinde yolculuğumuza devam edeceksek, farklı kıyafetlerimizle istenmeyen dikkatleri üzerimize çekeceğimiz kesin. İçgüdüsel olarak cebime uzanıp iğneyi kavrıyorum. Başkente varana kadar onu tekrar kullanmakta tereddüt ediyordum, ama görünüşe göre yeni kılıklara beklediğimizden daha erken ihtiyacımız olabilir.

Mine'ye dönerek yakındaki bir giyim mağazasına uğramamızı öneriyorum. Ama bakışları mesafeli, endişeli ve kelimelerim dudaklarımda kalıyor, çünkü bizden kısa bir mesafe ötede büyük bir kargaşa patlak veriyor.

Bir dükkanın önünde toplanan kalabalığın sesleri panik ve endişe içinde yükseliyor. Bazıları yardım için çığlık atıyor.

Mine'ye fısıldayarak yola devam etmesini söylerken kalbim korkuyla çarpıyor. "Bu işe bulaşmayı göze alamayız."

Ama çenesi geriliyor, ifadesi kararlı. Beni ileriye doğru çekiyor ama giderek yoğunlaşan kalabalığın arasından geçerken aniden duruyor. İnsan çemberinin içinden daha fazla ses yankılanıyor, bazıları acı içinde feryat ediyor.

"Mine, gitmemiz gerek," diye yalvardım ısrarla.

"Biri yaralandı," diyor, keskin bakışları önümüzdeki çalkantılı sahneyi tararken.

"Fark edilme riskini göze alamayız," diye itiraz ediyorum.

Ama elimden kurtuluyor ve insan kalabalığının arasından ilerliyor. İsteksizce arkasından giderken kalbim sıkışıyor ve önümüzde yaşanan kaosun bizi de içine almaması için dua ediyorum.

Peşinden koşarken kalbim göğsümde çarpıyor ve nefesim kesik kesik çıkıyor. İnsan kalabalığının arasından öyle bir acelecilik duygusuyla dirsek atıyor ki adımlarımı hızlandırıyorum.

"Mine, bekle!" Ona yetişmek için umutsuzca sesleniyorum ama tam yanına ulaştığımda beni kendine çekiyor. Kavrayışı güçlü ve gözleri korku ve öfkeyle dolu.

"Bu da ne böyle?" diye soruyor sert bir sesle, çatışmanın merkezine doğru işaret ederek.

Dikkatimi ilerideki kaosa veriyorum. Üç kişi yerde yatıyor, acı çığlıkları havayı delip geçiyor. Kan kaldırımı boyamış, kırmızı ve kahverengiden oluşan korkunç bir mozaik oluşturmuş.

Kurbanlardan biri kolundaki büyük bir kesikle boğuşuyor, parmaklarının arasından kan fışkırıyor. Bir başka erkek karnındaki bıçak yarasından dolayı acı içinde kıvranıyor. Bir de yüzü kanlı ve morarmış, bir zamanlar güzel olan elbisesi şimdi kırmızı lekelerle lekelenmiş bir kadın var.

Ama gözüme çarpan şey, yanlarında ileri geri sallanan bir figür. Görünüşte zarar görmemiş ama yüz hatlarında çılgın bir ifade olan dördüncü bir adam. Ve gözlerim tararken

Dirseğinin iç açık mavi toz lekelerini görünce sorunun ne olduğunu anlıyorum.

Zantrax kullanıyor. Ve uyuşturucuyla beslenen bir içinde.

Mine'nin kolunu tutup gitmesi için yalvarırken kalbim hızla çarpıyor. "Gitmemiz gerek. Hemen," diye ekliyorum, sesim aciliyetle gerginleşiyor. Ama o yerinden kıpırdamıyor, gözleri hâlâ deli adamdan kaçan kadına sabitlenmiş.

Çevredekilerden yardım ister ama hepsi korku içinde geri çekilir. Birisi milisleri çağırmaktan bahseder ama kimse müdahale etmeye ve vahşi gözlü adamı durdurmaya cesaret edemez. Adam kanlar içindeki kadına doğru titrek bir adım atar ve aniden içinden bir enerji patlaması olur.

"O bir tanrı mı?"

Başımı sallıyorum. "Bir tanrının enerjisinden yapılan karaborsa bir ilaç kullanıyor," diye açıklıyorum. "Kullanıcıya geçici güçler veriyor ama bağımlılık yapıcı ve tehlikeli. Ve şimdi etkisi geçtiğine göre, daha fazlasını arıyor olacak."

"Zantrax mı? Hâlâ öyle bir şey var mı?" Mine kuşkuyla soruyor.

Acımasızca başımı sallıyorum. "Ordu bunu engellemeye çalışıyor ama kaynağı bulduklarını düşündükleri her seferinde daha fazla satıcı ortaya çıkıyor. Ve hepsi de bu uyuşturucunun üretimiyle bağlantılı olan küçük tanrıların ortadan kaybolduğuna dair raporlar var."

Biz konuşmamıza devam edemeden, kan donduran bir çığlık daha havayı deliyor. Adam bir başka kontrol edilemez enerji patlamasını serbest bırakırken kalabalık geri çekilmeye başlıyor. Yüksek sesle bağırıyor ve görünmez bir güç bizi geri itiyor.

Benimki hemen vücuduyla beni koruyor."

Hemen gitmemiz gerekiyor," diyorum acilen. "Milisler yakında gelecek ve burada yakalanamayız."

Ancak bunun için çok geçtir, çünkü askerlerin gümbür gümbür adımları saldırgana ulaşmak için insan denizini yarmaktadır.

Sadece üç asker var ve siyah çizgili bej üniformalarına bakılırsa, küçük tanrılardan oluşan daha alt bir bölümdeler. Ama bu aynı zamanda

yetenekleri yok denecek kadar azdır, bu da bir zantrax vakasını ele alırken zorluk çıkarabilir.

Adam dikkatini üç askere çevirir ve ağzını açtığında, bir enerji patlaması onlara doğru uçar, birini yaralar ve diğer ikisinin kafasını bir anlığına karıştırır. Bu dikkat dağıtıcı olayla birlikte adam bir çıkış yolu arar. İnsanlar sağa sola kaçışıyor, sığınacak bir yer arıyor ve bu kargaşa bizi de itip kakıyor.

Adam çıkış için kalabalığı tararken, gözleri bizim varlığımızı fark ediyor.

Olamaz!

Zantrax'ın bir yan ürünü de kullanıcılarının ruhani enerjiye karşı son derece hassas olmalarıdır, çünkü bağımlılık pençelerini içlerine geçirdiğinde aradıkları tek şey budur.

Öne doğru bir adım atıyor ve korkularım aniden gerçekleşiyor.

İğnenin enerjisini hissediyor olmalı, ya da hala yaydığım enerjinin gölgesini bile hissedebilir.

"Koş!" Mine'ye bağırıyorum. Ama artık çok geç.

Adam hiç tereddüt etmeden çılgın bakışlarını üzerimize kilitledi. Arka planda kalan milislere ya da yoluna çıkan masum seyircilere aldırmadan ileri atılıyor. Tek odağı benim üzerimde, bir sonraki enerji kaynağı. Gözleri geniş ve vahşi, hedefini ararken büyümüş ve odaklanmamış. Zantrax ile lekelenmiş kan, burnundan koyu mor bir dere halinde sızıyor. Tam saldırmaya hazırlanırken, Mine beni hızla kenara itiyor ve adamın saldırısının darbesini kendisi alıyor. Umutsuz bir güç mücadelesinde çarpıştıklarında bir hareket ve kaos bulanıklığı ortaya çıkıyor.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

O da bir insan. Yaralanabilir. Ve burada böyle bir şey olursa tıbbi yardım bulamayız.

Adam bir enerji patlaması daha yapmaya çalışır ama Mine daha hızlıdır. Enerjiyi serbest bırakmak için ağzını kullandığını fark eder, bu yüzden eliyle ağzını kapatırken

dizini kaldırır ve karnına vurur. Adamın ensesinden tutarak başını geriye doğru çeker ve aynı anda ağzındaki serbest bırakarak enerji darbesini savurur. Gökyüzüne doğru uçar, kimseye zarar vermez.

Askerler acı içinde inliyor ama yeniden toplanıp adamı yakalamaya çalışıyorlar. Yine de adam düşmek yerine bir kez daha dönüp bana bakıyor.

İleri doğru bir adım atar ama Mine onu tekrar yakalar, bu kez hareketsiz hale getirmek için boynuna baskı uygular.

Bir saniyeliğine işe yarıyor. Üzerinden bir enerji dalgası daha yuvarlanıyor, güç bir kez daha çevresindeki herkesi geri itiyor.

Geriye ve sırt üstü düştüm.

Bunu kontrol edemediğini fark ettim. Ağzıyla darbeler savurabiliyor ama kendisinden damlayan saf enerjiyi kontrol edemiyor. Tanrım, ama bu seviyeye gelmek için ne kadar zantrax tüketti?

Mine sendeleyerek geri çekiliyor ama dik durmayı başarıyor. Adamın bana doğru ilerlediğini, şimdi sadece birkaç adım ötede olduğunu görünce gözleri açılıyor.

Elimi cebime sokuyorum, onu defetmek için iğneyi arıyorum. Ama Mine daha hızlıydı. Askerlere bir göz atıyor ve kendisine en yakın olana doğru koşarak kılıcı kınından çıkarıyor ve alışılmadık bir hızla bağımlının üzerine atılıyor.

Kılıç havada sallanıyor. Vücudunun ortasında bir kesik. Darbede öyle bir hassasiyet, öyle bir güç var ki, adam ikiye bölünüyor. Üstteki parça yere yuvarlanır, kanı sistemindeki zantrax miktarından mavi, kırmızı ve mor karışımıdır.

İnanamayarak Mine'ye bakıyorum. Az önce onu ikiye mi böldü?

Yanıma koşuyor, elini uzatıp kalkmama yardım ediyor. Etrafımızdaki kaos nedeniyle biraz şaşırmış durumdayım ve kalabalığın çoğunun

milisleri görünce dağıldı. Onların gelişi halk arasında korku ve paniğe yol açtı.

"Kaçmamız gerekiyor. Şimdi," diyorum ona, askerlerin gözlerini bize diktiklerini fark ettiğimde.

Koşmaya başlıyoruz, ayak seslerimiz kulaklarımda yüksek sesle yankılanıyor. Askerler çok yakınımızda, silahlarını çekmiş ve ateş etmeye hazır bekliyorlar. Yakalanmamak için kaotik sokaklarda ilerlerken kalbim hızla çarpıyor.

Lanet olsun! Mine, halk için tehdit oluşturan bir zantrax bağımlısını ortadan kaldırarak kahramanca davranmış olabilir, ancak milisler için o sadece bir sivili öldürmeye ve bir askerin kılıcını çalmaya cüret eden başka bir suçlu.

Bulvarın sonuna yaklaştığımızda, önümüzde iki asker daha beliriyor ve kaçış yolumuzu kesiyor. Arkadan üç asker daha yaklaşıyor.

"Lanet olsun!" Nefesimin altından küfrediyorum. "Bunların hepsi senin suçun," diye homurdanıyorum Mine'ye sert bir bakış fırlatarak.

"Ben mi? Ben ne yaptım?" diye masumca soruyor, dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. "Seni kurtardım, değil mi? Sanırım şövalyece davranışım için bir öpücüğü hak ediyorum ve-"

Cümlesini tamamlayamadan bacağına bir tekme indiriyorum. "Ve şimdi yakalandık," diyorum bıkkınlıkla. "Tam olarak
kaçınmamız gereken şey."

Askerler etrafımızı sardı, tutuklanmaya direnmeye çalışırsak diye silahlarını bize doğrulttular.

"Peki ne olacak?" Mine merakla soruyor, vahim durumumuz hakkında çok endişeli görünmüyor.

"Bizi hapse atacaklar," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. "Ve gerçek kimliğimi ortaya çıkardıklarında, başım büyük belaya girecek."

"Hapishane. Peki orası neresi?" Mine sinsi bir sırıtışla soruyor. "Başkent tabii ki," diyorum gözlerimi devirerek.

Memnuniyetle gülümsüyor ve bir adım öne çıkarak ellerini kelepçelenmek üzere askerlere uzatıyor. Başka bir asker de aynısını bana yapıyor.

"Neyin var senin?" Kanatlı büyülü varlıklar olan yovalar tarafından kullanılan büyük bir konteynır olan bir milis aracına bindirilirken inanamayarak soruyorum. "Kimliklerimizi gizli tutmanın bizim için ne kadar önemli olduğunu sana özellikle söylediğim halde bu durumda nasıl gülümseyebiliyorsun?"

Mine sadece omuz silkiyor, yüzünde hala hafif bir gülümseme var.

Askerler kapsüllerine biner ve yovaları uçmaya teşvik ederler.

"Bir de iyi tarafından bak. Artık Başkent'e yürümek zorunda kalmayacağız," diyor tembel bir sesle ve arkasına yaslanıp rahatına bakıyor.

TWENTY-THREE

HAVA ter, idrar ve kan kokusundan geçilmiyor. Küf ve küf kokusu havaya nüfuz ederek nefes almayı zorlaştırıyor. Hücrenin paslı parmaklıkları kalın ve birbirine yakın hizalanmış, içeriye çok az ışık girmesine izin veriyor.

Ama zemin en kötüsü. Yarı nemli, soğuk ve rahatsız edici.

Hapishaneye varır varmaz, oldukça kaba bir şekilde buraya bırakıldık ve bir başkomiserin bizi bir noktada göreceği söylendi.

Hapishane, küçük bir koridorun her iki yanında küçük hücrelerle doludur. Diğer mahkumların iniltileri havada yankılanıyor, bazıları acı dolu, bazıları ise ölüme yakın oldukları için zar zor duyuluyor.

Bu taşra hapishanelerini duymuştum. Milisler suç işleyen s'Aperitlere karşı serttir ve çoğu zaman bir suçun cezası ölümdür. Aperit toplumunda hem en üstte hem de en altta çok az nüans vardır. Ya suçlusunuzdur ya da masum ve eğer suçlu olarak nitelendiriliyorsanız, buna göre cezalandırılmanız gerekir.

Şimdi bu hapishaneden canlı çıkmanın bir yolunu bulmam gerektiğinden, tanınma korkum arka planda kalıyor. Ya da,

Daha ziyade, Mine'nin hayatta kalmasını sağlamak için, yine de yaptığı şey için ona kızgınım.

Ben ve arkadaşım küçük bir hücreye konulduk ve şansımıza içeride sadece biz vardık, gerçi bizimkinin karşısındaki hücrede ölmek üzere olan başka bir mahkûmun şeklini hayal meyal seçebiliyorum.

Küçük, pis hücrenin karşılıklı iki tarafında oturuyoruz ama Mine sürekli bana yaklaşmaya çalışıyor, ben de sürekli uzaklaşıyorum. İdrar ve çürümenin kokuşmuş kokusu havada ağır ağır asılı duruyor ve midemi bulandırıyor.

"Bu iğrenç koku da ne?" Mine burnunu tiksintiyle kırıştırarak soruyor.

Şikâyetine inanamayarak ona sert bir bakış attım.

"Kokudan mı şikayet ediyorsun? Şimdi mi? Bunu sen yaptın!" Ona çıkıştım.

"Bunun bu kadar... kirli olmasını beklemiyordum," diye mırıldanıyor, bir elini dağınık saçlarında gezdirirken.

"Burası bir hapishane! Ne bekliyordun ki? Kraliyet muamelesi mi?" Ona gözlerimi deviriyorum, kızgınlığımı gizleyemiyorum.

"Şey..." Utangaç bir şekilde gülümsüyor, cazibesi bir an için azalıyor.

"Bu çok saçma," diye yüksek sesle homurdanıyorum. "Seni Anthropa'da bırakmalıydım."

"Şimdi, şimdi, sevgili Minnie, bana kızma." Kendini yüzüncü kezmiş gibi hissettiren bir şekilde bana yaklaştırıyor, ancak bu sefer vücutlarımız birbirine bastırılana kadar durmuyor.

Tekrar hareket etmeye çalışıyorum. Ama o daha hızlı davranarak beni omzumdan tutuyor ve kucağına çekiyor.

"Kızma, lütfen?" diye fısıldıyor kulağıma, sıcak nefesi yüzümde geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Onu yumruklamakla öpmek arasında kalarak ürperdim.

"Sana çok kızgınım," diyorum sertçe, ama onun yakınlığı ve baştan çıkarıcı sözleriyle, eskisi gibi soğuk bir ton tutturmakta zorlanıyorum.

"Bize ücretsiz ulaşım sağladım. Elbette bu biraz övgüyü hak ediyor," diyor ve güçlü kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çekiyor. İlk tepkim ona kafa atmak ve dokunuşundan uzaklaşmak oluyor. Ama vücudundan yayılan sıcaklık şaşırtıcı derecede rahatlatıcı. Ne de olsa üşüyorum.

Bana doğru eğiliyor, burnunu boynuma dayıyor ve derin bir nefes alıyor. İçgüdülerim kıpırdanmamı söylüyor ama beni sıkıca tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" Elinden kurtulmaya çalışarak soruyorum.

"Kıpırdama," diyor, bir kez daha içime çekerek. "Harika kokuyorsun."

"Teşekkürler... Sanırım. Şimdi bırak."

"Hayır." Beni daha sıkı kavrıyor. "Kokun bu hücrenin dayanılmaz kokusunu unutmama yardımcı oluyor."

Gözlerimi deviriyorum ve içinde bulunduğumuz durum için zihinsel olarak onu suçluyorum.

Ağırlığımı değiştirmeye devam edip kurtulmaya çalıştığımda, bana daha da sıkı sarılarak karşılık veriyor.

" kes," diye homurdanıyor alçak, ilkel bir sesle.

Hareketlerim donuyor ve endişeyle yutkunuyorum.

"Sen...sen..." Sertliği sırtıma baskı yaparken kekeliyorum. Vücudumu bir ürperti kaplarken boynumda bir kızarıklık beliriyor. "Nasıl..." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bu durumda nasıl tahrik olabiliyorsun?"

"Bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok," diye fısıldıyor kulağıma.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ama bu sefer ısıran soğuktan değil. Sertliğinden yayılan yoğun sıcaklık elbisemin ince malzemesinden sızıyor ve beni onun bir insan ve bir erkek olarak her santimetresinin farkına varmamı sağlıyor.

Güçlü. Bakir. Sert.

İçimde derinlerde bir şeyi, uzun zamandır gömdüğüm ve var olmadığını düşündüğüm ilkel bir arzuyu uyandırıyor.

Rahat kişiliğine, sürekli şakalaşmasına ve alay etmesine rağmen, gizli kadınlığımı çağıran ve ona boyun eğmek için can atmama neden olan inkar edilemez bir erkeklik var.

Bu çok çirkin. Dehşet verici.

Ama bir şekilde, etrafıma ördüğüm tüm duvarlar onun varlığında yıkılıyor gibi görünüyor.

"Kendini kontrol etmelisin," diye mırıldanıyorum, ancak midem gergin düğümlerle dolu ve kekelemeden zar zor konuşabiliyorum.

Tenime gülümsüyor ve vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

"Sen yanımdayken nasıl yapabilirim?" diye şakacı bir şekilde cevap verir.

"Benim!" Daha da yaklaştığında ciyaklıyorum, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor. "Senin... senin... erkek kısmın pis bir hapishane hücresinde olduğumuzu anlayamıyor mu?"

"Fark etmez." Kıkırdıyor. "Sen buradasın."

"Peki, ona uslu durmasını söyle. Sırtıma baskı yaparken... odaklanamıyorum."

"Beni dinlemiyor," diyor gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Senin tarafından tamamen büyülenmiş durumda."

Bu düşünce hem heyecan verici hem de sinir bozucu. Ama şimdi böyle düşüncelerin zamanı değil.

Daha fazla kıpırdıyorum ve o da inliyor. "Hareket etmeyi kes."

"Neden?" Masumca sordum. "Bana işkence ediyorsun."

"Biz bu durumdayken kendine ahlaksız düşüncelerle işkence ediyorsun - buna sen de sebep oldun."

"Minnie, bana biraz merhamet et. Burada pamuk ipliğine bağlıyım."

"Bu senin sorunun. Benim değil." Yüksek sesle homurdandım. "Bununla çık ki bu durumdan nasıl kurtulacağımızı planlayabilelim."

Cevap vermiyor, sadece boynuma doğru daha fazla gırtlak sesi çıkarıyor. Kucağında hareket etmeye devam ediyorum, bunun onu beni bırakacak kadar çıldırtmasını umuyorum. Bana tepki vermesi ne kadar hoşuma gitse de, şu an kendini koruma dışında herhangi bir tepki vermenin zamanı değil.

"Dur." Nefes alış verişi sert ve zorlukla kontrol ediliyor. Ve ben durmadığımda, onun yerine beni tuttuğu yerden bıraktığında, kendimi yerde sırtüstü yatarken buluyorum.

Parmaklıkların arasından sızan birkaç güneş ışını dışında hücre karanlık. Ama onun yüzüne baktığımda, gözlerinin girdap gibi dönen yeşil tonu beni şaşırtıyor.

Bakışlarındaki açlık beni ürkütüyor. Kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde, onun o sert kısmını tam kalbimde hissediyorum.

Sızlanıyorum. Gülümsüyor, beyaz dişleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Sonra kıpırdıyor ve vücudumun her yerinde dolaşan hislerin saldırısıyla nefesim ciğerlerimden kesiliyor.

Ama ben basit ihtiyaçlarım tarafından yönetilecek biri değilim. Ve eğer o kirli oynarsa, ben de oynarım.

Dudaklarımı yalayarak, ağzım onunkine yaklaşana kadar öne doğru eğildim.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor, nefesi daha vurgulu hale geliyor. Gözleri düşüyor ve dudaklarıma odaklanıyor.

"Benim," diye fısıldıyorum, ona yaklaşarak. "Minnie," diye mırıldanıyor.

Ama tam onu öpeceğimi düşünürken, ona kafa attım. Geriye savruldu ve acı dolu bir inilti çıkardı. Bu benim onun altından kaymam ve hücrenin diğer ucundaki pozisyonuma devam etmem için yeterli oldu, bir yandan da ona bakıyordum.

"Sakın daha fazla kirli düşüncelere kapılma," diye uyarıyorum. "Zaten yeterince sorunumuz var."

Bana kızacağını düşünerek onu yakından izliyorum. Ama beni şaşırtarak duvara yaslanıyor ve bir kahkaha atarken başını arkaya atıyor.

"Sen kazandın, Minnie. Sen ."

"Elbette," diye hayıflanıyorum. "Şimdi-" Koridorda ayak sesleri duyunca devam etmekten vazgeçiyorum. Benimki de alarmda. Bu sefer yanıma geldiğinde onu azarlamıyorum. İkimiz de bekliyoruz ve çok geçmeden iki muhafız beliriyor.

Mine'nin vücudu geriliyor ve elimi tutup bana yumuşak, rahatlatıcı bir baş selamı veriyor.

Hücremizin önünde durdular ve tam ızgaralı kapıyı açıp bizi başkomiserle görüşmek üzere dışarı çıkaracaklarını düşünürken, dönüp bizimkinin karşısındaki hücrenin kilidini açtılar. Gardiyanlar içeri dalıyor ve neredeyse ölmüş bir adamı sürükleyerek dışarı çıkarıyorlar. Kıyafetleri yırtık pırtık ve zayıf ışıkta bile vücudunun her yerinde kötü morluklar olduğunu söyleyebilirim. Hâlâ hayatta olduğuna dair tek işaret, hırıltılı bir ses çıkarmasıydı. nefes alır.

Onu hücresinden çıkardıktan sonra yere yatırırlar ve gardiyanlardan biri öfkeyle göğsüne vurur.

Bir kere. İki kez.

İkisi de hırıltı sesi kesilene kadar onun üzerinde tepinir. Artık nefes almayana kadar.

Mine aniden ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür.

"Hey!" diye sesleniyor askerlere.

"Benim," diye bağırdım. "Dur!"

Bana aldırmıyor, askerlere hitap etmeye devam ediyor.

"Savunmasız bir adamı tekmeleyecek kadar korkaksın," diye alay ediyor.

Muhafızlardan biri ona dönüyor, gözleri kısılmış.

"Bahse girerim karşılık verebilen birine vurmayı hiç denemediniz," diye devam ediyor.

Muhafız diğerine "Bununla ben ilgileneceğim," der.

Hücremize doğru ilerliyor. Parmaklıkların arasından uzanıp Mine'yi gömleğinden yakalıyor ve kendine çekiyor.

"Bir dahaki sefere sen olacaksın," diye alay eder gardiyan ve Mine'yi hücrenin duvarına doğru uçuran bir enerji patlaması salar.

Nefesim kesildi.

Kendini toparlamaya çalışırken kan öksürdüğünü gören muhafızlar güler.

Mine'nin olduğu yere doğru koşturuyorum, muhafızlara ters ters bakıyorum. Alaycı bir tavırla, "Belki de bir sonraki işimiz onu öldürmek olur," diyorlar.

Mine'nin kasları geriliyor, ama onlara aldırmaması için yalvarıyorum. "Bana odaklan," diye fısıldıyorum. "Sadece bana."

Gözlerini bana çeviriyor, bakışları gök gürültüsü gibi ve öldürmeye hazır.

Yüzünü usulca okşuyor, ağzındaki kanı siliyorum.

"Sadece bana odaklan," diye tekrarlıyorum.

Gardiyanlar ondan başka bir şey öğrenemeyeceklerini anlayınca, ölü mahkûmu tutup sürükleyerek götürürler. Diğer hücrelerin yanından geçerken, diğer mahkûmlar askerlere hakaret ve küfürler savururken daha fazla ses çıkar.

Basamaklar geri çekiliyor.

"Sen iyi misin? Aklından ne geçiyordu?" Vücudunu tararken soruyorum. Kan tükürdüğüne göre epey bir darbe almış olmalı.

"Ben iyiyim." Gülümsüyor, dişleri kanlı.

"Neydi o?" Ona sertçe çıkıştım. "Kendini öldürtebilirdin."

Omuz silkiyor.

"Ben almadım. Ama bunu aldım." Bana bir anahtar göstermek için avucunu açtı.

Gözlerim büyüdü.

"Sen..."

"Bizi buraya ben getirdim. Bizi buradan çıkaracağım."

"Seni aptal!" Tısladım. "Böyle bir şey yapmadan önce neden bana sormadın?"

Bir omuz silkme daha.

"Bunun bir faydası olmaz. Hücreden çıkabiliriz ama hapishaneden çıkamayız." Kendimi sakinleştirmeye çalışırken derin bir nefes alıyorum. Bana danışmadan nasıl böyle bir risk alabilirdi?

"Ne demek istiyorsun?"

"Hapishanenin her yerinde koğuşlar var. Hapishaneden kaçmak imkansız. Sadece askerlerin vücutlarına kazınmış rünler var ve bu sayede hapishaneye serbestçe girip çıkabiliyorlar."

"İğnedeki enerjiyi kullanabilir ve koğuşları atlayabilirsiniz" diyor.

"Böyle bir seçenek olsaydı teklif etmez miydim sanıyorsun? Hangi koğuşları kullandıklarını bilmiyorum ve bu nedenle çıkış rünlerini kopyalayamam."

Bunu düşünürken dudakları gerilir.

"Peki ya ölü adam? Cesedini nasıl çıkarıyorlar? Vücuduna bir rün mü kazıyorlar?"

Başımı sallıyorum.

"Ölüler morga götürülüyor ve içine rünler kazınmış özel bir ahşap tabuta yerleştiriliyor. Ve eğer gitmek için başka bir yol bulamazsak, bu bizim de kaderimiz olacak."

"Şart değil," diye yorum yapıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bir fikrim var." Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Ve bu"-anahtarı tutuyor-"bize yardımcı olacak."

"Dur tahmin edeyim. Hayatını tehlikeye atacak aptalca bir fikir daha. Hayır, teşekkür ederim."

Bana bakarken başını yana eğiyor.

"Benim Hayat mı? Sadece Benim mi? Sen Yapma. var güçler, hatırladın mı?"

"Ben muhtemelen ölmeyeceğim. Ama sen ölebilirsin. Ve ben durup senin ölmeni izleyecek değilim."

Dudakları kıvrılıyor, yüz hatları . "Yani beni önemsiyorsun. En azından biraz."

"Sen imkânsızsın," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi . Yine de aniden ifadesi değişiyor.

"Ölümden daha kötü şeyler de var, Minnie. Seni öldürmeyebilirler ama kesinlikle başka şeyler yapabilirler."

"Diğer şeylerden kastınız..."

Çenemden tutup beni kendisine çeviriyor.

"Tecavüz. Evet, tecavüz. Sana nasıl baktığını gördün. Sırf sana cüret ettiği için gözlerini oymak istedim."

"Yapamazlar. Tecavüze izin verilmez," diye itiraz ediyorum. "Çok katı kurallarımız var ve üst düzey yetkililer buna asla göz yummaz."

Kuru bir kahkaha atıyor.

"Böyle mi düşünüyorsun? Ah, Minnie, düşündüğümden çok daha safmışsın."

"Ben saf değilim."

"İdealist o zaman. Kimse izlemediğinde kurallarının bir anlamı olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ama-"

"Bahse girerim savunmasız bir adamı öldürebiliyorlarsa, bir kadına da pekala tecavüz edebilirler."

"Hayır, bu... Bu olamaz."

"Hangi dünyada olurlarsa olsunlar, erkekler erkektir."

Dudağımı kemiriyorum. Haklı olduğu bir nokta var. Yine de hiçbir milis ya da askeri personelin böyle bir şeye kalkışacağına inanmasam da, bu riski almak istemiyorum.

"Peki senin harika fikrin ne o zaman?"

"Çok basit. Buradan çıkacağız ve morga gideceğiz. Boş bir tabut buluruz ve buradan çıkarız."

"Sen... ciddi misin?"

"Çok ciddiyim."

"Tabutları çıkarmadan önce kontrol etmeyeceklerini mi sanıyorsun?" Ona gözlerimi deviriyorum.

"Oh, eminim göreceklerdir. Ama sen sihirli iğneni kullanacak ve bizi görmemelerini sağlayacaksın. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

"Yapabilirim ama-"

"Her şey . Şimdi tek yapmamız gereken hücreden ayrılmak için en uygun zamanı bulmak."

Biraz daha gidip geldikten sonra onun planının tek uygulanabilir plan olduğu anlaşılıyor ve hücreden çıkmak için anahtarı kullanmadan önce herkesin uyumasını bekliyoruz. Biraz enerji ödünç alıyorum

ve koridorda yürürken varlığımızı gizler.

Hücrelerdeki mahkûmların durumu dehşet verici. Hepsi dövülmüş ve aç bırakılmış, acı içinde inliyor ve zar zor hareket edebiliyorlar. Ölmelerine bir adım kalmış ve sanırım gardiyanlar da bunu bekliyor. Ve eğer ölmeleri gereken zamanda ölmezlerse, diğer mahkuma yaptıkları muamelenin aynısını uygulayacaklar.

İğrenme duygusu midemi bulandırıyor. Bunu ilk elden görmemiş olsaydım, milislerin böyle bir yeteneğe sahip olduğuna asla inanmazdım. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Bunu yapmalarına kim izin veriyor?

Eminim Komutan Azerius buna karşı çıkacaktır. Ahlaki bir sebepten değil, yasalara aykırı olduğu için.

Yine de burada yasaların bu kadar uygulanmamasının tek nedeni bu insanların ilahi kökenli Aperitler değil, s'Aperiotlar olmasıdır. Onlar sadece iktidardakiler için bir basamak.

Sistemin bozuk olduğunu biliyordum -o palyaçoyla zorla evlendirilmem bunun en iyi örneğiydi- ama durumun bu kadar vahim olacağını hiç düşünmemiştim.

Ölümlülerin kaderlerine müdahale etme iznimiz yok, peki ya s'Aperiotes? Onlar da ölümlü değil mi? Çok uzakta olsalar bile onları öldüren bu askerler de İlkellerin torunları değil mi? Bu bir muamma ve güçlerimi geri alıp görevime geri döndüğümde, bu konunun özüne inmeyi hedefliyorum.

Karanlık hücrelerle dolu uzun, rüzgârlı koridorda dikkatle yürürken Mine elimi tutuyor. Hiç bitmeyen bir labirent gibi, bir sağa bir sola dönüyoruz, sadece daha fazla hücre, daha fazla ölen insan buluyoruz.

O da bu durumdan pek memnun görünmüyor. Yüzü tiksintiyle buruşmuş, koridorlarda her yardım çığlığı yankılandığında burun delikleri açılıyor ve ardından ardı arkası kesilmeyen acı iniltileri geliyor.

Şans eseri, çıkışa açılan kapıya rastlıyoruz. Ama şimdi mesele cesetleri hapishanenin dışına çıkarmak için hazırladıkları morgu bulmak.

"Bu taraftan," diyor Mine. Nereye gideceğimi bilmeden onu takip ediyorum. Görünüşe göre şansı bugün de yaver gidiyor çünkü bizi doğruca morga götürüyor.

Odaya girdiğimiz anda çürümüş et kokusu üzerimize saldırıyor.

"Yüce Tanrım, çürümüş et kokusundan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor ağzını ve burnunu kapatırken.

Dudaklarımı büzüyorum. Koku gerçekten de kötü, ama onun hassasiyetlerine aldırmanın zamanı değil. Güçlü kokularla arasının pek iyi olmadığını fark ettim ve orduda bu kadar uzun süre kalmayı nasıl başardığını merak ediyorum - sonuçta, dünya ne olursa olsun, askerler kirli işleri yapıyorlar ve çoğu zaman kirli koşullarda da değiller.

"Şikâyet etmeyi kes," diye mırıldanıyorum sıkıntıyla.

"Bana bir öpücük verirsen aklımdan çıkarabilirim," diyor kaşlarını oynatarak utanmazca.

Ona ölümcül bir bakış attım.

"Şaka yapmanın sırası değil Mine. Buradan çıkmamız gerekiyor. Şimdi."

"İyi, iyi." Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Bu sadece bir fikirdi."

"Bunlardan nasıl sığacağımız hakkında bir fikir edinin." Sıra sıra dizilmiş tahta tabutları gösteriyorum.

Çok büyük değiller ve Mine çok uzun bir erkek, aslında çoğu s'Aperiot'tan daha uzun.

Burnunu tiksintiyle kırıştırıyor.

"Hepsi dışarı mı çıkarılacak?" "İçeride

cesedi olanların hepsi."

"Bekle, bekle, bekle," diye mırıldanıyor iki parmağıyla burun kemiğini sıkarken. "Bir cesetle aynı mekânı paylaşmak zorunda kalacağımızı kastetmiyorsun herhalde."

"Ne demek istediğimi sandın?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu bir ceset, Minnie! Kokuyor ve muhtemelen içinde kurtçuklar dolaşıyor." İğrenmiş bir yüz ifadesi takındı.

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı büzüyorum.

Onunla ne yapacağım ben? Onu geride bırakmam gerektiğini biliyordum. Şımartılmış bir kadının hassasiyetlerine sahip.

"mı istiyorsun? Tek yolu bu." "Ama-"

"Aması yok. Aslında, kıçını bir tabutun içine sok."

"Yine de bana katılacak mısın?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Tabii ki. Güçlerim var, hatırladın mı? Merak etme Mine, benimle güvende olacaksın." Sırtını sıvazlıyorum ve tabutların etrafına bakıyorum.

En büyüğünü buluyorum ve kapağını yana çekerek içinde çürümenin oldukça ileri bir aşamasında olan iri yarı bir adam görüyorum.

Ew. Ne yazık ki, bu yapılmalı.

İğneden enerji çekerek cesedi tabuttan çıkarıyorum ve onu boş, daha küçük bir tabuta atıyorum. Sıkı sıkıya oturuyor ve sonunda onu içine atabilmek için birkaç deneme yapmam gerekiyor.

Adamın karnı patlayıp içinden tabutun içine sıvı akarken Mine boğuluyor.

Çifte ew.

Diğer tabutun kapağını kapattım ve Mine'ye yeni boş tabutun içine girmesini işaret ettim.

"Koku için bir şey yapabilir misiniz?"

"İmkânsızsın," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Ama ne yazık ki, orada ne kadar kalacağımızı bilmediğimiz için en azından yarı düzgün bir tabuta ihtiyacımız olduğu konusunda haklı.

Güçlerimi temizlemek için kullanıyorum ve ona yer açmak için vücudumu kenara yaklaştırarak içeri giriyorum. Tahtadan hala hafif bir küf kokusu geliyor, ancak bunun yüzlerce kişiyi öldürmek için kullanılmış olması gerektiğini düşünürsek

Binlerce ceset, sanırım kokunun malzemenin içine işlemesi normal.

"Geliyor musun?" Kızgınlıkla sordum.

Koyu renkli ahşap kutuya yavaşça yaklaşmadan önce yenik bir iç geçiriyor. Bakışları dalgın, alnı çatık, dudakları birbirine sıkıca yapışmış.

"Ahh, senin için yaptığım şeyler, Minnie," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine. Başını iki yana sallayarak tabuta tırmanıyor ve içine yerleşmeden önce bir an etrafına bakınıyor.

Tabutun duvarına yanlamasına uzanırken bana muzip bir bakış atarak, "Sıkı bir uyum olacak," diyor sinsice. Vücutlarımız dar alanda birbirlerine aynı hizada bastırılmış durumda.

Dokunduğumuz her yerde, kıvılcımlar uçuşuyor.

Nefesi yüzüme karşı sıcak, göğsü her nefeste benimkinden birkaç santim ötede yükselip alçalıyor.

Sinirle yutkunuyorum.

"Sanırım bir Drakula anı yaşıyoruz," diye fısıldıyor gözlerinde şakacı bir parıltıyla.

"Bir ne?" Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

"Boş ver." Başını iki yana sallar. "Sanırım yanılmışım. Bu aslında oldukça rahat. Özellikle de..." Hafifçe kayıyor ve kalçaları benimkilere baskı yapıyor, yakınlığımızdan bir kez daha heyecanlandığını bana bildiriyor.

Yanaklarım utançtan kızarıyor.

"Odaklanmamız gerekiyor." Boğazımı temizliyorum, yakınlığının midemde yarattığı çırpınmayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bana bilerek sırıtıyor.

"Sana odaklanıyorum," diye yumuşak bir şekilde karşılık veriyor. "Yeter. Bu iş ciddi-"

Ama ben cümlemi tamamlayamadan parmağını dudaklarıma bastırıyor ve ifadesi ciddileşiyor. Dikkatle dinlemek için başını eğiyor.

"Biri geliyor."

Gözlerim panik içinde açıldı.

avuçlayarak, tabutun kapağını yerden kaldırmak ve üstümüze yerleştirmek için biraz enerji kullanıyorum.

Karanlık bizi sarıyor.

Morgun kapısı açılır ve askerler içeri girerken adımlar yere düşer. Derin bir sohbete dalmışlar, kaba şakalar yapıyorlar ve birbirleriyle alay ediyorlar. Böyle bir köşeye sıkıştırılmamış olsaydım, bu duruma gözlerimi deviriردim - kelimenin tam anlamıyla.

Tabutun içi karanlık olmasına rağmen Mine'nin nefesi yüzümde dolaşıyor, hava gittikçe ısınıyor. Onun kokusu burun deliklerimi istila ederken ahşabın eski, küflü kokusu tamamen unutuluyor.

Daha önce de yakın mesafelerde bulunmuştuk. Yine de bir şekilde bu daha samimi, daha... önemli görünüyor. İkimizin de konuşmamasına ve tek sesin askerlerin yükselen sesleri olmasına rağmen, sessizlik ağır. Belki de ikimiz de sessiz olduğumuz için onun yanımda olduğunun, soğuktan başka bir şey bilmediğim halde sıcak bedeninin beni ısıttığının bu kadar keskin bir şekilde farkındayım.

Beni tüketmekle tehdit eden duygu sağanağına karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Başından beri göreve odaklanmaya ve güçlerimi geri almaya çalıştım. Ama aynı şekilde, Mine de en başından beri beni her fırsatta engellemeye çalıştı. Yapmam gereken şey konusunda kendime en çok güvendiğim anda bile beni tereddüde düşürüyor.

Şimdi, onun varlığını görme dışında tüm duyularımda hissettikçe, benim kararlılığım ne kadar güçlü olursa olsun, onunkinin daha güçlü olabileceğini fark etmeye başlıyorum.

Gerçek kimliğimi ve hedeflerimi öğrendikten sonra ya da tüm yanlış anlamalarımızdan sonra bile bir kez bile bir zorluk karşısında tereddüt etmedi.

Benim tereddüt ettiğim yerde o sadık kaldı. Ve bu farkındalık beni duraksatıyor. Sadece onunla bir insan olarak ilişki kurmamın her şeye ters düşmesi nedeniyle değil.

Ben, bana öğretilen her şey, ama aynı zamanda ilk kez birinin hedefi olduğum için.

Daha önce hiç beni ilk sıraya koyan biri oldu mu? Kendime soracak cesareti buluyorum. Ve cevap çok açık: hayır.

Bir amaç için doğdum, bir amaç için yetiştirildim ve bana hep bir amaçmışım gibi davranıldı. Kendi amacımı gerçekleştirmek için başvurduğum bir yol olan ordudaki görevim sırasında bile, eşit ya da daha iyi niteliklere sahip askerlerden oluşan bir denizde sadece bir askerdim. İşimi yaptım ama ordunun benden kolayca elini çekmesinin de gösterdiği gibi asla vazgeçilmez değildim. Theron'la birlikteliğimin getireceği avantajlar bir yana, ailem için oldukça... vazgeçilebilir biriyim.

Hayatımda hiçbir zaman birinin tek odağı, tek tutkusu olduğumu hissetmedim.

"Ben buradayım," diye fısıldar Mine. "Seni güvende tutacağım." Elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor, sadece bu hareket bile bana herhangi bir büyülü nesnenin verebileceğinden daha fazla güç veriyor

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ama yine de onu göremiyorum.

"Ne?" Titreyen dişlerimin arasından fısıldayarak cevap veriyorum.

Eli kolumda bir aşağı bir yukarı kayıyor. İşte o zaman beni neden rahatlatmaya çalıştığını anlıyorum. Tüm vücudum titriyor.

Ürperti bedenimi sarıyor ve onları durduramıyorum. Korku, hayal kırıklığı ve ıssızlık içimde üstünlük için yarışıyor. Bu aşırı bir duygu yüklemesi ve hepsi onun yüzünden.

Çünkü istemem gereken her şeye karşı çıkıyor. Çünkü beni kendi amacı haline getirdi, oysa ben sadece bir amaca yardımcı oldum, asla kendi başıma bir amaç olmadım.

"Şşşt," diye devam ediyor, bu dar alanda elinden geldiğince beni tutuyor.

İçinde bulunduğumuz durum çok tehlikeli ve duygularım şu anda aniden su yüzüne çıkmaya karar verdi.

"Ben buradayım, seninleyim. Her zaman seninleyim. Hiçbir şey olmayacak, tamam mı?" Fısıldamaya, teselli etmeye devam ediyor, sanki her şeyi değiştirme gücüne sahipmiş gibi, öyle olmadığını bilsem bile.

Garip bir şekilde kendimi ona inanırken buluyorum. "Nefeslerimi takip et. Al ve ver," diye devam ediyor.

Onun nefes alışını taklit etmeye çalışıyorum, içimdeki adrenalin göğsümde sadece karanlık bir delik kalana kadar çöküyor, bir rahatlama ama aynı zamanda bir kayıp hissi.

Başka bir şey daha fark ettim.

İçimdeki boşluğu doldurabilecek tek bir şey var - beni sonsuza dek lanetleyebilecek tek bir şey.

Ben nefes almak için çabalamaya devam ederken, morgdan daha fazla ses geliyor. Askerler birkaç tabut çıkarıyor ve kotalarını doldurmak için hangilerini daha sonra çıkaracaklarını tartışıyorlar.

Gözlerim korkuyla açıldı. O kadar çok ceset gördüğümde fark etmeliydim ki, onları ölürken değil, onlar için rahat olduğunda dışarı taşıyorlar. Ve eğer bizimkini seçmezlerse...

Adımları bizimkilerin yanında durana kadar yaklaşıyor.

Mine ve benim üzerimde bir illüzyon yaratmak için iğneden hızla enerji topluyorum, böylece kapağı açarlarsa görecekleri tek şey bir ceset olacak.

"Bu o kadar kötü kokmuyor. Sanırım bugünlük durabiliriz," diyor askerlerden biri, tam içeri bakmak üzereyken duruyor.

Daha fazla enerji ödünç alıyorum ve yapabildiğim en güçlü, en kötü kokuyu salıyorum - ki bu da kendi içinde aldatıcı. Havadan bir şeyler yaratamam ama zaten var olanları ödünç alabilirim. Ve bunu başarmak için, önceki kilolu adamın pis kokusunun bir kısmını ödünç alıyorum ve etrafımıza yayıyorum.

Benimki elimi sıkıyor.

"Kokmuyor mu? Burnun iyi mi? En kötü kokan bu!" diye bağırıyor bir başka asker.

Kapağı açma zahmetine bile girmiyorlar, hemen kapatıp birkaç çiviyle mühürlüyorlar - büyük olasılıkla bir daha kokusunu almak istemiyorlar.

Tabutumuzu bir aracın arkasına taşımak için uğraşıyorlar, sonra da dikkatsizce başkalarının üzerine atıyorlar.

Biraz daha gevezelik ve araç hareket ediyor.

Muhtemelen bizi bir daha kontrol etmeyecekleri için havayı temizleyip yenisiyle değiştiriyorum.

Mine uzun bir nefes verir.

"Bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi alçak bir sesle.

"Pek çok şey yapabilirim," diye homurdanıyorum. "Şunu bilmenizi isterim ki, ruhani enerjideki eksikliğimi yaratıcılıkla telafi ediyorum. Diğerlerinden daha az enerji harcayan ve işi aynı derecede iyi yapan bazı numaralar var," diyorum ona, sanki kendimi açıklamak zorunda hissediyormuşum gibi.

En güçlüsü olmayabilirim ama yine de beşinci seviyedeyim. Bu da dokuzun yarısından fazlası demek, yani ortalamanın oldukça üzerindeyim. Yine de daha yüksek olsaydım... en başta bu duruma düşmezdim - Anthropa fiyaskosu değil, evlilik muamması. Şimdi Anthropa'da olanların yalnızca benim hatam olduğunu görüyorum ve oldukça sadık bir takipçi olduğunu kanıtlayan Mine ile tanışmışken bundan nasıl pişman olabilirim? Evet, o kısımdan pişman değilim.

"Minnie?"

"Ha?"

"Sana bir soru sordum. Cesetleri nereye götürüyorlar?"

Bir an için bu soru üzerinde düşündüm.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Milislerin nasıl çalıştığına çok aşina değilim ve her bölge bunu farklı şekilde yapıyor."

"O zaman bekleyip görmemiz gerekecek. Umarım bizi gömmezler. Bu durumdan kurtulmak yeterince zor olacak.

kapağı çivilenmiş bir tabut."

"Bizi gömmek mi?" İnanmayarak homurdanıyorum, sesim tabutun duvarları tarafından bastırılıyor. "Onlar için çok fazla çaba. O askerlerin ne kadar tembel olduklarını gördün mü?"

"O zaman umarım bizi yakmazlar," diye devam ediyor ses tonundaki gerginlikle.

Karamsarlığı karşısında gözlerimi deviriyorum. "Neden bu kadar acımasız olmak zorundasın? Eminim sadece-"

Sözlerimi bitiremeden araç aniden durdu ve bedenlerimiz tabut benzeri hapishanemizin sınırları içinde itişip kakışmaya başladı.

"Neler oluyor?" Etrafımızdan sesler gelirken Mine soruyor.

Ağır ayak sesleri ve hırıltılı sesler gittikçe yaklaşıyor. Yüksek bir gümbürtü havada yankılanır ve ardından bir tane daha gelir.

Tabutumuz aniden hareket etmeye başlıyor, sanki bir grup beceriksiz tabut taşıyıcısı tarafından taşınıyormuş gibi ileri geri sallanıyor. Tabutla birlikte atılmaya hazırlanırken Mine'ye tutunuyorum. Ama onun yerine, askerler teker teker sökerken kapaktaki çiviler takırdamaya başlıyor. Birden kayarak açılıyor ve kör edici bir ışık içerideki karanlığı delip geçiyor.

Çabucak iğneye tutunuyorum ve onun enerjisini kullanarak görünüşümüzü ve kokumuzu bir kez daha kamufle ediyorum.

Askerler tabutun kapağını çıkarırken, tabutun etrafında dolanırlar ve homurdanarak tabutu öne doğru devrederler.

"Daha hızlı. Kokuyor!" diye bağırıyor içlerinden biri, görevlerinden memnun olmadığı belli.

Mine ve ben birbirimize sıkıca tutunmuşken aniden dik bir uçurumla yüz yüze geliyoruz. Hiçbir uyarıda bulunmadan askerler bizi sert bir şekilde itiyor ve tabuttan yuvarlanarak uçurumun kenarından aşağı düşüyoruz.

TWENTY-FOUR

"S.KTİR!" Mine düşüşün ortasında kayarak beni sıkıca kucaklarken küfrediyor. Ne olduğunu anlamak ya da yere çarpmadan önce düşüşümüzü hafifletmek için zar zor zamanım oluyor.

Yumuşak bir şey düşüşümüzü engelliyor ve birlikte dik bir yamaçtan aşağı yuvarlanıyoruz. Kolları bana sarılıyor, benden daha kötü yaralanacak olmasına rağmen bir kez bile bırakmıyor.

Durduğumuzda "Benim" diye seslendim. "İyi misin?" Vücudunda herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını görsel olarak kontrol ederken aceleyle soruyorum.

Sert bir inilti çıkarıyor ve ben hemen panikliyorum.

"Bir yerin incindi mi?" Vücudunu yokluyorum.

"Bu koku da ne böyle?" Elini kaldırıp iki parmağıyla burnunu sıkarken tiksintiyle küfrediyor.

Onun için o kadar endişeliydim ki etrafımı ya da Mine'nin gerçekten haklı olduğunu fark etmedim. Leş gibi kokuyor.

Yine de etrafımıza baktığımda bu şaşırtıcı değil.

"Ne-" Kelimelerim şok tarafından yutuldu.

Mine gözlerini açıyor ve dirseklerinin üzerinde yükseliyor, nerede olduğumuzu anladığımızda yüz ifadesi benimkini yansıtıyor.

"Tanrı , bu da ne Minnie?"

"Bu kadar çok küfretmeyi bırak," diye homurdanıyorum, ama içimden kendi küfürlerimi kusmak geliyor.

"Yok artık. Eğer bu küfre değer değilse, ne değer bilmiyorum."

Yüzü biraz yeşile dönerek vücuduna bakıyor.
Vücut sıvılarıyla kaplı. Çürüme türünden.

Tüm hendek cesetlerle dolu. Üst üste yığılmış cesetler, grotesk bir görüntüyle tüm çöplüğü kaplıyor.

Yamacın tepesinde cesetler daha taze, belki de sadece birkaç günlük. Altta ise çoğunlukla iskeletler ve kızgın güneşin sert sıcağından kurtulmuş giysi parçaları var.

Yine de bu ortamı zararlı ortama tam da bu ısıdır; çürümeden kaynaklanan koku nefes almayı zorlaştırır.

Bir mahkum bu hendeğe atıldığında ölmemiş olsa bile, kısa bir süre sonra kesinlikle ölmüş olacaktır. Hastalığın da etrafta dolaştığından hiç şüphem yok.

"Bir çıkış yolu bulmalıyız," diyor Mine kesik kesik nefesler arasında. "Çabuk."

Başımı sallayarak onaylıyorum, ancak kötü muamele görmüş cesetlere bakıp bir zamanlar onların da birilerinin ailesi olduğunu düşünmeden edemiyorum. Cesetleri sevdiklerine teslim edip uygun bir cenaze töreni düzenlemek yerine buraya atılmışlar ve değersizmişler gibi yok edilmişler.

Suçu ne olursa olsun, hiç kimse böylesine iğrenç bir muameleyi hak etmez.

Buna nasıl izin verilir? Her nedense merkez komutanlığın böylesine korkunç bir davranışa izin vereceğinden şüpheliyim. Öte yandan, bölgesel milisler ile merkezi komutanlık arasında o kadar çok bürokrasi var ki, bunun önemli birinin -değişiklik talep edecek kadar söz sahibi birinin- kulağına gideceğinden de şüpheliyim.

"Lanet olsun!" Mine ayağa kalkarken homurdanmaya devam ediyor ve kıyafetlerindeki lekeleri fark ediyor. "Çok uğraştım

Zamanında birçok vücut sıvısı ile temas ettim ama hiçbir zaman koruyucu giysiler olmadan. Bunun iğrenç olduğunu boş verin, ama hastalıkları hayal edebiliyor musunuz?" Bir ürperti salıyor. "Ya bir şey kaparsam? Ya bu Aperion'a özgü bir şeyse ve sonunda beni tamamen öldürürse? Temizlenmenin bir yolunu bulmalıyız Minnie. Mümkün olduğunca çabuk."

"Bizi dışarı çıkaracağım," diye onu temin ederken elimi cebime atıp iğneyi alıyorum.

Benimkinin dramaya eğilimi olabilir, ama bu durumda onu suçladığımı söyleyemem. Çocukluğunda korkunç bir hastalık atlattı, bu yüzden muhtemelen her zaman temizlik ve hastalık konusunda bu kadar endişeli.

Savaşta sertleşmiş hislerime bile, bu ceset çöplüğü sadece hijyenik değil, aynı zamanda saygısız ve saygısız. Aperion'da ölen tüm ruhlar doğrudan Psyche Evi'ne gitse de, buraya bağlı çok fazla kötü enerji olduğu hissinden kurtulamıyorum. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi.

İğneyi bulamayınca kaşlarım endişeyle çatıldı. "Uhm...

Benim mi?" Gergin bir şekilde başladım.

"İşte." Elini bana doğru uzatıyor ve iğneyi bana veriyor. "Düşürmüşsün," diye ekliyor kayıtsızca.

Göz kırpıyorum. Sonra rahat bir nefes alıyorum.

"Çok zekice davrandın," diye mırıldandım. Binlerce olmasa da yüzlerce cesedin arasında iğneyi kaybettiğimi düşünmek bile içimi burkuyordu.

"Benim de bazı anlarım oluyor." Omuz silkiyor, ancak iltifat karşısında ısındığını görebiliyorum.

İğneden enerji çekerek bizi uçurumun üzerine taşıyorum ve giysilerimize sinen pis kokunun çoğunu temizliyorum. Ancak lekeler benim kontrolüm dışında.

"Başkente gidip temiz kıyafetler giyebilir ve bir handa duş alabiliriz," diye teklif ettim.

Yürümeye başlarken "Umarım uzak değildir," diye homurdanıyor.

Onun agresif adımlarına ayak uyduruyorum. " bize ücretsiz ulaşım sadece bir süre önce almakla övünüyordun.

Görünüşe göre hâlâ yürümemiz gerekiyor."

Ondan zekice bir karşılık bekliyorum ama beni omuzlarımdan tutup yanına çektiğinde beni şaşırtıyor.

"En azından yol boyunca harika bir arkadaşım var."

"Benim harika bir arkadaş olduğumu mu düşünüyorsun?" Şaşırmış bir şekilde sordum. Bu da şimdiye kadar kimsenin bana söylemediği başka bir şey. Genelde tam tersi olur, çünkü insanların beklentilerini asla .

"Elbette," diye yanıtlıyor hemen. "Tüm evrende birlikte kilometrelerce yürümeyi tercih edeceğim başka kimse yok." Bana göz kırpıyor.

İki Aperite güneşi hem doğudan hem de batıdan parlıyor ve sıcağı dayanılmaz hale getiriyor. Yine de boynuma tırmanan kızarıklığın bunaltıcı sıcakla hiçbir ilgisi yok.

"Teşekkür ..." Utangaççа fısıldıyorum. "Sen de."

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. İlerlerken beni bırakmıyor, Drakula ve onun dünyasında klasik bir masal olan Bram Stoker hakkında her şeyi anlatırken beni yakınında tutuyor. Dikkatle dinliyorum, bu hikâyede vampirlerin tasvir ediliş biçimine şaşırıyorum. Benim duyduklarım, ki bunların bazıları Antropa'da yaşar, yarasaya dönüşmez ya da tabutta uyumazlar. Gerçi ikincisini şahsen doğrulamadım ve kesin bir şey söyleyemem. Yine de, zaman geçirmek için ilginç bir hikaye oluşturuyor.

Başkentin dış bölgesine ulaştığımızda neredeyse günün sonuna gelmiştik.

Hâlâ açık olan çok az dükkân ama temiz giysiler ve gece için sıradan bir handa bir oda bulmayı başardık. Ayrı odalarda kalmak için ısrar etmeme rağmen Mine beni bunun kötü bir fikir olacağına ikna etmeyi başardı çünkü sahip olduğu tek koruma benim, bu nedenle her zaman onunla birlikte olmalıyım.

Kabul ettim.

En uygun düzenleme olmayabilir, ancak bu noktada uygunluk konusunda endişelenmek için biraz geç olduğunu düşünüyorum.

Oda küçük bir yatak odası ve daha da küçük bir ıslak alandan oluşuyor. Burası Başkent'in oldukça fakir bir bölgesi olduğu için olanaklar o kadar da iyi değil ve sıcak suyun sadece on beş dakika akacağı konusunda uyarıldık.

Aperion'daki tüm ıslak alanlar, yetenekleri olmayan kişilerin kullanmak için prim ödemek zorunda oldukları büyülü rünler tarafından işletilmektedir.

Biz kapıdan girer girmez Mine duşa doğru koşuyor ve kendini içeri kilitliyor.

"Suyun hepsini tüketme," diye sesleniyorum pencereye doğru giderken ve sokağı incelemek için perdeleri kenara çekerken. Şimdiye kadar kimsenin beni tanıdığını düşünmesem de, özellikle Başkent'te işimi şansa bırakmak istemiyorum çünkü burası ıssız bir yerdeki küçük bir köyden farksız. Etrafta askerler ve saray mensupları dolaşıyor olabilir ve beni görürlerse...

Başımı sallıyorum. Henüz en kötü sonucu düşünmemek daha iyi.

Banyonun kapısı çarparak açılır ve Mine, üzerinde sadece kalçalarına tehlikeli bir şekilde oturan pantolonuyla odada belirir.

Gözümü kırpıyorum ve yutkunuyorum. Bu tür ayartmalar için çok yorgunum.

"Sakın bana yıkandığını söyleme," diyorum şakayla karışık, sesimin titremesini gizlemeye çalışarak.

Bana gözlerini deviriyor.

"Sadece on beş dakikalık sıcak suyumuz var. Bunu en iyi şekilde değerlendirebiliriz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kıyafetlerini çıkar ve banyoya gel." Ağzım bir karış açık kaldı.

"Ne?"

"Hadi, Minnie."

"Aynı odayı paylaşıyor olabiliriz ama duşu paylaşmayı reddediyorum," diye mırıldandım.

Bana tembel bir kaş kaldırıyor ve sonra omuz silkiyor.

"Duşta çok uzun süre kalabilirim," diye ekliyor imalı bir şekilde. "Belki de tam on beş dakika."

"Benim!" Ayağımı yere vuruyorum. Tek tepkisi gülmek oluyor. "Gelmek mi?"

Ben hareket etmeyince ıslak alana geri dönüyor ve suyu açıyor.

Dakikalar akıp giderken onun duştan çıkmaya hiç niyeti olmadığını fark ediyorum. Kirli kıyafetlerimi hızla çıkarıp çamaşır odasına doğru koşuyorum.

Yine de önümdeki manzara beni olduğum yerde durdurdu.

Su vücudundan aşağıya doğru akıyor ve gözlerim onun sıkı kalçalarına ve biçimli sırtına takılıyor. Çoğu sırtında olmak üzere vücudunda yara izleri var. Kalın pürüzlü çizgiler boynundan başlayıp kalçasına kadar iniyor, birkaç tanesi de sol bacağından aşağı devam ediyor. Sol tarafı en görünür yara izi ve izler en kalını göğsünün üst kısmında olmak üzere vücudunun ön tarafında da devam ediyor.

Cildi kusursuz olmayabilir, ama ona karakterini veren ve gözümde onu bu kadar çekici kılan bu kusurlar. Onu gerçek, etten kemikten, saf... erkek gibi gösteriyor.

"Bakmayı bitirdin mi?" diye . "Sadece beş dakika kaldı."

Hayallerimden sıyrılıyorum. İki seçeneğim vardı: Ya namusuma sahip çıkacak ve kirli bir şekilde uyuyacaktım ya da...

Sinirli bir iç çekiyorum ve ılık suyun altında ona katılmadan önce kıyafetlerimin geri kalanını çıkarıyorum. İlk kez birinin önünde tamamen çıplak olmama rağmen, bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, etimin her bir santimini inceliyor. Yine de hiçbir şey söylemiyor ya da yapmıyor.

Beni çıplak bir şekilde banyoya sokmak için nasıl el altından bir yöntem kullandığını görünce, kendimi yıkamak için biraz huzur için onunla savaşmayı bekliyordum. Ama saçlarıma bol miktarda sabun sürdüğünde beni şok etti ve

Ben vücudumdaki kiri temizlerken saç derime masaj yapıyor.

Bir kat daha sürmeden ve saçımı düzgünce temizlemeden önce sabunu dikkatlice durularken dokunuşu nazik ama sert.

Onun yardımıyla, suyun bitmesine az bir zaman kala temizlenmeyi başardım.

Dışarı çıkan ilk kişi o. Bir havlu alıyor ve beline sarmadan önce vücudunu sıvazlıyor. Tahrik olduğu gerçeğini fark etmemek için elimden geleni yapıyorum ama erkeklik organı havlunun kumaşına dokunurken bu biraz zor oluyor.

Yine de mükemmel bir beyefendiydi. Bir kez bile bana çok yaklaşmadı ya da çıplaklığımdan ve içinde bulunduğum savunmasız konumdan dolayı kendimi rahatsız hissetmeme neden olmadı.

Ben duştan çıkarken diğer havluları alıp birini bana uzatıyor, diğeriyle de saçlarımı kuruluyor. Çabucak çıplaklığımı örtüyorum, gerçi şimdiye kadar gözünden kaçmış olmalı.

"Zamanı bölüşebilirdik," diye homurdanıyorum o saç tellerimi ayırmaya çalışırken. Sonuçta, madem benimle ilgili bir planı yoktu, neden yıkama alanını paylaşmakta ısrar ediyordu?

"Yıkama becerilerine yeterince güvenmiyorum," diye cevap veriyor, eğlenerek.

"Ne?"

"Senin saçın uzun," diye açıklıyor. "Daha uzun sürer."

"Yani düzgün yıkandığımdan emin olmak için benimle duş almak mı istedin?"

Saçlarımdaki nemi sıkmaya devam ederken "Evet," diye mırıldanıyor. "Bir şey değil."

"Tuhafsın," diyorum kıkırdayarak. "Belki,

ama şimdi dinlendirici bir uyku çekeceksin."

"Uykudan bahsetmişken..."

"Evet Minnie, yatağı da paylaşıyoruz," diye ekliyor hoşgörüyle.

Nedense onunla bu konuda tartışamayacak kadar yorgunum, bu yüzden daha önce aldığımız kıyafetlerden pamuklu bir gömlek alıp yatağa girmeden önce omuz silkiyorum.

Abdest almaya devam ederken gözleri benden hiç ayrılmıyor ve işi bittiğinde battaniyenin altında bana katılıyor.

İkimiz de yan yatmış, birbirimize bakıyoruz.

Atlattığımız korkunç dolambaçlı yola ve hem hapishanede hem de dışarıda gördüğümüz dehşete rağmen Mine şaşırtıcı derecede rahat. Yüzünde küçük bir gülümseme var, gözleri muziplikle parıldıyor.

"Ne ?" Merakla sordum. "Sen, ben, bir yatak."

İfadesine kaşlarımı çatıyorum.

"Boş ver. Tatlı rüyalar, sevgili Minnie," diye mırıldanıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Gözlerini kapatıyor ve uykuya dalıyor.

Ne kadar yorgun olsam da aynı şeyi yapamıyorum. Durumum ve amacım konusunda kafam her zamankinden daha karışık olduğu için düşüncelerim karmakarışık. Zaman azalıyor ve Mine'yi geride bırakmak zorunda kalacağım düşüncesi beni... üşütüyor.

Yine de bir insanla ilişki sadece yasak değil, aynı zamanda beni tüm Aperion için bir kanun kaçağı haline getirecekken kalmama nasıl izin verebilirim? Birlikte olabiliriz, ama her zaman avlanırız çünkü Aperite Supremes'in bir tanrının böylesine korkunç bir kural ihlalini bizden ibret almadan yapmasına izin vereceğine bir an bile inanmıyorum.

Keşke ben de insan olarak doğmuş olsaydım.

"Sizin dünyanızda erkekler böyle mi giyiniyor?" Mine, lacivert keten bir tuniği beline bağladıktan sonra göbeğinin etrafına kalın bir deri kemer takarken soruyor.

"Sıradan halk. Soylular çok daha ince kumaşlar giyerler. Kadınlar için de elbiseler biraz daha abartılıdır," diyorum kendi kıyafetimi giyerken.

Elbise Mine'ninkiyle aynı sıradan ketenden yapılmış ama bu daha açık krem rengi. Elbisenin beli göğüs dekolteli ve yüksek yakalı, teni çok fazla açıkta bırakmıyor. Elbiseyi arkadan bağladıktan sonra, korsajın altına ince kahverengi deri bir kemer ekliyorum.

Deri botları giydikten sonra, "Ayakkabılar rahat ama," diye yorum yapıyor.

"Seninki belki. Benim değil." Ayak parmaklarımı dar ayakkabı kutusunun içinde oynatırken burnumu kırıştırıyorum. Kadın kıyafetleri, ister fakir ister zengin olsun, rahatlık için yapılmaz. Bu ayakkabılar da farklı değil. Sivri burunları ve arkada küçük, yuvarlak bir topuğu var. Erkek ayakkabılarının aksine bunlar deriden değil, saten taklidi bir kumaştan yapılmış.

Giyindikten sonra handan ayrılıyor ve günah iblislerinden sorumlu askeri karargâha gidiyoruz.

Başkent çok büyük, bu yüzden oraya daha hızlı ulaşmak için -ve beni tanıyan biriyle karşılaşma ihtimali olmadan- başkentin tüm bölgelerine hizmet veren tramvay benzeri bir araç olan Prohodos'a bilet alıyoruz.

Çoğunlukla s'Aperiotes tarafından kullanılıyor çünkü dış bölgelerden merkez bölgelere gidip gelenlerin büyük bir kısmını onlar oluşturuyor.

"Çok yüksek sesle konuşmamaya çalış," diye fısıldıyorum Mine'ye. "Kimsenin bizi fark etmesini istemeyiz."

Başını sallıyor.

"Aperion'un Anthropa'ya bu kadar benzemesine şaşırdım," diyor kısık bir sesle.

"Birçok açıdan, evet. Ne de olsa diğer dünyaların çoğu Anthropa'yı örnek alıyor. Sadece büyüye dayalı bir sisteme sahip olmayanlar başka alternatiflere başvurmak zorunda kaldılar."

"Teknoloji," diye düşünceli bir şekilde bahsediyor.

"Aynen öyle. Ana altyapısı büyü olan başka dünyalar olsa da, Aperion evrendeki tüm büyünün kaynağı olması bakımından benzersizdir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Size Üstünler'den bahsetmiştim. Her Aperion Evi için bir tane belirlenmiştir ve tüm evren için kendi elementlerinden sorumludurlar. Örneğin, ortalamanın üzerinde ruhani enerjiyle doğan Anthropa'dan birini ele alalım."

"Bir cadı mı?"

"Evet, bir cadı." Başımı salladım. "Genellikle, kendilerine büyü yapma gücü vermesi için yüce varlıkları çağırırlar. Bu artan ruhani enerji onların Yüce Varlıklarla doğrudan bir bağlantı kurmalarını sağlar ve bu da büyü yapmalarına olanak tanır. Diyelim ki bir cadı doğayı kontrol etmek istiyor. Ya Gaia Yüce'sini ya da Flora Yüce'sini çağıracaktır."

Dilini dişlerine vuruyor.

"Yaptıkları büyünün iyi olduğunu varsayarsak, öyle değil mi?" "Şart değil."

"Ne?" Kıkırdıyor.

"Her zaman bir değiş tokuş vardır. Amaç, büyüyü yapan kişinin nelerden vazgeçmeye hazır olduğu kadar önemli değildir." Omuz silkiyorum.

"Ve sen iblislerin kötü olduğunu mu söylüyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Elbette . Şeytanlar ruhlarla beslenirler. Onlar yok ederler.

Yaratılış. Supremes'lerimiz bunu asla yapmaz."

"Huh..." diye mırıldanıyor, görünüşe göre ikna olmamış.

"Evrende hiçbir şey bedava değildir Mine. İlahi kökenli olmayan her türlü büyülü varlık, güçleri için bir şeyler takas etmek zorunda kalacaktır. Örneğin şu peri gibi. Onun türü güçlü olabilir ama bir pazarlık yapmadan asla bir şey veremez veya alamazlar. Bunu yapmaya . Bahsettiğiniz vampirler. Onların kökeni Skia Evi'ne dayanıyor ve onlar ölümsüzlüğü bastırılamaz bir kan susuzluğuyla takas ettiler."

"O zaman çizgiyi nereye çekiyorsunuz? Eğer amaç önemli değilse, o zaman neden iblisleri bu kadar çarmıha geriyorsunuz?"

"Sana farkı söyledim." Ona gözlerimi deviriyorum. "Supremes asla bir insanın ruhunu yok etmez."

"Peki ya bir ölümlü kendi iradesiyle ruhunu bir iblise sunarsa? Ya zenginlik, şöhret ve benzeri şeyler istiyorlarsa ve bunun için ruhlarını feda etmeye hazırlarsa?"

"Bu onların ayrıcalığı." Omuz silkiyorum. "Ama bu anlaşmaları yapabilenler sadece Tenebreis'in Oğulları. Teknik olarak ilahi kökene sahip oldukları için dilekleri yerine getirebilirler. Ancak ruh hayal edilemeyecek bir güce sahip olduğundan, pazarlık her zaman onların lehine olacaktır."

"Ama ruhlarını satıp satmamak insanların ayrıcalığıysa neden bu kadar kötü olsun? Kimse onları zorlamadığı sürece..."

"Ah, ama normal iblislerin Tenebreis'in Oğulları için yaptığı şey tam olarak bu. İnsanları ayartıyorlar, böyle bir pazarlığa girene ya da öldükten sonra kendileri iblis olana kadar ruhlarını bozuyorlar," diye düzeltiyorum.

"Yani onları tüketmiyorlar mı? Ruhların yeni iblisler olmasına izin mi veriyorlar? Ne kadar da yüce gönüllüler," diyor Mine sert bir şekilde.

"Çoğu durumda onları tüketiyorlar, en azından iblisler fiziksel bir forma bürünüp daha yüksek bir seviyeye ulaşana kadar. İşte o zaman saf ruhları tercih ediyorlar, yani insanları öldürüyorlar."

"Tamam, iblislerin yıkıcı olabileceğini kabul ediyorum. Ama ya cadılar ve diğer varlıklar Yüce'lerden güçlerini ödünç alır ve sonunda onlarla kötü şeyler yaparlar. Bunun olduğuna eminim."

"Öyle," diye cevap veriyorum kayıtsızca. "İşte bu yüzden cehennemde onlar için özel bir yer var." Gülümsüyorum. "Moirai Evi her ne kadar insanların hayatlarındaki belirli noktaları ve kaderlerini kontrol etse de, her zaman belirli bir ölçüde özgür irade vardır.

Ve bu özgür irade, insanların iyi olanı mı yoksa kötü olanı mı yapacağına bağlıdır."

"Yani Yüce'leriniz bilerek kötülüğe izin mi ?" diye soruyor, dudakları kıvrılıyor. "İblisleri ve onların ruhları yozlaştırmadaki rollerini soyutlamak. Bu özgür irade kötülüğün var olmasına izin verdikleri anlamına gelmiyor mu?"

"Bu... Dünya dengeden oluşur. İyinin var olabilmesi için kötünün de var olması gerekir."

"Bu benim sorumu yanıtlamıyor," diye daha derine iniyor.

Prohodos durma noktasına gelir.

"Bu bizim durağımız. Gidelim," diyorum kolunu

çekiştirirken. Yüzünde alaycı bir gülümseme var.

"Bir cevabın yok, değil mi?" Ona

kaşlarımı çatıyorum.

"Size cevabımı az önce söyledim. Tıpkı ilk ilkellerin iyi, nötr ve kötüden oluşması gibi, dünya da öyledir. Her şey ilk yaratılışın bir kopyasıdır."

"Bu bir cevap değil," diye . "Evet.

Öyle."

"Peki. Aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz." Omuz silkiyor, yüz ifadesi benziyor. Rekabetçiliğim yüzeye çıkıyor.

"Şimdi buna devam edecek vaktim yok, ama bir an için bile kazandığınızı düşünmeyin."

"İyi, iyi." Bir gülümseme daha.

Askeri karargâh Prohodos durağından sadece kısa bir mesafededir. Arka plana uyum sağlayan oldukça sıradan bir bina. Sadece herhangi bir askeri yerleşkeye girmiş olanlar konferans salonlarının ve eğitim alanlarının çoğunun yeraltında olduğunu bilir.

". Beni bekle, mı?" Gülümsemesi

düşer.

"Orada ne kadar kalacaksınız?"

"Bilmiyorum. Çok uzun sürmez. General'i durumdan haberdar edip geri döneceğim."

Yarı döner ve caddenin karşısındaki kum saati tutan kadın heykelini işaret eder.

"Kum saati kadar vaktin var." Kaşlarımı çattım.

"Neye kadar?"

"Ben senin için gelene kadar."

TWENTY-FIVE

Kişinin enerji izini veri tabanında tarayan bir RÜN SİSTEMİ askeri kompleksin girişini kilitliyor. Pimden biraz enerji ödünç alıyorum ve geri dönüştürmek ve rünlerin herhangi bir yabancı enerji tespit etmeyeceğinden emin olmak için vücudumda gezdiriyorum. İşim bittiğinde, enerji imzam elimin etrafında dönüyor ve onu kapı çerçevesine bastırıyorum.

Yüksek bir klik sesi duyulur ve kapılar açılır.

İçeri girdiğimde, bu kompleksin benim içinde çalıştığımdan farklı olduğunu fark ediyorum.

Duvarlar bembeyaz, her türlü süslemeden arınmış. Ön tarafta, iki büyük kapının önünde iki asker duruyor ve beni hemen şüpheyle aşağı yukarı süzüyorlar.

"Minerva An'yan General Leotar'ı görmeye geldi," diyorum kendimden emin bir şekilde onlara doğru yürürken.

"General meşgul ve halka açık değil."

"Ben General Molokai An'yan'a bağlı bir askerim ve son birkaç aydır Anthropa'da çalışıyorum. Anthropa'daki iblis faaliyetleri hakkında generalin ilgisini çekecek bilgilere sahibim."

Askerlerden biri bana sıkılmış bir bakış atıyor, ama diğeri bir adım geri çekilip gözlerini kapatıyor.

"General sizinle görüşecek," diye yanıtlıyor. Zihinsel bir bağlantı aracılığıyla onay almış olmalı.

Başımı sallayarak kapıları açmalarını bekliyorum ve içeri giriyorum.

Uzun bir merdiven alt kata iniyor. Yolda, başka bir kapıdan geçmeme izin vermeden önce bana kimliğimi soran daha fazla askerle karşılaşıyorum ve sonra başka bir merdivenden aşağı iniyorum.

İşlemi üç kez tekrarladıktan sonra, sonunda generalin odasının olduğu seviyeye ulaşıyorum.

Bir asker beni karşıladı.

"Bu taraftan. General değerli zamanından size on dakika ayıracaktır. Amacınızı açıkça belirttiğinizden emin olun" diye tavsiyede bulunuyor.

Generali görmeden önce askerleriyle çatışmaya girmem hayra alamet olmadığı için kaba bir lafı ısırarak geri alıyorum. Yine de katı kurallar, ordunun bu kolunda işlerin farklı yürüdüğünü bir kez daha hatırlatıyor.

Asker enerji imzasını başka bir kapı setine karşı tarıyor. Kapılar açıldığında beni takip etmiyor, sadece içeri girmem için başını eğiyor.

Odanın ortasında, suyu koyu kırmızı olan büyük bir havuz var. Bu odanın duvarları koyu gridir ve odanın etrafına eşit aralıklarla yerleştirilmiş on dört Primordial'in heykelleri vardır.

Havuzun yanından geçerken, iki kadife kanepe ve bir masa var ve sürpriz bir şekilde, bunlardan birinde çıplak vücudunu sadece kırmızı saten bir çarşafla örten bir kadının yattığını fark ediyorum. Ağzına bir lokma atarken beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor. Çıplaklığından utanmıyormuş gibi vücudunu sallayarak bana gülümsüyor.

Yutkunuyorum.

Bu... bir şey. Kötü bir şey.

Aperion'da fahişelerle ve diğer düşük seviyeli kadınlarla ilişkiye giren erkekler olduğunu bilmeme rağmen, bu konuda bu kadar açık davranan birini hiç görmemiştim, özellikle de örnek olması gereken bir generali.

Odanın ikinci yarısında, duvarlar kitap raflarıyla kaplıdır ve ortada, tarihi Aperite olaylarının altın oymalarıyla bir çalışma masası vardır. Masanın arkasında bir dizi kilitli kapı daha var.

Yine de en şaşırtıcı şey generalin burada olmaması.

Kapılar açılıp general öne doğru adım attığında kadına soru sormak için yarım dönüyorum. Diğer odanın içine kısa bir bakış atıyorum ve büyük bir yatak görüyorum, bu da bunların generalin özel odaları olduğunu gösteriyor.

Ordu şubemdeki generallerin hiçbirinin askeri üs içinde özel odaları yok. Bildiğim kadarıyla Komutan Azerius'un bile yok ama bunun sebebi büyük ihtimalle herkesin sürekli onun etrafında olmaktan rahatsız olması.

General beni görünce durdu, gözleri iki yarığa kadar kısılmıştı.

Siyah saten bir pantolon ve yarım düğmeli bir gömlek giyiyor.

"Bayan An'yan', değil mi?" diye sordu sıkılmış bir

sesle. "Evet, General."

"Bana söyleyecek bir şeyin olduğunu duydum?"

"Evet, ben-"

Beni durdurmak için bir hareket yaptı. Çalışma odasının etrafında dolaşıyor, bir bardak alıyor ve kendine bir içki dolduruyor. Bana da bir tane isteyip istemediğimi soruyor ve reddetmek kibarca olmadığı için başımı sallıyorum.

Bana bir bardak uzatıyor, sonra bekliyor.

Mavi sıvıya bakıyorum ve alkol kokusu burun deliklerime doluyor: Aperite tringos, güçlü ama pahalı bir Aperite alkollü içeceği. Daha önce içmiştim ama sevdiğimi söyleyemem. Şimdi, gözleri bana odaklanmışken, zorla bir yudum alıyorum.

"Ne diyordun?" diye devam ediyor, yüzüne sinsi bir gülümseme yayılıyor.

"Anthropa'da bir görev yürütüyorduk ve-"

Beni yine durdurdu.

"Son duyduğuma göre evlenmek üzereymişsin. Pyros Evi'nden Theron ile mi?"

"Evet, ama-"

"Nişanlı bir kadının etrafta gezip tozmaması gerekir, özellikle de diğer erkeklerin yanında olmaması gerekir. Nişanlınız bu konuda ne diyor?"

"Henüz evli değiliz ve ben bir askerim. Benim görevim her şeyden önce Aperion'a karşıdır."

"Huh." Dilini dişlerine vurarak tıkırdatıyor. "Moirai'ye müdahale ederken görevin Aperion'a karşı mıydı?"

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Kuru bir kıkırdama çıkarıyor. "Etrafta dedikodular dolaşıyor, Bayan An'yan. Sen kesinlikle olmuştur Kendinizi evlenilemez olarak damgalamak için elinizden gelen her şeyi yapıyorsunuz." "Hayır, bu..." Yani evet, teknik olarak haklı. Ama Söyleme şekli bana doğru gelmiyor.

"Bu yüzden mi buradasın?" diye soruyor bir adım daha yaklaşırken.

"Hayır. Meşru bir endişem var. Anthropa'da bir açgözlülük iblisiyle karşılaştım ve-"

"Anthropa'da açgözlü bir iblis olsaydı bilmeyeceğimi mi sanıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi bana gerçekten neden burada olduğunu söyle."

Kaşlarımı çattım.

"Blissa, bizi yalnız bırak," diye emrediyor.

Kadın koltuktan fırlıyor ve çarşafı vücuduna dolayarak odadan dışarı fırlıyor.

Gözlerim açıldı.

"Neler oluyor? Buraya sadece açgözlü iblis hakkında sizi bilgilendirmek ve acilen harekete geçmenizi istemek için geldim. İmalarınızın hiçbiri hoşuma gitmiyor."

"Bayan An'yan... Minerva." Gülümsüyor, içimin geri tepmesine neden olan keyifsiz bir gülümseme. "Rol yapmayı bırakalım.

Aperion'daki herkes Theron'la evlenmeye hevesli olmadığını biliyor, özellikle de onu herkesin önünde küçük düşürdükten sonra."

Bana doğru ilerlerken bir adım geri çekildim.

"Sanırım buraya gelmekle hata ettim," diye mırıldanıyorum yavaşça geri çekilirken.

"Dur!" diye bağırıyor. Enerjisi dışarı sızıyor ve bedenimi hareket edemez halde buluyorum. Yaklaşıyor, gülümsemesi genişliyor. "Kaderle oynamanın cezasının ne olduğunu da biliyorum. Güçsüzsün, değil mi?"

"General Leotar, lütfen beni serbest bırakın, ben de yoluma gideyim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Şu anda ona karşı bu kadar güçsüz olmamdan nefret ediyorum, beni bu kadar çaresiz görmekten ne kadar mutlu olduğunu gördükçe daha da çok nefret ediyorum.

"Sana bir teklifim var. Neden benim dişim olmuyorsun?"

"Ne?"

"Elbette itaatsizliğin beni Theron'dan daha fazla heyecanlandırmıyor ve senin de tam olarak öyle olmadığını görüyorum" - bakışlarını vücudumda gezdirirken duraksıyor
- "Benim tipim. Ama sanırım işimi görürsün. Ailenizle bir ittifak bana gayet iyi hizmet edecektir."

"Uhm, hayır, teşekkür ," diyorum şaşkınlıkla ona bakarak.

Başını yana doğru eğiyor. "Kabul etmek zorunda değilsin. Eğer kızlığını alırsam, benimle evlenmek zorunda kalacaksın."

Söyledikleri karşısında içimi bir korku kaplıyor. Kaynak tarafından, sadece doğru olanı yapmak isterken nasıl bu duruma düştüm? Ve böylesine ahlaksız bir insan nasıl general olabilir? Beni ihlal etmekle tehdit ediyor olması bile davranış kurallarına aykırıdır ve Komutan Azerius'u bu durumdan memnuniyetle haberdar edeceğim.

Önce Leotar'dan kurtulduktan sonra.

En azından iğneye tutunup biraz enerji çekebilmek için uzuvlarımı hareket etmeye zorluyorum. Ama o çok güçlü.

"Hayır dedim," diye bağırdım. "Beni hemen serbest bırak, yoksa bir dahaki sefere bunu ima ettiğin için bile kafan düşecek."

Başını geriye atıp gülmeden önce bir an gözlerimin içine bakıyor.

"Peki sana kim inanacak Minerva? Kural üstüne kural çiğneyen sen mi? Nişanlısından kaçan sen mi?"

Onun sözleri karşısında içimden saf bir öfke akıyor, ama sadece ona değil, kendime de. Çünkü o haklıydı. Kuralları çiğnedim. Yine de Komutan Azerius'un adil bir adam olduğunu biliyorum. Eğer ona söylersem.

Vücudumun hareket ettirebildiğim tek parçası olan gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ona söylemek için önce buradan çıkmam gerekecek. Erdemim bozulmadan.

"Yanılıyorsun," diyorum ona düzgün bir sesle. Öfkeden kuduruyor olmama rağmen aklımı başımda tutmam gerekiyor.

"Şimdi öyle miyim?"

Sırıtıyor. "Oh, evet. Çok yanlış."

Önümde duruyor, eli bana dokunmak için uzanıyor. İlk içgüdüm irkilmek, ama yanağıma dokunduğunda olduğum yerde donup kalıyorum.

"Kızlığımı alamayacaksın," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Çoktan gitti."

Şok, yüz hatlarında kısa bir süreliğine dalgalanır ve sonra onları düzeltir.

"Sen kötü bir yalancısın."

"Yalan söylemiyorum," diye karşı çıkıyorum. "Madem bu kadar çok şey biliyorsun, o zaman son birkaç aydır Anthropa'da insanlar arasında yaşadığımı da bilmelisin." Bana dikkatle bakıyor, ben de ekliyorum: "İnsan erkekler."

"Yalan söylüyorsun," diye suçluyor.

"Öyle mi? Benimle siyasi bir kazanç için evlenmek isteyebilirsiniz ama muhtemelen ilk çocuğunuzun sizin olup olmadığını asla bilemeyeceğinizi kabul etmek zorunda kalacaksınız."

"Seni fahişe," diye gürlüyor, ağzı alaycı bir şekilde yukarı kalkmış. "Sanırım yalan söyleyip söylemediğini kendim öğreneceğim," diye acımasız bir sesle ekliyor. Ben tepki veremeden kemerimi yakalıyor ve vücudumdan koparıyor.

"Dur!" Bağırıyorum, içimde başka hiçbir şeye benzemeyen bir panik dolaşıyor. "Dur dedim!"

Korsemin üst kısmını kavrarken yüzünü alaycı bir ifade kaplıyor. Materyal yırtılıyor, yüksek bir ses havaya nüfuz ediyor, ancak beni ele geçiren korku bakışları arasında zar zor fark ediliyor.

O kadar çaresizim ki, göğüslerimin üst kısmı ortaya çıkana kadar elbisemi çekiştirmesini izlemekten başka bir şey yapamıyorum. Havanın soğuğu tenime çarpıyor, hem titrememe hem de dokunuşundan içten içe geri çekilmeme neden oluyor.

Olmak üzere olan şeyin büyüklüğünü fark ettiğimde saniyeler akıp gidiyor. Dokunuşuyla beni kirletecek ve ben sadece seyirci kalıp kendi kirlenmişliğime tanıklık edebilirim.

Malzemeyi bir kez daha çektiğimde tüm göğsüm tamamen çıplak kalacak.

Bana uzanıyor ve onun gücüne karşı savaşmak için toplayabildiğim tüm gücü topluyorum.

Ana odanın dışında bir dizi yüksek sesli patlama yankılanır. Kısa süre sonra askerler "İblis!" diye bağırırken kapılar açılır.

Leotar tam bana dokunmak üzereyken durdu, yüzündeki ifade şaşkınlıktı.

"Ne?" diye .

"O... o..." diye kekeliyor asker.

Ancak daha ne söylemek istediğini net bir şekilde ifade edemeden, acı dolu bir feryat odada yankılanır.

Ağır, neredeyse sarhoş edici bir varlık alanı

dolduruyor. "İmkânsız," diye mırıldanıyor Leotar.

Arkamı göremiyorum ama Leotar beni yana itip yoldan çekerken bedenim üzerindeki kontrolü sona eriyor.

Damarlarımda dolaşan aşırı adrenalinden dolayı zor nefes alarak yere tökezliyorum. Bakışlarımı yukarı kaldırarak, koyu gri bir dumanla örtülmüş karanlık bir figürün odaya girişini neredeyse şaşkınlıkla izliyorum. Sadece vücudunun şekli görülebiliyor; uzun boylu, zayıf ve kaslı. Vücudunun etrafında siyah dallar titreşiyor.

"Sen... bu olamaz," diye soluk soluğa kalır Leotar. "Tenebreis'in Oğulları Tartareia'da kilitli!"

Karanlık figür kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkarıyor ve ardından karanlık bir dal fırlayarak Leotar'ın göbeğine sarılıyor.

Generalin gücünü toplayıp karanlık figüre vurmaya çalışmasını şok içinde izliyorum ama general vurulmak yerine her darbeyi emiyor.

Salonda kahkahalar yankılanır ve ardından yarı bozuk bir ses "Öl" der.

Dal, generalin vücudunu ikiye ayırana kadar sıkıca sarar.

Ne?

Generalin yeniden canlanmasını ya da hayata dönmesini bekliyorum.

Bu onun kalibresindeki biri için önemsiz bir yara olmalı.

Hiçbir şey olmuyor.

O... cansız.

Hayatım boyunca böyle bir şey görmedim. Öyle bir ham güç ki, bir Aperite generalini hiç çaba harcamadan öldürebiliyor.

Geri çekildim, iğneme uzandım ama dokuzuncu seviye bir generalin hiç şansı yoksa, benim daha da az şansım olduğunu biliyordum.

Gölgeli erkek, generalin vücudundan kopan parçaların önünde durur. Elini cesedin üzerinde sallayarak, bir küre oluşturmadan önce havada salınan ışıltılı bir sis çıkarıyor.

Topu avuçlayıp odaya doğru ilerliyor ve ben de kendimi saldırıya hazırlıyorum. En azından ölüm, kirletilmekten daha hoş karşılanıyor. O bana doğru hızla ilerlerken saniyeler akıp gidiyor ve tek düşünebildiğim ölmek istemediğim gerçeği. İlerlemiş yaşıma rağmen zar zor yaşadım ve kendime karşı dürüst olursam, gerçekten yaşadığım en fazla şey son birkaç ay içinde Mine'yleydi.

Benimki... Bensiz eve nasıl dönecek? Aperion'da keşfedilirse tehlikede olacak. Ama eğer

... Zihnimde bir görüntü yanıp sönüyor, gelecekte, ben gittikten çok sonra, yüzü olmayan bir kadınla.

Hayır! Hayır!

Yumruklarımı sıkıyorum, savaşmaya hazırım. Mine'nin bensiz yaşamasına izin vermeyeceğim. Bana kur yapmaya karar verdi. O benim ve sadece benim olabilir.

Ayağa kalkmak için mücadele ederken korku öfkeye dönüşüyor ve dövüş pozisyonu alıyorum. İğneden alabildiğim kadar enerji alıp zırhımı çağırıyorum.

"O piçi öldürdüğün için sana teşekkür ederim ama bugün ölmeyeceğim," diye bağırıyorum dallarının saldırmasını beklerken.

Benden birkaç adım ötede duruyor, vücudunun karanlık gölgeleri daha koyu tonlarda dönüyor.

"Haydi!" Buz kılıcımı cisimleştirerek bağırıyorum.

Elinin küçük bir hareketiyle kılıcımı yok ediyor.

Şok içinde göz kırpıyorum.

Yaklaşıyor.

O kadar yakın ki, neredeyse bana dokunuyor, gölgelerinin bulanık kenarları bedenimi okşuyor.

Ardından aynı yarı bozuk ses konuşur: "Senin, en çok ihtiyaç duyacağın zaman için."

Şifreli sözleri karşısında kaşlarımı çatıyorum ama göğsümdeki enerji topunu itmeden önce onu sorgulayamıyorum.

Güçlü enerji içimi yakarken hırıldıyor ve öksürüyorum, görünüşte kaybolmadan önce etrafa yayılıyor. Bir an bedenim güçle dolup taşıyor, sonra hepsi yok oluyor.

"Ne yaptın sen?" Kısık bir fısıltıyla sordum.

"Bileceksin. Doğru zaman geldiğinde buna ihtiyacın olacak." Daha fazlasını söylemesini ya da sonunda bana saldırmasını bekliyorum.

Ancak tam son kelimeyi söylediğinde, gölgeler yavaşça gözden kaybolmadan önce kendi üzerlerine sarılırlar.

Odada tek başıma, az önce boşalttığı alana bakıyorum ve yavaşça kendimi kontrol altına alıyorum.

General öldü. Diğer askerler de ölmüş olmalı, yoksa koşarak gelirlerdi. Üsteki herkes ölmüş olmalı.

Kaynak'a göre, o iblis ya da her neyse, neredeyse hiç çaba harcamadan bütün bir askeri üssü öldürdü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Yine de burada olmam, hala hayatta olmam, kaşları kaldırmaya mahkumdur.

Dudaklarımdan kesik kesik bir nefes geçiyor. Ciğerlerim tekrar düzgün çalışana ve uzuvlarımın titremesi durana kadar bir tane daha geliyor.

Buradan çıkmalıyım. Gitmeliyim.

Etrafıma baktığımda, bakışlarım kitaplarla dolu duvarlarla birleşiyor. Buraya yardım aramaya geldim. Kimse bana yardım etmeyecekse, en azından ben kendime yardım etmeliyim. Zamanın çok önemli olduğunu bilerek, kanepenin üzerindeki kumaş örtüyü alıp yere seriyorum. İğnede çok az enerji kaldı ve Antropa'ya geri dönebilmemiz için bunu akıllıca kullanmalıyım.

Bileğimin bir hareketiyle, içinde açgözlü iblislerle ilgili ne kadar kitap varsa hepsini çekip bezin ortasına koyuyorum. Ancak çok fazla var, bu yüzden kendimi on taneyle sınırlandırıyorum.

Kumaşın köşelerini dikkatlice birbirine bağladıktan sonra, derme çatma çantayı sırtımda sallıyorum ve kendimi binadan dışarı, Mine'a ışınlıyorum.

Onu fark ettiğim anda "Hemen gitmeliyiz," diyorum. Ona ne olduğunu sorması için zaman tanımadan elini tutup bizi olay yerinden uzaklaştırıyorum.

Enerjim azaldığı için yakınlarda bir yer seçmem gerekiyor, ben de ailemin Polemos'un eteklerindeki mülklerinden birinde karar kılıyorum. Büyükannemin siyasetin tehlikelerinden ve kaygılarından uzaklaşmak istediğinde inzivaya çekildiği küçük bir kulübe.

Bölge koğuşlarla korunuyor ve sadece An'yan kanı taşıyan biri girebiliyor. Bu en azından

Birinin bakmaya gelme ihtimaline karşı biraz koruma sağlar.

Misafir odasının ortasına iniyoruz.

Mine'nin elini bırakarak derme çatma çantayı yere koyuyorum ve eğilip kitapları karıştırıyorum.

Bir şeylerin ters gittiğini fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor. Genelde konuşkan ve hareketli olan Mine, buraya geldiğimizden beri tek bir kelime bile etmedi. Yüksek bir gümbürtü odada yankılanarak ayağa fırlamama neden olduğunda tedirginliğim artıyor.

"Benim!" Onu yerde yatarken gördüğümde kalbim hızla çarpıyor, teni doğal olmayan bir şekilde solgun ve vücudu hareketsiz. Yanına diz çöküp başını kucağıma alırken ve kızarmış yanaklarına hafifçe dokunurken göğsümde panik yükseliyor.

"Yanıyorsun! Neyin var senin?" Çılgınca soruyorum, herhangi bir yaralanma ya da hastalık belirtisi arıyorum.

Rahatsızlık içinde inliyor, yüzü acı içinde buruşuyor. Dudakları konuşmak için ayrılıyor ama ağzından çıkan kelimeler bulanık ve karışık, sıkıntı ve kafa karışıklığıyla dolu.

"İyi... olacak..."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Hayır, yapmayacaksın. Aperion'dayız Mine. Etrafta insan doktor yok."

"Dinlenmem gerek. İyi olacağım." Derin bir nefes alarak kendini dengelemeye çalışıyor.

"Neyin var senin? O iblis sana şey mi yaptı? Sana zarar verdi mi?" Çılgınca soruyorum.

"Ne... iblis mi?" Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış görünüyor.

Başımı salladım. "Boş ver. Sadece bana nasıl yardım edeceğimi söyle."

Zayıf bir gülümsemeye zorluyor ama yüz hatlarına kazınmış acıyı görebiliyorum.

"Yapamazsın," diyor dişlerini sıkarak, nefesleri daha da sığlaşıyor. "Kendimi... aşırı yormuş olmalıyım."

"Ama bu normal değil!" Ona bir şey olabileceği düşüncesiyle tüm vücudum titrerken itiraz ediyorum.

Elini elime koyuyor, beni rahatlatmaya çalışıyor. "Çocukluk hastalığımı hatırlıyor musun?" diye başlıyor yavaşça. Başımı salladım. "I

asla iyileşmedi. Zayıf düştüğümde... semptomlar yeniden ortaya çıkıyor."

Durumun ciddiyetini anladıkça paniğim artıyor.

Bu hastalık onu neredeyse öldürüyordu, değil mi?

"Ama..." Ben tartışmaya başlayınca ani bir dönüşle sözümü kesti. Ağzından koyu bir madde dökülüp dudaklarını ve kıyafetlerini kirletirken vücudu sarsılıyor.

Öğürmeye ve daha fazla kan kusmaya devam ediyor. Sırtını hafifçe sıvazlıyorum, acı çekişini çaresizce izlerken kalbim boğazımda düğümleniyor.

O durana kadar sanki bir sonsuzluk geçiyormuş gibi geliyor.

Zemin kanının koyu kırmızısıyla kaplanmış, giysileri de aynı şekilde lekelenmiş.

Var. Yani. Çok fazla. Kan.

"Benim mi?" Hâlâ bilincinin yerinde olduğundan emin olmak için fısıldıyorum.

"Ben... iyiyim..." Kuru bir öksürük çıkarır. "Bana nasıl yardım edebileceğimi söyle. Lütfen," diye yalvarıyorum.

Yüksek sesle, güçlükle aldığı bir nefesle doğrulmaya çalışıyor, kollarındaki kaslar efordan titriyor. Yavaşça bana doğru dönüyor ve zayıf bir gülümseme oluşturmaya çalışıyor.

Elim ağzıma gidiyor, karşımdaki manzara karşısında dudaklarımdan bir şok nefesi kaçıyor.

"Benim... sen..." Boğuluyorum.

Gözlerini kırpıştırıyor ve o anda gözlerinin farkına vararak genişlediğini görebiliyorum. Sağ yanağına dokunmak için uzanan eli titriyor.

Kızgın bir yara elmacık kemiği boyunca uzanıyor, çenesine kadar iniyor ve tuniğinin yakasının altında kayboluyor. Derisi şiddetle parçalanmış gibi görünüyor ve yaradan yoğun, koyu kan sızıyor.

Yüzüne dokunan eli de, yaradan kan damlayana kadar yırtılmaya başlar. Daha fazla kan vücudundan yüzeye doğru akıyor, tuniğinin kumaşını boyuyor ve yapışıyor.

Sağ tarafı tamamen yarılmış ve şiddetli bir şekilde kanıyor. Kaynak'ta neler oluyor?

TWENTY-SIX

GÖZLERİ BAŞININ ARKASINDA DÖNER ve yere düşer, bayılır.

"Benim!" Yüzünü ellerimin arasına alarak sesleniyorum. Kanı her yere bulaşmış, ellerimi kirletiyor ve beni hiperventilasyona sokuyor.

Hiçbir zaman kan gördüğümde irkilen biri olmadım ama bu hiçbir zaman değer verdiğim birinin kanı olmadı.

Tüm vücudu kesik ve yarıklarla doludur ve bolca kanamaktadır.

Kalbim boğazıma düğümlendi, kendimi sakinleştirmeye ve ona yardım etmenin bir yolunu bulmaya çalıştım.

Kısa süreli hemşirelik eğitimim bile beni hayal kırıklığına uğratıyor çünkü etrafımda ona yardım edebilecek hiçbir şey olmadığını fark ediyorum. Etrafta hiç insan ilacı yok, açık yaraları yüzünden enfeksiyon kaparsa ona yardım edebilecek hiçbir şey yok. Ama belki güçlerimi kullanarak bir şeyler bulabilirim... Hâlâ bir şeyleri bir dünyadan diğerine taşıyacak kadar enerjim var mı emin değilim ama denemeliyim.

Zamanın çok önemli olduğunu bildiğimden, ona sıkıca tutunuyorum ve onu iç hamama ışınlıyorum.

Hamam soğuk ve çıplak. Ortadaki havuz tozlu ve sudan yoksun.

Onu kısa süreliğine yerde bırakarak, su kaynağını kontrol eden rünleri etkinleştirmeden önce ısıtma sistemini çalıştırmak ve havuzu temizlemek için acele ediyorum.

Buhar kısa sürede odayı sarıyor, odunlar ısındıkça çatırdıyor.

Havuz sıcak suyla dolarken Mine'nin yanına dönüp onu soymaya başlıyorum. Bilinci yerinde değil ama ellerimin her dokunuşu ona acı veriyor gibi görünüyor, çünkü acı dolu iniltiler çıkarıyor.

Dudaklarımı bükerek bir bıçak gösterdim ve tuniğini ve iç çamaşırlarını keserek vücudunun sağ tarafı boyunca uzanan derin yaralardan daha fazlasını ortaya çıkardım.

Daha önce yara izleri çoğunlukla sol tarafında yoğunlaşmıştı. Şimdi ise yenileri vücudunun diğer tarafını da saracak.

Kalbim onun için ve yaşadığı acı için ağlıyor. Ama her şeyden çok, ona yardım edemeyeceğimden, ona her ne oluyorsa ölümcül olabileceğinden korkuyorum. Endişelenmememi söyledi ama bu kadar kanı, bu kadar parçalanmış eti görünce nasıl endişelenmem?

Vücudundaki kumaş parçalarını çıkarıyorum ve onu nazikçe buharlı havuza götürüyorum.

"Minnie..." derisi sıcak suyla temas edince acı içinde inliyor.

Kendi yırtık pırtık giysilerimi bir kenara atarak ona içeride katılıyorum, alçakgönüllülüğe lanet olsun.

Yumuşak bir süngер ve Anthropa'dan biraz iyot alarak yavaşça yaralarını temizlemeye başlıyorum.

"Her şey yoluna girecek. Seninle ilgileneceğim," diye fısıldıyorum, süngeri harap olmuş yanağına bastırarak.

Acıya karşı koyarken gözlerini sıkıca kapatıyor.

Sözlerimin gerçeğe dönüşmesini diliyorum ama derisinden ne kadar çok kan silersem, o kadar çok kan yüzeye çıkıyor. Yaraları öfkeli ve hiçbir şey onları yatıştıramıyor gibi görünüyor.

Öne doğru eğilerek kollarımı boynuna doladım ve dilimi yanağına sürdüm, tükürüğümün

yardımcı olacağını düşündüm. Kanı ağzıma akıyor, sert ve metalik ama şaşırtıcı derecede bağımlılık yapıcı.

Vücudundan bir ürperti geçiyor ve yavaşça, ama kesinlikle, kolları göbeğime dayanıyor, beni yakın tutuyor.

Bu bana gücünün yavaş yavaş geri döndüğüne dair umut veriyor. Yine de ona bakmak için geri çekildiğimde, hiçbir şeyin düzelmediğini fark ediyorum.

Dudaklarım sıkı bir çizgi halinde düzleşiyor. Belki de enerjim çok düşük olduğu için tükürüğüm eskisi gibi çalışmıyor. Ama daha güçlü olan bir şey var ve o da...

Hala düşünce trenimdeyim.

Bir Aperit olarak, kan alışverişi bizim için kesinlikle yasaktır; bizi tehlikeli derecede pervasız iblislerden ayıran şeylerden biri de budur. Ancak enerjim düşük olsa da, vücudum hala insanların çok ötesinde olağanüstü iyileştirme yeteneklerine sahip. Belki bunu onun acılarını dindirmek için kullanabilirim.

Sertçe yutkunarak, yapmak üzere olduğum şeyin, eğer biri öğrenirse potansiyel olarak çöküşüme yol açabileceğini biliyorum... ama onun acı dolu yüzünün görüntüsü tüm tereddütleri bir kenara itiyor.

Gözleri yavaşça aralanıyor, o kadar büyük bir ıstırapla doluyor ki kendi kalbim sempati içinde daralıyor. Dayanılmaz bir ıstırap içinde olmasına rağmen beni teselli etmek için nafile bir çabayla ağzı hafifçe yukarı kıvrılıyor. Ve o anda kararımı veriyorum.

Mine'nin acısını hafifletme şansı, karşıma çıkabilecek her türlü potansiyel sonuca değer.

"Benim," diye fısıldıyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Bana bak."

Büyük bir çabayla, acıdan kaynaklanan sersemliğinin içinden bana odaklanıyor.

Bıçağımı yavaşça geri alıp keskin ucunu göğüs kafesime bastırıyorum.

Gözleri şok içinde açılır.

"Minnie-"

Tereddüt etmeden derimi kesiyorum ve kanın serbestçe akmasına izin veriyorum.

Başını öne eğerek parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve yaradan su içmesi için onu teşvik ediyorum.

Bir an tereddüt ediyor, kokumu içine çekerken burun delikleri açılıyor.

"İç," diye emrediyorum usulca, ses tonumdaki kararlılık belli oluyor.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diye boğuk bir sesle mırıldanıyor.

"İyileştiğin sürece bunların hiçbir önemi yok," diye sertçe karşı çıkıyorum. İç."

Bu kez daha fazla iknaya ihtiyacı yok, dudakları hevesle yaraya yapışıyor, dili kan damlacıklarını yalayıp yutuyor. Vücudum içgüdüsel olarak yükseliyor ve onu ihtiyacı olduğu kadarını alması için cesaretlendiriyorum, acısını hafifletmek için her şeyi vermeye hazırım.

Tenime değen sıcak nefesi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Kanımı emerken dilinin verdiği his, vücudumun serbest bırakılmamış bir gerilimle uğuldamasına neden oluyor. O acı çekerken benim böyle hissetmemin ne kadar yanlış olduğunun farkındayım ama kan paylaşmanın bu kadar erotik, bu kadar tatmin edici olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Kendini benden uzaklaştırmadan önce kısık bir inilti çıkarıyor. Dudakları kırmızı ve kana bulanmış. Bana dikkatle bakarken gözleri koyu yeşil bir renkte dönüyor.

Vücudundaki yaraların kanaması yavaş yavaş durur ama iyileşmezler. Hâlâ kırmızı ve kızgın olan yaralar kapanır ve sert yara izlerine dönüşür.

Gözlerim açıldı. Bu... Bu olmamalıydı. Kanım onu tamamen iyileştirmeli, sadece yaraları izlere dönüştürmemeli.

"Benim... Senin yaraların."

"Artık acımıyorlar," diye ekliyor alçak sesle. "Teşekkür ederim, Minnie."

"Ama iyileşmediler. Onlar..."

Birkaç haftadır iyileşmekte olan yaralar gibi görünüyorlar, ancak yara dokusu hala duruyor.

Bir elini yanağına götürerek yeni yara dokusunun üzerinde gezdiriyor.

Gözlerini kapatır ve teslimiyet içinde iç çeker.

"Bunun bir önemi yok. Eğer yapmasaydın..." Derin bir nefes alır. "Eğer bana kanını vermeseydin, muhtemelen günlerce acı çekecektim. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme." Başımı sallıyorum. "Acını dindirmek için her şeyi yaparım," diyorum elini kendi elimle kapatırken.

"Ah, Minnie mine, çok tatlısın." Bana bakarken sesinde hüzünlü bir tını var. "Korkunç görünüyor olmalıyım. Sanki zaten yeterince yaralı değilmişim gibi," diye ekliyor acı acı nefesinin altından.

"Benim için fark etmez. Tek önemli olan senin hayatta olman."

Yüzü aydınlanıyor.

"Herhangi bir şekilde rahatsız mısınız? Yardımcı olmak için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordum.

Başını sallıyor, dudaklarında hâlâ küçük bir gülümseme var.

"Bir süre güçsüz olacağım ama şimdi iyi olmalıyım. Teşekkür ederim," diye tekrarlıyor.

"Ah Mine, beni çok korkuttun," diye itiraf ediyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp ona yaklaşıyorum, sonra dudaklarımı tümsekli yara dokusuna bastırıyorum ve etine tüy gibi öpücükler konduruyorum.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Tüm vücudun..." Ellerimi aşağıya, boynuna ve göğsüne doğru gezdirirken sözümü kesiyorum. Yara dokusu orada da belirgin ama en azından artık kanamıyor.

Ne tür bir hastalık böyle bir şeye neden olabilir? Bu kadar acı verici ve sinsi bir şey mi? Görünürde tedavisi olmayan bir şey mi?

"Biliyorum. Yara izleri zamanla biraz solacak ama bu daha önce de oldu." Bir eliyle sol tarafını ovuşturuyor.

"İlk seferinde sadece sol tarafımı etkiledi. Ama gördüğünüz gibi, zamanla o kadar da kötü değil" diye ekliyor, neredeyse bilinçli bir şekilde.

"Yara izlerin umurumda değil. Hiç umursamadım. Sadece bir daha hastalanmayacağından emin olmak istiyorum. Tedavisi olmadığına emin misin? Yapabileceğim bir şey yok mu? Belki Aperion'dan biraz bilgi alabilirim?"

"Hayır," diyor. "Kadere , değil mi?" "Ama-"

"Hastalığımı tedavi etmek kaderime karışmaya benzer, Minnie," diye karanlık bir tavsiyede bulunur.

"Bu ceza buna değer. Güçlerim olmadan birkaç ay daha geçirsem ne olur?" Homurdanıyorum.

"Bir şeyi unutuyorsun. Bu senin ilk ihlalindi. İkinci kez hoşgörülü olacaklarından şüpheliyim."

"Umurumda değil. Eğer yardım edebilirsem, ederim."

"Hayır." Ses tonu sert. "Benim için kendini tehlikeye istemiyorum. Asla."

"Ama, Mine. Eğer bir şey yapabilirsem-"

"Hayır," diye tekrarlıyor. "Bu benim için yeterli." Ellerini göbeğime doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. "Sadece seninle böyle olmak bile yeter de artar bile."

Yutkunuyorum.

Artık bilinci yerinde olmadığından, aniden yakınlığımızın ve çıplak olduğumuz gerçeğinin farkına varıyorum. Asıl amaç onunla ilgilenmekken bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Ama şimdi...

Sıcak su etrafımızı sarıyor, ama onun vücudundan yayılan ve benim vücuduma geçen ısının yanlış anlaşılması mümkün değil.

Onun da gözleri arzuyla parlıyor ve büyüyen erkeklik organının karnımı dürtmesini görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor.

"Belki de dışarı çıkmalıyız. Dinlenmeye ihtiyacın var," diye kekeliyorum bakışlarımı kaçırırken.

"Henüz değil," diye fısıldıyor. "Seni birkaç dakika daha tutmama izin ver."

"Bunun pek de uygun olmadığını tahmin edebileceğinizden eminim ve-"

"Edebin canı cehenneme."

Ona bakmak için gözlerimi kaldırıyorum.

"Senin ırzına geçmeyeceğim, Minnie. Ne kadar istesem de sana sarılmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkinim. O yüzden lütfen..."

Sesindeki bir şey beni tereddüt ettiriyor.

"Pekâlâ. Sanırım biraz daha böyle kalabiliriz," diye kabul ediyorum.

Ödülüm, alnıma bir öpücük kondururken gülümsemesi ve sıkı sıkı sarılması oluyor.

"Bunun için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin," diye fısıldıyor. "Seni kollarıma almak, seni içime çekmek ve sana sarılmak için..."

"Birkaç ay mı?" Şakayla karışık teklif ediyorum.

"Bir ömür boyu," diye cevap veriyor. Gülüp geçmesini bekliyorum ama ona bakmak için başımı eğdiğimde bu konuda ciddi olduğunu anlıyorum.

"Bir ömür boyu mu?" .

Ellerimi ellerinin arasına alıyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve sıkı bağlantıya bakıyor.

"Her şeye değdi," diye devam ediyor, önceki sorumu dikkate almayarak. "Her şeye değdi," diye mırıldanıyor, daha çok kendi kendine.

"Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum. Bana sıkı

bir gülümseme veriyor.

"Geleceğini biliyordum, benim Minnie'm." Bana daha sıkı sarıldı. "Seni bulacağımı ve sadece benim olacağını biliyordum."

"Bu... çok hoş bir davranış?"

"Anlayacaksınız. Bir noktada anlayacaksın. Ama şimdilik şunu bil ki, başından beri beklediğim kişi sendin, bir gün o güzel ellerinin acımı dindireceğini bildiğim sürece uğruna cehennemi ve acıyı göze aldığım kişi sendin."

Dudağımı ısırıyorum, içimde oluşan sersemliği görmezden gelemiyorum. Midem düğümleniyor ve içimde dolaşan bu his korkuya benzese de korku değil. Bu yeni bir şey, geri adım atmak yerine ileri adım atmak istememe neden olan bir şey.

Neden bahsettiğini çok iyi anlamıyor olabilirim.

-Ne de olsa bunlar hasta bir adamın saçmalıkları ama bildiğim bir şey var. Sözleri samimi.

"Beni beklemene sevindim," diyorum utangaççа. "Senin için tek olduğumu bilmek hoşuma gidiyor, tıpkı senin benim için tek olduğun gibi. Bu... özel bir şey."

Çenesini omzuma koymadan önce yüzünü saçlarıma yaslıyor.

"O zaman benim için sorumluluk almalısın," diye fısıldıyor kulağıma muzipçe.

"Ne?"

"Beni bu kadar bekletmenin sorumluluğunu üstlenmelisin Minnie. Neden Anthropa'ya daha erken gelemedin?" diye düşünüyor, neredeyse kendi kendine.

"Sen doğmamış olacaktın," diye kekeliyorum.

Karanlık kıkırdaması buhar dolu odada yankılanıyor. "Belki senin için yapardım."

"Sen neden bahsediyorsun? Hiç mantıklı konuşmuyorsun," diyorum, kucağından kurtulmaya ve yüz hatlarına bakmaya çabalayarak. Daha da mı hastalanıyor? Sorun bu mu? Çünkü sözleri kafamı iyice karıştırıyor.

Bana daha sıkı sarılıyor. Birkaç dakika önce çöküşün eşiğinde olan biri için gücü oldukça dikkat çekici.

"Bunun için anneme teşekkür etmelisiniz. Sabrımı ondan aldım" diye ekliyor.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. Daha önce ailesinden pek bahsetmemişti.

"Muhtemelen aşk hastalığımı da ondan almışımdır," diye devam ediyor, bir kez daha anlamsız bir şekilde. "Tüm kalbiyle sevecek ve sadece bir kez sevecek bir tip. Bir

erkek. Hayatı boyunca sadece bir erkeği sevdi, her ne kadar bu ona çok fazla kalp acısı getirmiş olsa da." Dudaklarını en hafif öpücükle omuzlarımda gezdiriyor.

"Baban mı?"

Başını sallıyor.

"Annem, babamın ona yaşattığı her şey için kalbinde sonsuz sabır ve çok fazla affedicilik taşımasaydı burada olamazdım."

"Sanki ondan hoşlanmıyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye ekliyorum ihtiyatla.

Nedense ailesini merak ediyorum. Ne kadar derin konuşmalar yaparsak yapalım, ne zaman aile konusu açılsa, her zaman ağzını sıkı tuttu. Belki de bu durumdan faydalanmak için araştırıyorum ama kendime engel olamıyorum. Mine hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Her şeyi.

"Ondan yeterince hoşlanıyorum." Gülüyor. "Sadece geçmişte yaptığı bazı şeylere ve verdiği kararlara katılmıyorum. Ben olsaydım... hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin sevgilimle arama girmesine izin vermezdim," diye homurdanıyor. Sevgili kelimesini öyle bir vurguluyor ki benden bahsettiğini anlıyorum.

Kulağıma ulaşana kadar boynumu takip ediyor. Dudaklarını etimin üzerinde gezdiriyor ve dişleriyle en hassas yerimi kemiriyor.

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve içgüdüsel olarak dokunuşuna doğru eğilerek daha fazlasını arıyorum.

"Ne oldu?" Boğuk bir sesle soruyorum.

Evet, lütfen konuşun. Eğer buna devam edersen, ertesi gün namusumla karşılaşacağımı sanmıyorum. Ve bunu istemesine bile gerek kalmayacak. Bana bu şekilde daha fazla dokunabildiği, vücudumdaki bu yabancı hisleri daha fazla ortaya çıkarabildiği sürece muhtemelen bir tepside sunacağım.

"Annem çok korunaklı bir şekilde büyümüş. Tamamı kızlardan oluşan bir yatılı okula gönderildi, ancak eğitimi daha çok gelecekteki kocası için nasıl iyi bir eş olacağı üzerineydi. Ailesi onun için çoktan bir eş bulmuştu ve

halka duyurabilmek için onun reşit olmasını bekliyorlardı.

"Sanırım mezuniyetinden bir süre önce oldu. Babam da o civara gelmiş ve tanışmışlar. Babam daha yaşlı ve akıllıydı ve sanırım bu durum o zamanlar ona cazip gelmişti. Fırsat buldukça gizlice onunla buluşmaya başladı."

"Kaç yaşından bahsediyoruz?" Sözünü kesiyorum, eğer hala bir kız öğrenciyse bunun nereye gideceğinden hoşlanmıyorum.

"Yeterince yaşlı." Kuru bir kahkaha attı. "Öyle görünmüyor olabilir ama tanıdığım herkesten daha fazla yaşadı."

"Oh, tamam."

"Aslında düşündüğünüz şey bu değil. Onu sürekli arayan, onunla daha fazla zaman geçirmek isteyen annemdi. Bana anlattığına göre, başlangıçta oldukça isteksizmiş. Ama sonunda o da anneme aşık olmuş."

"Ve sen de o zaman mı çıktın?"

"Hayır. Henüz değil. Oldukça sabırsız bir kızsın, değil mi?" Kıkırdıyor.

"İyi, iyi, devam et."

"Nişanlı olduğunu biliyordu ama yine de onunla yattı. Kadın kısa süre sonra hamile kaldı, ama bunu ona söyleyemeden adam gitmişti."

"Ne?" Şok içinde patladım.

"Biliyorum. Benim de tepkim buydu," diye alaycı bir şekilde ekliyor. "Kendini savunurken, biyolojik çocuk babası olabileceğini düşünmüyordu, bu yüzden bunun bir risk olduğunu düşünmedi."

"Ama oldu. Sırada ne var?"

"Annem hâlâ yatılı okuldayken çocuk doğurmuş. Herkes hamile olduğunu anladığında annem çoktan doğum yapmıştı."

Devam etmesini bekliyorum.

"Bebek ondan alındı," diye sessizce ekliyor. Yüksek sesle nefes alıyorum.

"Ne? Bebeği ondan mı aldılar? Nasıl? Neden?"

Yüzünü boynumun kıvrımına yaslıyor. "Ailesi hâlâ maça devam etmesini istiyordu. Hamileliği hakkında dedikodu çıkmasını istemedikleri için bebeği ortadan kaldırdılar.

"Ve hayır, o ben değildim. O benim ağabeyimdi."

Şok içinde ağzım açık kaldı. İlk defa bir ağabeyden bahsediyor.

"O şimdi nerede?" Sormaya cüret ediyorum.

Hala öyle. "Kimse bilmiyor. Onu bulamadılar," diye ekliyor, sesi üzgün.

"Annen diğer erkekle mi evlendi?"

"Hem evet hem hayır. Babamın onun için geri döneceğini ummaya devam etti - bundan emindi. Düğün gününe kadar bekledi ve ailesinin istediği erkekle evlenmeye zorlanırken bile bekledi. Ama sevdiğine asla ihanet etmedi ve..."

"Ve?" Hikâye karşısındaki heyecanımı yatıştırmaya çalışarak tekrarlıyorum.

"Meseleyi kendi eline aldı ve düğün gecesi neredeyse kocasını öldürüyordu."

"O ne?"

"Onu öldürmediği için şanslıydı, yoksa bu yüzden idam edilirdi. Ama onu reddedecek kadar yaralamıştı. Tüm ailesi tarafından dışlandı ve onlardan uzakta, parasız, hiçbir şeysiz yaşamak üzere sürgüne gönderildi."

"Benimki, bu korkunç."

"Yine de babamın geri döneceğini ummaya devam etti. Yıllar geçse de umudunu kaybetmedi. Yıllar geçmesine rağmen babam dönmedi. Tek başına geçirdiği, zar zor hayatta kaldığı o dönemden pek bahsetmiyor ama bence bu onun için çok zordu. Herkes onu düşmüş bir kadın olarak biliyordu ve o kendini korumak için savaşmak zorundaydı."

Annesinden bahsederken sesi saygı dolu ve onu ne kadar çok sevdiği belli. Şimdi onu daha da merak ediyorum. Belki bir gün onunla tanışabilirim?

"Sonunda babam geri döndü. Onu küçük bir kulübede, daha da küçük bir sebze bahçesinde yaşarken bulana kadar aradı, çünkü o bölgede toprak çok çoraktı."

"Lütfen bana onu hemen geri almadığını söyle."

Gülümsüyor.

"Kalbinde öyle olduğuna inanıyorum. Ama aynı zamanda onu bunun için çalıştırdı ve ona ancak toprağı yeniden verimli hale getirmeyi başardığında onu geri alacağını söyledi."

"Aman Tanrım." Gülüyorum. "Kulağa oldukça zor geliyor."

"Öyleydi," diye katılıyor. "Bunu yapması uzun zaman aldı ama denemekten hiç vazgeçmedi. Sanırım annemin, onun kendisine bağlı olduğunu ve bir daha ayrılmayacağını görmeye ihtiyacı vardı. İlk hasat gününde onu geri aldı. Ve işte o zaman ben ortaya çıktım."

"Baban ağabeyini öğrendi mi?"

"Buldu ve onu da bulamadı, bu da tek bir anlama gelebilir..." diye devam ediyor.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Sorun değil. Onu hiç tanımadım. Ama annemin bunu hiç unuttuğunu sanmıyorum."

"Ve bunun için babanı hiç suçlamadı mı?"

"Garip bir şekilde, hayır. Ama sanırım bunun için kendini suçluyor. Keşke daha erken gelseydi. Keşke onu da yanında götürseydi. Bir sürü keşke..."

Sözleri üzerinde bir süre düşündüm.

"Neden baban gibi olmak istemediğini şimdi anlıyorum. Annenin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onu yüzüstü bıraktı."

"Seni asla hayal kırıklığına uğratmam, Minnie. Umarım bunu biliyorsundur. Nerede olursan ol ya da bizi ayıran ne olursa olsun, seni her zaman bulacağım."

"Ah, Mine, bunu söylemen çok hoş." Onun insan, benim ise insan olmadığım gerçeğinden dolayı sözüne sadık kalmasının muhtemelen imkansız olduğunu eklemiyorum.

"Bu sadece basmakalıp bir söz değil. Ciddiyim. Yalnız olduğunuz ve korktuğunuz bir zaman olabilir. O zaman geldiğinde lütfen sözlerimi hatırlayın. Ben sizi bulacağım. Senin için orada olacağım. Annem gibi ol ve asla umudunu kaybetme."

Ona doğru eğildim, sözlerini içime çektim.

Gözlerimi kırpıştırdığımda dünya dönmeye başlıyor, önümdeki görüntü yanıp . Hamamın parlak ışığı yerine karanlık gözlerimin üzerinden süzülüyor.

Orada bir şey var. Tam olarak doğru olmayan bir şey.

Başımda keskin bir ağrı patlıyor.

"Geri dön, Minerva. Bana sonra ne olduğunu göster," diye emrediyor karanlık, duygusuz bir ses. Dürtü o kadar güçlü ki sadece itaat edebiliyorum.

TWENTY-SEVEN

Gözlerimi açıyorum ve kendimi ana yatak odasındaki büyük yatakta yalnız buluyorum. Yavaşça, önceki günün olayları zihnimde canlanıyor.

Mine kendini iyice toparladıktan sonra, vücudundaki tüm kanı yıkadı ve aynısını bana da yaptı. Beni yıkamaya karşı garip bir hayranlığı var ama bundan hoşlanıyor gibi göründüğü ve ben de buna oldukça düşkün olduğum için yapmasına izin verdim. İkimiz de temizlendikten sonra beni havuzdan çıkardı ve evin ana yatak odasına götürmeden önce kuruladı.

Beni yatağa yatırıp çeşitli çekmeceleri karıştırmaya başladığında tüm amacı ve kararlılığıydı. Birkaç elbise, birkaç erkek giysisi ve hatta ipekli bir gecelik buldu ve hemen başıma geçirdi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Birkaç saat önce zar zor hareket edebiliyordu ve şimdi sanki evin sahibiymiş gibi kontrolü ele alıyordu... ve benim.

O da pamuklu bir tunik giymiş ve yatağa gelmişti, ancak geriye dönüp baktığımda bunu, hastalık nöbetinin vücudunda yarattığı büyük hasarı görmemem için yapmış olabileceğini fark ediyorum.

"Hadi uyuyalım," diye fısıldadı battaniyeleri kenara çekip ikimizi de içine sokarken ve beni göğsüne sararken.

Olan biten her şeyden dolayı çok yorgun olduğumdan, onun iyi olduğunu bilerek bedenimin rahatlamasına izin verebildim. Hayattaydı ve yanımdaydı. Kendimi güvende ve huzurlu hissetmek için ihtiyacım olan tek şey onun kollarının sıkıca sarılmasıydı, bu yüzden neredeyse anında uykuya daldım.

Ama yatağın boş kalan diğer yarısına baktığımda endişem tüm gücüyle geri dönüyor.

O nerede? İyi mi? Sessizlik içinde acı mı çekiyor?

Panik, zorlukla nefes alana kadar göğsümde yuvalanıyor. Onun benden bu kadar kolay alınabileceği düşüncesi, içimde daha önce karşı koyamayacağımı düşündüğüm bir korku uyandırıyor.

Yataktan fırlayarak şaşkınca odaya bakıyorum ve onu bulamayınca kulübenin tüm odalarını tek tek dolaşıyorum.

Onu salonun zemininde, etrafı açık kitaplarla çevrili bir şekilde gördüğümde dudaklarımdan rahat bir nefes kaçıyor. Yeni yara izleri hâlâ kırmızı ve kızgın olsa da yüzüne renk gelmişti.

"Beni uyandırmalıydın," diyorum yere, yanına otururken. Kendimi sakinleştirmek için nefes alıp veriyorum ama kalbim hâlâ çarpıntı yapıyor.

"Dünden beri yorgundun. Daha fazla uyumalıydın" diye yumuşak bir gülümsemeyle cevap veriyor, sanki birkaç saat önce ölüm döşeğinde olan benmişim gibi. Yüzüm kızarıyor ve onun için yeterince şey yapmamış olabileceğimi düşündüğümde bir suçluluk duygusu başını kaldırıyor.

İşte burada, bu gizemli hastalık yüzünden tüm vücudu yarılmış ve kanlar içinde kalmışken yeterince dinlenmediğimden endişeleniyor.

İlgisini takdir etsem de, keşke o da kendine daha iyi baksa. Burada ölümsüz olan benim, o ise zayıflatıcı bir hastalığı olan bir insan.

"Yeterince uyudum," diye homurdandım. "Bu kitaplarda bir şey bulabildin mi?" Konuyu değiştiriyorum, içimde uyandırdığı bu yeni duygulara hâlâ alışamadım.

Ondan önce de endişelerim vardı. Ama gerçek korku? Bununla hiç karşılaşmamıştım. Ve şu anda sahip olduğum şeyin iyi mi yoksa kötü mü olduğundan hala emin değilim.

"Özellikle açgözlü iblisler konusunda değil. Henüz." Elindeki kitabı kapatıyor ve yanına koyuyor. Bana zar zor bakıyor. "General nasıl oldu da bütün bu kitapları ödünç almana izin verdi?" diye soruyor birden.

"O almadı. Onları ben aldım."

Yarı döner ve kaşını kaldırır, yara dokusu kaşının etrafında büzüşür.

"Orada ne oldu?"

Dudaklarımı büzüyorum. Ona ne kadarını söylemem gerektiğini bilmiyorum çünkü çok fazla endişelenmesini istemiyorum. Sonuçta general bana zarar vermeye çalışmış olabilir ama hiçbir şey olmadan öldürüldü. Hem de bir iblis tarafından. Doğruyu söylemek gerekirse, hala üste olanları anlamaya çalışıyorum çünkü bir generali en az çabayla öldürebilecek kadar güçlü bir iblis görmemiştim.

"Oraya yaptığım ziyaret pek hoş karşılanmadı diyelim. Ama generalin ve askerlerin endişelenecek başka şeyleri vardı" -öldürülmek gibi, gerçi bunu söylemiyorum- "bu yüzden onlar meşgulken ben de kitapları alıp kaçtım."

Dudakları titriyor.

"Minnie, Minnie. Daha fazla kural mı çiğniyorsun?" Omuz silkiyorum.

"Madem beni dinlemek istemiyorlar, o halde sorunu çözme görevini ben üstlenebilirim."

"Bu iyi bir girişim. O zaman daha da fazla ödüllendirilmelisiniz, değil mi?"

"Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum, yine de övülme ve ödüllendirilme arzusu uzak bir arzu gibi görünüyor. Özellikle de askeri yerleşkesinde olanlardan sonra. Komutan

Azerius şüphesiz yakında bunu duyacak ve olanlarla ilgili bir soruşturma başlatacak. Beni de sorguya çekmek isteyecektir ve beni ya da Mine'yi en az etkileyecek bir anlatı bulmam gerekecek. Ne yazık ki beni dışarıda beklemesi iyi oldu. Çünkü komutan muhtemelen ne olduğunu ve yanımda bir insan görüp görmediğini anlamak için hakikat kâhinlerini kullanacak...

"O zaman çalışmaya başlasak iyi olur," diyor Mine. Hâlâ bana doğrudan bakmaktan kaçınıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Bir kitap kaparak, onu net bir şekilde görebilmek için önüne geçiyorum. Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor ve belki de o okurken ve dikkatini vermiyorken, ben de ona birkaç bakış atabilirim.

Hareketimden ürkmüş görünüyor ama bir şey söylemiyor. Sadece okumaya devam ediyor.

Dikkatimi kitabıma vermeye zorluyorum, ama o her sayfayı çevirdiğinde, ses dikkatimi çekiyor ve kendimi kafamı kaldırırken buluyorum.

Elindeki kelimelere konsantre olurken hafifçe kaşlarını çatıyor. Acaba benim küçük büyüm onun dili anlamasına yardımcı olmakta ne kadar işe yaradı ve yazılı formu çözmekte herhangi bir zorluk yaşadı mı?

Bu iblisi araştırmak için de aynı çabayı göstermeliyim; burada söz konusu olan benim itibarım ve hatta belki de hayatım. Yine de defalarca gözlerim yukarı kayıyor ve onun yüzünde son buluyor.

Hâlâ acı çekiyor mu? Kanım buna da yardımcı oldu mu, yoksa sadece yaraları mı kapattı? Sorular o kadar çok ki, ama iş onları yüksek sesle dile getirmeye gelince dilim tutuluyor.

Birden bakışları benimkilerle çarpıştı.

Hemen sırtımı dikleştirip gözlerimi kaçırıyorum ama çoktan yakalanmıştım.

"Yeni yaralarım seni rahatsız ediyor mu?" Tedirginlik ve teslimiyet karışımı sesi beni şaşırtıyor.

Şok içinde göz kırpıyorum, bu kez doğrudan ona bakıyorum. "Hayır. Neden yapsınlar ki?"

Bir elini kalın saçlarının arasından geçirirken yorgun bir iç geçiriyor.

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Bu sabah aynaya baktım. Gördüm ki..." diye devam eder.

"Ne gördün?"

"Canavar gibi görünüyorum," diye cevap veriyor sessizce. "Ne?" Ona dik dik bakıyorum. "Sen ne?"

Yeni yara izini takip ederken eli saçlarından aşağı iniyor.

"Bu sizi rahatsız ettiyse özür dilerim. Zamanla daha iyi olacaktır." Duraksıyor, kaşlarını çatıyor. "Umarım," diye nefesinin altından ekliyor.

"Bunun beni rahatsız ettiğini mi düşünüyorsun?" Öfkeyle tekrarladım. Bu aklıma gelebilecek en son şeydi. "Sen kafayı mı yedin Mine? Bu hastalık senin beynini de mi uyuşturdu?" Ben de karşılık verdim.

Gözleri şaşkınlıkla açılır.

"Canavar gibi görünmüyorsun ve beni hiç rahatsız etmiyorlar." Gözlerimi deviriyorum. "Burada sana hayranlık duyuyordum, oldukça olumlu bir şekilde, ekleyebilirim ve sen yara izlerinden rahatsız olduğumu mu düşünüyorsun?" Yüksek sesle homurdanıyorum. "Gücendiğim tek şey senin bunu düşünmüş olman-"

Beni belimden tutup sanki hiçbir şey değilmişim gibi kucağına taşırken şaşkınlıkla ciyaklıyorum.

Yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta, gözlerinin yeşili midem ani bir takla atarken huzursuzca yutkunmama neden oluyor.

"Seni çılgın, güzel, cesur kadın," diye fısıldıyor.

Yavaşça ellerimi kaldırıyorum ve çenesini avuçlarımın içine alıp başparmaklarımla yara izlerini takip ediyorum.

"Hâlâ acıyor mu?" Fısıltıyla sordum. Yakından bakınca, kapanmış olsa da yaraların hâlâ kırmızı ve buruşuk olduğunu görebiliyorum.

"Hayır, artık değil. Senin kanın sayesinde," diyor sol elimi tutarken ve sol elimin iç kısmına bir öpücük kondururken.

Avuç içi. "Gözlerim biraz daha kötü olsa da şimdi iyiyim." Kuru bir kahkaha atıyor.

Elimi çekiyorum.

"Kes şunu," diyorum ona sertçe. "Milyonlarca yara izin olsa da umurumda değil. Sadece bunu önemsiyorum," diyorum bir parmağımı göğsüne saplarken. Sonra parmağımı kafasına doğru götürüyorum. "Ve bu." Şakağına bastırıyorum. "Ben arpacık soğanı değilim," diye ilan ediyorum.

Gözlerini kırpıştırıp bana bakıyor. Sonra birden kahkahayı patlattı.

"Sığ," diye düzeltiyor.

"Her neyse. Ben o değilim, mı?"

"Tamam," diye yumuşak bir şekilde

yanıtlıyor.

"Güzel," diye hayıflandım.

Kıkırdıyor ve burnuma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Sonra yavaşça dudaklarımın üzerinde geziniyor. Ama o beni öpemeden parmağımı dudaklarına bastırıp onu geri itiyorum ve gözlerimi ona dikiyorum.

"Hayır, hayır, hayır. Bu konuyu hâlâ konuşmamız gerekiyor."

", sığ değilsin," diye ekliyor eğlenerek.

"O da var. Ama hastalığınız hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Tekrarladığını söylemiştiniz. Tekrarlayacak mı?"

Dudakları düzleşir, ruh hali hemen değişir.

"Muhtemelen," diye cevap veriyor yavaşça, isteksizce. Ama konuyu kapatmaya niyetim yok, o yüzden devam ediyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bir daha ne zaman olacağını bilmiyorum. Bazen iyi oluyorum, bazen de aşırı efor buna neden olabiliyor. Babamın tüm çabalarına rağmen hastalık içimde uykuda."

Ona bakıyorum.

"Bu yüzden... ölecek misin?"

Gergin bir kahkaha atıyor. "Ben ölümlüyüm. Hepimiz bir noktada öleceğiz."

Omzuna vurdum. "Bu konuda şaka yapmayı bırak. Bu yüzden ölecek misin?" Tekrar ediyorum, bu sefer daha güçlü bir şekilde.

Derin bir nefes aldığında saniyeler geçiyor, parlak yeşil gözleri daha önce görmediğim bir temkinlilikle gölgeleniyor.

"Eğer yeterince kötüleşirse, evet, ölümcül olabilir," diye itiraf ediyor. "Sen..." Dudaklarım titriyor. "Bana yalan söyledin. Bana söyledin

Sen iyisin ama belli ki değilsin. Eğer bu seni öldürebilirse. Eğer..." Ellerimi yumruk yapıp göğsüne hafifçe vuruyorum. Gözlerim nemli, ağrıyor ve ne kadar kırpıştırsam da bu rahatsızlıktan kurtulamıyorum.

Yumruklarımı yakalıyor ve onları tutuyor.

"Panik yapma," diye fısıldıyor. "Henüz ölme zamanım gelmedi, Minnie."

"Ama öleceksin."

"Eninde sonunda

öleceğim."

Bunu nasıl bu kadar yüksek sesle söyleyebilir?

"Hayır, hayır." Başımı sallıyorum.

"Ben ölümlüyüm, Minnie. Kaderime uzun zaman önce karar verildi."

"Hayır, sana izin vermeyeceğim," diyorum

ona şiddetle. Bana şefkatli bir bakış attı.

"Eğer yakında ölecek olursam, bir noktada... sonuna kadar benimle kalır mısın?"

"Bir tedavi bulacağım. Hangi hastalıktan muzdarip olursanız olun, sizi iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Yine kaderle oynamış olursun," diyor alaycı bir ifadeyle.

"Öyle olsun." Omuz silkiyorum. "Bana verecekleri cezaya katlanabilirim. Ama en azından sen yaşarsın."

"Benim minik sevgilim," diye fısıldıyor beni göğsüne çekerken ve ellerimden birini atan kalbine bastırıyor.

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum ve bakışlarımız birbirine kilitlenmişken eğilip çenesindeki yara izine hafif bir öpücük konduruyorum. Yavaşça yukarı doğru ilerleyip her bir yara izini öpüyorum.

"Yaşayacaksın," diyorum ona. "Kaç yara aldığın umurumda değil. Yaşayacaksın. Benim için."

"Ah, Minnie, seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" diye fısıldıyor yüzünü dudaklarımız sadece birkaç santim açık olacak şekilde çevirirken.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Sen... biliyor musun?"

"Seni seviyorum," diyor sessizce. "Bugün daha çok, yarın daha da çok. Her gün, seni daha çok seveceğim."

Geri çekiliyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Daha önce de aşktan bahsetmişti ama ilk kez kelimeleri bu kadar net, bu kadar doğrudan söylüyor.

"I..."

Ben de onu seviyor muyum? Bilmiyorum, ama sanırım seviyorum. Göğsümde her gün büyüyen bu duygular bir gösterge ise, o zaman onu da sevme yolunda olduğumu söyleyebilirim, eğer zaten sevmiyorsam. Ama aramızda o kadar çok şey var ki, kontrolüm dışında olan o kadar çok şey var ki, kelimeleri yüksek sesle söylemekte ve ona onayımı vermekte zorlanıyorum.

"I..."

Sözcüklerimi bulmaya çalışırken kekeleyip durmamı bekledi.

"Bence o kadar da kötü değilsin," diyorum sonunda, yine de zihinsel olarak kendimi hırpalıyorum.

Yüzünde belirecek hayal kırıklığını bekliyorum ve kendimi açıklamanın yollarını bulmaya çalışıyorum, orada bir şey var, ama bunu tanımlamakta zorlanıyorum çünkü bunu daha önce hiç yaşamadım.

Ama konuşmak için ağzımı açtığımda aniden güldü. Gözleri sıcaklık ve eğlenceyle kırışıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Ne...?

"Oh, Minnie, Minnie. Bir erkeğin egosunu nasıl okşayacağını gerçekten biliyorsun."

"Sen... bana kızgın mısın?"

Başını sallıyor, dudaklarında hâlâ bir gülümseme var.

"Sana asla kızgın olamam. Aslında, muhtemelen bunu hak ettim." Kıkırdıyor. "Tarihin tekerrür etmesi ne tuhaf," diye mırıldanıyor, daha çok kendi kendine.

"Anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok, Minnie." Yanağımı okşuyor. "Sana olan sevgim koşulsuz ve her zaman da öyle olacak."

"Bu..." Boğazımı temizliyorum. "Çok naziksiniz."

Beni kendine çekiyor ve dudaklarını hızlı ama çıldırtıcı bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor.

"Yapacak işlerimiz var."

Başımı sallıyorum ama bu, o hâlâ buradayken işime daha kolay odaklanabileceğim anlamına gelmiyor, özellikle de bana söylediği o sözlerden sonra.

Açgözlü iblisler hakkında fazla bilgi bulamasak da yarım günümüzü kitapları inceleyerek . Kitapları bir kenara koyarken, başlıkları seçerken hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Derinlemesine bir araştırma için fazla zamanım yoktu ama yaptığım her şeyin boşuna olduğunu bilmek hayal kırıklığı yaratırdı.

Mine yorgun bir iç geçiriyor ve gözlerim aniden onun üzerinde, herhangi bir hastalık belirtisi arıyor. Biraz yorgun olsa da iyi görünüyor.

İşte o zaman aklıma geldi.

En son ne zaman yemek

yedi?

Farklı bir yapım var ve açlığa daha iyi dayanabiliyorum. Ama o bir insan. Günlük beslenmeye ihtiyacı var.

Birden ayağa kalktım.

"Biraz yemek yapacağım,"

diyorum. Kaşları havaya kalktı.

"İzleyebilir miyim?"

"Elbette," diyorum ona. "Belki bu beni daha çok sevmeni sağlar." Ona şakacı bir şekilde göz kırpıyorum.

"Bundan hiç şüphem yok."

Mutfağa gidiyoruz ve birkaç dolabı açıp içinden bazı eşyalar alıyorum. Kulübe kendi kendine yetecek tasarlanmış ve her dolap kapağı, kapı açıldığında içerideki yiyeceğin her zaman yenilenmesini sağlayan rünlerle işlenmiş.

Mine masaya oturuyor, beni izlerken yanında hala bir kitap var.

Kendi kendime gülümsüyorum. Yemek pişirmek, kendi adıma söylemem gerekirse, oldukça iyi olduğum bir şey. Savaş alanında çok fazla zaman geçirdiğim için idare etmek zorundaydım, bu yüzden ziyaret ettiğim birçok dünyadan oldukça fazla şey öğrendim.

Yemekleri hazırlarken sadece malzemeleri seçmeye özen gösteriyorumo olmazdı. olmak uyumsuzile Benimki biyoloji. Sonunda onun dünyasındaki pilava benzer bir şeyin yanında yenmek üzere sebzeli sıcak ve baharatlı bir güveç yapıyorum. Yemeği tabaklayıp masaya getiriyorum, ama bu sefer, Beni izlemek yerine, kitaptan bir şeyler okurken kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

"Açgözlülük iblisleri ilk Açgözlülük Primordial'ının soyundan gelir. Nadiren görülseler de sinsidirler ve bir topluluğu çekirdeğine kadar çürütebilirler."

"Bir şey mi buldun?" Yanına oturdum.

"Açgözlülük iblislerinin nasıl hareket ettiklerini ve içlerindeki açgözlülüğe teslim olmalarını sağlayarak bir insanın karakterini nasıl bozduklarını anlatıyor. Ancak daha sonra şöyle diyor: 'Açgözlülük iblislerini durdurmada başarılı olduğu gösterilen tek bir yol var. Açgözlülükle güçlendikleri için, onları zayıflatmanın tek yolu onlara tam tersini vermektir."

"Tam tersi mi?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Hayırseverlik," diyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

Dudaklarını büzüyor.

"Talimatlar çok açık değil ama eğer doğru anladıysam, iblisin bizi ele geçirmesine izin vermek yerine ona şefkatle davranmamız gerektiği anlamına geliyor. Yardımseverlik. Belki de ona bir şeyler sunmalıyız?"

Başımı salladım ve düşündüm.

"Bu kadar kolay mı? İmkansız."

"Tüm söylediği bu. Ama imkansız olmayabilir. Bulduğumuz diğer günah iblisi referanslarını düşünün. Bir şehvet şeytanı için onları yenecek silah iffettir. Gazap iblisi için

İblis, huzur ve sakinlik. Görünüşe göre eksik olan şey onların zayıflığı."

"Bu mantıklı. Ama bir iblise nasıl sadaka verebiliriz ki?" Homurdanıyorum. Bütün bu fikir çok saçma görünüyor.

"Diğer kitaplara da bakacağım ama sanırım bu bir başlangıç noktası," diyor Mine kitabı kapatıp yemek kâsesini alırken.

Tadına bakmasını bekliyorum ve bir onay iniltisi çıkardığında ve sanki doyamıyormuş gibi daha hızlı yemeye başladığında, sonunda kendi yemeğime odaklanabiliyorum.

"Yardımseverlik. Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye ekliyorum düşünceli bir şekilde. "İnsan bir iblise ne verebilir ki?" Sözlerim zehirle dolu ve Mine'nin kafası aniden yukarı kalkıyor, anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor.

"İblisler de birer varlıktır, Minnie. Tıpkı senin gibi onların da istekleri var."

Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Sinsi istekler."

Birkaç saniye bana bakarken dudakları birbirine yapışıyor. Sonra iç çekerek dikkatini tekrar yemeğine veriyor.

TWENTY-EIGHT

Ertesi gün Anthropa'ya döndük, ancak geçide doğru yürürken geçirdiğimiz süre boyunca ordunun peşime düşeceğinden endişe ettim. Bir generalin kendi askeri üssünde öldürülmesi küçük bir şey değil ve yakında haber tüm Aperion'a yayılacak. Umarım birileri beni yakalayıp sorgulamadan önce açgözlülük iblisimi yok edebilirim.

Aperion'da sadece birkaç gün geçirmiş olmamıza rağmen, farklı zaman akışı Anthropa'da haftalar geçtiği anlamına geliyor, beklediğimden çok daha fazla.

Askeri üsse döndüğümüzde, Mine beni odamda bırakıp amirleriyle konuşmaya gitti ve firar olarak algılamasınlar diye yokluğunun nedenini açıkladı. Geri döndüğünde bana kötü bir haberi vardı.

Komutanı yeni yara izlerini görmüş ve bunun bir sağlık sorunu olduğunu anlamış olsa da, onu kontrol etmesi için doktoru çağırmıştı.

Sağlıklı olduğu kabul edildi.

"Yarın uçmam gerekiyor," diyor. "Tek başına iyi olacak mısın?"

"Elbette," diye yanıtlıyorum hemen, aksini ima etmesine neredeyse sinirlenerek.

"Başını belaya sokmamaya çalış, mı? Ben dönene kadar iblisin yanına fazla yaklaşma."

"O kitaba daha çok çalışacağım," diyorum gülümseyerek, ama çalıştıklarımı hayata geçirmeyi de planlıyorum. "Kendine dikkat etmelisin. Bu görevler tehlikeli."

Omuz silkiyor. "İyi olacağım. Sana söyledim, henüz ölme zamanım gelmedi."

Sanki ne zaman öleceğini bilebilirmiş gibi. Ama bunu eklemekten kaçınıyorum. Bana çikolata kaplı bir tane de dahil olmak üzere birkaç çörek getirdi ve huzur içinde tadını çıkarmayı hedefliyorum.

Rutin hayatımıza geri döndüğümüzde, Aperite aristokrasisinin meraklı gözlerinden ve yakıcı kurallarından uzakta, bu tür bir yaşamın değerini daha iyi anlıyorum. Belki de her şeyi geride bırakmak o kadar da kötü bir fikir değildir. En azından benim ve...

Geceliğinin düğmelerini iliklerken gizlice ona bakıyorum. Yeni duş almış, ıslak saçları alnından sarkıyor ve kirpiklerinden yanaklarına birkaç damla nem damlıyor.

İçgüdüsel olarak dudaklarımı yalıyorum.

"Ben yokken bir şey yapmayacağına söz veriyor musun?" diye tekrar soruyor.

"Uhm, sana yapacağımı söylemiştim."

Başını yana eğiyor ve bana bakıyor. "Öyle mi..." diye devam ediyor.

"Uyumalısın. Yarın için dinlenmiş olmalısın ki o korkunç Nazilerden mümkün olduğunca çok öldürebilesin," diyorum aniden, yatağımdan kalkıp onun yanına gidiyorum. Onu yatırıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Ve unutma. Bana geri döneceksin."

"Evet, evet, Minnie." Kıkırdıyor.

Kendi yatağıma doğru giderken, o uyurken bile onun formuna göz atmaya devam ediyorum. Görevleri için endişeleniyorum. Ne kadar yetenekli olsun, tehlike her zaman

Orada. Maceramıza başlarken, bir an için onun hayatının bu yönünü unuttum; benimki de daha az tehlikeli olmadığına göre, hepimizin hayatının bu yönünü.

Ertesi gün, endişem azalmıyor. Aksine, onu pistte el sallayarak uğurlarken, ufukta giderek küçülen bir nokta haline geldiğinde kalbim göğsümde ağrıyor.

Beni sevdiğini söyledi.

"Ben de seni sevdiğimi söyleyene kadar sakın beni terk etme," diye fısıldıyorum rüzgara.

Birincil hastam gittiğinden beri, diğer hemşireler benden üssün etrafındaki bazı işlerde onlara yardım etmemi istiyorlar. Memnuniyetle kabul ediyorum çünkü bu bana açgözlü iblisin biz yokken nasıl geliştiğini gözlemlemek için daha fazla hareket özgürlüğü sağlıyor.

Revire gittiğimde ilk fark ettiğim şey tüm yatakların dolu olduğu.

Doktor beni gördüğünde "İşte buradasınız Bayan An'yan," diye selamlıyor. "Bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Tamamen başımızın üstünde yerimiz var. Başka yatağımız kalmadı ve personel de artık bununla başa çıkamıyor." Derin bir nefes alıyor. "Her türlü ekstra yardıma minnettarız."

"Ne oldu? Bütün bu adamlar savaşta mı yaralandı?"

Başını acı acı sallar. "Keşke. Yaralanmaların yarısından fazlası üste meydana geldi."

"Ne oldu?" Onu revirin içinde takip ederken soruyorum. Diğer tüm hemşireler içeride, hastalarla ilgilenmek için bir yataktan diğerine koşturuyorlar.

Doktor yorgun bir iç çekişle, "Beni şaşırtıyor," diye yanıtlıyor. "Her şey Binbaşı Vitry'nin sağlık iznine çıkmasından kısa bir süre sonra başladı. Askerler yiyecek ya da içecek gibi en küçük şeyler için kavga ediyorlardı. Başlarda çok endişe verici değildi ama sonra üsteki kadınları hedef almaya başladılar."

"Ne?"

Acımasızca başını sallıyor. "Şu anda revirde askerlerin çoğu yaralarını kadınlar için kavga ederek aldılar ve

Onları kim alacaktı. İşler o kadar kötüye gitti ki, kadınlar kendilerini kantine kapattılar ve çatışmalar durulana kadar günlerce orada kaldılar."

Yaralı askerlere bakıyorum ve çoğunun yüzünde yumruklardan kaynaklanan morluklar olduğunu görüyorum. En kötü yaralanmalar ise kurşun ve bıçak yaraları.

"O zamana kadar adamların çoğu onlar için savaşamayacak kadar yaralanmıştı. Tanrım, onları tedavi etmeye zar zor ikna ettim. Çok korkmuşlardı ve haklı sebepleri vardı."

"Herhangi bir kayıp var mı?"

Yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyor. "Beş adam. Üst düzey yetkililere haber verildi ve her an bir araştırma ekibinin buraya gelmesini bekliyoruz."

"Peki hayatta kalan adamlara ne olacak?" "Askeri mahkemede yargılanacaklar. Bu kişiler
Hayatta kalmak, yani. Durumu kritik olan dokuz hastamız var ve en küçük bir enfeksiyon onları öldürebilir. Bu yüzden alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var."

Cılız ve bitkin görünüyor, gözleri kan çanağı ve yorgun.

"Elbette yardım edeceğim," diye ekliyorum. "Holloway hakkında da bilgi alabilir miyim? Binbaşı Vitry'nin iyi bir arkadaşı ve onu sorup duruyor."

Dudaklarını büzüyor.

"O... belki de en kötü vakalardan biri. İzolasyona alındı ve korkarım zihninde bir şeyler kırılmış olabilir. Artık kendinde değil."

"İzolasyon mu? Ne zaman oldu o?"

"Tartışmadan kısa bir süre sonra. Bazı çılgınca şeyler söylüyor ve insanlara ölümüne dövüşmeleri gerektiğini söylüyordu."

"Peki bu tartışma...?" "Beş gün
önce," diye cevaplıyor.

"Peki sonrasında başka bir şey oldu mu?" "Daha
fazla mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Diğer şiddet eylemleri veya olağandışı davranışlar."

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtlıyor başının arkasını kaşıyarak.

Eğer Holloway tecrit edildiyse, bu belki de üssün etrafındaki genel normal havayı -yaralı adamlar hariç- açıklar. Bu aynı zamanda açgözlü iblisin bedenselleşecek ya da konukçu atlayacak kadar günahkâr enerji yutmadığı anlamına da gelir.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Bu düşündüğümden daha kolay olabilir.

"Holloway'den kim sorumluydu, Doktor?"

"Rotasyonla ona giden hemşirelerimiz var. Ancak kimse gitmek istemiyor, çünkü hepsi onun konuşmasından ve davranışlarından şikayetçi."

"Yapabilirim."

"Revirde yardım edersin diye düşünmüştüm..."

"Holloway'le ben ilgilenebilirim, böylece diğer hemşirelerin ilgilenmesine gerek kalmaz. Böylece revire odaklanabilirler."

"Sanırım bu da yardımcı olur. Ama emin misiniz? Hoş bir adam değil."

"Tabii ki. Bana bırakın."

"Pekâlâ. Size alması gereken ilaçların kısa bir özetini vereyim ve size kamarasını göstereyim. Yatağa bağlı olduğu için size zarar veremez. Tuvalet ihtiyacı olursa dışarıda bir asker olacak, böylece kısıtlamaları olmadan onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksınız."

Doktor bana ilaçların listesini veriyor ve günde üç kez uygulanmaları gerektiğini söylüyor, ardından beni Holloway'in -ve iblisin- hapsedildiği yere götürüyor.

Nöbetçi asker bana "Bir şeye ihtiyacınız olursa bağırın hanımefendi" diyor.

Başımı salladım.

Benim için kapıyı açıyor ve ilaç tepsimle içeri giriyorum.

Kulübedeki tüm eşyalar boşaltılmış. Sadece kapıya yakın küçük bir lamba var.

odayı aydınlatıyor.

Yatak ortadadır ve Holloway metal menteşelere ellerinden, karnından ve karnından bağlanmıştır.

Gözleri boş, sanki üzerlerini kaplayan beyaz bir film varmış gibi.

Yaklaşıyorum ama varlığımı fark etmiş gibi görünmüyor.

Ancak iblis, artık neredeyse tavan boyundadır ve öfke içinde onun yanında durmaktadır. Bir parçası hâlâ Holloway'e bağlı, bu yüzden ev sahibi hareket etmedikçe o da hareket edemiyor.

İblis beni fark ettiği anda Holloway'i bana küfürler yağdırmaya zorluyor. Bu beni korkutmadığında ya da tepki vermemi sağlamadığında, iblis giderek daha da sinirleniyor.

Ona doğrudan hitap ederken, "Merhaba Bay İblis," diyorum.

Gözleri şok içinde açılır. "Sen!" Parmağıyla beni işaret ediyor; önceki parçalanmış enerji kütlesi şimdi daha antropomorfik bir hal almış. Bedene bürünüp Holloway'den ayrılmasına daha çok var diye düşünüyorum. Ve bu gerçekten de bir sonraki adımda ne yapacağımı sorgulamama neden oluyor. Ne yazık ki, deneme yanılma, değil mi?

"Seni çirkin fahişe." Bana hakaret ediyor ama yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak omuz silkiyorum.

Kim olduğumu anladığında kötü niyetle çatılan kaşları olmasa neredeyse normal görünüyor.

"Ve sen de çok yakışıklısın. İyi besleniyorsun, değil mi?" Yarı şeffaf karnını okşarken soruyorum.

Eğer yapabilseydi, çizgi filmlerdeki insanlar gibi burnundan ve kulaklarından buhar çıkacağından hiç şüphem yok. Ne yazık ki, şimdilik tek silahı bana ters ters bakmak.

"Sana küçük bir şey getirdim," diyorum.

Aniden durmadan önce bana küfretmeye başladı. "Benim için... bir şey mi getirdin?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Aslında iki şey var."

Gözleri yavaşça açılıyor ve yüz hatlarında bir beklenti sezdiğime yemin edebilirim ama bunu çabucak maskeliyor.

"Sen, çirkin bir fahişe, bana ne verebilirsin ki?" "Donut'a ne dersin?" Elimi avucumun içine sokarken sordum.
cebine koyun ve kağıda sarılı bir çörek çıkarın.

Bu sabah kitabı incelerken, açgözlü bir iblisi tatlandırmaktan söz eden bir pasaj dikkatimi çekti. Bunun nasıl olduğu ya da mecazi bir ifade olup olmadığı belirtilmemişti. Ben de önce gerçek anlamını denemeye karar verdim. Onun için değerli bir çörek harcadığımı düşünürsek, bu işe yarasa iyi olur.

Pudra şekerinin kokusu burnuma ulaşıyor ve bir canavar tarafından yutulduğunu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Mine bu sabah gitmeden hemen önce benim için almışken olmaz.

Beklediğimden daha zor bir şekilde çöreği onun önüne itiyorum.

"Bu senin için. Bu tatlı ikramı almanı ve tadını çıkarmanı istiyorum."

Konuşmak için ağzını açıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Dakikalarca çöreğime bakıyor ve ben de acaba metni yanlış mı okudum diye düşünüyorum.

"Benim için mi?" diye tekrar sorar, emin değildir.

"Özellikle senin için. Karşılıksız olarak veriliyor," diye ekliyorum yüzüne doğru daha da iterken.

Anlar akıp gidiyor. Hareket etmiyor. Tuhaf bir ifadeyle çöreğe bakıyor. Ama tam bu planın boşa gittiğini düşündüğüm anda, çöreği benden kapıyor ve kağıt ambalajıyla birlikte ağzına atıyor.

Yüksek sesle, iğrenç çiğneme sesleri odada yankılanıyor.

Kaynak sayesinde, cismani olmayan iblislerin katı şeyler yiyebildiğini bile bilmiyordum.

Birkaç ısırıkta çörek bitiyor, ardından iblis en iğrenç ve iğrenç geğirme sesini çıkarıyor. O kadar güçlü ki, saçlarımı gözlerime doğru savuruyor.

Ew.

Saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve ona iyice baktığımda bir şeylerin ters gittiğini fark ediyorum.

Onu baştan ayağa tarıyorum ve sonra tekrar başa dönüyorum. Birden, artık tavan kadar uzun olmadığını fark ediyorum.

Ne? Bu numara gerçekten işe yaradı mı? Sakın bana şu ana kadar tek yapmamız gerekenin ona tatlı şeyler ikram etmek olduğunu ve onu yeneceğimizi söylemeyin. Gerçi benimle bu kadar ortak noktası olması beni biraz kızdırıyor.

Yeni keşfimden memnun bir şekilde, Holloway'e ilacı hızlıca verip oradan ayrılıyorum.

Bir sonraki hedefim? Mümkün olduğunca çok tatlı şey bulmak. Aslında, bunu ikiye katlamak. Ne de olsa bunun için kendi komisyonuma ihtiyacım var.

Ve iğnemde hala biraz enerji kaldığı için, bunu mutfaklara sızmak için kullanıyorum. Ama bir saat boyunca gizlice tüm dolapları karıştırdıktan sonra burada hiçbir şey olmadığını fark ediyorum.

Kaşlarımı çatıyorum. O zaman Mine onları nereden bulmuş olabilir?

Dudaklarım sıkıntıyla geriliyor. Eğer onları üste hiçbir yerde bulamazsam... Sanırım onları tezahür ettirebilirim ama iğneden gelen enerji hızla azalıyor. Çörekleri alırsam muhtemelen sadece birkaç kez daha kullanabilirim.

Biraz düşündükten sonra risk almaya karar verdim.

Bir düzine çörek hazırlayarak Holloway'in tecrit edildiği kulübeye geri döndüm. Çörekleri bir denemenin üzerine yerleştirdim ve şüphe uyandırmaması için üzerini kapattım.

"Bu kadar çabuk mu döndünüz hanımefendi?" diye soruyor muhafız.

"Ona bir ilaç vermeyi unuttum. Girip çıkacağım." Ona gülümsüyorum ve o da benim için kapıyı açıyor.

Beni gördüğünde, iblis çığlık atmaya başladı.

"Seni çirkin fahişe! Bana ne yaptın?"

"Ben mi? Hiçbir şey. Sadece sana biraz daha çörek vermek istedim.

Onları , değil mi?" Gözleri

titriyor.

Yaklaşıyorum ve on iki çöreği gösteriyorum.

Dudaklarını yalayarak onlara bakıyor.

"Onlar senin," diye ekliyorum.

İlk çöreği kapıyor ve ağzına atıyor - yine, bedensel olmadığı için nasıl yiyebildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Şeklinde herhangi bir değişiklik olup olmadığını yakından izlerken birbiri ardına yaklaşık sekiz tane yedi.

Şok oldum, hiçbir şey olmadı.

Ne? Ama daha önce işe yaramıştı. İlk çörekten sonra küçüldü. Peki sekizden sonra neden hiç değişmiyor?

Tepsiyi hızla geri çekiyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Ver bana!" diye bağırıyor.

Kaynak tarafından, eğer bir şey varsa, vücudu önceki boyutuna geri dönmüştür.

Şok ve şaşkınlık içinde ona bakıyorum. Bu nasıl olabilirdi?

Belli ki onu küçülten çörekler değil.

Ve değerli enerjimi bunları almak için kullandığımı düşününce... Öfkelendim, bir adım geri çekildim.

"Yeter!" Ona sertçe söyledim.

Bakışlarım kalan dört çöreğe takılıyor ve ağzım sulanıyor. Kızgınlık içimde kabarmaya devam ediyor ve inadına çöreklerden birini kapıp ağzıma atıyorum. Al bakalım, seni çirkin iblis. Şimdi beni bu lezzetli şeyleri yerken izlemek zorundasın.

Vücudunun hâlâ Holloway'e bağlı olan sağ tarafını çekiştirirken bana bağırmaya devam ediyor ve türlü türlü isimler takıyor. Ellerini üzerime koymaktan başka bir şey istemediğinden şüphem yok.

Bir çörek daha alıyorum, ama bu sefer inattan ziyade bağımlılık yapan şekerin karar verme süreçlerimi ele geçirmiş olmasıyla ilgili.

Üçüncüsü de çok geçmeden gitti.

İblis bana şaşkınlıkla bakıyor ve tam son çöreği ağzıma götürdüğümde, avazı çıktığı kadar bağırmaya başlıyor, ses yavaş yavaş bir çığlığa dönüşüyor.

Tam çöreği ısırmak üzereydim ki hiç beklemediğim bir kelime söyledi.

"Lütfen."

Alçak sesle, zar zor duyuluyor ama çöreği yemeden önce durmamı sağlıyor.

Durduğumu görünce gözlerinde umut parlıyor ve bir an için durumu analiz ediyorum.

Burada bir terslik var.

Şeker kokusu burun deliklerimle alay etmeye devam ediyor ve çöreği ısırıp bitirmekten daha iyi bir şey istemiyorum - en azından o zaman zaten enerjimi kullandığım için bundan bir şey elde etmiş olurdum.

Ama iblisin çöreği görünce kıvranması ve salyalarını akıtmasında beni duraksatan bir şey var.

Daha önceki öfkeli sözleri şimdi yerini ıstıraplı sözlere bıraktı.

Açgözlülük konuşuyor. Bir şey istiyor ve onu alamıyor.

İsterse ve alırsa ne olacak?

Daha da büyümesini sağlarsa bu geri tepebilir, ama çöreği gönülsüzce ayırıp ona veriyorum.

Elimden kaptı ve beni şaşırtacak şekilde, neredeyse... ona değer veriyor gibi görünüyordu?

Küçük bir ısırık alıyor. Sonra bir tane daha. Ama artık eskisi gibi çılgınca beslenmiyor. Bu sefer tadını çıkarıyor.

Ve işi bittiğinde, tekrar küçülmüştü. Göz kırpıyorum.

Bu... Nasıl? Bu nasıl oldu?

Bir kez daha boyut değiştirdiğini fark edemeden kulübeden çıkıyorum, askere teşekkür ediyorum ve yardım etmek için revire geri dönüyorum.

Bir yandan da ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. İlk çörek ile sonraki sekiz çörek arasındaki fark neydi? Ve sonra son çörek durumu nasıl değiştirdi?

Bana yalvaracak kadar çok arzuladığı için miydi? Ona vermek istemediğim için mi? Ona verilmeyen şeyler daha mı önemli?

Yoksa... ben de istediğim için mi?

İlk çörekten ayrıldığım için üzüldüm. Sonraki sekiz tanesi sadece planın bir parçasıydı. Ama sonuncusu? Onun kadar benim de ağzım sulanmıştı. Bu bir şeyleri değiştirir mi? Verilen şey veren için değerli bir şeyse?

Öyle olmalı.

Aksi takdirde, herhangi biri açgözlü iblisleri sadece hediye yağmuruna tutarak yenebilirdi.

Anlamlı hediyeler olmalı.

Hayırseverlik... Farkına varınca gözlerim açılıyor. Bu, birine işe yaramaz şeyler vermekle ilgili değil, kişinin arzularına karşı gelerek özverili bir eylemde bulunmakla ilgili.

Kalbim heyecandan daha hızlı atıyor. Kusursuz bir teori değil ama daha önce sahip olduğumdan daha iyi. Şimdi tek yapmam gereken doğru olup olmadığını kanıtlamak için denemek.

Üste sirenler çalıyor. Askerler yerlerinden fırlayıp piste doğru koşmaya başlar. Doktorlar ve birkaç hemşire ambulansa gidip biniyorlar. Mine'nin dönüşü için heyecanla peşlerinden gidiyorum.

İblisle ilişki kurmamam yönündeki uyarısına karşı gelmiş olabilirim ama bulgularımı onunla paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Araç piste doğru ilerlemeye başlarken ambulansın arkasında birbirimize sokuluyoruz.

Uçak sesleri havayı dolduruyor. Herkes arkadaşlarının sağ salim dönüp dönmediğini öğrenmeye çalışırken endişe had safhada.

Nedense Mine'nin geri dönmeyeceğinden endişe etmiyorum. Sadece bana döneceğine dair söz vermekle kalmadı, aynı zamanda yeteneklerine de güvenim tam. O iyi bir savaşçı ve bu bir insan için büyük bir övgü. Ama o benim insanım. Elbette iyi bir dövüşçü olmalı. Aksi takdirde, ona kur yapmayı asla düşünmezdim.

Piste ulaştığımızda, Mine'ninkini bulmak için etraftaki uçakları tarıyorum. Yere indiğini gördüğümde yüzüme parlak bir gülümseme yayılıyor. Doktorlar ve hemşireler aceleyle

ama ilk önceliğim Mine'nin iyi olduğundan emin olmak. Ne de olsa ben onun özel hemşiresiyim, değil mi?

Uçaktan atladığını gördüğümde arabadan yeni inmiştim. Beni fark etmesi bir saniyeden az sürdü ve ardından son sürat bana doğru koşmaya başladı.

Gözümü kırpıyorum ve bir sonraki anda kendimi onun kollarında, beni etrafında döndürürken buluyorum.

"Seni özledim," diye fısıldıyor kulağıma. "Benim!

İnsanlar görecek!"

"Yani? Umurumda değil. Herkes benim olduğunu görsün."

Isı yanaklarımdan yukarı çıkıyor, ama onu uzaklaştırmak için herhangi bir çaba sarf etmiyorum, sadece kucağında eriyorum.

" misin? Yaran yok mu?" "Yok."

"Peki ya mürettebatınız?"

"Gayet de iyi." "Güzel. Bu

çok iyi."

"İyi bir görevdi. Çok fazla ölen olmadı ve görünüşe göre herkes tek parça halinde geri döndü," diyor etrafına bakarken. Ölülerin ruhları hakkında konuştuğunu fark ettim. Etrafta hiç yok.

"Gel, seninle konuşmam gerek," diyor ısrarla, beni pistteki kargaşadan uzaklaştırmaya çalışırken.

Kulübeye giriyoruz ve kapıyı arkasından kilitliyor. Ellerimi kalçalarıma koyup başımı eğiyorum ve konuşmasını beklerken kaşlarımı çatıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye homurdanarak üniformasını bedeninden sıyırıyor ve çıplak göğüslü kalana kadar giysilerini çıkarıyor.

TWENTY-NINE

Ona aval aval bakarken gözlerim iki fincan tabağı kadar büyüyor. "Ne yapıyorsun sen?" Gıcırdıyorum ve geri sıçrıyorum.

Göğsü çıplak kaldığında, yaralarının kızgın bir kırmızıya dönüştüğünü, eskisinden çok daha kötü olduğunu fark ediyorum.

"Minnie," diye sert bir sesle adımı söylüyor.

"Ne istiyorsun?"

"Kan," diyor basitçe. "Senin kanın."

Neden buna ihtiyacı olduğunu sormama gerek yok çünkü yaralarının açılma tehdidinden bunu anlayabiliyorum. Dikişleri artık bir arada tutamayan bir elbise gibi kabarık ve pürüzlüler.

Masadan bir bıçak aldım ve bıçağı ön koluma bastırdım. Acı hızlı ve keskin. Kolumu ona doğru uzatıyorum ve iki adımda önüme geçip dudaklarını kanayan yaraya yapıştırıyor.

Açgözlülükle emiyor, boğazı aşağı yukarı sallanıyor. Kendimi ona doğru iterken içime bir sıcaklık yayılıyor, onu doyana kadar daha fazla almaya teşvik ediyor.

Kısık, gırtlaktan gelen bir sesle kendini benden uzaklaştırıyor. Zor nefes alıyor ama vücudundaki yaralar artık eskisi kadar tehditkâr değil. Kızarıklık hafif bir pembeye dönüşmüş durumda.

Sanki göğsünden büyük bir yük kalkmış gibi bir iç çeker. Şifonyerine gidip üst raftan küçük bir kutu almadan önce kendini toparlamak için birkaç saniyesini ayırıyor. İç bileğime bir öpücük kondurmadan önce sessizce koluma bir bandaj sarıyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Ağır darbe aldık," diye yanıtlıyor.

"Ama bunun iyi bir görev olduğunu söylemiştin." Kaşlarımı çattım. Omuz silkiyor.

"Sonuç iyiydi. Çok fazla uçağımız düşmedi. Ama bunun için belirli manevralar yapmamız gerekiyordu."

"Biz mi siz mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Bir omuz silkme daha.

"Adamlarım için yapmam gerekeni yaptım."

"Benim!" diye bağırdım. "Dikkatli olacağına söz ."

"Buradayım, değil mi? Ve pek çok iyi adam ailelerini görecek kadar yaşayacak. Benim görevim sadece Alman fabrikalarını bombalamak değil, aynı zamanda emrimdeki adamlarla da ilgilenmek."

"Yani kendinizi çok fazla zorladınız, değil mi?"

"Gel, Minnie, kızma, tamam mı?" Beni kollarının arasına alırken dudaklarını gülümseyerek kaldırıyor. "Seni özledim," diye fısıldıyor saçlarıma. "Geri dönecek birinin, uğruna savaşacak bir şeyin olması iyi hissettiriyor."

Kalbim küt küt atıyor ve sözleri karşısında öfkeyle kızarıyorum. Davasını nasıl savunacağını kesinlikle biliyor. Ve böylesine onurlu bir asker olması onunla daha da gurur duymamı sağlıyor. Kendini tehlikeye attığı için kızgın olabilirim ama bu onun seçimlerine saygı duymadığım anlamına gelmez.

İyi erkek.

"Şimdi sadece terden arınmak için bir banyoya ihtiyacım var. Bana yardım eder misin?"

"Ne?" Kekeliyorum. "Kendi kendine banyo yapabileceğinden eminim."

"Genellikle, evet. Ama kendimi oldukça yorgun hissediyorum. Sırtımı da doğru düzgün yıkayamayacağım. Bunu benim için yapar mısın?"

O söyleyince... "Pekala,"
diye kabul ediyorum.
"Ve saçımı, saçımı da yıkayabilirsin." "Tamam."
Gözlerimi deviriyorum.
"Ve-"
"Bu kadar yeter. Şansını zorlama," diye
uyarıyorum. Kıkırdıyor.

Banyoya giderken, suyu açıp küvete girmeden önce giysilerinin geri kalanını çıkarır.

Küçük bir yer, içinde yatmak için pek uygun değil, özellikle de onun gibi iri bir erkek için. Ama dizlerini göğsüne çekerek oturuyor, bu da bacaklarının arasında büyüyen kısmı görmezden gelmemi çok daha kolaylaştırıyor.

Musluğu açarak küçük bir kova alıyorum ve ağzına kadar dolduruyorum. Önce kafasına ve sırtına döküyorum, sonra da saçlarına biraz şampuan sürüyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirip kafa derisine masaj yapıyorum.

Dokunuşuma yaslanırken uzun bir memnuniyet iç çekişi yapıyor.

"Savaştan nefret ediyorum," diye itiraf ediyor sessizce. "Bu kadar çok masum insanın ölmek zorunda kalmasından nefret ediyorum."

"Ve her zaman tehlikede olmandan nefret ediyorum. Bunun yakın zamanda sona ereceğini düşünüyor musun?"

"Olacak. Ama o zamana kadar çok fazla kişi ölmüş olacak."

"Niyetinin asil olduğunu biliyorum Mine. Ama hepsini kurtaramazsın."

"Beni cesaretlendiren de bu." Sesi alçak ve kırık ve içimde bir şeyler paramparça oluyor. Savaşın duygusal yönü ve onun üzerindeki etkisi hakkında hiç konuşmadık ama sadece hayal edebiliyorum.

Onu sadece birkaç aydır tanıyor olabilirim ama onurlu bir erkek olduğu en başından belliydi.

İlk karşılaşmamız kısaca gözümün önünden geçiyor ve yapabildiği herkese yardım etmek amacıyla bombanın olduğu yere doğru nasıl kahramanca koştuğunu hatırlıyorum.

Eğilip sivri şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Bana iyi bir şey söyle. Savaş bittiğinde ne yapmayı planlıyorsun?" Konuyu değiştiriyorum, böylece akan kanı bir an olsun aklından çıkarabiliyor.

"Biz demek istiyorsun," diye düzeltiyor.

Gözlerimi deviriyorum, yine de göğsümde bir hüzün sızısı yankılanıyor. Bu olduğunda burada olmamak hoşuma gidecek. Ama bunu ona hatırlatarak bu anı mahvetmeyeceğim.

"İyi. Biz."

Gülümsüyo
r.

"Seni gerçek bir randevuya, en şık restorana götüreceğim ve sana lezzetli kekler yedireceğim."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Lezzetli kekler mi
dediniz?"

"Bahse girerim hiç ekler yememişsindir."

"Bunun ne hakkında hiçbir fikrim yok, ama tatlı ve lezzetliyse, ben varım."

Bana bakmak için arkasına yaslandı.

"Ve seni bir yere götürmek istiyorum."

"Nereye?" Kaşlarımı çattım.

"Eskiden benim dediğim bir yerdi, zamanın geçmesini ."

"Bu bana pek bir şey anlatmıyor," diye ekliyorum sertçe.

"O zaman bir sürpriz olması gerekecek. İkimiz için küçük bir sığınak."

Dudağımı öyle bir ısırıyorum ki kan geliyor, geleceğimizin güvencesiz olduğunu bildiğim halde o cennetin neye benzeyeceğini hayal etmekten kendimi alıkoymak için her şeyi yapıyorum. Bir geleceğimiz bile olmayabilir.

Yine de bunu hayal etmeme izin vermem çok
mu kötü? "Sabırsızlanıyorum," diyorum ona
usulca.

Saçlarını yıkamaya devam ediyorum, şampuanı durulamak için başından aşağı biraz daha su döküyorum.

Aramıza sessizlik çöküyor, tek ses suyun . Hareket etmiyor, sadece küçük sesler çıkarıyor.

Tenine masaj yaptığımda memnuniyetle iç çekiyor.

Bu konuda garip bir şekilde tatmin edici bir şey var ve bana bu kadar güvenmesi, benim yanımda gardını indirmesi.

Bunun nadir bir şey olduğunu bilecek kadar çok askerle birlikte oldum.

"Daha sonra komutanıma bilgi vermek için dışarı çıkmam gerekecek. Çok uzun sürmez. Ancak geri döndükten sonra açgözlü iblisle nasıl başa çıkacağımızı planlayabiliriz."

"Ben... kendi başıma biraz araştırma yapmış olabilirim," diye itiraf ediyorum utanarak.

Keskin bir şekilde bana döndü.

Saçlarına hâlâ şampuan yapışmış durumda ve yüzünden yavaşça damlayan köpük, kaşlarını çatmasını korkutucu olmaktan ziyade eğlenceli kılıyor.

"Gerçekten mi, Minnie?" Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Sana ne demiştim?"

"Gerçekten emirlerine uymamı mı bekliyordun?" Yüksek sesle homurdandım. "Ben aptal değilim Mine. Tehlikelerin farkındayım ve dikkatli davrandım."

Başını sallıyor.

"Haklısın. Senden söyleneni yapmanı beklemiyordum ama bir erkek en azından umut edebilir, değil mi?"

Ona ters ters bakıyorum.

Gözlerini dikmiş bakıyor, yüz ifadesi metanetin tanımı.

İkimiz de aynı anda oldukça iyi zamanlanmış bir kahkaha atmadan önce oldukça garip bir bakış yarışına girerken saniyeler geçiyor.

"İyi ki biliyorsun," diye ekliyorum kıkırdayarak.

Ağzının bir köşesi yukarı doğru çekiliyor ve bana eğlenerek bakıyor. Gülümsediğinde çok yakışıklı oluyor. Özellikle de bana gülümsediğinde. Yeşil gözlerinin ışıltısında büyülü şey var.

Bakışlarım onun yüz hatlarında geziniyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor.

Kendi iyiliği için fazla yakışıklı. Ve onun düşündüğünün aksine, yara izleri sadece cazibesini artırıyor. Çekik gözleri büyük ve berrak olsa da, uzun koyu kirpikleriyle sadece güzel olarak nitelendirebileceğim, geri kalanı keskin ve sağlam, tüm açılar ve kaslar, tamamen erkek. Güzellik ve gücün tuhaf bir bileşimi ve ilk kez ona benim demekten gurur duyuyorum.

Tavrımdaki değişikliği fark ediyor ve gözlerine bir alev giriyor. Burun delikleri genişliyor ve yanağında bir seğirme beliriyor.

Ben daha tek kelime edemeden kollarını belime doluyor ve beni zahmetsizce kaldırıp küvete, kucağına yatırıyor.

Üzerine çıkıyorum, avuçlarımı çıplak göğsüne bastırırken elbisem ıslanıyor.

Tek nefes. Bağımsız bir nefes ve sonra birlikte nefes alıyoruz.

Dudakları dudaklarıma sertçe bastırıyor, dili dudaklarımın kenarından geçiyor. Saldırısı acımasız, çılgınca. Ama tırnaklarımı omzuna geçirip onu kendime yakın tuttuğumda, ondan bana doğru yuvarlanan saldırganlığı memnuniyetle karşılıyorum.

Dudaklarımı çekiştirip ısırıyor, beni tüketiyor, yiyip bitiriyor. Tadı hatırladığım kadar çıldırtıcı ve ilk öpüşmemizden beri dudaklarımızın neden birbirine yapışmadığını merak ediyorum. Yine de dilini benimkine değdirmeye, beni istek ve beklentinin karışımından titretmeye ve sonra daha da fazla istemeye devam ettikçe, bunun ne kadar tehlikeli olduğunu, ne kadar bağımlılık yapabileceğini fark ediyorum.

Yine de çok geç olabilir.

Kendimi ona daha da yaklaştırırken içimdeki arzu açığa çıkıyor. O sert kısmı bedenlerimizin arasına yerleşmiş, her saniye daha da sertleşiyor.

Eli sırtımda süzülüp enseme yerleşiyor, büyük avucu tüm yüzeyi çevreledikten sonra hafifçe bastırıyor.

Ağızlarımız birbirine kaynaşmış, çılgınca hareket ediyor, çıldırtıcı bir kaos içinde. Ağzına dönmeden önce dilimi dudaklarında ve yanaklarında gezdirirken, dişlerimle dilini çekiştirirken ve sertçe ısırıp kan çekerken sadece içgüdülerim var. O da aynısını benim için yapıyor, kaos koordineli bir karmaşaya dönüşene kadar ağzımın derinliklerine dalıyor.

Kanı ağzıma akıyor, beni dolduruyor. Bunun erotizmi kalbimin göğsümde durmasına neden oluyor.

Hâlâ nefes alıyor muyum? Bilmiyorum. Bedenim nasıl nefes alacağını unutmuş olabilir. Şu anda sahip olduğum tek dürtü, bu erkeğe olabildiğince yakın olmak, çıplak bedenimde onun büyük ellerini hissetmek, bana asla düşünmemem gereken şeyleri yapmak.

İçimde her geçen an daha da acı veren bir sızı var ve dudaklarının dudaklarıma değmesi ateşi daha da körüklüyor.

Diğer eli göğsüme gidiyor ve sırılsıklam elbisemin içinden göğsümü avuçluyor. Ortadaki sertleşmiş tomurcuğu buluyor ve parmaklarının arasında sıkıştırıyor. İçimden bir elektrik akımı geçiyor ve ağzına karşı bir inilti çıkarıyorum.

Sesi yutuyor. Yakama uzanarak korsajın düğmelerini koparıyor ve artık sadece dayanıksız bir sutyenle örtülü olan neredeyse çıplak göğsüme erişene kadar malzemeyi kenara çekiyor.

"Benim," diye fısıldıyorum.

"Sadece birazcık. Lütfen." Kelimeler ağzından zorla, alçak sesle ve titreyerek döküldü.

Cevabım onu tekrar öpmek oluyor, o sütyenimin içine uzanıp etimi bulurken çenesine küçük öpücükler konduruyorum.

Sırtım içgüdüsel olarak onun dokunuşuna doğru eğiliyor.

Meme ucumu parmaklarının arasında gezdiriyor. Vücudumun böyle hislere ulaşabileceğini hiç hayal etmemiştim, ama göğsümü her okşadığında, bir ışık parıltısı

Ben. Her şey bacaklarımın arasındaki noktada birleşiyor ve ağrı şiddetleniyor.

"Kahretsin, Minnie. Beni deli ediyorsun," diye dudaklarıma yapıştı. "Çok. Lanet. Çıldırtıyorsun."

Dudaklarımız birbirine değene kadar geri çekiliyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Ona bakıyorum. O da bana bakıyor.

"Siktir!" İnliyor. Gözleri kapanıyor ve küçük titremeler vücudunu sarıyor. Beni tutuşu sıkılaşıyor, hem ensemde hem de göğsümün üzerinde.

Kalçaları giriyor. Bir kere. İki kez. Üçüncü seferde bir inilti çıkarıyor ve dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırıyor.

Kalçaları doğru itiyor. Bir kez. İki kez. Üçüncü seferde bir inilti çıkarıyor ve dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırıyor. Aşağıya, çeneme ve boynuma doğru ilerliyor ve göğsümün tepesine ulaştığında çıplak etimi ısırıyor.

"Benim," diye inliyorum, tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum. Daha sert ısırıyor, acı ve zevkin karışımı üzerime çöküyor.

"Daha sert," diyorum ona zar zor tanıdığım bir sesle. "Kanımı al."

Talimatlarıma uyuyor, dişleri şaşırtıcı derecede keskin bir şekilde tekrar ısırıyor, bu sefer deriyi kırıyor. Kan yüzeye ve onun bekleyen ağzına akıyor ve bir coşku dalgası beni sarıyor. Her şey karıncalanıyor. Her şey aşırı uyarılmış.

Kalçalarını bana doğru itmeye devam ediyor, o sert erkek kısmı sırılsıklam elbiseme sürtünüyor. Aramızda hâlâ bir engel olabilir ama ondan yayılan sıcaklığı sanki vücut vücuda gelmişiz gibi hissedebiliyorum.

Nefesi daha da sertleşiyor. Eli hâlâ göğsümde, meme ucuma masaj yaparken, ağzı benden akan kanla ziyafet çekiyor.

İlk defa bunun neden yasak olduğunu, iblislerin yasak olmasına rağmen bunu neden yaptığını anlıyorum. Erotizmin sınırlarında dolaşsa da, bundan çok daha fazlası. Bu

Hayatın, kişinin kendi özünün değiş tokuşu. Bundan daha samimi bir şey olduğunu sanmıyorum.

Son bir yalamayla kalan tüm kanı topluyor ve tekrar dudaklarıma doğru öpücükler konduruyor.

Alnını benimkine dayamış, nefesini tutmaya çalışırken gözleri koyu yeşil bir renkte dönüyor.

"Sen..." Karnındaki koyu lekeleri fark ettiğimde sözümü kesiyorum. Tohumu. "Ama nasıl? Ellerine ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

Küçük bir kıkırdama çıkarır.

"Sen bana bu kadar yakınken hiçbir şeye ihtiyacım yok," diye mırıldanıyor. "Sen böylesine erotik bir hayalin hayat bulmuş haliyken."

Gözlerim açılıyor ve yanaklarımı bir kızarıklık kaplıyor. Erkeklerin tohumlarını bu kadar kolay dökebileceğini hiç fark etmemiştim ama beni kendine dokunmaya bile gerek duymayacak kadar çekici bulması gururumu okşuyor.

"Sanırım gelecekte de size bu şekilde yardım etmekten çekinmem."

Sözlerim onu şaşırtıyor ama dudakları bir gülümsemeye dönüştüğünde öne doğru eğilip bana tatlı bir öpücük veriyor.

"Kendimi yenilenmiş hissetmek için ihtiyacım olan tek şey buydu," diyor yanağını yanağıma dayayarak.

"Banyodan daha fazlası mı?" Arsızca soruyorum.

"Sevgilim, öpücüklerin olduğu sürece yıkanmadan sonsuza kadar yaşayabilirim, gerçi o zaman beni öpmek isteyeceğinden çok şüpheliyim," diye ekliyor eğlenerek.

Geri çekiliyorum ve bir an için skandala uğramış gibi yapıyorum. Ama sonra ona hızlıca bir öpücük daha veriyorum ve fısıldıyorum, "Sanırım o zaman bile seni öpmeye ikna olabilirim."

Kahkahası küçük banyoda yankılanıyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, sonsuza dek benim olabilseydi, başka hiçbir şey umurumda olmazdı.

Ben onun kıyafetlerini yıkayıp elbisemin yanına kuruması için asarken, MINE sorgulama seansına gidiyor. Ne zaman o

geri döndüğünde bana birkaç çörek, biraz M&M ve çikolatalı kruvasan getirdi. Ah, bu erkek kesinlikle hanımına nasıl davranacağını biliyor.

Yemek yerken, açgözlülük iblisiyle neler olduğunu ve kitaptaki sadaka kuralıyla ilgili şüphelerimi açıklıyorum.

"Yani her şeyin sadaka sayılmadığını mı söylüyorsun?"

Başımı sallıyorum, ağzıma bir M&M daha atıyorum.

"Ona pek çok şey verebilirsiniz, ancak gücü yalnızca sahibi için bir anlam ifade eden bir şey aldığında azalıyor gibi görünüyor. Diğer zamanlarda hiçbir şey olmuyor. Hatta ona umursamadığım bir şey verdiğimde gücünün bir kısmını geri kazandı."

"Bu... ilginç. Yine de mantıklı, çünkü gerçek hayırseverlik sizin de ihtiyaç duyduğunuz ya da imrendiğiniz bir şeyi vermektir."

"İblis'e sunabileceğimiz, önemsediğimiz şeylerin bir listesini yapmalıyız," diyorum, ancak kelimeler ağzımdan çıktığı anda, kişisel olarak bağlı olduğum çok fazla şey olmadığını fark ediyorum.

Benimki ise bir kağıt parçası alıp yazmaya başladığında beni şaşırtıyor. Merakla yanına yaklaşıp kâğıdına bakıyorum.

İlk şey tabii ki sabun. Gözlerimi deviriyorum. Minnie'yi de yazabilirdi, beni şeytana teslim etmesini istediğimden değil. Ama neden hiyerarşinin en tepesinde ben olmayayım ki?

Listesini oldukça sıradan şeylerle doldurmasını gizlice izliyorum, hala ismimin onun o güzel yazısıyla yazılmasını bekliyorum. Gerçekten de güzel bir el yazısı var. Ama sanırım onun kadar mükemmel birinden de bu beklenir.

Hâlâ adımı yazmayınca biraz yoklamaya karar veriyorum ve onu hafifçe dürtüyorum.

"Sen ne yazdın? Listeleri karşılaştıralım."

Kaşları havaya kalktı. Ona o kadar yakınım ki her şeyi görebiliyorum ve o da bunu biliyor. Ama beni şımartmaya karar verdi.

O listesini okurken. Sıra bana geldiğinde, bariz bir şekilde "Lucien de Vitry," diye başlıyorum.

Gözleri açılıyor.

"Ben mi? Beni iblise mi vereceksin?" Göz kırpıyor.

"Bu benim için en önemli şeylerin listesi. İlk sırada sen varsın," diyorum hışımla.

"Bunu takdir ediyorum ama umarım bu beni o iğrenç iblise bırakmaya hazır olduğun anlamına gelmiyordur."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki hayır Mine. Ama yine de listenin ilk sırasında sen varsın."

"Yani beni kurban etmeyi planlamıyorsun?" Kaşlarını oynatıyor.

"Hayır. Senden asla vazgeçmem, bir iblisi yok etmek için bile."

"Vay, vay, ama bu gerçekten büyük bir övgü," diye ekliyor memnun bir sesle. "Sizin için büyük kötüyü yenmekten daha önemli olduğumu mu anlamalıyım?"

"Elbette." Bunun nasıl açık olmadığını anlamıyorum. "İblisi yenebilecek sayısız insan var ama sadece biriniz varsınız." Durup ona bakıyorum. Yüzünde hülyalı bir ifade var, çenesini elinin üzerine koymuş, durgun bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"İnsanların hayatı tehlikede olsaydı aynı kararı verir miydiniz?" diye soruyor sessizce.

Omuz silkiyorum. "Önemli değil."

Onayını mırıldanıyor. Gerçekten mırıldıyor.

"Artık konumumu biliyorsunuz. Neden listende ilk sırada değilim?" Bir ipucu alamıyor gibi göründüğü için doğrudan soruyorum. "Senin için en önemlisi ben değil miyim?" Gözlerimi ona dikiyorum.

Patlamam onu şaşırttı.

"Ah, Minnie." Kıkırdıyor. "Sen çok önemlisin." Yerinden kalkarak önüme geliyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Bunun için bir liste yapmama gerek yok. Ve adının ilk sırada olmamasının nedeni

Çünkü senden herhangi bir nedenle vazgeçmeyi asla düşünmem."

"Masum hayatları kurtarmak için bile mi?"

"Hayır. Görüyorsun, milyonlarca masum insan var ve sadece biriniz varsınız. Ben her zaman seni seçeceğim."

"Sen... yapar mıydın?"

"Bir saniye bile düşünmeden."

"İyi erkek." Başını okşadım. Ayağa kalkıp elindeki kâğıdı tekrar incelemeye başlamadan önce bana parlak bir gülümseme veriyor.

Kamptakilerin çoğu uyuduktan sonra kamaramızdan gizlice çıkıp Holloway'in tutulduğu yere gidiyoruz. Mine'yanında en sevdiği sabun, annesinin savaşa gitmeden önce ona hediye ettiği gömlek ve ailesinden gelen bir mektup da dahil olmak üzere birkaç değerli eşyası var. Bu dünyada çok az eşyam olduğu için, harçlıklarımla aldığım süslü kıyafetleri tercih etmeye karar verdim, ancak onların gittiğini görmek beni biraz üzdü. Ama sanırım bu sözde hayır kurumunun tüm amacı da bu.

Daha önce olduğu gibi, bir asker Holloway'i koruyor ama Mine'nin tek bir sözüyle içeri girmemize izin veriyor.

Holloway, doktorun verdiği ilaçlar nedeniyle bilinç durumları arasında gidip gelmektedir. Ve bu durum iblisi daha da kızdırmışa benziyor. Bizi fark ettiğinde bize bağırmaya başlıyor - gerçi bu da yeni bir şey değil. Oldukça gürültülü ve kavgacı bir yaratık olma eğiliminde.

Holloway'in yatağının önünde durduğumuzda ona, "Hediyelerle geldik," diyorum.

Öfkesine rağmen, iblis hediyeler hakkında bir şeyler duyduğunda ilgisini çeker, açgözlülüğü boncuk gözlerinin istekle ışıldamasına yansır.

Ew.

Önceki Aperite savaşçılarının bir açgözlülük iblisin zayıflığının sadaka olduğunu nasıl keşfettiklerini merak ediyorum. Bunu fark edebilmek için birinin ona bir hediye vermiş olması gerekir, değil mi? Ve sadece herhangi bir

hediye, ama onlar için önemli olan bir şey. Kim bir iblise, düşmana bunu yapmaya meyilli olabilirdi ki?

Ne yazık ki, onların bilgisi bizim için yararlı.

Mine önce kendi sabununu çıkarır ve iblise uzatır. "Şimdi başka bir bar almak için şehre gitmem gerekecek. Bu sabun
gelenek, bilirsiniz?"

"Neden özel bir sabuna ihtiyacınız olsun ki?"

"Hassas bir cildim var, tamam mı? Ayrıca çok hassas bir burnum var. Sabunlarda kullanılan kokular konusunda çok titizimdir."

"Doğru," diye mırıldanıyorum. Kesinlikle titiz bir erkek. Ama iyi bir çocuk oldu, sanırım bir sonraki maaşımı aldığımda ona bu sabunlardan birini hediye edebilirim.

İblis sabunu aceleyle kapıyor. Çöreklerle birlikte onları yemesini beklerdim, ancak yarı bedensel olduğu düşünüldüğünde bu oldukça garipti. Ama sabunla ne yapacağını merak ediyorum. Benimki de onu dikkatle izliyor.

İblis sabunu kocaman ağzına atıyor ve çiğniyor. Ben içten içe ürperiyorum ama o zevkle dudaklarını şapırdatırken oldukça neşeli görünüyor.

"Daha fazla," diye talep ediyor aynı zamanda enerji imzası gidip gelirken ve boyutu küçülürken.

"Haklıymışsın," diye fısıldıyor Mine huşu içinde. "Bu muhteşem bir şey."

Övgüsüyle gururlandım.

"Ben iyi bir askerim," diye basitçe ifade ediyorum.

"Sen çok iyi bir askersin, Minnie. Bunu bir günde yaptın. Bu övgüye değer."

Zaten kızarmıştım ama şimdi biraz daha kızarıyorum. Başarılarımın fark edilmesi çok güzel, özellikle de benim için önemli olan biri tarafından.

"Bir sonraki ile görelim."

Mine gömleğini çıkarır ve daha önce olduğu gibi onu ağzına tıkan iblise verir. Onu çiğnerken, o

sanki en lezzetli yiyecekmiş gibi zevkle inliyor. Tuhaf iblis.

Yine azalıyor.

Mektup söz konusu olduğunda Mine mektubu vermekten biraz çekinir, ancak bu isteksizlik iblisin boyutlarını eskisinden iki kat daha fazla küçültür.

"Kahretsin," diye ıslık çalıyor Mine, iblis mektubu yemeyi bitirdikten sonra.

Artık bir bahçe cücesinden biraz daha büyük.

Sıra bende olduğu için ona her seferinde bir elbise veriyorum ve endişeyle onun giderek küçülmesini bekliyorum. Ve bu olurken, eşyalarım bittiğinde, o hala oradaydı. Küçük ama hala orada.

"Başka bir şeyiniz var mı?" Mine'ye sordum.

İkimiz de oldukça tuhaf bir durumdayız çünkü ikimiz de evden uzaktayız ve bizim için gerçekten önemli olan çok az eşyaya sahibiz.

Başını sallıyor. "Sen mi?"

Dudaklarımı büzüp düşünüyorum. "Belki ona bir çörek daha verebiliriz?"

"Bunun onu ortadan kaldıracağından şüpheliyim."

Konuşmamızı duyan iblis tekrar bağırmaya başlıyor, ancak bu sefer sesi tiz ve keskin, neredeyse yeni yürümeye başlayan bir çocuğunki gibi.

"Başka bir şey daha var..." Emin değilim. Cebimi karıştırıp iğneyi çıkarıyorum. Sadece biraz enerjisi kalmış ama ölüm kalım senaryosu arasında fark yaratabilir.

"Minnie, hayır," diye araya girer Mine hemen. "İçinde ruhani enerji var. Onu besleyebilir ve güçlendirebilir."

"Biliyorum." İçimi çektim. "Ama elbiselerle kıyaslandığında, bu benim için çok daha önemli."

"Gücünü yeniden kazanma riskini göze alamayız. Ona verecek hiçbir şeyimiz kalmadı."

Bir an bunun üzerinde düşündüm. "Hayırseverlik aynı zamanda güvenle ilgilidir."

"Ha?"

"Bunu bir düşünün. Bir insana sizin için önemli olan bir şeyi veriyorsunuz ve onun da buna aynı şekilde değer vereceğini umuyorsunuz. Burada olduğu gibi Aperion'da da dilenciler olduğunu tahmin ediyorum. Birçoğu Zantrax'a bağımlı hale geldi ve bağımlılıklarını finanse etmeye çalışırken her şeylerini kaybettiler. Çoğu insan onlara para vermek istemiyor çünkü daha fazla Zantrax satın alacaklarından korkuyorlar."

"Bu dünyada da bu doğru," diyor düşünceli bir şekilde.

"Yani bir hayır kurumuna bağışta bulunurken bunu güven temelinde yapıyorsunuz. Parayı ya da eşyaları faydalı bir şekilde kullanacaklarına güveniyorsunuz ama aynı zamanda kendi kararlarını vermeyi de onlara bırakıyorsunuz."

"O bir iblis, sıradan bir dilenci değil, Minnie."

"İblisler de bir tür dilenci değil midir? İçleri o kadar boştur ki, ancak başkalarını sömürerek gelişebilirler."

"Öyle olabilir, ama-"

Başka bir itirazda bulunamadan iğneyi iblisin eline tutuşturuyorum. "Karşılıksız veriyorum," diyorum.

"Minnie..." Benimki inliyor.

Elimi tutup beni geri çekiyor ve iblisin altın iğneyi ağzına atmadan önce bir süre bakmasını izliyoruz, yüz hatlarının her yerinde neşe yazılı.

"Aptal kadın!" İğneyi ve enerjisini emerken güler. Ancak enerjisi ışık hızında titremeye başladığında sözleri bir çığlığa dönüşür ve ardından kör edici bir ışık gelir.

Mine beni göğsüne çekiyor ve vücuduyla sarıyor.

Işık söndüğünde, ikimiz de yavaşça dönüp iblise bakıyoruz.

"Lanetleneceğim," diye mırıldandı Mine. "Haklıydın. Başardın, Minnie."

İblis gitmiş, geride ondan hiçbir iz kalmamış.

"Ben... öyle miydim?" İnanamayarak soruyorum.

Belki de şimdi çok istediğim takdirnameyi ve güçlerimi geri alacağım. Ancak bu gerçekleştiğinde Mine'yi geride bırakmak zorunda kalacağım gibi üzücü bir gerçek de var.

"Sanırım ," diye fısıldıyorum usulca, üzgün bir şekilde.

THIRTY

Mine duş alıp bir sonraki görevine hazırlanırken ben takvime . Son birkaç gün peri masallarından fırlamış gibiydi, başımızda iblis tehdidi olmadan sadece ikimiz vardık. Üs de normale döndü ve çok daha canlı ve sağlıklı.

Beş gün daha. Güçlerimi geri almama sadece beş gün kaldı. Bir zamanlar tüm kalbimle arzuladığım bir şeydi, şimdi tüm varlığımla korktuğum bir şey.

Güçlerimi geri aldığımda bana ne olacak?
Mine'a ne olacak?

Gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bu sabah keyifsiz görünüyorsun," diye söze başladı.
üniformasında.

"Bir göreve gitmeniz gerektiğinde her zaman üzülürüm. Bu çok tehlikeli."

"Endişeni takdir etmekle birlikte, benim minik sevgilim, çok iyi bir pilot olduğumu bilmeni isterim. Havadayken bana hiçbir şey olmaz."

"Biliyorum ama-"

"Bana bir öpücük ver," diye mırıldanıyor önüme geçerken, saçları hâlâ biraz nemli.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

"Bana geri dön."

"Her zaman," diye göz kırparak söz veriyor.

Birlikte uçağına doğru yürüdük ve hızlı bir öpücükten sonra gökyüzüne doğru yola çıktı.

Diğer uçaklar da kalkıyor ve kalan insanlar yavaş yavaş pisti terk edip görevlerinin başına dönüyor.

Hâlâ aynı yerde duruyorum, artık berrak olan gökyüzüne bakıyorum, içimde bir kıyamet duygusu beliriyor. Sonra yine, ne zaman bir görev için ayrılsa, onun için endişeleniyorum. Tanıdığım en yetkin erkek olabilir, ama de ölümlü ve yaralanmaya ve... ölüme eğilimli.

Bininci kez, zihnimde onun incindiği, öldüğü ve beni yalnız bıraktığı görüntüler beliriyor. Eğer böyle bir şey olursa, ben ne yaparım? Bana ne olurdu?

Onunla geçirdiğim zaman arttıkça, hayatımda yeri daha da doldurulamaz hale geldi.

Bir noktada öleceği için endişelerimin mantıksız olduğunu biliyorum. Tüm ölümlüler öyle. Yine de, bunun gerçekleşeceği düşüncesi beni sadece tarifsiz bir keder duygusuyla değil, aynı zamanda öfke ve intikam arzusuyla da dolduruyor.

Bu arada, eğer ona bir şey olursa, korkarım bir kez daha kuralları çiğner ve ona zarar veren herkesin üzerine cehennemi yağdırırım.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi topraklamaya çalışıyorum. Bunların hepsi beynimde kök salan asılsız tohumlar. Benimki yaşıyor. Ve o da benim.

Kulübemize geri dönmek için yavaşça döndüğümde hiç beklemediğim biriyle karşılaşıyorum - en azından birkaç gün daha.

Savaş dışı kıyafetlerini giymiş, koyu mavi bir pantolon ve kalın bir kemerle bir arada tutulan, ortasına ailenin amblemi kazınmış ve koyu mavi safirlerle kaplanmış eşleşen bir tunik.

Kıyamet hissim yoğunlaşıyor.

"Molokai, bu bir sürpriz," diyorum soğuk bir tonda, onun varlığından etkilenmemiş gibi davranarak, günler önce. Bu sadece kötü bir şey olduğu anlamına gelebilir.

"Minerva. Gördüğüm kadarıyla iyi iş çıkarmışsın," dedi sıkılmış bakışlarını hemşire üniformamın üzerinde gezdirerek.

"Yapmak zorundaydım. Beni yabancı bir dünyada güçsüz bıraktın."

Yanağında bir seğirme belirir, bu duygunun tek işaretidir. Çocukluğundan beri Molokai her zaman sessiz ve içine kapanık olmuştur, nadiren duygularını belli eder. Nazik olabilir. Birden fazla kez bu nezaketin muhatabı olduğum için bunu biliyorum. Ancak biri onu hayal kırıklığına uğrattığında da kayıtsızlığıyla sertleşebilir ve ben de tam olarak bunu yapmış gibi görünüyorum.

Yıllar geçtikçe onun soğuk kişiliğine alıştım. Cryos Kralı'nın tüm evlatları arasında Molokai'nin Evimizin buzlu tanımını somutlaştıran tek kişi olması garip. Ağabeyimiz bir zevk arayıcısıdır, bu da erkek ve varis olduğu için kabul edilebilir bir durumdur. Ben cinsiyetime ve bana yüklenen beklentilere bağlıyım, ancak her zaman asi bir çizgim olmuştur.

Molokai değil.

Doğduğu andan itibaren, ilk doğan olmamasına rağmen olağandışı miktarda ruhani enerji sergiledi. Aslında, kardeşimizden çok daha güçlü olduğu biliniyor. Ve bu güçle birlikte orduya kaydolması ve tanınması, bir gün Cryos Supreme olmasının yolunu açması beklentisi geldi. Hâlâ genç, sadece altı bin yaşında.

Çoğu Yüce, on bin yaşından çok daha yaşlı olduklarında makamlarına ; ancak bunun da bir istisnası vardır. Yedi bin yıl önce Tartareia'yı mühürlemek için kendini feda eden Ananke Yüce'si Lispera, şimdiye kadar kaydedilen en genç Yüce'ydi ve sadece beş bin altı yüz yaşındayken pozisyonunu kazanmıştı

Yaşlı. Ama Lispera bir efsane. Kimse ne şimdi ne de gelecekte onunla boy ölçüşebilecek birini beklemiyor.

Ancak yıllar geçtikçe Molokai'den beklentiler de artıyor. Mevcut Cryos Supreme hala güçlü olsa da, her yerde yavaş ama istikrarlı bir şekilde ortaya çıkan iblis akışı ve Tartareia mührünün herhangi bir noktada kırılma olasılığı ile herkes bir savaşın patlak vermesini bekliyor.

O halde Süpremler, Tenebreis'in Oğlu'nun seçkinlerine karşı koyabilecek tek kişiler olarak ilk hareket hattı olacaktır. Ve eğer bir ihtimal Cryos Supreme yenilirse, yenisi bu rolü üstlenmeye hazır olmalıdır. Derhal.

Kardeşlerden biri kral olacak. Diğeri de Yüce olacak. Kıskandığımı söylemek hafif kalır çünkü benim tek rolüm eş ve damızlık olacak.

Kabul edilemez!

"Aperiona dönme imkânı size sunuldu. Siz reddettiniz," diye belirtiyor.

Omuz silkiyorum.

"Peki bu sana ne anlatıyor? Eve gitmektense yabancı bir dünyada güçsüz olmayı mı tercih ederim?"

Cevap vermiyor.

Yanından geçip gidiyorum. O da beni takip ediyor.

O peşimdeyken kulübeye geri dönemem ve başka bir erkekle yaşam alanımı paylaştığımı görmesi riskini göze alamam. Bunun yerine, kimsenin bizi fark edemeyeceği uzaktaki terk edilmiş tarlaya gidiyorum. İhtiyacım olan son şey birinin Kai'yi görmesi ve tuhaf kıyafetleri içinde onu düşman sanması.

Yeterince uzaklaştığımızda ve kimsenin bizi fark etme ihtimali olmadığında, onunla yüzleşiyorum.

"Ziyaretinizin amacı nedir?" Hala sakin bir görünüm sergileyerek soruyorum. Ancak içten içe panikliyorum.

Aperion'da olanlar için mi burada? Generalin ölümü hakkında mı? Gerçek kâhinleri çağrıldı mı?

Bir generalin, özellikle de özel bir birliğin başındaki bir generalin ölümü hemen fark edilirdi. Komutan Azerius bilgilendirilir ve soruşturması istenirdi.

Orada olduğumu biliyorlar mı?

Molokai'nin ifadesi bulanık ve esrarengiz. Ne düşündüğünü anlayamıyorum ama cezam bitmeden beni görmeye gelmesi sadece kötü bir şey olabilir.

Sadece bir iblise -ya da Tenebreis'in Oğlu'nun Tartareia'dan kaçmakla kalmayıp Aperion'a girmesi pek olası olmadığından bu yaratık her neyse- tanık olmakla kalmadım, bunu rapor da etmedim. Yapmam gereken ilk şey alarmı çalmak ve üstlerimi bilgilendirmekti. Bunun yerine, olay yerinden kaçtım. Yanımda bir ölümlüyle.

Molokai bir an konuşmuyor ve zihnim tüm günahlarımı saymaya çalışarak çıldırıyor. Yaptığım her şeyi tam olarak bilseler... Aslında bunun cezası, bir ölümlüyle kanımı paylaştığımdan şüphelenseler bile başıma geleceklerin yanında hiçbir şey olurdu.

Bunun kesin bir cezası var. Ölüm.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Hakikat kâhinleri boşuna böyle adlandırılmıyor. Ruhlar Evi'nin bir parçası olan bu kişilerin yetenekleri, herhangi bir kanıttan yola çıkarak bir sahneyi veya olayı yeniden inşa etmelerine olanak tanır.

Askeri yerleşkeye girdiğimde enerji imzamı tarattım.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve bu küçük ayrıntıyı unuttuğum için kendimi azarlıyorum. Molokai'nin benim için gelmesinin bu kadar uzun sürmüş olması bile bir mucize.

Derhal tutuklanmalı ve mahkûm edilmeliydim. "Üste neler olduğunu duydum," dedi sonunda.

konuşuyor.

Nefesimi tutuyorum.

"Beni tutuklamak için , değil mi?"

Gözlerini bana dikti.

"Tam tersine. Komutan Azerius başarılarınızdan dolayı sizi ödüllendirmeye karar verdi."

"Benim… başarılarım mı?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Derin bir nefes alır. "Belki de beni çağırdığında seni bu kadar kolay gözden çıkarmamalıydım. Ama açgözlü iblisle olağanüstü bir şekilde başa çıktın. Hem de güçlerin olmadan."

"Açgözlülük iblisi mi?" Tekrar ediyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"İsimsiz ihbarı kendinizin yapmadığını mı söylemek istiyorsunuz?" diye soruyor gözlerini kısarak.

"İsimsiz ipucu mu? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum ona, kafam karışmış bir şekilde.

Bana şüpheyle bakmaya devam ediyor.

"Komutan Azerius bir açgözlü iblisi başarıyla alt ettiğinize dair bir ihbar aldı; özel tim dışında kimsenin yapmadığı bir şey. Bu ihbarla hiçbir ilginiz olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Göz kırpıyorum. Kim böyle bir ihbarda bulunur ki? En başta açgözlülük iblisinden kimin haberi olabilir ki?

"Bahşiş konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok.

Yemin ederim." Düşünceli bir şekilde başını

sallıyor, vücudu hafifçe gevşiyor.

Bu yüzden mi bu kadar soğuktu? Kendim hakkında isimsiz bir ihbar gönderdiğimi mi düşündü? Bu düşünceyle alay ettim ama bunun tek nedeni bunu daha önce düşünmemiş olmam ve birinin benden önce davranmasıydı.

Kimi?

"İhbar, iblisi yok etmenin ve ölümlüleri korumanın bir yolunu bulmak için gece gündüz nasıl çalıştığınız hakkında oldukça ayrıntılıydı. Bunu da yeteneklerinizin tamamını kullanmadan yaptınız ve bu nedenle Komutan Azerius sizi ödüllendirmek istiyor."

"Öyle mi?"

"Moirai Hanesi'yle sizin adınıza konuştu." gelene kadar birkaç adım atıyor. İki tanesine dokunuyor.

Parmaklarını alnıma götürerek daha önce yerleştirdiği kalkanı etkisiz hale getiriyor. Enerjim intikam duygusuyla geri dönüyor, tepeden tırnağa içime akıyor.

"Güçleriniz geri geldi."

"Çok naziksiniz Komutan Azerius," diye boğuluyorum, damarlarımdan akan ham güçten bunalmış hissediyorum.

"Aperion'da bulunmanızı istiyor. Sizi ona teslim etmek için buradayım."

"Ben mi? Beni mi görmek istiyor?" İnanamayarak sordum.

"Evet. Gitmeliyiz." Gitmek için döndü, benim de arkasından gelmemi bekliyordu.

"Bekle bir dakika! Şu anda gidemem!"

Kai yarım döner ve gözlerini kısar.

"Şu anda gidemez misin?" diye tekrarlıyor, sesi tehlikeli bir şekilde alçak.

Sözde başarım göz önüne alındığında, Kai'nin küçük patavatsızlığımı unutmuş olacağını düşünebilirsiniz. Ancak bana karşı hala ne kadar soğuk olduğunu görünce, beni ne unutmuş ne de affetmiş gibi görünüyor.

Aile ismimize leke sürdüğü için mi?

"İnsanlarla vedalaşmam gerekiyor. Yarına kadar bekleyemez mi?"

Benimki öğleden sonra evde olacak. Veda etmeden öylece gidemem, bu benim için ne kadar zor olursa olsun. Şu anda bile, zamanımın sona erdiğini öğrendiğinde yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini hayal ederken kalbim göğsümde ağırlaşıyor.

Bunu ona söylemekten korkuyorum. Ama aynı zamanda, ona haber vermeden ayrılmam da mümkün değil. Ona veda etmeli ve bunun bir son olmadığını söylemeliyim. Onu mümkün olduğunca sık ziyaret edeceğim.

"Minerva, kimse Komutan Azerius'u bekletemez." "Ama-"

"Aması yok. Sizi kısa süre içinde görmeyi bekliyor. Hadi ."

İçimde panik dalgalanıyor.

"Bekle! En azından eşyalarımı alabilir miyim? Uzun sürmez." Bana bakıyor.

"Beş dakikanız var. Daha fazla değil. İşiniz bittiğinde buraya dönün."

Saniyeleri geri sayacağını bilerek kendimi kulübeye ışınlıyorum. Yanıma alabileceğim çok az şey var ama en azından Mine' bir not yazabilmek için bu bahaneye ihtiyacım vardı.

Masasını karıştırıp kâğıt kalem arıyorum ve veda etmeden gittiğim için bana kızmasın diye doğru kelimeleri bulmaya zorluyorum kendimi.

Bana kızmaz, değil mi...?

"Kahretsin!"

Olacak. Bundan eminim. O da beni hayal kırıklığına uğratacak ve yüz ifadesinin sevgiden hayal kırıklığına dönüştüğünü görme düşüncesi içimi parçalıyor.

Ben de onu sevdiğimi hiç söylemedim.

Kağıda bakıyorum. Yine de bunu söylemenin zamanı değil. Yüz yüze söylenmesi gerekiyor.

Düşün, Minnie, !

Gittiğimi gördüğünde kelimeler anlamsız kalacak. Ama ona sunabileceğim bir şey var ki etkisini azaltabilir.

Kalemi daha sıkı tutarak kısa bir mesaj karalıyorum, ardından bir çizim yapıyorum.

Kardeşim beni geri almaya geldi. Aperion'a dönüyorum. Bana ihtiyacınız olursa arayın, gelirim.

Mührümü burada açıkta bırakmak tehlikeli. Mührümü bir insana vermek daha da tehlikeli. Ama Mine'nin benim için önemli olduğunu ve onu terk etmediğimi bilmesini istiyorum.

Katlanmış kâğıdı yastığının altına sıkıştırıyorum ve bir an için kulübeye son bir kez bakıyorum. Mine'nin gömleği

Gözüm çamaşır sepetine takılıyor ve düşünmeye fırsat bulamadan onu alıp kendi kıyafetlerimin arasına saklıyorum. En azından onu tekrar görene kadar onun kokusu beni ayakta tutacak.

Zamanım azalıyor, bu yüzden son bir bakışla kendimi Kai'nin yanına geri ışınlıyorum.

Bana ve yetersiz eşyalarıma bir göz atıyor ve onu takip etmem için başını sallıyor. Beni Aperion'a götüren yakınlardaki bir portala yönlendiriyor. Oraya vardığımızda, görünüşe göre Komutan Azerius'un beni beklediği Cryos'taki askeri üsse ışınlanıyoruz.

Savaş Odası'na girmeden önce uzun bir koridorda yürüyoruz.

Komutan Azerius sırtı bize dönük, pencereden dışarı bakıyor. Yanında iki generali, Aethon ve Cerenios hazır bekliyor.

"Komutan Azerius," Molokai ve ben onu selamlıyoruz. Dönüyor, yüzü ifadesiz.

"Minerva ve Molokai. Hoş geldiniz."

"Beni görmek istediğinizi söylediler, Komutan?" "Tebrikler senin için Sipariş içinde tapular içinde vardır içinde Anthropa. Güçleriniz bağlıyken bile cesaretinizi duymuştum."

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum.

"Ancak, açgözlülük iblisi güçlenmeye başladığında Günah Ekibi'nin harekete geçmemesi garip, değil mi?"

"İletişim kurmaya çalıştım ama-"

"Günah Ekibi'nin evrenin herhangi bir yerinde bir günah iblisi ortaya çıktığında bunu hissetmek için herhangi bir iletişime ihtiyacı yoktur. Bu yüzden sadece günah iblisleriyle ilgilenirler."

"Belki de meşguldüler," diye ekliyorum gergin bir gülümsemeyle.

Gülümsememe karşılık vermiyor, sadece o karanlık gözleriyle bana bakıyor, sanki ruhumun derinliklerini görebiliyor ve tüm sırlarımı çözebiliyormuş gibi.

"Meşgul değillerdi. Saldırıya uğradılar."

"Ne?" Şaşırmış gibi yaparak fısıldadım.

"Günah Ekibi saldırıya mı uğradı?" Molokai soruyor, tepkisi gerçek.

"Yaşandıktan günler sonra haberdar olduğumuz bir başka tuhaf durum."

"Saldırı derken, ne demek istiyorsun?"

"General Leotar öldü, tüm askeri üssü gibi."

"General Leotar? Ama o dokuzuncu seviyede. Onu kim öldürmüş olabilir?" Molokai sorar, çenesi gergindir.

"Şu anda bunu araştırıyoruz," diye yanıtlıyor Aethon. "Bunu ancak başka bir dokuzuncu seviye ya da üstü yapabilirdi. Ama bu cinayette yanlış olan başka bir şey daha var." Duraksıyor ve onay için Komutan Azerius'a bakıyor. "Ruhu gitmiş."

"Ruhu mu?" Gözlerim açılıyor.

Komutan Azerius gözleri yüzümden hiç ayrılmadan tehlikeli bir şekilde, "Kesinlikle," diyor. "Üste bulunan herkesin ruhu gitti."

Molokai, "Bunu ancak bir iblis yapmış olabilir," diyor.

"Bir iblis, evet. Sıradan bir iblis mi? Hayır. Üste bulunan askerlerin hepsi altıncı seviyeden sekizinci seviyeye kadar ve general de dokuzuncu seviyedeydi. On ikiinci seviye bir iblis, bırakın bir sürü askeri ve bir generali, altıncı seviye bir askeri bile yenmekte zorlanırdı."

"O zaman neden şüpheleniyorsun?" Molokai soruyor.

Hâlâ sessizim, cinayetler hakkında herhangi bir bilgi vermemek için elimden geleni yapıyorum, ancak Komutan Azerius'un sert ve araştıran bakışlarını üzerimde hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Bir Tenebreis Oğlu," diye yanıtlıyor Komutan Azerius sertçe. "Tenebreis'in seçkin bir oğlu."

"İmkansız."

"Anthropa'daki varlıklarından bahsetmiştik ve bunu resmi olarak teyit etmemiş olsak da, durumun böyle olduğuna işaret eden bir dizi ipucu var."

Molokai, "Ancak Tartareia'dan çıkamıyorlar," diye ekliyor.

"Yapamamaları gerekir, hayır. Ama bunun tek anlamı olabilir. Mühür zayıflıyor. Ve eğer bu cinayetler

Tartareia'dan kaçmayı başaran her kimse inanılmaz derecede güçlü."

"Hakikat kâhinlerini çağırdınız mı?" Komutan Azerius'un dudakları tehlikeli bir şekilde yukarı kalktı.

Nefesimi tutuyorum. Eğer onları çağırdıysa, biliyor demektir. Ve bu toplantı beni tutuklayabilmesi için sadece bir bahaneydi. Eğer henüz , o zaman yakında öğrenecek ve ben de aynı şekilde mahkum olacağım.

"Bu da başka bir tuhaflık. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, gerçek kâhinleri üssü okuyamıyorlar. Hiçbir enerji izi tespit edemediler, ölen askerlerinki bile."

"Bu imkansız..."

"Güçsüz bir tanrıçanın uzmanlık alanı dışındaki açgözlü bir iblisi alt ettiğine dair bir ipucu almam kadar imkânsız mı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Umarım kız kardeşimin bu işe karışmış olabileceğini ima etmiyorsunuzdur." Molokai beni savunmak için atladığında beni şaşırtıyor. "Dediğin gibi, generali ve askerlerini güçlü biri öldürmüş olmalı. Minerva sadece beşinci seviyede."

"Öyle mi?" Komutan Azerius göz açıp kapayıncaya kadar kendini önümde parlatıyor. "O zaman neden ondan beşinci seviyedeki birinin sahip olması gerekenden daha fazla enerji geldiğini hissediyorum?"

Üzerime geliyor, boyu ve yakınlığı dehşet verici.

"I..." Derin bir nefes alıyorum. Ondan ne kadar korktuğumu ona gösteremem. "Daha yüksek bir seviye için test yapabilirdim, ama buna asla izin verilmedi."

Başını yana eğmiş, beni inceliyor. Obsidyen gözleri ilgisizlik ve umutsuzluktan oluşan iki dipsiz çukur gibi ve biliyorum ki tek bir yanlış kelimeyle kellemi alacak.

"Azerius, o bir tehdit değil," diye araya giren Molokai beni geri iterek Komutan Azerius'la arama girdi. "Söyledikleri doğru. Ailemiz onun daha fazla test yapmasını yasakladı çünkü onun için bir nişan ayarladılar. O her zaman iyi bir asker olmuştur."

Bu... Bu benim sert kardeşimden gelen büyük bir övgü.

Komutan Azerius , gözleri hâlâ bende.

Kardeşimin varlığını zar zor fark ediyor.

"Belki de bunu kendim test etmeliyim," diye düşünüyor, mor enerji avucunun etrafında ve kolunun üzerinde dönüyor.

Ölümle burun buruna olduğumu fark ettiğimde alnımda boncuk boncuk terler beliriyor.

Kolu hareket ediyor. Darbeyi bekliyorum.

"Molokai haklı," diye konuştu Cerenios sonunda, Azerius'un yanında belirip elini kolunun üst kısmına koyarak onu durdurdu. "Leydi Minerva'nın bu olayla bir ilgisi olması pek olası değil."

Azerius bir an için geri adım atar, ancak emrindeki Cerenios'un isteği üzerine neden durduğu bir muammadır. Ama şüphe gözlerinin önünden gitmiyor.

"Neden bize açgözlülük iblisinden nasıl kurtulduğunu anlatmıyorsun Minerva?" Cerenios dikkatini bana çevirdi.

Kehribar rengi, kediyi andıran gözleri kayıtsızlıkla üzerimde geziniyor. Komutan Azerius ile benzer boy ve yapıya sahip, ancak Azerius'un yüzünün yarısı kadim rünlerle kaplıyken, Cerenios'un yüzünde herhangi bir iz yok.

Komutan Azerius korkunç olsa da Cerenios da ondan geri kalmıyor. Sadece görünüş olarak değil, tavır olarak da ikiz sayılabilirler. Aralarındaki tek fark, Cerenios'un duygularının olması, ancak bu duygular kasıtlı olarak bastırılmış. Sevdiğini duyduğum bir ailesi var, bu yüzden içinde Azerius'ta olmayan yumuşak bir nokta var, ancak komutan bunu bir zayıflık olarak adlandırabilir.

Azerius yapayalnız. Güçlü ama yalnız.

"Aslında tesadüfen oldu," diye başlıyorum, güçlerim ve harçlığım olmadan nasıl orduda hemşire olmak zorunda kaldığımı anlatmaya. "Açgözlülük iblisi kendini askerlerden birine bağlamıştı ve üsteki herkesi etkilemeye başlamıştı. Ne kadar çok açgözlülük tüketirse o kadar fark ettim. Fakat

tersi de doğruydu. Eğer biri iblise karşı nazik davranırsa, gücü azalırdı."

Cerenios başını sallayarak "İlginç," diyor. "Yani iblisi ona karşı nazik davranarak mı öldürdün?"

"Evet."

"Hem de güçleri olmadan," diyor bu kez Azerius'a hitaben. "Bunun bir ödülü hak ettiğine inanıyorum."

Komutan konuşmuyor. Şüphesi yüzünden okunuyor. Bir şeyler biliyor. Sadece bunu destekleyecek kanıtı yok. Aksi takdirde, çoktan ölmüş olurdum.

"Cerenios haklı. Minerva başarısından dolayı ödüllendirilmeli," diyor ağabeyim. Bana karşı bu kadar sert ve buz gibi davranırken, bu kadar kolay benim tarafımı tutması şaşırtıcı.

Azerius, "Ben adil değilsem hiçbir şeyim," diye rahatlıyor. "Ne istiyorsun Minerva?"

Göz kırpıyorum. Bu daha da beklenmedik bir şeydi. İlk aklıma gelen Mine'yi istemek oldu ama bu imkânsızdı. Bu yüzden beni ona yaklaştırabilecek tek şeyi istiyorum.

"Antropa'daki çalışmalarıma devam edebilir miyim? Orada yapılacak daha çok şey olduğuna inanıyorum. Savaş tırmanıyor ve bununla birlikte kayıpların sayısı da artıyor."

"Tüm arzunuz bu mu?" Kaşlarını kaldırdı.

Başımı sallıyorum.

"Kaybolduğunda ailen sana ulaştı. Seni geri istiyorlar."

Kalbim göğsümde durdu.

"Onlara seni geri getireceğime söz verdim ve sözümden dönmem. Ama senin isteğini de göz ardı etmem." Duraklıyor.

Sırtımdan aşağı bir titreme iniyor.

"Evinize, ailenizin yanına gidecek ve Skya'nın sonuna kadar onları varlığınızla onurlandıracaksınız. Bundan sonra, eğer istersen Antropa'daki görevlerine devam edebilirsin."

"Skya'nın sonuna kadar mı? Ama bu Antropa zamanında yıllar değilse bile aylar demek," diye fısıldıyorum. Skya, Aperit takviminin on birinci ayı. Telepatik enerjiden bir dal kayıyor ve bugünün Ananke ayının onuncu günü olduğunu öğreniyorum. Bu da neredeyse üç Aperit ayı boyunca burada sıkışıp kalacağım anlamına geliyor. Antropa zamanına dönüşüm oranının ne olduğundan tam olarak emin değilim, ancak daha fazla olmasa da bir yıla yakın olmalı.

"Gerçekten de öyle. Ancak Moirai Hanedanı'ndaki kaynaklarıma göre, Anthropa'daki savaş en az iki yıl daha bitmeyecek. Aslında, savaşların en kanlısı henüz gelmedi. İş sıkıntısı çekmeyeceksiniz." Emredici sesi pazarlığa yer bırakmıyor.

O kadar çok zaman var ki... Mine ne düşünecek?
Onu terk ettiğimi düşünecek.

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama Azerius'un boyun eğmeyen yüz ifadesine bir kez bakınca bunun boşuna olacağını anlıyorum. Onun sözü kanundur ve bu işte akıllıca davranıp sonunda Mine'yi tekrar görmek istiyorsam Azerius'la tartışamam.

"Teşekkür ederim Komutan. Dediğinizi yapacağım."

O başını sallar ve döner ile onun geri için Biz, böylece bizi kovuyor.

"Gel. Seni eve götüreceğim," diyor Molokai kolumdan tutarken.

"Molokai," Komutan Azerius'un sesi çınlıyor. "Sana ihtiyacım var. Minerva dönüş yolunu kendi başına bulabilir."

"Emredersiniz Komutan," diye hemen kabul ediyor. Molokai başını sallayarak beni kapıya götürüyor.

"Annem sana çok kızgın. Kendine iyi bak." Bu sözlerle beni kurtlara bıraktı.

Yapmak istediğim son şey eve dönmek olsa da, eğer Mine'a dönmek için ödemem gereken bedel buysa, öyle olsun.

Kendimi saraydaki odama ışınlıyorum.

Enerji imzam sarayın savunma mekanizmalarını tetikleyecek ve böylece ailemi varlığım konusunda uyaracaktı.

Onları karşılamaya çıkmadan önce hızlıca duş alıp statüme uygun yeni bir elbise giyiyorum ve önümdeki savaş için kendimi hazırlıyorum.

Hizmetkârlar koridorda bir aşağı bir yukarı koşturuyor, bana bakmaya bile tenezzül etmiyorlar. Aylarca asgari düzeyde yaşadıktan sonra etraftaki zenginlik neredeyse gözümü kamaştırıyor ve ömür boyu acı ve pişmanlık çekmektense yoksul olmayı ve zar zor hayatta kalmayı tercih ettiğimi fark ediyorum.

Ah, benimki. Muhtemelen notumu çoktan görmüşsündür. Bana kızgın mısın? Hayal kırıklığına mı uğradın? Beni arayacak mısın?

Mührümü kullanırsa, anında ona gitmek zorunda kalacağım. Bir portala ya da bilinçli ışınlanmaya bile ihtiyacım olmayacak. Basitçe çağırdığı yere götürüleceğim.

Umarım çok uzun süre kin tutmaz ve beni arar. Onu birkaç dakikalığına da olsa görürsem, önüme çıkan her şeye dayanabilirim.

Düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, yakınımdaki yabancı bir enerji imzasını fark etmem bir anımı alıyor. Durdum ve etrafıma baktım.

"Theron," şu anda görmek istediğim son kişinin adını tükürerek söyledim.

THIRTY-ONE

"MINERVA. SENİ BURADA GÖRMEK GÜZELDİ," diye homurdanıyor, bana karşı duyduğu hoşnutsuzluk burun deliklerinin açılmasından belli oluyor.

"Neden buradasın?"

Beni küçümsüyor. "Elbette ailenizin misafiriyim. Komutan Azerius eve döneceğinizi haber verdi ve benim de orada olmamı istediler."

Gözlerimi ona diktim.

"Gördüğünüz gibi, ben evimdeyim. Şimdi kaybol." Yanından geçip taht odasına doğru ilerledim.

"Ailen şu anda evde değil." Bu beni bocalattı.

Yarım dönüyorum.

"Sen neden ?"

Omuz silkiyor. "Hirsham Dükü bir ziyafet veriyor.
Kısa süre içinde dönerler."

Rahatlayarak iç çektim. Annemin gazabıyla yüzleşmeye hazırlanmak için biraz daha zamanım olacak.

"O zaman size iyi geceler dilerim. Odama çekileceğim."

"O kadar hızlı değil," diye tersledi ve kolumu tuttu. "Sanırım seninle yarım kalmış bir işimiz var."

"Yap. Dokunmayın. Dokunma. Bana dokunma," diye bağırıyorum. Onu koridorun diğer ucuna fırlatırken enerji üzerime yuvarlanıyor, beni tepeden tırnağa sarıyor.

Zar zor ayağa kalkarken yüzü şaşkınlığını ele veriyor. Kısa süre sonra yüz ifadesi saf bir öfkeye dönüşerek bana bakıyor, kendi enerjisini serbest bırakıyor ve bana doğru bir patlama gönderiyor.

Saldırıdan kaçmak için geriye doğru eğildim.

Ah, ama güçlerimi geri almak iyi hissettiriyor.

Söylentilere göre Theron sekizinci seviyede ve yakında dokuzuncu seviye sınavına girecek. Yine de bizi ayıran birden fazla enerji seviyesi olması umurumda değil. Buraya gelmeye cüret etmesi, iğrenç elini üzerime koymaya cesaret etmesi bile içimdeki ilkel bir şeyi uyandırıyor.

Onunla tamamen yüzleşmek için döndüğümde, her iki elimde birer kılıç gösteriyorum. Gözleri açılıyor.

"Korktun mu?" Başımı eğiyorum ve ona gülümsüyorum.

"Seni lanet olası kaltak," diye küfrettikten sonra kendi kılıcını ortaya çıkarıp bana saldırıyor.

Etrafında dalgalar halinde dönerken enerjisi sessiz bir kırmızıdır. Pyros Hanesi'nin soyundan gelen Hie'nin ana uzmanlık alanı ateş. Benimkinin buz olduğunu düşünürsek pek de ideal değil. Ama sonunda hangi elementin daha güçlü olduğunu test etme zamanı gelmiş gibi görünüyor.

O bana ulaşamadan, arkasına ışınlanıyorum. Sert bir şekilde nefes alıp bana doğru bir ateş patlaması gönderdiğinde tepki süresi birkaç saniye gecikiyor.

ilk darbeyi savuşturuyorum, ama peş peşe ikinci ve üçüncüyü gönderiyor. Havada dönerek, ona yaklaşırken tüm patlamalardan kaçınıyorum. Birkaç adım ötede ayağım yere değdiğinde, ayaklarının altındaki zeminin yüzeyinde buz oluşuyor.

Kılıcı darbelerimi engellemek için havaya kalkıyor ve ateş enerjisini bıçağına akıtarak buz gibi kılıçlarımı eritiyor. Ama onu hafifçe ittiğimde geriye doğru kayıyor ve ayağı kayıyor. Buzlu zemini fark irkiliyor ve ben de bundan faydalanarak dizlerinin üzerine düşene kadar bacağına tekme atıyorum.

"Vay, vay, Theron. Hakkında duyduğum büyük asker bu mu?" Yüzüne gülüyorum.

Gururu bedeninden daha dik bir düşüş yaşıyor gibi görünüyor. Yüzünde kırmızı lekeler beliriyor ve boynundan aşağı iniyor. Yüksek sesle bir çığlık atıp ellerini yere bastırarak buzları eritirken gözleri koyu kırmızıya dönüyor.

Kılıcıyla bana saldırıyor ve ben darbelerini savuştururken, sol elini kullanarak bana doğru fırlattığı bir ateş topu oluşturuyor.

Kenara çekiliyorum ama kaçmak için çok geç.

Ateş elbisemi ve karnımın derisini yakarken dudaklarımdan acı dolu bir inilti dökülüyor. Yaralı bölgeye tutunup, öldürücü bir öfkeyle ona bakıyorum.

"Acı sana yakışıyor, Minerva." Kıkırdıyor.

Burun deliklerim alevlendi ve yüksek sesle haykırarak kendimi ona doğru fırlattım, tüm enerjimi serbest bıraktım.

Ben saldırıyorum ve o savuşturuyor. Yüzünü hedef alarak, saldırıyı durdurmak için kılıcını yukarı kaldırıyor ve buzdan kılıçlarımı eritmek için onu kavurucu bir ısıyla dolduruyor.

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrılıyor.

Ateş buzu eritebilir, ama ailemin bildiği bir numarayı unuttu.

Normal buz vardır ve bir de kırılmaz buz vardır.

Isı kılıcıma hiçbir zarar vermiyor ve güçlü bir itişle kılıcının metalini kesiyorum.

Kılıcının üst kısmı yere çarpınca gözleri açılıyor ama toparlanması için ona zaman tanımıyorum. Kılıcımı yanağına dayayarak alnından boynuna doğru kesiyorum. Yüzünde kocaman bir delik belirirken kan yüzeye sızıyor.

Kendini benden uzaklaştırmadan önce mızmız bir çığlık atıyor. Elini sol yanağına götürüp hasarı kontrol ediyor. Parmaklarının etrafında daha fazla kan birikiyor ve kolundan aşağı damlıyor. İğrenç bir manzara.

Mükemmel Theron artık o kadar da mükemmel değil.

"Kan sana daha da çok yakışıyor Theron," diye karşılık veriyorum.

Yaram çoktan iyileşti.

Kuşkusuz, kendi yarasının da aynı şeyi yapmasını bekliyor.

Ancak saniyeler geçtikçe kan sızmaya devam ediyor ve durma eğilimi göstermiyor.

Kılıçlarımı bir kenara bıraktım ve ona açık bir memnuniyetle baktım.

Saniyeler artık dakikalara dönüşüyor. Eti kendini bir araya getirmeye çalışıyor ama başaramıyor. Tam biraz iyileşirken, yara yeniden kırılır ve daha fazla kan çıkar.

"Ne yaptın sen?" diye soruyor korku dolu sert bir sesle.

"Bir şey mi yaptım?" Omuz silkerek sordum. "Bilmiyorum. Sadece bir saldırgana karşı kendimi savundum."

"Saçmalamayı kes, Minerva. Yaram neden iyileşmiyor?"

Dudaklarım sıkı bir çizgi halinde düzleşirken gülümsemem saf bir küçümsemeye dönüşüyor.

"Çünkü öyle olmasını istemiyorum," diyorum ona. "Seni böyle görmek hoşuma gidiyor. Yenilmiş ve acı içinde."

"Seni kaltak! Ne yaptın sen?" diye daha yüksek sesle soruyor.

"Kiminle evlenmek istediğini bilmiyor muydun Theron? Senin açından bir dikkatsizlik." Ona gülüyorum. "Kraliyet Cryos Hanesi'nin ebedi buz ya da cryos denen bir tekniği var. Normal buz gibi erimemekle kalmaz, aynı zamanda dokuya sızabilir ve içeriden saldıran bir parazit haline gelebilir."

"Sen neden ?" Rahatça yanına doğru yürüdüm.

"Ah, ödevini yapmamışsın, anlıyorum. Artık aydınlanmış say kendini. Düğün gecemizde seni bekleyen şey bu, ama..." Gözlerimin aşağıya inmesine izin verdim. "Vücudunun diğer bölgelerinde."

"Seni lanet orospu! Bundan nasıl kurtulabilirim?"

"Benim sorunum değil." Omuz silkiyorum ve yanından geçip odama doğru yürümeye devam ediyorum.

"Minerva!" diye haykırıyor. "Minerva!" Bağırışları koridorda yankılanıyor.

Köşelere saklanmış, ses çıkarmaya cesaret edemeyen çeşitli hizmetkârları fark ediyorum.

Çok kısık bir "Lütfen." sesi duyduğumda Duruyorum.

Onu yanağında sürekli açık bir yarayla bırakacak kadar kalpsiz değilim. Yarasına tutunurken çizdiği acınası şekle bakıp başımı sallayarak ona geri dönüyorum.

"Bana elini ver," diyorum, yanağına tutunan kan lekeli elini tutarak.

Gözleri bana temkinli bakıyor. Korkuyor. Vücudu hem acıdan hem de kalıcı olarak sakat kalabileceği korkusundan titriyor. Ne yazık ki, nezaketim sadece bir yere kadar uzanıyor.

Bıçağımı tekrar tezahür ettirerek ön kolunun iç kısmına doğrultuyorum. Kolunu çekmeye çalışıyor ama ben onu sabit tutuyorum.

Bıçağın ucuyla, ebedi buzun parazit kalıntılarını etkisiz hale getirmek için koluna küçük bir rune oyuyorum.

Rün derisinde erir ve kaybolur.

Yarasının kanaması nihayet durur, ancak yarayı çevreleyen etler birbirine örülmeye başladığında, bunu parçalanmış bir şekilde yapar.

Yara kapanmış olabilir, ancak kapanmış olmaktan çok uzak.

"Sadece lütfen dediğin için." Ona tatlı tatlı gülümsüyorum. "Ama bir daha bana dokunmaya çalışırsan, yalvarsan bile durmayacağım. Ben bulaşmak isteyeceğin biri değilim Theron."

Bununla birlikte, onu geride bırakıyorum. Kısa bir süre içinde, tanrıların nadiren olduğu şekillerde kalıcı olarak yaralandığını öğrenecek. Yine de onun için üzülmeyi kendimde bulamıyorum.

Pis bir palyaço.

Duydunuz mu, sekizinci seviye ve sadece beşinci seviye tarafından alt edildi.

Dudaklarımda memnun bir gülümseme beliriyor.

Neler yapabileceğimi öğrendikten nişandan kaçmaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyorum.

Belki de bunu daha önce yapmalıydım, onu o kadar korkutmalıydım ki beni en başından terk etmeliydi.

"MAJESTELERI SIZI BEKLIYOR." Bir hizmetçi kapıyı çalıyor. Bana haber vermek için.

Görünüşümün lekesiz olduğundan emin olmak için aynaya bir kez daha bakıyorum - annemin şikayet edebileceği bir şey daha azalıyor. Kabarık saçlarımın arkasındaki bir tutamı fark edince hemen tutturuyorum.

Annemle babamın dairesine giden yol kısa ama içimde büyüyen korkuyla çok daha uzunmuş gibi geliyor. Birkaç hizmetçi arkamdan yürüyor ve dairelerine vardığımızda beni anons etmek için önden gidiyorlar.

Beni taht odası yerine kamaralarına çağırmaları şaşırtıcı ama bu bana sadece bir saldırıya karşı daha hazırlıklı olmam gerektiğini söylüyor. Kızlarını azarlamaları gerekirse diye odaları daha özel.

Kapılar arkamdan kapanıyor ve antrenin derinliklerine doğru yürürken annemle babamın salonda bir kanepede oturduklarını fark ediyorum, yüzlerinde ciddi bir ifade var.

Derin bir nefes alıp varlığımı duyuruyorum: "Merhaba anne, baba."

Annem dönüp bana bakmıyor.

"Minerva. Tekrar hoş geldin," diyor babam beni kucaklamak için ayağa kalkarken. "Lütfen oturun."

Annem göz ucuyla bana bakıyor ve alay ediyor.

"Bir şey söylemeden önce," diye başlıyorum. "Haber vermeden ortadan kaybolduğum için memnun olmadığınızı biliyorum. Ama kötü bir şey yapmıyordum. Sadece kariyerimi bırakmadan önce son bir göreve katılmak istedim."

Annemden bir alay daha, bu sefer gözlerini devirerek.

"Lütfen işimi sevdiğimi anlayın. İblislerle savaşmayı seviyorum. Bu benim kimliğimin bir parçası ve neden bundan vazgeçmem gerektiğini anlamıyorum."

"Çünkü kocan çalışmanı istemiyor," diye tersliyor annem.

"O henüz benim kocam değil."

"Ama olacak. Ve ailesi senin askerliği bırakmanı istediklerini açıkça belirtti. Hiçbir asil aile hanımefendi olmayan bir gelini istemez."

Bir karşılık vermek için kendimi geri çekiyorum çünkü söylemek istediğim şey
kesinlikle bir hanımefendiye yakışmaz.

"Annen haklı. Theron'un ailesinin karşılamanız gereken bazı beklentileri var."

Ben cevap veremeden annem devam ediyor: "Dün Theron'la tartıştığınızı duyduk."

Tabii ki yaparlar.

"Gerçekten, Minerva. Seni bundan daha iyi yetiştirdik. Nerede kaldı senin terbiyen?" Annem bana sert bir bakış attı. "Orduda geçirdiğin zamandan gurur duyduğunu biliyoruz, ama senden çok daha yüksek seviyede olan birine saldırmaya çalışmayacak kadar mantıklısın."

Kaşlarımı kaldırdım. Kavgayı duymuş ama Theron'un kaybeden taraf olduğunu duymamış mı? İlginç.

"Nişanlınıza saldırmayı nasıl düşünebildiniz?
Elbette ondan özür dilemelisiniz."

"En başta ona neden saldırdığımı bile sormayacak mısın?"

"Çünkü kanıtlamanız gereken bir şey vardı," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Hayır. Çünkü bana dokunmaması gerekirken dokundu."

Bana gözlerini deviriyor. "Minerva, artık mazeret yok. Son zamanlardaki davranışların berbat. İnsanların ne dediğini biliyor musun? Kaçtığını biliyorlar ve

Şimdi sadece sizin yetiştirilme tarzınızı değil, güvenlik görevlilerimizi de sorguluyorlar."

"Evet anne, çünkü her şey seninle ilgili olmak zorunda."

"Minerva!" Nefes nefese kaldı.

"Anne?" Başımı eğip ona ters ters bakıyorum.

"Şimdi, şimdi, tartışmaya gerek yok," diye ekliyor Peder alçak bir sesle.

"Tabii ki var," diye araya giriyor annem. "Ona bir baksana! Önce hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboluyor, sonra da nişanlısıyla kavga mı ediyor? Vahşi bir davranış! Benim hiçbir çocuğum böyle davranmamalı."

"O zaman senin çocuğun olduğumdan emin misin anne? Belki de doğumda değiştirildim," diye ekliyorum sertçe.

Hırıldıyor. Şok içinde ağzı açık kaldı ve bana baktı.

"Eğer seni bu kadar hayal kırıklığına uğrattıysam, neden nişanı iptal etmiyoruz? Orduya dönerim ve ailemden uzakta tek başıma yaşarım. Bu şekilde artık evimize utanç getirmeyeceğim."

"Minerva! Küstahlık ediyorsun."

İç çekiyorum. "Pyros Hanesi'yle bir bağlantıya neden ihtiyacımız olsun ki? Maledo varis ve bir gün kral olacak. Molokai bir sonraki Cryos Yüce'si olma yolunda ilerliyor. Bana neden ihtiyacınız var?"

"Benim hiçbir çocuğum başarısız olmayacak!" diye haykırıyor.

"Kariyerime devam edersem nasıl başarısız olurum?"

"Canım, bence başarısızlık biraz ağır oldu. Minerva kazandı

Komutan Azerius'un kendisinden bir takdirname. Bu büyük bir başarı," diye ekliyor babam ve bana doğru küçük bir gülümseme gönderiyor.

Benim tarafımı tutması şaşırtıcı.

"Kadınların orduda yer almasını hiçbir zaman sevmediğimi biliyorsun. Bu erkeklere bırakılsa daha iyi olur," diye homurdanıyor annem.

"Ne olursa olsun, Minerva övgüye değer bir şey başardı. Sadece bu da değil, Evimize onur kazandırdı.

Dün gece Majesteleri'nin ziyafetinde herkes bundan bahsediyordu."

Annem onaylamayarak ofluyor.

"Yaptıklarınla gurur duymakla birlikte, anneni de dinlemelisin Minerva. İşinde iyi olsan da olmasan da, bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde davranırsan insanların konuşmaya devam edeceği konusunda haklı."

"Teşekkür ederim baba," diyorum ona içtenlikle. Belki de ilk kez benimle gurur duyduğunu söylüyor ve bu bile kalbimi ısıtıyor.

Annem bana ters ters bakıyor ve konuşmak için ağzını açıyor ama babamın bir bakışıyla sözlerini yutuyor. Onun yerine sırtını dikleştiriyor ve monoton bir sesle ekliyor: "Bir hafta içinde Theron ve ailesiyle buluşacağız. Uslu durduğundan emin ol."

"Elbette anne. Hepsi bu kadarsa, artık gidebilir miyim?" "Gidebilirsin," dedi babam.

Annem bana daha fazla kusur bulmaya karar vermeden önce onun kararından yararlanarak, odalarından dışarı fırlayıp odama geri dönüyorum.

Sürpriz bir şekilde, toplantı beklediğimden çok daha iyi geçti. Elbette annemin sözleri sertti ama ben buna alışkınım. Babamın o sessiz tavrıyla bile beni savunması hoş bir sürpriz oldu.

Benimle gurur duyduğunu söyledi. Benimle! Molokai ya da Maledo değil. Ben, Minerva!

Kendimi yatağa atıp başımı yastığıma gömerken kendi kendime kıkırdıyorum.

Sonunda övgüye değer bir şey yaptım! Annemin benim bir hanımefendi gibi olmadığımı ve hayal kırıklığı yarattığımı düşünmesi bile önemli değil.

Daha da şaşırtıcı olanı, beni odama kilitlemediler ya da dışarıya erişimimi kısıtlamakla ilgili bir şey söylemediler. Belki de, iyi davrandığım sürece, bu nişanı süresiz olarak erteleyebilir ve Anthropa'dayken biraz daha takdirname kazanabilirim. Belki o zamana kadar,

babam anneme evlenmeme gerek olmadığını söyleyecek.

Ah... Kendi kendime gülümsüyorum. Birdenbire hayat o kadar da kötü gelmemeye başladı. Keşke Mine de burada olsaydı.

Yine de aklımdan aniden bir düşünce geçti.

Güçlerim geri geldi. Cezalı değilim. Birkaç saatliğine Anthropa'ya gizlice girip Mine'yle buluşabilirim, sonra da geri dönerim. Kimsenin bilmesine gerek yok. En azından ona ne olduğunu ve onu terk etmediğimi yüz yüze söyleyebileceğim. En kötüsünü düşünürse kalbim kırılır.

Kendimin buzdan bir kopyasını yapmadan önce herkes uyuyana kadar bekliyorum. Uzaktan aynı görünür ve ancak dokunduğunuzda buzdan yapıldığını anlarsınız.

Yatağa taşırken battaniyeyi bedenimin üzerine kaydırıyorum, böylece uyuyor gibi görünüyorum. Bu kopya erimeye başlamadan önce tam bir gün dayanır, ama o zamana kadar dönmüş olacağım.

Bir kez daha, doğrudan ışınlanmak yerine, hassas korumalardan kaçmak için saraydan gizlice çıktım. İlk kaçışımdan sonra, ailem daha da fazlasını yerleştirdi ve her çıkış noktasında durmaları için bazı ek muhafızlar tuttu. Farkında olmadıkları şey ise, hala kör bir nokta olan bahçeden gizli bir çıkış bildiğim.

Saray koğuşlarının dışında, en yakın portalı bulmak için güçlerimi kullanıyorum ve kendimi oraya ışınlıyorum.

Kalbim heyecandan göğsümde güm güm atıyor. Sadece bir gün oldu ama Mine'yi şimdiden çok özledim, kollarının bana sarılması ve dudaklarının dudaklarımda olması için sabırsızlanıyorum.

Ahh! Banyodaki konuşmamızı ve bana dokunuşunu hatırladıkça tepeden tırnağa kızarıyorum. Belki bundan daha fazlasını yapabiliriz. Ya da vücudunu benimkine değdirdiği sürece herhangi bir şeyden daha fazlasını.

Geçit saraydan kısa bir mesafede, sık bir ormanın içinde yer alıyor. Etrafta kimse yok, bu yüzden Antropa'ya geçmek sorun olmayacaktır.

Geçidin mavimsi tonu ben yaklaştıkça parlıyor. Zihnimde zamanı ve yeri belirliyorum ve ileriye doğru bir adım atıyorum.

"Skya'nın sonuna kadar Aperion'da kalmanız gerekiyor," diye sesleniyor bir ses.

Gözlerimi açtım, döndüm. Etrafta başka bir enerji izi hissetmedim. Ama figür gölgelerin arasından çıkınca nedenini anladım. Gücüyle, enerji imzasını mükemmel bir şekilde maskeleyebiliyor.

"General Cerenios," diye mırıldanıyorum, yarı kızgınlık yarı korku içinde.

Kehribar rengi gözleri bana dikilmiş, ifadesi bomboş.

"Nereye gidiyorsun, Minerva?"

"Erm..."

Bir adım daha yaklaşıyor. Askeri üniformasını giymiş, koyu bordo renkte bir tunik ve üzerinde Hanedan amblemi olan pirinç bir plaka var. Kılıcı yanında kınında, kabzasının üst kısmı büyük bir yakutla kaplı.

"Beni mi takip ediyordun?" diye

sordum. Omuz silkti.

"Seni bu işe Komutan Azerius mu soktu?"

Bir omuz silkme daha. Ondan herhangi bir cevap geleceğini sanmıyorum.

"Sadece ormanda bir gezinti yapıyordum. Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu," diye yalan söyledim.

"Öyle mi?" diye soruyor önüme geçip rahatça.

Boy farkımız nedeniyle ona bakmak için boynumu geriye doğru eğmem gerekiyor. Yine de gözlerim onunla temas ettiği anda, sırtımdan aşağı bir korku şeridi iniyor.

"Şimdi geri döneceğim..." Gergin bir şekilde ekliyorum ve yanından geçmeye çalışıyorum.

Yıldırım hızıyla kılıcının kınıyla yolumu kesti.

"Seninle ilgili bir şey var," diyor, gözleri kısılmış. "Tamamen dürüst olmadın, değil mi?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum-"

Burnu boynumdan birkaç santim uzaklaşana kadar bana doğru eğiliyor. Kendimi sabit tutuyorum.

"Üzerinde bir erkek kokusu alıyorum."

"Uhm... muhtemelen nişanlım? Dün saraydaydı," diye kekeledim.

"Hayır." Tek kelime, inanç dolu. "Bu koku..." diye devam ediyor, gözlerini kapatıyor ve beni tekrar içine çekiyor. "Üzerinde kadim bir gücün zayıf bir izi var. Daha önce hiç koklamadığım bir şey."

"Yanıldığınıza eminim. Başka hangi erkek ki?" Gülmeye zorluyorum kendimi. O benim eğlencemi paylaşmıyor.

Cerenios sırtını dikleştirir.

"Evine git, Minerva. Şimdi."

Fikrini değiştirmesini beklemiyorum ve içeri girmeden önce kendimi hemen saray kapılarının yanına ışınlıyorum.

Yatağıma yığılırken nabzım tavan yaptı, nefes alışım düzensizleşti.

Her şeyin yolunda olduğunu düşünerek yanılmışım. Cerenios'un portalda olması tek bir anlama gelebilir.

Komutan Azerius benden şüpheleniyor.

THIRTY-TWO

Bir haftadan oldu. Anthropa'da aylar. Benimki henüz sigilimi kullanmadı.

Ailem terzi provalarına giderek ve Theron'un ailesiyle buluşma için yeni bir gardırop alarak beni meşgul etmeye karar verse de, yeni ve güzel elbiseler giyme ihtimali bile ruh halimi düzeltmeyi başaramadı.

Toplantıdan önceki gece ve ben huzursuzca dönüp dururken, Mine'yi düşünürken aklıma bir fikir geliyor.

Cryos Evi'nde nesilden nesile aktarılan büyülü nesnelerle dolu bir cephanelik vardır. Yüzlerce yıldır oraya gitmedim ama bana yardımcı olabilecek belirli bir eşyayı hatırlıyor gibiyim.

Yataktan kalkıp gizlice cephaneliğe gidiyorum ve güvenlik koğuşlarını başarıyla geçiyorum. İçeride ölümcül silahlardan büyülü mücevherler ve sihirli aynalar gibi daha sıradan eşyalara kadar sayısız nesne var.

Aradığım belli bir ayna var ki, bir insanın belli bir anda ne yaptığını gözetlemenizi sağlıyor.

Sonunda bulana kadar farklı aynalar arasında dolaşmak birkaç saatimi alıyor.

Bir masa aynası büyüklüğünde, çerçevesi ona gücünü veren yaldızlı rünlerin gizli bir kombinasyonu.

Geceliğimin altına sakladım ve odama geri döndüm.

Yalnız kaldığımda onu bir masanın üzerine koyuyorum ve parmağımı keserek açıyorum, birkaç damlanın rünlerin oymaları arasından kayarak onu aktive etmesine izin veriyorum.

Aynanın içinden parlak bir ışık parlıyor ve kanlı parmağımı alıp aynanın yüzeyine Mine'adını yazıyorum.

Lucien de Vitry.

Nefesimi tutarak aynanın yüzeyinde görüntünün oluşmasını bekliyorum.

Dakikalar geçiyor ve hiçbir şey olmuyor. Kaşlarımı çatıyorum. Yanlış bir şey mi yaptım?

Aynanın çalışıp çalışmadığını test etmek için onun adını silip kendi adımla değiştiriyorum.

Anında bir görüntü oluşuyor. Sanki biri sırtıma bir kamera tutmuş ve beni filme almış gibi, görüntüde kaşlarım çatık bir şekilde aynaya bakıyorum.

Pekâlâ. Yani işe yarıyor. O zaman neden onun için işe yaramıyor?

Tommy'nin Mine'nin tam adının Lucian Valerion de Vitry olduğunu söylediği uzak bir anı zihnimde canlanıyor.

Parmağımı tekrar batırıyorum ve o ismi yazıyorum. Hiçbir şey yok.

Kaynakta ne var?

Aynayı tekrar siliyorum ve bu sefer sadece Valerìon de Vitry yazıyorum.

Ayna parlak bir şekilde parlar ve bu kez yüzeyinde bir görüntü oluşur.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. Lucian onun adı değil mi? Aksi takdirde ayna neden sadece Valerìon de Vitry yazdığımda çalışsın ki?

Gördüğüm şeye odaklanırken soru zihnimin gerisine kayıyor.

Yabancı bir odada, bir tezgâha yaslanmış ve sevdiği insan kahvesi olduğunu tahmin ettiğim koyu renkli bir fincan sıvıyı yudumluyor. Üzerinde askeri üniforması değil, kaslı vücudunu saran rahat beyaz bir gömlek ve koyu renk bir pantolon var. Gözlerim onun büyük ve güçlü kollarına takılıyor ve sadece bir hafta önce ona sarıldığımı hatırlayarak iç çekiyorum.

İyi görünüyor. Yokluğumdan dolayı kesinlikle üzgün ya da perişan görünmüyor. Yara izleri de onu son gördüğümden beri çok daha iyi iyileşmiş, bu da Anthropa'da zamanın nasıl geçtiğinin bir başka işareti.

Gülümsüyor ve birine başını sallıyor.

Gözlerimi kısıyorum. Kiminle konuşuyor?

Etrafını biraz daha incelediğimde, buranın bir tür mutfak olduğunu fark ediyorum, ama üste gördüğüm türden değil. Bu daha küçük, daha kişisel. Şehirdeki bir apartman dairesinde bulunabilecek bir şey.

Dudakları hareket ediyor. Biriyle konuşuyor. Ama etrafında kimin olduğunu henüz göremiyorum.

Dudaklarımı ısırarak, sinirle yumruğumu sıkıyorum. Neden aynanın da sesi yok?

Ağzı çok hızlı hareket ediyor ve iyi ve yarın kelimeleri dışında ne söylediğini pek anlayamıyorum.

Görüntünün çeperinde lacivert bir kumaş parıltısı gözüme çarpıyor. Ait olduğu kişi yaklaşıyor ve dudaklarımdan bir nefes geçiyor.

Yirmili yaşlarında bir kadın, saçlarını ensesinde temiz bir topuzla bağlamış. Birkaç tutam saç ince bir saçak halinde alnından aşağıya doğru akıyor. Yarı dönüyor ve yüzünü daha iyi görebiliyorum. Kalp şeklinde küçük bir yüz, yanaklarında allık lekesi olan çene benzeri bir ten, koyu renkli uzun kirpiklerle çerçevelenmiş iri mavi gözleri var. Burnu küçük ve kalkık, dudakları dolgun ve pembe.

Tedirgin bir şekilde yutkunuyorum.

O kesinlikle muhteşem. Daha güzel bir dişi gördüğümü sanmıyorum. Tanıdığım tanrıçaların çoğu da onunla kıyaslanamaz. Ben kıyaslayamam.

Mine'ye yaklaşıyor ve fincanını tezgâha koyarken, ona sarılması için kollarını açıyor.

Aynayı kırmamak için tahta çatlayana kadar masaya sıkıca tutunuyorum.

Kız ondan daha kısa, başı onun çenesine ulaşıyor. Öne doğru eğilip alnına şefkatli bir öpücük konduruyor ve ben kırmızıyı görüyorum.

I. Bakınız. Kırmızı.

Odamda sıcaklık aniden düşüyor ve serseri enerji gözeneklerimden tehlikeli dalgalar halinde sızarak yoluna çıkan her şeyi donduruyor. Mine'ye, benim Mine'me bakarken gözlerim kıskançlıktan kamaşıyor, sarılıyor ve dudaklarını başka bir kadına değdiriyor.

Nasıl? Cesaret. O mu?

Kim bu kadın? Kaynak'taki bu güzel kadın kimdir ve onun için nedir?

Enerjim o kadar kontrol edilemez ki aynaya ulaşıyor ve onu bir buz tabakasıyla kaplıyor. Devrilme noktama çok yakınım. Bunu hissedebiliyorum. Tüm kuralları unutup Antropa'ya dönüp onu öldürmeye çok yakınım. Ve onu da. Beni aldatmaya cüret ettiyse, sırada o da var. Çünkü buna nasıl cüret eder?

Ben gideli kısa bir süre oldu ve o çoktan başka birini mi buldu? Peki ya bana verdiği tüm o sözler ve tatlı sözler? Ona da aynı şeyi mi söylüyor? Ona tek sevgilisinin o olduğunu, daha önce hiç başkasına mı söylüyor?

Sen öldün, Valerion de Vitry. Seni yakaladığımda, beni aptal yerine koyduğun için hayatında hayal bile edemeyeceğin şekilde acı çektireceğim.

Öfkem yıkıcı bir kalp kırıklığına dönüşmeden önce odada başka bir figür beliriyor. Aynanın açısı değişiyor, sadece Mine'nin bulunduğu açı yerine tüm mutfağı ortaya çıkarmak için geri çekiliyor.

Erkek olan Mine'nin yaşlarında. Mine'ye ve dişiye yaklaşırken sadece profilini görebiliyorum. Düz bir burnu ve bronz bir teni var, saçları siyahın en koyusu. Gri bir pantolon ve siyah bir kazak giymiş.

Dişi ona dönüyor, dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor. Mine'nin kollarından ayrılıyor ve kendini diğer erkeğin kollarına bırakıyor, erkek onu kollarına alıyor, elleri sahiplenici bir şekilde sırtında geziniyor. Sonra onu bir öpücük için kendine çekiyor.

Dudak dudağa bir öpücük.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. Ne oluyor?

Mine gözlerini deviriyor ve onlara bir şeyler söylüyor. Birkaç saniye sonra ayrılırlar ve daha fazla kelime değiş tokuş edilir, ardından Mine yukarı, doğrudan aynanın açısına bakar.

Gözleri iki yarığa kadar kısılmış ama diğer erkek konuşmaya devam ettikçe yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor.

Çift şimdi el ele tutuşuyor, erkek bir kolunu kıza dolayarak onu yakınında tutuyor. Yüzü kadına doğru eğilmiş, dudakları sürekli bir gülümsemeyle kıvrılmış. Yüz hatlarını ya da gözlerinin rengini net olarak göremiyorum ama kemik yapısı bana bir şekilde Mine'yi hatırlatıyor.

Bu düşünce zihnime girdiğinde, gözlerim idrak içinde açılıyor.

Benimkiyle akraba olmalı! Kuzen .

Bu da dişinin de aileden olduğu anlamına geliyor.

Rahat bir nefes aldım. Görünüşe göre bu gece kimseyi öldürmeyeceğim. Yine de Mine'yi tekrar gördüğümde, o insanlarla akraba olup olmadığına bakmaksızın, annesi olmadığı sürece dudaklarını ona yaklaştıramayacağını bilmesini sağlamalıyım.

Memnuniyetle başımı sallayarak birkaç dakika daha mutfakta yemek hazırlamakla meşgul olmalarını izliyorum. Çoğunlukla dişi ve diğer erkek. Benimki orada öylece duruyor, boşluğa bakıyor.

Yüzünde aptalca bir sırıtış - aptalca çünkü bu benim için değil elbette.

Birdenbire aynadaki görüntü kayboluyor ve ne kadar yeniden etkinleştirmeye çalışsam da nafile. Sanırım bunlar sürekli gözetim için tasarlanmamış. Tekrar nasıl çalıştıracağımı bilmediğim için çekmeceye atıp yatıyorum, sevgilimi bana haksızlık ettiği için öldürmek zorunda kalmayacağım için memnunum.

Ah, beni en çok mutlu eden şey her zaman küçük şeylerdir.

Ancak ertesi gün hizmetçilerim Theron ve ailesi için beni güzelleştirmek için üzerimde titreyince bu mutluluk kısa sürdü. Dürtülmeye ve dürtmeye dayanmak zorunda olduğum için alnıma sürekli bir kaş çatma hali yerleşiyor.

Hizmetçiler mücevherler ve süslemeler eklerken en çok iş saçıma düşüyor. Tüm kıyafet ağır ve rahatsız edici. Annem kısa bir süre sonra yanıma geliyor, başıyla onaylıyor ve hizmetçilerden boynuma ve ellerime birkaç parça daha mücevher eklemesini istiyor.

Sonunda, artık kendimi kendim gibi hissetmiyorum, sadece güzel bir vitrin parçasıyım. Ama annemin amacı da tam olarak buydu.

Toplantı Cryos sarayının mavi odasında gerçekleşir - duvarları Aperion'daki en nadir mavi tonuyla boyanmış özel konuklar için ayrılmış bir yemek odası.

Ailem ve ben ilk gelenleriz. Hem Maledo de Molokai daha önceki angajmanları nedeniyle yalvararak ayrıldılar.

Theron ve ailesi geldiğinde, bir dizi selamlaşmanın yanı sıra gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttuğum sahte basmakalıp sözler de birbirini izliyor.

"Theron, canım, yüzüne ne oldu?" diye soruyor annem onu daha iyi görebildiğinde.

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. Yarası eskisi kadar kötü olmasa da, yüzünden aşağıya doğru uzanan oldukça çirkin bir yara izi var.

"Son görevinde aldı. Zor bir görevdi. Komutan Azerius bunun için onu övdü tabii ki," diye araya giriyor annesi.

Theron bana dik dik bakıyor, bakışlarında yarasının gerçek nedeni hakkında hiçbir şey söylememesi için bir uyarı var.

Kendi kendime gülümsüyorum. Demek yalan söylemek zorundaydı... Eminim bir kadın onun mükemmel yüzünü yaraladığını öğrenseydi gururu yerle bir olurdu.

Palyaço.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm Theron. Çok zor bir görev olmalı. On ikinci seviye bir iblis miydi?"

Burun delikleri alevlenir. "Evet," diye kırpılmış bir sesle cevap veriyor.

"Aman Tanrım, daha önce hiç on ikinci seviye bir iblis görmemiştim. Çok mu korkutucular?"

Patlamaya hazır görünüyor. "Evet."

"Evet ne?"

"Korkunçlar."

"Çok cesursun," diye övüyorum onu tiz bir sesle.

Herkes Theron'un askeri cesaretinden etkilendiğimi düşünerek benim oyunuma ikna olmuş görünüyor. Ama Theron gizliden gizliye ona güldüğümü fark ediyor ve bu her şeyi daha da komik hale getiriyor.

Masaya oturup yemeklerin servis edilmesini bekliyoruz. Theron bana dik dik bakmaya devam ederken ailelerimiz havadan sudan konuşuyor, ara sıra yarasına dokunuyor ve daha önce verdiğim sözü hatırlıyor.

Sohbet yaklaşan düğünümüze döndüğünde, Theron aniden araya girdiğinde ebeveynlerimiz düğün için en uygun zamanı tartışıyorlar.

"Komutan Azerius'un isteği üzerine uzun bir göreve katılacağım. Nikâhı ertelemenin en iyisi olacağına inanıyorum."

Her iki ebeveynimiz de şok içinde nefes nefese kaldı.

"Düğünü ertelemek mi istiyorsun?" diye soruyor annem titrek bir sesle.

"Bu fırsattan yararlanmanın en iyisi olacağına inanıyorum" diyor.

"Bence Theron haklı," diye konuşuyorum. "Elbette düğünü heyecanla bekliyorum ama bu nadir bir fırsat

kariyerini oluşturması için. Bunu kaçırmasını istemeyiz, değil mi?"

"Sanırım haklısın," diyor annem isteksizce.

"Bu önemli bir görev," diye devam ediyor Theron.

Annesi Olivia, oğlundan bizimkilere bakıyor, bir anda ne diyeceğini şaşırıyor. Bunu önceden konuşmadıklarını görüyorum ve Theron'u konuşmaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Bağımsız düşünemeyen biri olduğu ve kendisi adına karar vermesi için her zaman annesine güvendiği biliniyor.

Belki de onu korkutmuşumdur. Bu düşünceyle bir gülümsemeyi bastırıyorum. Ah, ama bilseydim, bunu en başından yapardım, böylece en başta nişanlanmazdık.

Ne yazık ki, geçmiş geçmişte kaldı. Bunun üzerinde durmaya gerek yok. "Eğer Theron bunun daha iyi olacağını düşünüyorsa, ben de aynı fikirdeyim.
Pekâlâ. Aklında bir randevu var mı canım?"

"Çok önemli bir görev olduğu için ne kadar süreceğini söyleyemem."

Her iki ebeveyn de sessiz.

"Sanırım Theron görevini tamamladıktan sonra yeniden bir araya gelebiliriz," diyor annem. Sonuçtan memnun değil ama Theron'un başarıları bizim maçımıza da iyi yansıyacakken buna itiraz edemez. Annem bir strateji uzmanıdır ve yarın evlendiğimi görmeyi ne kadar isterse istesin, dikkatli davranması gerektiğini bilir.

"O zaman karar verildi. Theron görevini tamamlayana kadar düğün süresiz olarak ertelenecek." Babam sessizce konuşmaları izledikten sonra nihayet konuştu.

Konuşma yapmacık ve garip bir hal alır ve Olivia ayrılmaları gerektiğini söyler.

Gidişini izlerken Theron'a son bir tehditkâr bakış atıyorum. Görünüşe göre tamamen aptal değil. Benim içimde asla uysal ve yumuşak başlı bir eş bulamayacağını anladığı için hâlâ kendini korumaya çalışıyor.

"Minerva," diye sesleniyor annem. "Ne yaptın sen?" Yanıma yaklaşıp kolumu sertçe kavrarken gözleri beni hançerliyor. "O iblis bahanesiyle beni kandırdığını mı sanıyorsun?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Tatlı tatlı gülümsüyorum.

Babam iç geçiriyor ve başını sallıyor.

Annemin elini kolumdan tutuyor ve onu kendi tarafına çekiyor.

"Onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Ben kimsenin tarafını tutmuyorum," diyor babam yorgun bir sesle.

"Evet. Öylesin." Ona ters ters bakıyor. Ayağını yere vurarak hışımla yemek odasını terk ediyor.

Babamla yalnız kalınca dikkatini bana çeviriyor.

"Senden çok korkuyor," diye sessizce ekliyor.

"Kim?"

"kim?" Gülüyor. "Theron." "Ama ben hiçbir

şey yapmadım."

"Bana yalan söylemene gerek yok Minerva. Başkaları görmeyebilir ama ben ebedi buzun etkilerini nerede olsa tanırım."

Oops.

"O başlattı."

"Ve sen bitirdin."

"Tabii ki. Kendimi savundum."

Bana sessizce başını salladı.

"Düşündüğümden daha güçlüymüşsün."

"Beni düşündün mü?" "Benden ne istediğinizi

anlamıyorum."

"Çok basit. Benimle hiç ilgilenmedin. Tüm kararları annemin vermesine izin verdin. Beni Theron'la nişanlamasına izin verdiğine hâlâ inanamıyorum."

Çenesini kaşıyor. "Sanırım en iyi seçim o olmayabilirdi."

"Sekizinci seviyede olması gerekiyor, baba."

"Ve sen onu yendin."

"Oldukça kötü."

"Anlıyorum."

"Ne görüyorsun? Sadece zayıf değil, aynı zamanda bir yalancı da olduğunu mu? Bu onurlu bir erkek değil."

Dudaklarını büzüyor. "Haklısın."

"Yani? Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

"Ne yapabilirim ki? Nişan Moirai Hanedanı tarafından onaylandı."

"Kırılması için dilekçe verilebilir."

"Hayır. Kırılamaz."

"Orada bir ahlak maddesi olmalı, değil mi? Theron'un yalancı olduğunu ortaya çıkarabiliriz."

"Pyros Hanesi'ni düşmanımız haline getiririz ve amacımız bu değil," diye sert bir şekilde cevap veriyor.

"Bir yolu olmalı. Ne kadar kötü eşleştiğimizi görüyorsunuzdur. Gelecekteki torunlarını düşün. En azından benden daha güçlü biriyle eşleşmeliyim."

Onaylayarak mırıldanıyor.

"Yapılacak bir şey olup olmadığına bakacağım."

Gözlerim açılıyor. İçlerinde belki de ilk kez umut parlıyor.

"Bu... Bu çok nazik bir davranış."

"Bu nezaket değil, Minerva. Sebeplerim biraz farklı olsa da bu maç konusunda ben de en az senin kadar endişeliyim."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Çok fazla şey söyledim. Bu konuda endişelenmeyin."

"Ama-"

"Odanıza çekilebilirsiniz."

Gitmek için yanımdan geçti. Birden durdu.
Yarı döner ve bir an bana bakar.

"Arche Hanedanı'ndan Sigmore Düşesi'nin doğum günü iki hafta sonra."

"Yani?"

Cevap vermesi birkaç dakika alıyor.

"Varlığınız gerekli." "Ne? Neden?"

Daha önce hiç bir hükümdarın doğum günü kutlamasına gitmem gerekmemişti. Kesinlikle, o partilerden nefret ettiğim için daha önce hiç eğilimim olmadı. Her zaman sadece annem ve babam gider, bazen Maledo da gelir ama o varis.

"Bilmiyorum. Düşes sizin de orada olmanızı istediğini söyledi."

"Benim kim olduğumu nereden biliyor ki?" Arche Düşesi'yle daha önce hiç tanışmadım. Arche'ye hiç gittiğimi bile sanmıyorum.

"Buna cevap verememem. Ama özellikle sizin varlığınızı istediğine göre, sizi tanıyor olmalı. Merak ediyorum..."

"Ne?" Yanına doğru ilerledim.

"Bir oğlu var. Onunla tanışmış olabilirsin. Belki de ordudaki başarılarını duymuştur ve bir evlilikle ilgileniyor olabilir ama Theron'la nişanlı olduğun herkesçe bilindiği için böyle bir şeyin gerçekleşmesi sıra dışı olur." Duraksıyor, derin düşüncelere dalmış. "Gerçi nişan sözleşmenizi bozabilecek biri varsa o da Arche Düşesi olurdu. Sadece Üstatlar üzerinde değil, Komutan Azerius üzerinde de etkisi var."

"Oğlu kim?"

"O Komutan Azerius'un sağ kolu. Cerenios."

Sırtımdan aşağı bir korku şeridi akarken bedenim donuyor.

"Eğer bu uygun bir seçenekse ve düşes gerçekten de onun için bir eş arıyorsa, o zaman Theron'la olan nişanı bozmaya hazırım."

"Yani..." Fısıldıyorum, kelimeleri bulamıyorum.

"Ne yazık ki, önce düşesle görüşmem gerekecek. İyi günler, kızım."

Gidiyor.

Sözleri zihnimde tekrarlanırken uzuvlarımın hareket etmesini isteyemiyorum.

Cerenios'un annesi Sigmore Düşesi, doğum günü kutlamasına katılmamı özellikle istedi. Babam bunun aramızdaki olası bir eşleşmeyle ilgili olduğunu düşünebilir ama ben daha iyi biliyorum.

Cerenios bir şeyler biliyor, bir şeylerden şüpheleniyor. Sadece beni mahkum ettirmek için kanıta ihtiyacı var.

Bir doğum günü kutlaması, kimsenin kaşını kaldırmadan beni sorgulaması için en iyi yer.

Kaynak tarafından! Başım çok büyük belada.

THIRTY-THREE

DÖRT GECE SONRA, kendimi kez daha bir yol ayrımında buluyorum. Düşes Rhea'nın doğum günü için Sigmore Sarayı'na adım attığımızda endişem tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi.

İsimlerimiz anons edilirken Maledo yanımda, kolumu tutuyor ve beni balo salonunun içine götürüyor. Açık mavi gözleri ve koyu renk saçlarıyla babamızın tıpatıp aynısı. Yakışıklı bir erkek ve çekiciliğinin farkında, gözleri hemen orada bulunan ve kirpiklerini ona müstehcen bir şekilde kırpan kadınlara kayıyor.

Ailelerimiz bir adım gerimizde, onları anons eden ses balo salonunda yüksek sesle yankılanıyor.

Molokai bir kez daha önceki bir randevusu nedeniyle mazeret bildirdi. Sosyal etkinlikleri kaçırması alışılmadık bir durum değil. Ne de olsa Düşes Rhea tarafından partiye bizzat davet edilen o değildi.

Balo salonu bütün bir eğitim sahası büyüklüğünde. Sarayımızdaki balo salonunun neredeyse iki katı büyüklüğünde ki bu bile başlı başına bir başarı. Söylentilere göre Sigmore Sarayı Aperion'daki en abartılı saray olabilir, bunun sebebi sadece Sigmore ailesinin en zengin ailelerden biri olması değil, aynı zamanda ailenin zaman içinde herhangi bir soydan en fazla sayıda Süprem'i tedarik etmiş olmasıdır.

Bağlantıları da efsanevidir. Büyük Lispera'nın Sigmore Düşesi'nin yakın arkadaşı olduğu ve saraya sık sık konuk olduğu söylenir.

Bir an için kendimi çevremdeki tarihi özümsemeye bıraktım ve yedi bin yıl önce Lispera'nın hayatta olduğu zamanların nasıl olabileceğini hayal ettim. Yüce olan en genç kişi olarak, pek çok acemi tanrı için bir rol model. Ama bunun tek nedeni etkileyici kariyeri değil. O, Aperion'un arkaik uygulamalarına karşı kadınların mücadelesini temsil ediyor.

Hiç kimse bir dişinin onun başardığını başarabileceğini düşünmüyordu ve söylentilere göre gücü normal seviye sistemiyle bile ölçülemeyecek kadar büyüktü. Sadece bir Yüce olmakla kalmadı, aynı zamanda Tenebreis'in Oğullarının diyarlarını terk edememeleri için Tartareia'yı mühürlemek için kendini feda etti ve böylece evrende göreceli bir barış sağladı.

Eğer hala hayatta olsaydı... Komutan Azerius'un Aperion'da böyle bir güç tekeline sahip olup olmayacağını merak ediyorum.

Balo salonunun ortasında oluşan kalabalığa dönerken dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum.

Tahminlerim doğruysa birkaç yüz kişi var. Bu tür kalabalıkları pek sevmem ama belki de sayısız yüz arasında kaybolurken bana bir kalkan sağlarlar.

Tüm oda ruhani enerji kullanımını engelleyen rünlerle çevrilidir. Tüm büyük toplantılarda bu kural uygulanır, böylece ölümcül çatışmalardan kaçınılmış olur. Aperion iblislere karşı bir bütün olarak birleşmiş gibi görünebilir, ancak içeride her zaman üstünlük için savaşan çok sayıda grup vardır. Bu güvenlik rünleri olmadan, özellikle de Evlerin yöneticilerinin çoğu mevcut olduğundan, bu bir kan gölüne dönüşebilir - dışarıdan veya içeriden bir saldırı için en uygun zaman.

Bazı yüzleri geçmişteki diğer resmi görevlerden tanıyorum. Ama soyluların çoğunu tanımıyorum. Benim

Gözlerim Cerenios'u aramak için kalabalığı tarıyor, beni izleyeceğini biliyorum ama şu ana kadar onu hiçbir yerde göremedim.

Küçük bir erteleme.

Düşes ve Dük balo salonunun sonunda misafirlerini teker teker selamlıyorlar.

Ailem, Maledo ve ben saygılarımızı için bulundukları yere gittik.

"Doğum gününüz kutlu olsun Düşes Rhea," diyor annem, teknik olarak ondan daha kıdemli olmasına rağmen bir saygı göstergesi olarak küçük bir reverans yaparken. Ben de aynısını yapıyorum, doğrudan gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyorum.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Varlığınız için teşekkür ederiz."

"Sana özel bir hediye getirdik," diyor babam, açık mavi taşlı platin bir kolye göstererek. "Bizim özel ürünümüz olan ebedi buzdan yapıldı."

"Oh, ne kadar harika. Teşekkür ederim," diye mırıldanan Düşes hediyeyi kabul etti.

"Bu oğlumuz ve varisimiz Maledo," diye tanıtıyor babam kardeşimi. "Ve bu da kızımız, Minerva."

Girişte, başımı kaldırıp baktım. Düşes şaşırtıcı derecede güzel. Parlak kızıl saçları başının üzerinde topuz yapılmış, topuzun üzerinde çok sayıda mücevher bulunuyor. Teni sıcak bir karamel rengi, gözleri koyu yeşil. Cerenios'a hiç benzemiyor.

Dük'e bakıyorum. O da koyu renk saçları ve siyah, çekik gözleriyle Cerenios'a hiç benzemiyor.

Daha da şaşırtıcı olanı, hem dük hem de düşes sıcak ve hoş insanlarken, Cerenios düpedüz korkutucu. Daha önce Komutan Azerius'a Aperion'daki en korkunç kişi unvanını verseydim, sanırım yavaş yavaş hiyerarşiyi yeniden gözden geçirmeyi öğreniyorum.

Sigmore Dükü ve Düşesi hakkında yaptığım araştırmaya göre, en yetenekli tanrılar değillerdi, ancak soyları oldukça ünlü bir soydu ve bir dizi efsanevi Supremes'i doğurdu. Yine de en ilginç olanı

Mesele şu ki, oldukça sıradan iki birey böylesine güçlü bir çocuk üretebildi. Komutan Azerius'un Cerenios'u kanatları altına alması sadece Sigmore ailesinin Aperion'da nüfuz sahibi olmasından kaynaklanmıyor. Bu, erkeğin çok erken yaşlardan itibaren sergilediği yeteneklerinden kaynaklanıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandım.

Düşes, "Umarım kutlamalardan keyif alırsınız," dedi. "Diğer konukları karşılamak için dolaşmam gerekiyor, ama sohbet etmek için zaman bulmamız gerekecek," diye annemle babama sesleniyor.

Tanışma faslı bittikten sonra annemle babam bazı tanıdıklarını buluyor ve sohbet etmeye başlıyorlar. Maledo gizlice bizim tarafımızdan kayboldu ve kalabalığı tararken onu biraz uzakta birkaç genç bayanla konuşurken görüyorum.

Gözlerimi deviriyorum.

Panç bardakları taşıyan bir hizmetçi yanımda duruyor ve bir bardak alıyorum, gecenin geri kalanında içmeyi planlıyorum.

Annemle babam sohbetlerinde kaybolmaya devam ederken, Cerenios'un beni araması ihtimaline karşı yavaşça kenara çekilip bir sütunun arkasına saklanıyorum.

Nihayet eve gidebilmek için zamanın geçmesini beklerken ayağımı yere vuruyorum ve aklım bir kez daha Mine'ye kayıyor. Onu en son inceleyebildiğimden beri günler geçti. Ayna bir gün çalışmayı bıraktı. Zaten günde sadece birkaç dakika çalışıyordu, ama şimdi tamamen güçsüz olduğu için, sadece en kötüsünü tahmin etmekle kalmadım, aynı zamanda aklımdan sıkıldım.

Mine'yi gözetlemek bana her gün dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyordu, her ne kadar onun beni hiç düşünmeden günlerini geçirdiğini görmek beni öfkelendirse de. Mührümle birlikte ona bıraktığım kâğıda bir kez bile bakmadı.

Yokluğum onu pek etkilememiş gibiydi. Sanki beni zihninden tamamen silmiş gibiydi.

Tek olumlu yanı, izlediğim kadarıyla başka bir dişiyle hiç karşılaşmamış olması. O çiftle biraz daha zaman geçirdi, ancak o güzel dişi çiftleştiğinden ve görünüşe göre mutlu olduğundan, benim için bir tehdit oluşturmadığına karar verdim.

En azından bu konuda iyi bir erkek oldu.

Ayrıca bazı görevlerinde ön koltukta oturdum ve uçağını kullanırken, gelen uçaksavar veya ateşten ustalıkla kaçarken onu saf bir şaşkınlık ve nefes nefese izledim.

O gerçekten harika bir erkek. Çok yetenekli.

Henüz beni çağırmadığı için ona kızgın olabilirim, ancak onu gizlice izlemekten büyük keyif aldığımı itiraf etmeliyim. Elbette kimsenin bana onun ne kadar harika olduğunu söylemesine gerek yok, ama onu iş başında, Nazi kıçını tekmelerken görmek oldukça güzel.

Eğer bir Aperite askeri olsaydı, kısa sürede kolayca general olacağından hiç şüphem yok.

Kendi dudaklarımdaki dudaklarını, dudaklarımdaki kanının tadını hatırladıkça hülyalı bir şekilde iç çekiyorum... Kendimi giderek daha fazla arzularken buluyorum. Belki de bu yüzden bu kadar yasak. Kan paylaşımı sadece erotizmin doruk noktası değil, aynı zamanda insanın başka bir varlığa en yakın olabileceği şey - çiftleşme dışında, gerçi bundan söz edemem. Henüz değil.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Kurallara olan saygım ne zaman azaldı ki şimdi o erkekle bir noktada çiftleşmeyi düşünüyorum? Ama gerçek şu ki, onu tekrar gördüğümde bunun gerçekleşeceğini biliyorum.

Onu istiyorum. Bu çok açık.

Ama onu, küçüklüğümden beri kafama kazınmış olan tüm kuralları bir kenara bırakacak kadar çok mu istiyorum?

Evet!

Tüm vücudum korkudan soğurken tenim aniden farkındalıkla diken diken oluyor. Sanki vücudum

Zihnim algılayamadan tehlikenin farkına varıyorum. Düşüncelerimden sıyrılıp sağıma soluma bakıyor, etrafımı tarıyorum.

İşte .

Cerenios.

Balo salonunun diğer ucundan bana bakıyor. Göğsünde altın iplikle işlenmiş ailesinin amblemi olan beyaz bir takım elbise giymiş, kendini tamamen hareketsiz tutarken hem yakışıklı hem de korkutucu. Gözleri benim üzerimde ve onu fark ettiğimi gördüğünde dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. Elinde yumrukla bir gobbet tutuyor ve alaycı bir şekilde bana doğru eğiyor.

Yüzüm düşüyor.

Görünüşe göre rahatsızlığımdan zevk alıyor, gülümsemesi daha da genişliyor. Ama asla gözlerine ulaşmıyor.

Bir açık arıyorum, onun gözünü kırpmadan bakışlarından kaçmaya çalışıyorum. Ama ben hareket ettikçe, o da hareket ediyor.

Oda rünlerle çevrili. Burada hiçbir şey yapamaz, değil mi?

Ama burası onun evi. Hakkında hiçbir şey bilmediğim gizli avantajları olabilir. Düşes bu gece burada olmam için ısrar ettiği anda bunun olacağını bilsem de karşılaşma riskini göze alamam.

Aramızdaki mesafe azaldıkça gözümü ondan ayırmadan kalabalığın arasından ilerliyorum. Topuğumun ucunda, her an bana yetişmek üzere.

Ve hiçbir yerim yok. Tabii…

Birden durdum.

Tam bana yaklaşmak üzereyken ona doğru dönüyorum ve ona doğru yürürken kasıtlı olarak ona çarpıyorum ve içkimi üzerine döküyorum.

Gözleri şok içinde açılır.

Etrafımızdaki insanlar yaptıkları işi bırakıp ona yardım etmeye ve onunla konuşmaya çalışıyorlar.

bana dikkatini vermediği kısıtlı zamandan yararlanıp kaçmak.

Parti başladığı anda balo salonu mühürlendi, böylece hiç kimse izinsiz saray arazisini merak edemez. Ancak hanımefendinin odasına doğru ilerlerken, balo salonunun üstündeki bir oyuğa çıkan küçük bir merdiven buluyorum.

O kadar dar ki, ancak benim gibi hafif yapılı biri merdivene sığabilir. Ve en tepeye ulaştığımda, elbisemi yukarı çekmemi ve dizlerimin üzerinde içeri girmemi gerektiren oyuğun küçük tavanını fark ediyorum.

Burası balo salonundan daha karanlık, ışık kaynağı bu gizli noktadan uzakta parlıyor - saklanmak için mükemmel bir köşe.

Ama balo salonuna bakmak için parmaklıklara ulaştığımda yalnız olmadığımı fark ediyorum.

Sıcak bir bedene çarptığımda küçük bir ses "Ahh," diye inliyor.

"Kim var orada?" Fısıldıyorum.

"Ben de sana aynısını sormalıydım," diye homurdanıyor, ama sesi kızgınlıktan çok eğlenceye yakın. "Burası benim yerim."

"Bir süreliğine ödünç alabilir miyim?" Yüzünde bir ışık huzmesi parladığında ona daha yakından bakarken soruyorum. Genç bir kız. Benden çok daha genç. Saçları siyah ve parlak, dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyor. Gözleri koyu yeşil ve içinde altın rengi lekeler var.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Buraya sığacak kadar küçüksün. Sanırım bir istisna yapabilirim" diye ekliyor, gözleri muziplikle parlıyor.

"Minnie," diye kendimi tanıtıyorum.

"Wyn," diye gülümseyerek cevap veriyor. "Anladığım kadarıyla bu partilerden pek hoşlanmıyorsun."

"Bu kadar belli mi?" Kıkırdıyorum.

"Neden ama? O kadar büyülü ve harika ki," diye ekliyor hüzünlü bir iç çekişle.

"O zaman neden dans pistinde değilsin?"

Surat asıyor. "İznim yok. Henüz reşit olmadım." İç çekiyor.

"Pek bir şey kaçırmıyorsun," diyorum ona dürüstçe.

"Ah, çok şey kaçırıyorum," diye yanıtlıyor dikkatini balodaki bir grup insana yöneltirken. Birkaç kişiyle derin bir sohbete dalmış erkeklerden birine bakarken yüzünde hülyalı bir ifade var.

"Keşke ben de orada olabilseydim. O zaman onunla dans edebilirdim ve-" Çok fazla konuştuğunu fark edince kendini durduruyor. "Kusura bakmayın, buraya aşkım hakkında dinlemeye gelmediniz."

"Aethon?" Kaşlarımı kaldırıyorum, dikkatinin nesnesini tanıyorum.

Ani bir nefes alırken gözleri açılıyor. "Onu tanıyor musun?"

"Onu tanıyorum. Komutan Azerius'un ordusunda bir general."

Gözlerini bana dikti.

"Peki sen onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor, ancak sorusunun altında yatan kıskançlığı fark ediyorum.

"Onun hakkında hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyorum. "İyi bir asker olduğunu duydum. Başka bir şey duymadım."

Dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor ve onu göz kamaştırıcı güzellikte gösteriyor. "Güzel, bu çok güzel," diye mırıldanıyor, daha çok kendi kendine.

Bir kalp atışı kadar duraksadıktan sonra, "O çok harika biri," diye ağzından kaçırıyor. Övgüler yağdırıyor. "O tüm Aperion'daki en yakışıklı erkek. En tatlısı da, her ne kadar böyle tanımlanmaktan nefret etse de."

"Henüz reşit olmadıysanız bunu nereden biliyorsunuz?"

Bilindiği üzere, bir kadın reşit olmadıkça ve açılmadıkça, bekar erkeklerle görüşmesine izin verilmez.

"Kardeşimin bir arkadaşı. Onu hayatım boyunca tanıdım."

"Çok eski değil mi?" Kaşlarımı çattım. Hatırladığım kadarıyla, daha fazla değilse bile yaklaşık on beş bin yaşında olmalı. Pyros Hanesi'nin yıldızı, hayatta kalan son mavi ejderha. Ve büyük bir güce sahip olduğu söylense de, kendisi için hiçbir zaman büyük hırsları olmadı, kral ya da hatta bir Yüce olabilecekken sadece bir general olmayı tercih etti.

"Bah." Wyn homurdanıyor ve elini sallıyor. "Aşkın yaşı yoktur."

"Bunu o da biliyor mu?" Kıkırdıyorum.

"Henüz değil, ama olacak. Açılış baloma gelecek ve şimdiden aklımda onu kesinlikle büyüleyecek muhteşem bir elbise var. Bana bakacak ve beni ilk kez bir kadın olarak görecek ve sonra-" Tutkulu konuşmasının ortasında durdu. "Beni oldukça aptal buluyor olmalısınız. Daha yeni tanıştık ve burada bir aptal gibi saçmalıyorum."

Gülümsüyorum.

"Tam tersine. Umarım her şey senin için yolunda gider. Görmek için sabırsızlandığım kendi insanım var."

Gözlerinde heyecan parlıyor ve aniden ellerimi tutuyor. "Marlowe, değil mi?"

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Onun adı Marlowe. Çok tehlikeli bir erkek ama sizi çok seviyor."

"Ben... Ben neden bahsettiğinizden emin değilim. Marlowe diye birini tanımıyorum."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı.

"Özür dilerim. Bazen düşünmeden ağzımdan bir şeyler kaçırıyorum."

"Hayır, sorun değil ama Marlowe diye birini tanımıyorum."

Gözlerinin yeşili soluk bir opal rengine dönüşüyor.

"Yapacaksın. Şimdi değil ama yapacaksın. Seninle birlikte olabilmek için üç kez ölümle yüzleşti. Ve çok, çok daha fazlasını feda etti. Ama onun fedakârlığı boşuna değil."

"Sen neden ?" Kaşlarımı çattım.

"Erkeğiniz. O hasta." Yüzü düştü. "Tedavisi olmayan bir hastalık, en azından şimdilik."

"Nasıl... nasıl bildin?"

Devam ederken gözleri buğulanıyor.

"Bu onun ikinci ölümü olacak. Ama zehirin çekirdeğinden kurtulmak için ölmeli."

"Hayır, hayır, o ölemez."

"Öyle olmalı. Ama sana geri dönecek Minerva," diye uğursuz bir sesle ekliyor ve ona tam adımı hiç söylemediğimi fark ediyorum.

"Kimsin sen?" Sırtımdan aşağı bir ürperti inerken fısıltıyla soruyorum.

"Zamanı geldiğinde iki ziyaret yapmalısın. Biri Moirai Evi'ne, diğeri de Psyche Evi'ne."

"Neden?"

"Yerine yenisi gelmeden önce ipliğin kesilmesi gerekir. Eğer şimdi kesmezsen, sen de onunla birlikte yok olacaksın."

"Ben-"

"Kan gösterecek," diyor bakışları yanımdan geçip başını yana eğmeden önce.

"Burada olmamalısın," diyor aniden, ama benimle konuşmuyor. Dönüyorum ama kimse yok. "Buraya davetsiz gelmeniz hiç hoş değil."

Hava yoğunlaşıyor ve saf elektrik dalgası etrafımızı sarıyor.

Birden gözleri normale dönüyor ve irkilerek geriye sıçrıyor.

"Yanlış bir şey söylediysem tekrar özür dilerim," diye mırıldanıyor, yüzü geri çekiliyor.

"Bununla ne demek istedin?"

Başını iki yana sallar. "Ben de bilmiyorum. Bazen sadece... bir şeyler görüyorum." . "Peşinde biri var, Minnie. Çok ama çok güçlü biri. Zihinsel kalkanlarını güçlendirmelisin."

"Kim-"

Sorumu tamamlayamadım çünkü ortadan kayboldu. Bir an oradaydı, sonra gitti.

Ne... bu odanın engelleyici rünlerle dolu olması gerekiyordu. Bunu nasıl yaptı?

O gerçek miydi ki?

Boşluğa bakarken, belki de onu ben uydurmadım diye düşünüyorum.

Ama söylediği şeyler... Mine'nin hasta olduğunu nasıl bilebilir?

Yine de Moirai Evi hakkında söyledikleri, o gittikten çok sonra bile zihnimde çınlamaya devam ediyor. Kaderimde benimkinden başka bir eşimin olabileceği gerçeğini hiç düşünmedim.

Öfke beni sıkı bir mengeneyle kavrıyor. Hayır, bu olamaz. Benim için Mine'den başka kimse olamaz.

Onun dediğini yapmak, kaderimin ipini kesmek, endişelenmeden Mine'yle birlikte olmamı sağlar mıydı?

Aklıma başka şüpheler de geliyor. Söylediği her şeyi dikkate almalı mıyım bilmiyorum. Ama araştırmaktan zarar gelmez, değil mi?

Ne de olsa Mine'yle birlikte olmak için her şeyi yaparım. Kendi dünyamla olan tüm kader bağlarımı koparsam bile.

Aynı karıncalanma hissi beni de sarıyor ve parmaklıklardan aşağıya baktığımda Cerenios'u balo salonunun ortasında, yeni bir takım elbise giymiş, gözleri üzerimde görüyorum.

Nefesim kesildi ve geriye doğru düştüm. Sıkışık alandan dışarı fırlayarak kaçmaya çalışırken neredeyse merdivenlerden aşağı düşüyordum. Ama dibe ulaştığımda onunla yüz yüze geliyorum.

"Onunla ne yapıyordun?" diye sert bir sesle mırıldandı.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Kim?"

"Arwyn. Neden onunla birlikteydin?" Kız... O zaman gerçekti.

"I-"

"Gel." Elimi tutuyor ve beni kalabalıktan uzaklaştırıp gizli bir kapıya doğru çekiyor. Kapının önüne adımını atar atmaz kapı açılıyor ve balo salonundan çıkıyoruz.

Parmak uçlarımda bir güç fısıltısı karıncalanırken, engelleyici rünlerin yokluğu hemen fark ediliyor. Ama ben güçlerimi geri aldıysam, o da alır.

Kaynak'a göre, beni öldürebilir ve öldürebilir.

THIRTY-FOUR

Beni koridorun sonundaki küçük bir odaya sürüklüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Bir kez daha soracağım. Arwyn ile ne yapıyordunuz?"

"Wyn'i mi kastediyorsun? Onunla yeni tanıştım."

"Bir daha onun yanına yaklaşmayacaksın,

Minerva." "Yoksa ne olur?" Meydan okuyan

bir kaş kaldırıyorum.

Dudağı seğiriyor ve bana doğru bir adım atıyor.

"Bir şey sakladığını biliyorum," diye alçak sesle başladı. "Seni cezalandıracak bir şey."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Neden? Wyn'le beş dakika konuştum diye mi?" Ani patlaması karşısında kafam karışarak soruyorum. Benim tanıdığım Cerenios genellikle bundan daha sakindir.

"Beş dakika çok uzun. Senin gibilerin yanında olamaz."

"Benim türüm mü? Bu da ne demek oluyor?"

"Kurallara aldırış etmeyen biri," diye gergin bir şekilde ifade ediyor.

"O senin için ne ifade ediyor?"

"Onun benim için ne olduğu önemli değil. Önemli olan tek şey senin mesafeni koruman. Yoksa birbirimizi bir daha gördüğümüzde idam sehpasında olacağız."

"Bu bir tehdit mi?"

"Ben tehdit etmem, Minerva. Harekete geçerim."

Kapıya bakarken dudağımı ısırıyorum ama kapıya ulaşmak için onu geçmem gerekiyor.

"Ben hiçbir şey saklamıyorum. Benimle ilgili her şeyi ve o günah iblisiyle neler olduğunu biliyorsun."

Yaklaşıyor, bir kez daha eğilip beni kokluyor. "Lekeli kan. Lekeli kan kokuyorsun."

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz.

"Yanılıyorsunuz. Ben Cryos Hanesi'nin bir prensesiyim. Bana saygı duysanız iyi olur," diyorum zoraki bir sesle.

Gözleri soğuk ve duygusuz kalsa da sırıtıyor. "Rütben ya da ailen umurumda değil Minerva. Benim dünyamda saygı kazanılır."

"Sen..." Bir adım geri çekiliyorum. O da beni takip ediyor.

"Azerius beni iblis saldırısı hakkında ne sakladığınızı bulmakla görevlendirdi." Duraklıyor. "Tek kelime edersen idam edilirsin."

"Benim üzerimden bir şey mi uyduracaksın?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir şey uydurmaya gerek yok. Sadece ne sakladığınızı öğrenmem gerekiyor."

"iyi şanslar. Şimdi ben gidiyorum."

Kapıya doğru ilerlerken ondan kaçmak için yana çekiliyorum.

"Dur!" o ile Komutlar, onun ses aşılanmış saf enerji beni izlerimde donduruyor. Ne?

Hareket etmeye çalıştığımda bedenim bana itaat etmeyi reddediyor.

"Şimdi benim için bazı sorulara cevap vereceksin," diyor elleri etrafımda dönerken rahatça.

İstemesem de kendimi "Evet" derken buluyorum. Bu da ne...

Panik beni ele geçirdi.

Cerenios'un birini kontrol edebildiğini hiç duymamıştım. Ama bu... Hareket edemiyorum, o beni kontrol ederken zar zor düşünebiliyorum.

Önüme geçip bakışlarıyla beni sabitliyor. "Açgözlülük şeytanını nasıl yok ettin?"

"Hayırseverlikle," diye cevap veriyorum otomatik olarak. Gözlerini bana dikiyor.

"Peki hayırseverliği nereden biliyorsun?"

"Günah şeytanları hakkındaki kitaplardan."

"Bu kitaplar sadece Aperion'daki çok özel koleksiyonlarda bulunur. Bir kopyasını nereden temin ettiniz?"

Ağzımı kapatıyorum, kan tadı alana kadar dudağımı ısırıyorum. Yine de, sanki bir büyünün etkisi altındaymışım gibi, cevap vermek zorunda kalıyorum.

"General Leotar'ın kütüphanesinden."

"Ah. burada," diye mırıldanıyor memnuniyetle.

Gözlerim korkuyla açılıyor. Bu noktada söyleyeceğim her şey beni lanetleyecek. Bir şekilde onun kontrolünden kurtulmalıyım.

Bedenim hareketsiz olduğu için enerjimi çevreye odaklıyorum, nefesi bir sis gibi çıkana kadar sıcaklığı düşürüyorum.

Buna şaşırmış gibi görünse de kendi kendine zar zor kıkırdıyor.

Zemin buzla kaplanana kadar soğuk havaya biraz daha güç katıyorum. Uzuvlarım da buz tutmaya başlıyor ve normalde yaptığım gibi soğukla mücadele etmek yerine beni sarmasına izin vererek vücudumu aşırı bir his yoğunluğuna sokuyorum.

İlk çatlak ortaya çıkar.

Kolumu hareket ettiriyorum, donmanın verdiği acı beni kullandığı zihin kontrolünden .

"Komutan Azerius haklıydı. Sadece beşinci seviye değilsin, değil mi?" diye merakla soruyor.

Vücuduma yayılan acıya karşı dişlerimi sıkarak diğer uzuvlarımı hareket etmeye zorluyorum.

Onun kontrolünden nispeten kurtulduğumda ise artık çok geç.

Beni boğazımdan yakaladı ve havaya kaldırdı.

"İyi denemeydi." Çıtlatıyor. "Ama seninle işim henüz bitmedi."

"Lanet olsun sana, seni sofu domuz."

"Şimdi, şimdi, Minerva." Alaycı bir tavırla dilini dişlerine vuruyor. "Böyle yakışıksız sözleri sana kim öğretti?"

"Git. Beni. Yalnız bırakın! Bu yasalara aykırı!" diye haykırdım. "Eğer beni soruşturmak istiyorsan, bunu resmi olarak yap, seni korkak," diye tükürdüm ona. "Ama dur, o zaman zihin kontrolünü üzerimde kullanamazsın. Çünkü bu yasak."

Tehdidime gülümsüyor ve elini sıkıyor.

"Ah, ama senin sözüne benimkinden daha çok kim inanır ki?" Kıkırdar.

"Sen de aynı şeyi yaparken bana kuralları çiğnediğim için bağırmaya nasıl cüret edersin?"

"Bu farklı bir şey. Ben işimi yapıyorum ve Azerius bazen farklı tekniklerin kullanılması gerektiğini biliyor. Önemli olan tek şey nihai sonuçtur."

Ona ters ters baktım. Komutan Azerius'un kucak köpeğinden ne bekleyebilirdim ki? Dedikodular her zaman Azerius'un adalet arayışında acımasız olduğunu ima ediyordu ama bu kadar ileri gidebileceğini hiç tahmin etmemiştim.

Daha mı kötü? Azerius Aperion'daki en yüksek otorite. Başka birinden yardım istesem bile, ordu üzerinde serbestçe söz sahibi olduğu için Supremes bile onu durdurmak için bir şey yapamaz. Bir hain olabileceğimi düşünmesi bile bana işkence ederek tüm cevapları öğrenmesini sağlayacaktır.

Kendimi saldırmaya hazırlarken parmak uçlarım enerjiyle karıncalanıyor. Ama ben bunu yapamadan kapı açılıyor ve gözleri şoktan kocaman olmuş bir kadın içeri giriyor.

"Bunun anlamı ne?" diye haykırıyor.

Cerenios ona bakmadan, "Thea, dışarı," diye cevap veriyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Dışarı!"

Onun emrine itaat etmez. Kapıyı arkasından kapatarak kararlı adımlarla Cerenios'a doğru ilerliyor. Boyu benden uzun ama Cerenios yine de onu cüce bırakıyor.

"Bir an için arkamı dönüyorum ve sen burada birine mi saldırıyorsun?" Başını ona doğru sallar. Tırnakları pençeye dönüşüyor ve onları adamın boynuna batırıyor, sonra da etini tırmıklayıp kan çekiyor.

Cerenios etkilenmedi.

Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle ona bakıyor, kılını bile kıpırdatmıyor.

Sonunda beni bir kenara atıp yavaşça onunla yüzleşene kadar kendini ona tekrar fırlatıyor.

Tökezleyerek geri çekiliyor, onları şaşkınlıkla izlerken dalgınca boynuma masaj yapıyorum.

"Thea, sana gitmeni söyledim."

"Hayır. Onu senin zalim yöntemlerine karşı savunmalıyım." Ona ters ters bakarken beni işaret ediyor.

Gözlerini deviriyor.

"Önce bunu neden yaptığımı sormanız gerekmez mi?"

"Tabii ki hayır. Her neyse, muhtemelen hatalı olan sensin. Yine de söylemeliyim ki Cer, senin bir kadına karşı bu kadar agresif olduğunu hiç görmemiştim. Sonunda aklını mı kaçırdın?"

"Thea..." İç çekiyor.

"Kötü Ze'nin etkisi, değil mi? Seni bir canavara dönüştürüyor, Cer! Onun için nasıl çalışabilirsin?"

"Çalışmak. Ben de tam olarak bunu yapıyorum. Bu yüzden lütfen gidin ve işime devam etmeme izin verin."

"Biliyordum." Ayağını yere vuruyor. "O kötü adamdan emir alman bir yana, şimdi de burada mı yapıyorsun bunu? Kabul edilemez."

Bana döndü. "Merak etme. Burada olduğun sürece benim korumam altındasın."

Uyuşukça başımı sallıyorum. Sanırım ondan hoşlandım. Biraz tuhaf olsa da. Koyu yeşil empire bel elbisesine bakılırsa, muhtemelen partinin konuklarından biri. Kızıl saçları basit bir topuzla tepesinde tutturulmuş ama sadeliği güzelliğinden hiçbir şey eksiltmiyor.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Gözlerinde bir şüphe parıltısı belirir.

"Wyn söyledi. Ayrıca senin iyi bir şey yapmadığını da söyledi." "Wyn mi?" Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Bana seni durdurmamı söyledi, ben de öyle yapıyorum," diye ekliyor kendi kendine başını sallayarak.

Gecikmeli olarak, boynundaki yaraların iyileşmediğini fark ettim. Aksine, kanamaya devam ediyor.

"Bana kendimi tekrar ettirme, Thea. Git buradan. Şimdi," diye ekliyor iç çekerek, elini yüzünde gezdirirken. Aşağı indiğinde yarasının hâlâ kanadığını fark ediyor ama paniklemek yerine sadece gözlerini deviriyor. Elini dudaklarına götürüyor ve parmaklarındaki kanı yalıyor.

Elimi tutup kapıya yönelirken, "Onu yanımda götüreceğim," diye ilan ediyor. Ama açmaya çalıştığında kapı yerinden oynamıyor.

"Cer?" Thea sabırsızca ayağını yere vuruyor. "Korkarım onu almanıza izin veremem. Sana söylediğim gibi, ben çalışıyor."

"Umurumda değil. Burada çalışma izniniz yok. Bu kadınla çözmeniz gereken bir şey varsa, bunu resmi olarak sorgu ofisinde yapabilirsiniz, bir partide değil. Tabii saklayacak bir şeyin yoksa?" Daralmış gözlerle onu izliyor.

Çenesi gerilir ve birbirlerine bakarken bir irade savaşına girerler.

"Burada daha kötü bir şey mi oluyor?" Thea soruyor.

"Uygunsuz mu?" Gözlerimi kırpıştırıyorum, sonunda sesimi buluyorum. "Hayır, hayır, o-"

"Onunla konuşuyorum." Sert bir bakışla beni susturdu. Belki de ondan o kadar da hoşlanmıyorumdur. Kim olduğunu ve Cerenios'la ilişkisinin ne olduğunu bilmiyorum ama bir geçmişleri olduğu açık. Yapabilseydim, gider ve sorunlarını yalnız çözmelerine izin verirdim. Ama şu anda iki kavgacı tanrı arasında sıkışıp kaldım ve Cerenios'un yarasının hala iyileşmediğini görünce, bu Thea da güçlü bir rakip olabilir.

Kaynak tarafından. Daha önce Cerenios'la tek başıma zar zor başa çıkabiliyordum. Şimdi bir başkasıyla mı mücadele etmem gerekiyor?

"Kapalı bir odaya bir kadın getirdiniz. Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?"

"Thea, lütfen abartmayı bırak. Uygunsuz bir şey olmadı. Benim..." gözleri beni bulduğunda ve burnu tiksintiyle kırıştığında sözlerini yarıda kesiyor. "Bu tür kadınlardan."

"Bu tip mi?" Göz kırpıyorum. "Bu da ne demek oluyor?" Sözlerine alınsam mı alınmasam mı bilemeden soruyorum.

"Evet, Cer, ne tür? Ve ne cüretle bana histerik dersin?"

Çenesi sımsıkı kilitlenmiş. "Yalan söyleyen tip," diyor sertçe.

Yüzüm düştü. "Bu doğru değil-"

"Ne?" Thea ağzından kaçırdı.

"Yalancıları ve kuralları çiğneyenleri umursamam. Minerva her ikisi de. Ve cezalandırılmalı."

Yüz hatlarını düzeltmeden önce Thea'nın yüzünden bir dizi duygu geçer. Vücudundan bir titreme geçer.

"Yani sadece yalancı bir kadınla arkadaşlık etmekle kalmıyor, aynı zamanda onu cezalandırmaya mı çalışıyorsun?" diye şüpheyle soruyor. "Bir ev partisinde mi?"

"Evet, tam olarak bunu yapıyorum."

"Bilmediğim sapıkça bir şey mi bu?" diye soruyor aniden. "Sen..." Sesi bir kademe alçalıyor. "Bu yüzden mi onu boğuyordun?"

"Thea." Derin bir nefes alır. "Aşırı aktif bir hayal gücün var. Sapık kelimesini nereden duymuş olabilirsin ki?" diye sertçe soruyor.

"İnsanlar bu tür şeyler için bunu kullanır," diye kayıtsızca cevap veriyor.

"Bu tür şeyler mi?"

"Bilirsin işte, boğulma falan. Onu boğuyordun." "Peki insanların birbirlerini boğduğunu ne zaman gördün?"

"Burada senden bahsediyoruz, Cer. Benden değil."

"Bana cevap vereceksin, Thea. İnsanların sapkın davranışlarda bulunduğuna nerede tanık oldun?"

"Çok gezdim, biliyorsun." Oflayıp pufluyor ve çenesini kaldırıyor.

"Kim, ne zaman ve nerede?"

"Bunu yapan ben değilim! Sen ."

"Ve size söyledim, burada uygunsuz bir şey olmuyor. Sonuçlara atlıyorsunuz."

"Eğer bir şey yoksa, gidelim."

"Hayır. İşime devam etmeliyim." Duraksıyor ve sanki hâlâ orada olduğumu hatırlamış gibi bana bakıyor. "Boş yere yaygara koparıyorsun, Thea."

"Hiçbir şey mi?" Sesini yükseltiyor. "Onunla kapalı bir odaya girdiğinizi başka biri görseydi, elinizde bir skandal olurdu."

"Benim itibarım tertemizdir. Kimse bir soruşturma yürüttüğümden şüphe duymaz. Çalış, Thea."

"Burada çalışmayacaksın. Şimdi onu partiye geri götüreceğim ve bunu bir daha yapmasan iyi edersin."

"Thea," diye ekliyor alçak bir

hırıltıyla. "Kapıyı aç, Cer."

"Hayır."

"Derhal kapıyı aç, Cerenios. Bana kendimi tekrar ettirme."

Yutkunuyor. Ondan korkuyor mu?

"Thea, sen-"

"Thea şöyle, Thea böyle." Sözünü keserken gözlerini deviriyor. "Başın çok büyük belada, Cer. Bana histerik dediğin gerçeğini unutmayalım. Seni temin ederim ki bunu yakında unutmayacağım. Şimdi kapıyı aç."

"Hayır."

Şaşkınlıkla ikisinin arasına bakıyorum. Thea elimi

bırakıyor ve onun yanına doğru ilerliyor.

"Çirkinleşiyorsun. Eğer gitmemize izin vermezsen-" "Ne?

Gitmene izin vermezsem ne olacak?"

"Yapacağım... Yapacağım..." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Seni tekrar incitmek zorunda kalacağım." Elini yüzüne doğru kaldırıyor, tırnakları pençelere dönüşüyor.

Dudakları titriyor ve ona bakıyor.

Elini tutarak onu kendine çekiyor, ağzı kolunun iç kısmında geziniyor.

"Ne yapıyorsun?" diye kekeliyor.

"Bana zarar veremeyeceğinden emin olmak için," diye mırıldanıyor dudaklarını ayırmadan önce. Köpek dişleri uzuyor ve onları kadının etine yerleştirerek onu ısırıyor.

O...

Gözlerim şok içinde açıldı.

Adam ondan beslenirken Thea'nın vücudu

hareketsiz kalır. O. Besleniyor. Ondan.

Ondan.

Gözlerindeki kırmızı lekeler onu daha da tehlikeli gösteriyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Thea onun kendisinden beslendiği gerçeğiyle -ki bu başlı başına yasak olan bir şey- çok da ilgili görünmüyor. Ve beni eleştirmeye cüret mi etti?

Dakikalar geçiyor ve sonunda elini adamın ağzından çekiyor. Adam dudaklarındaki kan kalıntılarını silerken ona sırıtıyor. O zaman yarasının kapandığını fark ediyorum.

"Neyin var senin?" Thea .

Cerenios omuz silkiyor. Eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor, gelişmiş işitme duyumla bile tam olarak çıkaramıyorum. Ondan sonra gözleri benimkilerle birleşiyor.

Bir adım geri atıyorum ve tam önümde kendini gösterdiğinde kapıya vuruyorum. Bu sefer Thea müdahale etmiyor, sadece geride duruyor ve ısırık izi iyileştikten çok sonra koluna masaj yapıyor.

"Tanıdık bir şey görüyor musun Minerva?" diye soruyor alaycı bir sesle.

"Neden ?" Kekeliyorum.

Eğilir ve derin derin içine çeker. "Lekeli kan. Kokusunu alabiliyorum. Ve bu kanın sana bulaşmasının tek bir yolu var.

dava."

Göz kırpıyorum. Neden bu lekeli kanı tekrarlayıp duruyor? Sorun mu? Bu da ne demek oluyor?

Kanımı Mine ile paylaştığımı söyleyebilir mi? Ama hayır, bu imkansız.

Tabii farkındalık yavaş yavaş sızmazsa. Mine'ye sadece kanımı vermedim. Cerenios'un Thea'ya yaptığı gibi olmasa da onunkinin de tadına baktım. En fazla birkaç damlaydı. Ve neden onun kanı lekeli olsun ki? O bir insan!

Hastalığı yüzünden mi? Demek istediği bu mu?

Kendinden emin ifadesine bakarken kafam her zamankinden daha çok karıştı.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz. Tiyatroyu bir kenara bırakalım."

"Yanılıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Öyle miyim?" Kaşlarını kaldırıyor. "Belki diğerleri kokuyu algılayamıyor ama ben algılayabiliyorum. Komutan Azerius tespit edebilir. Mesele sadece nedenini bulmak."

"Burnun hatalı," diye karşı çıkıyorum. "Lekeli kan ya da bahsettiğin her neyse hiç duymadım bile."

"Thea? Minerva'ya lekeli kanın ne anlama geldiğini anlatabilir misin?"

Thea'ya bakıyorum ve dudağını ısırarak bakışlarını kaçırıyor. "Farklı bir türle kan paylaşımı," diye ekliyor. alçak sesle.

Kalbim göğsümde durdu.

"Sen mi konuşacaksın?" Ben patladım. "Az önce onun kanını içtin." Suçlayıcı bir şekilde onu ve Thea'yı gösterdim. "Aynı türden olsanız ne olur ki? Kan paylaşımı tamamen yasaktır."

Dudakları yavaşça tehlikeli bir gülümsemeye dönüşür.

"Bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorsun ama kuralları da çiğniyorsun," diye devam ediyorum.

"Öyle mi?" Kıkırdıyor. "Ama ben değilim. Kan paylaşımına birinci derece akrabalar arasında izin verilir.

aşırı durumlar. Sakatlığımın iyileşmemesi de ekstrem bir durum olarak nitelendirilebilir."

"Yani..." Onunla diğer kadın arasında gidip geliyorum.

"Thea benim kız kardeşim," diye onaylıyor.

"Ama..." Kalbimin gürültülü atışı etrafımdaki tüm sesleri bastırıyor.

"Ne yaptığınızı biliyorum, bundan hiç şüpheniz olmasın. Sadece mahkumiyet için yeterli kanıta ihtiyacım var."

"Hayır, hayır. Ben bir şey yapmadım."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Küçük beyniniz içinde bulunduğunuz durumu kavrayamıyor gibi göründüğü için size açıklayayım. Bir şekilde General Leotar'ın kişisel kütüphanesinden kitaplar aldınız. Aynı general, muhtemelen Tenebreis'in Oğlu olan şeytani bir varlık tarafından soğukkanlılıkla öldürüldü. Aperion'da, en üst düzeyde güvenliğe sahip olması gereken bir askeri üste meydana gelen bir cinayet." Yüzümün düştüğünü görünce duraklıyor. "En seçkin hakikat kâhinlerinin bile göremediği bir cinayet."

Başımı sallıyorum.

"Beni ima ediyorsun-"

"Bir iblisle birlikte çalıştığınızı. Evet."

"Asla yapmam!" İtiraz ediyorum, bu sefer cevabımdan tamamen eminim. "Asla bir iblisle işbirliği yapmam."

Patlamam onu şaşırtmışa benziyor.

"O zaman tüm bunları nasıl açıklıyorsunuz?"

"Bunu açıklayamam. Bu doğru. Ama Kaynak'a asla bir iblisle isteyerek ilişki kurmayacağıma ya da ona herhangi bir şekilde yardım etmeyeceğime dair yemin ederim. Ben bir askerim, Cerenios. Tüm hayatımı onlarla savaşmaya adadım. Davamıza asla ihanet etmem."

Cevap vermiyor, sadece bana bakıyor. Kaynak'a verilen yemin bozulamaz. Bunu o bile biliyor.

"İşte bu, Cer. Cevabını aldın. Bir iblisle ilişkisi olmadığına yemin etti," diye araya girer Thea.

Cerenios'un burun delikleri alevlendi. Yeminimden etkilenmiş gibi görünmüyor, ama o bile yeminimde yalan söylediysem

şimdi acı içinde kıvranıyor olurdu.

Thea kapıya doğru ilerler ve elini tokmağın üzerine koyar. "Kapıyı aç."

Hâlâ tepki vermiyor.

"Seninle işim bitmedi, Minerva. Sende bir var. Bunu biliyorum. Ve bunun ne olduğunu bulana kadar da durmayacağım," diyor Cerenios kapı açılırken uğursuzca.

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Thea kapıyı açar açmaz arkama bile bakmadan dışarı fırladım.

Balo salonuna döndüğümde ailemi buluyorum ve etkinlik bitip eve dönene kadar yanlarından ayrılmıyorum. Artık ne Cerenios'u ne de kız kardeşini görüyorum ama onun pes etmeyeceğini biliyorum.

Her zamankinden daha fazla tehlikedeyim ve bu yaptığım bir şey yüzünden bile değil! İblis saldırısına seyirci kaldım. Ama bunu itiraf etmek başımı daha çok belaya sokacak. Yemin etsem bile muhtemelen bana inanmayacaklar. Sonra da olay olduktan sonra neden bilgi vermediğimi soracaklar.

O sırada Aperion'da benimle birlikte olduğu için her durum Mine'yi tehlikeye atmamla sonuçlanıyor ve bunun olmasına izin veremem.

Odama döndüğümde, bir sonraki adımlarımın ne olması gerektiğini anlamaya çalışırken deli bir kadın gibi etrafta dolanıyorum.

Eve döndüğümüzde babam Cerenios hakkında beni hala rahatsız eden bazı yorumlar yaptı.

"O tüm Aperion'daki en uygun eş. Komutan Azerius'un onu kanatları altına alması tesadüf değil. Aperion'un çıkarlarını ilerletmek ve güç kurumlarımızdan tüm yolsuzluk izlerini silmek konusunda acımasızdır. Düşes sizi kabul ederse şanslısınız demektir," demişti.

Tek duyabildiğim acımasızlıktı.

Benden birkaç bin yıl daha yaşlı, bu da kütüphanede onunla ilgili bazı kayıtlar olması gerektiği anlamına geliyor,

Özellikle de yaptıkları kutlanıyorsa. Erkekleri küçümsememe rağmen, düşmanımı tanımam gerektiğini anlayacak kadar akıllıyım.

O gece geç saatlerde kraliyet kütüphanesinde barikat kurdum ve Cerenios'tan bahseden her şeyi araştırdım.

Yine de bulduğum şey içimde oluşan korkuyu daha da şiddetlendiriyor.

Cerenios bulur. Azerius öldürür.

Azerius, tanrıların celladı olduğu için bir Tanrı Katili olarak ün salmış olabilir, ancak Cerenios da bir o kadar tehlikelidir. Azerius'un birini idam etmek için gerekli kanıta sahip olması için tüm kirli işleri yapan kişidir.

Bazı tarihçiler onlara ölümcül ikili diyor.

Cerenios ilk yıllarından itibaren olağanüstü yetenekler sergiledi. Sigmore Dükü ve Düşesi, o zamanlar henüz bir general olan Azerius'a genç Cerenios'u himayesi altına alması ve eğitmesi için yalvardı. Cerenios sadece birkaç yüz yaşındayken Azerius'un yanında yaşamaya başlamış ve iki bin yıldan fazla bir süreyi Tanrı Katili'nin yakınında geçirmiştir. Akıl hocası kadar ölümcül ve hassas olması şaşırtıcı değildir.

Bu bilgi hiç de korkutucu değil.

Kitabı kapatıp yerine koyduktan sonra şakaklarıma masaj yapıyorum.

Damarlarımda endişe dolaşıyor ve ellerimde durduramadığım hafif bir titreme var.

Bundan bir çıkış yolu göremiyorum. Benimle ilgili bir şey bulacak. Ve tutuklanacağım, sonra da idam edileceğim.

Hayır! Yapabileceğim bir şey olmalı.

Wyn'in daha önceki sözleri zihnimde yankılanıyor. Ne demişti?

Moirai Evi'ni ziyaret edip kader ipimi kesmeliyim.

Ama ona güvenebilir miyim? Thea'yı bana yardım etmesi için gönderdi ve eğer doğru zamanda gelmeseydi

Cerenios'a her şeyi açıklamak. Belki de iyi niyetlidir.

"Senea," diye sesleniyorum kütüphanedeki Wraith'e. "Evet?" Hayalet gibi bir varlık cisimleşiyor.

"Bana Moirai Evi'ilgili kaderin iplerinden bahseden tüm kitapları göster."

Kütüphanenin sonunda birkaç kitabın ışığı yanıyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, Majesteleri?" "Hayır. Hepsi bu kadar."

Wraith'in altını çizdiği kitapları çıkarıp masanın üzerine yayıyorum.

Moirai Hanesi'nin sadece Aperion'da değil tüm evrende sahip olduğu gücü herkes bilmesine rağmen, çalışmalarının ayrıntıları hakkında çok az bilgi mevcuttur. Hem Moirai Evi hem de Psyche Evi, Aperion'un en anlaşılması zor ve kendi yetki alanları dışındakilere kapalı olan kısımlarıdır.

Okulda onlar hakkında temel bilgileri hatırlıyorum, ancak hiyerarşileri ve birinin ruhların ebedi döngüsüyle ilgilenirken diğerinin her bir ruhun kaderinin parametrelerini ördüğü gerçeği dışında, onlar hakkında bize öğretilen çok az şey vardı.

Kitapları incelerken, burada da fazla bir şey olmadığını fark ettim.

Bir kronikte kaderin dokuz ipliği olduğundan bahsedilir; bunlar benlik, aile, arkadaşlar, aşk, potansiyel, talih, talihsizlik, yaşam ve ölümle ilgilidir. Benlik ipliği, bir kişinin iyi ve kötü doğuştan gelen özellikleriyle doludur. Aile ipliği ruhun hangi aile içinde doğacağına karar verir. Arkadaşlar ipliği diğer ruhlara bağlanır ve bir bağlantılar goblenini oluşturur; her şey bir kişinin bir ömür boyu karşılaşabileceği diğer insanlarla ilgilidir. Talih ve talihsizlik ile yaşam ve ölüm konuları oldukça açıklayıcıdır. Bunlar bir kişinin ne zaman doğacağı, yaşamı boyunca karşılaşacağı sıkıntılar ve nihayetinde ölümüyle ilgilidir. Potansiyel ipliği ise daha gizemlidir

Ve tarihçilerin tanımına karar veremediği tek kişi.

Ancak okumaya devam ettikçe, bu konuların bazı parametreler sağlasa da kesin olmadıklarını fark ediyorum. Hâlâ belli bir ölçüde özgür irade var. Ancak bir kez daha, tarihçiler Moirai tarafından örülen ipliklere karşı özgür iradenin ağırlığı konusunda anlaşamıyorlar.

Kaderin dokuz ipliği. Wyn bir kader ipliği kesmem gerektiğini söyledi. Ama hangisini keseceğimi söylemeyi unuttu…

THIRTY-FIVE

Bir yabancının birkaç kelimesine dayanarak bu kadar büyük riskler aldığıma İNANAMIYORUM. Yine de işte buradayım, Moirai'nin kapılarındayım, ya içeri girmeyi başarmak ya da denediğim için tutuklanmak üzereyim.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve zırhlı askerlerin Moirai Evi'nin içine açılan kapıyı koruduğu yere doğru ilerliyorum.

Teknik olarak Aperion'da yer almasına rağmen, içeri girmenin tek yolu kapı gözcüsü tarafından onaylanmak ve ardından sizi Moirai Evi'nin kalbine götürecek bazı koordinatları portala girmektir. Bu sistem, portalı koruyan silahlı muhafızlar mağlup edilse bile, uygun koordinatlar olmadan kimsenin içeri adım atamayacağını garanti eder.

İleri doğru adım attığımda, kapı gözcüsü ortaya çıkmadan önce muhafızlar beni şüpheyle bir aşağı bir yukarı süzüyorlar.

"Ziyaretin adı ve amacı" diye soruyor.

"Cryos Hanesi'nden Minerva An'yan, Moirai Hanesi'nden Groyo'yu görmek için burada."

"Seni bekliyor mu?"

"Hayır, ama gelişimim üzerindeki etkisinden dolayı minnettarlığımı iletmek için buradayım," diyorum, iyi bir önlem için biraz çiçekli bir dil ekleyerek.

Kapı gözcüsü ikna olmuş görünmüyor.

"Taşıdığın şey nedir?" Elimdeki sepeti işaret ediyor.

"Bu Lord Groyo için bir hediye. Özellikle onun için yaptığım bir yemek," diye ekliyorum tatlı bir şekilde.

"Randevunuz yoksa içeri giremezsiniz."

"Eminim bir istisna yapılabilir. Lord Groyo beni görmekten ve etkileşimimizden sonra öğrendiğim tüm dersleri dinlemekten mutluluk duyacaktır."

"İstisna yok," diye kesin bir dille ifade ediyor.

"Cryos Hanesi'nin bir prensesi için bile mi?" Gülümsüyorum. "Beni geri çevirmeden önce Lord Groyo'ya sormalısın."

Kaybolmadan önce birkaç dakika sözlerimi düşündü. Birkaç saniye içinde geri döndü.

"Lord Groyo sizi kabul edecek," diye ilan etti.

Kapı gözcüsünü portala kadar takip ederken rahat bir nefes alıyorum. Koordinatları giriyor ve açık mavi bir renk etrafımda dönerken, çevrem değişiyor. Ufukta yemyeşil bir vadi uzanıyor. Gökyüzü berrak ve masmavi; Aperion'un her zamanki yarı turuncu tam bir tezat oluşturuyor. Tüm manzara pitoresk ve ana renk paleti canlı Aperion renklerinin pastel bir versiyonu. Üzerime ani bir sakinlik çöküyor. Bunun nedeninin ortamın sakinliği mi yoksa Moirai Evi'nin havasında beni benden alan bir şey mi emin değilim. tüm endişelerimi.

"Balabas sizi Lord Groyo'ya götürecek," diyor kapı gözcüsü, önümde bir wraith cisimlenirken.

"Teşekkür ederim!"

Wraith'in hayalet gözleri benimkilerle buluşuyor. "Beni takip edin Leydi Minerva," diyor monoton bir sesle.

Görünüşte kilometrelerce uzanan küçük, asfalt bir yolda yürüyoruz.

Balabas'la etkileşime girmeye çalışıyorum ve Moirai Evi'nde bulunan kader ipleri hakkında bazı sorular soruyorum,

Ancak çok genel bir "Bu tür soruları yanıtlamak için programlanmadım." cevabıyla karşılaşıyorum.

Wraithler kendi akılları olmayan ruhsuz varlıklardır. Tek amaçları onları yaratan kişinin emirlerine hizmet etmektir. Her ne kadar bilinçli olmasalar da, tüm wraithler bilgilerini Kaynak'tan alırlar, bu da eğer biri onları konuşturabilirse bilgi hazinesi oldukları anlamına gelir. Bazen wraithlerin programlanışında boşluklar olabilir ve kişi bazı bilgiler edinebilir. Ancak sorularımı yeniden ifade etmeye devam ettiğimde, Balabas onlardan biri değil gibi görünüyor.

Moirai Evi'nden bir wraith'ten beklendiği gibi, diye düşünüyorum kendi kendime.

Ufukta devasa bir inşaat görünene kadar dakikalarca yürüyoruz.

Ona yaklaştıkça, devasa büyüklüğü karşısında şaşkınlıktan gözlerim açılıyor.

Bütün bir Aperite şehrinin yarıçapına sahip dairesel bir kule. Bu tek başına etkileyici olsa da, asıl etkileyici olan o kadar yüksek olması ki, görünürde hiçbir çatı olmadan gökyüzüne doğru uzanıyor.

Binlerce değilse bile yüzlerce kat var.

"Bu..." Daha çok kendime fısıldıyorum.

Balabas hemen cevap verir, "Burası Moirai Hanesi'nin koltuğu, Leydi Minerva. Lord Groyo'nun lojmanları bin üçüncü katta."

"Bin..." Sözümü kesiyorum. "Toplam kaç kişi var?"

Balabas, "Sonsuz sayıda, tıpkı dışarıda sonsuz dünya ve henüz oluşmamış dünyalar olduğu gibi," diyerek sorumu yanıtlarken beni şaşırtıyor.

"Ruhların kaderlerinin bulunduğu yer orası mı?"

"Evet, geldikleri yere göre sıralanmışlar."

"Köken derken..." Dikkatlice araştırıyorum.

"Belirli bir yaşam süresi için içine doğdukları dünya. Sonsuz sayıda Wraith vardır.

Bir ruh Ruhun Evi'ne girerken ve sonra çıkarken yerleşimde meydana gelen değişiklikleri sıralamak için."

Sonunda, konuyla ilgili bazı bilgiler alıyorum.

"Bir ruhun hangi dünyaya doğacağına kim karar verir? Psyche Evi mi yoksa Moirai Evi mi?"

Balabas aynı monoton sesle, "Moirai Evi tabii ki," diye cevap veriyor. "Wraithler ruhları bir seviyeden diğerine taşırken, Moirai Konseyi için çalışan katipler evrende düzenin korunması için görevleri devrediyor."

"Moirai Konseyi mi? O da ne?"

"Yüce Moirai tarafından seçilen ve hayatlarını kaderin ipliğini eğirmeye adayan on dört üyeli bir konseydir."

"On dört üye mi? Ve evrenin tüm ipliklerini mi döndürüyorlar? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilgimin ötesinde olduğu için buna cevap veremem."

"Peki ya Yüce? Yüce ne yapar?"

"Yüce, her neslin en etkili insanlarının kader iplerini eğirmekle görevlidir. Bu ruhlar, milyonlarca başka ruhu etkileme potansiyellerine göre seçilir."

İşte yine o kelime: potansiyel.

"Potansiyel tam olarak nedir?"

"Buna cevap veremem Leydi Minerva."

İç çekiyorum. Görünüşe göre Wraith'in vermeye istekli olduğu tek bilgi genel türden. Ancak kütüphanemizdeki kitaplarda böyle bir bilgiye rastlamadığım düşünülürse, bu benim için oldukça yeni bir durum.

"Kendi kader ipliğimi nerede bulabilirim?"

"Buna cevap veremem."

Gözlerimi deviriyorum.

"Aperion'un kader ipleri nerede olabilir?" "Daha açık olmanız gerekecek Leydi Minerva." "Ne demek daha spesifik?"

"İlahların ruhları s'Aperiotes'in ruhlarından farklıdır ve onlara farklı türde bir değerlendirme yapılır."

"Yani onlara özel muamele mi yapılıyor?"

"Buna cevap veremem."

"O zaman tanrıların ruhları nerede olurdu?" Sorumu yeniden ifade ediyorum, ancak aynı cevapsızlığı almak için kendimi hazırlıyorum.

"Her konsey üyesine bir Aperion Evi tahsis edilir."

"Hangi konsey üyesi Cryos Evi'ne atandı?" "Lord Groyo, elbette."

Ah, belki de şans benden yanadır.

"Peki bu konsey üyeleri kendi kaderleri konusunda nasıl adil olabiliyorlar? Hile yapıp kendilerine iyi kaderler tayin edemezler mi?" Bunu uzun zamandır aklımda olduğu için soruyorum.

Wraithler derhal, "Moirai Evi'nde hile diye bir şey yoktur," diye cevap verir.

"Nasıl yani?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Moirai Evi'nde çalışan her canlının yapması gereken şey duygularından vazgeçmektir. Duygular olmadan, hile yapmak için hiçbir teşvik yoktur."

Bekle, ne?

"Yani Yüce Moirai ve konsey üyeleri duygusuz mu?"

"Burada çalışan tüm canlı memurlarla birlikte, evet."

Bu ilginç ve Groyo ile etkileşime girerken akılda tutulması gereken bir şey. Benim garip cazibemden kolay kolay etkilenmeyecektir ve belki de onun için pişirdiğim lezzetli yemeklerden bile etkilenmeyecektir.

Lanet olsun!

"Eğer duygusuzlarsa, çiftleşirler mi?" Aniden sordum.

"Hayır, Moirai Evi için çalışan her işçinin bekar bir hayat yaşa."

"O zaman nasıl çoğalıyorlar?" Kaşlarımı çattım. "Üremiyorlar."

"Anlamıyorum. Hiç çocukları yok mu? Halefleri nasıl atıyorlar? Hatta halefleri var mı yoksa hep aynı kişiler mi?"

"Her konsey üyesinin on bin yıllık bir görev süresi vardır ve bu sürenin sonunda görevlerinden azledilirler. Her Moirai Yüce'sinin elli bin yıllık bir süresi vardır ve bu sürenin sonunda görevlerinden azledilirler ve yeni bir Yüce seçilir. Her kâtibin görevlerinden azledilmeden önce beş bin yıllık bir süresi vardır. Tüm Moirai Evi tanrıları Aperion'daki diğer Evlerdendir ve görev sürelerini tamamladıktan sonra kendi Evlerine dönmelerine izin verilir."

"Ne?" .

Balabas "Bu kamuya açık bir bilgi" diye ekliyor. Elbette Balabas'ın bana anlattığı her şey büyük olasılıkla kamuya açık bilgiler, ama bu yaygın olarak erişilebilir olduğu anlamına gelmiyor. Kesinlikle, Wraith'in bana anlattığı şeylerin çoğunu şimdiye kadar hiç duymadım. Kendimi savunmam gerekirse, daha önce Moirai Hanesi'nin işleriyle hiç ilgilenmemiştim.

Balabas şöyle devam ediyor: "Yavru tanrılar, Moirai Evi için uygun olabilecek belirli yetenekler sergiliyorlarsa, yaşamlarının ilk bin yılı içinde işe alınırlar. Daha sonra eğitilir ve rollerine göre şekillendirilirler."

Bu kulağa tanıdık geliyor ve sanırım okul yıllarımda bu işe alımlarla ilgili bazı söylentiler hatırlıyorum. Ama onlara hiç aldırış etmemiştim.

Kuleye yaklaşıyoruz. Soru sormak için zamanım kısıtlı olduğundan, ailem beni o palyaçoyla nişanlamaya karar verdiğinden beri beni rahatsız eden başka bir şeyi gündeme getiriyorum. Ancak görünen o ki Wraith kaderin ipleriyle ilgili hiçbir soruya cevap veremiyor, bu yüzden bir sonraki kelimelerimi dikkatle seçiyorum.

"Moirai Evi tanrılar için hangi eşleşmeleri onaylayacağına nasıl karar veriyor?"

" iki tanrı arasındaki yavruların potansiyelini test etmek için varsayımsal bir model oluşturulmuştur. potansiyeli

yavrular ebeveynlerinden en az birine eşit veya daha iyi potansiyele sahipse, eşleşme onaylanır. Potansiyel yavrunun daha az potansiyele sahip olması durumunda ise eşleşme reddedilir."

"Peki ya gerçek çiftleşmeler?"

Balabas durdu ve bana döndü, bunu ilk kez yapıyordu. Yani.

"Aperion'da gerçek çiftleşmeler yasaktır. Onlar bozar şeylerin düzeni."

Bu kadarını ben de biliyordum, çünkü gerçek çiftleşmeler kan paylaşımı ve cinsel ilişki ile tetiklenir. Birincisi Aperit yasaları tarafından yasaklanırken, ikincisi evlilikten önce hoş karşılanmaz.

"Her şeyin düzenini nasıl bozuyorlar?" Soruyorum.

"Buna cevap verememem."

"Gerçek çiftleşmeler ne zaman yasaklandı?" Wraithler ansiklopedi türü bir bilgiye sahip oldukları için Balabas buna cevap verebilmelidir.

"İlkeller gittiğinde."

Kaşlarımı çattım.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Balabas, "Buna cevap verememem," diye yanıtlar.

Dudaklarımı sıkıntıyla büzüyorum ve sorumu yeniden soruyorum: "Gerçek çiftleşmelerin nesi bu kadar kötü ki yasaklanmış?"

"Kötü özneldir," diye yanıtlıyor Wraith. "Gerçek çiftleşmeler Aperion'un amacına uygun değildi. Krallığın çıkarlarına aykırı oldukları düşünülüyordu."

Göz kırpıyorum. "Neden?"

"Gerçek eşler, başka her şeyi ve herkesi hiçe sayarak yalnızca birbirlerini önemserler. Sadece birbirlerini önemsiyorlarsa, Aperion'a ve evrenin geri kalanına karşı görevlerini yerine getirmeyecekleri mantıklıdır."

"Bu, Moirai'nin yalnızca gerçek çiftleşme şansı olmayan çiftleşmeleri onayladığı anlamına mı geliyor?"

"Buna cevap verememem."

Yine de cevap açıktır. Moirai'nin onay süreci iki önemli kritere dayanır: yavruların potansiyel gücü ve ebeveynlerin gerçek eşler olmasının imkansızlığı.

Yavaş yavaş, Moirai'nin aktif olarak bize karşı çalıştığını anlıyorum. Peki ya gerçek eşler sadece birbirlerini önemsiyorlarsa? İnsanların tek gerçek aşklarını bulma şansını ellerinden alarak, onları gerçek mutluluktan mahrum bırakıyorlar.

Gerçek çiftleşmelerin nadir olmasının Aperion'daki avantajlı evliliklerin politik oyunuyla ilgili olduğundan uzun zamandır şüpheleniyordum ama bu kadar sinsi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Geriye dönüp baktığımda, dört bin yılı aşkın yaşamım boyunca neden gerçek çiftleşmeyle ilgili sadece bir avuç anlatı okuduğumu anlıyorum - hepsi de belirsiz, gayri resmi kaynaklardan gelen referanslar.

Gerçek çiftleşmelerin tabu olarak görülmesine ve haklarında konuşulmamasına rağmen, bu hikayeler benimle kaldı çünkü bana bir parça umut verdiler - belki ben de bir gün gerçek aşkımı bulabilirdim. Ancak Moirai Evi bunun asla gerçekleşmemesini sağlamak için çalışırken, bunun zaten hiçbir zaman mümkün olmadığını anladım.

Bunca zamandır gerçek eşler hakkında bazı romantik fikirler besliyor, nadir de olsa böyle şeylerin olabileceğini düşünüyordum. Görünüşte aşık olan bir çifte bakar ve belki de gerçek aşklarını bulduklarını umut ederdim. Soracak başka bir soru bulana kadar Balabas, Wraith durur.

"Geldik."

Kulenin ilk katının kapısı önümüzde açılıyor ve Balabas beni içeri götürüyor. Şaşırtıcı bir şekilde, içeride kayda değer bir şey yok, sadece bir sürü başka kapı var. Balabas görünüşe göre rastgele bir tane seçiyor ve benim için açıyor. Wraith beni takip etmiyor, sadece içeri girmem için başını sallıyor.

İkinci kapıdan içeri adımımı attığımda kendimi bir koridorun ortasında buluyorum. Duvarlar bembeyazdı.

herhangi bir dekor veya yapaylık.

Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmeden, ileriye doğru belirsiz bir adım atıyorum.

"Leydi Minerva. Sizi buraya getiren nedir?" Groyo'nun sesi çınlıyor ve kendini önümde gösteriyor. Öncekiyle aynı sedefli elbiseyi giyiyor, yüzü her iki yanağında iki sıra halinde yüzüne kazınmış rünlerle dolu. Gözleri çok tuhaf, açık sarı bir renkte.

"Lord Groyo." Boğazımı temizliyorum. "Odanız çok güzelmiş," diye ekliyorum endişeyle.

Bana bakıyor, yüzünde hiçbir duygu yok. "Seni buraya getiren nedir?" diye tekrarlıyor.

"Size saygılarımı sunmak ve teşekkür etmek için geldim." "Teşekkür mü?" diye yankılanıyor.

"Hayatıma müdahaleniz yanlış bir yolda olduğumu görmeme yardımcı oldu ve o zamandan beri yolumu düzelttim."

"Rica ederim," diye cevaplıyor ters bir şekilde. "Artık gidebilirsiniz."

"Eh?" Göz kırpıyorum. Gitmek için dönmeye başlamıştı, ben de "Dur" diye bağırdım.

Yarı döner, kaşlarının arasında bir soru düğümlenir.

"Bu senin için. Minnettarlığımı sunuyorum," diyerek titrek bir gülümsemeyle onun için pişirdiğim turtayı uzatıyorum. Antropa'da öğrendiğim bir tarif, yüzden etkileneceğinden hiç şüphem yok. Muhtemelen daha önce hiç böyle bir şey yememiştir.

Merakla tepsiye bakar ama tepsiyi almaz.

"Ben... böyle şeylere ihtiyaç duymam." "Ama bu bir hediye," diye ısrar ediyorum.

Bakışlarını benimkilere çeviriyor, görünüşe göre hediye fikrini pek anlamamış.

Kaç yaşında olduğunu ya da ne kadar süredir bu rolde olduğunu bilmiyorum ama sadece bin yaşındayken ailesinden alınmış ve duyguları bastırılmışsa, bilmemesi mantıklı.

Ama duyguları olsun olmasın, yine de kibar görgü kurallarına uymalı. Bu da hediyemi reddedemeyeceği anlamına geliyor.

"Anlıyorum. Teşekkür ederim," diyor bir an düşündükten sonra. Onu benden almak için öne doğru uzanmıyor, sadece telekinezi yeteneğini kullanarak onu yanına taşıyor.

"Artık gidebilirsiniz."

"Bekle!" Gitmeye hazırlanırken tekrar sesleniyorum.

Kaynak tarafından, ama bu erkek benden kurtulmak için sabırsızlanıyor. Ve görevimi yerine getirmem gerekiyorsa bunun olmasına izin veremem.

"Nasıl beğendiğini bana söylemelisin."

Bir kez daha kaşlarını çattı, sözlerimi anlamamıştı. "Sen Cryos Evi'nden değilsin, değil ?" Bahse girerim Tahmin et. Eğer Meclisimizden sorumluysa, o zaman tüm Moirai Meclisi kontrolleri ve dengeleri ile, büyük ihtimalle değildir.

"Değilim. Ben Anemo Hanesi'ndenim," diye cevap veriyor yavaşça, metodik bir şekilde.

"Bu her şeyi açıklıyor. Cryos'ta yiyecek alıp da tadına bakmamak son derece hoş karşılanmaz."

Başını eğiyor, benden yanında duran tepsiye bakıyor. Sözlerimi düşünüyor.

"Ben... bu tür yiyecekleri yemem."

"Bu tür mü?"

"Pişmiş yemek," diyor alçak sesle, ama gözleri turtada.

"Ne yiyorsun?"

"Enerji seviyelerimi optimum düzeyde tutmak için besin tozları."

"Onu yemeniz yasak mı?"

"Hayır. Değil." Hâlâ turtaya bakıyor, neredeyse özlemle - gerçi hiçbir duygusu yoksa, özlem duyabileceğinden şüpheliyim.

"O zaman deneyebilir misin? Bunu özellikle senin için yaptığımdan, yapılacak en nazik şey bu."

Hâlâ tereddüt ediyor.

"Sadece bir ısırık alabilirsin ve beğenmezsen gücenmem," diye ekliyorum. "Gerçi ben oldukça iyi bir aşçıyım, bu yüzden lezzetli olmalı." Ona şakacı bir şekilde göz kırpıyorum.

Bana neredeyse hiç dikkat etmiyor, gözleri turtada.

Boğazı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Denemek istiyor.

"Sanırım bir ısırık alabilirim," diye mırıldanıyor. Telekinezisini kullanarak -ki Anem Evi'nden olduğu için havayı manipüle ediyor olabilir- turtadan bir parça kesiyor ve dokunmadan ağzına götürüp bir ısırık alıyor.

Tepkisini görmek için nefesimi tutarak onu izliyorum.

"Bu çok güzel. Teşekkür , Leydi Minerva," diyor bir ısırık daha alırken, sonra dilim bitene kadar bir tane daha.

Başka bir taneye uzanmıyor ama yediği miktarın yeterli olacağını ummak zorundayım.

Saniyeler geçiyor ve ben umudumu kaybetmeye başlarken gözleri yuvalarından fırlıyor ve geriye doğru yalpalıyor.

Konuşmak için ağzını açıyor ama konuşamıyor - en azından kendisine sorulana kadar.

Son zamanlarda sağda solda kuralları çiğniyorum, bu yüzden Moirai Evi'ne gizlice gireceksem, tüm cephaneliğimi de yanımda getirebilirim. Bu yüzden Cryos cephaneliğini karıştırırken bulduğum yasak bir tılsımı kullanmaya karar vermiş olabilirim. Çağlar boyunca kullanılmamış alışılmadık bir tılsım, ancak olağanüstü bir güce sahip ve kullanıcısına bir kişi üzerinde tam otuz dakika boyunca tam kontrol sağlıyor. Tabii ki işin iki boyutu var: Tılsımın büyüsü yutulmak zorunda, dolayısıyla turta ve bir kişi tarafından yalnızca bir kez kullanılabiliyor.

Ama şimdi Groyo etki altında olduğu için sorularımı hızlıca .

"Kader nerede?"

İrkilir ama "Sağdaki yedinci kapı" diye cevap vermekten kendini alamaz.

"Kapı falan yok," diyorum kısık gözlerle. "Göster bana!"

Elini beyaz sağ duvara bastırıyor ve önümde bir dizi sonsuz kapı belirmeden önce içeriden parıltılı bir ışık patlıyor.

"İçeri girdiğimde hangisinin benim olduğunu nasıl anlayacağım?" "Sadece senin gözlerin için en parlak şekilde parlayacaklar."

Başımı sallıyorum. Bu oldukça kolay.

"Teşekkür ederim, Lord Groyo. Şimdi ben dönene kadar burada bekle ve kımıldama!"

Bana itaat ediyor, vücudu gevşiyor.

Yedinciye ulaşana kadar kapıları sayıyorum ve içeri giriyorum. Enerjimi kullanarak, otuz dakikanın ne zaman dolacağını bana bildirmesi için bir zamanlayıcı tezahür ettiriyorum.

Odaya girdiğimde ağzım şok içinde açılıyor. Opalesan renginde milyonlarca örümcek benzeri iplik var. Hepsi birbirine bağlı ve beynimin kavramaya bile başlayamayacağı karmaşık bir goblende iç içe geçmiş.

Hepsi ışıkla titreşiyor, bazıları diğerlerinden daha güçlü. Kendime ait olmayanlara dokunmamaya dikkat ederek aralarında yürürken, bu odanın da sonsuzluğa uzandığını fark ediyorum.

Zaman çok önemli ve rünün gücü tükenmeden aradığım şeyi bulamayacağım korkusu beni sarıyor.

Derin bir nefes alarak iplik katmanlarının ortasında duruyorum ve etrafıma odaklanıyorum. Enerjimi parmağımın ucuna toplayarak, görüşünü ödünç alabilmek için üzerine bir aktarma rünü oyduğum küçük bir buz gözü örüyorum.

Göze daha fazla enerji ekleyerek, bilinmeyeni keşfetmesi için ileri doğru uçuruyorum.

Kendi gözlerimi kapatarak, gezinen gözün benim için her şeyi görmesine izin verdim.

Saniyede kilometrelerce yol kat ederek, güzel renkleriyle birbirine bağlı ipliklerin çokluğunu içine alır. Ancak çoğu diğer renklerin bir kombinasyonuyla parıldarken, hiçbiri henüz en parlak olanı değil.

Daha fazla mesafe kat edildi. Daha fazla ağ keşfedildi.

Yaşamın, yaratılışın ve kaderin sonsuzluğu üzerine hiç düşünmemiştim. Ancak şimdi her şeyi kendi gözlerimle gördüğümde, kendimi büyüklüğü ve karmaşıklığı karşısında huşu içinde buluyorum.

Ben bunların sadece küçük bir parçasıyım, büyük planın içinde önemsiz bir parçayım.

Yine de üzerinde kontrol sahibi olmak istediğim, istediğim gibi şekillendirmek ve biçimlendirmek istediğim ve bazı eski tanrıların benim adıma karar vermesine izin vermediğim küçük bir parça.

Zaten dört bin yıldır bana biçilen kadere göre yaşadım, önceden belirlenmiş kalıbın dışına hiç çıkmadım.

Mine ile tanışmamış olsaydım, muhtemelen ben de bunu asla yapmazdım.

Theron'la olan nişanlılığıma elbette isyan ederdim ama , bildiğim tek dünyada dışlanma riskini göze alacak ne cesaretim ne de kararlılığım olurdu.

Artık böyle bir durum söz konusu değil.

Mine yanımda olduğu sürece her şeyden ve herkesten uzak durabilirim, en iyi arkadaşım, sevgilim. Ve bunun için, onu arzuladığım gibi sevebildiğim sürece kendimi Aperion'dan isteyerek sürgün edeceğim.

Göz durur. Karışık ipliklerden oluşan bir ağ o kadar parlak parlıyor ki neredeyse kör ediyor. Etrafı kaydederek kendimi orada gösteriyorum, gözün enerjisini avuçlarımın içinde emiyorum.

İşte burada. Benim kaderim.

Kaderin dokuz kör edici ipliği ve bunlardan birini kesmeliyim.

Wyn bunu açıkça söylememiş olabilir, ancak biraz düşündükten sonra aşk ipliğimi kastettiği açık. Mine ölümlü olduğundan ve enerji imzalarımız çok farklı olduğundan, onun benim kader aşkım olması imkansız.

Benim üzerimde hak iddia edebilecek başka bir erkeği düşündükçe içimi acı bir tat kaplıyor. Ama aynı zamanda tam tersi.

beni endişelendiriyor. Eğer bir noktada kaderimdeki o erkeğe rastlarsam ve gerçek çiftleşme duygularımı benimkini unutturacak kadar yozlaştırırsa.

Kabul edilemez.

Bu asla olamaz.

Benim için asla başka biri olamaz. Ne şimdi ne de sonra.

Dikkatimi parlak ipliklere veriyorum ve onları dikkatle inceliyorum. Bazıları saf beyazdan açık mavi, yeşil, kırmızı, pembe, turuncu, mor, sarı ve siyaha kadar değişen farklı renk tonlarına sahip. Saf beyaz ve siyah olanların sırasıyla yaşam ve ölüm ipleri olduğunu varsayıyorum.

Ama diğerleri… Hangisi aşk ipliği?

THIRTY-SIX

Düşün, Minnie, düşün. Wyn başka ne demişti?

Kan gösterecek.

Bu kırmızı mı demek? Kan gibi kırmızı mı?

Kırmızımsı ipliğe bakıyorum ama bir de pembe olan var ve ışığın vurduğu açıya göre ilki daha pembe, ikincisi daha kırmızı oluyor.

Harika. Kaynak'ta onları nasıl ayırt edebilirim - eğer kesmem gereken kırmızı ise.

Geri dönüp Lord Groyo'dan hangisini kesmem gerektiğini söylemesini istemeliyim. Ama zamanlayıcıma baktığımda zamanımın hızla tükenmekte olduğunu fark ediyorum ve Groyo'nun bugünkü etkileşimimizi unutmasını sağlamak için en azından bir dakika ayırmam gerekiyor.

Kumar oynamaktan başka çarem olmadığı için derin bir nefes alıyorum ve buz hançerimi cisimleştiriyorum. Bıçak, neredeyse hipnotize edici bir şekilde bir renkten diğerine geçen pembe ve kırmızı ipliklerin arasında geziniyor.

Mine'nin yüzünü ve vücudunun benimkine değen sıcaklığını hatırlıyorum ve iplere tekrar baktığımda daha güçlü bir kırmızı titreşim görüyorum.

Kestim.

Çıt sesi duyulmuyor. İlk başta iplik ikiye ayrılıyor. Ama birkaç dakika içinde, o yarım iplikler havada dönüp durduktan sonra doğruca bana yöneldi. Tökezleyerek geri çekildim,

Kazara başka ipliklere çarpıyor, ama parıltılı yarım iplikler aynı anda aynı yerden, kalbimin hemen üstünden göğsüme çarptığında tepki vermekte gecikmiyorum.

Nefesim kesildi ve dizlerimin üzerine çöktüm, hava almak için çırpınırken hırıltılı bir şekilde nefes alıyorum.

Acı keskin ve kalıcı.

Avucumu göğsüme bastırıyorum ve bir karıncalanma hissi tüm vücuduma yayılmaya başlıyor.

Gözlerimin önünden hızlı ve acımasız görüntüler geçiyor ama hiçbirine anlam veremiyorum. Sadece göğsümün derinliklerinde gelişen bir dehşet duygusu var. Panik, korku ve endişeden oluşan kaotik bir karmaşaya dönüşene kadar içimde yükseliyor.

Derin bir nefes ve gitti.

Yavaşça nefes veriyorum, hala saldırının etkisindeyim. Kestiğim iplik gitmişti ve onu diğer ipliklere bağlayan diğer küçük bağlantılar da öyle.

Ayağa kalkmaya çabalıyorum ama bir o yana bir bu yana sallanıyorum, kendimi zar zor toparlayabiliyorum.

Arkamda başka bir şey parıldıyor, çarptığım ve şimdi boğucu bir mengeneyle koluma dolanan yabancı bir iplik.

Etrafıma bakıyorum ama kaynağını tespit edemiyorum. Diğerleri gibi değil, bir araya toplanmış ve birbirleriyle iç içe geçmiş.

Bu tek başına. Derin bir mavi, omzumun üzerinden ve boynumun etrafından sarmaşmaya devam ederken tenime sızıyor.

Aniden sıkılaşıyor ve hava akışımı kesiyor.

Onu kendimden uzaklaştırmak için iki elimle kavrıyorum, ama o sadece daha da sıkılaşıyor.

Nefesim yavaşça beni terk ederken öksürüyorum ve hırıltılı nefes alıyorum. Toplayabildiğim tüm enerjiyle ipliğin etrafına odaklanıp onu donduruyorum.

Küçük bir çekişle etrafımda paramparça oluyor, sayısız buz sarkıtları halinde yere düşerek toz haline geliyor.

Başım dönüyor. Basınçtan boğazım ağrıyor. Ama yanımdaki saatin tik taklarına dikkat ettiğimde, rünün işlemesine sadece birkaç dakika kaldığını fark etmek beni harekete geçiriyor.

Koridora geri dönüyorum.

Lord Groyo hala yerde, yatıyor. Beni gördüğünde gözleri açılıyor.

"O kapıdan geçtiğimi ve kadere müdahale ettiğimi unutacaksın. Sadece sana minnettarlığımı göstermek için yemek getirdiğimi hatırlayacaksın. Yemeği yediniz ve afiyetle yediniz ve ben de yoluma devam ettim. Yasak bir şey yaptığımı hatırlamayacaksınız."

"Evet," diye cevap veriyor, gözleri kararıyor.

Zaman geçtikçe vücudunun hareket kabiliyetini yeniden kazanıyor ve ayağa kalkıyor. Bana bakarken gözlerini kırpıştırıyor.

"Yemek için teşekkür ederim, Leydi Minerva. Çok beğendim."

"Bunu duyduğuma sevindim Lord Groyo," diye ekliyorum gülümseyerek. "Şimdi yola çıkıyorum. İyi günler."

"Size de iyi günler."

Arkamı dönüp gidiyorum, kalbim göğsümde hızla çarpmasına rağmen sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum.

Ancak Moirai Evi'nden sağ çıktıktan sonra gardımı indirip rahat bir nefes alabilirim.

Ben yaptım.

İpliği kestim. I...

Yaptığım şeyin büyüklüğü beni şaşırtıcı bir yoğunlukla vuruyor. Kendime doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorarken şüpheler zihnimin içinde geziniyor.

Bir yabancının sözlerini müjde olarak kabul ettim ve kendimi bu istenmeyen kaderden kurtarmak için çaresizlik içinde, düşünülemez olanı, yasak olanı yaptım.

Eğer bu haber duyulursa, sadece hapse atılmakla kalmam, kesinlikle ölüme mahkûm edilirim.

Geleceğimi kumarda mı kaybettim? Yoksa kendimi geçmişten kurtardım mı?

Bu düşünceler beni rahatsız etse de, gerçek şu ki olan oldu. Bunu geri alamam.

Eğer bunun için cezalandırılacaksam... o zaman öyle olsun. Hayatının geri kalanında ve sonrasında Mine'yle birlikte olabileceğim sürece bu riski almaya hazırım.

Bir süre önce, küçük bir kural ihlali yüzünden acı çekiyordum. Şimdi bana bakın, tüm kuralları hiçe sayıyorum. Sonuçlarından korksam da kararlarımdan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum.

Nihayetinde hepsi beni ona yaklaştırdı.

Zihinsel ve fiziksel olarak bitkin bir halde saraydaki odama döndüğümde kardeşimin beni beklediğini görünce şaşırdım.

Sırtı bana dönük, pencereden dışarı bakıyor, elleri arkasında.

"Ne istiyorsun, Kai? Tartışacak havada değilim."

"Tartışmaya gelmedim," diye belirtiyor.

"O zaman neden geldin?"

Dönüyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sen... iyi misin?"

Şok içinde kaşlarım havaya kalktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Babamla konuştum ve Cerenios ile birleşme taraftarı gibi görünüyor. Senin onun gözüne girdiğini düşünüyor."

"Hayır." I hemen Cevap ver. "Bu o için söyle o yanılıyor."

"Öyle mi? Oldukça emin görünüyordu. Hatta Sigmore Düşesi sizi ziyafetine bizzat davet etti."

"Bence bu bir yanlış anlaşılma. Cerenios bende ne bulabilir ki?" Gülmeye çalışıyorum.

O benim eğlencemi paylaşmıyor. Bana dikkatle bakarken gözleri buz gibi soğuk.

"Sen olur yap iyi için kal uzakta itibaren Cerenios, Minerva. Theron senin için yeterince iyi bir eş."

Şok içinde göz kırpıyorum.

"Yeterince iyi mi? Bu da ne demek oluyor?" Ağzımdan kaçırdım.

"Beni yanlış anlıyorsun, Minerva." İç çekiyor.

"Yanlış anlaşılma yok. Ne yani, Cerenios'un benim için fazla iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Benim layık olduğum tek erkeğin o kendini beğenmiş Theron olduğunu mu?"

Dudakları düzleşti.

"Theron güvende," diye şifreli bir şekilde ekliyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Cerenios'tan uzak durmalısın Minerva," diye başladı ama aniden durdu. "Senin doğanı bildiğim için, sana ondan uzak durmanı söylemek, tam tersini yapma olasılığını daha da artıracaktır."

"Aynen öyle."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Bir an için isyanı bırakalım ve söylediğim her kelimeyi düşmanlaştırmayalım. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Ne söylediğine bağlı."

Nefesinin altında küfrediyor.

"Cerenios tehlikeli biri. Onun ve Komutan Azerius'un size gösterdiği ilgi bana doğru gelmiyor. Eğer sizi ararsa, lütfen ondan uzak çalışın ya da onu sadece kalabalık bir bölgede görün ki bir şey yapamasın."

"Bir şey yapmaktan kastınız..."

"Henüz bilmiyorum. Ama tuhaf bir şeyler var ve sana olan bu ani ilgisi hiç hoşuma gitmiyor."

Cerenios'un ne istediğini çok iyi biliyorum ama kardeşimin benim için endişelendiğini görmek bana meselenin tahmin ettiğimden daha da vahim olduğunu söylüyor.

"Anlıyorum. Kendime dikkat edeceğim. Ondan hiç hoşlanmıyorum."

"İyi. O...tamamen kötü değil ama iyi de değil. Komutan Azerius'un emrinde bu kadar uzun süre rağmen Cerenios hakkında hâlâ pek bir şey bilmiyorum. Komutan dışında iletişimde olduğu tek kişi Aethon."

"Onlarla konuştuğumda odadaki diğer general oydu, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Aethon için endişelenmenize gerek yok. O, ihtiyaç olduğunda savaşta yeteneklerini kullanan onursal bir generaldir. Ancak siyasete ya da çatışmalara karışmayı sevmez. Kendi halinde biridir."

"Uyarın için teşekkürler Kai," diye ekliyorum usulca, yanına ulaşıp elimi koluna bastırırken. "Sen iyi bir kardeşsin."

Yüz hatları gerginleşir.

"İstediğim kadar iyi değil," diye fısıldıyor, sesi çelişkili.

Görev ve aile arasında bir çizgi çekmekte zorlandığını bildiğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama kalbimde sıkı bir baskı hissettiğim için tek kelime edemiyorum.

Tenim farkındalıkla karıncalanıyor ve kulaklarımın dibinden bir hava vınlaması geçiyor.

Göz kırpıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda artık ne odamdayım ne de Kai yanımda.

Karanlık. Aperion'da hiç bu kadar karanlık olmaz.

Yer yoğun karla kaplı, havadaki sıcaklık eksilerde - insanların dışarıda, özellikle de çürük kıyafetlerle dolaşması için çok soğuk. Yine de, kıyafetleri yırtık pırtık, botları neredeyse tek parça ve deliklerle dolu halde kar yolunu temizlemeye çalışan onlarca insan erkeğinin durumu tam da bu.

Etrafıma bakıyorum. Alanın her iki yanında barakalar var ve uzakta alanın her tarafına yayılmış güvenlik kuleleri var.

Kulelerden gelen ışık, aksi halde kasvetli olan ortamdaki tek ışık parıltısı.

Bu da ne böyle? Neredeyim ben?

Barakaları çevreleyen dikenli teller, bunun bir tür tuzak olduğunun işareti.

Anthropa'da hangi tarihte olduğumu ya da ne kadar süredir olduğumu bile bilmiyorum. Ama göre, savaş çok uzakta.

bitti.

Dönerek varlığımı normal gözlerden gizliyorum.

Eğer haber verilmeden buraya ışınlandıysam, bunun tek bir açıklaması .

Benim mührümü kullandı.

"Benimki mi?" Sesleniyorum. Ruhani dünyayı görebildiği için sesim sadece onun kulağına gitmeli.

Daha fazla erkek avluda dolaşıyor, bazıları karı temizlemek için kürekleri eline alırken diğerleri barakaların sıcaklığına geri dönüyor.

"Benim mi?" Tekrar bağırıyorum, etrafıma bakıyorum.

Çok fazla insan. Hepsi erkek. Barakaların içinde daha da fazla. Ve hepsi aynı görünüyor; bitkin, yorgun ve soğuk.

Mine'nin de benzer bir kaderi yaşayacağı korkusu göğsümde büyüyor ve tek amacım onu bulmak için etrafta koşturuyorum.

Barakalardan birini dolaşırken, sonunda onunla yüz yüze geliyorum. Daha doğrusu, beyaz karın damlayan kanıyla.

Üzerinde sadece bir gömlek var, kollarından biri kanayan bir yarayı ortaya çıkarmak için koluna katlanmış - etine kazınmış mühürüm.

Gözlerim hemen vücudunda geziniyor, başka yaralar var mı diye tarıyor. Onu hiç görmediğim kadar kirli, bir zamanlar beyaz olan gömleğinin her yerinde, yakasında ve yüzünde kömür lekeleri var.

Yine de, beni içine çekerken, yüz hatları aniden aydınlandı.

Ona doğru koşarken bir an bile kaybetmedim. O da kollarını açmak için bir an bile kaybetmiyor.

Ve işte oradaydım, sıkıca sarılmıştım, onu bedenimde hissediyordum.

O yaşıyor. Önemli olan tek şey bu.

"Ah," diye inliyor kısık bir sesle. "Kaburgalarıma dikkat et." "Yaralandın mı?"

"Morarmış. İyileşecek. Artık burada olduğuna göre, başka hiçbir şeyin önemi yok." Normalde beni anında eritecek o kendine has gösterişli gülümsemesini takınıyor. Ancak şu anda kendimi ondan oldukça soğumuş buluyorum.

"Neden beni daha önce aramadın? Bu da ne böyle? Neredeyiz biz?"

"Esir kampı. Uçağım düşürüldü," diye gelişigüzel ekliyor.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

"Birkaç ay önce."

"Birkaç ay önce mi?" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Sana ne yaptılar? Göster bana!"

"Düşündüğünüz kadar kötü değildi. Orada burada birkaç dayak yedim," diye ekliyor mahcup bir şekilde.

"Orada burada birkaç dayak mı?" Yankıladım. "Kim? Sana elini sürmeye cüret edenleri göster bana, onları pişman edeceğim Mine."

"Sakin ol, sakin ol, Minnie. Onlar insan, unuttun mu? İnsanlara zarar veremezsin."

"Bir istisna yapacağım," diye mırıldanıyorum.

Bıraktığım gibi olduğundan emin olmak için onu birkaç kez tepeden tırnağa tarıyorum. Duydunuz mu! Biri insanıma dokunmaya cüret mi etti? Onu incitti mi?

Kabul edilemez.

"Neden beni şimdiye kadar aramadın?" Öfkeyle sordum.

"Seni rahatsız etmek istemedim."

"Sen..." Ona başımı salladım. "Bunu nasıl düşünebilirsin ki?"

"İşte, işte. Artık buradasın, değil mi?" diye soruyor tatlı tatlı. "Ve en kötüsü için tam zamanında."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Sovyetlerin bize doğru geldiğine dair söylentiler var. Yakında kampı boşaltacaklar."

"Nereyi tahliye
edelim?" Omuz
silkiyor.

"Bunun için burada olmayı planlamıyorum."

"Buraya hiç gelmemeyi planlamalıydın. Cidden Mine, uçak kazası beynini mi bulandırdı?"

"Uçak kazası değil," diye mırıldanıyor, burnunu saçlarıma gömüyor. "Senin yokluğun. Sen beni terk ettiğinden beri aptallaştım, Minnie."

"Anlayabiliyorum," diye mırıldanıyorum.

Kıkırdaması kulağımda titreşiyor.

"Ama ben senin aptalınım, değil mi?" diye ekliyor kibar bir sesle, bunun öfkemi azaltacağını düşünüyor.

"Tabii ki benim aptalımsın. Başka kim sana sahip olabilir ki?" "Çok yüce gönüllüsün, minik sevgilim. Sadece sen "Göze çarpan hatalarımı görmezden gelmeye tenezzül edin."

"En azından iyi şansının farkındasın," diye mırıldanıyorum.

Beni kollarıyla daha da sıkı sarıyor ve ben de güçlerimi kullanarak onu soğuktan koruyor, bir sıcaklık kozasına sarıyorum.

Mutlu bir şekilde iç çekiyor.

"Anladığım kadarıyla güçlerin geri geldi?"

"Belli ki," diye . "Ve ben seni bu aptallıktan kurtarmak için buradayım. Ve tabii ki seni kurtarmak için."

"Elbette. Güçlü tanrıçam olmadan ne yapardım?"

"Bunu biliyor olman güzel. Şimdi gitmeliyiz. Gel, bizi üsse ışınlayayım."

Elini çekiyorum ama olduğu yerde donup kalıyor.

"Yapamayız. İnsanlar beni gördüklerinde ne düşünecekler? aniden orada belirdi?"

"Kaçacak kadar zeki olduğunu mu?" Gözlerimi deviriyorum.

"Yeterince zeki mi?" Kaşlarını kaldırdı, yüzünün köşeleri ağzı kıvrılıyor. "Birkaç saniye öncesine kadar aptalın tekiydim." "Sen hem akıllı hem de aptalsın, mı? Ve hepsi bu. Çünkü kendini koruma duygusundan yoksun görünüyorsun. Ben de bu yüzden buradayım."

"Seni özledim Minnie," diye fısıldıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Beni daha önce arasaydın daha az özleyebilirdin," diye karşılık veriyorum.

"İşlerini yoluna koymak için yeterli zamanın olsun istedim. Umarım nişanlını kapı dışarı etmişsindir." Hâlâ şakacı olsa da sesinde gergin bir ton var.

"Bunu yapmak benim elimde değil," diye başlıyorum ve vücudu hemen geriliyor. "Ama onu sadece kaldırıma tekmelenmiş değil, aynı zamanda kaldırımına iyice tekmelenmiş olarak düşünün" diye ekliyorum gururla.

Göz kırpıyor.

"Kaldırımına... tekme mi attı?" diye tekrarlıyor.

"Evet! Yüzünü görmeliydin." Şeytani bir kahkaha attım.

"Kıçını tekmeledim mi demek istiyorsun?"

"Aynı şey." Elimi sallıyorum. "Kıçı ." "Kıvrımlı, Minnie, kıvrımlı değil."

Kaşlarımı çattım.

"Her neyse. Kıvrımlı kıçını tekmeledim. Ve iyi hissettirdi."

"Senin adına sevindim, minik sevgilim, ama kıvrımlı bir kıçı olduğunu söylemen konusunda ne hissettiğimden emin değilim. Bu ona baktığınızı ve-"

"Ne? Asla!" Ağzımdan kaçırdım. Dudakları neşeyle titriyor. "Doğru, doğru."

"Kaldırımlar, kavisler ve diğer şeyler hakkında bu kadar konuşma yeter. Gitmemiz gerekiyor."

"Üsse geri dönme, Minnie. Orada aniden ortaya çıkmayı göze alamam. Onlara ihanet ettiğimi ve geri dönmek için yardım aldığımı düşüneceklerdir. Bana tam olarak hangi yoldan gittiğimi ve nasıl geri döndüğümü soracaklar ve ben de cevap veremeyeceğim."

"O zaman ne yapmamızı öneriyorsun?" Gözlerimi ona dikiyorum.

"Tahliyeye kadar bekleyeceğiz-" Tam o anda havada yüksek sesli bir alarm çalıyor. "Bu oldukça tesadüfi oldu."

Alman askerleri tüm esirlerin avluya ister. Talimatlar basittir: Batıya yürüyecekler ve kampı terk edeceklerdir.

"Rütbeli bir subay olduğum için benim adımı söyleyecekler. Ancak yürüyüş başladığında ve kendimizi ormana yakın bulduğumuzda, bir işaret vereceğim ve gizlice hattan ."

"Neden bunu basit bir şekilde yapamıyoruz? Bu çok karmaşık Mine," diye haykırıyorum.

"Korumam gereken bir itibarım var, Minnie. Bunu herkesten çok senin anlaman gerekir."

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatıyorum. Haklı olduğu bir nokta var. "O zaman üsse nasıl geri döneceğiz?"

"Gitmeyeceğiz. Ailemin bulunduğu Fransa'ya gideceğiz ve oradaki ABD yetkililerine rapor vereceğim."

"Lanet olsun Mine. Sadece daha önce bulunduğum yerlere ışınlanabildiğimi biliyorsun."

Birisi onun yaptığı gibi mühürümü kullanmadığı sürece, sadece daha önce ziyaret ettiğim yerlere gidebilirim.

"Almanlardan sonra kendi başımıza kalacağız.
Bunu bir yolculuk gibi düşünün."

Sözlerini düşünürken dudaklarımı büzüyorum. Bu sözde yolculuk hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum.

"Sadece ikimiz olacağız. Kimse kimliğimizi bilmeyecek. İstediğimiz kişi olabiliriz." Duraklıyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Evli bir çift olabiliriz, karı koca. Kimse itibarınızı sorgulamayacak."

Bu çirkin önerisi karşısında gözlerim büyüdü.

"Ne? Karın mı? Bana ne zaman sordun ki? Kendini aşıyorsun Mine. Ve bunun sana benim şahsımla ilgili özgürlükler vereceğini düşünme," diyorum ona sert bir şekilde.

"Bunu asla düşünmem, Minnie. Tanrı senden faydalanmamı yasaklıyor."

"Bildiğin iyi oldu," diyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Soğuk zeminde önümde dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri benimkilerde.

"Bana sahip olacak mısın, Minnie? Sana bu kadar çok sorun çıkaran bu aptal, güçsüz insana sahip olacak mısın?"

Kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor. "Ne-"

"Beni erkeğin olarak kabul eder misin? Seni her zaman seveceğime ve el üstünde tutacağıma, seni her zaman herkesten ve her şeyden üstün tutacağıma yemin ederim."

"Benimki, yani-"

"O iki ay geçti, Minnie. Kalbini kazanamadım mı? Birazcık bile mi?"

Gözlerimi kaçırıyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Yaptın," diye fısıldıyorum.

"O zaman benim dişim ol. Ben de senin erkeğin olayım."

Yutkunuyorum. Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum ve yerde ona katılıyorum.

Ellerimi soğuk yanaklarına koyarak yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum.

"Seni aptal, aptal erkek. Bana Minnie dediğin andan beri seninim," diye mırıldanıyorum, çünkü bu aynı zamanda ona Mine demeye başladığım andı.

Eğilerek, dudakları kalbimi ağlatan bir öpücükle dudaklarıma değmeden önce nefeslerimiz bir anlığına birbirine karışıyor: sevinçten ama aynı zamanda kederden çünkü ona olan aşkım sonsuz olabilir ama birlikte geçirdiğimiz zaman sonsuz değil.

Yine de başıma gelecek kalp acısını ve muhtemelen karşılaşacağım cezayı bilsem bile, ondan tekrar ayrılmayı kendime yediremiyorum.

Bir daha asla.

THIRTY-SEVEN

BENİM ADIM söyleniyor ve onunla gitmem için elimi tutuyor.

Havada bir değişiklik olduğunu hissederek ona "Sen git. Bir şeyi kontrol ettikten sonra seninle olacağım."

Bana baktı ama ne olduğunu sormadı. Onun yerine sadece "Bana geri döneceğine yemin et." diyor.

"Yemin ederim."

Yavaşça başını sallayarak avluda oluşan kalabalığa doğru ilerliyor. Tam yanımda bir enerji kütlesi cisimleşirken onun geri çekilişini izliyorum.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Minerva?" Molokai öfkeli bir sesle talepte bulunur.

Onun yanından kaybolduğumdan beri beni takip edeceğini tahmin etmeliydim. Ama Mine'nin sağlığıyla o kadar ilgiliydim ki bunu dert edemedim.

"Burada halletmem gereken bir şey var," diye cevap veriyorum. "Bir insanla mı? Seni gördüm."

Yavaşça gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Peki ne gördün?"

"Kucaklaşıyordunuz," diyor . Omuz silkiyorum.

"Beni ispiyonlayacak mısın?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve işte cevabım. "Başka biri öğrenecek."

Kai'nin adalet duygusunun ne kadar güçlü olduğunu bildiğimden, verdiği cevap beni daha önce ummaya cesaret edemediğim bir şekilde şaşırtıyor.

"Dikkatli olursam olmaz. En azından bir süreliğine."

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun Minerva. Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Niyetinin samimi olduğunu bilecek kadar uzun. Benimki de öyle."

Sanki böyle bir şeyi asla anlayamayacakmış gibi homurdanıyor. Ama kardeşimin duygusal şeyleri anlamasını beklemezdim. Bunun için fazla soğuktur. Yine de beni zorla götürmediği gerçeği bile bana bir nebze umut veriyor.

"Sana ne olacağı hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Tam tersine," diye sözünü kesiyorum. "Biliyorum ve sonuçlarına katlanmaya hazırım."

Başını yana eğip beni inceliyor. "Seni anlamıyorum."

"Bunu anlamak sana düşmez, Kai. Ama kimseye söylemezsen çok memnun olurum."

Dudakları büzülmüş, ama kurallara sıkı sıkıya bağlı olduğu göz önüne alındığında ona çok pahalıya mal olmuş olması gereken sıkı bir baş selamı veriyor.

"Bu yerde bir tuhaflık seziyor musun?" Soruyorum ve konuyu değiştiriyorum.

Buraya geldiğim anda fark ettiğim ama tüm odağım Mine'de olduğu için daha fazla analiz edemediğim bir şey daha.

Kai kaşlarını çatar. Etrafına bakınırken, gözleri koyu mavi parlarken burun delikleri alevlenir. Birdenbire kendini dikenli tel örgünün üzerinde bulur ve elini çitin yüzeyinde gezdirir.

O zaman geri döndü.

"Rünler," diyor . "Aperit değil." Yavaşça başımı salladım. Ben de bundan şüphelenmiştim.

Avucumu barakanın duvarına bastırdığımda, bu türden daha fazla rün ortaya çıkıyor.

"Burası bir esir kampı ama imha kampları olduğuna dair söylentiler de var. Sizce-"

"Bu Nazilerin ruhları toplamak için iblis büyüsü kullandığını mı?" Düşüncelerimi tamamlıyor.

Başımı salladım.

"Bu mümkün." İç çekiyor. "Bunu rapor edeceğim ve araştırmak için diğer kampları dolaşacağım. Eğer iblisler ruhları toplamak için insanlarla birlikte çalışıyorsa, o zaman-"

"Bu savaş ve diğer dünyalardaki savaşlar iblis müdahalesinin bir sonucu olabilir."

"Sıradan iblisler de olmazdı. Tenebreis'in Seçkin Oğulları, çünkü bu tür pazarlıkları yapabilecek güce sadece onlar sahip. Ancak Antropa'ya gidip gitmedikleri ya da insanlarla başka yollarla iletişim kurup kurmadıkları sorusu hâlâ geçerli."

"Üst düzey iblisler. Bu mümkün."

"Ya da bu üst düzey iblisler savaşın şartlarını belirleyecek güç pozisyonlarında olabilirler. Katliamla karşılaşıp ruhlarla beslenebilecek fırsatçı iblislere o kadar odaklandık ki, bu katliamı emreden insanlara bakmadık bile. Bu her şeyi değiştirirdi."

Tüm çıkarımlar netleştikçe yüzünde acımasız bir ifade beliriyor.

"Bu iblisler... onlara verdiğimiz değerden çok daha güçlü olabilirler."

"Belki de geri dönüp komutana haber vermelisin," diyorum ona, ipucunu anlayıp gideceğini umarak.

"Yaptığınız bu çılgınlığı tartışmayı bitirmedim."

"Peki sence tartışacak ne kaldı? Ben kararımı çoktan verdim."

"Bu-"

Durdu. Gözleri donuklaşırken tüm vücudu donar. Etrafında neredeyse bir pelerin gibi parıltılı parçacıklar belirir.

Göz açıp kapayıncaya kadar gitmiş.

Ani ayrılışının ne anlama geldiğini çok iyi bildiğim için şok içinde az önce boşalttığı yere bakıyorum. Mührü kullanılmış.

Ve eğer bunu yapan periyse... aman Tanrım, Molokai bana çok kızacak!

Sırrımı saklayacağına söz vermişken neden şimdi ?

Nefesimin altında bir dizi küfür mırıldanarak Mine'yi aramaya koyuluyorum.

Mahkûmların hepsi kapılara doğru uzun bir sıra oluşturmuş, ayrılmaya hazır.

Benimki ortada ve ben onun yanına sıkışıp elini tuttuğumda, dudaklarında yavaş bir gülümseme kıvrılıyor.

"Geldin," diye fısıldıyor.

"Geleceğime söz verdim."

Elimi sıkıca tutuyor ve diğer mahkûmlara dokunmamam için beni vücuduna yaslıyor.

Bahsettiği ormana varana kadar yavaşça yürüyoruz, bu noktada onu güçlerimle koruyorum ve gizlice sıranın dışına çıkıp yürüyen askerlerden uzaklaşıyoruz.

Onu ağaçların arkasına doğru çekiyorum ama o ilerleyen adamlara doğru bakmaya devam ediyor.

"Onlara yardım etmemi ister misin?" Yüzüne kazınmış endişe çizgilerine dikkat ederek soruyorum.

Başını sallıyor.

"Bu kadar çok kaderle oynayamazsın."

"Senin için yapacağım. Eğer istersen..."

"Hayır." Cevabı kırpılmış. "Tarih ileriye gitmeli.
Zaten çok fazla şey yaptım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önemli değil," diye mırıldanıyor, sonunda beni ormanın derinliklerine doğru takip ediyor. "Sanırım o adamlar için üzülüyorum. Bunca ay boyunca yapacak başka bir şeyimiz olmadığı için birbirimizi tanıdık ve... onlar iyi adamlar."

"Yapabilirim-"

"Hayır," diye tekrar belirtiyor. "Bazıları hayatta kalacak. Diğerleri yaşayamayacak.
Hayat bu."

Gerekçesini kabul ediyorum ama içinden sızan hüznü de hissetmeden edemiyorum.

Ben onun yanında değilken o kampta gerçekten neler olduğunu merak ediyorum. Ama şimdi bir şeyler yapabilirim. Acısını hafifletebilirim... bir şekilde.

Başka askerlerle karşılaşmamak için birkaç saat boyunca dik bir yönde yürüyoruz.

"Gece için uyuyacak bir yer bulmamız gerekecek. Geç oldu ve yorgun olmalısın," diyorum ona çok sessizleştiğini fark ettiğimde.

Derin bir nefes alır ve etrafına bakınır.

"Sıcak ya da bizi gördükleri yerde öldürmeye çalışmayacakları bir yer bulamayacağız."

Ona homurdanıyorum.

"Fark etmediysen diye söylüyorum, bir tanrıçayla seyahat ediyorsun. Gel bakalım."

Etrafta hem ağaçların gizlediği hem de zeminin düz olduğu bir yer arıyorum. İyi bir yer bulduğumda kendi kendime başımı sallıyorum ve diz çöküp açık avuçlarımı donmuş zemine bastırıyorum.

Buz parçacıkları birbirine karışıp yükseliyor ve yavaşça küçük bir kulübe şeklinde sağlam bir yapıya dönüşüyor. Çatıyı ve zemini iki kalın katmanla güçlendiriyorum ve ısıyı koruyabilmeleri için duvarlara ikinci bir katman ekliyorum.

İşim bittiğinde saçlarımı yüzümden çekip Mine'ye dönüyorum.

Bana şaşkınlıkla mı bakıyor, yoksa hayranlıkla mı?

"Bu..."

"Sonsuz buz. İçinde ateş yakarsak erimez. Ayrıca bir saldırı durumunda da geçilmezdir. Bence burası gece uyumak için güzel bir yer olmalı, değil mi?"

"Güzel mi? Minnie, sen bir kraliçesin," diyor beni kollarının arasına alıp dudaklarıma gürültülü bir öpücük kondururken.

"Prenses," diye düzeltiyorum.

"Belki doğuştan prenses ama kendi başına bir kraliçesin. Bu muhteşem."

Yanaklarımda pembe lekeler var. Eğer o öyle diyorsa.

Daha neler yapabileceğimi gösterebilmek için onu küçük buz kulübesinin içine çekerken içimde bir baş dönmesi patlak veriyor. Eğer bunun harika olduğunu düşünüyorsa, bekleyip diğer numaralarımı da görmeli.

İçeri girdikten sonra, ebedi buzdan bir bloğu girişin üzerine taşıyorum. Diğer duvarlarla kusursuz bir şekilde karışıyor ve tüm kabinin büyük bir buz bloğundan ibaret olduğu izlenimini veriyor.

İçerisi çok büyük değil - oynamak için çok iyi bir alana sahip değildim. Ancak bu, uyumamız ve rahatça hareket etmemiz için yeterli olmalı.

Ayrıca Mine'nin omuzlarını çökertmeden ayakta durabileceği kadar uzun ve etrafta rahatça yürürken ayrıntılara gösterdiğim dikkati fark ediyor.

Sessiz övgüsünün altında ezildim.

"Hadi seni ısıtalım," diyorum ve kamptan kömür ve ormandan odun getiriyorum. Kulübenin ortasına yerleştirilmiş olarak beliriyorlar ve en iyi konuma gelene kadar yerlerini değiştiriyorum. Parmaklarımı şıklatmamla ateş canlanıyor ve kulübeyi hem aydınlatıyor hem de ısıtıyor.

Mine kirli gömleğini silkmeden önce bana geniş bir sırıtış atıyor, ben de hemen gömleğini çıkarıp atıyorum. Sonra bacak bacak üstüne atıp ateşin önüne oturuyor.

Ah, ama bu sadece başlangıç! Ona daha fazlasını yapabileceğimi göstermeliyim.

Üsteki kulübemizdeki eşyalara odaklanarak, önce onun için birkaç kıyafet ve güzel elbisemi ortaya çıkarıyorum. Ama ona başka ne alabileceğimi düşünürken, onu gerçekten mutlu edecek tek bir şey olduğunu fark ediyorum.

Temiz olmak için.

Küveti bu kadar uzak bir mesafeye taşımak hiç de kolay değil ama onun için bunu yapıyorum.

Küvet kabinin ucuna oldukça iyi oturuyor ve Mine küçük alanımızda belirmeye devam eden eşyalara şaşkınlıkla bakarken, dışarıdan biraz buz getirip küvete atıyorum ve eritiyorum.

Isı, buz yeteneklerimin tam tersi olduğundan, buzu eritmek ve güzel ılık suya dönüştürmek için neredeyse üç kat daha fazla enerji harcıyorum.

"Minnie," hayretle nefes alıyor.

Daha önceki asık suratı neşeli bir ifadeye dönüştüğünde bu çabaya değiyor.

Giysilerinin geri kalanını çıkarmak ve küvete girmek için zaman kaybetmiyor, sıcak su tenine değdiğinde yüksek sesle bir memnuniyet iç çekişi yapıyor.

Kirli kıyafetlerinin geri kalanını uzaklaştıracağım ve askeri üsten biraz sabun almayı unutmayacağım. Eşyaları ileri geri ışınlamak da oldukça yorucu ama yüzündeki o gülümsemeyi görmek için her şeyi tekrar yapardım.

Çıplaklığı bile artık beni rahatsız etmiyor, gerçi kendini küvete daldırmadan önce kısa bir bakış atabildim.

"Seni çok seviyorum Minnie," diyor aniden. "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye."

Mutlu bir şekilde gülümsüyorum. "Elbette. Seni benden daha iyi kim tanıyabilir?"

Kıkırdıyor.

"Üstünüzü değiştirmek için yeni kıyafetleriniz olacak ve-" Bir şilte ve kalın bir battaniye bulup buz kabininin içine ışınlarken duraksıyorum, sonra da diğer uca yaslıyorum.

"Bak, şimdi her şeyi düşündüm."

"Sende var. Çok güçlüsün, minik sevgilim."

"Gördün mü? Sana söylemiştim! Muhtemelen şimdi bana daha çok aşık oluyorsun, değil mi?" Kirpiklerimi ona doğru savuruyorum, ilk kez bu tuhaf hareketi yapmayı başarıyorum. "Doğaüstü cazibem senin zayıf insan aklını alt ediyor olmalı."

"Nasıl bildiniz?" diye soruyor. "Kendimi oldukça suskun buluyorum. Bunun senin doğaüstü caziben olduğunu bilmiyordum..." Dudakları yukarı kıvrılıyor.

Benimle dalga geçtiğini anlamam bir anımı aldı.

"Benim!"

"Bugün sana her zamankinden daha çok aşığım. Bu daha mı iyi?" diye soruyor kaşlarını oynatarak.

Kelimeler beni son derece memnun etse de yüksek sesle ofluyorum. Ve ona ne kadar yüce gönüllü olduğumu göstermek için kollarımı sıvıyorum ve saçlarını yıkamak için arkasına geçiyorum.

Parmaklarım kafa derisine masaj yaparken iç çekerek dokunuşuma doğru eğiliyor.

Gözleri kapalı ve alçak bir melodi mırıldanıyor.

Öne doğru eğilip alnına bir öpücük kondururken gülümsüyorum.

Gözleri aniden açılıyor, irisleri açık yeşil renkte ve yoğun bir şekilde parlıyor. Aniden ellerimden birini tutuyor ve beni olduğum yerde tutuyor.

"Bu sefer Antropa'da ne kadar kalacaksın?" Sesi artık şakacı değil.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Mümkün olduğunca uzun süre kalmak için elimden geleni yapacağım."

O sessiz. Kendini benden kurtararak küçük küvetin içinde dönüyor ve bana bakıyor.

"Son günlerime kadar benimle kalır mısın?" diye sorar sessizce.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Ne demek son günleriniz?"

Dudaklarına hüzünlü bir gülümseme değiyor. "Ben hâlâ hastayım, Minnie. Kanın hastalığın anlık belirtilerini iyileştirse de beni tedavi edemez. Şimdi her zamankinden daha fazla içimde yavaş yavaş iltihaplanıyor."

"Ne?" Şok içinde mırıldandım.

"Gerçek bu. Daha ne kadar ömrüm kaldı bilmiyorum."

"Öyle söyleme!" . "Aklından bile geçirme Mine.
Seni uyarıyorum."

"Bu size ya da bana bağlı değil, yine de sizinle tanışabilmek için bu kadar uzun süre dayanabildiğime şükrediyorum."

"Ölmüyorsun! Ölmene izin vermeyeceğim Mine. Beni duyuyor musun?"

"I duymak Sen, Minnie," o cevaplar usulca. "Ama Eğer Olur böyle şeyler... Kalan zamanımda benimle kalır mısın?"

"Seni asla isteyerek terk etmem."

"Güzel." Başını sallıyor, sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki sözleriyle kalbime bir hançer saplamamış gibi banyosuna devam ediyor.

Temiz kıyafetlerini giymeden önce yıkamayı bitirir ve kurulanır.

Yine de ölme fikri onu rahatsız ediyor - hayır, ölmeyecek. Ama öleceğine inanıyor olması... Bana hastalığı hakkında her şeyi anlatıp anlatmadığını merak ediyorum. Bazı bilgileri atladıysa.

Duruma nasıl yaklaşacağımı ve durumu hakkında daha fazla bilgi edinmeyi düşünürken - ona yardım etmenin tek yolu bu - bu tartışmayı tekrar açmak için en iyi zaman olmadığını fark ettim.

Yorgun ve acı içinde. Kim bilir o iğrenç Nazilerin elinde ne tür işkencelere maruz kalmıştır? Aperion'da düşmanlar yakalandıklarında ölümün kıyısına kadar itilirler. İnsanların da savaş zamanlarında aynı şeyi yaptığını varsayabilirim.

Gözlerimi kapatarak Anthropa'da gittiğim bazı mekânları zihnimde araştırıyorum ve iyi yemekleri olan lüks bir otel buluyorum. Bu teknik olarak hırsızlık, ama bir kuralı daha çiğnemenin ne anlamı var?

Mine, önünde bir dizi güzel yiyeceğin belirdiğini fark ettiğinde sesli bir şekilde nefesini tutuyor.

"Sana pek çok şey yapabileceğimi söylemiştim," diyorum ona.

"," diyor sert bir şekilde. "Bunun yarısı tatlı."

"Sen etleri alabilirsin, ben de pastaları alacağım. Ama önce, aperatif."

Kolumu uzatıp hançerimi cisimleştirerek bileğimin üzerinde küçük bir kesik açtığımda kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"İyileşmen gerek."

Bileğimi ağzına götürüp dudaklarını etime doladığında ikinci kez söylenmesine gerek kalmıyor. Deri iyileşmeye başlayana kadar kanı emiyor, ardından yavaşça azalan kesiği yalıyor.

"Daha fazla mı?"

Başını sallıyor. "Beni bir bağımlıya dönüştüreceksin, Minnie."

"Yani? Bana olsaydın bunu umursayacağımı sanmıyorum," diye ekliyorum düşünceli bir şekilde. "Hiç sapmazdın."

Gözlerini kırpıştırıyor. "Hiç yoldan çıkmaz mıyım?" diye tekrarlıyor şaşkınlıkla.

"Evet. Bana o kadar bağımlı olursun ki başka türlü işlevini yerine getiremezsin." Kelimeler ağzımdan çıkarken, bunun hoşuma gideceğini fark ettim.

"Minnie, kör müsün?"

"Ne?"

"Kör müsün? Asla yoldan çıkmayacağımı görmemenin tek açıklaması bu - doğrusu, böyle bir imada bulunman çok kırıcı - ama bana yeterince iyi baksaydın zaten sana bağımlı olduğumu ve sensiz yapamayacağımı anlardın."

Dudaklarımı büzüyorum. "Ben yokken yeterince iyi iş çıkardın," diye karşı çıkıyorum. "Ben yokken arkadaşlarınla alem yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ne? Arkadaşlarımla eğlenmek mi?" diye kekeliyor.

"Evet. Bunu bilmediğimi sanma." Kollarımı göğsümde birleştirdim ve ona ters ters baktım. "Beni özlüyor olman gerekiyordu, başkalarıyla eğleniyor olman değil."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Seni gözetledim tabii ki."

"Elbette," diye tekrarlıyor sertçe. "Sanki bu normalmiş gibi."

"Bu çok normal. Sen benimsin. Elbette seni her an gözetleme hakkına sahibim. Benim olduğunuza göre, zamanınız da benimdir, o zaman içinde ne yaparsanız yapın."

"Öyle mi...?"

"Evet," diyorum kararlılıkla. "Bu arada beni daha çok özleyebilirdin. Ben hiç gözyaşı görmedim," diye suçluyorum, ben ondan uzakta olduğum için acı çekerken onun arkadaşlarıyla nasıl gülümsediğini hatırlayarak.

"Hiç gözyaşı görmediniz..."

"Neden sözlerimi tekrarlayıp duruyorsun?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Konuyu değiştirmeyi aklından bile geçirme. Beni ne kadar özlediğini bilmek istiyorum."

Dudakları titriyor ve bana kızgın olup olmadığını merak ediyorum.

"Beni gözetlediğiniz sırada tam olarak ne yaptığımı gördünüz?"

"Birincisi, bir erkek ve bir kadınla vakit geçiriyordunuz. Ve sakın o kadına sarıldığını ve ellerini onun üzerinde gezdirdiğini görmediğimi sanma." Tehditkâr bir şekilde onu işaret ediyorum. "Hala sağlam olmanızın tek nedeni, diğer erkeğin açıkça onun sevgilisi olması."

"Sağlam derken..."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye ekliyorum sert bir bakışla. "Bildiğimi sanmıyorum."

Gözlerim yavaşça pantolonuna iniyor.

"O şey. İnsanları öldüremiyor olabilirim ama kesinlikle sakat bırakabilirim."

Kaşları havaya kalktı. "Sen..." Kasıklarını işaret ediyor.

Ciddiyetle başımı salladım. "," diye onaylıyorum.

"Lanet olsun, Minnie. Sen daha fazla kana susamış daha Ben de öyle düşünmüştüm."

"Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok Mine, bu yüzden uyarıldın."

"uyarıya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum, ama not edildi."

"Güzel."

"Ve o insanlar hakkında endişelenmene gerek yok. Onlar benim akrabam olurlar."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Erkek olan sana oldukça benziyordu." "Çünkü o benim babam."

Şimdi şok içinde ona aval aval bakma sırası bende. "Baban mı?" "Dişi olan da annemdi."

Dudaklarım şok içinde aralandı.

"Senin... annen...?"

"Aynen öyle. Gördüğünüz gibi onlarla eğlenmiyordum. Sadece ailemle vakit geçiriyordum."

"Ama onlar çok genç..."

"Beni gençken yakaladılar." Omuz silkiyor.

"Ama..." Yutuyorum. Bu işleri değiştirir. Eğer anne ve babası onlarsa, o zaman kötü bir şey yapmıyordu ve annesine sarıldığı için onu suçlayamam. Gerçi o kadar genç ve güzel görünüyordu ki...

Bu onun annesi, Minerva!

"Bu yine de beni çok özlememiş gibi göründüğün gerçeğini ortadan kaldırmıyor," diye ekliyorum hışımla.

"Biraz gözyaşı dökmeliydim, değil mi?" "Doğru." Başımı salladım.

"Ve gözyaşı dökmediğim için seni yeterince özlemediğimi düşünüyorsun."

"Yine doğru."

"Ah, Minnie. Kalbimin ağladığını görmedin mi?"

"Hayır, yapmadım. Ve sakın bana şiir dili falan gibi şeylerle minnoşluk yapma."

"Şiirsel şeyler mi?" Kıkırdıyor.

"Kalpler ağlamaz. En azından hâlâ bedenin içindeyken. Şimdi seni kesip açsam ve içindeki kanı sıksam, belki o zaman-" Beni kollarının arasına çekmeden önce sözlerimi tamamlayamıyorum.

Gözlerimin içine dikkatle bakarken sıcak nefesi dudaklarımda.

"Yine kana susamış," diye fısıldıyor, burnunu yanağımda gezdirerek. "İstediğin bu mu Minnie? Beni kesmek

göğsümü açıp kalbimin senin için ağlayıp ağlamadığını görmek ister misin?" "Bu lafın gelişi," diyorum alaycı bir tavırla. "Belki de. Ama ya öyle olmasaydı?"

"Sen neden ?"

"Benimle ilgili bazı şüpheleriniz var gibi görünüyor. İlk olarak, benim yoldan çıkabileceğimi ve senin yokluğunda gayet iyi çalışabileceğimi ima ediyorsun - bu arada her ikisi de yanlış. Sonra da hiç gözyaşı görmediğiniz için sizi yeterince özlemediğimi söylüyorsunuz. Ben duygusal gösterilere yatkın bir erkek değilim. Duygularımı göğsüme yakın tutarım. Ama senin için" -kulağımın memesini yalıyor- "senin için bir istisna yaparım ve sana göğsümün içini gösteririm."

"Benim... Sanırım bu konuşma biraz fazla ileri gitti ve-"

Beni kendisinden uzaklaştırıyor ve ben daha fazla bir şey söyleyemeden gömleğini çıkarıp kenara koyuyor. Artık çıplak göğüslü ve gözlerim sert, dalgalanan kaslarının üzerinde kayarken yutkunuyorum.

Neden bu kadar güzel bir erkek örneği olmak zorunda? Bu hiç adil değil.

"Kılıcın. Onu bana ver," diye emrediyor. Onu pekâlâ reddedebilecek olsam da, bunu yapamayacağımı fark ediyorum. Güç benim ama iktidarda değilim.

Neredeyse mekanik bir şekilde kılıcımı ortaya çıkardım ve onu bekleyen eline yerleştirdim.

"Benden şüphe etmeyi bırakman için gereken buysa..." Bıçağı göğsünün ortasına getiriyor.

"Mine, dur," sonunda transımdan çıkıyorum. "Yanılıyorsun. Senden şüphe etmiyorum."

"Oh, ama biliyorsun, minik sevgilim. Öyle olmasaydı, beni gözetlemezdin. Asla yoldan sapmayacağımı bilirdin. Ama sen benden şüphe ettin. Öyle değil mi?"

Dudağımı ısırıyorum ve ona küçük, zar zor algılanabilen bir baş selamı veriyorum.

"şüphe ettin ve hâlâ şüphe ediyorsun." "I-"

"Yalan yok."

Derin bir nefes alıyorum.

"Sanırım ihanete alışkınım. Ya da belki de insanların beni hayal kırıklığına uğratmasına çok alışkınım."

"Ve sen de benim yapacağımı düşündün." Bir baş sallama daha.

"Minnie, Minnie," diye kısık bir sesle bağırıyor. Bıçağın ucu derisine batıyor.

"Dur! Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Bu sadece sana zarar verir."

"Olabilir. Ama beni , değil mi?"

"Yapabilirim, ama-"

"Aması yok." Bıçak derisini daha derinden kesiyor. Göbek deliğine ulaşana kadar göğüs kafesinden aşağı doğru sürüklüyor. Eli sabit, kesik düz. Tereddütten eser yok. Acıdan eser yok.

"Mine, bu delilik," diyorum ve bıçağı bana geri çağırarak onu uzaklaştırıyorum.

Midesinde kan birikiyor. Zaten yorgun ve bitkin. Bu yara her şeyi daha da kötüleştirecekti.

"İyileşmek için daha fazla kanıma ihtiyacın var," diye başlıyorum ama beni duymazdan geliyor.

Çıplak elleriyle göğüs kafesinde açtığı kesiği kavrıyor ve eti parçalara ayırıyor. Her iki taraftan öyle bir güç ve kararlılıkla çeker ki kasları ve göğüs kafesi görünür hale gelir.

"Mine, bu çok fazla. Lütfen dur."

"Hayır. Henüz değil. Kalbimin ağladığını görene kadar olmaz."

THIRTY-EIGHT

Bıçağımla kendini kestiğini görünce yaşadığım şok yavaş yavaş . Gözlerimi dört açmış ona bakıyorum, bir sonraki adımda ne yapacağını bilemiyorum.

Onu durduracak gücüm var, kendine zarar vermeyi bırakması için onu zorlayabilirim. Ama bunu bildiğim halde hareket edemiyorum.

İçten içe onun kalbinin benim için ağladığını görmek istediğimi fark ettiğimde utanç beni yiyip bitiriyor. Bu gösteri ne kadar çılgınca olursa olsun, bana olan sevgisinin ne kadar derin olduğunu göstermesini istiyorum.

Bakışlarımı kararlı bakışlarıyla karşılıyor. Parmakları açtığı kesikte daha derine dalıyor ve deriyi daha sert çekiyor. Göğüs kafesinden kolaylıkla sıyrılıyor, ama daha da şaşırtıcı olan bana gözünü kırpmadan bakması.

Acı dayanılmaz olmalı, özellikle de bir insan için.

Yine de adım atmıyor.

Parmaklarını kendi göğsünün içine sokarak, kemikler kırılana kadar sertçe bastırıyor, ses küçük muhafazada yüksek bir yankı yapıyor.

Kendi kemiklerini, göğüs kafesini mi kırdı? Ne için? Neyi kanıtlamak için?

Ancak daha da önemlisi kendime şunu soruyorum: Neden onu durdurmuyorum?

Göğüs kafesine vuruyor, her seferinde bir öncekinden daha sert vuruyor, ta ki kemik kırılıp kucağına düşen sayısız parçaya ayrılana kadar.

"Sen..." Fısıldıyorum. Elbette bu çok ileri gitti. Onu şimdi durdurmalıyım.

Nefes alış verişi sert ama düzgün. Göğsünden düşen kanlı kemik kalıntılarına ya da kucağına damlayan kırmızı sıvıya bakmıyor.

Sadece bana bakıyor.

Parmakları göğüs kafesinin tamamı kırılana kadar daha da derine iniyor. İnsan anatomisi konusunda uzman olmayabilirim ama bir tanrınınkine benziyorsa, o kemikleri kırmak için muazzam bir güç gerekir.

Ama bunu çok kolay yaptı. Hiç irkilmeden. Acıdan yüzünü buruşturmadan.

Kalbinin üst kısmını ortaya çıkarana kadar deri ve kemik parçalarını yavaşça sıyırıyor. Göğüs kafesinden geriye kalanlara çarpıyor, sesi neredeyse sağır edici.

"Görüyor musun Minnie?" diye mırıldanıyor kanlı elini yanağıma götürürken. "Bu zavallı kalbimin nasıl sadece senin için attığını görüyor musun?"

"Ne yaptın sen?" Hayretle fısıldıyorum. "Bunu yapmayı nasıl düşünebildin?" Gözlerim onun ciddi ifadesinden, ardına kadar açık göğsünün acı veren görüntüsüne kayıyor. Bu tam bir ikilem; ne bir ilah olarak ne de bir insanın bakış açısından anlamaya başlayamayacağım bir ikilem.

Sınırlı yaşam süreleriyle tanımlanan ölümlüler, tanrılardan bile daha fazla kendilerini koruma güdüsüyle hareket ederler. Acıdan, incinmekten ve yaşamları için tehlike oluşturabilecek her türlü yaralanmadan kaçınırlar.

Mine'nin gözlerine baktığımda, bunu nasıl yapabildiğini, bana bir şey kanıtlamak için kendi doğasına nasıl karşı çıkabildiğini anlayamıyorum.

Bu konu hakkında düşündükçe, bir tanrının bile böyle bir şeyi isteyerek yapmayacağını daha iyi anlıyorum.

Bu. Ölümsüz olsak da, bazı yaralanmalar en güçlülerimiz için bile ölümcül olabilir. Düşman her an saldırabileceğinden, hiç kimse böylesine zayıflamış bir durumun yaratacağı tehlikeyi göze alamaz.

Bana sevgisini ve sadakatini göstermek için sadece büyük acılara katlanmakla kalmıyor. Aynı zamanda kendini tamamen savunmasız ve benim merhametime bırakıyor. Ona saldırabilirim ama o asla yapmayacağımı biliyor. Onu iyileştirmeyi reddedebilirim, ama o asla yapmayacağımı biliyor.

Güvensizliğimi gidermeye çalışarak bana ne kadar güvendiğini gösterdi. Ve bu farkındalık beni hayatımdaki her şeyden daha çok etkiledi.

İçimde bir duygu dalgası oluşup taşmakla tehdit ederken gözlerim yaşarıyor. Hiçbir zaman gösterişçi bir tip olmadım, duygularımı her zaman kontrol altında tuttum çünkü patlamalar hoş karşılanmazdı.

Ama Mine bana bir şey kanıtlamak için biyolojisine ve kendini korumasına karşı gelebiliyorsa, ben de ona ancak çekingenliğimi bir kenara bırakıp ona gerçek beni göstererek karşılık verebilirim.

Gözyaşları, bu sefer yasaklanmadan dökülür.

Bıçak elimde cisimleşiyor ve onu boğazıma dayayarak göğsümden aşağı doğru düz bir çizgi kesiyorum. Elbisemin kumaşı çıplak göğüslerimi ortaya çıkarmak için yanlara doğru düşüyor. Mine'nin kesiklerini taklit ederek bıçağı daha derine saplıyorum.

Beni durdurdu. Elimi iterek eğiliyor ve tenimden akan kanı yalıyor. Göbeğimden göğüslerimin vadisine ve boynuma doğru ilerliyor, bir damlanın bile boşa gitmesine izin vermiyor. Yaralarım iyileşirken bile etimi emmeye devam ederken göğüslerimi avuçluyor.

Kesik kesik nefes alıyorum. Göz ucuyla göğsünün de iyileşmekte olduğunu görüyorum. Kemikleri yeniden oluşurken derisi de yavaş yavaş iyileşiyor, ta ki deliliğinin tek izi derisini kırmızıya boyayan kan lekeleri olana kadar.

Bıçağımı tutarak elbisemin kalan kumaşını kesiyor ve elleriyle kabaca çekip kenara fırlatıyor.

Mahrem yerlerimi örten bir parça kumaş dışında neredeyse çıplak durumdayım.

Kasıtlı bir yavaşlıkla öne doğru eğilerek, aynı ilgiyi ikizine de göstermeden önce bir göğsüme işkenceli bir öpücük konduruyor. Dudakları karnımın kıvrımına ulaşana kadar göğüslerimin arasındaki vadide elektrik hissi veren bir yol izliyor. Hassas bir dikkatle, yanağını karnıma bastırmadan önce göbek deliğimin hemen altına şefkatli bir öpücük konduruyor.

Ellerini kalçalarıma sarıp beni kendine yakın tutarken vücudundan yayılan ısı beni içten içe ısıtıyor.

"Bunu ne kadar uzun zamandır hayal ettiğimi bilemezsin," diye fısıldıyor kısık bir sesle, nefesi tenime değiyor.

"Ne kadar sürecek?" Sesimdeki heyecanı gizleyemeyerek soruyorum.

Bana gülümsüyor, dudakları etimde geziniyor.

"Sonsuzluk mu? Belki daha fazla?"

Onun sözleriyle omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve vücudumda beklenti kıvılcımları çakıyor.

"Daha fazlasını görmek istiyorum." Gözlerimin içine bakabilmek için başını hafifçe kaldırıyor. "Bakabilir miyim?" Parmakları kalçamın üzerinde geziniyor ve iç çamaşırımın kumaşına takılıyor.

Zihnim allak bullak oluyor ama başımı sallayarak onay vermeyi başarıyorum.

Bunu neden yapmaması gerektiğine dair tüm nedenler zihnimde yanıp sönüyor, ancak her geçen an damarlarımda dolaşan arzudan daha önemsiz görünüyorlar.

"Sanırım hepinizi gördüğüm için bu adil," diye mırıldanıyorum, midemdeki çırpınışa rağmen umursamaz görünmeye çalışıyorum.

"Sen de eşitlikten yanasın, değil mi?" Şakacı bir kaş kaldırıyor.

I başını salla güven Tekrar, hissetmek a dalgalanma . ve aynı anda kırılganlık.

"Uh-huh."

"Aferin kızıma," diye övüyor beni tepeden tırnağa kızartan boğuk bir sesle.

Hızlı bir hareketle iç çamaşırımın kenarlarını keskin bir bıçakla kesiyor. Şaşkınlık ve kızgınlık içinde soluk soluğa kalıyorum. "Elimde bir tek o vardı," diye itiraz ediyorum, kendimi korumaya çalışarak.

Dilini onaylamaz bir şekilde şaklatıyor. "Paris'e gittiğimizde sana istediğin kadar çift alırım," diye teklif ediyor kayıtsızca.

Sözlerini anlamaya çalışırken parmaklarım onun dağınık saçlarında geziniyor. "Paris mi? Oraya mı gidiyoruz?" Merakla sordum.

Başını sallıyor, yüzünde gururlu bir gülümseme var. "Ailem Fransa'da yaşıyor ve Paris'in hemen dışında güzel bir evim var. Bir gün seni mabedime götüreceğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

Göğsümde bir beklenti hissi oluşuyor. "Mabediniz orada mı?" Merakımı gizleyemeyerek soruyorum.

Yaramazca sırıtıyor. "Evet, vardığımızda vereceğin tepkiyi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Neden? Bu kadar özel olan ne?" Bastırıyorum.

"Burayı müstakbel eşimi düşünerek inşa ettim diyelim," diye açıklıyor bakışları üzerimdeyken.

Cevap olarak bir kaşımı kaldırıyorum. "Müstakbel eş mi? Kendini aşıyorsun."

Kıkırdıyor ve bana şefkatle bakıyor. "Benim karım, kadınım, her şeyim olacağından hiç şüphem yok..."

"İkna olabilirim..." Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirse de alay ediyorum.

"O zaman seni ikna etmeye başlayayım," diyor kararlılıkla.

Hızlı ve akıcı bir hareketle kumaş parçalarını bir kenara fırlatıyor ve çıplak tenimin her santimini yoğun bakışlarına maruz bırakıyor.

Birdenbire kıyıya vuran bir dalga gibi çarptı bana.

Tamamen ve tamamen çıplağım. Bir

erkeğin önünde.

Ama kendimi savunmasız ya da utanmış hissetmek yerine, o aç bir şekilde vücudumu incelerken kendimi başka tarafa bakamaz halde buluyorum. Dirseklerime yaslanırken kollarım arkama düşüyor, bacaklarım ona engelsiz bir görüş sağlamak için hafifçe ayrılıyor. Üzerimde beliriyor, dokunuşu artık yok ama gözleri

Arzuyla yanıp tutuşuyordu.

Delici mavi bakışları bir an için benimkilerle buluşuyor, sonra yavaşça boynumdan aşağı inip göğüslerimin üzerinden geçiyor. Bakışlarındaki ham yoğunlukla midem sıkışıyor. Yavaşça aşağı iniyor, kalçalarımın tepesine ulaşana kadar kıvrımlarımın üzerinden süzülüyor.

İçimde düşük bir uğultu oluşuyor ve onun sabit bakışları altında kıvranma dürtüsüyle savaşıyorum. Ama hareketsiz kalıyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Sesli bir şekilde yutkunuyor, odak noktası bacaklarımın arasındaki o mahrem yere sabitlenirken adem elması aşağı yukarı sallanıyor. İçimden bir nem dalgası akıyor, kalçalarımın arasında birikiyor ve iç bacağımdan aşağı damlıyor.

Ani his karşısında şok içinde nefes nefese kaldım.

"Benim, ben..." Başlıyorum, bir bahane bulmak üzereyim.

"Şşşt," diye mırıldanıyor, parmağını dudaklarıma bastırarak. Eli en mahrem bölgemin üzerinde gezinirken nefesimi tutuyorum. "İzin verir misin?"

Keskin bir baş sallama hareketi yapıyorum, gözlerim onunkilerde.

Tek parmağıyla cinsel organımın dikişini izlerken dokunuşu hem tereddütlü hem de saygılı. Sıcak ve soğuğun zıt hislerine tepki olarak tüm bedenimden bir ürperti geçiyor.

"Çok güzel. da tıpkı geri kalanın gibi.
Mükemmellik."

"P-pussy?" Tekrarlıyorum, kelime tanıdık gelmiyor.

"Benim olan ve sadece benim olacak olan bu küçük güzel şey," diye mırıldanıyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, sesim her zamankinden daha gırtlaktan çıkıyor. "Sadece senin."

Dikkatle bacaklarımın arasına bakıyor, şimdi onun için ağlayan o gizli yeri dikkatle inceliyor.

"Hiç kendine dokundun mu?" diye soruyor, sesi kısık ve boğuk.

Soru karşısında utanarak başımı sallıyorum. "Sadece kendimi... yıkadığım zaman," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

Gözlerinde muzip bir parıltıyla bilerek gülümsüyor. "Eminim o zaman bile bu kadar ıslak değilsindir," diyor parmağını nemimle kaplarken.

O keşfetmeye devam ederken yanaklarım ateşle , hareketleri sert ama nazik. "Çok ıslaksın," diyor, sesi hem şaşkınlık hem de memnuniyetle dolu. "Bütün elimi ıslatıyorsun."

Ama tam her şeyin daha da skandallaşamayacağını düşündüğüm anda, parmağını dudaklarına götürüp ağzına alarak beni daha da şok ediyor. İnançsızlıktan çenem düştü. Az önce...

Gözleri kısık bir inilti çıkararak kapanıyor, parmağındaki her damla nemin tadını öyle bir hoşgörüyle çıkarıyor ki göğsü zevkten titriyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, onun cüretkâr hareketleri karşısında tamamen skandala uğruyorum. "Ne?" Kekeliyorum, kelimelerim zar zor duyuluyor.

Ama cevap vermek yerine bana şeytani bir sırıtışla yaklaşıyor ve gözleri muziplikle parlıyor. Eli kalçalarımın arasından kayarak kıvrımlarımın dış hatlarını alaycı bir şekilde çizerken kalbim göğsümde çarpıyor.

"Lezzetli olacağını biliyordum, minik sevgilim," diye mırıldanıyor, sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Ama bunu hiç fark etmemiştim

bu kadar iyi olurdu." Parmağını tekrar kıvrımlarımın arasında gezdirerek ıslaklığı ağzına götürüyor. "Siktir..." Dudaklarını birbirine şapırdatırken sesi alçak ve boğuk, tadımın tadını çıkarıyor.

Şok ve arzu karışımı bir duyguyla onu izlerken yanaklarım kızarıyor. Tatlı ve sarhoş edici kendi tadının hatırası bana bunun tamamen sıra dışı olmadığını hatırlatıyor. Belki de birbirimizi sevdiğimiz ve birbirimizi dayanılmaz derecede çekici bulduğumuz için doğal olarak birbirimizin tatlarına çekiliyoruz. Sadece biyoloji, değil mi?

Ama o bana dokunmaya devam ettikçe, parmakları tenimin üzerinde hafifçe dans ettikçe, kendimi kıvranırken ve daha fazlasını arzularken buluyorum. Dokunuşu içimde bir ateşi tutuşturuyor, her geçen saniye yoğunlaşan yakıcı bir ihtiyaç.

"Kıpırdama," diye aniden emrediyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan vücudum sorgusuz sualsiz ona itaat ediyor. "Sana istediğin her şeyi vereceğim, minik sevgilim. Ve ihtiyacın olduğunu hiç bilmediğin her şeyi."

Sözlerindeki vaat karşısında kalbim hızla çarpıyor ve içimde acil bir elektrik akımı oluşuyor. Dışarıda kıpırdamadan durmama rağmen, içim onun benim için hazırladığı şeyi beklemekle zonkluyor.

"Hiç orgazm olmadın, değil mi?" Ses tonu hem alaycı hem de bilgili.

"Orgazm mı?" Yankılıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Zevk," diye mırıldanıyor, parmağıyla bacaklarımın arasındaki küçük bir noktaya dokunuyor. Nasıl tepki vereceğimi bilemeden şaşkınlıkla soluk soluğa kalıyorum.

Sesi alçak ve baştan çıkarıcı bir şekilde devam ediyor, "Sana buradan dokunursam zevk alır mısın?"

Bedenim bana ihanet ediyor, içgüdüsel olarak onun dokunuşuna doğru eğiliyor. "Ben... Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum dudağımı ısırarak.

"Çünkü bunu daha önce hiç yaşamadın." Dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılıyor. "Ama endişelenme, bu sadece başlangıç."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, eli tekrar bacaklarımın arasında ve bakımlarına devam ediyor. Her dokunuşu tenimde ateş gibi hissediyor, beni arzudan çılgına çeviriyor. Aşağı inip parmaklarını ıslaklığıma bulamadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca o hassas noktanın etrafında dönüyor.

Beni ustalıkla manipüle ederken, vücuduma zevk sarsıntıları gönderirken artık doğru düzgün düşünemiyorum. Ama tam kendimi bu hislerin içinde kaybolmuş hissederken, aklımdan kısacık bir düşünce geçiyor -bana tüm bunların benim için yeni olduğunu hatırlatan ve şu soruyu akla getiren bir düşünce: Kendimi tam olarak neyin içine sokuyorum?

"Bunu nereden biliyorsun?" Ağzımdan kaçırdım. "Bana nereden dokunacağını nereden biliyorsun?" Sesimdeki zehir açıkça belli oluyor. Belki de çenemi kapamalı ve zaten çok iyi yaptığı için işini yapmaya devam etmesine izin vermeliyim. Ama beynimin bunu nasıl bildiğini ve nereden öğrendiğini merak etmesine engel olamıyorum.

Başını yana eğiyor, beni izlerken bakışları arzu dolu. Yüz ifadesi durgun, ama gözlerinde omuriliğimi titreten ateşli bir yoğunluk var.

"Ben hazırladım. Senin için," diyor derin, baştan çıkarıcı bir tonda.

Kalbim onun sözleri karşısında hızla çarpıyor, içimde bir beklenti oluşuyor.

"Peki tam olarak nasıl hazırlandınız?" Nefes nefese sordum.

"Çok okurum," diye mırıldanıyor, ellerini çıplak kalçalarımın altından geçiriyor ve kalçalarımı yüzüne yaklaştırıyor. Tenim onun dokunuşuyla karıncalanıyor ve ihtiyaçtan ıslandığımı hissedebiliyorum.

Yüzünü seksime bastırıyor, kokumu derin derin içine çekiyor. "Seni memnun edebileceğim tüm yolları okudum. Parmaklarımla, dilimle..." Ve sözlerini kanıtlamak için öne doğru eğilip dilini hassas etimin üzerinde gezdiriyor.

Bu his o kadar beklenmedik, o kadar ezici ki, yüksek sesle bir zevk çığlığı attım.

Kıkırdıyor, ağzından çıkan sıcak nefes beni zevkten titretiyor.

"Ama bu sadece teorik tarafıydı. Bakalım pratikte ne yapacağım."

Bununla birlikte, dudaklarını zevk tomurcuğumun etrafına sararak ağzına alıyor. Basınç ve emme kombinasyonu içime zevk dalgaları gönderiyor ve beni o anda tamamen kaybettiriyor. Onun dokunuşunun getirdiği yoğun hislere teslim olduğumda zihnim boşalıyor.

"Enfes," diye mırıldanıyor bana karşı. "Tadın o kadar güzel ki, sonsuza dek seninle ziyafet çekebilirim."

Nefes nefese kalıyorum ve saçlarını tutup sertçe çekerken topuklarımı yere gömüyorum. Evet, bana bunu yapmaya devam ettiği sürece sonsuzluk kulağa oldukça hoş geliyor.

Saçını çok sert çektiğimde aldırmıyor gibi görünüyor. Aslında, benim tepkim onu daha da teşvik ediyor, dilini tomurcuğumun etrafında döndürüyor, sonra tekrar emiyor ve bu sefer daha fazla baskı uyguluyor.

Bana sıkıca tutunurken parmakları kalçalarımın etine .

Dişlerini kullanarak tomurcuğumu kemiriyor, önce hafifçe sıyırıyor, sonra o kadar sert ısırıyor ki zıplıyorum ve tiz bir çığlık atıyorum.

O kısa acı anını telafi etmek için beni yavaşça tekrar yalarken kıkırdaması içimde yankılanıyor. Yine de gerçekleştiğinde beni şaşırttığı kadar, acı ısırığı sadece diliyle beni kızdırırken zevki yoğunlaştırmaya hizmet etti.

Ama tam içimde bir tür baskı oluşurken durdu. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Şimdiye kadar nasıldım?" Uçuruma o kadar yakınım ki neredeyse hissedebiliyorum. Aradığım bu duyguyu mantıksal olarak tanımıyor olabilirim ama ilkel bir düzeyde bedenim biliyor gibi görünüyor.

Ve daha fazlasını istiyor.

"Sakın durayım deme!" Haykırıyorum ve saçlarını sıkıca tutuyorum.

Yavaşça -benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaş- bacaklarımın arasına geri dönmeden önce iç uyluğuma küçük bir ısırık atarak beni ödüllendiriyor.

"Kanını alabilir miyim?" diye mırıldanıyor, ağzı onu istediğim yere çok yakın.

"Evet, evet. Sadece..." Bir şeyler yap!

Dilinin düz kısmını aşağıdan yukarıya doğru tüm cinsel organımda gezdirmeden önce bir saniye bekliyor. Kasık kemiğime ulaştığında durdu. Dişleri, tam tomurcuğumun üzerinde biraz daha aşağıya inmeden önce cinsel organımın üst kısmındaki hassas deriyi sıyırıyor.

Keskin dişler etime işliyor. Bu his başka hiçbir şeye benzemiyor. Hem acı hem de zevk birbiriyle yarışan dalgalar halinde içime yayılıyor ve kan delinmiş yaralardan onun bekleyen ağzına damlarken, garip bir coşku uzuvlarımı ele geçiriyor.

Kollarım yanımda gevşerken, nefes almak için çabalarken göğsüm yükselip alçalırken zar zor farkındayım.

Derince içiyor ve yaralar iyileştikçe dikkati, şimdi kan, nem ve tükürüğünün karışımıyla sırılsıklam olan tomurcuğuma dönüyor.

İşin tuhafı, bunu düşünmek beni daha da ıslatıyor, ama sanırım bunu daha sonra sorgulayacak zamanım olacak.

Hâlâ bana tutunurken, bir elini kalçama götürüyor. Diğer eli bacaklarımın arasında ağzıyla birleşiyor ve parmaklarını ıslaklığımda gezdirirken dili de beni okşamaya devam ediyor.

Sonra aniden, bir parmak orada. Girişte. Hafifçe içeri itmeden önce küçük deliğin etrafında daireler çiziyor.

Zar zor yarısına kadar soktuğu için dar geliyor. Ama onu içimde hissetmek içimde bir şok dalgası yaratıyor.

Küçük bir inilti çıkardım, ardından "daha sert" gibi bir şey olabilecek bazı tutarsız sesler çıkardım.

"Çok sıkısın, minik sevgilim. Çok sıkı..." diye inliyor. "Seni düzgünce becermek için sabırsızlanıyorum, sikimi boğduğunu hissetmek için."

Başka bir zaman olsa, sözleri beni rezil ederdi.
Şimdi arzularımı daha da kabartıyorlar.

İlk başta, parmağını yavaşça içeri sokup geri çekiyor ve çiftleşme eylemini taklit ettiğini fark ediyorum.

Ne kadar hızlı hareket ederse, parmağının içime girip çıkması o kadar kolay oluyor.

Sürtünme çok lezzetliydi ve o hınzır ağzıyla birleşince...

Kaynak tarafından! Artık dişilerin erkeklerle yalnız kalmasına neden izin verilmediğini biliyorum. Eğer bunu bilselerdi, Aperion'da iffetli bir tanrı olmazdı!

Tek bir parmağı bile beni bu kadar çıldırtabiliyorsa, diğer şeyini, o çok çok daha büyük şeyini üzerimde kullandığında nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

Aman Tanrım! Beni gerçekten kıracak. Ama bu ihtimal beni daha da heyecanlandırıyor ve garip bir şekilde daha da ıslatıyor.

"Kahretsin, Minnie. Çok iyi gidiyorsun, minik sevgilim."

"Bir şeyler oluyor," diyorum inlemelerimin arasında. "Bir şey var. Ben..." Saçlarını tekrar kavrıyorum ve yüzünü kendime yaklaştırıyorum, daha fazla baskıya ihtiyaç duyuyorum.

"Kullan beni. İhtiyacın olanı almak için ağzımı kullan."

Bacaklarımı omuzlarının üzerinden geçirerek kalçalarımı aşağı yukarı, sonra da bir o yana bir bu yana sallayarak ağzının o zevk noktasına dokunuşuna bir ritim yaratıyorum.

Hızıma ayak uydurarak dilini içeri ve dışarı hareket ettiriyor. Baskı arttıkça daha da hızlanıyorum, ona daha sıkı sarılıyorum.

Sırtım aniden kamburlaşıyor ve dudaklarımdan yüksek bir ses çıkarken kaslarım sertleşiyor.

Gözlerim faltaşı gibi açık, başımı geriye atmışım. Etrafımdaki her şey çok daha net. Çevremdeki her küçük titreşimi hissedebiliyor ve duyabiliyorum.

Ama o nokta. Tam şu anda beni öptüğü yerde. Isı ve başka bir şeyle titreşiyor, bir şey...

Başka bir dalga bana çarparken tekrar kıvranıyorum, bu sefer on kat daha güçlü, o kadar ki buz gibi bir rüzgar küçük muhafazanın içinden geçerek etrafımızdaki her şeyi donduruyor.

Etrafımdaki her şeyi kaplayan buzu izlerken hareket edemiyorum ya da yeteneklerimi kontrol edemiyorum.

Vücudum sıcak, ama etrafım buz gibi soğuk.

Saniyeler sonra, belki de sonsuza kadar, nihayet nefesimi düzene sokmayı başarıyorum.

Demek zevkten kastı buydu. Ben de öpüşmenin en iyi şey olduğunu sanırdım, onu çikolatalı çörekler takip ederdi. Ama bu? Hiçbir donut bunu geçemez.

Belki de günlük çörekler yerine, ondan bana bu orgazmlardan birini yaşatmasını istemeliyim. Evet, kulağa mükemmel geliyor.

Kollarımı esnetirken mutlu bir şekilde iç geçiriyorum, kendimi her zamankinden daha zinde hissediyorum.

Enerji noktalarım tamamen açık ve tüm ruhsal enerjimin her zamankinden daha kolay akmasına izin veriyor. Ham güç damarlarımda dolaşıyor ve hayatımda ilk kez kendimi oldukça... yenilmez hissediyorum.

"Bu..." Bunun bana hem bir kadın hem de bir tanrıça olarak ne yaptığını kelimelerle ifade edemem. Sanki şimdiye kadar tüm hayatım boyunca uykudaydım ve bana verdiği zevk içimde gizli bir kapı açtı, bir tür mistik gücü dışarı çıkardı.

"Bence uygulama sınavını yüzen renklerle geçtin, Mine. Sadece bir sorum var. Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?"

Lütfen şimdi söyle, kendi kendime düşünüyorum.

Bunu bu kadar kısa sürede tekrar yaşamanın mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum ama denemeye hazırım. Patlamanın oluşumu da oldukça lezzetliydi ve o da beni lezzetli bulduğuna göre, bu bir kazan-kazan değil mi?

Kaşlarımı çatıyorum. Neden bana cevap vermiyor?

Ona bakıyorum.
Lanet olsun! Sadece kalın bir buz tabakası görebiliyorum.
"Benim mi?" Onu bacaklarımın arasından çekerek haykırıyorum. Olamaz! O da dondu.

THIRTY-NINE

Donmuş yüzüne bastırdığımda parmak uçlarımdan akan enerji dalgasını HİSSEDİYORUM. Cildinin soğukluğu yavaşça yerini sıcak, pembe bir tona bırakıyor ve yüz hatlarına hayat geri dönüyor.

Gözlerini kırpıştırıyor ve kirpiklerinden nem damlaları düşüyor, bir zamanlar onu kaplayan buzun kalıntıları.

"Sen iyi misin?" Sesim endişeyle titreyerek soruyorum.

Konuşmaya çalışıyor ama dişlerinin takırtısı sözlerini bastırıyor.

"Ah, ne yaptım ben?" diye fısıldıyorum, kalbim panik içinde çarpıyor.

Kendimi harekete geçmeye zorlayarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve onu buz odasının sonundaki küvete götürüyorum. Arkamdan hızlıca baktığımda ateşin bile sönmüş olduğunu görüyorum, bu yüzden onu dikkatlice küvete indirirken ateşi yeniden yakmak için acele ediyorum.

Gücümün her zerresini toplayarak etrafındaki buza odaklanıyorum ve erimesini istiyorum. Suyun sıcaklığı güçlü bir enerji dalgasıyla yükseliyor.

"Güçlerimi kullanmayı yeni öğrendiğimden beri hiç bu kadar kontrolsüz olmamıştım," diye itiraf ediyorum alnımda ter boncukları oluşurken dişlerimi sıkarak.

Kendini küvete bıraktığında vücudu yavaş yavaş sağlıklı ışıltısını geri kazanmaya başlar. Sıcak su onu sarıyor ve bir zamanlar donmuş olan cildinin her santimini ısıtıyor.

"Kendini suçlama Minnie," diyor güven verici bir gülümsemeyle. "Oldukça... sıcaktı."

"Hayır, donuyordum. Seni ben dondurdum!" Daha fazla suçluluk duygusuyla haykırdım.

Suyun altından çıkıyor, kaygan saçlarından damlacıklar süzülüyor. Gözlerinde muzip bir parıltıyla öne doğru eğilerek kollarını küvetin kenarına dayıyor. Birkaç dakika önce neredeyse hipotermiye yenik düşmesine rağmen, canlı ve neşeli görünüyor.

"Yine de söylemeliyim ki," diye takılıyor, "bir insan buzağı olmadan önce, senin doruğa ulaştığını gördüm ve bu tek başına her şeye değer." Sırıtışı genişler.

"Beğendin mi?" diye soruyor bilerek.

"Tabii ki yaptım," diye cevap veriyorum nefes nefese. "Ama neredeyse seni öldürüyordum!"

Umursamazca omuz silkiyor. "Hayır. Düşündüğünden daha güçlüyüm."

Elinin bir hareketiyle su damlacıkları göğsüme düşüyor. Sıcak su buz gibi tenimle temas edince havada buhar yükseliyor. Ona ciddi bir şekilde zarar vermeye ne kadar yakın olduğumu fark ettiğimde hayal kırıklığına uğramış bir iç geçiriyorum.

"Hayır, hayır." Başımı sallıyorum. "Bunu tekrar riske atamayız. Güçlerimin kontrolden çıkacağını bilmiyordum, eğer ben... eğer ben..." Yüzüm kızardı.

"Eğer orgazm olursan?" Kaşlarını kaldırıyor. Başımı sallıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum.

"Ben de senden bana her gün bir tane vermeni isteyecektim," diye homurdanıyorum içimden. "Sanırım onun yerine çöreklerle yetineceğim."

Şimdi çok daha sıcak olan parmakları çenemde, gözlerimi görebilmesi için çenemi çeviriyor.

"Donuttan daha çok sevdiğinizi mi anlamalıyım?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle? On bin kat daha iyi. Hiç bu kadar canlı, bu kadar güçlü, bu kadar..." Bunun sonuçlarını bildiğim için tam tersi olmam gerekirken sözlerimin fazla coşkulu olduğunu fark ettiğimde sözümü kesiyorum.

"Ne olmuş yani? Söyle bana," diye ısrar ediyor, hâlâ çenemi tutmaya devam ediyor.

"Yenilmez," diye fısıldıyorum.

Bana bakıyor, ifadesi anlaşılmaz.

"Seni yenilmez hissettirdim," diye mırıldanıyor gururla. Başımı sallıyorum.

Gülümser ve başını sallar. Elini yüzüne sürerken aniden bir kahkaha atıyor.

"Tanrıya şükür! Beğenmeyeceğinden, iyi bir iş çıkaramayacağımdan o kadar endişeliydim ki..."

"Eğer daha iyi bir iş çıkarmış olsaydın, ölmüş olurdun Mine," diyorum kesin bir ifadeyle.

Kıkırdıyor.

"Ölü ama cennette."

"Bu konuda şaka yapmanın zamanı değil. Ciddiyim! Seni öldürebilirdim."

Beni belimden tutup küvetin içine, üstüne çekerek şaşırtıyor.

"Belki, belki de değil. Ama bu sadece senin ilk seferindi. Daha fazla pratik yaparsak güçlerini kontrol etmeyi öğreneceğinden hiç şüphem yok."

Bunu tekrar yapabileceğimiz düşüncesi bile içimden nem sızarken kalçalarımı sıkmama neden oluyor.

Kaynak adına, beni mahvetti! Bana ağzıyla ne yaptığını ve bunun bana nasıl hissettirdiğini hatırlamadan bir daha asla cinsel bir şey düşünemeyeceğim. Hayatımın geri kalanında bana her gülümsediğinde ıslanmaya mahkûm muyum? Görünürde hiçbir rahatlama olmadan mı?

Sesim inandırıcılıktan yoksun olsa da, "Yapmayacağız," diye eklemek zorunda hissediyorum kendimi.

"Öyle mi?" diye şakacı bir şekilde soruyor elini bacaklarımın arasına sokup ne kadar sırılsıklam olduğumu öğrenirken.

"Uh-huh," diye mırıldanıyorum parmakları kıvrımlarımı ayırırken ve o tomurcuğa tekrar dokunurken.

"Pek emin görünmüyorsun."

"Ölmek ," diye karşı çıkıyorum, kalçalarımı avucuna doğru itiyorum.

"Ölmek için senin kalçalarının arasından daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Isı yanaklarıma doğru
yayılıyor. "Kes şunu," diye
fısıldıyorum.

Bana yavaşça dokunmaya devam ederken dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Sana yanıldığını kanıtlamama izin ver," diye mırıldanıyor beni öpmeden önce.

Ama bu öpücük diğerlerine hiç benzemiyor. Parmağını içime soktuğu anda dili ağzımın derinliklerine dalıyor.

Nefes nefese kalıyorum ve tüm seslerimi yutuyor, parmağını içime sokup çıkarmaya devam ederken dilimi ağzına alıyor.

Avucunun düz kısmı o zevk tomurcuğuna değiyor ve lezzetli sürtünme beni tekrar karıncalandırmaya başlıyor.

Bu sefer öncekinden daha hızlı. Hızını artırdığı anda içimdeki basınç da artıyor.

Bir an için gücümü kontrol altında tutmaya çalışıyorum çünkü serbest bırakılacağımı biliyorum. Ama ağzımı tekrar talep ettiğinde, tüm düşünceler benden uçup gidiyor.

Bir eliyle ensemi tutuyor, beni derinden öpüyor ve diğer eliyle de cinsel organımın ırzına geçiyor.

Hiçbir uyarı olmadan, o zevk dalgası çöküyor. Enerji noktalarım tekrar açılıyor ve damarlarımda bir ham güç seli dolaşıyor.

Ağzına doğru nefes alıyorum.

Gözlerim hızla açılıyor ve onu kendimden uzaklaştırmak için tam zamanında hatırlıyorum.

Sarsıntılar bedenimi sararken olduğum yerde donup kaldım, sırtımı evin buz gibi duvarına dayadım. Zevk ve güç

İkisi de içimde nabız gibi atıyor ve bedenimden bir buz dalgası fışkırıyor.

Tekrar nefes alabildiğimde gözümü kırpıyorum ve Mine'nin iyi olduğunu fark ediyorum.

Bu sefer, etrafımızdaki her şey donmuş olsa da o donmadı. Yaktığım ateş söndü. Her şey başka bir buz tabakasıyla kaplı.

Benimki ve içinde bulunduğumuz su hariç her şey.

Mine'nin bakışları bana bakarken ağır ve kapüşonlu. Pantolonunun içinden avuçlayarak o büyük, kocaman şeyin dış hatlarını sıkıyor.

"Sen..." Boğazımı temizliyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Bana utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Çok geç. O kadar sert boşaldın ki Minnie, sadece seni izlerken bile pantolonuma boşaldım."

"Oh," diye fısıldadım.

Erkeklerin bir kadını çekici bulduklarında bunu yapabildiklerinden bahsettiğini hatırlıyorum.

"Çok naziksiniz," diye ekliyorum. Daha iyi bir erkeği nasıl bulabilirdim ki? Onun dokunuşu bana sadece zevk vermekle kalmıyor, aynı zamanda beni daha da güçlendiriyor. Ve benden o kadar etkileniyor ki, herhangi bir uyarı olmadan tohumunu dökebiliyor.

"Güzel..." Kıkırdıyor. "Sadece sen buna güzel diyebilirsin." "Başka nasıl adlandırabilirim ki?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Boş ver. Hadi temizlenelim ve şu ateşi yeniden yakalım." Esniyor. "Yolculuğumuza başlamadan önce biraz dinlenmeliyiz."

Başımı salladım.

Hızlı ve ferahlatıcı bir yıkamadan sonra temiz kıyafetlerimizi giyiyoruz. Daha sonra harap olmuş yatağı ve yastıkları yenileriyle değiştiriyorum.

Ancak yeni bir ateş yaratmaya başladığımda, içimde bir şeylerin değiştiğini fark ediyorum. Isıyı manipüle etmek ya da herhangi bir tür ateş-eylem yaratmak benim için genellikle büyük çaba gerektirir ki tamamen

doğal yeteneklerimin tam tersi. Normal enerji rezervlerimle, tamamen tükenmiş hissetmeden önce bunu sadece birkaç kez yapabilirdim.

Yine de alevler dans ederek canlanırken, her zamankinden daha sıcak yanarken, enerji seviyelerimde sadece küçük bir düşüş hissediyorum. Sanki güçlerim güçlenmiş, hatta evrimleşmiş gibi. Ateş çıtırdıyor ve titriyor, çevremize sıcak bir parıltı yayıyor. Ve uzun zamandır ilk kez, içimde yeni bir kontrol ve güç duygusu hissediyorum.

Bu... ilginç. Bunu daha fazla araştırmalıyım. Tanrılar cinsel faaliyetlerde bulunduklarında bir tür enerji yüklemesi yaşarlar mı? Sadece dişiler mi yoksa erkekler de bunu deneyimliyor mu? Bu, tanrının seviyesine bakılmaksızın genel olarak gerçekleşen bir şey mi yoksa sadece belirli bir seviyeye ulaşmış olanlar için mi?

"Buraya gel." Mine çağırıyor, bana yer açmak için sıcak battaniyeyi geri çekiyor. Yanına kayıyorum, sıcaklığı bedenime yayılıyor.

"Biraz buz beni öldürmeyeceğine göre, görevimi seve seve yapacağım ve her gün küçük tanrıçama tapacağım," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve samimi.

Kalbim onun sözleriyle çırpınıyor, içimde umut ve heyecan kabarıyor. "Yapacak mısın?"

"Sana çörek bile ısmarlarım," diye ekliyor şakacı bir gülümsemeyle.

"İkisi de mi?" İnanamayarak sordum.

"İkisi de," diye başını sallayarak onaylıyor, gözlerinde parlayan zevkle.

"Beni çok şımartıyorsun," diye takılıyorum, ama içten içe onun ilgisinden zevk alıyorum.

"Peki ya sen? İstemiyor musun..." Karşılık vermemi isteyebileceğini ima ederek devam ediyorum. Memnuniyetle yaparım ama biraz ağırdan almamız gerekebilir. Okumak için bolca materyale sahip olsa da, sahip olduğum tek bilgi, şey... ondan bildiklerim ve aramızda geçenler.

Mine tereddüt etmeden başını sallıyor. "Tek istediğim sensin," diyor, sesi birden ciddileşiyor ve yoğunlaşıyor. "Evlen benimle, Minnie. Benimle evleneceğini söyle."

"Yine mi o?" İçimi çektim. "Ne demek istiyorsun? Benim dünyamda evliliğin ne anlama geldiğini biliyorum, ama sizinkinde ne anlama geliyor?"

"Bir yemin. Bir söz. Bir kutlama." Duraksıyor. "Çok fazla geleneğimiz yok ama ailemin önünde sana olan aşkım üzerine yemin etmeyi ve birlikteliğimiz için onların onayını almayı çok isterim."

Aniden döndüm.

"Ailen mi?" Yarı panikle sordum. "Ama ya beni sevmezlerse? Ya hayır dualarını vermezlerse? Ya-"

"Şşşt," diyor parmağını dudaklarıma bastırırken. "Sana zaten tapıyorlar."

Göz kırpıyorum. "Ama-"

"Senin hakkında her şeyi ve benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorlar ve seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar."

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum, ama ailesiyle tanışacağım için gerginim.

Beni kollarına alıyor, şakağımdan öpüyor ve beni ne kadar çok sevdiğini mırıldanıyor.

Ve bu şekilde uykuya dalarız.

Ama bu şekilde uyanmayız.

"Ne?" Gözlerimi hantalca açıyorum, zihnim uykudan hâlâ bulanık. Ama Mine çoktan ayağa kalkmış, yüz ifadesi gergin ve odaklanmıştı.

"Saldırı altındayız," diyor ciddiyetle.

İşte o zaman duydum. Dış duvara art arda isabet eden silah sesleri. Durumumuzun ciddiyetini anladığımda kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Buz kırılmaz. Yok edilemez."

"Olabilir ama bu sadece onların ilgisini çeker. Bunun ne olduğunu öğrenene kadar bizi rahat bırakmayacaklar," diye yanıtlıyor Mine, sesi kararlı ama endişeli.

"Kahretsin," diye küfrediyorum nefesimin altında. "Ve ben insanlara zarar veremem."

"Sen yapamazsın. Ama ben ."

Mine'nin sözleri havada asılı kalıyor. Uyku sersemliğini üzerimden atmam ve ne yapmak istediğini anlamam birkaç dakikamı alıyor.

"Ne?" Ayağa fırladım. "Delirdin mi sen?" Göğsümde yükselen panikle soruyorum.

Ama sonra büyük bir patlama buz yapısını sarsıyor ve beni daha da ürkütüyor.

"Silahları var. Ve bombaları." Mine'nin sesi sakin ama aceleci.

"Hiçbir şeyiniz yok!"

"O zaman bana bir şeyler getir," diye karşı çıkıyor.

Kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor. Aslında, tüm bu durum hakkında sadece çok sakin değil, aynı zamanda neredeyse bu konuda... heyecanlanmış gibi.

"Üsten bazı silahlar ışınlayın, onları kullanacağım."

"Ama-"

"Güven bana, Minnie. Onların icabına bakabilirim."

Yüksek sesli patlamalar eşliğinde dışarıda daha fazla silah sesi yankılanıyor. Çatışmalar her geçen saniye daha da kötüleşiyor.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve zihinsel olarak üsse geri dönüp etrafta silah olup olmadığına bakıyorum. Küçük kulübenin içinde birkaç tabanca ve daha büyük bir silah buluyorum. Hepsini bize geri ışınlıyorum.

Mine silahları incelerken başını sallayarak "Bu mükemmel," diyor. "Dışarıda kaç kişi olduğunu söyleyebilir misin?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. O insanların başına gelenlerden doğrudan sorumlu tutulmadan önce ona ne kadar yardım edebilirim?

Ne yazık ki, Aperite yasalarının inceliklerini düşünemeden kendimi dışarıda buluyorum. Güçlü bir ruhani enerjiye sahip olanlar dışında herkese görünmeden etrafta , çevredeki durumu not ediyorum.

On asker, silahları hazır bir şekilde yüksek buz yapısının yanında duruyor. Uzakta bir tank ve beş asker daha görülürken, ana yolda üç tank ve beş araba sıralanıyor.

Mine'nin beklediği buz odasına dönerek gözlemlerimi aktarıyorum. Ciddiyetle başını sallıyor, yüz ifadesi asık.

"Büyük olasılıkla tahliyenin bir parçası olarak buradalar," diye açıklıyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"O zaman devam etmeleri gerekmez mi?" Soruyorum.

"Bunun liderlerinin ilgisini çekebileceğinden şüpheleniyorlarsa hayır," diye cevap veriyor Mine karanlık bir şekilde. "Hitler'in okültizme meraklı olduğu biliniyor."

"Okült mü?"

"Olasılık alanının dışında kalan şeyler. Ve aşılamayan buzdan bir evden daha imkansız ne olabilir ki?"

"Bu mantıklı. Yani bizi yalnız bırakacaklarını düşünmüyorsunuz."

"Hayır. Yapmayacaklar."

Ağır bir iç geçirdim. "Çok fazla insan var. Ve tankları var."

Omuz silkiyor. "Onlarla başa
çıkabilirim." "Sen tek kişisin."
"Hâlâ bana yeterince güvenmiyor
musun?" "Var, ama aynı zamanda
gerçekçiyim ve-"

Beni bir öpücükle susturdu.

"Ben iyiyim. Beni burada bekle, mı?"

"Ölmek yok. Söz ver bana."

"Söz veriyorum." Bana orantısız bir gülümseme veriyor.

"Ve yardıma ihtiyacınız olursa, sizi buradan güvenli bir yere ışınlarım."

"." Bana göz kırpıyor, ses tonundan güven damlıyor.

"Hâlâ üsse geri ışınlanabiliriz ve-" "Güven bana," diye
tekrarlıyor.

"Tamam. Git biraz Nazi kıçı tekmele." "Benim için bir zevk olacak."

Hızla silahlarına uzanıyor, bana son bir öpücük verirken metalin parıltısı yoğun bakışlarında yansıyor. "Beni dışarı ışınla," diye emrediyor, sesini saran aciliyetle. "Ve beni içeride bekle."

İlk isteğe uyuyorum ama ikincisi... Fiziksel olarak müdahale edemeyebilirim ama bu erkeğime göz kulak olmayacağım anlamına gelmiyor.

Mine ayrılır ayrılmaz kendimi buzdan yapının tepesine taşıyor ve buzdan rahat bir sandalye yontuyorum.

Buzdan tahtıma yerleşirken, o lüks restorandan biraz daha tatlı aşırıyorum. Ne yazık ki bugün hiç çörekleri yok, bu yüzden biraz çikolata serpilmiş garip şekilli hamur işleriyle idare etmek zorundayım. Hayal kırıklığı içinde iç çekerek bir ısırık alıyorum ve yine de tatlılığın tadını çıkarıyorum.

Yeterince iyi sanırım.

Arkama yaslanıp olan biteni izliyorum, ihtiyaç duyması halinde müdahale etmeye ve Mine'yi kurtarmaya hazırım. O iğrenç insanlara zarar veremeyebilirim ama kurtarabilirim.

Askerler Mine'nin kendilerine doğru yürüdüğünü fark ettikleri anda silahlarını ona doğrulturlar. Kurşun yağmuru başlar.

Mine'nin ne yapacağını görmek için beklerken gerildim.

Kurşun perdesinin içinden kolayca geçer, akıcılığı ve hızı askerleri şaşkına çevirir.

Beni de rahatsız ediyor.

Onun dövüş becerilerine ilk kez tanık olmuyorum ve bir insan için kesinlikle etkileyici.

Ama bu durumda bu yeterli mi?

En yakındaki adamı görür ve ona doğru yönelir, bir yandan da mermilerin etrafında doğal olmayan bir hız ve hassasiyetle hareket eder.

Pastadan bir ısırık aldım. Çikolata güzel ama bir şeyler eksik.

Çiğnerken, adamı yüzünden, tam gözlerinin ortasından vurduğunu fark ettim.

Öldürücü bir atış.

Pastanın tatlılığının tadını çıkararak dudaklarımı şapırdatıyorum. İşi uçak pilotluğu olan biri için kesinlikle iyi nişan alıyor. Ve iyi dövüş becerileri.

Ölü adama ulaşır ve cesedi yere düşmeden yakalar, önünde konumlandırır ve kalkan olarak kullanır.

Ve iyi strateji!

Ama bir insan nasıl bu kadar mükemmel olabilir?

Poğaçamdan bir ısırık daha alırken hülyalı bir şekilde iç geçiriyorum.

Üzerine daha fazla mermi yağıyor ama mermiler ölü adama isabet ediyor. Mine yana doğru hareket eder; yanında başka bir ceset sürüklediği düşünüldüğünde, şaşırtıcı bir şekilde aynı hızda. Başka bir askere yöneliyor ve işlemi tekrarlıyor.

Kendini koruyarak cesedin kurşunların çoğunu almasına izin verirken, silahını adamın omzunun kıvrımına yerleştirip nişan alıyor.

Bir asker daha düşer.

Etkileyici bir çabuklukla ilk cesedi bırakıp ikincisini yakalıyor.

Planını şimdi görebiliyorum ve dürüst olmak gerekirse, işe yaramasına şaşırdım.

O askerler aptal olmalı çünkü ona doğru düzgün bir atış bile yapamıyorlar. Yapmalarını istediğimden değil, ama bu dövüşü biraz daha heyecanlı hale getirirdi.

Şu anda tek kişilik bir gösteri izliyorum.

Neden daha önce onunla ilgili endişelerim vardı? Hiç endişelenmemeliydim. Benimki tüm o erkeklerin toplamından çok çok daha üstün.

Aslında, karda dans edişine, bir bedenden diğerine geçişine bakılırsa, bununla eğlendiğini söyleyebilirim.

Yeni giysileri kanla kaplıdır ve yüzünde de kırmızı lekeler vardır.

Kirli ama gülümsüyor. Bundan çok fazla zevk aldığını anlamam için bu yeterli. Aksi takdirde, bunu uzatmazdı. Onları öldürür, bir duş ve kıyafet değişikliği daha isterdi.

Sevgiyle gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. İşi bittikten sonra kesinlikle bir duş isteyecektir. Ve ben de destekleyici bir sevgili gibi ona bir tane alacağım.

Dakikalar geçer ve daha fazla asker yere düşer.

Hamur işimi neredeyse bitirmiştim ki aklıma çok önemli bir düşünce geldi.

Nerede? Nerede. Nerede. Ruhlar?

Cesetlerden çıktıklarını görmeliydim, ancak cesetlerle dolu zemini tararken hiçbir şey göremiyorum.

Hiçbir şey.

Mine on adamın sonuncusunu vurduktan sonra vücut kalkanını yere bırakıyor ve dönüp bana bakıyor. Bana heyecanla el sallarken yüzünde parlak bir gülümseme var.

Ama ben ona bakmıyorum. Gözlerim az önce infaz ettiği adama odaklanmış durumda.

Kan gölünün içinde yatıyor, gözlerinin arasında bir delik var. Vücuduna odaklanıyorum ve kalbinin sesini dinliyorum.

Hiçbir şey.

O öldü. Ama ruhu görünürde yok. Ve bunun

tek bir anlamı olabilir... İblis.

Kendimi Mine'nin yanında gösteriyorum.

"Diğerleri de geliyor. Silah seslerini duymuş olmalılar," diyor, sesi beklentiyle karışık.

"Buradan gitmeliyiz. Hemen. Buralarda bir yerde bir iblis var."

Kaşları havaya kalktı.

"İblis mi?"

Başımı salladım. "Ruhlar gitmiş. Onları bu kadar kolay tükettiğine göre o da yüksek bir seviyede olmalı."

"Ama-"

Ayak sesleri kulağımda yankılanıyor. Yaklaşıyorlar. Görünüşe göre orman, tanklarını veya diğer araçlarını getirmeleri için yeterince misafirperver değil. Ama bu bizim durumumuza yardımcı olmuyor.

Eğer orada yüksek seviyeli bir iblis varsa... Onunla savaşmak zorunda kalacağım. Yeteneklerime güveniyor olsam da, böyle bir çatışma yakındaki herhangi bir tanrının dikkatini çekecektir ve bu şu anda ihtiyacım olan son şey.

"Hadi gidelim. Seni taşıyabilirim," diyorum ve sırtımı ona dönüyorum ki bana binebilsin.

Işınlanma olmasa bile, hızım onlardan yeterince uzaklaşmamıza ve doğrudan bir çatışmadan kaçınmamıza yardımcı olacaktır.

"Benden..." diye mırıldanıyor.

"Evet. Acele et!"

Gözlerini kırpıştırıyor, dudakları titriyor. Üşüyor mu? Hava oldukça soğuk ve üzerinde sadece bir gömlek var. Şimdi gitmemiz için bir sebep daha.

Elimi bir sallayışımla, ebedi buz çözülüyor. Buz kulübesinden geriye küvet dışında hiçbir şey kalmadı, onu da derhal üssümüzdeki kulübemize geri gönderdim.

"Acele edin!" Sırtımı işaret ederek tekrarlıyorum.

Başını sallıyor, ağzı bir gülümsemeyle kıvrılmış.

Neden gülümsüyor? Tehlikeyi göremiyor mu?

Ona gözlerimi deviriyorum ama tam onu azarlayacakken hareket ediyor.

Kollarını boynuma doluyor ve kendini sırtıma atıyor, bacaklarını belimin iki yanına koyuyor. Onu desteklemek için dizlerinin arkasına tutunuyorum.

"Bekleyin. İşler hızlanmak üzere."

"Elbette, minik sevgilim. Bana neler yapabileceğini göster," diye mırıldanıyor alçak, kadifemsi bir sesle.

Ona öfkelendim. Farkında olmayabilir ama gelişmiş gücümle onu tek kolumla da taşıyabilirim.

"Doğru," diye mırıldandım sertçe. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Askerler , sadece küçük bir mesafe . Ona sıkıca tutunarak koşmaya başladım.

Umarım erkeklik gururu ve hassasiyetleri konusunda endişelenmiyordur. Ne de olsa kendisinden çok daha güçlü bir tanrıçaya aşık olması onun suçu. Ve benimle evlenmek ve bunu resmileştirmek isteyen de o. İstekli bir katılımcı olmadığımdan değil. Ben de bu konuda oldukça hevesliyim.

Bu durumu eğlenceli buluyor gibi görünse de, en azından işbirliği yapıyor olması iyi.

Ne kadar hızlı koşabildiğimi fark ettiğinde "Vay canına," diye nefes alıyor.

Ağaçların arasından hızla geçiyorum, önce dakikada bir mil kaydediyorum, sonra bunun on katı maksimum hızıma ulaşıyorum.

"Bu inanılmaz," diye ekliyor hayranlıkla. "Sen inanılmazsın."

Bana daha sıkı sarılıyor ve arkasına yaslanıp gözlerini kapatıyor ve esintinin yüzüne değmesinin keyfini çıkarıyor. Bu havada üşümesin diye onu sıcak bir kozaya sarmak için biraz enerji harcıyorum.

"Hızlı olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun."

Şaşırtıcı bir şekilde, ifadesinde uzaktan yakından sinsi bir şey yok ve bu benim ona karşı yeni bir takdir kazanmamı sağlıyor. Başka hiçbir erkeğin bir dişinin sırtına bu kadar isteyerek atlayacağını ve onun kendisini kurtarmasına izin vereceğini sanmıyorum.

Aperion'da bir erkek böyle bir rezilliğe katlanmaktansa ölümle yüzleşmeyi tercih eder.

Mine'nin kaygısız yüz ifadesine ve coşkulu gülümsemesine bakıyorum ve kendimi onun duygularını paylaşırken buluyorum.

Bu inanılmaz. Eşimin olabileceğini hayal etmeye bile cesaret kadar muhteşem.

Çünkü o böyle biri, kader öyle istese de istemese de.

Dostum.

Durduğumuzda "Siktir," diye mırıldandı. Üzerimden atlıyor, etrafına bakarken yüzünü buruşturuyor.

Dışarısı karanlık, hava bu saatte sokaklarda yürüyen ölümlüler için buz gibi ve soğuk. İleride bir kilise beliriyor, kubbesi gökyüzünü sıyırıp geçerken uzun ve gururlu. Etrafında, çarpıcı mimari zenginlik sergileyen başka görkemli binalar var.

Nehrin üzerinde uzun bir köprü uzanıyor, ışık noktaları şehrin bir bölümünü diğerine bağlama şekliyle neredeyse ruhani görünüyor.

Bu yeri bilerek seçmemiş olabilirim ama şimdi buradayız ve hiç kızgın değilim.

Benimki bu duyguyu paylaşmıyor gibi görünüyor.

"Sorun nedir?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Çok uzağa ve yanlış yöne gittik."

"Anlamıyorum."

Önümüzdeki heybetli kiliseyi işaret ediyor. "Bu Frauenkirche. Ve şu da" -yanındaki binayı işaret ediyor- "Semper Opera Binası."

Bu konuda neden bu kadar endişeli olduğunu hâlâ anlamış değilim.

Bana dönerek dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırdı. "Dresden'deyiz."

"Ve bu kötü çünkü?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Dediğin gibi Fransa'ya giden trene binebiliriz."

Bu şehir, bombalamadan önceki güzelliğiyle Londra ile kıyaslanabilir. Ancak burası açıkça bir kültür merkezi, bu yüzden eminim ki aynı zamanda bir ulaşım merkezi. Eğer bir şey varsa, muhtemelen doğru yere geldik.

"Korkarım o kadar kolay değil." Tam siren sesleri havayı yırtarcasına yükselirken derin bir nefes alıyor. Bu delici ses iyimserliğimi paramparça ediyor çünkü bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Bunu daha önce de yaşamıştım.

"Bu şehir bombalanmak üzere."

FORTY

Tepemizde uçan bir uçağın gürültüsü havada yankılanıyor.

"Tekrar . Gitmemiz gerek," diyorum ona.

Londra'da durumun ne kadar vahim bir hal alacağını bilecek kadar bombalama deneyimi yaşadım. Bu bölge kayıp ruhlarla, onları avlamaya çalışan iblislerle ve onları karşıya geçirmeye çalışan habercilerle dolup taşacak.

Ve iblislerin olduğu yerde, onları avlayan Aperite savaşçıları da olacaktır. İhtiyacım olan son şey birinin beni tanıması ve daha sonra nerede olduğuma dair yorum yapması.

"Benim mi?" Tekrar ediyorum ama beni dinlemiyor. Bana bakmıyor bile. Bakışları gökyüzüne odaklanmış, uçaklar çoğalıyor. Hava, motor gürültüsünden oluşan bir kakofoniye dönüşüyor ve gürültülü patlamalar etrafı dalgalandırıyor.

Şehir bombalanmak üzere değil; şu anda bombalanıyor. Ve mümkün olduğunca çabuk ayrılmamız gerekiyor.

"Benim!" Ona tekrar sesleniyorum. "Daha önce gitmeliyiz -" Bizden sadece birkaç metre ötedeki kilisenin üzerine düşen bir bomba sözümü kesti.

Onu kolundan tutup arkama çekerken etrafımızda bir kalkan oluşturuyorum.

O güzelim inşaatın duvarları yerle bir olurken büyük bir patlama gökyüzünü aydınlatıyor. Toz ve enkaz bize doğru uçuyor. Yer de ayaklarımızın altında sarsılıyor.

Yerle bir olan tek bina bu değil. Sağdan ve soldan, gökyüzünden daha fazla bomba düşüyor, bazıları hedefleri vururken diğerleri sadece caddeye düşüyor ve asfaltta büyük delikler açıyor.

Depreme benzer sarsıntılar şehrin tüm temelini sallarken Mine'ye sıkıca tutunuyorum.

Çığlıklar havada patlıyor. O kadar çok acı çeken, feryat eden ses var ki, keşke kulaklarımı onlara kapatabilsem.

Fiziksel dünya, binalar birbiri ardına çöktükçe ya da alev aldıkça nasıl sarsılıyorsa, ruhani dünya da öyle sarsılır.

Haberciler sokağın dört bir yanına dizilmiş, kafası karışmış ruhları öbür dünyaya doğru güdüyorlar.

"Bu doğru değil," diye fısıldıyor

Mine. "Bu bir savaş."

"Belki, ama bu... bu asla haklı bir gerekçe değildir."

Tam kelimeler ağzından çıkarken, bir çocuk çığlığı havayı deliyor. İkimiz de kaynağa doğru dönüyoruz ve yanmakta olan küçük bir çocuğun bir binadan kaçışına tanık oluyoruz. Kıyafetleri fena halde yanıyor, alevler derisini sarmak istiyor.

Benimki bana bir bakış attı.

"Hayır," diyorum hemen.

Dudaklarını büzüyor ve iç çekiyor.

"Yapamam..." Kısık bir sesle ekliyorum.

Yine de gözlerinde gördüğüm şey beni şok ediyor, hayal kırıklığı, ölü beklentiler.

Bana başını sallayarak, kalkanımızın örtüsünden çıkıp doğruca çocuğa doğru koşuyor. Ceketini çıkarıyor ve çocuğun derisinin yandığı yerlere vuruyor.

Küçük baloncuğumda tek başıma onlara bakarken saniyeler sonsuzluğa uzanıyor. Kendime neden bu işe bulaşmamam gerektiğini anlatırken bile pişmanlık yavaş yavaş içimi kemiriyor.

Bu doğru değil.

İnsanlar ölecek. İnsanların kaderi ölmektir. Bugün değilse bile yarın. Ve eğer birini kurtarırsam, onun yerine bir başkası ölecek.

Ölüm herkese gelir.

Ancak bunu bildiğim halde göğsüme rahatsız edici bir his yerleşiyor.

Mine'nin çocukla ilgilenmeye devam etmesini izliyorum. Etrafında daha fazla bomba patlıyor. Daha fazla ateş canlanıyor. O yerinden kıpırdamıyor. Yardım etmeye devam ederken inancında kararlı.

Çocuk ona bakar ve Almanca teşekkür ettikten sonra kız kardeşinin hala binanın içinde olduğunu söyler.

Gözlerim büyüdü.

"Benimki, hayır!"

Sesleniyorum.

Yarı döner, profili karanlıkla ve dans eden alevlerin gölgeleriyle örtülüdür. Kararlılığı kesin.

Çocuğa bana gelmesini söyleyerek yanan binaya doğru koşar.

"Fräulein," diye mırıldanıyor çocuk belirsiz bir şekilde yaklaşırken.

İçgüdülerim onu görmezden gelmek ve kendimi insanların gözlerinden korumak yönünde. Ama gözlerindeki o umutsuz, acı dolu bakış, elimi ona doğru uzatmama neden oluyor.

Ve onu yakaladığında, acısının bir kısmını alıyorum.

Bu iyi olmalı, en azından bu. Eğer ölmesi gerekiyorsa, bunu acısız bir şekilde yapabilir.

Birkaç dakika sonra Mine kucağında küçük bir kızla binadan çıkar. Şaşırtıcı bir şekilde, kız zarar görmemiş gibi görünüyor.

Çocuk onun adını seslenir ve ona doğru koşar.

"Nehre gidin," der Mine onlara. "Orada daha güvende olursunuz."

Diğerleri gibi çocuklar da göle doğru koşuyor. Sokaklar sağa sola koşan insanlarla doludur, bazıları saklanacak yer ararken, diğerleri

Kayıp sevdiklerini. Bir de öylesine yaralanmış olanlar var ki, zaman ve mekan kavramlarını yitirmiş durumdalar ve bir daha kalkmamak üzere yere düşene kadar amaçsızca dolaşıyorlar.

Bunların çoğu çocuk.

"Haklısın. Bu doğru değil." Derin bir nefes alıyorum. "Ama ne yapabilirim?" Gözlerimde yaşlar birikerek ona bakarken soruyorum.

"Bunu zaten yapıyorsun, Minnie. Önemsiyorsun ve bu ilk adım."

"Ama-"

"Müdahale edemeyeceğini biliyorum. Ama ben edebilirim. Ve belki de... eğer yardım ettiğin kişi bensem, bu doğrudan bir müdahale olmaz?"

"Ama kendini tehlikeye atmış olursun. Ve ben de o zaman senin kaderine müdahale etmiş olurum..."

"Sana söyledim. Ölme zamanım gelmedi. Ama bu... Bunu görmezden gelemem, Minnie."

"Biliyorum." İç çektim. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni koruyun. Elimden gelenin en iyisini yapacağım, kadınlara ve çocuklara odaklanacağım."

"Düşman olsalar bile mi?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Kadınlar ve çocuklar asla düşman değildir. Ama onlar her zaman kurbandır."

"Hepsini kurtaramazsın."

"Deneyebilirim." Omuz silkiyor.

Ona baktım. Ne tuhaf bir erkek. Savaşın diğer tarafında olmasına rağmen ilk içgüdüsü düşmana yardım etmek. Onun tarafının Almanlara nasıl baktığını gördüm. Hepsinin yok edildiğini görmek istiyorlar.

Onun yerinde kim olsa görmezden gelir ve Müttefiklerin böylesine büyük bir şehri bombalamasından keyif alırdı.

Ama o değil.

Onu mükemmel erkek yapan şeylerin sonsuz listesine bir madde daha eklerken içime bir sıcaklık yayılıyor.

Elbette benim için mükemmel, başka kimse için değil. "Denemene yardım edeyim o zaman."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Sen bir cevhersin," diye mırıldanıyor bana hızlı bir öpücük verirken.

İnsan kalabalığına doğru ilerleyerek onlara mükemmel bir Almanca ile nehre doğru gitmelerini söylüyor. Bu dili akıcı bir şekilde konuştuğunu fark etmemiştim ama düşman oldukları için mantıklı geliyor. İnsan düşmanını tanımalı.

Hiçbir şey ona dokunamasın diye üzerinde bir kalkan tutuyorum. Bu, onunla temas herkes için geçerli.

Teknik olarak kurallara aykırı bir şey yapmadığımı kendime haklı göstersem de, bu küçük müdahalenin bile insanların hayatları üzerinde bir etkisi olduğunu biliyorum. Korkusuz bir erkeğin insanları kurtarmak ve onlara yardım etmek için azgın yangınlara at sürmesi, onlarla etkileşime girmesi ve onlara nereye gideceklerini söylemesi, bunların hepsi birer müdahaledir.

Eylemlerimiz sonucunda kaç kişinin kurtulacağını ya da başkalarının ölüp ölmeyeceğini söyleyemem. Ancak hiçbir şey yapmadan da duramam. Bunun nedeninin yarısı, çaresiz insanların bu şekilde acı çektiğini görmekten nefret etmemdir. Ancak diğer yarısı çok daha bencilce, çok daha çıkarcı.

Bunu yapmak istiyorum çünkü o da bunu yapmak istiyor, çünkü eğer yapmazsam bana bir daha asla aynı gözle bakmayabilir. Gitmemizi önerdiğimde bakışlarındaki hayal kırıklığı, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlamam için yeterliydi.

İyi, iyi erkek, benim kötü bir kadın olduğum kadar.

Belki de yaşımdan ve gördüğüm sayısız ölümden; sayısız kan dökülmesinden; sayısız savaştan dolayıdır. Belki de ölümün bir son olmadığını bildiğim içindir. Belki de tüm bunlar beni bıktırdı.

Ama beni tekrar önemsememi sağlıyor. Daha iyisini yapmamı, daha iyi olmamı istiyor.

Eğer bu süreçte daha fazla kuralı çiğnersem.

Derin bir nefes
alıyorum. Öyle olsun.

Bölge kayıp ruhlar ve habercilerle dolup taşıyor. Duyularım da iblislerin varlığına karşı alarma geçiyor. Yaklaştıkça, bir avuç savaşçı tanrı ortaya çıkıyor.

Varlığımı belli etmeden etraftaki enerji imzalarını tarıyorum ve hepsinin çoğunlukla acemi tanrılar olduğunu, hissettiğim en yüksek seviyenin dört olduğunu fark ediyorum. Bu da kendimi onlardan koruyabileceğim anlamına geliyor.

Haberciler yükleriyle birlikte ortadan kayboldukça, iblisler kalan ruhları avlamak için daha fazla sayıda ortaya çıkmaya başlar.

Derin bir nefes alıyorum ve enerjimi etrafa yayıyorum. Kaba tahminler kayıpların sekiz bin civarında olduğunu gösteriyor. Belki biraz daha fazla. Ruhların yaklaşık yüzde onunun hayatlarına devam etmeyi reddettiğini düşünürsek, ki şiddetli ölümler söz konusu olduğunda bu sayı oldukça artıyor, neredeyse bin kayıp ruha bakıyorum.

Üç tanrı hissediyorum. İki tane üçüncü seviye ve bir tane dördüncü seviye. Daha da endişe verici olanı, en az beş orta seviye iblis seziyorum, bir tanesi kesinlikle yüksek seviye; hatta belki de on bir veya on iki seviye.

"Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında. Bu acemi tanrılar yüksek seviyeli iblislerle baş edemeyecek. Ben bile onlarla zor zamanlar geçiriyorum.

"Sen yaşayanları kurtar. Ben ölüleri kurtaracağım," diye bağırıyorum Mine'ye doğru.

Durdu ve bana döndü. "İblisler
mi?"

Başımı salladım.

"Dikkatli olun," diye ekliyor görevine geri dönmeden önce.

Kurtarma görevine devam ederken göz ucuyla onu izliyorum ama dikkatim yaklaşan iblislerde.

Kollarımı yanlarıma doğru uzatarak buz kılıçlarımı ortaya çıkarıyorum. Sonsuz buz vücudumun her yerinde bir zırh şeklinde oluşurken, dönen bir sis beni sarıyor.

Bir iblis meydanın ortasında kendini gösterir. Etrafta dolaşan yirmi kadar ruh vardır. Ölümden hemen sonraki dönem en kötüsüdür çünkü tüm ruhların aklı karışmıştır, bazıları inanılmaz derecede öfkeli ve şaşkındır.

Şu anki fiziksel bedeni yirmili yaşlarının ortasında bir kadına ait olan iblis beni hemen fark ediyor. Ruhlar onun etrafında mekanik bir şekilde hareket ediyor, içinde bulundukları tehlikeyi fark etmiyorlar.

Ruhları pek umursamıyor, dikkati sadece benim üzerimde.

Gölgeler vücudundan dallar gibi yükselirken gözleri koyu kırmızı parlıyor. Göz açıp kapayıncaya kadar bana ulaşıyorlar.

On birinci seviye.

Lanet olsun! Tabii ki tam da dikkat çekmemeye çalıştığım bir anda lanet olası bir on birinci seviyeyle karşılaşma şansına sahip olacaktım. Neden onunla daha önce, başarıları artırmaya ve Komutan Azerius'u etkilemeye çalışırken karşılaşmadım?

En fazla sekizinci seviyeyle dövüştüm ki bu da üst orta seviye olarak kabul edilir. On bir mi? Bu piçler güçlü ve acımasız.

Kendim bir tanesiyle savaşmamış olabilirim ama kardeşimin bunu yaptığını gördüm. Enerjileri bir tanrının ya da Tenebreis'in Oğlu' gibi organik olmasa da, onuncu seviyeyi geçtiklerinde, yetenekleri her ikisiyle de eşit hale geliyor.

Güçleri tükettikleri ruh miktarından gelir, ancak doğan tanrılar veya Tenebreis'in Oğulları ile karşılaştırıldığında, bu enerji doğal olarak yenilenmez. Yüksek bir seviyeye ulaşsalar bile, güçlerini korumak için sürekli ruh tüketmeleri gerekir.

Tabii ki Tenebreis'in Oğulları da ruhları tüketmeyi hızlandırmayı yenilemeyi tercih eder.

Süreç. Söylentilere göre ruhlarla beslendiklerinde yiyeceğe bile ihtiyaç duymuyorlarmış.

Sümüklü piçler, hepsi. Saldırı

beni geriye doğru itti.

Dalları durdurmak için bıçaklarımı X şeklinde bir araya getiriyorum ve tam geri çekildiklerinde, yarım noktada kendimi gösterip onları kesiyorum.

Elbette, bir sonraki anda yeniden canlanıyorlar.

Kendi kendime başımı sallıyorum, her bilgiyi bir kenara kaydediyorum.

Normal silahların yardımcı olması pek mümkün değil.

"Orospu," diye tükürüyor bana başka bir saldırı başlatmadan önce. Bu sefer iki dal yerine sırtından uzanan dört dal daha ona katılıyor.

"Bunu en alttaki besleyici söylüyor," diye karşılık veriyorum, kendimi hızla onun dalları arasında gösteriyorum ve onları bu kez tabana daha yakın bir yerde koparıyorum. "Bu seviyeye gelmek için tanrıları atlatmaya alışkın olabilirsin ama bugünün talihsizliğini kadere yükleyebilirsin." Ona sırıtıyorum.

"Onlardan kaçtığımı kim söyledi?" Gülüyor. Parmaklarını şıklatarak bluzunu açıyor ve boynunu ortaya çıkarıyor. Göğsünün aşağısında, gecenin karanlığında parıldıyor gibi görünen küçük kristallerden oluşan bir kolye asılı.

Bir an için bana ne gösterdiğini anlayamıyorum. Ancak kristallerin içindeki enerji tanıdık bir düzende dönerken, on birinci seviyeye nasıl ulaştığını anlıyorum.

Tanrıları öldürdü. Görünüşe göre birçoğunu. Belki bazıları acemiydi ve bu yüzden kolay avdı, ama bu kadar çok tanrıyı yenmiş olmak etkileyici olmaktan başka bir şey değil. Ancak çileden çıkarıcı olan, ruhlarını tükettikten sonra enerjilerini savaş ganimeti olarak saklamak için o kürelere hapsetme şekli.

Dudakları yukarı doğru çekiliyor. "Bir tane daha ve tamamen yükseleceğim," diye mırıldanıyor.

İşte o zaman o zavallı insan ruhları için burada olmadığını anladım.

O benim için burada.

Yükselmiş bir iblisin gücü Tenebreis'Oğlu'nunkine benzer. Hepsi olmasa da çoğu Tartareia'da hapsolduğu için şahsen hiç karşılaşmamış olsam da, söylentilere göre sadece bir Yüce Tenebreis'in Oğlu'nu önceden yenebilirmiş.

Ona bakarken dudaklarım düzleşiyor ve burun deliklerim açılıyor. Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var, muhtemelen bu savaşı çoktan kazandığını düşünüyor. Ellerinde büyük bir sürpriz olacak. Burada söz konusu olan sadece benim itibarım değil -ki ben de buna oldukça düşkünüm- Mine'nin güvenliği de bana bağlı.

"Seni yemeden önce seninle biraz eğleneceğim," diye mırıldanıyor dudaklarını birbirine şapırdatarak.

"İstersen deneyebilirsin." Gözlerimi deviriyorum.

Dokunaçları sırtından fırlayarak, öncekinin on katı bir hızla bana doğru geliyor.

Gözlerim açılıyor ve tam zamanında tepki vererek bir kalkan oluşturup önüme yerleştiriyorum. Dokunaçlar kalkanın yüzeyine çarptığında, kılıcımı onları kesmek için kullanıyorum ve bıçağın ucuna enteral buz parçacıkları aşılıyorum.

Siyah dokunaçlara dokunduklarında, parçacıklar hızla ilerleyerek yedek uzantıların uzunluğunu dondurur ve vücuduna doğru yol alır.

Ebedi buzumun neler yapabileceğini anladığında irkiliyor ama parçacıkların ana bedenine ulaşması halinde onu öldüreceğini bilecek kadar da zeki. Pençelerini uzatıyor ve ebedi buz ona ulaşmadan önce tüm dokunaçları kökünden kesiyor. Yere düşüyorlar ve madde yavaşça dağılmaya başlarken karanlık bir sis onları sarıyor.

Ağzı sıkıntıyla seğiriyor.

Dokunaçları yeniden canlanıyor ama onları tekrar bana doğru yönlendirmiyor. Başının üzerinde süzülüyorlar, sanki kendi akılları varmış gibi havada dönüyorlar.

Bir avucunu diğerinin üzerinde gezdirerek, bir enerji patlaması yaratmak için dairesel hareketlerle hareket ettirir.

Onu bana doğru uçuramadan önce, kendimi onun arkasında gösterip saldırıyorum. O da dönüyor ve sağ eli bir mızrağa dönüşerek saldırımı engelliyor. Yaratmaya çalıştığı enerji patlaması dağılıyor.

Mızrağını bana doğru savuruyor ve zırhımın örtmediği birkaç noktadan birini hedef alıyor: boynumun üst kısmı ve yüzüm.

Bir o yana bir bu yana hareket ediyorum, kılıcının çentiklerinden kıl payı kurtuluyorum: kim bilir içinde ne zehirler saklıyordur. Bana doğru ilerliyor ve aniden aynı tanıdık dansa geri dönüyoruz: o saldırıyor ve ben savunuyorum. Yine de bu dövüşü kazanmak için dinamikleri değiştirmem gerekecek.

İblis bana yaklaşıyor, mızrağı kılıcıma temas ediyor. Beni itmek için tüm gücünü kullanıyor ama ben yerimde duruyorum. Yeterince yaklaştığında eğilip ona doğru soğuk hava üflüyorum ve bu hava teniyle buluştuğunda hemen dona dönüşüyor.

Yüzünü saran buzun kısa sürede susturduğu yüksek sesli bir çığlık atıyor.

Kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Yaptığım onca şeyden sonra bedenim yorgunluğun etkilerini hissetmeye başlıyor. Buna bir an önce son vermeliyim, yoksa yeteneklerim zayıflamaya başlayacak.

Etrafımızda, acımasız yangınlar binaları tüketirken kargaşa devam ediyor. Çığlıklar havaya karışıyor ve her türlü yanık derecesine sahip insanlar sığınak aramak için etrafta koşuşturuyor.

Bakışlarım hemen Mine'yi arıyor, iyi olduğundan emin olmak istiyorum. O biraz uzakta, iki çocuğun moloz yığınının altından çıkmasına yardım etmeye çalışıyor.

Dikkatim onun üzerinde çok fazla kalmış olmalı çünkü iblisle tekrar göz göze geldiğimde buzlar çoktan erimişti ve onun görüş açısı... onun üzerindeydi. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve kör edici bir hızla ona doğru yola koyuluyor.

Telaşla onun peşinden koşuyorum, ondan önce onun yanına varabilmek için sınırlarımı zorluyorum. Benimki de bunu fark etmiş gibi görünüyor çünkü çocukları vücuduyla koruyor ve bize doğru bakıyor.

Kendimi onun önünde gösterdiğimde neredeyse oradaydı.

sallanıyor ve ben kendimi koruyamadan,

Bir tanesi boynumun üst kısmındaki açıkta kalan deriye giriyor.

Kendi kanımda boğulurken içimden hırıltılı bir ses çıkıyor. Dokunaç içimi kazmaya devam ederken her yerimde acı fışkırıyor, ileri doğru itiyor ve daha fazla hasar yaratmak ve başımı kesmek için bir yandan diğer yana hareket ediyor.

"Minnie!" Mine'nin sesi çınlıyor.

Bana doğru uzanırken çocukları arkasından itiyor, parmakları hafifçe benimkilere değiyor.

İçimde bir enerji patlaması yaşanırken gözlerim canlı bir maviye dönüşüyor. Boynuma odaklanarak, içimden, vücudumdaki her hücreden patlayan sonsuz buz parçacıkları oluşturuyorum. Buz dokunacın ucunu ele geçiriyor ama bu sefer stratejimi değiştiriyorum.

Bunun son kez olmasından ders alarak, dikkatini dağıtmak için kılıcımı hızla ona doğru savuruyorum, böylece ebedi buzun ne yaptığını anlamıyor.

Sonsuz buzun yavaşça dokusunu kemirdiği kısmı keserek kendimi dokunaçtan kurtarıyorum. Boştaki elimle kırık parçayı tutup boğazımdan çıkarıyorum, sonra da yana fırlatıyorum.

Zırhımdan aşağı ve yere daha fazla kan dökülüyor ama dokunaç olmadan yaram hızla iyileşiyor.

İblisin burun delikleri alevlendi.

"Usta seni öldürmenin bu kadar zor olacağından bahsetmemişti," diye mırıldanıyor bir adım geri çekilirken nefesinin altından.

"Efendim? Sen neden bahsediyorsun?"

Kuru bir kahkaha atıyor. "Bilmek istemez miydin?" Kıs kıs gülüyor. "Son yaklaştı. Tanrılar ölecek. Ve sonunda, biz herkesin üzerinde hüküm süreceğiz."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Biz kimiz?"

Cevap vermiyor. Bir enerji patlaması oluşturmak için ellerini tekrar birbirine bastırırken dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor. Şansıma, bu darbeye harcamak için enerjisini toplarken, sonsuz buz parçacıklarının yavaşça vücuduna doğru ilerlediğini fark etmiyor.

Biraz daha.

Buzu tüm dokusunu yok etmek için kullanmak yerine, hasarın yörüngesini kontrol etmek ve sadece dokunun çekirdeğine odaklanmak amacıyla normalden daha fazla enerjiyle doldurdum. Dışarıdan sağlıklı görünmeye devam ederken içeriden ölmesini sağlayarak, iblis bunu daha önce olduğu gibi hemen fark etmeyebilir ve dokunacı tekrar kesebilir.

Bu daha önce denediğim bir şey değil ve tam olarak işe yaramayabilir.

Ama enerji patlaması üzerinde çalışmaya devam ederken, kendisine gelen zehri umursamadan, şansın benden olduğunu söyleyebilirim.

Avuçlarımı birbirine vurup bir enerji dalgası yaratmak için ovuşturuyorum - en azından bir şeylerin olmasını beklediğim değil de hâlâ savaştığım yanılsamasını yaratmalıyım.

O küçük bir gri enerji topunu ileri doğru iterken, ben de kendi buz enerjimden bir dalga gönderiyorum.

Ortada buluşurlar ve çarpıştıkça hakimiyet için savaşmaya başlarlar. Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşiyor. İblisin enerjisi karanlık bir sis salarak önce benim enerjimi kaplıyor ve onu söndürmeye çalışıyor.

Geçmişte başka buz tanrılarıyla savaştığını sanmıyorum, ya da en azından benim soyumdan olanlarla, çünkü bu tekniğin boşuna olduğunu bilirdi.

İki enerji görünüşte tek bir enerji haline geldiğinde -gri olan- havada bir patlama meydana geliyor. O kadar güçlü ki, hepimizi uçurdu.

Gözlerimi endişeyle kocaman açarak Mine'yi ve çocukları korumak için bir kalkan oluşturuyorum, enerjimin büyük bir kısmını onları güvenli bir yere taşımak için kullanıyorum-telekinezi bana her zaman zarar verir. Mine çocukları nehre doğru koşmaya teşvik ettikten sonra dikkatini bana çeviriyor ve başıyla onaylıyor.

İblis güçlerini birkaç metre ötede kendini dengelemek için kullanıyor, kollarını bir kez daha mızraklara dönüştürüyor ve patlamayla geriye doğru itilmeyi durdurmak için onları yere bastırıyor.

Zor nefes alıyor. Patlamanın tam ortasında kaldığı için yüzünün yarısı kan içinde.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye haykırıyor. Kendini havaya fırlatıyor, tüm vücudu şekil değiştiriyor ve şeytani maddeden oluşan gri bir kütleye dönüşüyor.

Gülümsemem yavaşça genişliyor.

"Bugün değil, iblis. Bugün değil," diyorum neşeyle. Sonsuz buz sadece ana bedenine ulaşmakla kalmadı, aynı zamanda gerçek şeytani formuna geçerek, buzun fiziksel bedeninin derinliklerine nüfuz etmesine izin veriyor.

Havada, çığlığı herkesin duyması için yankılanıyor. Her şey içinden başlıyor. Buz şeritleri vücudunun yüzeyini yararak yollarına çıkan her şeyi donduruyor.

Birkaç saniye sürer. Vücudu, rüzgarda kendini kaybeden küçük parçacıklara dönüşmeden önce donuyor.

Ayaklarımı yere basarken derin bir nefes veriyorum. Yorgunluktan bir o yana bir bu yana sallanıyorum. Zırhım yok oluyor ve beni çıplak bırakıyor. Güçlü kolları göbeğimi sarıyor, çıplaklığımı paltosuyla örterken beni yanına çekiyor.

"İyi iş çıkardın, minik sevgilim. Çok, çok iyi," diye fısıldıyor kulağıma.

Duman ve deri kokuyor. Ev kokuyor. Güvende olduğumu bilmek için onun kokusunu içime çekmem yeterli.

"Şimdi uyu," diye mırıldanıyor.

Yorgunluğuma rağmen bayılmak üzere olduğumu söyleyemezdim. Ama sözleri içimde bir şeyleri tetikledi. Vücudum onunkine karşı gevşiyor ve gözlerim dalgalanarak kapanıyor.

İstemeden de olsa, dünyada kayboldum

FORTY-ONE

Lastiklerin sert zeminde çıkardığı tıkırtılar beni uyandırıyor.

"Benim!" Gözlerimi açtığımda bağırıyorum. "Buradayım, Minnie sevgilim. Ben buradayım."

Yan tarafıma bakıyorum. Bir arabanın sürücü koltuğunda, kendinden emin bir şekilde direksiyonu düzensiz bir yola doğru kırıyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum, sonra kendime bakıyorum.

Üzerimde dokunulduğunda şaşırtıcı derecede yumuşak olan uzun, pamuklu bir elbise var. Elbisenin üzerindeki ceketi omuzlarımda duruyor ve ihtiyacım olmadığını bildiği halde ekstra ısı sağlıyor - üşüyebilecek olan o, ben değilim.

"Neredeyiz biz?" Sersemlemiş bir şekilde .

"Fransa sınırına yakın. Aslında on dakikadan kısa bir süre içinde orada oluruz."

"Sınıra yakın mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne zamandır dışarıdayım?"

"Üç gün kadar," diye rahatça cevap veriyor. Aval aval ona bakıyorum.

"Üç gün mü? Az önce üç gün mü dedin?" Durumu anlamlandırmaya çalışırken derin bir nefes alıyorum. Ama konuşmak için ağzımı açtığımda bir kez daha paniğe kapılıyorum. "Ne demek üç gün oldu? Bu kadar uzun süre baygın kalmam nasıl mümkün olabilir?"

"Enerjinizi tüketmiş ve yenilemek için zamana ihtiyaç duymuş olmalısınız-"

"Hayır. Daha önce de enerjim düşüktü ve bunu yenilemek için genellikle uykuya ve yemeğe ihtiyaç duyduğum doğru ama hiç üç gün boyunca aralıksız uyumamıştım. Bu çok çirkin."

"Yüksek seviyeli bir iblisi yendin. Kendini biraz rahat bırak. Dinlenmeye ihtiyacın vardı."

Nefesimin altında homurdanıyorum, haklı olduğu için sinirleniyorum. O iblisle olan dövüş beni çok yormuştu ama yine de yorgun olduğumu ama bitkin olmadığımı net bir şekilde hatırlıyorum. Hâlâ normal seviyelerde çalışacak kadar enerjim vardı. Sadece bayıldım... Bu garip.

Ne yazık ki şimdi canlandım ve enerjim dolup taşıyor.

"Peki o üç günde ne oldu?" Merakla soruyorum. "Hmm, bakalım. Biz Dresden'i boşalttık, ve ben sevgili karımı kurtaran bir Alman askeri gibi davrandım. Kusursuz bir aksanım olduğu için herkes buna inandı. Şehirden ayrıldıktan sonra bize bir araba, sana birkaç kıyafet ve yol için biraz yiyecek aldım. Sonra da sürmeye başladım."

Ona bakıyorum. "Bir şeyler mi aldın? Hangi parayla? Sende hiç yoktu."

Omuz silkiyor. "Becerikliyimdir."

O para için ne yapmış olabileceğini düşünerek gözlerimi ona dikiyorum.

"Elbise güzelmiş. İyi bir zevkin var," diye ekliyorum isteksizce.

Yüksek sesle nefes alıyor. "Yüce Tanrım, Minnie! Bu bir övgü müydü? Az önce beni mi övdün?"

"ol, kafana girmesine izin verme. Zaten yeterince büyük bir egon var."

"Şimdi kesinlikle daha büyük," diye göz kırparak karşı çıkıyor.

"Bu Sen... I umut sen değil kullanarak bir . o su baskınları benim üzerimde."

Kaşlarını çattı. "Inun-ne?"

"Pantolonunu görmediğimi sanma." Öfkeyle işaret . "Hep kötü şeyler düşünüyorsun Mine. Neden?

Başka türlü senin... senin... şeyin ayağa kalkmış olur mu?" Devam ediyorum. "Birkaç dakika öncesine kadar uyuyordum, bu yüzden benimle böyle bir şey planladığını söyleme bana?"

"Ayakta mısın?" Şaşkınlıkla göz kırpıyor. "Hiçbir yere gitmiyor, Minnie."

"Bana Minnie deme. Birkaç dakika öncesine kadar uyuyordum, benim hakkımda ne düşünüyordun ki şeyini kaldırdın?"

Göğsü neşeyle titriyor.

"Söyle bana Mine. Ben uyurken üzerimde ne tür hain planların vardı?"

Hâlâ kıkırdıyor. "Minnie hayatım, bu tür hainliklerden hoşlandığını sanıyordum."

Buz odasında geçirdiğimiz gecenin görüntüleri zihnimde canlanıyor ve yüzüm kızarıyor.

"Şey, evet," diye kekeliyorum. "Uyanık ve hazır olduğumda. Beni o organizmalardan biriyle kandırmana izin vermeyeceğim Mine."

"Orgazmlar," diye düzeltiyor. "Ve imalar, sular altında bırakma değil."

"Orgazmlar, organizmalar, her neyse. Beni onlardan mahrum bırakmayacaksın."

Yüzünde ciddi bir ifadeyle bana dönerek, "Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye başladı. "Aslında senin üzerinde hain planlarım olabileceği için üzgün değilsin, sadece uyurken orgazmı kaçırabileceğin için mi?"

"Tabii ki. Bana her gün vereceğine söz vermiştin. Bilincimin kapalı olduğu üç gün oldu. Ya bunları bana ben uyurken verdiniz, ki ben buna itiraz edeceğim çünkü hiçbir şey hissetmedim ve bu yüzden sayılmazlar. Ya da..."

"Yoksa?" Kaşlarını oynatıyor.

"Ya da bana üç günlük orgazm borçlusun."

"O zaman sanırım sana borçluyum," diye şakacı bir şekilde ekliyor.

Öfkelendim. "İyi ki biliyorsun," diye mırıldanıyorum bir defter ve bir kalem çıkarırken.

Kaşlarını çatıyor ve ne karaladığımı görmek için öne doğru eğiliyor. Ona ölümcül bir bakış attım. Başlığı yazarken dikkatle beni izliyor.

Borçlar

Altına da bana borçlu olduğu günleri yazıyorum.

"Seni sorumlu tutuyorum," diyorum defteri kapatıp ortadan kaldırırken.

"Çok titizsin, minik sevgilim. Sen de biraz ilgi katmalısın."

"İlgi mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Borcumu ödemeyi geciktirdiğim her gün, borcuma yenilerini ekliyorsunuz."

"Daha fazla mı?"

Gülümseyerek başını sallıyor.

"İyi fikir. Daha fazlası her zaman iyidir."

"Seni bir zevk canavarına dönüştürdüm!" diye haykırıyor sahte bir öfkeyle, dudakları memnuniyetle kıvrılıyor.

"Bu olaydaki rolünüzün farkına sevindim çünkü sorumluluk almalısınız."

Bir kahkaha nöbeti daha.

"Seninle evleneceğimi söyledim, değil mi?"

"Evet, öyle yaptınız. Ancak bu, iki kişi arasındaki birlikteliği sağlamlaştıran yüksek bir rahibe tarafından yönetilen bir tören olmadığına göre, bahsettiğiniz bu evlilik nasıl resmi olacak?"

"Çok basit. Babam nikâhı kıyacak. O bunu çok resmi bir hale getirebilir."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bunu öyle bir hale getirebilir ki, hiçbir dünyada ya da hiçbir yaşamda buna itiraz edilemez. Sonsuza dek bağlı kalırız."

"İmkansız."

"Sizi temin ederim, işini biliyor." Bana göz kırpıyor.

"Hayır, sonsuza kadar bağlı kalmak mümkün değil. Bunun için
itiraf etmek bana acı verse de, gerçek dostlar ve biz olmalıyız,

değiller."

Bana bakıyor, elleri direksiyon simidinde sıkılaşıyor.

"Peki öyle olup olmadığımızı nereden biliyorsun?"

"Duyduğum söylentilere göre, gerçek eşler ilk olarak kan değişimi yaptıktan sonra birbirlerine bağlanırlar. Aralarındaki bağı tamamladıktan sonra birliktelikleri pekişirmiş. Daha önce de kanımızı paylaştık ve hiçbir şey olmadı."

"Yani kaderimizde olmadığını mı söylüyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor, sesi gergin.

Omuz silkiyorum. "Öyle olup olmadığımız umurumda değil. Seni ben seçtim, değil mi?"

Kaderimizde olsaydı ideal olur muydu? Olurdu. Ama onunla birlikte sevgi dolu bir hayat yaşamaktan memnun olurdum." Ama ya gerçek eşiniz bir gün karşınıza çıkarsa? nokta?"

"Başka biriyle kanımı paylaşmayacağım için hiçbir şey olmaz. Asla," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Ama bu kan bağının ötesine geçmeli. Tanıştığınız andan itibaren o kişiyle bir yakınlığınız olmalı."

"Hayır, böyle bir şey ."

"Nasıl bu kadar emin

olabiliyorsun?"

"Çünkü kader ipimi kestim, tamam mı? Bu da demek oluyor ki bu evrende bir eşim yok. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Bir an sessiz kalır. "Ne

zaman?" diye soruyor

usulca.

"Ben uzaktayken. Seninle birlikte olmanın tek yolunun bu olabileceğini anladım ve-"

"Her şeyi riske attın, değil mi?" diye mırıldanıyor alçak, acılı bir sesle.

"Belki de yaptım. Ama buradayım, değil mi?" Ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Buradayım ve baban nikâhımızı kıyacak ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız."

"Ah, Minnie," diye ekliyor bezgin bir sesle. "Ne yaptın sen?"

" değil," diye mırıldandım.

"Hayır. İyi değil. Bunun olması ne kadar gerekli olursa olsun, asla iyi olmayacak." Derin bir nefes alır. "Keşke her şey daha basit olsaydı. Tüm evren bize karşı olmadan birlikte olabilseydik."

"Olan ," diyorum, onun uğursuz sözlerinden biraz. "Ama iyi tarafından bakarsak, kimse bizi bilmediği için tüm evren bize karşı değil."

Dudağını ısırıyor, düşüncelere dalmış.

"Şimdilik." "Bu şekilde devam edebildiğimiz

sürece." İç çekiyor.

"Burada benimle olmanın sana ne kadara mal olacağını herkesten daha iyi bildiğin halde bu kadar iyimser olmana bayılıyorum."

Omuz silkiyorum, yine de sözleri zihnimde kök salıyor.

"Bunu yaptığımda riski biliyordum."

"Ve sen yine de yaptın..." diye devam ediyor. "Minnie, Minnie..." Onda bir tuhaflık var. Yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Hüzün ve teslimiyet karışımı bir ifade ama neden böyle hissettiğini tam olarak anlayamıyorum.

"Benim için bu kadar fedakârlık yapmandan nefret ediyorum. Ama aynı zamanda o kadar bencilim ki başka türlüsünü de istemezdim. Sen benim olduğun sürece..." Önündeki yola bakarken dudaklarını birbirine bastırıyor.

Yavaşça bana bakıyor ve bana tatlı, hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Bu muhtemelen beni korkunç bir yapar." "Bu

seni insan yapar."

Başını sallar. "Keşke bilseydin..." Sesi bir oktav düşüyor.

"Neyi? Ne bilmem gerekiyor?"

"Boş ver."

"Ne?" Tekrar ediyorum. "Bunu söyleyip devam edemezsin."

Bir süre sessiz kaldı, ben de biraz daha sıkıştırdım.

"Mükemmel bir dünyada, tüm yüklerini omuzlardım. Seni sever, korur ve kimsenin seni incitemeyeceği, kalbime yakın, sıkı bir kozanın içinde tutardım."

"Size buradaki güçlü tanrıçanın ben olduğumu hatırlatabilir miyim?" Sertçe soruyorum. Devam ederken bana aldırmıyor.

"Ama bu mükemmel bir dünya değil. Ve sensiz yaşadığım, seni beklediğim süre içinde fark ettiğim bir şey var ki, bazı şeylerin olması gerekiyor. Aksi takdirde, olmamız gereken kişi olamayız."

"Mine, sen neden bahsediyorsun? Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Bir ihtimal kafanı mı çarptın? Kana mı ihtiyacın var?"

Kıkırdıyor. "Artık beni anlamana gerek yok."

"Ama ben istiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Anlat bana."

Bana hoşgörüyle gülümsüyor.

"Hayatımızda bizi tanımlayan, bizi biz yapan ve bizi olmamız gereken kişiye hazırlayan bazı olaylar vardır. müdahale etmiş olmanızdan nefret ediyor olabilirim. Ama bu da belki kaderinin bir parçasıdır."

"Bu döngüsel bir mantık değil mi?"

"Ah, Minnie'm çok akıllı," diye mırıldanıyor başımı sevgiyle okşarken.

Elini kenara itip omzuna hafifçe vuruyorum - o da bir insan.

"Konuyu değiştirme."

"Durdurmama ne dersiniz? Sınırdayız." İleride bekleyen milis arabalarına başıyla işaret ediyor.

"Herhangi bir sorun yaşayacak mıyız? Hiç belgemiz yok." "Bu konuda endişelenmeyin."

Arabayı bariyerlere doğru sürdü ve durdu. Askeri üniforma giymiş birkaç Fransız bize doğru geliyor ve içlerinden biri cama vuruyor.

Mine silahını indirir ve askerlere nazikçe gülümser.

"Bonjour," diye mükemmel bir Fransızca ile sesleniyor. Kaç dil biliyor ki? Almancası da mükemmeldi.

Sözlerine çok dikkat ediyorum, söylediklerinin bir kısmını anlamayı başarıyorum.

Soyulduğumuzu ve belgelerimizi kaybettiğimizi iddia ediyor ama kimliğine dair kanıtı var. Askerler kanıtı sorduklarında Mine sadece amirini aramasını, onun da ordu komutanına ulaşana kadar amirini aramasını ve Lucien de Vitry'nin Fransa'ya güvenli geçiş istediğini söylemesini ister.

Askerlerden biri şüpheci bir tavırla telefon etmek için karakoluna geri dönüyor. Diğer asker arabamızın yanında bekliyor ve bizi şüpheyle inceliyor.

"Peki ya o? O kim?" Beni işaret ediyor.

"Karım."

Kelimelere bakıp seviniyorum.

"Oui, je suis sa pousse," diyorum kibirli bir sesle Fransızca olarak. Akıcı konuşamıyor olabilirim ama Fransız sinemasını da sevdiğim için bu konuda oldukça iyiyim.

Mine dönüp bana bakıyor, gözlerini tekrar

tekrar kırpıştırıyor. Asker de bana bakıyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne?" Ağzımı Mine'ye açtım.

"Elle est anglaise," diye ekliyor Mine özür dileyerek askere dönerken. Asker gülmeye başlar ve ona başını sallar.

"Hayır, değilim," diye ağzımdan kaçırdım.

Asker gülmeyi keser, gözleri büyür. Elleri aniden tüfeğinin üzerine gelir ve pozisyonunu alır.

"Hayır, hayır. Arme'ınızı geri almaya ihtiyacınız yok. Elle est juste très mauvaise en français et n'a pas compris," diyor Mine hemen. "Değil mi, Minnie? Sen sadece İngilizce konuşuyorsun."

Mine bana bakıyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum. "Evet," diyorum en iyi İngiliz aksanımla. "Ben sadece İngilizce konuşurum. Yanlış bir şey söylediysem özür dilerim."

Asker ikna olmuş görünmüyor.

"Sortez de la voiture," diye bağırıyor. "Mettez les mains où je peux les voir." Bir adım geri atar ve eliyle

Bize tüfekle ateş etti.

" oluyor?"

Asker yüksek bir düdük çalar ve daha fazla üniformalı adam karakollarından çıkar, hepsi de silahlarını kaldırmıştır.

"Minnie," diye başlar Mine gergin bir sesle. "Arabayı barikatın üzerinden uçurabilir misin?"

"Evet, elbette." Gerçi bu biraz enerji gerektirecek.

"Güzel. Ve bir kalkan. Bir kalkana ihtiyacımız olacak."

"Bunu yapabilirim," diyorum ve arabanın etrafında bir kalkan oluşturuyorum. Dudaklarında ince bir gerginlik çizgisi var.

"İşaret verdiğimde uçacağız."

Başımı sallıyorum ve enerjimi toplayıp arabanın etrafını sarmasına izin veriyorum.

Daha önce giden asker geri geliyor, herkesin silahlarını bize doğrulttuğunu görünce kafası karışıyor.

"Repos," diye sesleniyor, sesi gürlüyor. "Il est le fils de Ciel de Vitry" diye devam ediyor.

Askerler tüfeklerini kılıflarına sokmadan önce birkaç gergin saniye daha birbirlerine bakarlar.

"Özür dilerim Bay de Vitry. Gidebilirsiniz," diyor adam selam vererek.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor Mine.

Barikat kaldırıldı ve aracımız yoluna devam etti.

Fransız topraklarına girdikten bir mil kadar sonra ona döndüm.

"Açıkla! Az önce ne oldu?"

Mine başını sallıyor, dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Épouse yerine pousse dedin."

"Yani?"

"Filiz demek. Benim olduğunu söylemiştin." "Oh,"

diye fısıldadım.

Gülüyor.

"En azından artık kelime dağarcığınızdaki aksaklıkların İngilizce dışındaki dilleri de kapsadığını biliyorum."

Ona ters ters baktım. "Umarım bana gülmüyorsundur."

"Ben değilim. Sen çok sevimlisin. Bizi vurdurmak üzereyken bile çok sevimlisin."

O cümlesinde başka bir şey de söylemiş olabilir ama benim tek duyabildiğim tapılası olduğu.

Benimki sevimli olduğumu düşünüyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Zeki biri olduğu kesin.

Aslında, onun övgülerinden o kadar mutlu oluyorum ki, ona sormak istediğim her şeyi unutuyorum; Ciel de Vitry'nin kim olduğu gibi.

Güvenli sığınağım dediği gizemli yere varmamız üç saat daha sürüyor.

Tüm bunlar olurken, orada ne bulacağım konusunda ağzını sıkı tutuyor ve bu da beni daha da meraklandırıyor.

Kafatasları ve ebedi işkence sahnelerinden oluşan karmaşık tasarımlara sahip iki geniş metal kapıya ulaşıyoruz. Neredeyse kendi isteğimle kapılar açılıyor ve Mine yılan gibi kıvrılan bir araba yolunu takip ederek Antropa'da gördüğüm en çarpıcı anıtlardan birine doğru ilerliyor.

Uzaktan baktığımda dört katlı binanın ihtişamını fark ediyorum. Dış cephesi İngiltere'de ziyaret etmeyi çok sevdiğim gotik katedralleri andırıyor, ancak genel şekli kare ve köşeli. O katedrallerin yüksek kubbeleri ve kaburgalı tonozları varken, onun evinde hiç yok.

Yine de bunda neredeyse büyülü bir şey var.

Arabadan indiğimizde Mine "İşte bu," diyor. Sesi çekingen, utangaçlık sınırında.

"Gerginsin," diye not ettim hemen. "Neden?"

Sorum karşısında şaşırdı ve bana çekingen bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Bunu ben yaptım," diye mırıldanıyor, alçak sesle ve zar zor duyuluyor.

"Sen..." Ondan konağa bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Sen mi?"

Başını sallıyor. "Kişisel bir projeydi."

"O zaman bunları da siz yaptınız?" Binanın ana cephesindeki sanatı işaret ederek soruyorum.

Başka bir baş sallama.

Uzanıp taştaki kabartma oymalara kendi ellerimle dokunana kadar yaklaşıyorum.

Serüvenin karakterlerinin izini sürerken nefesim neredeyse bedenimi terk ediyor. Her şey en altta, dostluk, savaş ve aşka duyulan özlem sahneleriyle başlıyor.

"Minnie..."

"Sus," diyorum, ona bakmadan.

Enerjimi kullanarak, hikâyenin ikinci kısmını görebilmek için yukarı süzülüyorum.

Daha fazla savaş, bazıları zaferle, bazıları yenilgiyle sonuçlanıyor. Arkadaşlık var, aile var ama aynı zamanda yalnızlık duygusu da var.

Üçüncü seviyede başka bir motif ortaya çıkıyor.

Acı, hastalık ve kayıp.

Sahneler, ülkeyi kasıp kavuran ve kahramanın arkadaşını öldüren bir vebayı tasvir eder. O da hastalığa yenik düşer ama sonunda hayatta kalır.

Ve devam etmesinin tek bir nedeni vardı.

Aşk. Benim diyebileceği o tek kişiyi bekliyordu. Hastalığı çok acı verici olduğunda ve yaşama isteği kalmadığında bile, sevgilisinin gelmesi için dua ediyordu.

Sonra sonuna ulaştım.

Göreceklerimden neredeyse korkuyorum. Şimdiye kadar Mine'nin hayatının birçok bölümünü ve bunların ne kadar önemli olduğunu anladım. O da özel birini beklediğinden bahsetmişti, yani bu yeni bir şey değil.

Ancak oymanın son sahnesinde bir buluşma gerçekleşir.

Kadın ona kalbini verir. O da ona ruhunu verir.

"Kim?" Beni duyana kadar sesim rüzgar tarafından taşınıyor. "Kimsiniz?"

Kendimi yere bıraktığımda onunla yüz yüze geldim.

"Beklediğim kadın. Beni lanetlenmekten kurtarabilecek tek kişi." Duraklıyor. "Sen."

"Ama nasıl bildin-"

"Yaptım ve yapmadım," diye sözümü kesti. "Kaderin seni bana getireceğine inandım ve o da getirdi."

"Çok çekicisin," diye homurdanıyorum, ama memnun olmanın da ötesindeyim.

Elbette ondan başka bir şey beklemezdim. Sadece bana layık bir erkek daha tanışmadan bana tapardı.

"Bana evin geri kalanını göster. Başka sürprizler de var demiştin?" Gözlerim heyecanla parlayarak soruyorum.

Belki de bana dünyadaki tüm hamur işlerini pişirebilecek kişisel bir şefi vardır. İşte bu en güzel sürpriz olurdu. Şimdiden acıktım. En son ne zaman yemek yedim? Dört gün mü? Daha fazla mı? İnanılmaz!

Kapılar açılıyor ve içeri giriyoruz.

Gözüme çarpan ilk şey, bir şekilde paradoksal olarak zenginlikle örtülmüş minimalist dekor. Geniş merdivenler, siyah ve gri mermer sütunların yanı sıra antika gibi görünen insan boyutunda dört heykel.

Her şey pırıl pırıl ve tertemiz. Yerler o kadar cilalı ki, neredeyse içeri adım atarken kendimi kötü hissedeceğim.

"Gel," diyor Mine elimi tutup beni merdivenlerden yukarı çıkarırken. Beni yönlendirmesine izin veriyorum, ancak dikkatim evindeki her ayrıntıda, bunun onun hakkında ne söylediğini anlamaya çalışıyorum.

Şimdiye kadar tek bir şey uyuştu. Temizlik. Temizlik takıntısı evine de uyuyor. Çoğu Aperit evinin bile olduğundan şüphelendiğim şekilde, pırıl pırıl olmayan tek bir köşe bile yok - ve bu tanrılar parmaklarını şıklatıp her şeyi temizleyebilirler.

"Sırada ne var?"

"Birinci kat ana süite ev sahipliği yapıyor."

Birinci katta her türden antikayla dolu uzun bir koridor var. Antropan sanatı veya tarihi konusunda çok bilgili değilim, bu yüzden orijinal olup olmadıklarını bilmiyorum. Ama eski görünüyorlar.

Koridorun sonunda sadece bir kapı var. Mine beni bir süreliğine yalnız bırakırken, o tam beş dakika

Sağa ve geriye doğru altı adım atıyor, adımları sert bir şekilde parke zemine çarpıyor. Bu ritim bir tür şifre gibi görünüyor çünkü o durduğunda duvarda alçak bir ping sesi duyuyorum. Bir tabloya doğru uzanıyor ve onu kenara çekerek içinde bir anahtar bulunan gizli bir bölmeyi ortaya çıkarıyor.

"Mahremiyetimi çok ciddiye alırım," diye ekliyor sorgulayan yüz ifademi görünce.

Kapının kilidini açarak içeri girmem için kapıyı açık tutuyor.

Yatak odasını görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, bir bekleme odasına açılan başka bir fuaye gibi görünüyor. Bu çok daha samimi. Zemin kat oldukça soğuk ve çıplak görünse de, evin bu kısmı tamamen döşenmiş ve bir sıcaklık hissi yayıyor.

Bir kez daha yatak odasını göremeyince, "Evinizin düzeni kafa karıştırıcı," diyorum.

"Öyle değil. Burayı evin içindeki bir daire gibi düşünün. Burası bekleme odası. Şu kapıdan geçince çalışma odası ve kütüphane var." Sağımdaki en yakın kapıyı işaret ediyor. "Şuradaki iki kapı yatak odaları, ortada da büyük bir banyo var. Ayrıca-"

"Yatak odası mı?" Sözünü kesiyorum. "Birden fazla mı?"

"Teknik olarak, ikincisi yatak olmadığı için ikinci bir yatak odası sayılmaz. Gel bakalım." Elimi tutuyor ve ana yatak odası olduğunu iddia ettiği odaya doğru sürüklüyor.

Kapıyı açtığında "Bu çok büyük," diye fısıldadım.

Ortada büyük bir çift kişilik yatak var. Aslında çift kişilik değil de çift kişilik olabilir. O kadar çift kişilik ki içinde yüzebilirim. O daha bir şey söyleyemeden kendimi unutuyorum ve içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vererek son sürat yatağa doğru koşup kendimi üzerine atıyorum.

Pelüş yatağa gömüldüğümde içimden bir kıkırdama kaçıyor, ancak havaya sıçradığımda yeniden yüzeye çıkıyorum. Vay canına, ne kadar sağlam bir yatak. Yatağın etrafında zıplıyorum. Ona dikkat ederek

Temizlik aşkıyla ayakkabılarımı çıkardım, sonra ayağa kalktım ve zıpladım.

"Aman Tanrım, Mine! Bu çok güzel bir yatak."

Bana bakarken ağzı açık kaldı. "Minnie, emin değilim-"

"Gel! Bu çok eğlenceli!"

Başını sallıyor ve bir an tereddüt ediyor. Ama ayakkabılarını dikkatlice çıkardığını görünce dudaklarım geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. Sonra tozlu paltosunu silkiyor. Sonra çoraplarını da çıkarıyor -muhtemelen bunu da yapmalıydım. Sonunda yanıma geliyor.

Yine de sanki yatağa girmeye isteksiz gibi.

Ellerinden tutarak, dengesini kaybedip yatağa düşmekten başka çaresi kalmayana kadar onu ileri doğru çekiyorum. İlk başta sersemlemiş gibi görünüyor ama hemen toparlanıp bana saldırıyor. Yatağın güçlü yaylarının yardımıyla geri sıçrıyorum.

Yatakta zıplıyorum ve onun da zıplamasını sağlıyorum.

"Gördün mü? Bu eğlenceli!"

Nefesinin altında 'tipik Minnie' gibi bir şeyler mırıldanıyor. Ama sonra bana parlak bir gülümseme veriyor ve beni kollarına çekiyor. Birlikte yatağa ve durmadan önce birkaç kez daha aşağı yukarı zıplıyoruz.

"Anladığım kadarıyla yatağı seviyorsun?" diye soruyor alçak bir sesle ve tüylerim diken diken oluyor.

"Çok kabarık. Bayıldım!"

"Güzel, çünkü burada uyuyacaksın."

"Burada mı?" Kucağında dönüyorum ve utangaç bir şekilde ona bakıyorum. "Birlikte mi?"

"Tabii ki. Başka yatak yok."

"Şey, sanırım yan yana uyursak günlük haracını ödemen daha kolay olur," diye mırıldanıyorum, kirpiklerimi ona imalı bir şekilde savurarak - sanırım sonunda bu sanatta ustalaştım!

"Çok doğru. Ayrıca ödemem gereken oldukça birikmiş bir faiz var." Yüzünü boynumun kıvrımına sokuyor, dudaklarını yavaşça etimin üzerinde gezdiriyor.

"Evet," diye fısıldadım. "Üç gün ve ediyor."

"Bence günleri saymamalıyız."

"Ne?"

"Saatler. Hadi saat yapalım. Üç gün yetmiş iki saat eder. Yetmiş iki saatlik gecikmiş ödemem var. Bu oldukça fazla, değil mi?"

"Aman Tanrım, bu gerçekten çok fazla. Bu yetmiş iki saatin tamamını ödemeyi düşünüyor musunuz?"

"Aradaki diğer saatleri de unutmayalım, biz uyurken ve yemek yerken bu saatler artmaya devam edecek."

"Yani orgazm olmadığım her saat borçlu olduğum bir orgazm mı?" Bu fikir hoşuma gittiği için boğuk bir sesle sordum. Önceden olsa ona sapık derdim. Şimdi onu dahi ilan ediyorum.

"Evet, ben de ödülümü senin o güzel bacaklarının arasında, tam ait olduğum yerde alıyorum."

"Sanırım borcunuzu ödemeye başlasanız iyi olur."

Vücudumu ona doğru iterken ona sıkıca tutunuyorum. Ama tam sonunda bana ekstra güç veren o lezzetli orgazmlardan birini yaşayacağımı düşünürken, başka bir şey oluyor.

Midem açlıktan gurulduyor.

Mine geri çekiliyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Dört gündür bir şey yemedim," diye itiraf ediyorum.

"Siktir!" Beni yataktan kaldırırken bir dizi küfür savurdu. "Seni beslemem lazım. Mutfak alt katta."

Beni kollarına alıp aşağıya taşırken bir şey söylememe izin vermiyor.

Mutfak merdivenin hemen yanında ve sürpriz bir şekilde bu alan da tertemiz.

İşte o zaman sormayı düşündüm.

"Etrafta başka kimse var mı?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum. Evin içinde ya da arazide kimseyi duyamıyorum.

"Burada kim olabilir?"

"Personel mi? İşçiler mi?"

"Hayır. Sadece ben varım. Kendi alanımda yabancı insanları sevmiyorum."

"Bu beni şaşırtmadı," diye mırıldandım sertçe. "Ama araziyle kim ilgileniyor? Ya evle? O kadar büyük ki, en az on ila yirmi işçinin düzenli olarak bakımını yapması gerekiyor." Mutfak da endüstriyel boyutta, neredeyse askeri üsteki kadar büyük. Hayal kırıklığıma rağmen, bana özel bir yemek pişirmek için bekleyen özel bir şef yok.

"Hayır, sadece ben varım ve ara sıra ailem de geliyor" diyor.

Hâlâ kafam karışık. "Aylardır yoktun Mine. Burası nasıl bu kadar... temiz?" Pırıl fayansları ve lekesiz çelik aletleri gösteriyorum; bunlar benim görünüşümü yansıtıyor - ki oldukça dağınık ve yakın zamanda düzeltilmesi gerekiyor.

"Ah, o..." diye devam ediyor endişeyle. "Annem yapmış olmalı. Her hafta cumartesi günleri evi temizlemek ve denetlemek için gelir. Evimi temizlemesi için güvenebileceğim tek kişi o."

"Anlıyorum." Aslında anlamıyorum.

Kollarından atlayıp buzdolabına gidiyorum, sonra da açıp tamamen yiyecekle dolu olduğunu görüyorum.

Tuhaf.

Etler ve ürünler taze. Peynir de öyle.

Aç midemden bir hırıltı daha. Ah, ama o peynir güzel görünüyor. Buzdolabından çıkarıyorum ve kendime yardım edemeden bir ısırık alıyorum.

"Senin için biraz kesmemi ister misin?" Mine sorar.

"Hayır, merak etme. Böyle de yiyebilirim." Bir ısırık daha alıyorum. Hmm, bunun ne tür bir peynir olduğunu merak ediyorum. İçinde biraz fındık tadı alabiliyorum ve oldukça kremsi, o sert İngiliz çedarına hiç benzemiyor.

"Emin misiniz? Size birkaç dilim kesip biraz ekmek verebilirim."

Başımı salladım. Böyle ısırmak varken neden zahmet edeyim ki?

Çiğnemenin ortasında aniden durduğumda peynir bloğunu yarılamıştım.

Bir başka ayak sesi evin içinde yankılanıyor.

Çok yakın, çok yakın. Ve bu peynire o kadar odaklanmıştım ki, başka birinin araziye girdiğini fark etmedim bile.

Özensiz, Minnie! Ya bir düşmansa? Eminim peynir daha önemli değildir...

Evet, öyle.

"Burada kimse yok demiştin." Başımı yana eğip yaklaşan sesi dinliyorum.

"Değil..." diye devam ediyor sesi duyunca. "Mine, bugün günlerden ne?" Tam da sormayı düşündüğüm gibi
Peynirin kalanını cebinize koyun.

Yüzünde suçlu bir ifade belirir. Bunu düşünmemişti, değil mi?

"Bugün günlerden ne?" Tekrarlıyorum, bu sefer artan bir panikle. "Cumartesi."

Kaynak adına, dünya yarılıp beni yutabilir mi şimdi?

İhtiyacım olan son şey annesiyle tanışmaktı. Üç gün boyunca bir arabanın içinde seyahat ettikten sonra sadece darmadağınık değilim, muhtemelen biraz -çokça- kokmuşum ve iyi bir fırçaya ihtiyacım var.

Benim hakkımda ne düşünecek? Oğlunun sokaktan topladığı evsiz bir dilenci olduğumu mu?

Tam mutfak kapısı açılıp içeriye biri girdiğinde yenilgiyle gözlerimi sıkıyorum.

"Anne."

FORTY-TWO

Daha ne yapacağımı düşünemeden sırtım pelüş yatağa çarpıyor. Panik beni ele geçiriyor ve yapmam gerektiği gibi Mine'nin annesiyle yüzleşmek yerine onun odasında saklanıyorum.

Ama bunu yapmak için iyi bir nedenim var!

Bir lağım faresi gibi görünüp kokarken annesiyle ilk kez nasıl tanışabilirdim?

Annesi. Onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmalıyım. Onun hakkında konuşmasına bakılırsa, Mine'nin onu çok sevdiği ve bu nedenle onun fikirlerine de önem vereceği açık.

Beni terk etmesi için onu ikna edeceğini düşündüğümden değil.

Benimki asla.

Ama deneyebilirdi.

Statüsü için onunla birlikte olmaya çalışan evsiz bir serseri olduğumu düşünebilir. Oldukça madalyalı bir havacı ve yakın zamanda savaş esiri de oldu. Buna bir de ailesinin varlıklı olduğu gerçeğini ekleyin; sadece çok nüfuzlu biri sınır geçişimizin bu kadar sorunsuz olmasını sağlayabilirdi. Babasının adı, oldukça şüpheli görünmemize rağmen geçmemize izin verilmesi için gerekli olan tek şeydi.

O zengin. Onlar zengin. Onun parasını almaya çalıştığımı düşünecek. Ona gerçek kimliğimden ve kendi başıma bir prenses olduğum gerçeğinden bahsedemez.

para beni korkutmuyor. Gerçi para burada, Antropa'da hayatı kolaylaştırıyor gibi görünüyor ve bundan sonra burada yaşayacağımıza göre, sanırım zengin olduğu için oldukça şanslıyım.

Bu onunla parası için birlikte olduğum anlamına gelmiyor. Önce o, sonra para.

Peki nasıl iyi bir izlenim bırakabilirim? Önce temizlenmeliyim tabii ki.

Mine'nin hangi kapının banyo olduğunu söylediğini hatırlayarak içeri giriyorum. Tabii ki çok büyük olacaktı, odanın ortasında şimdiye kadar gördüğüm en büyük küvet .

Kıyafetlerimi çıkarıp kirli çamaşırlar için olduğunu tahmin ettiğim bir sepete attıktan sonra doğruca küvete gidiyorum. Suyun sıcaklığı umurumda bile değil. Vücudumdaki kiri yıkadığı sürece dondurucu soğuk olabilir, böylece o toplantı için yarı düzgün görünebilirim.

Yine de öfkeyle cildimi fırçalamaya başladığımda, kulaklarımı aşağıda olup bitenlere ayarlamadan edemiyorum.

"Seni burada bulmak ne güzel bir sürpriz, canım!" Annesinin sesi yumuşak ve melodik. Annesi ona doğru yaklaşırken biraz kıpırdanma oluyor ve ben bunun bir kucaklaşma olduğunu varsayıyorum.

Başka bir kadının ona dokunduğu gerçeğini görmezden gelmek için kendimi zorluyorum.

O onun annesi, Minerva. Bu kadar çirkin olmayı bırak.

"Bugünün Cumartesi olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldanıyor Mine beceriksizce.

"Bu doğru. Son duyduğumda o korkunç kamptaydın. Nasıldı bu arada?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi korkunç. Yine de oradaki erkeklerin hepsi cesur ve dirençliydi."

"Peki yeterince yemeğin var mıydı?"

"Elbette. O kampları bilirsin. Her zaman yiyecek vardır."

"Güzel, güzel. Bunun neden olması gerektiğini biliyorum ama yine de senin için bundan nefret ediyorum."

"Daha yeni aslında," diye kesiyor Mine. "Biz mi?"

"Evet. Minnie benimle birlikte. Gerçi şu anda nereye gittiğini bilmiyorum."

"Onunla tanışacak mıyım? Sonunda mı? Bu çok iyi bir haber, canım. Bunun için çok heyecanlıyım. Babana da haber vermeliyim ki o da gelebilsin. Belki bir ziyafet düzenleriz. Buzdolabında yiyecek olmalı ama belki başka bir şey ister. Ben-"

"Anne," diyor Mine şefkatle. "Babamı getirmeden önce neden onunla tanışmıyorsun? Sanırım seninle tanışmak konusunda oldukça... endişeli."

"Endişeli mi? Neden olsun ki? Ona endişelenmemesini söyledin, değil mi? Şimdiye kadar onun hakkında o kadar çok şey duydum ki onu zaten tanıdığımı düşünüyorum. Sonunda burada olduğu için ne kadar heyecanlı olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Sadece... Bu seferlik, tamam mı? Bir dahaki sefere babamla da tanışabilir."

Bir duraklama.

"Sanırım. En azından yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?" Ondan hemen hoşlandım.

Evet, lütfen! Bana yemem için lezzetli bir şeyler yap çünkü açlıktan ölüyorum!

"Belki sonra. Önce Minnie'yi kontrol etmeliyim-"

"Hayır!" Küvetten dışarı fırlayarak bağırıyorum. Yemeğimi ertelemeye nasıl cüret eder?

"Neydi o canım?" diye sorar annesi. "Hiçbir şey. Sanırım biraz yemek olurdu." "Minnie'nin sevdiği bir şey var mı?"

"Tatlı şeyleri sever. Ve sadece sığır eti yer."

"biftek ve pilav yapabilirim. Sence bunu sever mi?"

Ve biraz tatlı? Belki, umarım?

"Eminim yapardı. Sanırım biraz vişne reçelimiz var. Biraz da çörek yapar mısın?" "Tabii ki olmaz."

Rahatlayarak iç çektim. Yemek geliyor. Aman Tanrım, ama annesi çok iyi biri. Onu şimdiden sevdim. Yani, neredeyse seviyorum. Donutlarının ne kadar iyi olduğunu görene kadar karar vermeyeceğim.

Ama o zamana kadar şık olduğumdan emin olmalıyım.

Özellikle temiz olmak için iki kez daha sabunla köpürtüyorum. İhtiyacım olan son şey annesinin de benzer bir temizlik takıntısına sahip olması ve beni kirli olduğum için yargılaması.

Belki cildimi kızarana ve hassaslaşana kadar fırçalamayı biraz abartıyorum ama bu çabucak iyileşiyor ve yeni gibi oluyorum.

Biraz enerji harcayarak saçlarımı kurutuyorum ve mükemmel bir şekilde tarıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, banyoda ihtiyacım olabilecek her şey var, daha önce hiç duymadığım bazı kadın ürünleri de dahil.

Şu mükemmel erkek. Her şeyi düşündü, değil mi?

Kendi kendime gülümseyerek elbisemi aldım ve yıkamaya başladım. Kokunun çoğunu çıkarmış olsam da, arabadan kalan ve bir türlü çıkmayan yağ lekeleri var.

İç çekerek onu giydim ve zihinsel olarak kendimi aşağıya inmeye hazırladım.

Ama tam banyodan çıkmak üzereyken, diğer uçta başka bir kapı olduğunu fark ediyorum. Zamanım kısıtlı olmasına rağmen merakıma yenik düşüp kapıyı açıyorum.

Burası Mine'nin bahsettiği ikinci oda olmalı, düşünüyorum içeri adım atarken. Odanın büyüklüğünü fark edince şok içinde gözlerim açılıyor. Yatak odasının belki de iki katı büyüklüğünde ve kadınsı şeylerle dolu. Bunlar annesine ait olabilir mi? Yine de etrafa baktıkça bundan daha çok şüphe ediyorum.

Açık bir dolaba düzenli bir şekilde asılmış onlarca, belki de yüzlerce elbise ve mankenlerin giydiği birkaç muhteşem parça var. Diğer tarafta, her biri birbirinden güzel sıra sıra ayakkabılar var. Ve odanın sonunda mücevher kutularıyla kaplı bir duvar var.

Nutkum tutuldu.

Çekingen adımlarla içeri girip ilk mankenin önünde duruyorum. Uzun bordo bir elbise giyiyor. Gövde kare yakalı ve sıkı bir korseye sahipken etek, altındaki sayısız dantel ve malzeme katmanının yardımıyla dışarı doğru akıyor.

Yine de hemen dikkatimi çeken şey, bedenime uygun görünmesi. Doğrulamak için avuç içi uzunluğumla belimi ölçüyorum ve sonra aynısını elbiseyle yapıyorum.

Uyuyor.

Kafam karıştı, diğer elbiseleri kontrol ettim. Hepsi benim bedenimde, bazıları sanki bel kısmı küçük, üst bedeni ise göğsüme göre daha cömert olacak şekilde özel olarak dikilmiş gibi.

Yutkunuyorum, bir duygu dalgası yayılıyor. O... o

bunu benim için mi yaptı?

Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en zarif kıyafetler.

Ayakkabı duvarına dönerek rastgele birkaç çift alıp giyiyorum. Eğer hepsi uyuyorsa, bunlar benim içindir.

Çift çift deniyorum ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde hepsi uyuyor.

Kalbim göğsümde gürültüyle atıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Bunu benim için yaptı.

Bunu ne zaman, neden ya da nasıl yaptığını bilmiyorum. Ölçülerimi nasıl bu kadar iyi biliyordu? Ama içimi derin bir hayranlık ve takdir duygusu dolduruyor.

Kıyafetlere, ayakkabılara, hatta mücevherlere pek önem vermeyen biri olarak -her ne kadar diğer kadınlar gibi güzel şeylerden hoşlansam da- bu odayı görmek beni hayatımda hiç hissetmediğim kadar mutlu ediyor. Ama bu maddi şeyler için değil. Onların arkasındaki anlam için.

Beni düşündü. Düşündüğünden şüphe ettiğimde bile beni düşündü.

Beni düşünmekten hiç vazgeçmedi.

Arkamdaki kapı tekrar açıldı ve o odaya girdi. Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki gardımı indirdim.

ve bana doğru yaklaştı. Onu duymadım. Bu odadaki en yüksek ses kalbimin güm güm atmasıyken duymadım.

"Bunu sana biraz sonra göstermeyi planlıyordum," diyor.

Yavaşça dönüyorum ve kirpiklerimdeki nemi siliyorum.

"Bunu ne zaman yaptın?"

Omuz silkiyor. "Burada ve orada, seni beklerken."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu kadar kısa bu kadar çok şey mi aldın?"

Bir omuz silkme daha. "Sonsuzluk gibi gelen bir süredir bekliyorum."

Yutkunuyorum. "Teşekkür ederim."

"Annem yemek yapıyor. Neden bu elbiselerden birini seçip benimle birlikte onunla tanışmaya gelmiyorsun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Sanki en derin düşüncelerimi ve endişelerimi zaten biliyormuş gibi bana neden kaçtığımı sormuyor.

"Buna ne dersin?" diye soruyor mavi bir günlük elbise seçerken.

"Kırmızıyı istiyorum," diyorum aynı elbiseyi ama kırmızı olanını işaret ederken.

"Mavi benim favorim. Benim için giyer misin?" Sesi yumuşak, sıcak. Onu nasıl reddedebilirim?

Onu alıyorum ve için elbisemi çıkarıyorum. Benimki arkadan fermuarımı çekmek için geliyor.

"Peki ya bu ayakkabılar?" Bir çift siyah terlik uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Beni odadan çıkarıp ana merdivenlerden zemin kata doğru götürüyor. Onun yakışıklı profiline bakarken endişem tamamen kayboluyor. Karnımın alt kısmında geçmişte açlıkla karıştırdığım bir kıpırtı var, ama şimdi daha iyi biliyorum. Bu o; ona verdiğim tepki; bana hissettirdiği her şey.

Sadece o var. Ve biraz da açlık, ama bu noktada neredeyse unutuldu.

Yemek odasına doğru ilerliyoruz ve masanın çoktan kurulmuş olduğunu görünce şaşırıyorum. Masanın üzerinde bir sepet ekmek, bir tepsi dolusu sulu biftek ve

ve bir başka tepsi kızarmış patatesle dolu. Açlıktan ölüyor olsam da tüm dikkatim yemekte değil.

Masanın sonundaki çörek tabağı. Söz verdiği gibi, annesi sıfırdan çörek yapmış. İçlerinin vişne reçeli ile dolu olduğunu bilsem de, üzerlerine çikolata serpiştirildiğini görünce şaşırıyorum.

Tabii ki bir dinsiz olup tatlıyla başlayamam. Ona en iyi tarafımı göstermeliyim ve bu da oğlu için ne kadar iyi, ne kadar düzgün ve kibar olduğumu vurgulamak anlamına geliyor.

Kendi kendime başımı sallayarak sırtımı dikleştiriyorum ve bir anlığına çörekleri unutmaya çalışıyorum.

"Anne," diyor Mine, annesi yemek odasına girdiğinde, elinde çeşitli peynirlerin olduğu bir tabakla.

Yavaşça dönüyorum, reverans yaparken yüzüme kibar bir gülümseme yerleştiriyorum - belki bu biraz abartılı ama bana puan kazandıracaksa...?

Onu daha önce kehanet aynasında görmüş olabilirim, ama onu kanlı canlı görmek tamamen farklı. Benden biraz daha uzun ve çok ince. Ayak bileklerine kadar uzanan koyu yeşil bir elbise giymiş, belini saran kalın bir kemeri var ve bu da onun ne kadar zayıf olduğunu vurguluyor.

Saçları Mine'ninki gibi koyu kahverengi, yüzü küçük ve zarif, kocaman mavi gözleri ve dudakları var. Ama daha da şaşırtıcı olan, bu kadar genç görünmesi. İnsan onun annesi değil de kız kardeşi olduğunu düşünüyor.

"Sen Minnie olmalısın," diyor yüzünde sevecen bir gülümsemeyle. "Ben Rità. Sonunda sizinle tanışabildiğim için çok mutluyum."

"Merhaba Rità," diye usulca selamlıyorum. "Sizinle tanışmak da güzel. Oğlunuz bana sizden çok bahsetti." Ona nasıl hitap edebilirim ki? Lucien mi? Valerion? Annesinin önünde ona Mine diyemem, değil mi?

"Öyle mi? Bu benim için yeni bir haber." Mine'ye gizlice bakarken kaşları havaya kalktı.

"Sadece sana çekmişim anne." Göz kırpıyor.

"Yemek için çok teşekkür ederim. Zahmet etmenize gerek yoktu," diye küçük bir nezaket ifadesi ekliyorum.

"Zahmet olmadı! Valerion bana o sefil yerden kaçmasına yardım ettiğinizi söyledi. Sırf bunun için bile size teşekkür etmeliyim."

"Önemli bir şey değildi." Elimi salladım. "Ben olmasam da üstesinden gelirdi. Oğlunuz harika bir savaşçı," diyorum içten bir övgüyle. Mine'ye bakarken yanaklarında hafif bir kızarıklık fark ediyorum.

"Öyle. Başarılarıyla her zaman gurur duydum, ancak kendini bu kadar sık tehlikeye atması hoşuma gitmiyor. Özellikle de sağlığı söz konusu olduğunda..."

"Ben iyiyim anne. Sana endişelenecek bir şey olmadığını söylemiştim," diye ekliyor sanki konuşmada benim bilmediğim başka bir şey varmış gibi sivri bir tonla.

"Bana hastalığından bahsetti ve şu ana kadar başka bir nöbet geçirmedi."

"O... o mu?" Annesi şaşkınlıkla göz kırpıyor. "Öyle mi?" diye soruyor, bu kez doğrudan ona hitap ederek.

Umursamazca omuz silkiyor. "Bu sefer bilmesi gerektiğini düşündüm."

Kaşlarımı çattım. "Bu sefer mi? Bu ne anlama geliyor?"

Benimki bana gülümsüyor. "Önemli bir şey değil."

"Neden oturup yemiyoruz?" diye araya giriyor annesi. Hâlâ biraz kafam karışık, ben de aynı şeyi yapıyorum ve masaya oturuyorum.

Benimki, her zamanki gibi mükemmel bir beyefendi, tabağımı kapıyor ve et ve patatesle dolduruyor. Soğuyabilmeleri için her bir parçayı küçük parçalara ayırıyor, bu konuda yardıma ihtiyacım olmadığını unutuyor. Yine de jesti dikkate alınıyor ve tabağı geri alırken parmaklarımı onunkilere sürtüyorum.

İçimden bir şeyler atıştırmak geliyor ama kendimi dizginliyorum. Bu ne kadar aç bir hayvan olduğumu göstermekle ilgili değil. Aksine, bu annesini iyi bir şekilde etkilemek ve ona ne kadar kibar bir hanımefendi olduğumu göstermekle ilgili.

"Valerion bana savaşta hemşire olarak çalıştığınızı söyledi?"

"Evet, bu doğru." Etten küçük bir ısırık alıp ağzıma atıyorum, sonra yavaşça, düzgünce... ağırbaşlı bir şekilde çiğniyorum.

"Bu savaş korkunç bir şey. Bitmek üzere olduğu için çok mutluyum." "Öyle mi?" Bu benim için yeni bir haber.

Annesi boğazını temizlemeden önce Mine'ye hızlıca bakar.

"Müttefikler Almanya'nın büyük bölümünü işgal etti. Teslim olması an meselesi."

"Sanırım öyle. Yine de bu savaşta garip bir şeyler var..." Yüksek sesle düşünüyorum.

"Tuhaf mı?" Rità kaşlarını çatar.

"Rahatça konuşabilirsin, Minnie. Annem benim özel yeteneklerimi biliyor."

"Öyle mi? Ve sana inanıyor mu?" Fısıldamak için eğildim. Antropa'da geçirdiğim zamandan anladığım kadarıyla, çok az insan doğaüstünü kabul ediyor. Çoğu bunun sadece hayali bir düşünce olduğunu ya da buna inanan insanların deli olması gerektiğini düşünüyor.

Başını sallıyor. "Kendisi aslında okültizm konusunda bir akademisyen."

"O... öyle mi? Hiç bahsetmediniz."

Bu çok garip. Bir noktada bu konuda bir şey söylemesi gerekmez miydi? Tanıştığımızdan beri okültün farklı yönleriyle uğraşıyoruz ve daha fazla bilgiye ihtiyaç duyduğumuz pek çok zaman oldu. Onun geçmişine sahip biri bize yardımcı olabilirdi.

Omuz silkiyor ve bana sessiz bir gülümseme veriyor. "Aklımdan çıkmış olmalı."

Göz kırpıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Bu insanın aklından çıkabilecek bir şey değil, değil mi?

"O zaman sizin dünyanızda doğaüstü olayları inceleyen insanlar var?" diye sordum.

"Onun gibi bir şey." Kıkırdıyor.

"Müzeden bu şekilde haberdar oldunuz o zaman?"

"Evet."

"O da Aperion'u biliyor mu?"

"Seni duyabiliyor, biliyorsun. Ona kendin sorabilirsin."

Annesine şöyle bir bakıyorum, hoş bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Ona benden bahsettin mi?"

"Tabii ki hayır," diye hemen ekliyor aynı alçak sesle. "Senin onayın olmadan bunu asla yapmam."

"Güzel. Sen iyi bir erkeksin." Sevgiyle sırtını sıvazlıyorum.

"Ona ne kadar istersen anlatabilirsin ama seni temin ederim ki o güvenilir biri."

"O senin annen. Elbette ondan şüphe etmeyi asla düşünmem."

Bu onu gülümsetiyor. Elimi tutuyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

"Sormama izin verirseniz," diye söze başladı annesi, "bu savaşta tuhaf olduğunu düşündüğünüz şey nedir?"

"Henüz emin değilim ama o esir kampındayken bazı güçlü rünler tespit ettim. Şeytani kökenli."

Annesi yemeyi bırakır, çatal bıçağını yavaşça bırakır.

"Şeytani mi dedin?"

Başımı salladım. "Onları tanıyamadım ve bunun ne anlama gelebileceğini daha fazla araştırma şansım olmadı. Ama sanırım bu Almanların imha kampları işlettiği söylentileriyle ilgili olabilir. İblisler hakkında ne kadar bilginiz var bilmiyorum ama çoğu ruhlarla beslenir ve-"

Rita beni durdurdu. "Farkındayım. Kendilerini iblis avcısı ilan etmiş birkaç cadı topluluğu var, ancak yıllar içinde pek başarılı olamadılar."

Başımı salladım. "İblisin türüne bağlı olarak onları öldürmek çok zor olabilir. Özellikle de Tenebreis'in Oğlu, doğuştan iblislerse," diye mırıldanıyorum, sözlerimden küçümseme damlıyor.

Annesi gülümsemekte zorlanıyor. "Peki neden iblislerin işin içinde olabileceğini düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Ancak iblisler çok sayıda ölüm nedeniyle her zaman çatışmaya çekilmiştir. Tenebreis'in Oğulları'nın bu iblisleri güçlenmek için kullandıkları söyleniyor, böylece sonunda hapishane diyarlarından kaçabilecekler. SoT'un daha fazla ruh tüketebilmek için daha fazla çatışma yaratmaya çalıştığına inanmak çok da abartılı olmaz."

"Bununla ilgili tek sorunum, kampımda insanların soğukkanlılıkla öldürülmemiş olması. Elbette kaçmaya çalışanlar oldu ama bunun dışında yalnız bırakıldık."

"Belki sizin kampınızdır ama tıbbi deneyler yapıldığına dair söylentiler duydum."

"Ne tür deneyler?"

Ritа sırtını dikleştirir ve öne doğru eğilir.

"Gözden düşmüş doktorların her türlü testi yaptığı yeraltı laboratuvarları. Bazıları sadece biyolojiktir, insan vücudunun sınırlarını test eder. Ama diğerleri..." Mine'ye bakıyor. "Bazı kaynaklardan duyduğuma göre ölümden sonra ne olduğunu anlamaya çalışıyorlarmış."

"Bunu nasıl yaparlar?"

"Birini öldürüp sonra dirilterek." "Bu nasıl mümkün olabilir?" Şaşkınlıkla göz kırpıyorum.

"Kalbi anlık olarak durdurmanın bazı yolları var," diye açıklıyor Mine. "Dondurucu sıcaklıklar insan vücuduna bunu yapabilir. Eğer dondurucu suya batırılırsa, kalp sonunda durur. Ceset hemen çıkarılır ve kalbe elektrik uyarıları gönderilirse, kişi teknik olarak ölümden dönebilir."

"Ne?" Şok olmuş bir halde fısıldadım. "Daha önce hiç böyle bir şey duymadım."

Annesi, "Bu tür ölümlerin doğal olarak gerçekleştiği vakalar var, bu yüzden insanların öbür dünya deneyimlerine dair anlatılarımız var," diye açıklıyor.

Bu sadece kafamı daha da karıştırıyor. Yaşam ve ölüm siyah ve beyazdır. Arada gri tonları yoktur.

Hiçbir koşul altında ölmek ve geri gelmek yok. Şey... teknik olarak, ölümlülerden bahsediyorsak geri dönüş yoktur. Geri dönmenin başka yolları da var, bunlardan biri yaratılmış bir iblis ya da Skia Evi tarafından yaratılan nadir vampirlerden biri olmak.

"Ama..." Kaşlarım birbirine çatıldı. "Eğer öbür dünyaya gideceklerse, bu P'asala'ya bir elçiyi takip edecekleri anlamına gelir. Bunu yaptıklarında geri dönemezler."

"Yapabilirler ve yapıyorlar da," diyor Rità. "Araştırmalarımda bunu gördüm. Aslında, bu ölüme yakın olayları yaşamış çok sayıda insanla görüştüm ve hepsi benzer şeyler anlattı. Uzun, çorak bir yoldan bilinmeyen bir yere doğru götürüldüklerini ve bedenlerine geri çekilmeden önce bir tür hayalet gördüklerini hatırlıyorlar."

"Bu..."

"Sadece henüz ölme zamanlarının gelmediği ve bu nedenle ölümlü biyolojileri hala buna izin verirken bedenlerine dönmelerine izin verildiği sonucuna varabilirim."

Bir an için onun sözleri üzerinde düşündüm. İnanması imkânsız gibi görünse de, bunun mantıklı bir açıklaması var. Kadere yaptığım müdahalenin de gösterdiği gibi hatalar olur. Ve Moirai Evi her zaman bu hataları düzeltmek için çabalar. Söz konusu ölümlü hâlâ orijinal bedeninde hayatta kalabiliyorsa, Moirai Evi'nin onu geri göndermesi mantıklıdır. Haberciler hissedebilen varlıklar olmadıkları için, bir ruhun daha yüksek bir güç tarafından geri gönderilmesini engelleyemezler.

Beni en çok etkileyen şey, bunların hiçbirinin bana öğretilmemiş olması. Rità bunu yaşayan birden fazla kişiyle görüştüyse, bu tek seferlik bir olgu değil demektir. Neden bana bunun olabileceği hiç söylenmedi?

Ayrıca, ruh P'asala'dan çıkıp asıl âlemine döndüğünden, bir kez daha iblis saldırılarına karşı savunmasız hale geldiğini varsayıyorum. Sırf bu nedenle bile bize bunun öğretilmiş olması gerekirdi.

"İnsanları öldürüp yeniden diriltmeyi denediklerini mi düşünüyorsunuz?" Dikkatlice soruyorum. Eğer bu doğruysa, her şeyi değiştirebilir.

"Evet, yine de hala amacın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum," diye belirtiyor iç çekerek.

Tabağa düşmeden önce elim çatalı sıkıca kavrıyor ve çatalın çıkardığı ses odada yankılanıyor.

"Minnie?"

"Sanırım hasta olacağım," diye mırıldanıyorum, aniden ayağa kalkıyorum. Tökezleyerek ilerlerken bir baş dönmesi dalgası beni ele geçiriyor. Güçlü kollar beni yakalıyor ve kucağına çekiyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, sesi endişeli.

Annesi oturduğu yerden fırlayıp bana doğru geliyor ve endişeyle bana bakıyor.

"Ne yapmaya çalıştıklarını biliyorsun," diyor sessizce.

Başımı salladım.

Ben konuşma yetimi yeniden kazanırken Mine elini yatıştırıcı hareketlerle sırtımda gezdiriyor.

"Düşük seviyeli bir iblis genellikle bir ölümlüyü ele geçirirken ruhunu yavaşça tüketir," diye başlıyorum. "Ama ya..." Tedirgin bir şekilde yutkunuyorum. "Ya ruhu tüketmedilerse ve sadece bastırdılarsa. Ya onunla aynı bedende birlikte yaşıyorlarsa?"

"O zaman ceset ölürse, ikisi de..." Benimki bitiyor.

"Doğru düzgün bir kanıt olmadan, bu sadece bir teori, ancak iblis P'asala'ya doğru yönlendirilirken ruha bağlanmanın bir yolunu bulursa, o zaman Aperion'a doğrudan bir yolu var demektir."

"Ama diğer tanrılar iblisin peşine düşmez mi?"

"İlk etapta P'asala'ya seyahat edebileceğini bilmeleri gerekirdi. Oraya bakmayı akıllarına bile getirmezler çünkü yaşayan hiçbir iblis o diyara girmemiştir."

"Ama bu sadece düşük seviyeli bir iblis." Kaşlarını çatıyor. "Eminim o kadar zarar veremezler."

"Anlamıyorsunuz. Hiçbir safkan Tenebreis Oğlu Aperion'a giremez. Her portalda rünler vardır.

Bunu sağlamak. Ama eğer birisi bu rünleri kaldırır ya da geçersiz kılarsa..."

"Tenebreis'in Oğulları Aperion'u istila edebilir."

"Kesinlikle."

"Ama hâlâ kendi diyarlarında kapana kısılmış durumdalar. Nasıl olur da-"

Aniden durdu ve yavaşça başımın üzerinden annesine doğru baktı. "Bu olmamalıydı," diye fısıldıyor şok içinde. "Bunun olmaması gerekiyordu."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir adım geri çekilip onu inceledim. Tamamen hareketsiz kaldı. Annesi de tedirgin görünüyor.

"Her şeyi berbat ettim," diye ekliyor Mine acı dolu bir iniltiyle.

FORTY-THREE

"NEDEN SEN?" İkisinin arasına bakarken soruyorum

Benim sorumu duymazdan geliyor, onun yerine kendi sorusunu soruyor. "Tenebreis'in Oğulları'nın hâlâ Tartareia'da sıkışıp kaldığından emin misin?"

Başımı yana eğiyorum, kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Ses tonu sert ve kararlı, SoT hakkında neredeyse hiçbir şey bilmeyen birine hiç benzemiyor.

En iyi kararıma rağmen cevap veriyorum. "Evet, ama bazılarının Tartareia'dan geçici olarak ayrılabildiğine dair söylentiler var."

"Söylentiler çıktı?"

"Komutan Azerius bunu bir kaynaktan duymuş. Endişelenmek için bir nedeni olduğunu düşündüm, bu yüzden bize tetikte olmamızı söyledi, ama hala bu konuda bir teyit alamadık."

Benimki odanın içinde volta atıyor. Annesinin yüzünde de okuyamadığım ya da anlayamadığım gergin bir ifade var.

SoT'un Tartareia'yı terk etmesi onları neden ilgilendirsin ki?

"Tartareia'yı nasıl geçici olarak terk edebilirler?" diye soruyor alçak ve uğursuz bir sesle.

Benim daha çok kafam karıştı. Neden bununla ilgilensin ki? Daha önce Tenebreis'in Oğulları ile pek ilgilenmemişti. Her ne kadar gizli bilgileri ifşa etmekten çekiniyor olsam da, bu benimki olduğu için, sonunda cevap veriyorum.

"Komutan Azerius, Tenebreis'in Oğulları'nın seçkinlerinin daha kalıcı bir çözüm ararken Kadeh'i geçici olarak Tartareia dışına çıkmak için kullandıklarına inanıyor."

"Kadeh mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Her Aperion Evi, on dört İlkel tarafından geride bırakılan bir esere sahiptir. Muazzam güçleri vardır ve çok iyi korunurlar. Kadeh, Bronte Hanesi'nin elinde bulunan eserdi. Bir süre önce, Bronte Kralı ve baş rahibesi işbirliği yaptı ve Aperion'dan ayrılmadan önce Kadeh'i çaldı," diye açıklıyorum.

Annesi aniden, "Bahsettiğiniz bu eserler hakkında bir şeyler okudum," dedi.

Ona döndüm, gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Öyle mi? Nasıl?"

"Tesadüfen bulduğum bir kitap," diye belli belirsiz cevap veriyor. "Bahsettiğinize benzer eserleri ve güçlerini anlatıyordu."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım. "Peki o kitapta ne yazıyordu?"

"Kadehten içilen herhangi bir sıvı, kullanıcıya kısa bir süre için herhangi bir yaralanmaya fiziksel olarak dayanma yeteneği verir. Ancak bunun onların kendi alemlerinden çıkmalarına nasıl izin vereceğini anlamıyorum."

Bir kez daha, kendimi onun bilgisinden kuşkulanırken buldum. Eski Aperit eserlerini anlatan bir kitap Anthropa'da ne arıyor olabilir? Kim yazmış? Ne zaman? Ne amaçla?

Düşündükçe hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Benden bir şey saklıyorlar ve ne olduğunu bilmiyorum.

Tıpkı benimkinden algılamadığım gibi ondan da herhangi bir ruhani enerji algılamıyorum. Ama bu demek değil ki

Büyük bir ruhani enerjiye sahip olan herkesin kendi enerjisini saklayabileceği düşünülürse.

"Çünkü Lispera'nın yarattığı bariyer, her iki tarafından geçen tüm maddeleri aşındırıyor. Teorik olarak, Kadeh'i kullanan Tenebreis'in Oğlu fiziksel bedenine zarar vermeden bariyerden geçebilir," diye açıklıyorum. "Komutan Azerius, Kadeh'in etkisi geçtikten sonra, Tartareia'ya geri dönmediği sürece bariyerin bedeni etkilemeye devam edeceğini teorize etti."

Ritа, "Bu Komutan Azerius çok şey biliyor gibi görünüyor," diye belirtiyor.

İsteksizce başımı sallıyorum. "O Aperion'u ve genel olarak tüm evreni korumakla görevli. Her şeyi biliyor olmalı."

Şu anda düşman olabiliriz ama bu Azerius'un işinde en iyisi olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

"Bunun doğru olduğunu ve Tenebreis'in Oğulları'nın Kadeh'i Tartareia'nın dışına seyahat etmek için kullandığını varsayalım. Neden bu deneyleri Aperion'a gitmek için yapsınlar ki?"

"Kendilerini kalıcı olarak özgürleştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyor olabilirler," diye ekliyor annesi. "Amaçları her zaman bu olmuştur."

"Hem evet hem hayır. Elbette kendilerini kurtarmaya çalıştıklarına inanıyoruz. Ancak şüphelendiğimiz başka bir şey daha var."

Mine de Rita da beklentiyle bana bakıyorlar.

"On dört eserin hepsi birlikte Yedi'yi Tartarstasis'ten kurtarabilir."

İkisi de gözlerini kırpıştırır ve endişeli bir bakış

paylaşırlar. "Olabilir mi?"

"Şansı çok yüksek." Rita gözlerini

sıkıca kapatır.

"Peki bu gerçekleşirse, tanıştığımız açgözlülük iblisi? O ve diğer günah iblislerinden oluşan lejyonlar her bir diyarda serbest bırakılacak."

"Ah canım, bu kulağa oldukça kötü geliyor," diye mırıldanıyor Ritа.

"Bir daha söyle anne," diye ekliyor Mine kuru bir sesle. "Bunların hiçbiri daha önce olmadı," diye mırıldanıyor kısık, zar zor duyulabilen bir sesle.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Ne demek daha önce olmadı?"

"Yedi uzun zamandır Tartarstasis'te, değil mi?"

Başımı salladım.

"Yani serbest bırakılsalar evrenin nasıl görüneceğini bilmiyoruz. Demek istediğim buydu."

"Evet, çok kötü olurdu."

"Belki de bu korkunç konuyu başka bir zamana bırakmalı ve yemeğimizi bitirmeliyiz?" diye araya giriyor annesi. "Birazdan gitmem gerekiyor."

"Elbette," diyor Mine gülümseyerek.

Beni masaya geri götürüyor ve sohbet birdenbire politika ve savaşla ilgili son haberler gibi sıradan konulara kayıyor. Yarım yamalak dinliyorum ve bazı cevaplar mırıldanıyorum ama içten içe bir önceki konuşmadan dolayı hala huzursuzum.

Sessizce bifteğimi bitirip tatlıya geçiyorum. Ama çöreklerin lezzetli tatlılığı bile yarışan zihnimi sakinleştiremiyor.

Bir şeyler ters gidiyor. Midemin çukurunda beni ağırlaştıran, nefes almamı zorlaştıran bir ağırlık oluşuyor.

Çok geçmeden yemek biter ve Rita ayrılmak için ayağa kalkar.

"Seninle tanışmak çok güzeldi, Minnie. Yakında tekrar görüşeceğiz."

Ritа ayrılmadan önce bana sıcak bir şekilde sarılıyor ve kocasının da hazır bulunacağı bir akşam yemeği ayarlayacağına söz veriyor. Ayrılmak için acele ediyor gibi görünüyor, bu da beni bir kez daha tüm alışverişten şüphelendiriyor.

"Yemek için teşekkür ederim. Mükemmeldi," diyorum küçük bir gülümsemeyle.

"Yakında görüşürüz, anne." Mine el sallıyor.

Kapı arkasından kapandıktan sonra Mine'yle tekrar yalnız kalıyoruz.

Aramıza ağır ve hissedilir bir sessizlik çöküyor.

Birbirimizden biraz uzakta oturuyoruz, ikimiz de artık kapalı olan kapıya bakıyoruz, ikimiz de diğerine bakmaya cesaret edemiyoruz.

Ters giden bir şeyler var. Bunu sadece Mine ve annesinin davranışlarından değil, vücut dilinden de hissedebiliyorum.

Boşluğa bakarken garip bir gerginlik yayılıyor üzerine.

"Benden ne saklıyorsun?" Ona doğrudan soruyorum.

Sertçe yutkunur. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Yine de bakışlarını kaçırıyor.

"Bu, her şey. Aklıma yatmayan bir şey var ve bunun ne olduğunu bana derhal söylemeni istiyorum."

"Minnie-"

"Bana Minnie deme. Biraz saf olabilirim ama aptal değilim. Belki de ruhani dünyayı görebildiğini ilk öğrendiğimde bunu daha fazla sorgulamalıydım, ama nadir de olsa böyle şeyler olabiliyor. Sorunlarıma doğru çözümü bulduğunuz her seferinde bunu sorgulamalıydım."

Hareket ediyorum ve kendimi onun önüne atıyorum. Ellerimi kalçalarıma koyup ona bakıyor, herhangi bir tepki vermesi için yüzünü tarıyorum.

"Ama sana herhangi bir işaret göremeyecek kadar aşıktım. Ne zaman bir şeylerin ters gittiğini düşünsem, kendimi bunun sadece bir tesadüf olduğuna ya da fazla düşündüğüme ikna ettim."

Geriye dönüp bakıldığında, daha fazla şey şüpheli hale gelmeye başlar. Sadece sözde hayaletleri ve iblisleri görme ve onlara dokunma yeteneği değil, aynı zamanda sıra dışı atletizmi ve hızı da söz konusuydu. Aperion'da bir erkeği ikiye böldüğü zaman aklıma geliyor.

O zamanlar onun sadece iyi bir asker olduğunu düşünüyordum. Şimdi merak ediyorum.

Daha birkaç gün önce, göz açıp kapayıncaya kadar ve neredeyse hiç çaba harcamadan çok sayıda askeri öldürdü.

Dışarıda yetenekli dövüşçüler olan insanlar var mı?
Elbette. Ama onun kalibresinde birini hiç görmedim.

Bir de açgözlülük şeytanı var. Ben o kitapları kaç kez okudum ve hiçbir şey bulamadım, ama o tam olarak aradığımız şeyi kolayca buldu? Sanki biliyormuş gibi.

Yine de çok fazla düşünmedim.

Şimdiye kadar. Hem onun hem de annesinin benim dünyam hakkında çok fazla şey bildiğini öğrenene kadar - insani olarak mümkün olandan çok daha fazlasını.

"İnkâr etmeyi aklından bile geçirme. Bana yalan söylemeyeceğine söz vermiştin."

"Yapmayacağım."

Dudakları sıkı bir çizgi halinde düzleşiyor. Acı ve özlemin bir karışımıyla bana bakıyor.

"O zaman söyle bana. Nasıl oldu da annen SoT'tan bahsedildiğinde gözünü kırpmadı? Sanki zaten biliyormuş gibi kim olduğumu bile sormadı..."

"Ona söylemedim."

"Ama yine de biliyordu."

"O...biliyordu."

"Nasıl?" Talep ediyorum.

"Minnie..." diye inliyor yüksek sesle. "Keşke sana söyleyebilseydim." "O zaman söyle bana. Seni durduran ne?"

"Yapamam. Henüz yapamam. Sadece... bana güvenebilir misin?"

"Sana ne konuda güveneyim? Çünkü sana güvenmiştim ama görünüşe göre beni başından beri kandırdığın için bu güvenim yersizmiş."

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyor hemen. "Sana her şeyi anlatmamış olabilirim. Ama sana bir kez bile yalan söylemedim."

"Peki ya ihmaller?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki ya yalan olmayabilecek ama yine de tam olarak doğru olmayan belirsiz ifadeler?"

Derin bir nefes aldı. Ellerini omuzlarıma koyarak gözlerimin içine bakıyor, bakışları çelişkili ve kederli.

"Yaptığım her şeyin senin iyiliğin için olduğuna dair sana söz veriyorum. Seni asla incitmeyeceğim. Bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Fısıldıyorum. "Söz konusu dil ve kelime oyunları olduğunda çok zeki olmadığımı biliyorum ve şimdi bundan faydalandığını düşünmeden edemiyorum."

"Minnie..."

"Annen insan yaşına göre yirmi küsur yaşlarında görünüyor. Seni çok küçükken doğurmuş olsa bile bu kadar genç görünmesi imkansız."

Konuşmuyor. "Kaç yaşında?" Cevap vermiyor.

"Kız kaç yaşında Valerion?"

Kendi adından bahsedilince, kendini toparlıyor. "Buna cevap verseydim yalan söylemek zorunda kalırdım," diye fısıldıyor. "O insan değil."

Sessizlik.

"Sen de insan değilsin."

Daha fazla sessizlik.

"Nesin sen?"

"Sana henüz söyleyemem, Minnie. Lütfen." Beni kollarına çekip sıkıca sarıldı. "Bana biraz zaman ver. Anlatabildiğim zaman sana her şeyi anlatacağım. Söz veriyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Şimdiye kadar yaptığım her şey senin içindi, Minnie. Her şeyi."

Derin bir nefes alır.

"Defalarca denedim, denedim ama asla yeterince iyi olmadı. Her zaman aynı şekilde bitiyor... Bu yüzden lütfen..."

Onu üzerimden itiyorum.

"Sen neden ? Neyin sonu aynı?" "Daha fazlasını söyleyemem. Henüz söyleyemem." Başını sallıyor.

"Anlıyorum." Gerçi ben anlamıyorum. Aksine, kafam her zamankinden daha çok karıştı.

Eğer o insan değilse, nedir? Ve eğer o başka bir şeyse, nasıl oldu da ben bunu hiç hissetmedim?

Bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha, sırtımın ön kapıya çarptığını görüyorum. Gergin, Mine her hareketimi takip ederken olduğu yerde donup kalıyor.

"Boşluğa ihtiyacım var. Sen bana bu kadar yakınken düşünemiyorum," diye mırıldanıyorum, arkamdaki kapı kolunu ararken.

"Minnie, lütfen." Bir adım öne çıkıyor.

Ona üzgün bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum. Kapıyı açıp son sürat evden uzaklaşıyorum.

Bir kez bile arkama bakmadan yoluma devam ederken sesi kulağımda yankılanıyor. Beni takip edebileceğini, bir şekilde beklenmedik yeteneklerini ortaya çıkarabileceğini düşünüp duruyorum.

Ama asla yapmaz.

Sadece sesi geliyor, acı dolu çığlığı. Gerçi belki de bu sadece benim zihnimin, ayrılışımla ilgili giderek daha fazla suçlu hissettiğim bir döngüde çalmasıdır.

Yine de nasıl kalabilirdim?

O konuştukça her şeyi görmezden geleceğimi ve saçma sapan açıklamalarına uyacağımı bile bile nasıl orada durup onun cevaplarını dinleyebilirdim ki?

Sadece onun huzurunda olmak bile zihnimi bulandırıyor ve her şeyi anlamlandırabilmek için net düşünebilmem gerekiyor.

Dakikalar sonra, şehrin gürültüsünden etkilenerek Paris'e ulaşıyorum.

İşlek bir yolun ortasında durdum ve hareket halindeki bir arabadan zar zor kaçtım. Yana atlayarak kaldırıma yuvarlandım.

Keskin taşlar dirseklerime ve dizlerime batıyor ve acı dolu bir inilti çıkarıyorum.

Biri bana iyi olup olmadığımı soruyor. İyileşen etimi gizlemek için elbisemi yaralarımın üzerine çekerek onlara iyi olduğumu söylüyor ve ilgileri için teşekkür ediyorum.

Başlarını sallayarak ilerliyorlar.

Ben geride kaldım, olduğum yerde kaldım.

Daha fazla insan yanımdan geçiyor, hareketli bir şekilde günlerinden ve geleceğe dair umutlarından bahsediyor. Savaş bitiyor, diyorlar. Naziler yenildi, diyorlar.

Dünya değişiyor.

Ve benim dünyamın da değişmekte olduğunu hissediyorum. Sadece bunun iyi yönde mi yoksa kötü yönde mi olduğunu merak ediyorum.

Ayaklarım sonunda hareket ediyor ve yavaşça, mekanik bir şekilde yürümeye başlıyorum.

Havada taze hamur işlerinin kokusu dolaşıyor ama bu koku iştahımı kabartmak yerine midemi alt üst ediyor.

Mine'nin benden sakladığı ve bana söyleyemeyeceği ne olabilir? Ve ailesi bu işe nasıl dahil oldu? Annesinin insan olmadığı çok açık, dolayısıyla o da insan değil.

Ama o ne olabilir ki?

Bir tanrının soyundan mı? Diğer türlerin mi?

Yüzlerce ila binlerce yıl yaşayan pek çok doğaüstü tür var ve ben bunların çoğu hakkında uzman değilim. Bildiğim kadarıyla her şey olabilirler. Ama bunun onun hakkında hissettiklerimi değiştirmeyeceğini biliyor olmalı. Öyleyse bu gizlilik neden?

Neden bana şimdi söyleyemiyor?

Onunla tanıştığımdan beri söylediği muğlak sözleri ve düşüncelerini düşündükçe kafam daha da karışıyor.

Eğer insan değilse, bunun bizim için mükemmel olduğunun farkında değil mi? Hem ömrü çok daha uzun olur, böylece birlikte olmak için daha fazla zamanımız olur, hem de biyolojik olarak uyumlu . Teorik olarak çiftleşebiliriz.

İhmal ederek söylediği yalanlara kızıyor olabilirim ama bu sonuca kızdığım anlamına gelmez. Bu yüzden bunu neden sakladığını anlayamıyorum.

Tabii...

İzlerimde durdum.

Saklaması gerektiğini düşünmediği sürece saklamazdı.

İblis.

Bu olasılık karnıma bir yumruk gibi indi.

Ama bu olamaz. Tüm hayatım boyunca şeytani ruhani enerjiyi tespit edebilmek için eğitim aldım. Bu konuda hiçbir şey yok.

ona şeytanı işaret ediyor. Kaynak tarafından, onun kanını içtim ve onda hiç olağandışı bir şey hissetmedim!

Başımı sallıyorum ve böyle bir şeyi düşündüğüm için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum.

İyi olması gibi basit bir nedenden dolayı iblis olamaz. O nazik, kahraman ve tanıdığım en iyi erkek. Ve o benim.

Peki ya teknik olarak yalan söylediyse ve benden bir şeyler sakladıysa? Ya bana ne olduğunu söylemeye hazır değilse? Benden ona güvenmemi istedi ve en başından beri yapmam gereken de buydu.

En başta evinden hiç ayrılmamalıydım. Bunun yerine, gerekçelerini daha iyi anlayana kadar daha fazla konuşmalıydık - her şeyi açıklayamasa bile.

Beni daha önce ona güvenmemekle suçlamıştı ve korkarım ki bu kez ona gerçekten güvenmediğimi kanıtlamış olabilirim. Bu gerçeklerden daha uzak olmasa bile.

Ona güveniyorum. Eğer güvenmeseydim, muhtemelen şu anda bir ya da iki uzvunu kaybetmiş olurdu.

Sanırım işaretleri daha önce göremediğim için biraz kırgınım. İşaretler gözümün önündeydi ama ne yazık ki ben kavrama konusunda biraz yavaşım. O da bunun farkındaydı, çünkü onu sorgulamama neden olmayacak kadar çok şey anlattı.

Bu yüzden onun bakış açısından da görebiliyorum. Aslında yalan söylemedi.

Hava kararıyor. Antropa'da kış, gündüzlerin çok daha kısa, gecelerin ise daha uzun olduğu anlamına geliyor. Tüm hayatım boyunca Aperion'un her daim var olan ışığına alışkın olduğumdan, geceyi oldukça sevdiğimi fark ettim.

Sokak lambaları yanıyor. Bölge, yolun her iki tarafına dağılmış çok sayıda dükkândan gelip geçen insanlarla dolup taşıyor.

Bir kez daha, tatlı bir şeyin kokusu beni ele geçiriyor.
Yiyecek bir şeyler alayım mı?

Daha yeni yemek yemiş olmamıza rağmen, yemek boyunca içinde bulunduğum ruh hali, lezzetli olmasına rağmen yemekten keyif almamı engelledi.

Biraz bozuk para toplayarak -birkaç kez yaptıktan sonra hırsızlık yapmak çok daha kolay oluyor- pastanelerden birinden çikolatalı kruvasan alıyorum.

Lezzet enfes ve diğer dükkanlara bakarken yavaşça tadını çıkarıyorum.

Çoğu giyim mağazası gibi görünüyor ve vitrindeki son moda kıyafetleri giyen mankenlere bakmak bir an için ikilemimi aklımdan çıkarıyor.

Çikolata çekirdeğini kemirirken farklı türde bir dükkânın önünde duruyorum. Bakışlarım vitrindeki beyaz elbiseye takılıyor. Binlerce parlak boncukla süslü dar bir bedeni ve ipek bir eteği var.

Burası bir düğün dükkanı.

Bir gelinliğe bakıyorum.

Evlilik konusu aramızda bu kadar yaygın hale geldiğinden beri, Antropa'nın bu kısmındaki gelenekler hakkında bir iki şey öğrendim. Beyaz gelinlik standarttır, düğün günü sonsuz aşkı sembolize etmek için yüzüklerin paylaşılması gibi ya da buna benzer bir şey.

Aperion'da gelinlik için belirlenmiş bir renk yoktur. Bunun yerine, gelin ve damat ailelerinin renklerini ve amblemlerini giyerler.

Cryos Evi iki eş merkezli daire içinde açık mavi ve beyaz kombinasyonuna sahiptir. Renk şemasının üstünde, sağ üst tarafında bir kafatası ve sol alt tarafında başka bir kafatası bulunan siyah bir hançer vardır.

Mine'yle Aperite tarzında evlenecek olsaydım, gelinliğimde bu renk kombinasyonuna sahip bir elbisenin yanı sıra ailemde çok eskiden beri var olan bir taç da olurdu - küçük kafatası hançerlerinin art arda dizilmesinden oluşan bir taç.

Yeni yetme bir öğrenciyken bu taç beni büyülemişti ve zaman zaman gizlice eser odasına girip

takmıştım. O zamanlar başım için çok büyüktü ama yine de bana verdiği muhteşem havayı seviyordum.

Ne yazık ki, artık onu asla giymeyeceğim.

Hâlâ o gelinliğe bakarken, kruvasanın son parçasını ağzıma atıyorum, parmaklarımı yalıyorum ve içeri girmeye karar veriyorum.

Birisi hemen "Yardımcı olabilir miyim?" diye sorar.

"Şu elbise. Denemek istiyorum." Mankeni gösteriyorum.

"Mükemmel seçim! Bu yeni tarz. Cuma günü geldi."

Satış görevlisi beni prova odasına götürdü ve bedenime uygun elbiseyi getirdi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," diye ekliyor kapıyı kapatırken ve beni elbiseyle baş başa bırakıyor.

Şahsen daha da çarpıcı. Boncuklar o kadar özenle ve işçilikle dizilmiş ki neredeyse dokunmaya çekiniyorum.

Elbisemden kurtulduktan sonra yavaşça giydim, güçlerimi kullanarak arkadaki fermuarı çektim ve düğmelerimi iliklediem.

Elbise biraz uzun, gerçi benim kısa boyum göz önüne alındığında, bu dünyadaki çoğu hazır giyim elbisesi daha uzun.

Gözlerimi kapatıyorum ve Mine'nin gizli dolabını düşünüyorum. Topuklu sandaletlerden birini seçip yanımda kabine götürüyorum ve giyiyorum.

Eteği okşarken ipeğin yumuşaklığından ve vücuduma tam oturmasından çok etkilendim.

Bir adım geri çekilip aynada kendime bakıyorum.

Onunla evlenirken kendimi bunu giyerken hayal edebilir miyim?

Cevabım hemen evet. Ve sadece elbise değil. Aynı zamanda o olduğu için.

Belki de ben bir aptalım ama beni ondan soğutacak pek bir şey yok. Her şey olabilir; hatta bir dev bile.

Önemsiyorum - her ne kadar farklı bir dünyada yaşadıklarını duysam da.

Bu elbise üzerimdeyken, niyetim göğsümün derinliklerinde daha da somutlaşıyor.

Ne olursa olsun ona güveneceğim. Ve ne olursa olsun onunla evleneceğim.

Kendi kıyafetlerimi giydikten sonra satıcı kadına "Ben alırım," diyorum. Elbette bir kez daha çalıntı parayla ödeme yapıyorum ama kendime ait bir gelinliğe sahip olmanın sevinci umursayamayacağım kadar güçlü.

Ben bir hırsızım, ne olmuş yani? Mine ile olmak için, olamayacağım hiçbir şey yok. Kuralları çiğneyen mi? Tamam. Dışlanmış biri mi? Çoktan oldum. Alemler arası suçlu? Onu da yaptım zaten. Katil mi? Şey, eğer iblislerden bahsediyorsak ondan çok önce bir katildim. Ama ölümlüler? Onun için bunu da yapardım.

Kendi kendime gülümseyerek kasiyerden elbisenin bulunduğu çantayı alıp çıkıyorum.

Sanırım yeterince uzun yokum. Çok fazla endişelenmemesi için geri dönmeliyim. Ayrıca tepkim için özür dilemeli ve benden sakladığı her ne ise ona güveneceğime dair onu temin etmeliyim.

Bu düşünceyle, varlığımı ölümlülerden gizliyor ve ışınlanmaya hazırlanıyorum.

Ama bu asla olmaz.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bir enerji akımı içimden geçerek beni şok ediyor.

Hareket edemiyorum. Tanıdık bir his.

Saniyeler içinde, Cerenios önümde belirdiğinde önsezim doğrulandı.

"Merhaba Minerva. Uzun zaman oldu."

Bana yavaşça gülümsüyor, gözlerine ulaşmayan yırtıcı bir gülümseme.

Yapabilseydim, onu o soğuk gözlerinin ortasına tükürürdüm. Sonra da bacaklarının arasına dizlerimi geçirirdim - bunun onu ölümlüler kadar incitip incitmeyeceğinden emin değilim ama hüsnükuruntu.

Tabii ki bunların hiçbirini yapamam, çünkü beni bir kez daha zihin kontrolüyle esir almış durumda.

Piç kurusu!

"Enerji imzanız Aperion'dan kaybolduğundan beri sizi arıyordum, ancak şimdiye kadar tespit edemedim. İlginç, değil mi?"

Bu gerçekten çok garip. Enerji imzamı düzgün bir şekilde korumadım, çünkü kimsenin beni bu kadar çabuk arayacağını düşünmemiştim.

"Daha da ilginci General Molokai'nin kayıp olması. Kardeşinizin nerede olduğunu biliyor olamazsınız, değil mi?"

Bileğinin bir hareketiyle konuşmama izin verdi.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum sertçe. "Muhtemelen bir periyi beceriyordur."

"Dil, Minerva." Bana baktı. "Bu şekilde konuşmana izin verilmemeli."

"Öyle mi?" Söylüyorum.

"Elbette, bana kalsaydı, var olmanıza izin verilmezdi. Ama her şeyin bir zamanı vardır."

Benden neden bu kadar nefret ettiğinden emin değilim, ancak bu beni idam ettirmek istediğini doğruladı. Benden açıkça nefret ettiği göz önüne alındığında, muhtemelen beni o infaz bloğuna koymak için herhangi bir neden bulacaktır.

"Peki Komutan Azerius hedefli saldırılarınız hakkında ne diyecek? Benim hakkımda yalanlar uydurmakla nasıl tehdit ettiğinizi herkesin bilmesini sağlayacağım."

Omuz silkiyor.

"Benim için iyi ki hiçbir şey uydurmak zorunda kalmayacağım. Benim herhangi bir müdahalem olmadan kendi koşullarınızı yarattınız." Sırıtıyor. "Yine de söyleyeceğim. Enerjini maskelemek için kullandığın kalkan her neyse şimdiye kadar çok işe yaradı. Seni bulmam düşündüğümden daha uzun sürdü."

"Ah, senin gibi birinden böyle yüksek bir övgü," diye alaycı bir şekilde tükürdüm.

"Hem yok edilmesi gereken bir haşere olduğunuzu kabul edebilirim hem de yeteneklerinizin... iyi olduğunu kabul edebilirim."

Keşke hareket edebilseydim... Yüzündeki o aptal kendinden emin sırıtışı silip atardım.

"O zaman neden beni ve itibarımı yok etmeye bu kadar kararlısınız? Ben iyi bir askerim. Şimdiye kadar sadece iyi bir asker oldum ve iblislere karşı savaşta sağlam katkılarda bulundum!" Hayal kırıklığı içinde haykırdım.

"Belki de." Başını yana eğiyor ve beni inceliyor. "Ama sen aynı zamanda toplumumuzda yanlış olan her şeysin."

"Sen neden ?"

"Kuralları çiğnemeye eğilimli asi bir yapınız var. Aperion, kuralları nedeniyle Aperion'dur. Bu nedenle, Aperion ile uyumsuzsunuz" diye kesin bir dille ifade ediyor.

"Sen delisin," diye fısıldıyorum.

"Olabilir. Ama yüce gönüllü olmaya karar verdiğim için şanslısın."

Ona korku ve küçümseme karışımı bir duyguyla bakıyorum. Aklındaki hiçbir şey benim için iyi olamaz.

"Seni idamdan kurtarmaya karar verdim."

"Çok cömertçe," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi deviriyorum. Bakalım, ne karşılığında?

"Karşılığında seni kendim öldüreceğim. Böylece reenkarne olma fırsatını elde edeceksin ve zihnin yeniden programlanabilecek. Ne de olsa senin potansiyeline sahip birini harcamak yazık olur."

"Ne-"

"Elbette savunmasız bir insanı öldürmeye asla teşebbüs etmem. Bunda onur yoktur."

Göz açıp kapayıncaya kadar etrafımızdaki manzara boş bir tarlaya dönüşüyor.

Zihin kontrolünün etkisi geçiyor ve uzuvlarımı hareket ettirebiliyorum. Bir adım geri atıp kaslarımı esnetiyorum.

beliriyor, tamamen zırhlı, eli kılıcında.

"Kendini savunabilir ve benimle dövüşebilirsin. Bunu yapmanı tavsiye ederim, çünkü egzersiz yapmayı tercih ederim." Duraklıyor. "Ama bu alandan canlı çıkamayacağını bil."

Sonra saldırır.

FORTY-FOUR

BUZ VÜCUDUMA YAYILIYOR ve ilk enerji patlaması bana çarptığı anda koruyucu bir zırh oluşturuyor. Beni bir ağaca çarptıran bir güçle geriye savruluyorum. İçimdeki hava dışarı çıkarken ciğerlerim daralıyor ama buzdan kabuk beni doğrudan yaralanmalardan koruyor.

Büyük bir çabayla kendimi yerden kaldırıyorum ve Cerenios'un rahatça yaklaşmasını izliyorum.

"Umarım kaçınılmaz ölümünden önce biraz eğlence sunarsın," diye alay ediyor. "Böylesine acınası bir zayıfın hayatına son vermek bana acı verse de."

"Sen aşağılık bir varlıksın," diyebildim zor nefesler alarak, sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışarak.

Sadece omuz silkiyor. "Belki de. Ama etkili bir tane."

Bir anda, başka bir enerji dalgası bana doğru savruluyor. Bu kez koyu bordo bir renk alıyor, bana yaklaştıkça artan bir yoğunlukla dönüyor ve titreşiyor.

Ölümcül yörüngesinden kıl payı kurtulduktan sonra yere düşüyorum ve ağaçları keserek ardında bir yıkım izi bırakmasını dehşet içinde izliyorum. Kesilen gövdeler mide bulandırıcı bir ağırlıkla orman zeminine çarpıyor, ardından saldırının artçı şoklarıyla daha fazla ağaç devriliyor.

Gergin bir şekilde yutkunurken kalbim hızla çarpıyor, avuçlarım terden kayganlaşıyor. Kaslı gövdesi üzerimde yükseliyor, sadece varlığı bile iliklerime kadar korku salmaya yetiyor. Eğer o bana çarpmış olsaydı, ölmüş olurdum.

"Beni öldürmen gerektiğini söylüyorsun. Neden? Emri kim verdi?" Onu ikna etmeye çalışırken sesim titriyor.

"Sizinki gibi durumlarda emre gerek yoktur. Uygun gördüğüm şekilde hareket etme iznim var," diyor soğuk bir ifadeyle ve yüzünde hiçbir pişmanlık belirtisi yok.

"Bu bir skandala neden olacak. Benim Cryos kraliyet ailesinin bir parçası olduğumu unutuyorsun." Onun görev ve onur duygusuna hitap etmek için statümü kullanmaya çalışıyorum.

"Ve birilerinin seni özleyeceğini mi düşünüyorsun?" Dudakları alaycı bir gülümsemeyle yavaşça yukarı doğru çekildi. "Senin hakkında araştırma yaptım Minerva. Ailen gittiğini görmekten oldukça memnun olacak." Sözleri bana fiziksel bir darbe gibi çarptı ama zayıflığımı görmesine izin vermeyi reddediyorum.

O haklı. Beni önemseyen tek kişi Mine - yokluğumu hissedecek tek kişi. Sevgilimi ve onun her zaman yanımda olduğunu düşündüğümde ani bir suçluluk dalgası üzerime çöküyor.

Ani bir farkındalıkla gözlerim açılıyor. Ona asla geri dönmediğimde Mine ne düşünecek? Bu düşünce gözlerimi yaşartıyor ama bu zalim adama beni ağlarken görme zevkini tattırmak istemediğim için gözlerimi hızla kırpıştırıyorum.

Burada mücadele edebilirim ama Cerenios'a denk olmadığımı biliyorum. O beni öldürecek.

Benimki bana ne olduğunu asla bilmeyecek. Onu terk ettiğimi düşünebilir. Kendi dünyama dönmeye ve onu unutmaya karar verdiğimi.

Gözyaşlarım gözlerime saplanıyor. Mine'nin benim hakkımdaki düşüncelerini önemsediğim kadar kendi ölümümü önemsemiyorum. Onu sevmediğimi ya da ona sırtımı düşünmesini asla istemiyorum.

İçimdeki kararlılık şiddetli bir yoğunlukla artıyor ve beni ileriye doğru itiyor. Başarısızlık bir seçenek değildir. Ne olursa olsun

İhtimaller bana karşı yığılmışken, Mine'a dönmenin bir yolunu bulmalıyım.

Cerenios bana doğru ilerliyor, kılıcı hala yanında kınında. Ama onun gerçek silahı vücudundan yayılan ham, saf enerji. Bu güç ve kuvvet savaşında açıkça yenildim.

Üzerime her enerji patlaması yağdırdığında, damarlarımda bir panik dalgası dolaşıyor. Zırhım aşılmaz olabilir ama zayıf noktaları olduğunu çok iyi biliyorum. Patlamalarından biri hedefini bulursa, en küçük yaralanma bile ölümcül olabilir. Sadece bu düşünce bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor.

Ama pes edemem. Ölüm üzerimde beliriyor olabilir ama teslim olmayı reddediyorum. Bu savaşı lehime çevirmenin bir yolu olmalı.

Bileklerimin bir hareketiyle, katı buzdan yapılmış iki kılıç ellerimde cisimleşiyor. Cerenios'un enerji saldırılarına karşı, yakın dövüş hayatta kalmak için tek şansım olabilir.

Ona doğru hücum ediyorum, kılıçlarımı hesaplanmış bir hassasiyetle boynuna doğru savuruyorum. Savunmak için kılıcını kaldırıyor, silahını hiç kınından çıkarmadan saldırımı zahmetsizce engelliyor.

Hızım avantajıma dönüşüyor ve hızla arkasına ışınlanıp bıçaklarımı korumasız sırtına saplıyorum. Ama kılıçlar etine temas etmeden hemen önce ortadan kayboluyor ve arkamda yeniden beliriyor.

"İyi deneme," diye fısıldıyor kulağıma tam kılıcının kabzasını sırtıma saplarken. Darbe enerjiyle dolup taşıyor ve hafif sayılabilecek bir yara, tarlanın daha da içlerine doğru savrulup, kesilmiş ağaçların yanından uçarak geçerken, sonunda hala ayakta duran bir ağacın gövdesine çarpıyor.

Darbeyi aldığım yerden şiddetli bir acı yayılırken sert ve düzensiz nefes alışımı kontrol etmek için mücadele ediyorum. Elim sırtımda gezinerek yaralanmanın kaynağını arıyor ve gözlerim şok içinde açılıyor.

Zırhımda belirgin çatlaklar var. Hasar belimde yoğunlaşıyor, büyük bir çatlağı yüzey boyunca örümcek ağı gibi yayılan kılcal kırıklar takip ediyor. Ama etkilenen sadece sırtım değil. Gövdeme baktığımda, bir zamanlar aşılmaz olan buzdan zırha kazınmış ince çizgilerin karnımın ve göğsümün etrafında yol aldığını görüyorum. Farkına vardığımda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bu mümkün olamaz.

Bu zırh evrendeki en güçlü buzdan üretildi. Yine de buradayım, Cerenios'un kılıcının keskin ucunun bile kullanılmadığı tek bir darbeyle yaralandım. Bu nasıl olabilir?

Cerenios önümde beliriyor, kılıcı belinde güvenli bir şekilde kınında. Bana soğuk bir ilgisizlikle bakarken yüzünde can sıkıntısı ifadesi var.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını sallayarak, "Hepsi bu mu?" diye sorar.

Dişlerimi sıkıp ayağa kalkıyorum ve vücudumdan geçen keskin acıyı görmezden geliyorum. Her hareket sırtımdaki kırıkları daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor ve acı çığlıklarımı tutmama neden oluyor.

Ama sonra bunu hissediyorum - havada yankılanan gürültülü bir çatırtı. Elim sırtıma doğru uçuyor ve çatlağın daha da yayılma tehlikesi olan bir deliğe dönüştüğünü dehşetle fark ediyorum.

Kararlılık ve çaresizlikten beslenerek kılıçlarımı kaptım ve saldırı moduna geçmeden önce şiddetli bir savaş çığlığı attım.

Savaşmadan pes edemem. Savaşmayacağım.

Saldırılarım vahşi ve hedefsiz, sadece içgüdü ve adrenalinle yönlendiriliyor. Ama saldırmaya devam ettikçe bir şey fark etmeye başlıyorum; hızım rakibimden biraz daha hızlı. İlk başta sadece bir nanosaniye kadar olabilir, ancak her vuruşta, diğer duyularını dikkatini dbirden fazla vuruşa uzanıyor.

Sonunda, kılıçlarımı bir saldırı illüzyonu yaratmak için kullanırken aynı anda bileğimden ebedi buzdan bir hançer çıkarıp kılıçlardan birinin altına siper ederek güçlü bir vuruşla hepsi doruğa ulaşıyor.

Kılıçlarımı ona doğru savurduğumda, bileğinin bir hareketiyle kılıçlarımı zarifçe savuşturuyor. Ama o dikkat dağınıklığı anında, göğsüne doğru uçan bir buz parçası gönderme fırsatını yakalıyorum. Keskin kenar derisini delip geçiyor, tam o sırada avucunu açarak bana doğru güçlü bir enerji dalgası salıyor.

Darbe sağır edici ve zırhım buna zar zor dayanabiliyor. Yüksek bir ses havada yankılanıyor ve koruyucu teçhizatım parçalara ayrılarak bir yığın halinde yere düşüyor. Enerji patlamasının bana isabet ettiği nokta kırmızıya dönüyor ve şiddetli bir acıyla zonkluyor, bu da iki büklüm olmama ve ağız dolusu kan tükürmeme neden oluyor.

Ama vücudumda dolaşan acıya rağmen, bir tatmin duygusu hissetmekten kendimi alamıyorum. Sonsuz buzum onun derisiyle temas etti ve vücuduna binlerce parçacık göndererek hücrelerine zarar vermeye hazır hale getirdi.

Kan dolaşımını istila eden yabancı maddeye tepki olarak, zırhı hızla vücudunu sarar ve içine yayılan buz parçacıklarının etkilerini kontrol altına almaya ve karşı koymaya çalışır.

Yaralarımdan yayılan yakıcı acıyı bastırarak tüm enerjimi toplamaya odaklanıyorum. Sahip olduğum gücün her zerresiyle Cerenios'un kalbinde küçük ebedi buz parçacıklarının oluşmasını, donmalarını ve kan akışını durdurmak için bir bariyer oluşturmalarını emrediyorum. Vücudu sertleşirken kaşları şokla çatılıyor, siyah zırhı ebedi buzun tuttuğu bölgelerde titreşiyor ve dağılıyor.

Bakışlarını bana çevirdiğinde yüz ifadesi öfkeye dönüşüyor.

"Artık o kadar da kendini beğenmiş değilsin, değil mi?" Ona sırıtıyorum, kendi acımı geçici olarak unutuyorum.

"Bu... sonsuz buz." Homurdanıyor, göğsünde küçük buz parçaları oluşuyor. Benim acım on üzerinden dokuzsa, onunki hayal bile edilemez olmalı. Sonsuz buz, var olan en dayanılmaz maddelerden biri olarak bilinir ve gücü nedeniyle birçok kişi tarafından imrenilir. Theron'un ailesinin benimkiyle ittifak kurmasına şaşmamalı.

"İyi numara," diye mırıldanıyor Cerenios.

"Güzel numara mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Kalbin donup göğsünde patladığında aynı şeyi söyleyeceğini sanmıyorum. Her an olabilir."

Bana bakıyor.

"Bir dakika?" Kuşkuyla kaşlarını kaldırıyor. "O an geldiğinde bana haber ver."

Kaşlarımı çatıyorum. Anlar geçiyor. Hiçbir şey olmuyor. Derisinin yüzeyindeki buz geri çekiliyor.

Enerjimin daha fazlasını toplayarak, içindeki buz parçacıklarıyla temas kurmaya çalışıyorum.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onları hissedemiyorum.

Gitmişler. Vücudunun içinde ya da başka bir yerinde değiller. Sanki hiç var olmamışlar gibi.

"Nasıl?" Kırık bir fısıltıyla soruyorum.

Tüm umutlarım bu tek numaraya bağlıydı. Rakibimin gücü ya da yetenekleri ne olursa olsun beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Diğerleri gibi yüksek bir seviyeye sahip olmasam da, kalıtsal güçlerim her türlü zorluğun üstesinden gelmem için yeterliydi.

Ama bu... bu tamamen yeni bir şey.

Ebedi buz - adının kendisi bile onun yok edilemez doğasına işaret eder. Bu madde eritilemez, yok edilemez ve hatta yok edilemez. Var olan en güçlü ve en dirençli maddelerden biridir ve dünyadaki hiçbir varlık ondan kurtulamaz. Ve ince parçacıkları vücuda girip atardamarları tıkadığında ve hayati organları durdurduğunda, hayatta kalma şansı yoktur. Sadece zarar vermekle kalmaz, aynı zamanda her türlü iyileşmeyi de engeller.

Kişinin ruhani enerjisi ne kadar güçlü olursa olsun, iyileşemezse ölmeye mahkûmdur.

Ama Cerenios ölmüyor. Tam tersine. Sanki küçük bir çocuğu basit bir parti numarasıyla şımartıyormuş gibi yüzünde eğlenen bir ifadeyle karşımda duruyor.

"Senin ebedi buzunu duydum elbette," diye söze başladı, bana doğru kayıtsızca yürüyerek.

Geriye doğru yavaş adımlar atıyorum, her biri karnımda bir acı sarsıntısı yaratıyor. Yüzündeki umursamaz ifadeyi gördüğümde kalbim dehşetle çarpıyor, beni tüketen acı ve korkuyla tam bir tezat oluşturuyor.

Vücudum zincirlerle ağırlaştırılmış gibi hissediyor, yoğun savaştan dolayı enerji seviyelerim tükendi. Ama zayıflamış halime rağmen geri adım atmayı reddediyorum.

"Sonsuz buz hakkında yeterince şey bildiğini mi sanıyorsun? Onu zar zor kontrol edebiliyorsun," diye alay ediyor.

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sırıtıyor. "Ebedi buz teoride yenilmez olabilir ama pratikte sadece onu kullanan kadar güçlüdür."

"Bu doğru değil!" Umutsuzca tartışıyorum.

"Öyle değil mi? O zaman hâlâ ayakta olmamı nasıl açıklıyorsun?" diye meydan okur.

Geriye doğru tökezleyip yere düşüyorum, çarpmanın etkisiyle zaten yaralı olan karnımdan daha fazla acı fışkırıyor. Hareketlerim halsiz ve zayıf ve kendi kanımda boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Şimdi sadece birkaç adım ötemde bana doğru yaklaşıyor. "Enerji seviyeniz benimkine yakın olsaydı, belki de saldırınız etkili olabilirdi. Ama bu haliyle..." Sesi alaycı bir kıkırdamayla kesiliyor. "Sanırım sadece gıdıklandım."

"Gıdıklandı mı?" Şaşkınlıkla ona baktım.

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Soğuk bir gıdıklanma," diye açıklıyor sırıtarak.

Açıklamasına gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

İkisini de yapıyorum.

Gözyaşları , kahkahalar ise umutsuzluktandır.

Benim gibi birinin büyük Cerenios'u yenebileceğini düşünerek oldukça kibirli davrandım, değil mi?

Hâlâ savaşabilirim. Hâlâ enerjim var. Ama midemdeki yara iyileştikçe, bunun tartışmalı olduğunu fark ediyorum.

Her şey tartışmalı.

Tek bir hareketle beni havaya kaldırdı ve bana baktı.

"Wyn'le yollarınız kesişmeseydi hâlâ hayatta olabilirdiniz," diyor bana. "Onun güvenliğini çok ciddiye alıyorum ve senin varlığın bile bunu tehlikeye atıyor."

"Onunla sadece bir an konuştum," diye itiraz ediyorum. "Ve skandal yaratacak hiçbir şey konuşmadık!"

"Belki yaptınız, belki de yapmadınız. Onun güvenliği konusunda risk almam. Bu nedenle, imha edilmeniz gerekecek."

"Sen delisin."

Omuz silkiyor. "İşimde çok iyiyimdir." Ve avucunu açıp karanlık bir enerji topu toplayarak karnıma bastırıyor.

Boğazımdan gırtlaktan gelen bir çığlık patlıyor, telekinetik tutuşundan kurtulmak için mücadele ederken vücudum çılgınca çırpınıyor. Ama beni kavrayışı inatçı, güçleri deri ve kas katmanlarını keserek organlarımın derinliklerine ulaşan yakıcı bir lazer gibi hareket ediyor.

Kan boğazımdan yukarı fışkırıyor, beni boğulmaya ve nefes almaya zorluyor. Acı her geçen saniye daha da artıyor, karnımdaki delik onun enerjisinin amansız saldırısı altında endişe verici bir hızla genişliyor.

Çaresizce, verdiği hasarı iyileştirmek için kendi yeteneklerim üzerinde kalan azıcık kontrolümü kullanmaya çalışıyorum. Saldırılarındaki her hafif duraklama bir iyileştirme enerjisi patlamasıyla karşılanıyor, ama bu sadece geçici bir erteleme. Ne kadar savaşırsam savaşayım, ölümümün kaçınılmaz olduğunu biliyorum.

Yine de inatçı bir yanım pes etmeyi reddediyor. Acı çekerken basit bir mantraya odaklanıyorum: Dayan. İyileş. Dayan. İyileş. Tekrar tekrar, kendimi iyileştirmek için tüm gücümü toplamadan önce dayanılmaz acıya katlanıyorum. Her seferinde çok az miktarda olsa da kalbimi onun yıkıcı saldırısından korumaya yetiyor.

Ağzımdan daha fazla kan geliyor ve meydan okurcasına yüzüne tükürüyorum.

Burun delikleri tiksintiyle parlıyor ve beni kendisinden uzaklaştırıyor. Vücudumda dolaşan acıya rağmen, yaralarımı iyileştirmek için aradaki mesafeden yararlanıyorum. Enerjim hızla tükeniyor, ama onda bir zayıflık bulup bulmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kanımı silmek için kolunu yüzüne götürüyor, dokunuşundan iğreniyor. O kadar iğreniyor ki, arkasından yaklaşıp onu yere yıktığımı fark etmiyor bile.

Kılıçlarımı çağırmak için yeterli gücüm olmadığından, yumruklarımı kullanmaya başvuruyorum. Onu yere yatırıp, derim sıyrılana ve eklemlerim kanayana kadar yüzüne yumruk üstüne yumruk .

Ama kendi kanım onunkine karışmak üzereyken gözlerinde bir şey parlıyor ve beni tarlaya uçuran güçlü bir darbe indiriyor. Ayaklarımı yere basıp geriye doğru kayarak sonunda duruyorum. Her nefesim düzensiz ve acı verici, boğazım önceki karşılaşmamızdan dolayı hala çiğ.

Ayağa kalktığını görüyorum, yüzünde panik ve kızgınlık karışımı bir ifade var. Yüzünü siliyor, benden hiçbir iz kalmayana kadar kendini temizliyor.

Çok tuhaf. Yine de bu tuhaflık benim kazanç biletim olabilir. Şimdiye kadar bana dokunmadı. Her seferinde bana vurmak için telekinezisini ya da enerji patlamalarını kullandı.

Tırnaklarımı kullanarak her iki kolumda dirseğimin arkasına derimi batırıyorum ve bileğimden aşağıya küçük bir kan akmasına izin veriyorum. Derim kırmızıya boyandıktan sonra kendimi onun yanına atıyorum.

Gözleri kanlı kollarımda ve daha da kanlı kıyafetlerimde, o kadar ki arkasındaki enerji patlamasını fark etmiyor.

Başının arkasına isabet eden darbe onu sarsar. Öne doğru sendeliyor ve elini ensesine götürdüğünde kanın yapış yapış olduğunu görüyor. Kanının renginin siyaha yakın koyu bir kırmızı olduğunu fark ettiğimde kaşlarım çatılıyor.

Ne...

Yüz ifadesi aniden soğuk, öldürücü bir niyete dönüşüyor. Daha önce büyükler liginde dövüşmeye çalışan küçük ihtiyar halimle eğlenirken, şimdi sadece bakışlarıyla beni öldürüyor.

Geri çekilirken soğukluk iliklerime kadar işliyor.

Parmaklarını kanlı ensesinde gezdirip önüne getiriyor ve gözlerinde tuhaf bir parıltıyla o tuhaf renkli sıvıya bakıyor.

"Oyun bitti, Minerva." Yavaşça gözlerini kaldırıyor. Sanki gözlerini bir film kaplamış gibi. Artık altın rengi değil, bana tehlikeli bir şekilde parlayan koyu bordo bir renk.

Bir sonraki vuruşunu göremiyorum bile.

İlk acı darbesi beni dizlerimin üzerine çöktürdüğünde, hâlâ olduğum yerde çakılı kalmış, olacaklardan korkuyorum.

Elini görmek için aşağı baktım. Eldivenli elini göğüs boşluğumun derinliklerine soktu.

Parmakları hedeflerini bulana kadar göğsümün içinde dolaşırken yüksek bir nefes alıyorum, ardından hırıltılı bir ses geliyor.

Kalbimi kavrıyor ve çekiyor, göğsümden söküp çıkarıyor.

Son bir nefes dudaklarımdan ayrılıyor, o hayati organın yanımda yere düştüğünü görmeme yetiyor, bunun son olduğunu anlamama yetiyor.

"Benim," diye fısıldıyorum ya da fısıldamaya çalışıyorum. Bilmesi gerekiyor; bilmesi gerekiyor...

Soğukluk etrafımı sarıyor ve bakışlarım bulanıklaşıyor.

Ormanın içine kara bir bulut mu iniyor, yoksa bir kasırga mı? olarak söyleyemem, tıpkı artık neyin gerçek olup neyin olmadığını söyleyemediğim gibi.

Bu karanlık madde girdabı yanımda yere düşüyor ve bir insan, bir erkek şeklini almaya başlıyor.

Yüz hatları gizemle örtülü, ama onda tanıdık bir şeyler var.

Bir şey.

Ölümüme tanıklık eden o karanlık sis girdabından yüksek, tiz bir ses yükseliyor. Karanlık madde tüm alanı yoğun bir sis gibi dolduruyor ve neler olduğunu görmeyi imkansız hale getiriyor.

Hâlâ bilincimin yerinde olması -eğer bu gerçekse- başlı başına bir mucize. Ama asıl mucize, bir şeyin bana dokunduğunu hissettiğimde gerçekleşiyor.

Hareket edemiyorum. Göz kırpamıyorum. Sadece düşünebiliyorum ve o bile bana benzemeyen uzak bir yerden geliyor.

Sıcak ve ıslak bir şey açık göğsümün içine yerleştiriliyor. Araştıran eller mükemmel yerleşimi arıyor ve parça bulmacaya uyduğunda içimde bir enerji patlaması yaşanıyor.

Şifa enerjisi yeni dönen kalbime giderek atardamarlarımı ve tüm bağ dokularımı onarıyor.

Yavaşça, çok yavaşça, vücudum bunun bir son olmadığını anlıyor. Hâlâ hayattayım.

Ama zihnimin de öyle olduğundan emin değilim.

Sis her yerde. Ağzımı açıp Cerenios hakkında uyarmak istiyorum ama konuşamıyorum, henüz değil.

Çimlerin üzerinde hareketsiz yatıyorum, vücudum yavaş yavaş iyileşiyor ama hala kanıyor.

Uzaktan, anlam veremediğim sözcüklerle sıkı bir değiş tokuş duyuyorum. Patlamalar, çarpışmalar ve yüksek sesli gümbürtüler havada yankılanıyor. Bir yerlerde bir savaş yaşanıyor ama sis yüzünden göremiyorum.

Anlar geçer. Sessizlik hakim. Hâlâ hayatta olmama rağmen, zihinsel işlevlerimi sürdürmek için yeterli enerjiye sahip değilim.

Aktif. Yavaşça derin, iyileştirici bir uykuya dalıyorum.

FORTY-FIVE

CİĞERLERİM HAVAYLA DOLDU ve yüksek sesle, delici bir çığlık attım.

"Minnie?" Mine adımı söylüyor, yanıma koşarken sesi endişeyle dolu.

Gözlerimi açtım ve etrafıma bakındım. Onun evindeyiz, yatak odasındayız. Ama... nasıl? Bu ne zaman oldu? Hatırladığım son şey kalbimin göğsümden söküldüğü ve yanımda yerde kan fışkırdığını gördüğüm.

Öldüğümden o kadar emindim ki. Ne de olsa Cerenios'tan kim kaçabilirdi ki? Ve o kesinlikle oradaydı. Ya da... öyle miydi?

Aşağıya baktığımda, daha önce giydiğim elbisenin aynısını giydiğimi fark ediyorum, ancak yırtık pırtık ya da kan lekeli değil.

"Ne oldu?"

"Kötü bir rüya gördün. Çığlık attığını duyduğumda alt katta temizlik yapıyordum."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, hayır. Ben ayrıldım. Burada değildim..."

"Evet, ama birkaç saat önce döndün. Hatırlamıyor musun?"

"Ben... döndüm mü?"

Başını sallıyor. "Geri dönmeyeceğinden, beni terk edeceğinden çok endişelendim." Derin bir nefes alır. "Yani

daha önce söylediklerimi. Doğru zaman geldiğinde, zarar vermeyeceğinden emin olduğumda size her şeyi anlatacağım."

"Ne zararı olabilir ki?"

"Hayal edebileceğinden çok daha fazla zarar," diye mırıldanıyor, yüzünde teslim olmuş bir ifadeyle. "Korkarım bunu çoktan yaptım."

Vücudumda hızlı bir tarama yapıyorum ve büyük bir şaşkınlıkla enerji seviyelerimin yerinde olduğunu görüyorum. İyileşmeye ihtiyaç duyan hiçbir şey yok, önceki bir yaralanmaya işaret edebilecek hiçbir şey yok. Sadece bu da değil, dış görünüşüm de tertemiz. Bir kavgaya işaret edecek hiçbir şey yok. Tepeden tırnağa kırmızıya boyanacak kadar kan döktüğümü net bir şekilde hatırladığımda hiç kan yok.

"Tek başıma döndüğüme emin misin?"

Bana bakarken başını yana eğiyor, gözlerinde bir soru var. "Kendin derken neyi kastediyorsun?"

"Buraya kendi ayaklarımla mı geldim?"

Kıkırdıyor. "Bunu söylemenin garip bir yolu. Ama hayır, yapmadın. Sadece buradaydın. Sanırım geri ışınlandın?"

"Ben mi...?"

"Minnie, iyi misin? Sen yokken ne oldu?"

Dudağımı ısırdım. "Paris'e varana kadar şehrin sesini takip ettim. Birkaç dükkânı ziyaret ettim ve sonra-"

"Sonra?"

"Bilmiyorum. Aperion'dan biriyle karşılaştığıma ve kavga ettiğime yemin edebilirim. Ama vücudumda buna dair hiçbir kanıt yok."

"Bu... garip."

"Bir de bana sor." Gergin bir şekilde gülüyorum. "Bir rüya olmalı, ama hayatımda hiç bu kadar canlı bir rüya görmemiştim."

"Bu yüzden mi çığlık atarak uyandın?"

Başımı salladım. "Bu... rahatsız ediciydi. Belki de sadece strestendir." "Ve ben de bu strese katkıda bulundum," diye özür dilercesine fısıldıyor.

"Özür dilerim. Annemin buraya geleceğini düşünmemiştim.

Bugün, tüm günlerin en iyisi."

"Eninde sonunda buluşmak zorunda kalacaktık." "Evet, ama o hazırlıklı olacaktı."

"Ne için? Daha iyi yalan söylemeye mi?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırıyor. "Ne demek istediğimi yakında anlayacaksın, Minnie. Ama şimdilik, bana döndüğün için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum."

Yataktan kayıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Başını kucağıma bastırarak kollarını göbeğime doluyor ve beni sıkıca kavrıyor.

"Gidişini izlemenin nasıl bir his olduğunu bilemezsin. Gözlerindeki hayal kırıklığını görmek. Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

"Evet... ve hayır." Parmaklarımı kalın saçlarının arasından geçiriyorum. "Keşke bunu neden yaptığını anlayabilseydim. Bütün senaryoları çoktan gözden geçirdim ve senin insan olmadığından oldukça eminim. Annen de öyle. Ama ikinizde sıra dışı bir şey hissedemiyorum."

Bakışlarını kaldırıp bana bakıyor. "Her neysem... Sana bir şey verebilirim." Sertçe yutkunuyor. "Kaynağa yemin ederim ki niyetim sadece seni korumak, seni sevmek ve seninle birlikte olmak. Geçmişte, şimdi ve gelecekte yaptığım her şey bu amaç içindi."

Sessizliğe gömülmüş bir halde ona bakıyorum. Az önce... Bu bir ipucu muydu?

Farklı teoriler kök saldıkça beynimde daha fazla kafa karışıklığı dönüyor. Ancak hepsinin özünde beni saran derin bir sükûnet var.

Öne eğilip dudaklarımı alnına bastırıyorum.

"Sana güveniyorum," diye fısıldıyorum, kelimelerin dudaklarımdan çıktığı anda doğru olduğunu biliyorum. "Sana her zaman güveneceğim."

"Minnie..." diye mırıldanıyor. Dökülmemiş gözyaşları alt kirpik çizgisinde toplanıyor, gözleri tarifsiz bir duyguyla parlıyor.

"Rüyamda." Gözlerimi sıkıca kapatırken derin bir nefes alıyorum. Belki de bir rüyaydı ama beni yine de . Ölme hissi... kalbimin sökülüp alınması

Daha önce hiç böyle bir acı ve dehşet hissetmemiştim. Fiziksel olmaktan çok zihinseldi. Uçurumun kenarında durdum ve ölümümün ne getireceğini gördüm ve dehşete kapıldım.

"Tüm evrende ölürsem beni özleyecek tek bir kişi olduğunu fark ettim. O da sensin. Başka kimse yok. Adlarını lekelemediğim sürece ailem beni daha az önemseyemez. Kardeşim bana tahammül edebilir ama dışlanırsam o bile benden elini eteğini çeker. Ama sen..."

Avucumu yanağına bastırıyorum, dokunuşumun altındaki çakıllı deriyi hissediyorum.

"Beni sadece olduğum gibi, olduğum gibi kabul etmekle kalmadın, aynı zamanda bundan utanmamayı ve kendimi kucaklamayı da öğrettin. Bana cesaret verdin Mine. Etrafımdaki her şey darmadağın olduğunda, kendime yeniden inanmama yardım ettin. Belki de ilk kez kendime inanmamı sağladın."

"Ah, benim tatlı Minnie'm," diye mırıldanıyor sevgiyle. Kollarının üzerinde yükseliyor, ağzı benimkinden bir jilet kadar uzakta. Aradaki mesafeyi kapatıp ağzını dudaklarımın üzerinde gezdirirken nefesi dudaklarıma değiyor.

"Uğruna ölebileceğim tek kişi sensin Mine, tıpkı uğruna yaşayabileceğim tek kişi olduğun gibi. Sen benimsin, tıpkı benim senin olduğum gibi. Ve bu gece tamamen senin olmak istiyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri şak diye açıldı, çok canlı yeşil, çok güzeldi.

"Yani..."

Başımı salladım. "Başından beri ruhen seninim. Bu gece bedenen de senin olmak istiyorum."

"Ah, Minnie benim. Benim tatlı hazinem," diye inliyor dudaklarıma karşı. Avuçlarını yatağa bastırarak derin, yorgun bir nefes alıyor ve alnını omzuma koyuyor. "Önümde öyle tehlikeli bir cazibeyle sallanıyorsun ki..."

"Öyleyse al. Senin olsun."

Başını sallıyor, alnı yarı çıplak omzumun üzerinden kayıyor. "Henüz değil. Bu şekilde değil."

"Ama-"

"Benimle evleneceğine söz vermiştin," diye sözümü kesti. "Öyleyse yapalım. Yarın. Nikâhı babam kıyacak."

"Yarın mı?" Nefes nefese kaldım.

"Elbiseyi sen aldın. Çantana baktım ve gördüm," diye alçak sesle itiraf ediyor.

Elbisenin anısı aklıma geldi. Rüyamda, Cerenios bizi o ormana ışınlamadan önce onu sokağın ortasında düşürmüştüm. Ama eğer buradaysa...

Her şeye rağmen bu bir rüya olmalıydı; korkunç bir rüya ama sadece bir rüya.

Kaynağa teşekkür edin.

Belki de o berbat kâbustan sonra çok taze olduğum içindir, ama şimdi ölümsüz olsam da varlığımın güvencesiz olduğunu her zamankinden daha fazla fark ediyorum. Hayatımın sona ermesi için tek gereken doğru düşman. Mine'ye tutunup onun yakınlığından keyif alırken bu korku beni rahatsız etmeye devam ediyor. Sahip olduğum tek şey o iken ona karşı nasıl kin besleyebilirim ki?

"O zaman yarın. Senin karın olacağım."

Hafifçe geri ve bana bakıyor, dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Karım," diye mırıldanıyor, neredeyse kendi kendine. "Ve ben de senin kocan olacağım."

Kelimelere doyamıyormuş gibi onları tekrarlayışına kıkırdıyorum.

"O zaman sana sahip çıkacağım. Uygun bir şekilde," diyor bana gülümseyerek.

"Senin için uygunsuz bir yol olduğunu sanmıyorum." Kıkırdıyorum.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Daha kısa bir süre önce sadece bir el dokunuşunun uygunsuz olduğunu düşünüyordun."

"hatayı görmeme yardım ettin."

"Her zaman hizmetinizdeyim güzel leydim," diye mırıldanıyor eğlenerek.

"Her zaman mı?" Kirpiklerimi kırpıştırıyorum. "Her zaman," diye onaylıyor.

"Güzel. O zaman elbiselerini çıkar," diye emrediyorum. Bana şaşkın şaşkın bakarken gözlerini kırpıştırıyor.

"Kıyafetlerimi mi çıkarayım? Ben mi?" "Sen, başka kim olacak?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ama-"

"Şimdi de bana namuslu olanın sen, kötü niyetli olanın da ben olduğumu söyleme."

"Ama yarın," diye itiraz ediyor, ancak gözleri çoktan vücudumda müstehcen bir şekilde gezinirken bu zayıf bir girişim.

"Yarın o ve ana Yemek. Bu gece olabilir olmak meze."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Neden senin için her şey yemekle ilgili?"

Omuz silkiyorum. "Yemekler nefis, orgazmlar da öyle ve sen hâlâ borçlusun."

"Doğru, doğru. Ben ödemesi gereken cılız bir borçluyum."

"Bekliyorum," diyorum ve dirseklerimin üzerine yaslanıp Gösteriyi izle.

"Soyunması gereken sen değil misin? Böylece borcumu düzgün bir şekilde ödeyebilirim," diye ekliyor parmağını açıkta kalan ayak bileklerime ulaşana kadar bacağımda gezdirirken. Çoraplarımı teker teker indiriyor, bir yandan da gözlerini benden ayırmıyor.

İçimdeki ısı artıyor, nefes alış verişimi ağırlaştırıyor, daha da deliyor. Ayaklarımdan birini tutuyor ve dilini ayak parmaklarıma götürmeden önce üstüne bir öpücük konduruyor.

"Benim..." Ayak parmağımı ağzına aldığında irkilerek bir nefes verdim.

Bu kötü adam... dilini ayak parmaklarımın üzerinde gezdirirken bana bakıyor. Böyle bir şeyin bu kadar erotik olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama içimde oluşan sıkı düğümler

midem bana aksini söylüyor. Yatağa doğru kıvranırken tüylerim diken diken oluyor.

"Giysilerimi çıkar," diye yineliyorum, ama yüzüm öncekinden biraz daha kızarmış. "Sen, çıplak, borcun bir parçasısın."

"Öyle mi? O zaman tabii ki ödemeliyim," diye cevap verirken bir adım geri çekilir ve gömleğinin düğmelerine uzanır.

"En azından uslu bir borçlusun. Ama faiz oranının arttığını bilmeni isterim."

"Ne kadar paradan bahsediyoruz?" Gömleğinin düğmelerini dikkatlice açıp yana atıyor ve kaslı göğsünü ortaya çıkarıyor.

"Pantolon da."

Kemerini çözerken "Ah, çok talepkârsın" diye söyleniyor. Ama kemerini çıkardıktan sonra parmakları pantolonunun fermuarının üzerinde geziniyor ve benimle alay ediyor.

"Çok fazla konuşma ve çok az soyunma. Burada zarar gören taraf benim ve bu yüzden tazminatımı talep ediyorum."

"Elbette, güzel leydim."

Bu lakabı nereden bulduğunu bilmiyorum ama hoşuma gitmiyor.

Pantolonunu indiriyor, donunu da beraberinde götürüyor. Bir anda önümde çırılçıplak kaldı.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bunu başlatan ben olabilirdim ama şimdi boyumu aşan bir işe kalkışmış olmaktan korkuyorum.

Vücudu saf mükemmellikte. Yara izleri de bu cazibenin bir parçası, onu aynı anda hem seksi hem de tehlikeli gösteriyor. Ama vücudunu incelerken yeni yara izleri fark ediyorum. Bazıları göbeğinden başlayıp bacaklarına kadar iniyor. Hala kırmızımsılar, bu da yeni olduklarını gösteriyor. En kötüsü sertleşmiş erkeklik organının hemen üstünde, sırtına ve kalçalarına yayılan bir yara dokusu mozaiği.

"Benim," diye başlıyorum ama hemen parmağını dudaklarıma bastırıp beni susturuyor.

"Şimdi olmaz," diye fısıldıyor.

Yutkunuyorum. Göğsümde endişe çiçekleri açıyor.

"Bu ne zaman oldu?" Talep ediyorum. Ne zaman kendini çok fazla zorladı? Ben o üç gün dışarıdayken mi? Ben uyurken, her şeyden habersiz acı mı çekiyordu? Acı dolu yeşil gözlerine bakarken acı içime işliyor. Aynı acı orada da var, ama onunki gizli, benden sakladığı binlerce sırla örtülü.

"Şimdi olmaz," diye tekrarlıyor, yetenekli elleri elbisemin düğmelerini açmaya başlarken sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor. Her düğme kolaylıkla çözülüyor ve altındaki pürüzsüz, kremsi ten ortaya çıkıyor. Önlüğümü yavaşça çıkarıp beni karşısında çırılçıplak bıraktığında derin bir utanç duygusuna kapılıyorum.

Ama odak noktası çıplaklığım değil. Açıkta kalan tenime yumuşak öpücükler konduruyor, boynumdan aşağıya ve omuzlarımın üzerinden geçerken hayranlık ve sevgi sözcükleri mırıldanıyor. Elleri vücudumun üzerinde özgürce dolaşıyor, her kıvrımı ve eğimi okşuyor ve keşfediyor.

"Benim güzel müstakbel karım," diye mırıldanıyor.

Ani bir arzu patlaması hissederek beni yatağın üzerinde yüzüstü çeviriyor ve saçlarımı bir tarafa çekiyor. Dudakları omurgamdan aşağı inerken ateşten bir iz bırakıyor, yol boyunca cildimin her santimini emmek ve işaretlemek için duruyor. İnliyorum ve dokunuşunun altında kıvranıyorum, hevesle kendimi onun kontrolüne bırakıyorum.

"Evet, al beni... her şeyi al," diye fısıldıyorum, elleri kalçalarımı sıkıca kavrarken sırtımı kamburlaştırıyorum. Aramızdaki sıcaklık artıyor, arzu her iki bedenimizde de nabız gibi atıyor.

Kalçalarımın kabarıklığına ulaşana kadar aşağı ve daha aşağı hareket ediyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefes kaldım.

"Borçlarımı ödüyorum," diye kıkırdayarak cevap veriyor, sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyor. "Tüm o birikmiş faizleri telafi ediyorum."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Sırtıma doğru kıkırdarken "Göreceksin," diye cevap veriyor.

Elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor, beni ısırmadan önce parmaklarının arasında etimi yoğuruyor. Sırtım şaşkınlıkla kamburlaşıyor. Dişleri önce yumuşakça, şakacı bir şekilde derimi ısırıyor ve sıyırıyor. Ama sonra keskin dişleri kanımı çekene kadar etime giriyor. Her damlasını yalıyor, ben çarşafları yumruklayıp bedenimi ona doğru iterken o kanımı yalıyor.

Nefesim kesiliyor ve titriyorum, acı sadece zevki daha çok istememe neden oluyor. Nem bacaklarımın arasında toplanıyor, uyluklarımın iç kısmında birikiyor.

Ağzını aşağıya doğru çekerek sonunda diliyle cinsel organımı buluyor.

"Benim," diye inliyorum. Bacaklarımın arasındaki nemi kucaklıyor, göğsü zevkle titriyor.

"Benim için çok ıslak," diye fısıldıyor. "Benim küçük müstakbel karım çok yaramaz bir kız."

"Lütfen..."

Yüzünü bacaklarımın arasına gömüyor, ağzına almadan önce dilini zevk tomurcuğumun üzerinde gezdiriyor.

Çarşafları yumruklayarak, çılgınca çırpınıyorum. Zevk içimden fışkırıyor. İlk başta, ayak parmaklarımın uçlarına kadar yayılan küçük zevk iğneleriAma yetenekli ağzıyla bana işkence etmeye devam ettikçe, tüm vücudum doruğa hazırlanmak için titremeye başlıyor.

Sonra durdu.

"Benim!" Haykırdım. "Sakın buna cüret etme!"

"Ama buna cesaret edebilirim." Kıkırdıyor. "Belki de daha fazla ilgi göstermelisin."

"Oh, bana dokunmadığın her saniye için on kat faiz ekliyorum ve-" Dudaklarımdan bir çığlık dökülürken sözlerim kesiliyor.

Bir parmağını içime sokuyor, içimde kıvırıyor ve gizli bir noktaya vuruyor.

Ne? İzinsiz girişin ilk işaretinde neredeyse yataktan atlayacaktım. Ama bir parmak daha ekleyip

içimde ve dışımda.

"İşte bu kadar. Parmaklarım tarafından becerilmeyi ne kadar sevdiğini göster bana."

Ani küfürleri karşısında gözlerim açılıyor ama vücudum buna karşılık veriyor gibi görünüyor. Alt bedenimde kasılmalar başladığında parmaklarının etrafında kenetleniyorum.

İlk başta küçükler, ama parmaklarının her ustaca hamlesi ve dilinin her fiskesiyle artıyorlar. Ağzım yüksek sesle, dünyayı sarsan bir çığlıkla açılana kadar daha da artıyor.

O nefis orgazm içimde yuvarlanırken başımı çarşaflara gömüp hayata tutunuyorum. Ve beni şaşırtan şey, odanın tamamen donmamış olması. Sadece öncekinden biraz daha soğuktu.

"Henüz bitmedi," diyor Mine. Ayağa kalkmadan önce dilini sırılsıklam seksimin üzerinde bir kez daha gezdiriyor. Sonra kalçalarımın arasına başka bir şey girdi. Sıcak, büyük ve sert bir şey.

Uzun aletini yanaklarımın arasından kaydırarak ıslaklığımla kaplıyor. Tam fikrini değiştirmiş olabileceğini, artık beni alacağını düşünürken, beni sırtüstü çevirerek bir kez daha şaşırtıyor.

Beni ayak bileklerimden tutarak, kıçım yatağın kenarına gelene kadar kendine doğru çekiyor.

"Siktir, Minnie," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ereksiyonunu merkezime doğru bastırırken.

Yukarı aşağı kaydırıyor ama içime itmiyor.

"" dedim, ona meydan okudum.

Alnında boncuk boncuk ter, yüzünde acı ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade. Başını bana doğru sallıyor. "Henüz değil. Henüz değil."

"Lütfen." Yalvarmamı mı istiyor? Çünkü bunu yapacağım.

Başını bir kez daha sallıyor, ama bu kez ereksiyonunun başı girişime çarpıyor. Yukarı doğru kaymadan ve tümseğimin üzerine yerleşmeden önce etrafında daireler çiziyor.

Bana doğru iterken elleri kalçalarımı sıkıca tutuyor.

Bir kere. İki kez. Üçüncü seferde başını geriye atıyor ve alçak, gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Orgazm olurken şaftı nabız gibi atıyor ve seğiriyor. Koyu renkli tohumlarından fışkıranlar karnımı kaplıyor, bazıları göğüslerimin arasına ve çeneme iniyor.

Orgazmı azalırken hâlâ bana sürtünüyor ve bir anlık çılgınlıkla durumu tersine çeviriyorum. Güçlerimi kullanarak pozisyonlarımızı değiştiriyorum, böylece yatakta sırt üstü oturan o oluyor. Yatağa bacaklarının arasına tırmanıyorum ve elimi hala sert olan şaftının etrafına sarıyorum.

Şaşırtıcı derecede yumuşak ve dokunulduğunda sıcak ve sadece bakarak düşündüğümden çok daha büyük. Kapüşonlu gözlerle beni izlerken bir inilti daha çıkarıyor.

"Yapmak zorunda değilsin..." Eğilip erkekliğinin ucunu ağzıma aldığımda duraksıyor. Başı yatağın üzerine düştü.

"Lanet olsun," diye küfrediyor, elleri saçlarımda geziniyor.

"Tatlı ve kremsi," diyorum nem taneciklerini yalarken. "Tadı neredeyse çikolata gibi."

Dudakları titriyor.

"İşte yine yemek kıyaslamalarına başladınız."

Şaftına karşı gülümsüyorum. "Tatlı şeyleri sevdiğim için bundan memnun olmalısın. Bu, bunu da seveceğim anlamına geliyor," diye devam ediyorum, dilimi bir kez daha kaydırarak.

"Siktir. Siktirkkkk," diye homurdanıyor. "Ben çok hassasım. Ben..."

Ağzımı sonuna kadar açıp alabildiğim kadarını alırken bitirmesine izin vermiyorum, dilimi onun bana yaptığı gibi onu okşamak için kullanıyorum. Vücudunun dönüp kıvrılmasına, parmaklarının saçlarımı sıkıca kavramasına bakılırsa, sanırım iyi bir iş çıkarıyorum.

Geri çekilerek ucunu emiyorum, o lezzetli tohumun her zerresini topluyorum. Sevişmenin bu kadar güzel olacağını kim bilebilirdi?

Lezzetli mi? Önce beni tatlıyla eşdeğer olan orgazmla tanıştırdı, şimdi de bana tatlı mı veriyor?

Daha mükemmel bir erkek yoktur.

Başının alt tarafını her yaladığımda vücudunun titrediğini fark ediyorum, bu yüzden oranın hassas bir bölge olduğunu varsayıyorum. Çabalarımı oraya odaklıyorum ve dudaklarından daha fazla gırtlak sesi çıkıyor. Ne dediğini anlamıyorum. Sanki daha önce hiç duymadığım başka bir dil konuşuyor gibi - ki ben çok duydum. Ama bunu merak etmek için durmuyorum. Salgısı ağzımda patlayıp beni en lezzetli tatla doldurana kadar bakıma devam ediyorum.

Hemen yutmuyorum. Daha fazla tat almak için dilimi etrafında döndürüyorum.

Şok içinde bana bakıyor.

"Minnie, sen..."

Elleri yanağımda, başparmağı dudaklarımı açmadan önce beni hafifçe okşuyor. Ağzım onun tohumuyla dolu ve görmesi için ağzımda döndürüyorum.

"Lanet olsun. Sen gördüğüm en ateşli şeysin, bunu biliyor muydun?"

Ağzımı kapatıp yutkunuyorum ama sonra ucundan hâlâ birkaç damla sızdığını fark ediyorum. Eğilip onu yalayarak temizliyorum, bu sırada o da yanağımı okşamaya devam ediyor.

Bana bakarken bakışları hayret dolu. "Buna

değer," diye fısıldıyor.

"Ha?" Ağzımı silerken kaşlarımı soru sorar gibi

kaldırıyorum. "Her şey buna değerdi."

"Oh, hadi ama! Seni o kadar bekletmedim," diye karşılık veriyorum.

"Düşündüğünden daha uzun." Kıkırdıyor. "Ama aynı zamanda beni çok şaşırttın. Bu..." Islık çalıyor. "Ağzını sikimin üzerinde birçok kez hayal ettim ama hiç bu kadar patlayacağımı düşünmemiştim."

"Bu iyi, değil mi?" Kirpiklerimi ona fırlatıyorum.

"İyi mi? Hayal edebileceğim her şeyin ötesinde. Doğuştan , değil mi?" diye mırıldanıyor boğazından.

Beni ensemden çekerek dudaklarını agresif bir öpücükle dudaklarıma yapıştırdı. "Müstakbel karım sakso çekmekte doğuştan yeteneklidir."

Sözleri karşısında utançtan kirpiklerim titriyor.

"Çünkü tadın güzel," diye itiraf ediyorum utanarak.

Kıkırdıyor.

"Bütün erkeklerin tadı böyle midir?"

Aniden durur. Bakışları kararırken ifadesi vahşileşiyor. Tutuşu da sıkılaşıyor.

"Diğer erkekleri aklından sil, Minnie. Asla başka birini tatmayacaksın."

"Öyle demek istemedim. Sadece merak ettim-"

"Yapma."

"Pekâlâ. Özür dilerim," diye fısıldıyorum, anı mahvetmiş olmaktan korkarak.

Bakışları hemen yumuşar.

"Bana öyle bakma." Beni kollarının arasına aldı ve göğsüne sarıldı. "Seni terslemek istememiştim. Ama ben lanet olası kıskanç bir pisliğim. Etrafındaki herhangi bir erkeğin düşüncesi beni delirtmekle tehdit ediyor."

"Hayır, haklısın. Ben de aynıyım. Bunu bir kadın hakkında da sormanızı istemezdim."

"Ah, benim minik sevgilim, sen çok değerlisin."

"Görünüşe göre ikimiz de kıskanç pislikleriz." Gergin bir şekilde kıkırdıyorum.

"Hayır. Senden asla bir pislik olarak bahsedemem. Sen benim kıskanç tanrıçam olabilirsin."

"O zaman sorun olmaz mı? Ben de kıskanırsam?" Bana gülümsüyor.

"Minik sevgilim. İstediğin kadar kıskanç olabilirsin. Eğer insanlara zarar vermemek gibi garip bir kuralın olmasaydı, gece gündüz cinayet işlemeye teşvik ederdim. Erkeğini kıskandığında ve öfkelendiğinde çok ateşli oluyorsun." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Ne yazık ki, sadece sakatlamakla yetinmek zorundayım. Ne kadar kötü bir hayatım var," diye ekliyor iç çekerek.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Tabii ki sen sakatlamayı yaptıktan sonra cinayeti ben işleyeceğim. Bence adil olan bu. Ve kıskandığım zaman hem sakatlamayı hem de cinayeti yapacağım. Gördün mü, ben fırsat eşitliğinden yanayım."

Göz kırpıyorum. "Sen garip bir ördeksin Mine."

Dudakları neşeyle titriyor, ilk alışverişimizi hatırlıyor.

"Gördün mü, sonunda senden kaçabildim." "Parmakla beni eğmek," diye düzeltiyorum.

Başını geriye atar ve güler. "Parmak ördek. Evet, evet. Öyle yaptım."

"Ve yakında beni düzgünce eğeceksin."

Başını eğiyor ve hüzünlü bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Yakında," diye tekrarlıyor, sözlerinde bir keskinlik var. "Şimdilik seni temizleyelim."

"Sen de. Senin üzerinde de biraz var." Göğüslerimizin birleştiği ve tohumunun artık ikimizin de vücudunu lekelediği yeri işaret ediyorum.

Beni kenara bırakıp yataktan atlarken aniden, "Banyoya kadar yarışalım," dedi.

"Oh, kaybetmek mi istiyorsun, seni çelimsiz insan?" Sesleniyorum ve kendimi banyoya ışınlıyorum.

Kapıyı açtığında ben çoktan küvete girmiş, ona gülüyordum.

"Adil oynamıyorsun," diye suçluyor beni küvetin yanında, elleri kalçalarında dururken. Erkeklik organı benimle göz hizasında ve şimdiden sertleşmeye başladı.

"Bunu GR ile görüşebilirsiniz."

"GR MI?" Kaşlarını çattı.

"Tanrı'nın kaynakları."

Kelime oyununu anlaması bir saniye sürüyor, ama anladığında kahkahalarla uluyor.

Küvette oldukça uzun bir zaman geçiriyoruz, yıkanıyoruz ve sonra sabundan çıkan baloncuklarla oynuyoruz. İyi koca adayı gibi, işimiz bittiğinde

ve geceliğimi giydikten sonra aynısını kendisi için de yapıyor. Bu kadar uzun bir aradan sonra uyku şaşırtıcı derecede kolay geliyor.

Gecenin bir vakti, omurgamdan aşağıya doğru inen bir korku hissiyle gözlerim aniden açılıyor. Ayağa kalktım, zor nefes alıyordum. Başka bir rüya mıydı? Hatırlayamıyorum.

Yatağın önünde bir şey hareket ediyor ve başımı kaldırıp baktığımda onun Mine olduğunu fark ediyorum.

Kafam karıştı, sesimi "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Ama cevap vermiyor. Onun yerine, bakışları şimdiye kadar gördüğüm en üzgün ifadeyle üzerime düşüyor.

Gözlerim karanlığa alışırken yavaş yavaş yatağın boş olmadığını fark ediyorum. Yanımda yatan bir figür var.

Bir yutkunmayla kendimi bakmaya zorluyorum ve orada yatan bedenini gördüğümde dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. O burada, ama aynı zamanda orada mı? Bu nasıl olabilir?

Onu sarsıp uyandırmak için uzandığımda gerçek yüzüme çarpıyor. Bedeni artık sıcak ve canlı değil. Buz gibi soğuk ve her geçen saniye daha da soğuyor.

İki parmağımı boğazına koyup nabız ararken kalbim göğsümde çarpıyor. Ama içten içe cevabı zaten biliyorum.

Hayır... Lütfen, hayır...

Dönüp yatağın ayak ucunda duran şekle bakıyorum.

"Sen... sen öldün," diye fısıldıyorum kısık sesle.

Gözlerini kapatır ve küçük bir baş selamı verir.

Odada başka bir varlık hissettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Elçi. Onu benden almaya geldi.

"Hayır! Gidemezsin," diye çaresizce yalvarıyorum yataktan fırlarken.

Bir adım geri çekilerek benden uzaklaşıyor ve onu elimden almaya çalışan ruhani varlığa doğru ilerliyor.

"Benim mi? Hayır... lütfen gitme," diye gözyaşları içinde yalvarıyorum, sesim duygusallıktan çatlıyor.

Haberci odanın köşesinde belirir, niyeti açıktır.

Mine hâlâ bana bakarken sessizce bir şeyler söylüyor, tam o sırada haberci ona doğru uzanıyor.

"Gel beni bul."

Ve sonra gitti.

FORTY-SIX

Çarşaflar sıcak ama vücudu soğuk. Her zaman yaptığım gibi ona uzanıyorum ve onun da bana karşılık vermesini bekliyorum. O anda, ruhunun alındığını görmediğimi düşünerek kendimi kandırıyorum. Bu sadece kötü bir rüyaydı. O ölmedi. Sadece uyuyor.

Ama bana hiç uzanmıyor. Vücudu hareketsiz, tepkisiz.

"Sakın buna cüret etme," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Uyan, Mine. Bu hiç komik değil." Konuşurken sesim titriyor, bedenim korkuyla geriliyor. Omzunu itiyorum. Cevap yok.

Hayır, hayır, hayır. Bu sadece başka bir kabus. O ölmedi. Ölmüş olamaz.

Giderek artan bir panikle onu tekrar itiyorum, sesim çıldırmış gibi çıkıyor. "Uyan," diyorum, sesim çatlayarak. "Uyan!"

Dokunduğumda başı hafifçe eğiliyor, bir zamanlar canlı olan yüzü şimdi gevşek ve cansız. Bu gerçeği kabullenmeyi reddederken kalbim göğsümde çarpıyor.

Hayır. Bu gerçek olamaz. Gerçek olamaz.

Onu kavrıyorum, yanaklarını avuçluyorum, herhangi bir yaşam belirtisi istiyorum. Ama hiçbiri yok. "Bu hiç komik değil! Lütfen, kes şunu!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "Uyan, lütfen uyan-" diye bağırıyorum, hem ona hem de ona yönelik bir komut.

benim için. Eğer bu bir rüyaysa, o zaman uyanacağım ve her şey yoluna girecek. Benimki bana sarılmak, beni öpmek, beni sevmek için orada olacak. Benim için orada olacak.

Ama çığlıklarım cevapsız kalıyor. O olduğu yerde donup kalıyor. Ben mevcut ve uyanık kalıyorum.

Ellerim vücudunda aşağı doğru hareket ediyor, parmak uçlarımın altında ölümün soğukluğunu hissediyorum. Yanağımı kalbine yaslayıp hareketsiz bedenine biraz sıcaklık, biraz canlılık aktarmaya çalışırken delilik beni ele geçiriyor.

. . .

Kendi güçsüzlüğüm bana bakıyor. Bir tanrıça olabilirim ama benim bile ölüm üzerinde gücüm yok.

Bu nasıl oldu? Bu nasıl gerçek olabilir? Daha dün gece hayattaydı, sıcak bedeni yanımdaydı.

Şimdi sadece soğukluk var.

Ben soğuktan yaratıldım, soğuğu sevmek için. Ama hayatımda hiç şimdiki kadar nefret etmemiştim.

İçimin derinliklerinden gırtlaktan gelen bir çığlık kopuyor, dışarıya doğru tırmanıyor ve boş odada yankılanıyor. Bu acı ve inkârın sesi, yaralı bir hayvanınki gibi ham ve ilkel.

Tırnaklarımı göğsüne batırıyorum, bir irkilmeyi ya da iç çekmeyi, hâlâ yanımda olduğunu kanıtlayacak herhangi bir şeyi ortaya çıkarmayı umuyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Odaya daha fazla soğuk çöküyor, duvarlar yavaş yavaş buzla kaplanıyor - kederimin fiziksel bir tezahürü. İçimde biriken buzu dışımı tüketmesi için serbest bıraktığımda güçlerim kontrol edilemez hale geliyor. Yine de ona asla dokunmuyor. Her şeyi yutuyor ama onu asla.

Çünkü o çoktan soğuk tarafından tüketildi.

Yalvarmaya devam ediyorum, çaresizlik içinde onu sallarken parmaklarım saçlarına dolanıyor. "Beni bırakmaya cüret etme!" Yarı emrederek, yarı yalvararak haykırıyorum.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, içimdeki kuruntulu bir parça öpücüğümün onu canlandıracağını düşünüyor. Ama o hala

tepkisiz, ağzı benimkine karşı gevşek.

Yavaşça geri çekiliyorum, gözyaşlarım onun ifadesiz yüzüne düşüyor.

Gerçeklik üzerime çökerken gerçek dehşet beni kavrıyor.

O öldü. Ruhu gitti. Şimdi sadece kıvılcımı olmadan benim için hiçbir şey ifade etmeyen bu cansız beden var.

Yatağın yanında yere kayarken uyuşukluk beni sarıyor. Nefes alıp verirken boşluğa bakıyorum ve kafamı toplamaya çalışıyorum. Histerik bir karmaşaya dönüşerek hiçbir şeyi çözemeyeceğim. Burada zaman çok önemli. Şimdilik gitmiş olabilir ama ruhu hâlâ yaşıyor.

Benim için tamamen kayıp değil.

Muhtemelen şu anda P'asala'da, Letharion'a, yani unutuş kuyusuna doğru ilerliyordur. Ve o kuyudan su içer içmez her şeyi unutacak.

Beni unutacak. Gel

de bul beni.

Kelimeler donmuş odada yankılanıyor.

Gel de bul beni.

Nasıl? Nerede?

Letharion'a ulaşmadan önce P'asala'ya gidip ruhunu almamın hiçbir yolu yok. Eğer izinsiz girmeye çalışırsam oracıkta öldürüleceğimi biliyorum.

Lethe'nin kuyusundan içtikten sonra, bir sonraki enkarnasyonunu beklerken Psyche Evi'nde bir seviyeye atanacaktır.

Mantıklı olan, onun yeniden doğmasını beklemek olurdu. Ancak dikkate alınması gereken başka bir husus daha var.

O bir asker, bir katil. Hem bu anlamsız savaş adına hem de beni korumak için sayısız insanı öldürdü. Sadece bu bile onu muhtemelen Katras'a, Ruhlar Evi'nin en alt katına, sonsuza kadar işkence göreceği yere gönderecektir.

Bunu edemem.

Sadece onun işkence görmesini engellemekle kalmamalıyım, çünkü bu tür cezaların ne kadar ağır olduğuna dair hikayeler duydum.

ama onun sonsuza dek orada çürümesine izin veremem.

Lanetlenmiş ruhlar, sonunda reenkarnasyon sırası kendilerine gelmeden önce Ruhlar Evi'nin seviyelerini yükseltmek için kendilerine yeterli liyakat yaratabilirken, asla o kadar ileri gidememe olasılıkları da vardır.

Katras'a gönderilebilir ya da biraz daha yüksek bir seviyeye gönderilebilir. Ruhlar Evi'nin en altında olduğu sürece acı çekecektir ve bu kabul edilemez.

Yaşayacağı dehşeti hayal ederken ellerim yumruk oluyor.

Sen bir tanrıçasın, Minnie! Gücün var.

Var, değil mi? Onu orijinal haliyle hayata döndürecek güce sahip olmayabilirim ama ruhunu geri getirebilirim. Zor olabilir. İmkansıza yakın olabilir. Ama Moirai Evi'ne gidip kendi kader ipimi kestiğimde zaten imkansızı başarmıştım. Ruhun Evi'ne girmek buna kıyasla kolay olmalı.

Wyn'in uğursuz sözleri zihnimde çınlıyor.

Zamanı geldiğinde, iki ziyaret yapmalısınız. Biri Moirai Evi'ne, diğeri de Psyche Evi'ne.

Bunun olacağını biliyordu. Bir şekilde, her şeyi biliyordu.

Ona bir kez güvendim ve Moirai Evi'ne gittim. Şimdi ona tekrar güveneceğim ve Psyche'nin Evi'ne gideceğim.

Umarım bir ruh çalmak çok zor değildir.

Ama Ruhlar Evi'ne nasıl gireceğim? Öylece içeri dalıp katlar arasında dolaşabilir miyim? Eğitimimizde bize öğretilen standart bilgiler dışında Ruhlar Evi'nin işleyişi hakkında bildiğim çok az şey var. Ruh Evi, tıpkı Moirai Evi gibi ziyaretçilere açık değil, bu yüzden geri çevrilebilirim.

Ne yazık ki, her şey başarısız olursa, sanırım son çarem kendimi öldürmek ve bir ruh olarak Psyche Evi'ne gitmek, ancak anılarımı kaybetmemek ve böylece hedefimi gözden kaçırmamak için Letharion'dan nasıl kaçınacağımı bilmiyorum.

İnliyorum. Neden bu kadar zor? Sadece bu da değil, neden kendi dünyamın işleyişinden bu kadar bihaberim? Onu bulduğumda ne yapacağımı bile bilmiyorum. Bir ruh Ruh Evi'ne geldikten sonra neye benzer? Öncekiyle aynı mıdır? Değişir mi? Cebimde taşıyabilir miyim? Özel bir ruh taşıma şişesine ya da şişesine ihtiyacım var mı?

Ağır bir iç geçirdim.

Ama aklımı kurcalayan başka bir soru var. Mine öleceğini biliyor muydu?

Gözlerimi kapatarak şakaklarıma masaj yapıyorum ve önceki geceyi düşünüyorum.

Her zamankinden farklı görünmüyordu. Hastalığının nasıl davrandığına zaten şahit oldum ve dün gece sağlıklı görünüyordu. Ama...

Yeni yaraları. Etinde taze izler vardı. Kanamıyor olsalar da, kırmızı-pembemsi renkteydiler, bu da onları oldukça yakın bir zamanda aldığını gösteriyordu. Ama nasıl? Ne zaman? Neden bana bundan bahsetmedi?

Ve onunla tartışıp onu terk ettiğimde zaten zayıf olan bünyesine daha fazla stres eklemiş olabileceğimi düşünmek...

Bedenimde bir sızı yankılanıyor.

Oh, Mine. Bir sorun varsa neden bana söylemedin? Yoksa bu da gizli planının bir parçası mıydı? Henüz açıklayamadığın bir şey mi?

Şanslıyım ki, türlerine bakılmaksızın tüm ruhlar Psyche Evi'nde eşit muamele görüyor. Sadece Psyche Evi'nden Moirai Evi'ne geçtiklerinde ve yeni bir kadere atandıklarında türleri belirleniyor.

Ayağa kalkarken, onun cansız bedenini bir kez daha gördüğümde yaşama isteğimden yoksun bir şekilde önce sendeliyorum.

Ama bu acı geçici. Ruhunu geri aldığımda her şey yoluna girecek. Tekrar birlikte olacağız ve her şey yoluna girecek.

Buna tamamen ikna olana kadar kendi kendime bunu söylüyorum.

Ona bakarken, hem onu bu şekilde yalnız bırakmaktan çekiniyorum hem de zihnimden onun ölü görüntüsünü silmek için huzursuz oluyorum. Ama ikincisini ancak onu geri aldığımda başaracağım. O zamana kadar...

Cesedine ne olacak? Onu burada çürümeye bırakamam. Annesi gelecek cumartesi dönecek. O zamana kadar çoktan çürümeye başlar.

Artık sadece boş bir leş olabilir ama yüzü hâlâ sevdiğim adamın yüzü.

Ailesine haber vermenin bir yolunu bulmalıyım ki kalıntılarına hak ettikleri saygıyı gösterebilsinler.

Ailesine nasıl ulaşacağımı düşünürken, art arda gelen sesler dikkatimi çekiyor.

Alt katta bir yerde sürekli bir kapı kolu tıkırtısı duyuluyor ve ardından bir ses "Valerion!" diye bağırıyor.

Annesi. O... burada mı? Şimdi mi?

İhtimaller nedir? Kendi kendime alaycı bir şekilde düşünüyorum. Ama görevime devam etmek varken bunu düşünerek vakit kaybedemem.

Ağır bir yürekle soğuk dudaklarına bir öpücük kondurdum ve bağlayıcı bir yemin mırıldandım.

"Kaynak'a yemin ederim ki seni geri getireceğim ya da denerken öleceğim."

APERION'A DÖNDÜĞÜMDE, gittiğimden bu yana sadece bir gün geçtiğini fark ediyorum. Psyche Evi'ne nasıl girebileceğime dair bazı kitaplara danışmak için kütüphaneye doğru ilerlerken saray sessiz. Öğle vakti olduğu için önemli biriyle karşılaşmayı beklemiyorum. Babamın bu saatlerde toplantıları oluyor ve annem de genellikle öğleden sonra güzel bir uyku çekiyor.

Duyularım alarma geçtiğinde kütüphanenin kapısına zar zor ulaşıyorum.

"Sen!" diye bağırıyor annem beni gördüğünde.

Dönüyorum ve kaşlarımı çatıyorum.

"Ne yaptın sen, aptal kız?"

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Ne?"

Bana doğru hücum ediyor, enerjisi etrafında parıldıyor. İçgüdüsel olarak, gelen saldırıya karşı kendimi korumak için kalkanlarımı açıyorum.

"Bunu nasıl yaparsın? Nasıl?" diye bağırıyor ve öfkesinden ayaklarımın altındaki zemin titriyor.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hiçbir fikrin yok mu? Hiçbir fikrin yok mu? Bizi mahvettin! Hepimizi!" "Bekle bir dakika. Ne oldu?"

Hâlâ uzakta ama enerjisini bana doğru boşaltmaya karar verirse diye kalkanlarımı açık tutuyorum. Bir zamanlar güzel olan yüzü öfkeyle benek benek olmuş, yanakları kızarmış, gözleri neredeyse yüzünden fırlayacak gibi. Onu daha önce hiç böyle gördüğümü sanmıyorum ve içimi bir korku kaplıyor. Böyle tepki vermesine neden olacak ne olmuş olabilirdi? Sadece bir günlüğüne gitmiştim. Bu süre içinde pek bir şey değişmiş olamaz, değil mi? Ama belki de Cerenios'un bana karşı gerçek niyetini duymuştur; olası bir evlilikle ilgilenmediğini, daha ziyade Komutan Azerius'un emriyle beni araştırdığını.

"Ne demek ne oldu? Askerler sizi tutuklamak için her an burada olabilirler," diye aynı tiz sesle devam ediyor.

"Beni tutuklamak mı?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bunu nasıl yapabildin Minerva? Bir insanla nasıl yatabildin?"

"Ne?" Kekeliyorum. "Ben-"

"Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok. Theron seni alenen reddetmekle kalmadı, aynı zamanda davranışlarının kanıtlarını da paylaştı. Kaynak tarafından, nasıl benim çocuğum olabilirsin? Nasıl bir şey yapabildin..." diye devam ediyor.

"Aperion'un tamamı ne yaptığını biliyor. Hepimizi nasıl utandırdığını. Ama bir insanla, Minerva." Başını sallıyor. "Senin için hiçbir zaman fazla umudum olmadı ama böyle bir şey yapacağına da asla inanmadım."

Ona bakıyorum. Theron beni reddetti mi? Bir insanla yattığım için mi? Ama... Nereden bilebilir ki?

"Hangi kanıtı gösterdi?" Yavaşça soruyorum.

"O yara bere içindeki insanla nasıl bir fahişe gibi yattığını herkese göstermek için bir kehanet aynası kullandı."

"Ona öyle deme," diye çıkışıyorum.

Burun delikleri bana doğru açılıyor, dudaklarının köşesi küçümseyerek aşağı doğru çekiliyor.

"Bunun cezasının ne olduğunu biliyorsun. Ölüm. Ve ne baban ne de ben sana yardım etmek için hiçbir şey yapmayacağız. Aslında." Duraklıyor. Uzakta, gümbür gümbür ayak sesleri duyuyorum. O da duyuyor. "Seni evlatlıktan reddediyorum. Sen benim kızım değilsin."

Belki de bu tür bir ifade bir geri dönüşü hak ediyor, ancak askerlerin beni tutuklamaya geldiğini söylediğinde şaka yapmadığı anlaşılıyor. Saraydalar, bana doğru geliyorlar. Kendimi kütüphanede göstermeden önce ona son bir kez hayal kırıklığıyla bakıyorum. Psyche Evi hakkında mümkün olduğunca çok kitap topladıktan sonra, kütüphane kapıları gelen askerleri ortaya çıkarmak için patlayarak açıldığında saraydan dışarı ışınlanıyorum.

İzimi kaybettirmek için Aperion'un her yerine ışınlanıyorum, kendimi tamamen korumaya almadan önce arkamda küçük enerji izleri bırakıyorum. Sonra kimsenin aramayı düşünmeyeceğini bildiğim tek yere, Polemos'taki kulübeye gidiyorum. Eninde sonunda buraya da gelecekler. Ama bu bana kitapları incelemek ve bir eylem planı oluşturmak için biraz zaman kazandıracaktır.

Ama kulübeye vardığımda, Mine'nin anılarının beni bu kadar şiddetli bir şekilde vuracağını katmadığımı fark ediyorum. Onu oturma odasının ortasında, kitapları karıştırırken görüyorum. Bana gülümsediğini ve alnımdan öptüğünü görüyorum. Uyurken bana arkamdan sarıldığını görüyorum.

Odanın ortasında durmuş, boşluğa bakarken gözyaşlarım sebepsiz yere dökülüyor. Kitaplar elimden düşüyor, parke zemine çarpıyor.

"Her şeyi nasıl bu kadar berbat ettim?" Kendi kendime fısıldıyorum.

Dikkatsizdim, çok dikkatsizdim. Tıpkı Anthropa'daki varlığım konusunda daha dikkatli olmam gerektiği gibi Mine'nin kötüleşen sağlığının işaretlerini de görmeliydim. Oraya vardığım andan itibaren enerji imzamı korumak için hiç düşünmeden güçlerimi bolca kullandım. Theron beni kolayca takip edebilirdi. Ve onu küçük düşürdüğüm için intikam almak isteyebilirdi.

Anladı. Hem de fazlasıyla.

Artık sadece benden kurtulmakla kalmadı, aynı zamanda en büyük korkum da nihayet gerçekleşti. Resmi olarak ölüme mahkum edilmiş bir kaçağım. İronik bir şekilde, en kötü suçlarım için bile değil.

-Kaderin ipleriyle oynuyorum. Kuru bir kahkaha . Sanırım bunu henüz öğrenmediler. Henüz öğrenmediler.

Bir sonraki küçük soygunumu düşünürsek, suçlar birikmeye devam edecek. Beni üç kez öldürebilecekleri gibi değil. Bu bir teselli değil.

Derin bir nefes alarak okumaya başladım.

Ruh Evi kendi sınırları dışında doğan herkese kapalı olsa da, içeri girmenin bir yolu vardır. Her yüz yılda bir, bir ruhun doğru yargılanmadığını düşünen bir tanrının Ruhlar Evi'ne şikayette bulunmasına izin verilir. Şikâyet, cezanın çok ağır olduğunu savunarak ruhun lehine ya da daha düşük bir seviyeye gönderilmesi ve böylece reenkarnasyonunun geciktirilmesi gerektiğini savunarak ruhun aleyhine olabilir.

Şikayette bulunmak için giriş yaparsam... Kim olduğumu ve hakkımda bekleyen bir tutuklama emri olduğunu bilmeyecekler mi?

Başka seçeneğim olmadığına göre, sanırım şansımı denemek zorundayım.

En iyi gücümde olacağımdan emin olmak için hızla şeyler yiyorum ve biraz ruhani enerji barındırabilecek artık eşyalar için kulübeyi arıyorum. Şu anda enerjim neredeyse dolu ama gelecekte nelerle karşılaşabileceğim belli olmaz, bu yüzden biraz desteğe ihtiyacım olacak. Çalışma odasına geldiğimde, büyükannemin geçmişte kullandığı bir kalem buluyorum ve enerji ile dolup taştığını fark ediyorum. Onu cebime yerleştiriyorum.

Enerji izimi korumaya dikkat ederek, Ruh Evi'nin girişine ışınlanıyorum. Moirai Evi'ne benzer şekilde, bir geçidin önünde iki muhafız var. Kendimi tanıtıyorum ve onlara buraya serseri bir ruh hakkında resmi bir şikâyette bulunmak için geldiğimi söylüyorum. Konuşmamı bitirdikten sonra, adımı tanıyıp tanımadıklarını görmek için nefesimi tutarak bekliyorum.

"Devam edebilirsiniz," diyor muhafızlardan biri.

Geçit iki kez yanıp sönüyor ve içeri giriyorum. Diğer uçta, mavi bir cüppe giymiş bir tanrı beni bekliyor. "Ben Fina ve bugün size rehberlik edeceğim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"Lütfen beni Şikâyet Ofisine kadar takip edin."

Yürümeye başladı. Ben de onu takip ediyorum, etrafıma bakınıp etrafımı inceliyorum.

Tüm arka plan açık mavidir. Ne yeryüzü ne gökyüzü, ne bir başlangıç ne de bir son var. Büyük bir boşluktan başka bir şey yok ve biz ileriye doğru adım attıkça önümüzde cisimleşen mermer bir köprü üzerinde yürüyoruz. Tüm alan bir satranç tahtası gibi, kendi hamlesini yapmadan önce bizim bir sonraki hamleyi yapmamızı bekliyor.

Köprünün altında ne olduğunu görmek için kenara doğru eğildim ama Fina aniden beni durdurdu. Beni geri çekiyor ve başını sallıyor.

"Aşağı bakmasan iyi edersin." "Ha?

Neden?"

Bana gözlerine ulaşmayan bir gülümseme veriyor.

"Bu köprünün altındaki her şey İshaktar'ın alanıdır ve izni olmadan kendisine bakılmasından hoşlanmaz.

Ona izinsiz bakmaya cüret eden herkes Psyche'nin en derin çukuruna çekilir."

Ishaktar... Kitaplarda ondan bahsediliyor. O eski Yüce Psyche. Normalde bir tanrının Yüce pozisyonunu bırakması için ölmesi gerekirken, neden bu pozisyondan emekli olduğunu kimse bilmiyor. Bazı söylentilere göre çok uzun yaşadığı ve çok fazla şey gördüğü için delirmiş. O kadar eski ki, kitaplar ondan bir varlıktan ziyade bir varlık olarak bahsediyor; her zaman var olan, her zaman bilen. Kimse yaşını ya da neye benzediğini bilmiyor. O sadece... var.

Ama kitaplarda Psyche'nin bazı bölgelerini hâlâ kontrol ettiğinden hiç bahsedilmiyordu.

"En derin çukur mu? Bununla şunu mu demek istiyorsun..." Ürpermiş gibi yapıyorum ve yüzüme dehşet ifadesi çiziyorum.

"Orayı Katras olarak biliyor

olabilirsiniz." Gideceğim yer.

"O korkunç yer mi?"

Yine gülümsüyor, benim bedensel titreme çabalarım kadar sahte.

"Sadece korkacak bir şeyi olanlar için korkunçtur," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor.

Dönerek yürümeye devam ediyor ve beni takip etmem için işaret ediyor. Köprü her adımda önümüzde uzanıyor, sanki tüm yapı bilinçliymiş gibi.

"Sen Psyche Evi'nden misin, Fina?" "Evet.

Elbette."

"Psyche böyle görünüyorsa halkınız nerede yaşıyor?"

Durdu ve göz ucuyla bana baktı. "Sorularınız çok rahatsız edici."

Yani bu bir sır. Pekala.

Beni en çok şaşırtan şey -kendi kendini inşa eden köprünün yanı sıra- burada sadece bizim olmamız. Psyche'nin varlıklarla dolup taşması gerekmez miydi? En azından etrafta başka insanlar olmalı.

İşte o zaman alemin kendisinin canlı olduğunu ve bize sadece bilmemiz ya da görmemiz gerekenleri gösterdiğini yavaş yavaş anlıyorum.

Ishaktar. Alemin kendisi o, değil mi? Psyche'nin işleyişinin çoğunu gizli tutacak şekilde süregelen trafiği yönetiyor.

Ve eğer öfkeye bu kadar meyilliyse, aşağıya bakan herkesi Katras'a gönderiyorsa, belki de benim biletim oradadır.

Ya Mine orada değilse?

Eğer orada değilse, bir sonraki seviyeye ve sonra bir sonrakine tırmanacağım. Ölmediğim sürece onu bulana kadar dinlenmeyeceğime yemin ettim ve bunu yapacağım.

Tüm şüphelerimi bir kenara bırakıp derin bir nefes alıyorum ve enerjimi yönlendiriyorum. Fina onu takip etmediğimi anlayınca duruyor ve yanıma geliyor.

"Sorun nedir?" diye sorar.

"Hiçbir şey, sadece..." Elini tutuyorum ve ona buzlu enerji aşılıyorum, uzuvları daha sonra tüm vücudunu tüketen bir buz tabakası tarafından yutuluyor.

Olduğu yerde donmuş, hareket edemiyor. Yeteneklerinin ne olduğunu ve ne kadar çabuk kurtulabileceğini bilmediğimden, hızla köprünün kenarına doğru ilerliyorum.

Ve İshaktar ona baktığımı hemen fark etmeyebileceğinden, bunu bir adım daha ileri götürüyorum ve sadece atlıyorum.

Düşüş çok dik. Hatta o kadar dik ki, hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor.

Hiçbir uyarı olmadan ve sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından sert, kavurucu bir zemine çakılıyorum. Vücudum kıvrılıp bükülüyor, kırık kemikler etimden dışarı çıkıyor ve yüzümün yarısı çöküyor.

Kahretsin.

Vücudumun her yerinde ağrı var, öyle ki yaralı tarafımdaki baskıyı azaltmak için bir yandan diğer yana zar zor dönebiliyorum. Sırt üstü yattığımda kırık kemiklerimi yokluyorum ve onları yerlerine itiyorum. Omzum kolayca yerine oturdu. Elmacık kemiğim de öyle. Tekrar takmak için doğru açıyı bulurken çenem biraz daha zorlanıyor. Bu benim

Kalça ve kaval kemikleri en kötü olanlarıdır, çünkü çoğunlukla kemik kırılmış ve keskin, pürüzlü bir kenar bırakmıştır.

Nedenini bilmiyorum ama bu yerde bir tuhaflık var. Hareketlerim eskisinden daha yavaş ve en kolay görevleri bile yerine getirmek için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekiyor.

Elbisemin altından bir miktar kumaş yırtıyorum ve kalın bir tabaka halinde elimin etrafına sarıyorum. Sıkılı yumruğumu kullanarak, kemik yerine oturana kadar elimin katmanlı kısmıyla kemiğe vuruyorum. Tüm kemiklerimi başarılı bir şekilde vücuduma geri yerleştirmem dakikalarımı alıyor. Ancak başka hiçbir şey dışarı çıkmasa bile, tam güçte olduğum düşünüldüğünde iyileşmemin olması gerektiği kadar keskin olmadığını fark ediyorum. Derim iyileşiyor, ancak gözle görülür bir gecikme var, bu da ağrımın azalmasında da gözle görülür bir gecikme olduğu anlamına geliyor.

Lanet olsun, Mine'nin dediği gibi. Şu anda onun için çektiğim acıyı düşünürsek, borcuna yüz kat faiz ekleyeceğim. Bana sadece bir sonraki hayatı için değil, bir sonraki ve bir sonraki hayatı için de orgazm borcu olacak.

Nefesimin altında güçlü küfürler mırıldanarak - ondan öğrendiğim bir başka şey - ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ama ayağa kalkmaya çalıştığımda buranın hiç de normal bir yer olmadığını anlıyorum.

Boğucu bir sıcaklık beni sarıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. Ciğerlerim bunu telafi etmek için iki kat kapasiteyle çalışıyor. Ama etkilenen sadece nefes alışverişim değil. Bu kavurucu sıcak, üzerimdeki tüm giysileri çıkarmak, hatta derimi yüzmek istememe neden oluyor. Ağzım kurudu ve aniden bastırılamaz bir susuzluk hissettim.

İleriye doğru bir adım atıyorum ama sanki geri adım atıyormuşum gibi geliyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve etrafımdaki hiçbir şeyi seçemiyorum. Hava yoğun ve bunaltıcı, üzerime acımasızca çöküyor ve beni kendi ağırlığımı taşıyamaz hale getiriyor.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, daha fazla ayakta duramıyorum.

Sığ ve düzensiz nefes alıyorum ve soluk soluğa kalıyorum.

Ama tam boğulacağımı düşündüğüm anda temiz hava ciğerlerime doluyor ve sonunda düzgün nefes alabiliyorum.

Ne?

"Daha iyi misin?" diye soruyor bir ses.

Kafamı kaldırdığımda bir kadın görüyorum. İnce bedenine dökümlü kırmızı bir elbise giydirilmiş. Saçları başının arkasında düzgün bir topuz şeklinde sıkıca toplanmış. Siyah bir sürmeyle kaplanmış yeşil, canlı gözler bana bakıyor.

"Kimsin sen?"

Keskin, yırtıcı dişlerini göstererek bana yavaşça gülümsüyor. Önümde çömeliyor.

"Bana Anami diyebilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Bana eşlik etmek için mi ? Çünkü gitmiyorum. Henüz gitmiyorum."

"Tam tersine. Yardım etmek için buradayım. Ama önce..."

Bakışlarını kaldırıp başımın üzerindeki bir şeye bakıyor.

"O burada, izliyor. Zihnini koru, Minerva," dedi. Komutlar. "Şimdi!"

FORTY-SEVEN

APERION, PRESENT DAY

Parmakları göz çukurlarımdan geri çekiliyor. Kan fışkırıyor ve yanaklarımdan aşağıya doğru akıyor. Acının etkisiyle boğazımdan daha fazla kan ve safra yükselirken boğuluyor ve kekeliyorum.

Boğazım acıyor ve hassaslaşıyor, biriken her şeyi tükürmeye çalışıyorum. Ama içinde bulunduğum pozisyon, donmuş dik duruşum, boynumun felç olması, pis sıvıyı yutmaktan başka bir şey yapmama izin vermiyor.

Artık sürekli baskı olmadığından, gözbebeklerim iyileşmeye başladı. Bu yavaş bir süreç. Enerjim kadar tükenmiş durumda ki vücudumu iyileşmeye zorlamak ve kapanmasını engellemek için tüm gücümü harcıyorum.

Benim de görüşüm yavaşça geri dönüyor, sadece onun yüzünde tiksinmiş bir ifadeyle kanlı parmaklarını sildiğini görüyorum.

Keskin bir nefes alıyorum ve acıya karşı dişlerimi sıkıyorum.

Ama umurunda değil. Onun için, ben sadece bir amaç için bir aracım.

-Üstünkörü yapması gereken bir görev.

Etrafımı fark ettiğimde gözlerim yavaşça kör edici tavan ışıklarına uyum sağlıyor. Odada herhangi bir mobilya bulunmuyor. Yarı saydam rünler koyu griye kazınmış.

Duvarlar, arada bir, aktif olduklarının bir işareti olarak, bembeyaz yanıp sönüyorlar. Bazılarını tanıyorum. Diğerlerini pek değil. Ama hep birlikte beni burada rehin tutuyorlar, olduğum yere mıhlanmışım, kılımı bile kıpırdatamıyorum.

Bu rünler yüksek seviyeli sorgulamalar için kullanılır ve bazıları sadece şaşırtıcı miktarda ruhani enerji ile aktive edilir - sanırım Azerius'ta bu fazlasıyla var.

Bedenim iyileşmeye başladıkça zihnim de iyileşiyor ve kafa karışıklığı başlıyor.

Doğru olduğunu bildiğim şeyler birdenbire doğru olmaktan çıkınca gözlerimi kırpıştırıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Anılar her geçen saniye elimden kayıp gidiyor, yerlerini bir şekilde son derece tanıdık gelen yabancı görüntüler alıyor.

İlk öpücüğüm. Marlowe ile olduğuna yemin edebilirim. Ama şimdi... Tek görebildiğim benimki.

Bir dakika. Benim mi? Lucien'e benim mi dedim?

Ama soru zihnimde yankılandıkça, kesinleşiyor. O benimdi. Ona asla Lucien diyemezdim. Bu o değildi. Valerion da değildi.

Benim için o sadece Mine'dı.

Yine de daha fazla şey kafa karıştırıcı hale geliyor. İlk karşılaşmamız ve insanların kaderine müdahale ettiğim için Moirai Evi tarafından cezalandırılmam gibi. Onunla sinemada tanışmamış mıydım? Bu olaya dair belli belirsiz bir hatıra var, ama gözümde canlandırmaya çalıştıkça, kaybolana kadar benden uzaklaşıyor.

Hayır, onunla bombalama alanında tanıştım ve o insanları kurtarmasına yardım ettim. Sonuçlarını bildiğim halde neden böyle bir şey yapayım ki... Hiçbir fikrim yok. Ama yaptım.

İlişkimizi de. Bir şey yapamayacak kadar hasta değil miydi? Arkadaşlıktan aşka doğru ilerledikçe hastalığı daha da kötüleşti.

Ancak şimdi geçmişi hatırladığımda, hâlâ hasta olmasına rağmen, olması gerekenden çok daha yetenekliydi, daha güçlü, daha... erkeksiydi.

Yasak fiziksel ilişkilere girdik ve beni şaşırtacak şekilde, bunu kabul etmekle kalmayıp çoğu zaman başlatan da ben oluyordum.

İçinde bulunduğum vahim koşullar olmasaydı, zihnime doluşan yeni bilgiler karşısında yüzüm kızarırdı.

Ona hiç düşünmediğim yakınlıklara izin verdim, en azından daha önce. Gelecek için hiçbir söz vermeden beni sahiplenmesini istedim; bu benim açımdan bir hataydı ya da en azından öyle olmalıydı.

Beklemek isteyen oydu, bunu özel kılmak isteyen oydu. Nasıl? Neden?

Bir de ölümü var. Bir insan hastalığından ölmüş olması gerekiyordu. Sanırım tüberküloz. Ama hastalığıyla ilgili anılarım değişti. Hastalığın nedenini hiç söylemedi, sadece ülkesindeki insanlar tarafından azınlıkları yok etmek için tasarlandığını söyledi. Şimdi bile, yeni, teknolojik olarak gelişmiş Antropa hakkında bu kadar çok bilgi edindikten sonra, bunun mümkün olduğuna dair şüphelerim var.

Ama hastaydı. Ve semptomları daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu.

Bazı bilgiler tamamen kaybolurken kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. Tüberküloz mu? Hayır, hiç olmadı.

Bir parça dehşet kaplıyor içimi. Neler oluyor? Neden bazı şeyleri yanlış hatırlıyorum? Neden bazı şeyleri unutuyorum?

I...

Neyim var benim?

Azerius bana ne yaptı?

Hayatımdaki diğer tüm büyük olaylar sırası dışında değişmedi. Yoksa bu şu anda kafamı karıştıran bir şey mi?

Mantıklı olan, o öldükten sonra Psyche Evi'ne, ardından da Moirai Evi'ne gitmek olurdu. O zaman neden tanımadığım bir kadının tavsiyesine kulak verip önce Moirai Evi'ne gittiğimi hatırlıyorum? Ve ben bile Marlowe'un adını bilmezken o nasıl biliyordu?

Aslında, daha önce yollarımızın neredeyse hiç kesişmediğine yemin edebilirken neden birdenbire Cerenios ile doğrudan yüzleşmelerimi hatırlıyorum?

Her şey kafa karıştırıcı.

Theron ile olan etkileşimlerim bile farklı görünüyor, ancak hepsi aynı sonuçla bitti - beni reddetti.

Ancak bu kez elinde yetkililere sunduğu bir kanıt vardı. Ve bu sefer, bu kanıt yüzünden hapsedildim ve tüm ölümlülerin bana hayranlıkla bakması için lanetlendim, böylece onların gerçek niyetlerini asla bilemeyecektim.

Marlowe üzerinde işe yaramaması dışında. Çünkü o ölümlü değil. Hiç olmadı.

En büyük değişiklik karşısında şok içinde gözlerim açıldı. Benimki ruhani dünyayı görebiliyordu-daha önce göremiyordu. Daha önce o benim normal tesellimken, şimdi anılarım değişiyor ve onu sessiz tesellimden ziyade suç ortağım olarak gösteriyor.

Başım sanki patlayacakmış gibi hissediyorum, gerçi Azerius'un bundan çok hoşlanacağından hiç şüphem yok. Ne zaman belirli bir olayı hatırlamaya çalışsam, keskin acı kafatasımı delip geçiyor. O anının içinde olması gereken şeyin bir yankısı var. Ama hatırladığımda, tamamen farklı oluyor.

Bu da ne...

Tüm değişiklikler sadece onun etrafında dönüyor gibi görünüyor. Benimkinde. Diğer her şey aynı hissettiriyor, ancak bu noktada artık kendime nasıl güvenebileceğimi bilmiyorum.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar değişiyor ve ben neyin gerçek olup neyin olmadığını, neyin bu işkenceden kurtulmak için zihnim tarafından uydurulmuş olabileceğini takip edemiyorum. Ya da... bana ne yapmış olabileceğini.

Azerius, Tanrı Katili.

Beynimi kazarak Marlowe hakkında bilgi toplamaya çalışıyor.

Ne kadar zamandır burada olduğumu ya da bana ne kadar zamandır işkence ettiğini bile bilmiyorum. Sadece başlangıcını hatırlıyorum. Büyülü rünlerle yerime sabitlendiğimi ve Azerius'un beynimle doğrudan bağlantı kurabilmek için gözlerimi oyduğunu.

Ondan sonra her şey bulanıklaşıyor ama değişmeyen tek şey acı; bedenim harap oluyor ve tekrar harap olmadan önce iyileşmeye çalışıyor.

Belki de bu yüzden her şey farklıdır. Çünkü Azerius zihnimle o kadar çok oynuyor ki kalıcı hasara yol açmış olabilir.

"Bana ne yaptın?" Mırıldanıyorum, boğazım acıdan yanıyor.

Bana cevap vermiyor, sadece parmaklarını temizlemeye devam ediyor, böylece üzerlerinde bir damla bile kanım kalmıyor.

"Cevap ver bana!" Bağırıyorum.

Anlar akıp gidiyor. Daha fazla anı su yüzüne çıkıyor. Aynı anda hem yeni hem de eski görünüyorlar, delirdiğimi düşünmeme neden oluyorlar.

"Anılarıma bir şey yaptın," diye bağırıyorum. Bu onun durmasına ve bana bakmasına neden oldu.

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye cevap veriyor sıkılmış bir sesle. Sırtını dikleştirerek bana doğru yürüyor. "Yine de böyle düşünmeni tuhaf buluyorum."

"Yaptın! Her şey yanlış. Her şey!" diye haykırdım. Yine de ona neyin yanlış olduğunu söylemek için ağzımı açtığımda hatırlayamıyorum. Yeni anılar artık tek anılarım. Ağzım bir karış açık, tutarlı bir cümle kuramadan ona bakıyorum.

En başta ona ne söylemek istiyordum? Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum ama bunu dile getiremiyorum. Kaynak'ta neler oluyor?

"İlginç," diye belirtiyor daha önce olduğu gibi aynı robotik sesle. "Yine de bu seans aydınlatıcı olmaktan başka bir şey değildi."

Göz kırpıyorum. "Neden?" Neredeyse korkarak soruyorum.

"Orada bir şey vardı, biri..." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "İzlediğimi biliyorlardı ve bir şey görmemi istemediler. Şimdi bu beni daha da meraklandırıyor. Ama sen hayattayken bunu yapamayacağım gibi görünüyor, bu yüzden idamından sonra yeni bilgiler için beynini inceleyeceğim."

Sözleri sanki her gün bu tür faaliyetlerde bulunuyormuş gibi rahatça söyleniyor.

"Beynimi mi parçalayacaksın?" Kasvetli bir şekilde tekrarlıyorum.

"Beni dışarıda tutmak için hangi kalkanları kullandığınızdan hâlâ emin değilim ama öğreneceğim," diye devam ediyor, daha çok kendi kendine.

"Neden bilmiyorum," diyorum. Sesim nihayet her kelime söylediğimde boğazımı yakmayacak kadar iyileşti.

"Tabii ki yapmazsın." Bana gözlerini devirdi. "Çok zeki bir birey değilsin, Minerva."

İşte yine başlıyor. Beni bu odaya kilitlediğinde bile tek konuşabildiği benim ne kadar aptal olduğumdu.

Ve bu erkeği idolleştirdiğimi düşünmek... O bir zorbadan başka bir şey değil. Robotik bir zorba.

"Hakaretlerin hiçbir işe yaramıyor," diye karşılık veriyorum. Sanki hatalar yaptığımı, belki de fark ettiğimden çok daha saf olduğumu zaten bilmiyor değilmişim gibi.

"Bu bir hakaret değil. Sadece gerçeği söylüyorum. Senin gördüklerinin aynısını ben de gördüm ama sen gözlerinin önünde olanları hiç sorgulamadın."

Kaşlarımı çattım. "Belki de görmek istemediniz ama bu bir şeyi değiştirmez" diye devam ediyor.

"Sen neden ?" Gözlerimin içine

bakıyor.

Gözleri iki dipsiz çukur gibi. Duygusuzluğu benim için hiç bu kadar açık olmamıştı.

Bana bakıyor ama beni bir varlık olarak görmüyor. O soğuk bakışlarının ardında empati yok, sadece görevini yerine getirmek için mekanik bir dürtü var. Ne yazık ki benim için görevi beni cezalandırmaktan ibaret.

"Başlangıçta, Psyche Evi'ne aceleyle karışmanızın bir insanın iblis olarak yeniden dünyaya gelmesine neden olduğunu düşünmüştüm - ki bu başlı başına bir iğrençliktir. Ancak anılarınızdan edindiğim bilgilere dayanarak, bunun tam tersinin doğru olduğunu söyleyebilirim."

"Marlowe'dan mı bahsediyorsun?"

"Valerìon," diye düzeltiyor. "Müdahaleniz muhtemelen onun reenkarnasyon zaman çizelgesini ileri kaydırdı, ancak bunun önemli bir şey yaptığından şüpheliyim. Aslında, kaderin akışına müdahale ettiğinde kendine ondan daha fazla zarar verdiğin teorisini ortaya atardım." Sonra duraklıyor ve başını sallıyor. "Bunu bile doğru yapamadın Minerva, değil mi?"

"Ne?"

"Elbette karıştırmazsın. Sadece senin gibi... zekâsı azalmış biri potansiyel başlığını aşk başlığıyla karıştırır. Ama belki de zihinsel olduğu kadar görsel olarak da özürlüsünüzdür."

"Zekam hakkında yorum yapmayı keser misin?" Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Neden? Bu oldukça zor bir durum."

"Öyle demiştin." Gözlerimi deviriyorum. "Ama benim hatama geri dönelim. Az önce yanlış ipliği kestiğimi mi söyledin?"

"Gerçekten de. Zorlu zekânız ve vizyonunuz nedeniyle, belki de her ikisini aynı anda, aşk ipliği yerine potansiyel ipliğinizi kestiniz. İtiraf etmeliyim ki buna tanık olmak oldukça eğlenceliydi. Böyle bir aptallığı her gün görmüyorum."

Onun sürekli iğnelemelerini görmezden gelmeye ve bunun yerine meselenin özüne odaklanmaya karar verdim.

"Peki bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkiyor.

"Bu daha önce yapılmadı, dolayısıyla bunun için bir referans çerçevesi yok. Ancak yakında öleceğiniz ve o zaman hiçbir önemi kalmayacağı için bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Ama yanlış ipliği kesmemin Marlowe ve ona olanlarla bir ilgisi var mıydı?" Devam ediyorum.

Azerius hayal kırıklığı içinde iç çeker.

"Valerìon. Ve sen takip , değil mi?"

"Etmiyor muyum?"

"Tabii ki bilmiyorsun. Valerion bir Tenebreis Oğluydu. Aperion'a girip General Leotar'ı öldüren Tenebreis'in Oğlu. Onunla o kadar uzun süre yaşadın ve düşman olabileceğinden hiç şüphelenmedin mi?"

Ne? Hayır, bu . Yine de inkâr etmeye çalıştıkça, ipuçları önümde bir araya gelmeye başlıyor ve oldukça endişe verici bir tablo oluşturuyor.

"İmkansız..."

"Çok mümkün," diye araya giriyor. "Ve geçirdiği hastalık göz önüne alındığında, yaşını en az yedi bin yıl olarak tahmin ediyorum," diye ekliyor düşünceli bir şekilde. "Büyük olasılıkla bundan çok daha yaşlı, çünkü Tartareia'yı mühürlenmeden önce terk etmiş olmalı."

Gözlerim şok içinde açıldı.

"Ne?" kaçırdım. "Sen neden ?"

Benimki yedi bin yaşında mı? Hayır, böyle olacağına inanmayı reddediyorum. Ve yine de.

"Bu hastalıkla ilgili söylentiler duymuştum, ancak artık soyunun tükendiği düşünülüyor. Yaklaşık yedi-sekiz bin yıl önce Tartareia'da yaygındı ve baskın Aperit kanı taşıyan herkesi hedef alıyordu. Tartareia mühürlendikten sonra hastalık ortadan kalkmış ama ben daha önce bu hastalıktan kurtulan ya da bu hastalıkla yaşayan birini hiç duymadım." Duraksıyor. "Tedavisi yok, o yüzden bu kadar uzun süre bu hastalıkla yaşamayı nasıl başardığını merak ediyorum."

Hastalığın nasıl belirli bir soyu hedef almak için yapıldığını anlatırken Mine'nin sözleri kafamda yankılanıyor. Özellikle babasının soyundan bahsetmişti. Azerius haklı olabilir mi?

"Eğer bu hastalık Aperit kanı baskın olanları etkiliyorsa, bu onun bizden biri olduğu anlamına gelmez mi? O bizden biri değil.

düşman!"

"Belki sizin çarpık algınıza göre. Ancak Aperit yasaları melezleri tanımaz."

"Nasıl melez olabilir? Aperitler ve Tartareianlar bir zamanlar aynı ırktı..."

"Ah, ama işte burada yanılıyorsun Minerva. Aperite tanrıları ile Tenebreis'in Tartareian Oğulları arasında benzerlikler olabilir ama aynı ırk değillerdir. Bu yaygın bir yanılgıdır. Eğer durum böyle olsaydı, hastalık sadece Aperit kanını hedef almazdı. İstemeden Tartareianları da etkileyebilirdi."

"Ama-"

"Sizce Tenebreis'in Oğulları neden ruhları tüketiyor?"

"Kötü oldukları için mi?" Bariz cevap karşısında homurdanıyorum. "Her zaman daha fazla güç istedikleri için mi?"

"Belki iblisler söz konusu olduğunda, evet. Özleri o kadar yozlaşmıştır ki, tek amaçları daha fazla güç elde etmektir. Ancak Tenebreis'in Oğulları için durum böyle değil."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun? Bize hep böyle öğretildi. Tenebreis'in Oğulları kötü doğar."

"Ve tabii ki bunun mantığını asla sorgulamayacaksın, değil mi?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Elleri arkasında, derin düşüncelere dalmış bir halde odanın içinde dolaşıyor. "Aperit tanrıları Yedi Işık ve Yedi Cehennem İlkelinin ortak çabalarıyla yaratıldı. Ruhlarınızın özü bu şekilde uyum içindedir. Yaratıcıları Karanlığın Yedilisi olan Tenebreis'in Oğulları'nda bulunmayan bir denge vardır. Tenebreis'in Oğulları bu uyumu aramak için ruhları tüketir."

"Ruhlarını, patlamasına bir adım kalmış bir kaos kütlesi olarak düşünebilirsiniz. Bir ruhun enerjisi bu kaosu bir süreliğine dengeler. Ancak kısa süre sonra bu enerji tükenir ve hiç bitmeyen bir döngü içinde bir başka ruha, sonra bir başkasına ihtiyaç duyarlar."

"Yani bu onların doğasında var, içlerindeki kötülükten değil, biyolojileri bunu gerektirdiği için. O zaman neden bu kadar aşağılanıyorlar?"

Beni alkışlıyor. "Bravo, Minerva. Görünüşe göre aklın sadece yarı yarıya zorlanmış."

"Sadede ," diye mırıldanıyorum.

"Bu doğanın yoludur. Tenebreis'in Oğulları da bu doğanın bir parçası. Ve tüm avcılar eninde sonunda av olurlar. Aperite tanrıları ve Tenebreis'in Oğulları bir sarkaç gibi salınan sürekli bir av-avcı ilişkisi içindedir."

"O zaman bu mantıkla Aperite tanrılarının ruhları tüketmesi mümkün olmamalı, değil mi? Yine de bize her zaman bunun ne kadar yasak olduğu hatırlatılıyor. Eğer bu biyolojimizin bir parçası değilse neden uyarıya ihtiyaç duyalım?"

Dudakları yukarı çekildi.

"Görüyorum ki bir beyin hücresi daha
uyanmış." Gözlerimi deviriyorum.

"Bu değerlendirmenizde haklısınız. Aperit tanrılarının ruhları aslen uyum içindedir. Eğer bir ruhu tüketecek olsaydınız, enerji imzanız değişirdi çünkü kendi ruhunuz saf kaosa dönüşürdü. Lekelenmiş olursunuz. Ve kendinizi delirmekten korumak için - ki bu arada, düzenli olarak ruh tüketmeyen Tenebreis Oğullarının başına gelen de budur - ruh tüketmeye devam etmeniz gerekir. Esasen bir Tenebreis Oğlu ile aynı hale gelirsiniz." Duraksıyor. "Sizin durumunuzda, bir Tenebreis Kızı."

"Bekle bir dakika!" Ben haykırdım. "Ruhları tüketmezlerse delirirler de ne demek?"

"İçlerindeki kaos onları delirene kadar yiyip bitiriyor.
Bu olduğunda, genellikle kendi kendilerini imha ederler."

"Ne..." Yutkunuyorum. "Yani Tenebreis'in tüm oğulları ruh mu tüketiyor? Tartareia'da kapana kısıldıklarında bile mi?"

"Neden iblis köleleri olduğunu düşünüyorsun Minerva? Kendileri ruhları alamadıkları zaman ruhları almak için onları vekil olarak kullanıyorlar."

"Ama bu demek oluyor ki... Benim..."

Öfkeyle gözlerini deviriyor.

"Askeri üsteki kayıp ruhları fark eden sendin. Bunu daha önce nasıl düşünmedin, aklım almıyor."

"Ama açgözlü iblis..."

"Bunun açgözlü iblis ortaya çıkmadan önce olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

"Ama-"

"İstediğin kadar inkar etmeye devam edebilirsin. Açıkçası, sen umurumda bile değilsin. Öte yandan Valerìon... Onunla ilgileniyorum."

"Neden? Sadece Tartareia dışında Tenebreis'in Oğlu olduğu için olamaz."

"Bunu bilmek sana düşmez. Ne yazık ki burada çok uzun zaman geçirdim. Görünüşe göre görev çağırıyor."

Gitmek için dönüyor.

"Bekle! Beni burada mı bırakıyorsun? Bu

şekilde mi?" Çıkışın hemen önünde durdu.

"Şey, hayır. Yarın idamınız için halka açık meydana götürüleceksiniz. Halka açık bir infaz olacağından bahsetmiştim, değil mi?"

Kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor - gerçi bu noktada, bunların herhangi biri neden şaşırtıcı olsun ki?

"Halka açık infaz mı?" Kekeliyorum.

"Aperion hiçbir kural ihlaline müsamaha göstermeyeceğimizi bilmeli. Ölümün bunun için iyi bir örnek teşkil edecek," diyor. "Seni öldürmek için sabırsızlanıyorum. Yarına kadar."

Bununla birlikte, odadan çıkar.

UYKU KOLAY GELMIYOR. Katlandığım sürekli işkenceden sonra dinlenmem gerektiğini bilmeme rağmen, yarın ne olacağı düşüncesi beni uyanık tutuyor ve sürekli taşlaşıyor. Yine de beni korkutan şey ölmek değil. Azerius beni ana meydanda dolaştırıp herkesin günahlarımdan haberdar olmasını sağladıktan sonra bu oldukça hızlı olacak.

Hayır, ölüm beni korkutmuyor, ki ölme eylemi üzerine ne kadar kafa yorduğum düşünüldüğünde bu bile başlı başına şaşırtıcı. Beni korkutan onun tekrar ölebileceği düşüncesi.

Çünkü Azerius Marlowe'la bu kadar ilgileniyorsa, büyük olasılıkla bu fırsatı onu buraya çekmek için kullanacak ve beni yem olarak kullanacaktır.

Marlowe Tenebreis'in oğlu olabilir ama Azerius'la boy ölçüşemeyeceği kesin.

Kimse değil.

Belki de uyanık olduğum son dakikalarımı şimdiye kadarki hayatımı ve en başından beri önümde duran şeye karşı ne kadar kör olduğumu düşünerek geçirmeliyim.

Belki de.

Ama Marlowe'un iblis olup olmadığını umursayacak enerjim olmadığını fark ettim. Bodrumundaki kayıp ruhlar şimdi mantıklı geliyor, askeri üsteki kayıp ruhlar gibi. Ama onlara ihtiyacı vardı. Azerius'un kendisi bunun her zaman kötü niyetli olmadığını söylemişti. Tenebreis'in oğullarının hayatta kalmak için o ruhlara ihtiyacı var. Benim de bunca zamandır yapmaya çalıştığım şeyi yaptığı için onu nasıl kınayabilirim? Hayatta kalmak.

Bana söyleyecek kadar güvenmediği için hayal kırıklığına uğradım. Hatırlamadığı bu hayatta değil ama ne olduğunu, benim ne olduğumu çok iyi bildiği geçmişte. Her şeyi biliyordu ama yine de benden sakladı. Belki de ilerlemiş yaşına rağmen benim bildiğimden çok daha fazlasını biliyordu.

Bu beni duraksatıyor. Yedi bin yaşında mı? İnanması zor olsa da, geriye dönüp baktığımda

olgunluğunun ve deneyiminin parladığı örneklerdir.

Bekle bir dakika!

Çok şey biliyordu, çok şey yapabiliyordu ama yine de tüm işi bana yaptırıyordu. Kendisini yardıma muhtaç cılız bir insan olarak gösterdiği onca zaman bana sessizce gülüyor muydu?

Seni yakaladığımda, Marlowe... Beni aptal yerine koyduğuna pişman olacaksın.

Eğer bir şey olursa, ölüme meydan okumanın bir yolunu bulacağım, böylece beni aptal yerine koyduğun onca zamanın intikamını alabileceğim.

Onu sırtımda taşımamı istedi... Bu erkekte küstahlık var. O zamanlar erkek egosuna bir darbe almadan bunu kabul etmesinden etkilenmiştim. Şimdi daha iyi anlıyorum. Başından beri bana gülüyormuş.

Sıkıntıyla dişlerimi gıcırdatıyorum; bedenim o rünler tarafından hareketsiz tutulurken yapabildiğim tek hareket bu.

Onunla yaşadığım, arkama saklandığı ve sadece küçük bir insan olduğu için onu korumamı istediği her küçük etkileşim gözlerimin önünden geçiyor. O zamanlar onu güvende tutmam için bana güvendiği için gurur duyuyordum. Şimdi ise tek hissettiğim büyüyen bir öfke.

Marlowe, Marlowe. Bunu ödeyeceksin. Sana geri dönmek için ne yapmam gerektiği önemli değil, ama ödeyeceksin. Zayıflıklarımı bana karşı kullanmaya nasıl cüret edersin? tatlılar ve övgüler yağdırıp sessizce gülersin?

Kapı aniden açılır. Odanın içinde geçişi fark edecek pencere yok. Zihnim o lanet olası erkeğe işkence etmek için senaryolar üretmekle meşgul olduğundan dinlenme fırsatı bulamamış olsam da, kendimi bir gün öncesine göre çok daha iyi hissediyorum. Düşük enerji seviyem göz önüne alındığında vücudum olabildiğince iyileşmiş durumda.

Ancak içeri girenin Azerius olmadığını fark ettiğimde keyfim hemen kaçıyor.

Bu Cerenios. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve dudaklarında yavaş, sadist bir gülümseme beliriyor.

"Yine karşılaştık, Minerva."

FORTY-EIGHT

AROUND THE SAME TIME, AKKAYA

Marlowe

Bilinmeyen bir figür aniden pencereden süzülen ışığı gölgeliyor. Sırtı bana dönük, simsiyah giyinmiş, uzun saçları omuzlarına dökülüyor.

Pencereden dışarı bakarken, "Uyanmışsın, görüyorum," diyor. Sesi tuhaf, hem tanıdık hem de yabancı.

"Ne oldu?" Mırıldanıyorum ve kendimi oturma pozisyonuna çekiyorum.

Minnie tarafından o portaldan fırlatıldığımdan beri ufak tefek şeyler hatırlıyorum. Karnımda Azerius'un açtığı deliği hızlıca yoklarken gözlerim açılıyor, sonra artık orada olmadığını fark edince rahatlayarak iç çekiyorum.

Ama nasıl? Ne oldu?

Daha da önemlisi, Minnie nerede? Ona ne oldu?

Adam dönüyor. Bana hüzünle bakarken gözleri delici bir gri renkte.

"Eğer merak ettiğiniz buysa, iyileştiniz." "Kimsin sen? Neredeyim ben?"

"Benim evimdesiniz, Akkaya adlı bir diyardasınız."

Durumun ciddiyetini anladığımda ne dediğini zar zor algılıyorum. Yabancı bir diyardayım, ondan uzaktayım. O iki adam tarafından tutulan kızın görüntüsü kafamda yanıp sönüyor ve kanımı yeniden kaynatıyor. Onlarla savaşamazdı. Benim güzel Minnie'm o kadar güçlü ki onlarla savaşamadı. Onu tuttular, ona dokundular. Onlar...

Göğsümdeki ağrı fiziksel ağrımı aşıyor.

Onu öldürecekler. Onu idam edecekler ve ben onu sonsuza dek kaybedeceğim.

"Lanet olsun!" Yüksek sesle küfrediyorum, kalbim göğsümde mide bulandırıcı bir hızla çarpıyor. "Siktir, siktir, siktir! Gitmem gerekiyor. Minnie'ye gitmeliyim," diye mırıldanıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. Vücudum acı içinde patlamadan önce bir santim bile kıpırdamayı başaramıyorum.

Adam yaklaşıyor, dudakları sıkı bir çizgi halinde düzleşiyor. "Muhtemelen fazla hareket etmemelisin. En azından henüz değil." "Neyim var benim?" Soruyorum, içimde düğümlenen gerginlikle
Kaslar.

"Vücudunuz hâlâ yeni koşullarınıza uyum sağlamaya çalışıyor.
Ağrı yakında geçecektir."

"Hangi koşullar? Ne haltlar ? Ve sen de kimsin?"

Cevap vermiyor.

"Ne var biliyor musun? Seni de bunu da sikeyim. Ben ."

"Deneyebilirsin."

Bacaklarımı yatağın üzerinden sallandırıp yere sağlamca basarken ona sert bir bakış fırlatıyorum. Ama ayağa kalktığımda öne doğru sallanıp yere çakılıyorum.

Düşüş ciğerlerimdeki havayı söndürüyor ve sert bir küfür savuruyorum.

Etrafımda dolaşıyor, bana acınası bir bakış atıyor.

"Minnie'ye ulaşmam gerek," diye bağırdım. "Onu öldürecek. Onu..." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Şu anda hiçbir şey yapamazsın. Bu durumda olmaz."

"İhtiyacım var..." Ellerimi yumruk yapıp kendimi ileri doğru sürüklüyorum. Vücudum bana ihanet etmeden önce sadece birkaç adım ilerlemeyi başarıyorum. Nefes nefese kalmış ve acıdan perişan bir halde yüksek sesle feryat ediyorum.

Önümde çömeliyor, yüz ifadesi büyük bir hüzünle gölgeleniyor.

"Dişine ulaşmak istiyorsan yeterince güçlü olmalısın," diyor bana. Ona 'dişi' demesi bana muhtemelen insan olmadığını söylüyor.

"Kimsin sen?"

"Yakında hatırlayacaksın," diyor. Elini uzatıyor, tam bana dokunacakken kendini durduruyor. "Burada olduğun için bile ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun," diye mırıldanıyor gizlice.

"Sen neden ?"

Hüzünle gülümsüyor. "Bu hastalıktan bu kadar uzun süre kurtulmakla kalmayıp diğer tarafa geçmeyi başaran türünün tek örneği sen olmalısın."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Bu adam neden bahsediyor?

"Benim türüm mü?"

"Ne Tartareia'nın ne de Aperion'un asla tanımayacağı ya da kabul etmeyeceği bir melez."

Gözlerim açıldı. "Ne?"

"Aperitlerin adalet ve denge vaazları verip Tartareianlar kadar ahlaksızca davranmaları ikiyüzlülük değil mi?" diye soruyor neredeyse kendi kendine. "Eğer seni Psyche'nin derinliklerinden çıkaran bizzat dişin olmasaydı, orada sonsuza dek çürüyecektin."

"Ne dediğinizi anlamıyorum-"

"Tabii ki bilmiyorsun." İç çekiyor. "Yakında olacaksın. Ama ne kadar şanslı olduğunu unutmamalısın, oysa herkes

Tartareian seçkinlerinin kanını taşıyan başka biri asla Psyche'den kaçamaz, asla reenkarne olamaz." Duraksıyor. "O cehennemde sadece bizim için ayrılmış özel bir yer var."

Biz. Biz dedi. Zihnimde daha fazla kafa karışıklığı dönüyor. "Sen... Tenebreis'in oğlu musun?"

Mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. "Gerçi türümle özdeşleşmeyeli uzun zaman oldu. Yine de damarlarımdaki kan ve lekeli ruhum beni onlardan biri olarak damgalıyor."

Onda o kadar tanıdık bir şeyler var ki, birden aklımdan tuhaf bir düşünce geçiyor.

"Akraba mıyız?" Dikkatlice sordum.

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Eğer baban olup olmadığımı soruyorsan, cevabım hayır," diye ekliyor kıkırdayarak.

. Ne soracağımı çok iyi biliyordu.

Aklımı okuyabiliyor mu?

"Düşüncelerin çok gürültülü," diyerek şüphelerimi doğruladı. "Ama zihnini tekrar nasıl koruyacağını öğrendiğinde bu da geçecek."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Güçlerin geri geldi. Özün bir kez daha bütün."

Sanki bir şey dinliyormuş gibi başını yana eğiyor. "Bu benim gitme işaretim." Bir parmak şıklatmasıyla tekrar yatağıma dönüyorum. "Döndüğün için mutluyum" derken bir an daha oyalanıyor. Gerçekten. Sol'Ren de öyle olurdu. Tek istediği..." Duraklıyor ve gözlerini kapatıyor. "Tek istediği senin mutlu olmandı."

O kapıya yönelirken ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Tam kapıyı açarken içeriye başka bir adam girdi. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler, Nyk."

Adam, Nyk, başını eğiyor. "Her zaman, eski dostum."

Kapı kapanıyor ve ben yeni gelenle yalnız kalıyorum.

Daha genç olmasa da benim yaşlarımda. Bol bej bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş, üzerinde kırmızı bir

Üstünde hırka var. Bu biraz... sorgulanabilir moda seçimleri.

"Peki ya sen?" Ona kaşlarımı çatıyorum. Her küçük hareketim şiddetli bir acıya neden olduğu için gücümü sonraya saklamaya karar verdim. Bir an önce buradan ayrılıp Minnie'ye ulaşmam gerekse de iyileşene kadar burada sıkışıp kaldım.

Tabii çok şey bildikleri belli olan bu insanlar bana yardım edemezlerse.

Ne yazık ki, tüm bu çilenin iyi bir yanı var. Görünüşe göre tam olarak insan değilim. Bu bir noktada endişe kaynağı olabilirdi -başlangıçta kanım siyaha döndüğünde korkmuştum- ama artık değil.

Ben insan değilim. Güçlerim var. Bu Minnie'yi kurtarabilirim demek!

Ve eğer ben de onun kadar ölümsüzsem, o zaman sonsuza dek onunla birlikte olabilirim. Artık ölmek yok ve başka birini bulabilir diye endişelenmek yok. Bu artık asla olmayacak.

Sonsuza kadar benimle kalacak. Ne kadar havalı değil mi?

Yeni gelen cevap vermiyor. Neredeyse huşu içinde bana bakıyor.

"Gerçekten sensin Valerìon," diye mırıldanıyor. "Valerìon mu? Kim o?"

Parmaklarını şıklatıyor ve önümde bir ayna beliriyor.

"Sen."

Gözlerimi yavaşça kırpıyorum, sonra elimi yüzüme götürüp yüz hatlarımı yokluyorum. Aynadaki kişi de aynısını yapıyor, her hareketi taklit ediyor. Çünkü o benim. Ama değilim.

Tanıdık ama aynı zamanda yabancı.

Kendim gibi görünüyorum ama farklıyım. Saçlarım artık simsiyah, oysa daha önce koyu kahverengiydi. İrislerim hala yeşil olsa da daha canlı, gözlerim daha uzun. Çenem daha köşeli ve belirgin görünüyor.

"Ne oluyor be?" Patladım ve aynaya yumruk attım. Tabii ki canı yanan ben oluyorum, ayna ise aynanın içinde kayboluyor.

ince hava.

Adam yatağımın önünde durdu ve iç çekerek bana baktı.

"Hâlâ acı çekiyorsun, değil mi?"

"Sen de kimsin ve bana neler oluyor? Cevaplara ihtiyacım var. Hemen!"

"Belki bu endişelerinizin bir kısmını gidermeye yardımcı olur," diyor ve konuşmasını bitirir bitirmez şekli tanıdık bir şekle dönüşüyor.

"Giles?"

"Sizi tekrar gördüğüme sevindim Bay Spencer-Astor," diye cevap verdi, aksanı ve temposu Giles'ınkiyle aynıydı.

"Ne oluyor lan? Sen Giles değilsin. Olamazsın-"

"Tam tersine." Gülümsüyor. "Ben uzun yıllardır bu Giles karakteriyim."

Aval aval ona bakıyorum. Sesi artık farklı ama Giles'ın ağzından geliyor. Hay sikeyim. Bu çok ürkütücü. Belki de halüsinasyon görüyorumdur? Evet, olabilir. Hiç uyuşturucu kullanmadım ama sanırım böyle hissettiriyor.

Tanrı aşkına.

"Giles insan değil mi? Hiç insan olmadı mı?" İnanamayarak tekrarladım.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Teknik olarak ölene kadar insandı. Sonra ben onun yerine geçtim."

"Annemin haberi var mı?" Sormak için acele ediyorum. Ama sonra bunun ne anlama geleceğini fark ediyorum. "Lanet olsun! Giles olarak annemi baştan mı çıkardın, seni lanet olası ucube?"

Söylediklerimden alınmamış gibi görünüyor. Bana gülümsemeye devam ediyor.

"Hayır, hayır... Sakın bana söyleme-"

Kapı açılır ve başka biri içeri girer. İri mavi gözleri ve siyah saçlarıyla ince ve minyon bir kadın. Yirmili yaşlarının başında gibi görünüyor, ama eğer onlardan biriyse, o zaman kaç yaşında olduğunu kim bilir.

Giles'ı yanımda görünce "Ah," diye mırıldandı. "Bunu yapıyor muyuz?"

"Bu mu?" Giles-Giles-olmayan'ın "Acı çekiyor," demesiyle aynı anda soruyorum.

"Acı çekiyor mu? Hâlâ mı?" diye soruyor, telaşla. Aceleyle başucuma geldi ve bana baktı. "Neren ağrıyor canım?" Bana dokunmak için elini uzattı.

"Bana 'sevgili' deme!" diye bağırıyorum ve hareketin kendisi acı verse de kendimi geri çekiyorum.

"Ben kapıldım," dedim ona. Ve ona da, belki biraz sapıkça şeylerle ilgilenirler diye. "Nişanlım bir tanrıça. Çok güçlü bir tanrıça. Ve çok kıskançtır, o yüzden bana elini sürmeyi aklından bile geçirme. Seni buza çevirir."

Giles-not-Giles'a bakar, dudakları neşeyle titrer.

"Muhtemelen ona şimdiden söylemelisin, canım," diyor Giles-olmayan- Giles.

Kadın bana endişeli bir bakış attıktan sonra görüntüsünü gözlerimin tam altına kaydırıyor.

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Anne?"

"Benim tatlı Marlowe'um," diye mırıldanıyor kollarını boynuma sararken. "Senin için çok endişelendim."

"Bırak beni. Şimdi!" Onu üzerimden itiyorum.

"Annenle böyle konuşamazsın!" Giles sert bir sesle.

"Siz ikiniz." Onları işaret ediyorum. "Her şeyi açıklasanız iyi olur. Ve çabuk olun. Her saniye önemli ve Minnie'ye ulaşmam gerek."

"Ben hallederim," diyor Giles-olmayan-Giles, annem-olmayan-anneme ya da her kimse ona. Bana doğru uzanıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Ama parmaklarını alnıma bastırdığında, içimden bir enerji patlaması geçiyor. Zihnimde milyonlarca görüntü yanıp sönüyor, o kadar çok ki neyin gerçek olup olmadığını ayırt etmekte zorlanıyorum.

Kısa süre sonra, kafamın içindeki basınç arttıkça nefes nefese kalıyorum.

"Sakin ol," diyor babam sırtımı sıvazlarken. "Bırak her şey sana geri gelsin."

İçimden daha fazla enerji akımı geçerken gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor.

Sonra birden her şey düzeliyor.

"Şimdi daha iyi misin?" diye

soruyor.

"İyi olmalı, değil mi? Daha önce de iyiydi."

"Elbette canım. Artık içten dışa doğru iyileşmeye başlamalı."

"O zaman neden hiçbir şey söylemiyor?"

"Çok fazla endişeleniyorsun, Rità. Bunun biraz zaman aldığını biliyorsun. Birden fazla zaman çizgisinde binlerce yıllık anılardan bahsediyoruz. Muhtemelen bunalmıştır."

"Zavallı bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Seni duyabiliyorum, biliyorsun," diye ekliyorum gözlerimi açtığımda, bu kez onları aramızda ömürler süren bir geçmişle görüyorum.

"Bakın, o iyi," babam.

"Öyle misin?" Annem çekingen bir tavırla bana yaklaşarak soruyor. "O zaman sana sarılabilir miyim?"

"Buraya gel," diyorum ve ona kollarımı açıyorum.

Heyecanlı bir ciyaklama sesi çıkarıyor ve bana sarılmak için acele ediyor - biraz fazla sıkı.

"Bu kadar yeter Rita, hâlâ iyileşme sürecinde."

"Bebeğimi özledim," diye mırıldanıyor annem yanağımdan öperken.

"Ben de seni özledim anne." Kıkırdıyorum. Sonunda uzaklaştığında, babamın kolunu tutup onu kucaklıyorum. "Ben de seni özledim baba."

"Geri dönmene sevindim Valerìon."

Babam aşırı sevgi gösterilerinden hoşlanmaz.
-eğer annem değilseniz- bu yüzden hemen yatağımın yanındaki yerini alıyor.

"Bu sefer nasıl yaptık?" Elimizdeki en önemli konuya hazır bir şekilde onlara soruyorum.

Annem utangaç bir ifadeyle babama bakıyor. "Bu sefer doğru yolda olduğumuzu düşünüyoruz."

"Hâlâ esir," diye bariz bir şekilde belirtiyorum.

"Evet, ama bunun gerçekleşmesi çok daha uzun sürdü. Aslında, aklıma harika bir fikir geldi-"

Babam kahkahasını bastırır.

"Ne harika fikri?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Annemin nedense hep bir fikri vardır.

"Bildiğiniz gibi, Minnie önce Moirai Evi'ne sonra da Psyche Evi'ne gittiğinde sıra çoktan değişti. O ve bu sefer doğru ipliği kesti."

"Tamam, ve?"

"Geçen sefer Tartareian özün nedeniyle ruhun Psyche'nin savunma mekanizmalarını tetiklediğinden beri düşünüyordum, belki de sen ölmeden önce bunu ortadan kaldırabilirim ve o zaman ruhunu çalması daha kolay olur."

"Kulağa mantıklı geliyor." Başımı salladım.

"Ancak annen, bütün olmak için eninde sonunda o öze geri ihtiyaç duyacağın gerçeğini düşünemedi, bu yüzden farklı bir plan yapmak zorunda kaldık."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu planı ikimiz de yaptık, tamam mı?"

"Ne?"

"Şey, senin vücudun. Kalan enerji için mükemmel kaptı. Ve o zamana kadar güvende ve gizli kaldı-"

"Ta ki ben Giles'tan, yani senden Lucien'in cesedini bulmanı isteyene kadar." Hatırladıkça inliyorum.

"Biraz alışılmışın dışında ama ikimiz de sizi çok iyi tanıyoruz ve onu yok etmek isteyeceğinizi düşündük."

"Yani onu yok ettiğimde..."

"Kalan enerjiyi serbest , bu yüzden şu anda tam güçtesin," diye ekliyor annem.

"Yakında tam gücüne kavuşacak," diye düzeltiyor babam. "Vücudunun enerjisinin tamamına yeniden alışması gerekiyor."

"Pekâlâ. Her ne kadar biraz tuhaf olsa da, bunun arkasında durabilirim. Başka ne var?" diye sordum.

Bir bakış daha paylaşırlar, ama bu seferki ciddi bir bakıştır.

"Zaman çizelgesiyle oynaman... sonuçları," diyor annem.

"Ne gibi sonuçlar?" Yeni anıları tararken soruyorum. "Tenebreis'in Oğulları mı?"

"Tartareia'yı geçici olarak terk edebilmekle kalmıyorlar, mühür de zayıflıyor," diye ekliyor acımasızca.

"Çok uzun süre dayanmayacak, evlat. Birkaç on yıl, belki de daha az."

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Enerjim yavaş yavaş vücudumdaki her hücreyi doldururken, acı sadece bir yankıya dönüşüyor. Kendimi yeterince zinde hissettiğimde yataktan kalkıyorum, bir sonraki adımlarımı düşünmeye çalışırken etrafta volta atıyorum.

"Aperion'a gitmeliyim," dedim aileme. "Minnie'yi idamdan önce geri getirin."

Yeterince şey değişti, idamından önce onu kurtarmak için kendime biraz daha zaman kazandım. Ama zaman hala çok önemli.

"Senin için yeni kıyafetler ve biraz taze yiyecek hazırladım. Beslenmeyeli çok uzun zaman oldu, şimdiden etkilerini hissediyor olmalısın." Bazı kıyafetlerin yanı sıra içinde parıltılı bir madde olan bir şişe de cisimleştiriyor. Onu açtığım anda, bir ruhun enerjisi içime akıyor ve kendimi daha da topraklamama yardımcı oluyor.

"Teşekkür ederim anne." Onu yanağından öptüm.

"Başka bir şey daha var oğlum," diye başlıyor baba.

Ona bakıyorum ve kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıyorum.

"Minnie'yi geri aldıktan sonra ikiniz Psyche Evi'ne gidip bir şeyleri kontrol edebilir misiniz?"

"Senin için mi?"

Başını sallıyor. "Nykander." "Oh.

Sol'Ren."

"Nyk ruhunun Psyche'nin dibinde, Katras'ın altında olduğunu düşünüyor. Araştırmaya çalıştım ama hiçbir şey hissedemiyorum.

uzaktan."

"Elbette yapacağım. Ren benim en iyi arkadaşımdı, hala da öyle..." İçimi kaplayan hüzün dalgasını yutkunarak bastırıyorum. "Nyk nasıl?"

İkisi de bana kafalarını sallıyorlar.

"O kadar kötü mü?"

"Bu hastalığı tasarlayan insanları yok etmeyi kendine görev edindi. Ama önce Tartareia'ya giden bir yol bulması gerekiyor. Ona beklemesini, mührün zayıfladığını söyledim ama o bunun yeterince yakında olacağına inanmıyor."

"Nyk her zaman asabi olmuştur," diye ekliyor Anne.

"Karım ve oğlum o lanet hastalık yüzünden ölseydi ben de ölürdüm." Dudaklarımı büzüyorum. "Hâlâ güçlerimi her kullandığımda kabarcıklar çıkmasını bekliyorum," diye ekliyorum, yumruğumu sıkıp açarken ve içimden geçen enerji dalgasını hissederken neredeyse kendi kendime.

"Val-"

Dizlerimin üzerine çöküyorum, keskin, dikenli bir mengene kalbimin etrafını sarıyor ve göğsümde kanamaya neden oluyor.

"Sorun ne?" diye soruyor annemle babam hemen.

Yavaşça bakışlarımı kaldırıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Artık onu hissedemiyorum. O... öldü." Boğuluyorum kelimeler. "O öldü. Yine öldü."

Annem kollarını bana sararken "Tatlı oğlum," diye mırıldanıyor, ancak bu noktada hiçbir şey beni teselli edemiyor. Hiçbir şey.

"Neden? Nasıl?" Zorlukla nefes alarak soruyorum. İnsan bunu yüzlerce kez yaşadıktan sonra daha kolay olacağını düşünüyor. Ama her zaman daha da kötüleşiyor çünkü her zaman bir şeylerin değişmesini bekliyorum ve asla değişmiyor.

"Bilmiyorum. Her şeyi gözden geçirmeliyiz ve-"

"Sorduğunda ona gerçeği söylemeliydim. Ona her şeyi anlatmalıydım."

"O zaman bilemezdi Val. Ne olduğumuzu anlaması için zamana ihtiyacı vardı," diyor yumuşak bir sesle.

"Hayır. Ondan bana güvenmesini istedim ve o da güvendi. Kötü tepki vermeyeceği konusunda ona da güvenmeliyim. Ben..." Durup derin bir nefes alıyorum, damarlarımda çelik gibi bir kararlılık dolaşıyor.

"Her şeyin yanlış gittiği yere geri dönüyorum."

DEVAM ETMEK İÇİN

VERONİCA'NIN FB GRUBUNA

KATILIN!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.